

P A U L G O M A

J U R N A L

2 0 0 8

2 0 0 8

I A N U A R I E

Marti 1 ianuarie 2008

De azi suntem în “anul viitor: 2008”. Să ne fie gura aurită când spunem: “La Mulți Ani!”

Filip este cu prietenii, undeva în nord-vestul Franței, noi am petrecut cu mare bucurie / și fără gălăgie - ‘venimentul. De astă dată nu cu saumon și “șampanie” fără alcool cu parfum de pier-sici; de astă dată cu păstrăv afumat și “șampanie” de pere, mai puțin dată cu odicolon. Eu unul nu am observat vreo deosebire, deși prietenii pretind că am gust. L-oi fi avînd - dar nu pe acela...

Miercuri 2 ianuarie 2008

Azi este a doua zi de ieri - ah, ce bune sunt glumele răsuflate la omul răsufolat!

Joi 3 ianuarie 2008

Anul 2008 mi se arată - din a treia zi - ca un câmp pe care va trebui să-l ar, trăgînd eu singur în jugul de doi boi.

Vineri 4 ianuarie 2008

Cum își laudă Tismăneanu ciocanu’? Ca Țiganu’: «Ciocanu meu e hăl mai mare, mai tare...»

Laudele de sine reproduse de *Romanian Times*, din *Ev. Zilei* - în bună tradiție românească nu este indicată și data apariției.

Zice “Volo” (după Horasangian):

A trecut un an de la, asta, cum îi zice? cum îi zice? condamnarea comunismului. Cu ce începe Tismăneanu povestea... condamnării comunismului”? Iată cu ce - citez:

1. “În discursul ținut la Brașov cu prilejul a două decenii de la revolta muncitorească anticomunistă din 15 noiembrie 1987, Traian Băsescu a reluat, cu maximă empatie pentru victime, gestul de a cere iertare în numele statului român.”

Până aici - merge. Însă mai departe Tismăneanu fiul Tismăneanului comisar bolșevic trimis în România de ruși - pe tancul sovietic (ca să-i fac plăcere lui I. Vianu) scrie :

“Poziția lui Traian Băsescu este comparabilă cu aceea a lui Jacques Chirac, primul președinte francez care a avut onoarea și curajul de *a-și cere iertare în numele statului pentru crimele comise de guvernul de la Vichy împotriva populației evreiești*” (subl. mea) Aici nu mai merge. Tismăneanu a mințit nerușinat:

Este adevărat că Chirac a cerut iertare, în numele actualului stat francez, pentru crimele comise de guvernul de la Vichy - însă nu exclusiv împotriva populației evreiești, ci împotriva tuturor cetățenilor care se manifestaseră ostili politicii de colaborare cu ocupantul german: francezi, în primul rând și cei mai numeroși, apoi spanioli, refugiați în Franța după înfrângerea din Războiul Civil; apoi italieni - ca cei mai mulți dintre refugiați - abia apoi: evrei - care nu au fost arestați, deportați în Germania pentru activități antigermene, ci pentru că erau evrei. Singurii dintre evrei care făcuseră așa ceva (adică avuseseră activități antigermene) fuseseră refugiații evrei din Polonia, Ungaria, România, cu toții supuși ordinelor Kremlinului. De ei evreii francezi fugeau ca de foc: o dată din prudență, fiindcă și localnicii erau amenințați de represiuni - ca evrei; în al doilea rând, considerându-i provocatori ai ocupantului neamț la represalii cumplite - dar numai împotriva creștinilor și a ne-comuniștilor (să nu se uite că până la 22 iunie 1941, când Hitler a declanșat atacul în Răsărit, URSS era aliata Germaniei, drept care Stalin îl felicitase pentru înfrângerea, ocuparea și umilirea Franței) când - cei trădați și dați pe mâna Gestapoului de șeful lor, Boris Bruchman, întâmplător (!) șef și al Cristinei Boico, mătușa lui V. Tismăneanu, ambii agenți ai Moscovei (dealtfel, după război au fost expulzați din Franța, pentru spionaj în favoarea URSS), ci pentru că erau evrei.

2. “Publicarea, la editura Humanitas (...) editat de Dorin Dobrințu, Cristian Vasile și subsemnatul (...) [a Raportului a fost apreciată de] Gabriel Liiceanu că este «o carte-monument»”

Alt țigan care-și laudă ciocanul: “carte-monument”! Face și cafea, monumentul lui Liiceanu? Sau numai bani-bani-bani-bani?

3) “Aceasta a fost perspectiva filosofică pe care ne-am întemeiat abordarea...”

“Perspectiva filosofică” a unui monument de minciuni, de falsuri, de omisiuni grosolane - perioada 28 iunie 1940-22 iunie 1941 a fost ascunsă, ca să nu se vorbească de rolul considerabil, nefast jucat de evrei în slujba sovieticilor, printre care părinții lui Tismăneanu.

4) După ce divulgă (!) numele a doi-trei comuniști - numai *goi* - care au criticat Raportul, Tismăneanu apelează la autoritatea morală, intelectuală, istorică a unuia dintru vajnicii târători pe burtă în timpul lui Ceaușescu, dătător de lecții de curaj civic și morală, când a ajuns la microfonul Europei libere - Gelu Ionescu, iată-i linsătura, cu bale:

[Raportul este] **“un document fondator al României de mâine”**.

Îi doresc lingăului Gelu Ionescu’ să trăiască până la 120 ani în “România de mâine” fondată de puiul de bolșevic, deșteptat sionist militant (citește: israeliano-americanist) în ultimele luni.

Duminică 6 ianuarie 2008

Mari necazuri la prieteni. Ne ating și pe noi.

Luni 7 ianuarie 2008

Tot nu a fost instalate **Jurnalul și Săptămâna...**, dar vizitatorii site-ului meu le caută. Sper să le aibă azi. S-au trezit israelienii din sărbători - 2 vizitatori. Un vizitator din Noua Zeelandă, mulți americani și... 10 basarabeni! Să se fi înmulțit ordinatele pe meleaguri? Fiindcă “la serviciu” este exclus: ieri a fost duminică - și timp urât.

Ecaterina Deleu mi-a scris că a avut un contract în Italia, dar în curând se va întoarce la Chișinău... A căzut rău, biata, în plin scandal antromânesc...

Am trăit s-o văd și p-asta: Condoleezza Rice, simpatică! Ne explică Teșu Solomovici:

“Vizita lui Bush [la Ierusalim] are loc pe fundalul unei serioase crize declansate între Ierusalim și sefa Departamentului de Stat american. Premierul israelian a încercat să potolească ritmul prea grabit impus de Condoleezza, și nici convocarea Summit-ului de la Annapolis nu a fost întocmai pe placul Ierusalimului. *Desele și sacai-toarele vizite ale Condoleezei la Ierusalim* (s. mea) nu l-au putut convinge pe premierul israelian să accepte ritmul american. Pentru Olmert, există interese de securitate israeliene care primează oricărui gesturi diplomatice. S-a mai petrecut ceva care a înrăutățit relațiile Olmert-Condoleezza: *sefa Departamentului de Stat american, într-un interviu, și-a amintit, deliberat sau din întâmplare, de "apartheidul" din Alabama. Copil fiind, calătorea în autobuze cu locuri separate pentru negri. Condoleezza i-a invinovatit pe israelieni de aplicarea unui soi de apartheid în teritoriile palestinieni* (subl. mea). La

Ierusalim, vorbele acestea au iritat. Dar, mai ales, presiunile Condoleezzei displac. Ierusalimul considera, si pe buna dreptate, ca infiintarea statului Palestina nu poate precede lichidarii extremismului palestinian fundamentalist. Cata vreme rachetele "Qassam" lovesc asezarile din sudul Israelului, nu se va inregistra nici un progres in tratativele de pace israeliano-palestiniene. Condoleezza e de alta parere, un stat palestinian ar putea fi garantia pacii si securitatii comune. Considerand aceasta formula periculoasa, Ierusalimul a decis s-o ocoleasca pe Condoleezza si sa se adreseze direct boss-ului, presedintelui Bush. De aici, toate speculatiile sunt posibile, intre ele si aceea ca Bush s-a grabit sa soseasca in Orientul Mijlociu si din pricina acestei ciocniri. Evident, Condoleezza nu a intreprins nimic fara stiinta si aprobarea presedintelui Bush, dar premierul israelian a acumulat destula experienta politica pentru a spera ca, intre patru ochi, va reusi sa-l convinga pe presedintele american ca... graba strica treaba.”(...)

Bravo, Condolițo! Vin' la tetea, să te pupe el pe dinți, că maaare... pianistă ești!

Nu-mi sărise în cap haita holocaustologilor de la București, când scrisesem (doar în **Jurnal**, însă cei mai numeroși cititori ai jurnalului meu pe internet sunt evreii - știau ei de una ca asta?) că, neputînd suporta "concurența" tulburărilor din banlieurile pariziene - cum adică: să fie încălcată Legea potrivit cărei numai evreii sunt persecutați pe această lume haină, deci nu au voie la publicitate - nici la despăgubiri! - foștii sclavi negri, foștii colonizați arabi - au născocit pur și simplu "atacuri antisemite"- am mai scris despre ele. Și așa: bravii israelieni nu suporta comparația cu apartheidul american aplicat negrilor? Dar bineînțeles: evreul a fost de totdeauna cel-mai-bun-om-din-lume și cel mai persecutat, el nu a avut prilejul să-l obijduiască pe altul, fiindcă, înainte de 1948, în Palestina, nu el a fost stăpîn, doar "mică slugă", acolo, nu l-a jefuit pe ocupat, pe rob, nu l-a ucis - nici vorbă să-l blesteme, după ucidere - astea-s calomnii antisemite!

Ce să mai vorbim de *inversiunea logică*: palestinienii nu vor avea drept la un stat - în țara lor, pe pământul lor, furat de evrei ! - decât... după ce încetează tirurile de rachete asupra noilor coloni israeliene! Israelienii practică nu doar *inversiunea cronologică* (am mai pomenit-o, a lui Ehrenburg și a lui Grossman: "evreii se răzbnuseră - în 1940! - pe români, care îi persecutaseră începînd din... 22 iunie 1941!).

Oricum, Condoleața merită omagiile noastre.

Am primit un cadou minunat de la Voland: două texte despre **Arta reFugii**:

IL MANIFESTO del 06 Gennaio 2008

Una storia di infanzia rumena

Ambientato tra il '40 e il primo dopoguerra, il romanzo di Paul Goma «L'Arte della fuga. Una fanciullezza in Transilvania», da poco tradotto per la Voland

Marco Dotti

Nel 1965, Nicolae Ceausescu bagnò la sua fresca elezione a segretario generale del partito con un atto simbolico di grande rilievo. Quella che fino ad allora era nota come Repubblica Popolare perdeva nel nome ogni riferimento all'elemento «popolare» e, per volere del nuovo segretario, diventava la Repubblica Socialista di Romania. Una nuova costituzione, prese di posizione sul piano internazionale che sembravano attestare una certa autonomia da Mosca, la mancata rottura delle relazioni commerciali e diplomatiche con Israele nel corso della Guerra dei Sei giorni e, soprattutto, la condanna pubblica e decisa dell'invasione di Praga da parte delle forze del Patto di Varsavia, nella primavera di quaranta anni fa: furono queste, tra tante, le ragioni che indussero un gran numero di osservatori occidentali a guardare con favore il nuovo corso impresso alla Romania dal suo conductor.

Sul piano interno, Ceausescu si era subito dimostrato abile nel giocare la carta del nazionalismo al solo fine di esorcizzare, attraverso la paura di una aggressione sovietica, i fantasmi del dissenso. Dove non poteva giungere la propaganda, però, arrivava la temutissima polizia segreta del regime, la Securitate, con i suoi interrogatori estenuanti, i suoi falsi testimoni, i suoi processi farsa. Vittima di questo sistema, nel 1958 il filosofo Costantin Noica fu condannato a venticinque anni di carcere e lavori forzati. Andò meglio al suo amico Nicu Steinhardt, giornalista e traduttore che si era rifiutato di prestare una falsa testimonianza contro di lui: la sua condanna si risolse in «soli» tredici anni di reclusione. Vicende, queste, la cui conoscenza integrale è stata possibile solo dopo il crollo definitivo dell'era Ceausescu, che si chiuse definitivamente il 25 dicembre del 1989 con l'esecuzione capitale del dittatore e di sua moglie Elena.

Poco o nulla, però, avremmo saputo del sistema di delazione, autocensura e sospetto, oltre che del regime di detenzione e rieducazione che prima di quella data muovevano il cuore segreto dell'oligarchia ceausista, senza l'opera coraggiosa e a tratti irriverente dello scrittore Paul Goma (il cui profilo è tracciato nell'articolo qui accanto). Gli anni della sua formazione li ha raccontati, con non poco sarcasmo e passione per i giochi di parole in svariati suoi libri, tra cui ora la Voland propone l'Arte della fuga. Una fanciullezza in Transilvania (pp. 408, euro 16), nella cura precisa di Marco Cugno.

La scena del romanzo, collocabile tra il 1940 e il primo dopoguerra, riflette il contesto storico e temporale fragile e incerto di una regione di confine abitata da minoranze di bessarabi, transilvani, sassoni, che nel 1941 fu riconquistata dai fascisti romeni, prima di venire rian-

nessa all'Urss dall'Armata rossa tre anni più tardi. Attraverso gli occhi del ragazzino protagonista dell'Arte della fuga, Goma riflette abilmente un caleidoscopio di emozioni confuse, descrive paure non sempre percepite e condivise, racconta di esodi e fughe senza fine.

Fin dall'infanzia, il piccolo protagonista apprende cosa significhi, per un esule, l'arte di fuggire: gli esuli non fuggono mai, rifuggono, «fuggono sempre due volte», scappano di continuo e senza sosta. Non a caso, una delle immagini ricorrenti è quella del «trasloco» da un luogo all'altro del paese, che vede la famiglia descritta da Goma continuamente alle prese con bagagli da sistemare su carretti di legno, da trasportare piedi in mezzo al fango o affidare a convogli di fortuna. Altro tema del romanzo sono le voci sui «grandi eventi» che corrono un po' ovunque, confuse, e si mischiano al dramma quotidiano, al lavoro, alla ricerca di un salario e di un mezzo di sussistenza. Sono voci sulla guerra, sulla pace, sull'arrivo sempre temuto dell'esercito di Stalin, sulla polizia segreta (la Securitate tante volte descritta da Goma riappare, anche alla fine di questo romanzo, come un incubo allo stato nascente).

La gente chiacchiera, riporta le notizie apprese da qualche viaggiatore o dalla radio, racconta; «si parla, si parla. Di come i tedeschi uccidono gli americani, in aria. Di come i romeni uccidono i tedeschi perché i tedeschi non uccidano gli americani». Eppure, spiegherà il padre del piccolo protagonista di questo inconsueto «romanzo di formazione», le notizie che arrivano da Londra interessano ben poco i bessarabi. Radio Londra non trasmette nulla di buono per una famiglia di esuli, costretta comunque vada e ovunque fugga a sentirsi di troppo. «Churchill non è forse amico di Stalin?», si chiede. La risposta è nell'immagine del bambino che, con un compagno di giochi, scimmiotta gli attori di quella che Goma ironicamente chiama la «politica raffinata» delle bombe. «Bombardo te, maresciallo Antonescu, cioè non te, perché non ti centro, ma centro la popolazione civile. Qui Londra! Fratelli romeni! Non ve la prendete, non ce l'ho con voi, ma col Maresciallo». Il dramma della Romania a venire era già iscritto in quel gioco tra bambini.

IL MANIFESTO del 06 Gennaio 2008

L'autore

Nei romanzi di Paul Goma frammenti di realismo socialista

M. D.

Nato nel 1935 in un paesino della Bessarabia, nell'attuale Moldavia, Goma fu tra i pochi a sfuggire alle maglie dei campi di detenzione e della censura riuscendo a dare alle stampe, nel 1971, un romanzo di denuncia destinato a suscitare scalpore in gran parte d'Europa. Come molti autori della sua generazione, Goma aveva familiarizzato presto con i metodi di repressione e rieducazione staliniani. Ancora studente universitario, nel 1956 venne arrestato e condannato a due anni di carcere e sei di confino, per avere espresso pubblicamen-

te in un'aula dell'Università di Bucarest la propria opinione sui fatti di Ungheria. Ripresi gli studi nel 1965, Goma si era in qualche misura illuso che la presa di posizione di Ceausescu sull'invasione di Praga potesse aprire una nuova strada al socialismo romeno. Ma l'entusiasmo non durò a lungo. Dopo avere riottenuto la tessera del partito e pubblicato il suo primo romanzo dal titolo *Camera de alaturi*, Paul Goma si scontrò con il muro di ostilità e indifferenza creato attorno al suo lavoro dalla capillare opera di «disinformazione» messa in atto dalla polizia segreta. Nessun editore sembrava infatti interessato alle altre sue opere e, soprattutto, al suo *Ostinato*, romanzo che svelava una amarissima descrizione degli anni del realismo socialista, delle purghe staliniane e del sistema concentrazionario romeno. Nel 1971, nonostante gli sforzi della Securitate, *Ostinato* apparve in lingua francese presso Gallimard e in lingua tedesca da Surkhamp. In Francia, il libro divenne un successo con il titolo *La cellule des libérables* e diede a Goma una insperata notorietà. Notorietà che crebbe notevolmente con i seguenti *Elles étaient quatre*, *Gherla* e *Dans le cercle*, editi tra il 1974 e il 1976 sempre dall'editore di rue Sébastien-Bottin e, soprattutto, con *Les chiens morts ou la passion selon Pitesti*, dedicato alla terribile e misconosciuta realtà del campo di rieducazione di Pitesti, attivo fino ai primi anni Cinquanta. Il romanzo, pubblicato da Hachette nel 1981, chiudeva un ciclo. Goma, che da alcuni anni era stato costretto all'esilio dopo la sua adesione al movimento Charta 77, si sarebbe da allora dedicato, infatti, a una nuova avventura: la ricostruzione autobiografica e la riscrittura della propria formazione nella natia Bessarabia. Con *Calidor*, primo di un ciclo di cinque romanzi pubblicato nel 1981 da Albin Michel, Goma si dispose a affrontare, così, un nuovo modello e una nuova sfida, volgendo il proprio sguardo al periodo dell'esodo e della fuga dopo la cessione della sovranità sulla Bessarabia all'Unione Sovietica.

Marco Cugno - căruia îi scrisesem ca am primit *articolele* - mi-a răspuns: Marco Dotti a scris un singur text, însă redacția l-a tăiat în două. C-așa-s redacțiile: tăietoare. Bine că doar în două.

Marti 8 ianuarie 2008

Azi am dat peste această știre:

“Le Crif en action

Le CRIF rencontre l'ambassadeur de Roumanie 11/12/07

Richard Prasquier, président du CRIF et Manek Weintraub, membre du Bureau exécutif du CRIF, ont rencontré le 10 décembre 2007, Theodor Baconschi, nouvel ambassadeur de Roumanie en France. Alexandra Laignel-Lavastine, philosophe et historienne, aujourd'hui reconnue comme l'une des meilleures spécialistes de l'histoire intellectuelle et politique de l'Europe centrale et orientale, accompagnait cette

délégation.

Les responsables du CRIF ont interrogé l'ambassadeur sur la situation qui prévaut dans la Roumanie contemporaine, depuis la chute du dictateur communiste Nicolae Ceausescu. Ils ont également fait part de leur préoccupation, évoquant les dérives de l'ex-dissident Paul Goma, qui vit aujourd'hui, à Paris.

Selon l'historien Radu Ioanid, historien et spécialiste de la mémoire du génocide juif, dans le *Meilleur des mondes* (n° 5 – pp. 116 – 121), Paul Goma s'est fait peu à peu le chantre d'un discours militant et agressif, avant tout inspiré par la perte, à l'été 1940, de la Bessarabie et de la Bucovine du Nord, deux provinces que la Roumanie avait été contrainte de rétrocéder à l'Union soviétique suite au pacte de non-agression signé entre Hitler et Staline. Par ailleurs, selon Radu Ioanid, l'obsession des Juifs de Paul Goma s'est récemment radicalisée. Paul Goma estime que « trop de Juifs participèrent (en 1940) avec zèle (et de manière très efficace) aux crimes perpétrés contre les Roumains en Bessarabie et en Bucovine Septentrionale. » Selon Radu Ioanid, Paul Goma veut faire croire que le dessein caché « des Juifs » et des historiens écrivant sur la Shoah serait de dissimuler et couvrir les crimes du communisme.”

Nu știu cum va fi decurs primirea delegației-turnătoare de către ambasadorul cu același nume. Suferind, în continuare, de acuzații, de calomnii, totuși nu pot să nu-i admir pe evrei: ei își apără ciocanul (și caftanul) chiar atunci când sunt conștienți - că n-or fi chiar cu toții inconștienți! - că strâmbă cuvintele, că spun minciuni, că fac un rău. Pe românașii noștri patrioți, “cu dragoste de țară și de neam” nu-i convingi (,neamule!) să participe la apărarea adevărului, de-ar fi să le piară neamul, să se scufunde țara. Că așa suntem noi - de veacuri.

Informația produsă de CRIF nu informează dacă delegația cu pricina - blindată cu lumina lumii Lavastina, filosof și istoric (cea care, în emisiunea de la France Culture de acum doi ani - trecută în **Jurnalul** meu publicat - explica francezilor că “fascistul Antonescu “il demisese pe rege” - Carol II - și alte cretinării). De acord: ar fi meritat și vaca asta să figureze printre cei dați în judecată de mine pentru calomnie, dar ce vreți, domnilor, fiecare cu mica-i slăbiciune.

Presupun că delegația de pârâcioși după ce fusese primită de D-1 ambasador Baconsky, “servise” o cafeluță, întinsese hârtia cu turnătoră scrisă, după care mai servise, nu doar o cafeluță, ci forma sonoră a pârrei scrise... Ce răspunsese Dl. ambasador? Ce putea răspunde? Că da, există în România, o Ordonanță-care; ca da, va comunica Centralei; că da, va comunica delegației răspunsul Centralei...

De mirare : absența delatorului de serviciu: D. M. Gheorghiu. Ar fi făcut o perfectă simetrie cu filosoafa moscoviciolatră.

Am primit textul lui C. Bădiliță în care critică - și el - raportul Tismăneanu... Iertare, m-a luat dorința pe dinainte și m-am înșelat: îmi imaginam că un text al lui Bădiliță despre "chestie" nu poate fi decât acid - ba de-a dreptul veninos! Am tot citit, așteptând lovitura finală. Negăsind-o, am rămas dezorientat: cititu-voiu bghi-nè? Dacă da, unde-i poanta? Mi-am zis că autoriul ia peste picior raportul, nu pe raportor... Am citit iar, de la început... De astă dată am înțeles că cruntul, crudul, ferocele Bădiliță dă cu barda, nu în Dumnezeu, nu în Tismăneanu - totuși, autorul moral al porcăriei rolleriste a mileniului III - ci în... criticii raportului.

Săgețile temutului Bădiliță au înțepat (pe ici, pe colo, în părțile neesențiale) și niște persoane, dar nu pe cele vinovate, coautori ai falsului, ci... colaterale: se întreabă ce căutau în Comisie Sorin Alexandrescu, Manolescu, Patapievici - contrapunându-i "istoricilor serioși precum Zub, Cesereanu, Pippidi". Chiar așa? Dar istoricul serios Zub a declarat că nu a colaborat cu niciun rând la Opera Nemuritoare, cât despre seriozitatea Cesărencei și a lui Pippidi, inventatorul "fascistului Antonescu" ce să mai vorbim!

Omu-dracului fiind, întrevăd în textul Bădilițului un ghiont, dar îndelicat (ca între intelectuali fini, nu proletăroi /deci boi) dat lui Pleșu. Mărturisesc: nu înțeleg motivul acestei "complicități" - și nici nu mă preocupă dezlegarea tainicului-secret...

În schimb sunt nedumerit, îndurerat că, din aproape trei pagini al textului său C. Bădiliță nu a sacrificat o frază în care să se arate măcar mirat de absența din programul de cercetări a Rollerului Doi (Tismăneanu) a *relelor comunismului în România din perioada 28 iunie 1940 - 1946*. Theodor Cazaban care până mai deunăzi nu prididea cu laudele la adresa lui Bădiliță, i-ar fi găsit pe dată o scuză: "E încă tânăr - dar să-l vezi când s-o coace..."

Am alte treburi, nu am timp să aștept coacerea a încă-tânărului.

Joi 10 ianuarie 2008

Ieri, prima zi după instalarea **Jurnalului 2007**, contorul arăta 36 vizitatori - am privit cu interes vizita columbacă - azi (pentru ieri) **Jurnalul** a scăzut la 21, S.R. de la 18 la 13. Diminuare normală.

Ieri a început vizita lui Bush în Israel. A stârnit praful, nu altceva. L-a scăpat gura și a zis "statul evreiesc", în loc de Israel. Nimic nou, nimic vechi, adică taman ce a făcut în cele două mandate. Că America este garanta Israelului - nu-i rău ca o repetă, rău e că nu va face nimic pentru milioanele de palestinieni, din care doar

un milion de suflete între granițele “statului evreiesc”, în Cisiordania - celelalte în exil, alungate de evrei, începînd din 1948.

Un pașnic manifestant evreu contra... opririi colonizării, a propus o soluție: stră-veche: «Să le dăm pașapoarte tuturor palestinienilor, pentru Iordania». Altul și mai foc de inteligent - de parc-ar fi evreu! : «Nu, Iordania e plină de palestinieni - mai bine în Siria».

Ce nevoie mai au evreii să facă eforturi, ca să dea impresia că sunt oameni care gîndesc? Au ajuns în faza în care lasă robinetul deschis, să curgă în neștire “gîndirea” lor rasistă, apartheidistă, inumană, neumană.

Vineri 11 ianuarie 2008

Vești neliniștitoare dinspre București. Nădăjduiesc o greșită - prin exagerațiune - lectură a unui mesaj primit ieri.

Aseară, cu Ana, ca de obicei, am vorbit de România. A căutat și ea, am căutat și eu oameni cu care am putea schimba câteva cuvinte, la întoarcere, pentru câte o scurtă partidă de tranca-tranca: ce mai faci?, ce-ți fac copiii, nepoții, ce cărți ai mai publicat, unde locuiești ? În 30 ani Bucureștiul va fi devenit de nerecunoscut, pentru noi... N-am reușit să găsim - era să zic: “pe nimeni”, îndulcesc: “cât am căutat, aseară...” Cei mai mulți dintre prietenii noștri de acum 30-40 ani au murit; alții nu au murit, dar s-au lepădat de noi (și noi de ei), iar “restul”... au plecat “afară”. Apoi dintre cei care nu au murit, nu s-au lepădat de noi, explicit - ca scriitori, prin viu-scris, la gazetă - nu s-au expatriat (sună bine termenul): însă dacă ne vom întîlni cu ei o dată, întîmplător, o a doua nu va fi decât tot foarte-întîmplătoare.

Să ziceam că ies cu Ana prin târg, să ne flanăm, vorba românilor culți aflați în vîjâială culturalizatoare și pe la Paris (să-și facă rost de-un Chanel de la mama lui). Cum suntem amîndoi fragilizați fizic, suntem atenți unde punem piciorul - acum 45 ani, pentru întîia oară ajunși la Paris, din pricina căcașilor de câine, pe trotuare (de atunci s-a ameliorat mult peisajul căcanin), de astă dată, la București, ca să nu ne frîngem gleznelor din pricina gropilor-mici, Doamne-fereste de cele ne-mici, prin ele pătrunzi până de partea cealaltă a pămîntului! În cele din urmă ajungem în fața unei cafele (îi zic așa, ca la Paris): intrăm? Nu intrăm? Pentru a “servi”, vorba mîndrului, stăpînului pe soartea sa popor român - o cafeluță-de-la-mama-ei? Cu cea mai mare plăcere, Madam Goma! Intrăm și... ieșim din aceeași mișcare - n-aș putea pentru ca să pot spune pentru că de ce ieșim, pentru că, așa, nu ne-am găsit un loc - a nu, loc pe scaun, la o masă, ci loc, în general (dar cât de special!). O luăm la dreapta - ba chiar la stînga, dăm de o librărie - în sfîrșit,

un loc în care nu ne mai simțim străini.

Acolo zăbovim până încep picioarele să dea semne de oboseală. Cu părere de rău ne luăm cărțile cumpărate - o mulțime - și ieșim. Și căutăm un loc unde să ne așezăm la o masă și să răsfoim cărțile. Am nimerit bine: o plăcintărie, deși altfel va fi pretinzând că o cheamă (ah, pseudonumele la români și la alte naționalități), unde vom putea "servi" o plăcintă cu brânză și un iaurt (de la mama lui). Ambele-două sunt minunate, drept care servim mămăliguță cu brânzică de la mămicuța dâșii (căci, în România, cu toții servesc: ba pe boer, ba pe secretarul general, ba pe milițian (pardon: polițist!), până și Radu Cosașu servea - în versuri - Republica Pula' Română).

Și iată un cunoscut: Prelipceanu - de-o pildă. De-o pildă nu ne-a fost vreodată prieten, prieten el era cu Tudoran, cu Dan Cristea, cu Papilian (maestru de gândire fiindu-le Paler), dar lumea înconjurătoare nu este alcătuită doar din prieteni, ci chiar și din foști prieteni ai foștilor mei prieteni - acum vorbeam de Dorin Tudoran. Prelipceanu are bunul simț de a da de înțeles că ne recunoaște, ne salută din cap, își ia pachetul unsuros (plăcintă cu brânză, desigur, probabil borcănelul cu iaurt se și află în buzunar) și pleacă, dând iar din cap a salut. Politicos, băiatul - când nu este pus în situația jenantă de a-i antisemitiza pe LIS și pe Goma.

Iar eu încep a da din coadă mental: ia te uită, relațiile-sociale funcționează peste ani, peste decenii.

Un alt cunoscut, tot scriitor: Cistelean (s-o fi mutat în București, ca recompensă pentru ca nu mă mai publicase în *Vatra*, după ce îi atrăseseră tovarășii de veacuri atenția că promovează un antisemit ca-alde mine?). Nu apuc să-mi răspund, Cis iese pe ușă, probabil a constatat că bostănăria (pardon: plăcintăria) nu servește ce "ar dori" el - alt tic verbal-mental al melegarilor, de la meleg, nu de la vreun animal. Să spun că am fost mulțumit că Cistelean nu-m-a-recunoscut, cu o rapiditate ne-ardelenească? Să spun! Altfel, în ce ar fi constat dialogul nostru? În banalități? În reproșuri - din partea mea, că mă trădase, mă condamnase în ședința Uniunii pentru... antisemitism? Sau și mai românește: să-mi reproșeze el că îl pusesem în penibila - de dureroasă până la sfâșiare să nu mai vorbim - situație de a-l obliga să ia poziție... împotriva mea?

Și dacă aș abandona și-dacă-ul? Mi-ar fi mult mai puțin rău.

Ce să mai ziceam? Să ziceam așa: Caut, caut și... La ce m-aș întoarce în România? La o casă? N-am casă - nici eu, nici Ana. Am mai spus, repet: dacă n-am țară, cum să am casă? Unde s-o pun? Într-o carte, ca până acum? Am pus-o, am re-pus-o, am umplut cărțile mele de case, de țări...

Oamenii... Sunt convins: s-ar găsi unu-doi-cinci care să se chiar bucure că ne (re)văd, dar bucurarea se exprimă la începutul văzutului, la sfârșitul lui. Dacă mă gândesc bine-bine, cu unii mi-ar face plăcere să ne petrecem re/vederea la o cafenea: aş afla o sumă de lucruri interesante, eu neavînd ce-i comunica. Aş evita o vizită acasă la el, întîlnitul - ce să fac acolo, ce să văd, ce să ascult? El - sau nevastă-sa, cumnata - are să mă întrebe: «Şi cum e la Paris?», la care nu voi putea răspunde decât atotcuprinzătorul: «Bine...», după care el - sau cumnata - în nici un caz fiul, nepoata - îmi va povesti viaţa lui...

Gabriel Catalan mi-a trimis:

Condamnarea comunismului - o simplă formalitate diversionistă

S-a scurs deja un an de la declaraţia din Parlamentul României prin care preşedintele Traian Băsescu a condamnat oficial regimul comunist din ţara noastră, asumându-şi un Raport („Final”?!) redactat de o comisie condusă de Vladimir Tismăneanu. În noiembrie 2007 acest raport, „cizelat” (modificat = corectat) de mai multe ori pe site-ul Preşedinţiei, a fost în sfârşit publicat şi lansat cu ocazia unui prestigios târg de carte.

Cam atât s-a realizat prin tardiva şi sfoasa condamnare a comunismului românesc. Nici una din măsurile adiacente propuse în concluziile raportului nu a fost aplicată. Este drept că s-a vorbit de creşterea indemnizaţiilor foştilor deţinuţi politici şi s-au făcut promisiuni în acest sens, însă proiectul de lege a lustraţiei a rămas un deziderat amânat sine die şi pervertit oricum de variantele diverselor amendamente introduse de parlamentari legaţi puternic, direct sau indirect (citeşte: prin membrii familiilor lor), de trecutul totalitar, iar CNSAS şi-a reluat (sau mai bine zis continuat) vechile procedee de ascundere a adevărului evident şi de spălare a „cadavrelor morale” ale majorităţii personalităţilor publice interne.

Nici partidele politice, nici preşedintele statului nu au progresat absolut deloc. Astfel, au fost păstraţi în funcţii înalte sau chiar propuşi pentru unele şi mai importante aceiaşi oameni „pătaţi” prin trecutul lor politico-securist. Vezi, de pildă, avansările militare ale unor ofiţeri superiori securişti şi decorările (Antonie Iorgovan, Teoctist Arăpaşu, Dan Iosif) efectuate prin deciziile „prezidentului anti-comunist” cu dosar distrus/dispărut, dar înregistrat nominal şi numeric în scriptele Securităţii din Constanţa, cel puţin, căci la SIE şi la SIA nu s-a găsit nimic... încă.

PNL i-a păstrat în partid, ba chiar în funcţii de conducere executive ori onorifice pe compromişi (deconspiraţi unii chiar şi de CNSAS) Mircea Ionescu-Quintus, Constantin Bălăceanu-Stolnici, Dan Ilie Morega, precum şi pe „anti-terroristul” şi justiţiarul deputat braşovean Ioan Ghişe, iar pe ofiţerul DIE Daniel Dăianu l-a propulsat printre euro-parlamentari pe motiv de super-profesionalism economico-financiar (ba chiar de dizidenţă!). În acelaşi timp, Marius Oprea şi Stejărel Olaru,

consilierii premierului Călin Popescu Tăriceanu pe probleme de siguranță națională și „vârfurile de lance” ale campaniei anti-Securitate și anti-nomenclatură, s-au mulțumit cu unele refulări retorice fără orizont, protestele lor tot mai timide fiind înăbușite de numeroasele avantaje și privilegii cunoscute ca înalți funcționari de stat (bani, locuințe de serviciu, mașini, secretare, vizite în străinătate, candidaturi la Parlamentul European, dar și în partid și chiar la șefia unor servicii secrete, vizibilitate crescândă în presă, influență în opinia publică, într-un cuvânt sprijin consistent pentru o rapidă ascensiune în cariera politică și nu numai).

Poate nu-i lipsit de interes să remarcăm și ascensiunea extrem de rapidă a altor doi tineri liberali care până de curând erau foarte guralivi pe temele lustrației și deconspirării, deși trecutul lor de mari uteciști nu i-ar fi recomandat: Mihai Răzvan Ungureanu și Adrian Cioroianu. Primul, ca unul care a fost și membru supleant al Comitetului Central, a ajuns directorul spionajului românesc (SIE – un serviciu secret ticsit, mai ales la vârf, de securiști), cel de-al doilea, care a avut funcții comuniste mult mai modeste în liceu și în facultate, este ministru de externe, postură în care deja și-a dovedit de mai multe ori ilustrele competențe prin gafe monumentale.

PD continuă cu prefăcătoria manifestată constant de la înființarea sa, amestecând mai toate așa-zisele programe ideologice (socialist, creștin-democrat, conservator și liberal) și numeroase personalități politice autohtone într-un ghiveci de corupție extremă. În prezent denumit PD-L, după fuziunea prin absorbție cu PLD (gruparea scindată din PNL), acest partid este condus de aceeași gașcă de politicieni feseniști sau de foști mărunți lideri locali comuniști, uasceriști ori uteciști de rangul III și IV (Emil Boc, Vasile Blaga, Gheorghe Falcă, Cristian Rădulescu – „spălat” profesional de CNSAS) sau de ofițeri securiști deveniți oameni de afaceri, capitaliști cinstiți, după ce au spionat țările UE și NATO (Silvian Ionescu), la care s-au adăugat „liberalii veritabili”, aliați fideli ai lui Traian Băsescu, în frunte cu Theodor Stolojan, important funcționar în Ministerul de Finanțe sub Nicolae Ceaușescu, ce și-a continuat ascensiunea în același loc sub Ion Iliescu, ajungând secretar de stat, apoi ministru de Finanțe și în fine premier în 1991-1992.

Despre PSD ce s-ar mai putea spune? Același Ion Iliescu tronează ca președinte de onoare în pofida experienței sale de nomenclaturist de prim rang, președinte executiv este Mircea Geoană, fiul unui general ceaușist, iar printre vicepreședinți, secretari executivi și „baroni” locali sunt aceleași (poate, cu excepția lui Adrian Năstase) personaje detestabile din cauza originilor lor comuniste (Nicolae Văcăroiu, Ioan Mircea Pașcu, Viorel Hrebenciuc, Marian Opreșan, Ion Vasile etc.).

În privința PRM lucrurile sunt identice sau chiar mai închistate ca la PSD, deși luptele intestinale au făcut și aici o „victimă”: Daniela Buruiană Aprodu. Liderii sunt aceiași politrucii sau securiști Corneliu Vadim Tudor, Gheorghe Funar, Lucian Bolcaș, Ilie Merce ș.a.

În cazul UDMR, de asemenea, șefii sunt în cea mai mare parte neschimbați, la fel ca vechile lor metehne, în ciuda tentativelor de mascare a biografiilor din perioada comunistă (la care a participat inclusiv CNSAS):

Marko Bela, Gyorgy Frunda, Takacs Csaba, Laszlo Borbely, Verestoy Atila.

Nici Laszlo Tokes, liderul UCM, formațiune desprinsă de UDMR de ceva timp, nu poate fi considerat un politician complet distanțat de comunism, cu tot prestigiul său construit în decembrie 1989 și consolidat în ultima vreme pe baza declarațiilor și atitudinilor sale non-conformiste, câtă vreme trecutul său ante-decembrist este încă mult prea neclar și controversat (nici CNSAS nu face eforturi reale de a-l elucida complet).

Nici liderii religioși din România nu se manifestă în sprijinul unei veritabile lustrații, majoritatea lor obținându-și funcțiile bisericești înaintea de 1990. Trecutul încețoșat predomină biografiile majorității ierarhilor mai în vârstă ortodocși, catolici (chiar și greco-catolici) și protestanți (inclusiv neo-protestanți), în condițiile în care CNSAS cu greu a deconspirat câteva cazuri de colaboratori ortodocși. Ierarhii tineri sunt și ei reticenti în privința lustrației din motive politice, temându-se pentru propria carieră ori dintr-o solidaritate sau ascultare preoțească prost înțeleasă, iar în unele cazuri (de pildă, șef-rabinul și marele muftiu, ambii foarte tineri) și din indiferență și ignoranță. Astfel, patriarhul ortodox Daniel Ciobotea este suspect de a fi colaborat cu Securitatea, fiind titularul unui dosar al DIE (nr.36046) distrus (fatalitate, mon cher!) exact la 23 decembrie 1989 „în scopul conspirării”, iar arhiepiscopul și mitropolitul romano-catolic de București, Ioan Robu, se află într-o situație similară, fiind numit din 1983 cu acceptul lui Nicolae Ceaușescu și deținând în ultimii ani de comunism un rol important în propaganda regimului ca membru de frunte al Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Societatea civilă românească este și ea, ca și opinia publică, tot mai dezinteresată de chestiune, în condițiile în care interesele materiale predomină atât masa intelectualilor cât și populația de rând. Academia Română și universitățile românești sunt controlate de „dinozauri” și „mamuți” ai „epocii de aur”. ONG-urile autohtone (GDS, Alianța Civică, Pro-Democrația, Transparency International, LADO, APADOR-CH) sunt anemice, anchilozate și pline de foști colaboratori ai Securității sau de „rezistenți prin cultură”, adică de falși dizidenți și lideri civici sau de tineri plictisiți de tema asanării morale a societății românești și preocupați îndeosebi de aspectele financiare, culturale sau mediatice ale vieții publice de astăzi, de tendințele moderne ale combaterii discriminărilor de gen, orientare sexuală, etnie, credință și concepție religioasă, ale monitorizării presei, justiției, poliției, administrației, penitenciarelor sau a vieții politice.

Prin urmare, putem conchide că întreaga tevatură creată artificial în jurul acțiunii de condamnare (exclusiv teoretică, formală) a comunismului pare a fi fost premeditată de forțele politice interne atât de la putere cât și din opoziție, precum și de serviciile secrete născute din Securitate cu scopul de a mai bifa în fața electoratului și a Occidentului o „formă fără fond” și totodată de a compromite definitiv orice eventuale contestări și revendicări civice cu adevărat anti-comuniste, astfel ca, în buna tradiție mioritică, această chestiune vitală pentru viitorul democratic al țării să fie relativizată și minimalizată, adică definitiv îngropată. Gabriel Catalan

Bine mai combate Catalan! Dă și-n ăia, dă și-n ceștialalți.
Din *Ziua*, această concluzie, după o adâncă analiză:

Presedintele SUA in vizita la Memorialul Holocaustului Bush:

"Ar fi trebuit sa bombardam Auschwitz-ul"

Presedintele american George W. Bush i-a declarat secretarului sau de stat Condoleezza Rice, in timpul vizitei de o ora la Memorialul Holocaustului - Yad Vashem - din Ierusalim, ca SUA ar fi trebuit sa bombardeze Auschwitzul, pentru a pune capat atrocitatilor comise de nazisti, informeaza AP. "Ar fi trebuit sa bombardam" fabrica mortii, a insistat cu lacrimi in ochi seful Casei Albe, privind fotografiile facute de la bordul unor avioane americane lagarului de la Auschwitz. George W. Bush, care a depus o jerba de flori la memorialul ridicat in amintirea victimelor Holocaustului, a cerut examinarea motivului pentru care acest atac nu a fost lansat, a indicat presedintele Yad Vashem, Avner Shalev.

Regimul nazist si reflectia contemporana intruchipata de terorism Aliatii au obtinut informatii despre Auschwitz de la partizani polonezi si de la detinutii care au reusit sa fuga, insa au decis sa nu bombardeze respectivul lagar, liniile feroviare care asigurau legatura cu acesta sau oricare alt asemenea stabiliment creat de nazisti, concentrandu-si atentia asupra altor obiective militare, o hotarare foarte controversata ulterior, noteaza AP.

George W. Bush, care a mai vizitat memorialul Holocaustului in 1998, in calitate de guvernator al statului Texas, a insistat ca "tot mai multi oameni ar trebui sa vina in acest loc, pentru a-si aminti mereu ca Diavolul exista, si, in acest caz, trebuie sa ii rezistam" cu toate puterile, incercand sa plaseze imaginea nazismului in sfera terorismului din zilele noastre. Analistii afirma ironic ca actualul presedinte american este obisnuit cu ideea de pedeapsa cu moarte, unde aceasta forma de pedepsire a infractiunilor inca exista.

Madalin NECSUTU

Dacă te gândești bine, nu-i chiar atât de cretin Dublu W. Însă dacă te gândești rău: care va fi fost opinia internaților, atunci, la Auschwitz? «Mai bine o moarte rapidă, bombardată de aliați, decât o lungă agonie?» Dar dacă astfel au gândit, post-festum, doar autorii de mărturie care nu fuseseră la Auschwitz? Și mai ales autorii de "mărturie", citește: de invențiuni?

Iată și produsul gândirii "americanului cu o singură stea pe drapel (și-n frunte): rusul Putin":

Mamele copiilor ucisi la Beslan, urmarite in Justitie pentru extremism
186 de copii au cazut victime ale terorismului cecen

Denuntand o tentativa de camuflare a responsabilitatilor, un grup de mame care si-au pierdut copii sau rude in 2004, in timpul asediului scolii

din Beslan (in sudul Rusiei), anunta ca Procuratura a inceput urmariri judiciare impotriva lor, informeaza Reuters.

Militanti pentru drepturile omului acuza autoritatile ruse de neglijenta si tentativa de musamalizare a responsabilitatii celor care au comandat fortele de securitate in asaltul impotriva scolii in care rebeli islamisti luasera ostatici un mare numar de copii si cadre didactice. Peste 300 de persoane, dintre care mai mult de jumătate erau copii, au pierit in cursul operatiunii.

Grupul "Golos Beslana" (Vocea Beslanului) a anuntat joi ca Procuratura a intentat urmariri judiciare pentru extremism din cauza unui apel adresat de acesta in 2005 conducatorilor politici ai Europei si ai SUA.

Procesul urmeaza sa inceapa luni la Nazran, capitala Republicii Ingusetia din Caucazul de Nord rusesc, arata grupul pe site-ul sau Internet www.golosbeslana.ru.

"Este de la sine inteles ca procurorii executa un ordin al Moscovei. Ei pot acum sa inculpe organizatia noastra de extremism si sa o inchida complet", a declarat Ella Kessaieva, copresedinta a "Golos Beslana". Ce legatura au procurorii ingusi cu o organizatie inregistrata in Osetia de Nord? Noi suntem spaima autoritatilor pentru ca facem o ancheta din partea noastra si desemnam culpabilii tragediei, inclusiv la nivel inalt", a adaugat Kessaieva.

Autoritatile judiciare inguse au refuzat orice comentariu.

In scrisoarea deschisa, din noiembrie 2005, grupul "Golos Beslana" afirma ca inclusiv Kremlinul - incluzandu-l si pe presedintele Vladimir Putin - ascunde adevarul cu privire la rezultatele anchetei declansate in urma incidentului pentru a proteja responsabili acuzati de mamele din Beslan ca au recurs la armament greu in cursul unei tentative de salvare organizate haotic.

Luarea de ostatici de la Beslan a inceput la 1 septembrie 2004, in prima zi a anului scolar. Rebelii ceceni care au patruns in incinta Scolii nr.1 au sechestrat peste 1000 de persoane, cerand, in schimbul eliberarii lor, ca fortele ruse sa puna capat razboiului din Cecenia. Totul s-a transformat intr-o baie de sange, dupa ce fortele de securitate ruse, care initial au spus ca nu vor recurge deloc la forta, au luat cu asalt scoala la data de 3 septembrie, actiunea soldandu-se cu moartea a 186 de copii. Dintre cei 32 de autori ai luarii de ostatici, 31 au fost ucisi de fortele ruse. Singurul supravietuitor a fost prins, judecat si condamnat la inchisoare pe viata.

Robert MIRCEA

Sâmbătă 12 ianuarie 2008

Zi cu soare. Zi posomorâtă: numai vești ne-bune.

Dinspre Rusia : semne proaste:

- istoria contemporană a lor, pentru școli, i-a reintrodus - ca eroi! - pe Stalin și pe ai lui, criminalii, cu o excepție: Gorbaciov! Singurul rus "pozitiv" în secolul trecut, a fost pedepsit de tismănenii

sovietici cu eliminarea din istorie, motivul: “a fost un naiv”. Și eu care credeam că naivitatea nu este un motiv de scoatere din istorie, ci un pretext putinesc, kgb-ist;

- îi crește la loc fiarei păr de fiară: amenință, nu doar Europa, ci și America;

- în “neoURSS” există câteva zeci de lagăre cu deținuți politici: jurnaliști, activiști pentru drepturile omului; lagăre de muncă, nu “de odihnă” - iată, a fost reactivat și vocabularul Marii Terori.

Plictiseala: Occidentul, neputincios se adăpostește în explicații care nu explica nimic, de genul: “Oricum, Putin a fost ales prin alegeri libere...”

Inutil ca unii ruși încearcă să explice - de la coadă la cap: alegerile acelea n-au fost deloc libere; dacă votanții l-au votat pe Putin, l-au votat tocmai, pentru că ei, ca indivizi, nu sunt oameni liberi, ci formați-condiționați de aproape un secol de comunism - după câteva secole de autocratism. Cei mai numeroși votanți întrebați de ce au votat cu Putin răspund, ciocnind călcâiele: «Fiindcă ne-a redat mândria de mare putere». Putere *mare*, nu dreaptă, nu democratică.

Duminică 13 ianuarie 2008

Mâine: procesul.

Când am văzut titlul: “Marius Oprea îi răspunde lui Tismăneanu pe tema criticilor aduse Guvernului”, mi-am zis: «Încaieră-i, drace!» Dar degeaba m-am bucurat (corect: ar fi trebuit să nu mă grăbesc a mă bucurare), ambii-doi sunt fețele aceluiași istoric de stat și de partid. Acești istorici de trei lulele (bine: de două - că tot au amputat ei Istoria Sovietismului în România) nu vorbesc despre ce ar trebui, ci despre nișica, cum zic ardelenii. Măcar Roller avea o sarcină de partid: să sovietizeze Istoria României. Dar ăștia? Nici cu adevărat istorici de curte nu sunt - pentru că nu au talentul unui Radu Popescu (bătrânul), nici al Milescului - ei se bat (!), nu pe programe, nu pe interpretări, ci pe... buget. Îi interesează, nu Memoria României - care “memorie”: a lui Marius Oprea avându-l prim consilier pe “R. Ioanid” notoriu interzicator al memorie-la-români, partizan al paramemoriei-la-evrei? A lui Tismăneanu - mi-e și greață să enunț “programul istoric” al Clanului Basarabean Evreu Bolșevic (pleonasmul este cu intenție, pentru uzul lui I. Vianu).

Luni 14 ianuarie 2008

Am făcut o primă tentativă de a ordona scrierile, în vederea... în fine, se înțelege în vederea a ce - a unei serii editate de Autura Autorului! Nu am fost mulțumit de rezultate : anume texte sunt în alt limbaj culese, va trebui să le aduc la cel de azi - dar am uitat cum se face...

Mihai Ciucanu îmi trimite :

“Buna seara. O cronica la **Arta reFugii** in revista digitala "Strada Nove" . Ce incantare sa citesti o cronica normala ! De cele mai multe ori se vorbeste despre Paul Goma ca "autorul Gherlei", "autorul Calidorului". Lumea NU VREA, REFUZA sa vorbeasca cu adevarat despre scriitorul Paul Goma.

Cu stima si respect, Mihai Ciucanu.”

‘L'ARTE DELLA FUGA, PAUL GOMA

Romanzo di formazione in Romania

NON È VERO CHE LE VOCI DEI BAMBINI SONO TUTTE UGUALI. SONO DIVERSE quanto possono essere diversi i caratteri di chi parla e i tempi in cui il bambino si è trovato a vivere e i luoghi in cui è cresciuto. E così ogni romanzo di formazione è unico e tanto più indimenticabile quanto maggiori sono la grandezza dello scrittore e la sua capacità di restituire pienezza ai ricordi e autenticità alle parole. Facendoci superare la barriera del tempo, perché, dopo tutto, è un adulto che presta la sua voce al bambino e la sua è una memoria ricostruita.

Il bambino protagonista de “L’arte della fuga” dello scrittore romeno Paul Goma è così: unico e indimenticabile. Lievemente saccente, come lo sono i figli unici cresciuti in un ambiente di adulti.

Nel caso di questo bambino, inoltre, viene spesso ripetuto che il papà e la mamma sono entrambi insegnanti, e, in più, sono rifugiati. Parole queste- ‘in più’, ‘rifugiati’ – che vengono ripetute spesso, a formare un leit motiv lungo tutto il romanzo, in un intrigante gioco lessicale che è un sottotesto costante. Perché è il 1944, la Bessarabia, terra d’origine della famiglia del bambino, è stata annessa alla Russia e loro sono fuggiti in Transilvania. Passeranno da un villaggio all’altro, alloggiati in sale insegnanti o in case di fortuna, una volta in un ovile. Sempre con la paura che il babbo possa essere di nuovo deportato in Siberia, imparando a sopravvivere con poco, ad accettare la carità degli altri. E allora tanto vale scherzare su questa vita itinerante, e tutte le volte che il bambino annuncia- all’inizio di un capitolo- ‘traslochiamo’, sembra quasi uno squillo di tromba, già sappiamo che una mamma straordinaria farà sembrare eccitante un nuovo cambiamento.

E’ una fortuna che nelle lingue latine i vocaboli ‘fuga’ e ‘fuggire’ abbiano la stessa radice della meta della fuga, il ‘rifugio’ in cui trovare la salvezza. E che Bach abbia dato una gloriosa dignità musicale all’Arte

della Fuga nella sua opera incompiuta. Di trasloco in trasloco, in questa fuga che pare un gioco perché i genitori lo fanno sembrare tale al bambino di sette anni, il bambino cresce. Impercettibilmente, con le tappe di tutti i bambini dapprima- giochi e ginocchia sbucciate, compiti e sbirciate sotto le gonne delle bambine. Poi c'è il momento in cui vede suo padre piangere e lui- non importa quanti anni ha- non è più un bambino.

Paul Goma ci fa conoscere un capitolo di storia della Romania a noi poco noto, quello di territori contesi e di intere popolazioni deportate, negli anni della guerra in cui- al bambino e alla gente di Transilvania- più che le bombe degli Alleati fa paura l'arrivo dei Russi con la loro duplicità caratteriale, di uomini violenti che stuprano le donne e di bambini che collezionano orologi.

E dopo, dopo la fine della guerra, si fa strada un'altra paura, quella della Securitate, la polizia segreta del regime comunista, e i capitoli del libro non iniziano più con il giocoso 'traslochiamo'- e lo rimpiangiamo subito, nonostante il suo carico di incognite minacce, perché adesso incominciano con 'non piangere', e adesso il bambino che ha tredici anni deve fare l'uomo in pellegrinaggio da una prigione all'altra in cerca dei genitori, mentre il suo cuore di bambino vede la mamma in ogni donna che gli volta le spalle e trova il pretesto della polvere per le lacrime che non deve versare.

Struggente, lirico, divertente, riccamente informativo di dettagli sulla storia e la cultura della Romania, "L'arte della fuga" è uno dei più bei romanzi di formazione del secolo XX. Assolutamente da leggere. E ci rallegriamo che ci sia finalmente pervenuto nell'ottima traduzione di Marco Cugno.

Paul Goma, L'arte della fuga, Ed. Voland, trad. Marco Cugno, pagg. 403, Euro 16,00

Marilia Piccone

Mulțumiri lui Mihai Ciucanu.

Marti 15 ianuarie 2008

Ieri, la televizor am prins doar un final de informație: Daniel Barenboim ar fi primit și cetățenia palestiniană. Deși este în firea - și în obișnuințele lui Barenboim - de a comite "antisemitisme", aștept o confirmare a știrii. Prezentatorul a apucat să spună că ar fi primul (sau "printre primii") cu dublă cetățenie: israeliană și palestiniană. Am impresia că nu mă înșel când adaug: și argentiniană și elvețiană și franceză și britanică... Eh, n-ar strica și cetățenia română, doar așa să aveam "unul de-ai noștri" posesor de o întreagă păreche de coaie.

Ziua de azi dă câteva informații despre "procesul de plagiat" al lui Liiceanu. De sub pana ziliștilor scoate capul un monstru:

mincinos, hapsân, hoț, lingător de bocanci... Și eu am scris vorbele despre știuca prost bărbierită, altfel oltenească, însă convingerea mea rămâne că ceea ce mi-a făcut mie - trimiterea la topit a tirajului **Culorii curcubeului**...- este, nu doar o găinărie, ci o crimă. Dar așa sunt eu: exagerez gravitatea mârșăviilor a căror victimă am fost eu.

Tot din *Ziua* aflu că tovarășa procuror Macovei (fostă Gherghescu, așa ceva) s-a purtat măgărește nu doar cu mine, pe când făcea pe ministrea. Și iată-mă din nou derutat, dezorientat, fiindcă nu știu dacă Macoveica mi-a “răspuns” așa cum a făcut-o în legătură cu recăpătarea cetățeniei române, fiind eu un “caz politic nerezolvabil prin decret prezidențial”, sau pentru că era de totdeauna o Macovacă. Înclin spre rumeșătoarea deși nu merită.

Și mă întreb: când se va fi produs “mutația” sociologică: eu știam că românii, din o nație de ciobani deveniseră una de ingineri - Inginerul-Șef Pleșu prinsese bine chestiunea în opera sa de căpătâi **Despre Ingineri**; or de când cu “liberarii” lui Quintus, ai lui Cîmpeanu, Tăriceanu, și alți bravi-anticomuniști, va trebui să fac două sub-categorii: la simplu-fete: procurorimea ceaușistă (Macoveica, Norica Nicolai și alte gospodine), la simplu băieți: istoricimea bolșevică: Ungureanu, Cioroianu, Marius Oprea, Stejărel Olaru - bașca scriitoricimea reprezentată de Radu Feldman, în rest de securimea eternă: Dorel Șandor, Babiuc, Pasti (pe unde o fi Voican-Lindyk?)

Miercuri 16 ianuarie 2008

Vijelia de aseară mi-a doborât “sera”: pentru moment se află pe jumătate în balconul vecinului din stânga. Aștept să se lumineze de ziuă, ca să încerc recuperarea ei.

Horasangian mă introduce în textul din *Ziua* de azi în care îi muștra pe cei doi bulibași ai țării că se ceartă, se încaieră pe “Norica” (tovărășica asta, țată cum-scrie-la-Caragiale, dimpreună cu nepoțica-și, demnă de ‘tușică-sa, va intra în Istoria României!) și au lăsat baltă trebile șatrei. O face pe neașteptate, fără pregătire, fără nece-sitate, va fi aflat de însemnările din Jurnalul meu despre pașii pe de lături ai săi (mai ales prostia cu Taubmann) și a încercat să o dreagă. Sau nu, dar așa s-a întâmplat, să nimeresc eu sub condeiul său...

“Este adevărat: am trait împreună, laolalta, amestecându-ne și inmo-cirlandu-ne reciproc, cu diferite grade de asumare a responsabilităților. Vinovățiilor. Ar fi regretabil să-i punem alături pe Goma și Plesita, chiar

daca au trait aceleasi decenii. Dar acolo am ajuns: Paul Goma este un proscris in tara Romanesca, generalul Plesita isi papa in tihna pensia "babana", in timp ce doua distinsse doamne puiate din vechiul regim comunist sunt date prin stamba actualitatii capitaliste."

Însă înțelept-prudentul Bedros (în traducere: Petru) dă dovadă de lipsă de tact social - în care era maestru - scriind următoarele:

"Efortul fatis al presedintelui de a-si impinge armata de (bo)boci fideli cu care s-a inconjurat si vrea sa conduca Romania in urmatoarele decenii este prea vizibil, ca sa nu devina si jenant. Oportunismul si cinismul isi dau mana cu fripturismul, asa ca vodevilul capatuiei permite orice. Prin orice mijloace. Liberalismul s-a pierdut pe mana fripturismului. (...) Daca Dl Tariceanu ar avea destul fler si curaj politic ar renunta la Dna Nicolai, nu pentru ca ar pierde batalia ambitiiilor cu Dl Basescu, ci pentru ca democratia romaneasca, inclusiv ce a mai ramas din liberalism, ar avea de castigat. Nu ne facem insa mari iluzii. (...)"

Nici eu, dar eu nu contez, fiind demult scos din joc - și de peste 30 ani din țară. Însă cum mie îmi pasă de aproapele meu român - fie acela și armean - sunt îngrijorat: ce i se va întâmpla lui Bedros pentru nemaipomenitul curaj de a scrie ce gândește și ce crede? Poate că nimic - necunoscute sunt căile Mioritzlandiei - dar ziceam că el nu este obișnuit cu astfel de "nebunii" ca sonorizarea gândului, pe meleaguri: ce se va face dacă, de-o pildă, îl va pune-bine la tovarășu Traian sfetnicul său de alaltăieri, filosoful Gaby? Explicându-i că "ăla" - care face și pe gazetarul, nu doar pe scriitorul - l-a criticat cu asprime!; l-a calomniat, feroce - pe Însușiul, scriind numele dușmanului Numă-rul Unu al României Noastre - «a Domniei Voastre și a mea, că doar eu produc produsul *carte*, iar cine are carte are parte - să trăiți! - anume Goma, că cică l-ați pus mai jos decât pe tovarășul general Pleșiță...» - este inutil să atrag atenția că în acest Jurnal al meu Monologul îmi aparține... Și, așa, pe ici pe colo, prin părțile esențiale, adevărul.

Flori Stanescu îmi comunică: a fost contactată de Daniel Focșa, care a scris despre "Escadrile Albă" și despre Nadia Russo (așa fiind corect, însă eu, la Lătești nu văzusem niciodată numele său, scris). Am căutat pe internet, am găsit ce am căutat am trecut totul într-un text aparte: "NADIA RUSSO, Escadrila Albă" care va fi instalat în curând, oricum, mai devreme decât Jurnalul pe ianuarie 2008.

Surpriză: 8 (opt) israelieni mi-au vizitat, ieri, site-ul. Dar dacă sunt opt vizite, "efectuate", cum scriu gazetarnicii românești de una și aceeași persoană? În acest caz: ce va fi căutat insistentul?

Săptămâna Roșie...? Dacă da, mai are de căutat vreo... săptămână.

Joi 17 ianuarie 2008

Am repus, cu chiu cu vai, în poziție de așteptare (a primăverii) “sera” doborâtă de furtună. În consiliul de familie de ieri, ne-am hotărât să nu mai cumpărăm decât pământ - 1, 2 saci. Chiar 3, 4 dacă vrem să înlocuim pământul din toate bacurile: cel vechi are 13 ani.

Ce furie bolșevică s-a re-pornit pe ambele maluri ale Prutului, împotriva lui Eminescu! Dacă la *kulturarmești* ca Stepaniuk, Stati este de înțeles - prin apartenența indivizilor la cultura și mentalitatea URSS - ostilitatea viscerală a dincoace-iștilor apare, în continuare a fi o imitație servilă a bolșevicilor sovietști, prin javra cunoscută, numitul Cristian Preda, și ăsta “consilier prezidențial” (cum e președintele, și pistolul).

Îmi amintesc cu greutate de penultima “cruciadă” împotriva păgânului Eminescu: aceea fusese inițiată, găzduită de revista securist-“acoperită” *Dilema* (pe care nu am încetat să o arăt cu degetul de la înființarea ei), și de 22 (se putea să lipsească organul GDS ?) printre contestatari (și îndoșiți - și la propriu...) aflându-se - ca din întâmplare! - Cezar Paul Bădescu, Patapievici, Baconsky, Lefter, Cărtărescu, Manolescu, Pleșu și alte lumini ale nației - pe nedrept ne-cunoscute, ca Ioana Bot, Marius Chivu, T.O. Bobe, Răzvan Rădulescu. Printre multe minciuni, calomnii, îngreșări din partele (fiind ei ființe sen-sibile, agroculturalii noștri), excluderi, epurări rostite-cerute de bravii intelectuali români campioni la rezistența-prin-arpagic - se prelingeau printre degete, în speranța că nu vor fi observate și acuzațiile de xenofobie - mai cu seamă “antisemitele”. Și eu care credeam că numai tinerii (în fine, mai-tinerii decât mine...) au suferit, în jumătate de veac, nu de teroarea bolșevică, sovietistă, realistsocialistă - prin cei mai ardenti komisari: evreii - ci fuseseră futuți la cap, torturați, martirizați, aplatizați, de... Eminescu...

Printre partizanii neatârării (de Eminescu) a fost, anul trecut, la televiziune, la o emisiune a “îndrăgitului” bolșevic tânăr Bucurenci - boerul istoric Neagu Djuvara! “Reacționarul” - în sensul dat de comuniști celor care nu erau ca ei - bătrânul filfizon își expunea i(prost)eza: **publicistica lui Eminescu nu ar mai trebui editată pentru că este "reacționară" și "neeuropăană"**.

Ia auzi! “Reacționară”, “neeuropăană”! Djuvara a vorbit - a câta oară ! - în perfectă necunoștință de cauză, fiind de notorietate publică faptul că nu cunoaște nimic din scrisul lui Eminescu.

L-am întâlnit de vreo două ori aici, la Paris, dar nu la manifestațiile anticomuniste, antirésériste, nu, el nu se amesteca cu vulgul, cu gloata, ci doar la Casa Română - pe care am încetat de a o mai frecventa din pricină că acest Djuvara îmi era profund antipatic. Ascultându-l “conferențiind” despre niște chestii cu Negru Vodă, l-am poreclit, în gând: “Caltaboș des-umplut”.

După ce Iliescu a renunțat la al treilea mandat am primit un telefon de la... Neagu Djuvara! Era primul în aproape 30 ani de... coabitare pariziană. A intrat direct în subiect: eu trebuia să-i dau lui de urgență un text în care să fie demascat Ion Iliescu!

Nu mi-a plăcut tonul de poruncă - i-am spus. El s-a arătat ușor mirat, dar deloc descurajat. A repetat: trebuie să-i dau un text despre Iliescu, în care acesta să fie demascat... I-am atras atenția că eu îl “demascasem” pe Iliescu în articole scrise aici, la Paris, începând de prin 1980... M-a oprit: el nu a citit articolele, deci să-i trimit un text în care... A fost rândul meu să-l întreprer: l-am întrebat de ce se trezește antiiliescist acum, la spartul târgului, când individul nu mai este la putere (aveam în gând alți doi mari intelectuali care, de cum Iliescu nu a mai fost “Șeful Statului”, cum s-au așternut pe mărturisiri că... se înșelaseră în legătură cu el: N. Manolescu și L. Pintilie), de ce nu-l “demascase” atunci când era tare-mare? Imperturbabil, Djuvara mi-a răspuns că “atunci” ar fi fost irreverentios, fiindcă el, era deputat (ori senator?) că acum el are nevoie să-l demaște pe... - nu mai țin minte cum i-a zis: “criminal”?, doar “impostor”? I-am comunicat: dacă vrea asemenea texte, le poate găsi în volumul meu **Scrîsuri**, editat la Nemira, în 1999. Mi-a răspuns că nu are timp de citit, să-i trimit eu un xerox... Am tras aer în piept și i-am zis:

«Ce-ar fi să scrieți Dvs. textul de demascare a lui Iliescu?»

La care el:

«Dar nu am material...Nici timp...»

«Cine nu are material - nici timp - nu scrie. Vă salut!» - nu cred că i-am închis telefonul în nas, deși merita cu vârf și îndesat.

Djuvara... Eu, naivul, îmi imaginam că dacă nu-ți place (ție) un scriitor, soluția este la îndemână: nu-l citești! Dacă ești om de condei, condeiezi: “Nu-mi place (mie) Eminescu” și explici - sau nu - motivul.

Dar să ceri să nu fie editat Eminescu... Asta o făceau Răutu, Chișinevski, Roller, Vitner, Rosen, Gogu Rădulescu, fiindcă asta era meseria-vocația-formația lor: să interzică autori, cu tot cu cărțile lor antisimite - dar și Liiceanu, de meserie filosof, însă devenind și negustor de cărți, orice interzicere plutind în aer - “de sus de tot” - era ușor de îndeplinit: el fiind chiar editorul cărții (mele, distruse: **Culoarea curcubeului**, întâia ediție în românește, cea din 1990).

Ditamai boerul Djuvara să “incline” (eufemism, desigur)

înspre ne-editarea lui Eminescu! Ce semnifică asta? Că Maț-Golit este un totalitarist?, adept al Inchiziției?, al lui Stalin, al lui Hitler, al lui Liiceanu? - unde-i Georgel Zacusă, altfel Prutean', să protesteze el, demn, cu ceafă țeapănă, împotriva așezării lui Liiceanu lângă Stalin?

Vineri 18 ianuarie 2008

Tot mai rău: piciorul. S-a umflat. Azi sunt programat la chirurg.

Una din cele Trei Grèțuri care l-au ouat pe E. Constantinescu și l-au cocoțat pe tronul republicii dupe Dâmbovița, Zoe Petre (celelalte două fiind: Blandiana și Doina Cornea), îi ia... la mișto pe "profesorii" răsăriți ca ciupercile pe movila de bălegar de după Marea Revoluție din Decembrie. Primul pe lista dumisale: "simpaticul" Brucan - "Domnu' Brucan", cum i se adresau GDS-iștii noștri dragi și anticomuniști din primele zile ale anului 1990. Într-un text din *Ziua* de azi tovarășa cu pricina îl demască pe Brucan: păi dacă și ăla: nu avea nici bacalaureatul! Ei, da, și tovarășa Zoia a căpătat curaj: "Profesorul" Brucă, n-o mai poate mușca - e mort-și-livid, vorba cântecului. Însă "Domnul Măgureanu" (așa i se adresau Liiceanu, Filipescu, Doina Cornea, G. Andreescu banditului securist la prima întâlnire la sediul GDS dintre intelectualii patriei și securistul de la "procesul" Ceaușeștilor), deși ne-mort, nu îi prilejuiește "Doamnei secretare de PCR" Zoe Petre decât în treacăta observație că nici ăsta nu avea studii... Bine-bine, dar cârtesc eu, de pe margine, handicapul tâlharului securist nu a împiedecat-o deloc pe posesoarea de studii Zoe Petre, fiica academicianului plecaciunist Condurache de a-i crea o catedră de sociologie - vorbesc, în continuare, de Măgureanu! Adevărat, în tandem cu Găgăuță Constantinescu, la sfatul înțelept al prea-înțeleptului Senior Coposu (cel care, înainte ca Mihai Botez să plece ambasador la ONU îi adusesese aminte "să intervină pe lângă americani - pentru Virgil...").

Tovarășa Zoe... Piatra nestemată de pe coroana becisnicului Constantinescu, cel care, spre deosebire de bolșevicul de viță veche Iliescu, le furase românilor și speranța.

Am fost la chirurg. M-a programat pentru tăiere în 28 ianuarie.

Sâmbătă 19 ianuarie 2008

Am dat peste un blog din Tallin - există și fotografia copertei:
Paul Goma
Kalidor
Lapsepõlv Basarabias
Rumeenia keelest tõlkinud Riina Jesmin
159-leheküljeline tavaformaadis ja pehmes köites raamat sarjast
«Loomingu» Raamatukogu
Perioodika 1992
Saame kohe teele panna
Asukoht: Laki 12 ladu
Heas seisus kasutatud raamat Hind 40.00 Ostukorvi
Kujundanud Jüri Kaarma
Mõõdud: 141 ? 210 mm
Veel samal teemal antikvariaadis:
maailma romaanid ja jutustused
Täna müügil: 14539 uut ja 10267 kasutatud raamatut
Raamatukoi E-post: raamatukoi@raamatukoi.ee Infotelefon: 6 83 77
10
Tallinnas

Este pentru întâia oară când aflu că mi-a fost tradus **Calidorul** și în estoniană. Încă din 1992.

Duminică 20 ianuarie 2008

Tata ar fi împlinit azi 99 ani. Odihnă odihnitoare, tată.

Nu mai țin minte dacă am notat - dacă nu, repet: antisemitul Daniel Barenboim nu se lasă de crime, precum Agatha din filmul anilor tinereții mele: a cerut naționalitatea palestiniană!

Mare curaj, invidiabilă dreptitudine: când o nație întreagă - nu doar israelienii - îi consideră pe palestinieni (semiti, verii lor) ne-oameni, criminali, teroriști, buni de expulzat în nisipurile Arabiei - vorba fiind de cei care au mai rămas pe pământul lor, ocupat de evrei - tu, un "argentinian de două parale", cum te zugrăvea (cu respect!) un filosof "francez", în loc să militezi pentru cauza sfântă a evreului, oriunde, oricât de mincinoasă, de nedreaptă ar fi ea (ca în Palestina ocupată) faci una nefăcută: ceri pașaport palestinian! Și ce-ai să faci cu el, Barenboim-de-quat'-sous? Fiindcă în Israel nu mai "intri" tu, să-ți faci de cap cu orchestra ta corcită, "West-Eastern Diwan" în care îi obligi pe sârmanii evrei, victime de trei milenii, să cânte alături de teroriștii palestinieni? Nici în Cisiordania, ca până deunăzi și cu atât mai puțin în "fâșia" Gaza - care va deveni azi-mâine zonă militară israeliană - (se pricep la botezuri falsifica-

toare, bravii “singuri-semiți” (altfel khazari: türci), părinții lor își făcuseră mâna în Basarabia și în Bucovina ocupate de ruși, unde ei, *kultarmeiți* zeloși “traduseră” toponime românești în limba sovietică - cea care nu există, în schimb e limba lui Lenin și a lui Stalin, în primul rând a lui Trotski.

Gaza a fost sufocată de israelieni care au închis foarte ferestrele-uşile de aprovizionare a celor un milion și jumătate de nefericiți palestinieni. Și nimeni nu îndrăznește să denunțe *minciuna israeliană* :

Și petrolul și curentul electric și alimentele și medicamentele și apa și curierul poștal sunt “oprite” de Israel de a trece frontiera în Gaza. Or acestea nu constituie daruri, din partea ultrageneroșilor evrei teroriștilor palestinieni, nerecunoscători - ci *neplata prestațiilor convenite pentru munca - mereu necalificată - a palestinienilor - și ajutoarelor internaționale (alcătuite din donațiile UE și ale țărilor arabe!)*. Acești bani au fost reținuți de când Hamas-ul a ajuns la putere. Acesta este “umanismul” israelian: și tâlhărirea ocupaților, discriminaților, nedreptățiților: ce, ei nu știu că în Gaza minoritatea activă: hamasiștii, fac legea asupra majorității inactive, mortăcioase ? Cum, nu cunosc evreii această lege-a-minorității-teroriste, doar ei au aplicat-o cu succes în revoluția lor, bolșevică, numită “dictatura proletară”, în URSS, apoi în toate țările ocupate de ruși, bolșevizate - cu ajutorul neprecupețit al lor, al evreilor? Ei, da: când ei jucau, în Lagărul Sovietic rolul de Hamas minoritar, terorist, aveau “dreptate” - o dreptate de rasă, nici măcar de clasă, cum pretindeau komisarnicii bolșevico-sioniști.

Povestea cu Hamasul... Israelienii, cu spiritul lor simplificator, când acuză, când îi tratează de... hamasiști pe toți gazioții - după cum teroriști sunt toți palestinienii... Iar vitele de români “comentatori” de politică externă se iau după evrei. Or adevărul este că Hamas-ul a ajuns la putere prin alegeri libere - naziștii cu Hitler au ajuns altfel? Neosecurismul cu Iliescu nu tot așa? Hamasiștii i-au înșelat pe palestinieni, arătându-și adevărata natură totalitară abia după instalarea la putere prin atacarea partizanilor lui Arafat, arestarea, încarcerarea, chiar asasinarea lor. Au mai mișcat în front germanii după consolidarea nazismului? Dar românii - au fost ei în stare să neutralizeze FSN-ul cu minierii lui, cu readucerea la vedere a structurii criminale a aceleiași Securități, din ce în ce mai agresivă, mai obraznică, acum, după aproape 20 ani de la “Marea revoluție”? Pot fi românii tratați de iliști, cu toții? Măcar de băsiști? În majoritate, sunt contra - dar în fapte...

Și cum se slujește Israelul de Hamas! Tolomacii de hamasiști degeaba se declară împotriva evreilor, degeaba dau cu rachetele lor de tinichea înspre localitățile israeliene, în fond nu sunt decât niște

mizerabile instrumente antipalestiniene, auxiliari fără voie a sionismului de cea mai abjectă extracțiune.

Și când mă gândesc că holocaustologii mă condamnaseră pentru... antisemitism, fiindcă “insultam”, mă rog frumos, “*Israelul, stat rasist, apartheidist, terorist*”! Oare numai faptului că indivizii acuzatori erau analfabeți, habar neavînd de realitățile din Palestina se datorează acuzațiile (de “antisemitism”)? Da de unde: cam o treime dintre aceștia sunt pur și simplu neinformați - păi dacă nu știu să citească...; o treime: dezinformați, tembelizați de televiziunea română [televizați de Tembeliziunea Română] și de propaganda evreilor; ultima treime: ticăloșia genetică a nației noastre (nici nu-și dau seama cât de mult se aseamănă cu a palestinienilor: din pricina suferinței care nu se mai sfârșește au devenit apatici, rezistenți-prin-răbdare, adică supuși?): «Ei și ce dacă nu este adevărat ce am repetat, după tovarășii de veacuri? Nu-i adevărat - dar ce, adevăr mănânc? Adevăr îmbracă nevasta, copiii? Adevărul îmi ține de cald? Nu sunt primul care o face - uite la Ionescu, la Popescu, la Protopopeasca, români ca și mine, care își apără familia și, asta, zi-i pe nume: românitatea!»

Rușine să le fie românilor cu astfel de românită!

Luni 21 ianuarie 2008

Aflu că Llosa a fost internat în spital, pentru “o problemă de inimă”. Îi doresc... din inimă ca acea problemă să fie una doar de *corazon*. Dealtfel e muuult mai tânăr decât mine: cu un an întreg!

Am observat că textul “Nadia Russo - Escadrila Albă” a stârnit oarecare interes: pentru ziua de ieri ocupă primul loc, cu 12 vizitatori - “Dialogul” are 10, “Săptămâna...”: 5... Păcat că Alex Ștefănescu are alte treburi și nu comentează “listele de scrieri” ale mele, ironizîndu-l subțire pe autor că face... inventare. Ca unuia care a contribuit și el din plin, ca slugă credincioasă a lui Manolescu și a clanului său la alungarea, la înmormântarea mea, deși creștin, îi doresc să aibă soarta mea - nici mai mult dar nici mai puțin. Firește - tot creștin rămînînd - îi blestem ovreiește pe puitorii la cale a neexistării mele ca scriitor: pe Manolescu, pe Liiceanu, pe Pleșu, pe Adameșteanu, pe D.C. Mihăilescu, pe Mircea Dinescu, pe Mihăieș, pe Mircea Martin (în continuare uluiala: când-cum-de-ce se întorsese el de pe o parte pe alta, ca o clătită în tigaie?), pe Silviu Lupescu, apoi pe cei din Brigada Cățelimei Holocaustologizatoare: Șafir, R. Ioanid, Oișteanu, Ancel, Al. Florian, Katz, Volovici, Lavastine, Isaac Chiva, D. M. Gheorghiu, B. Marian, Ed. Reichman, Cosașu, A. Cornea, I. Vianu - și toată komsomolitatea

lor de *kultarmeîți* fanatici antiromâni.

Am primit o chestie cu adevărat holocaustologică, vreau să spun: un fel de comunicat redactat de adevărați evrei: cei crescuți în *cultul falsului*: fals-nume, falsă-informație, fals-adevăr. Așa au învățat ei, în ghettourile Galileii: să-l deruteze pe inamic (citește: *goi*), să-l intoxice, ca apoi, la momentul potrivit, să-l atace și să-l nimicească! Apoi să-și frece mâinile de satisfacție, cu gura până la urechi (și neapărat țopăind, pe o horă basarabeană, botezată - mincinos - “muzică tradițională evreiască”) : «L-am lichidat și pe asta! Următorul!»

Așadar, sâmbătă am primit un plic de format mare. Fără indicație de expediție : cine, de unde fusese trimis? Întâi crezusem că vine de aici, din Franța. Dar timbrele m-au contrazis: din România venea plicul și fusese postat (după stampilă) la București în 16 ianuarie. Deci făcuse 3 zile (de comparat cu scrisoarea lui Bănescu de anul trecut: aproape două săptămâni).

Cultul falsului la evrei lucrează în continuare: hârtia de prezentare (sic) nu poartă nici o dată. Sus, stânga stă scris: în galben (!): “Le Crif en action”, ceea ce indică: chestia scrisă vrea să fie un entête. Fac o pauză ca să explic ce e Crif-ul “Conseil représentatif des institutios juives de France” (subl. mea). Am subliniat, pentru că Criful din Franța îmi expediază hârtia de la... București! Întru diversiunea caracteristică holocaustologilor? Doar din... economie - ce, Criful, avînd sediu în Franța nu are fonduri pentru cheltuieli poștale? Sau Holocaustologii din “Institutul Wiesel” de la București îi invită pe toți evreii care au ceva de trimis prin poștă să facă sa parvină “materialul” la Centrala bucureșteană, de acolo o expediază - oriunde în lume - prin Al. Florian - gratuit și secret!? Deși reprezentativ, consiliul, textul nu divulgă adresa sediului (ca să nu se expună atentatelor antisemite), nici data emiterii actului (ca să nu se afle când anume a fost redactat, dar unde ne trezim noi, *goi*-ii care le cerem deconspi-rarea conspirației conspiratorilor prin naștere?) și nici nu este semnat (dar cine ești, tu, *goi* nenorocit, de vrei să știi numele meu?, *numele meu este secret de stat și de partid!*). Hârtia de prezentare a Crif-ului mă informează - fără a mi se adresa - că o delegație a lor l-a întâlnit, la 10 decembrie 2007 pe ambasadorul Theodor Baconsky - avînd-o ca “acompanitoare” (dacă orbul nu nimerea singur Brăila...) pe specialistă Lavastine.

Materialul bibliografic este alcătuit din un străvechi articol al sionistului securist Radu Ioanid publicat în *Observator cultural*, sub oblăduirea lui Lefter și a Carmenei Mușat, cârpocit cu 2-3 aduceri la zi (denunțul lui M.D. Gheorghiu în legătură cu cetățenia de onoare a Timișoarei, care i-a ulcerat cumplit pe vânătorii de antisemiți)

și... un citat din Țepeneag - nu se indică unde-când a apărut - folosit de autorul textului pentru a ne explica nouă, *goi*-lor analfabeți, că există și *goi* recent, oportun alfabetizați : Țepeneag, el avînd o cu totul altă vedere de pe pod a fenomenului: “antisemitismul în România”.

À propos de specialistă Lavastine: în 2004 când am consemnat “dezbateră” de la France Culture, privind “Holocaustul în România”: am cedat unei slăbiciuni: încă nu mă obișnuisem cu “Sanda”, colega noastră de colocvii, manifestări anticomuniste, dintr-o dată (!) devenită din-contra, vânătoare de antisemiți. Astfel se explică de ce, în legătură cu o serie de cretinării, de dezinformări nu am indicat-o pe ea, ca autoare. Mă gândeam că se va fi aflînd în o criză de creștere (pierdusem noțiunea timpului), sau trecea printr-o pauză care nu avea legătura cu meno-. De aceea acum, la patru ani distanță - și la cel puțin patru mari erori (cărți, articole, conferințe ale sale) - dezvălui (sic) idiotitatea Alexandrei Lavastine, filosof și istoric, rostită la microfonul postului de radio France Culture în 2004):

“Mareșalul Antonescu a luat puterea în 1940, l-a destituit pe regele Mihai și a instaurat statul fascist” (subl. mea, P.G.).

Câte grave greșeli de informație într-o (scurtă) frază?

1) *Generalul* (s.m.) Antonescu a devenit “mareșal” abia în 1941, după trecerea Nistrului;

2) Antonescu nu “a luat puterea”, ci “(la 4 septembrie) a fost numit președinte al Consiliului de Miniștri”;

3) Un rege nu se... destituie; Antonescu nu “l-a destituit (!) pe rege”, ci “regele a cedat generalului Antonescu principalele prerogative ale puterii” (informații extrase din **Istoria României în date**, Ed. Enciclopedică, 1972);

4) Ca în bancul de la radio Erevan: “regele” (destituit...) era, nu Mihai, ci Carol II...;

5) Antonescu era militar, însă nu atât de ignar ca “istoricii” de la microfon, pentru a instaura un stat “fascist” român - în 1940, când exista originalul: cel italian.

Să continuu? Să desmint-combat și conjuncțiile?; și prepozițiile?

Și Lavastine și Chiva și R. Ioanid au caracterizat evenimentele de la 21-23 ianuarie 1941: “pogrom organizat de legionari” - împotriva adevărului, revelat începînd din 1990; au susținut că și “pogromul de la Iași”, din 27 iunie, “a fost organizat de legionari”! (când aceștia erau fie împușcați, fie închiși, fie fugiți din țară încă din 23 ianuarie).

Isac Chiva iese hotărît din rolul-rostul său de martor când afirmă:

“De curînd, un scriitor, un fost disident, Paul Goma (...) a

publicat într-o revistă mai mult sau mai puțin literară (sic) din România, *Vatra*, un text abject, abject. (...) Acolo *Paul Goma afirmă că Românii au avut dreptate să-i omoare pe evrei* (subl. mea, P.G.). Ar trebui tradus textul acesta, abject”.

A urcat pe scara de serviciu (de cadre) ale holocaustologilor, Madam Hurezean. A ajuns “însoțitoare”... - vedeți, nu am spus: “escort’...” - deși poți să te *curvăsărești* nu doar cu curul.

Am pescuit de pe internet această cronică, se vede transmisă mie, în 2004 împreună cu o invitație de participa la o anchetă despre Eugène Ionesco - însă neluată în seamă până acum:

Iulian BOLDEA, **Scriitori români contemporani**,
Editura Ardealul, 2002, p. 328-332

Paul Goma

Incipit-ul romanului lui Paul Goma **Gardă inversă** ne introduce, cu riguroasă necesitate epică, într-o atmosferă specifică, într-un climat al povestirii în care ponderea obiectelor devine strivitoare, simpla lor prezență constituindu-se într-o perpetuă agresiune la adresa integrității ființei: “iar m-am iar s-a iar Sacul prins în ușa. Ține clanța în mâna stângă. Ar fi destul s-o-mpingă: sacul ar scăpa din strânsoare. Cu mâna stângă pe clanța năclăită și zgrunțuroasă și aderentă. Ușor aplecat înspre coridor. De-ar da măcar drumul clanței, atât, clanța ar scăpa, ar scăpa sacul, ar scăpa amândoi. Amântrei. ‘Ntrei. Ușor înclinat către coridor, ca un cal atârnat, spânzurat, uitat în ham. Își caută cu cealaltă mână țigările. Trebuie să fie. În buzunarul cămășii. Nu dă de ele. De-ar lăsa clanța din mână, viața ar fi mai luminozuoasă. De-ar, și cu sergentul. Dac-ar lăsa clanța din mână, ooo. S-o lase, atât, nu mai mult, dar nici mai foarte mult: s-ar libera”.

Fragmentul e revelator deopotrivă pentru viziunea epică a lui Goma, ca și pentru tehnica povestirii pe care o adoptă naratorul, cu mici excepții și modificări, în mai toate romanele sale. E vorba de o optică a ralenti-ului, prin care privirea scriitorului stăruie, exasperată, asupra fiecărui detaliu al realității, sondându-i acesteia toate resursele ontice, toate nuanțele și latențele și sugerând, prin lentoarea – cvasitautologică – a percepției epice, absurditatea unui real deposedat de orice dimensiune metafizică, transpus în termenii unei pure obiectualități. Centrifugală, despovărată de mirajul fals-convențional al ficțiunii, scriitura lui Paul Goma facilitează, prin aspectul său fragmentat-caleidoscopic, prin subtile racursiuri temporale și prin infuzia de parodic, comunicarea unor senzații brute, nemediate de instanța rațională, fixate în pagină prin procedee ale transcrierii directe, implicate, în măsura în care, și în acest roman, referențialul și autoreferențialul își cumpănesc resursele epice și etice, scriitorul exploatănd, cu egală

îndreptărire, și relieful lumii demonizate în care trăiește, și avatarurile propriului sine.

Orientat pe trei planuri narrative, romanul lui Paul Goma ne oferă o secțiune transversală în universul concentraționar românesc, în care absurdul devine normalitate iar lipsa-de-lege singura normă etică. Primul plan al narațiunii rezumă un roman al “mamei”: scriitorul o vizitează la spital pe mama sa, bolnavă de scleroză în plăci, căutându-și un refugiu kathartic în chiar ritmul propriei scriituri, ca și când, odată fixate în cuvânt, suferința, iubirea, supliciul interior sau teroarea anamnezei, s-ar afla sublimate, reiterate și aprofundate la infinit în spațiul relatării. Adevărate coborâri în infern, aceste vizite la spital reconstituie, într-un spațiu al reclusiunii și al apropierei de neant, dragostea sfâșietoare, suferința concentrată în cuvinte și gesturi cutemurătoare, damnarea ca lecție – pură și simplă – a demnității. În această lume, cu conotații infernale, a spitalului, percepția prozatorului, exasperată, dilatată, ultragiată de contururile malefice ale lucrurilor și ființelor descompune reacțiile, gesturile, mișcărilor, ca și când o coplesitoare forță gravitațională ar imprima lucrurilor o orientare declinantă, chiar urcușul semănând cu o coborâre angoasantă: “ea dăduse drumul peretelui de care nici o ființă omenească nu s-ar fi putut prinde și începuse să scâncească, murmurând ceva în legătură cu picioarele ei de neslujit, picioarele ei moarte – iar el pornise urcușul: la fiecare înălțare a piciorului pentru următoarea treaptă era silit să înalțe, cu ajutorul genunchiului, povara care-i curgea din brațe: ridica piciorul, cu genunchiul în întâmpinarea poverii și cobora priza; însă povara scăpa iar la înălțarea celuilalt picior, așa că la următoarea treaptă era nevoie s-o stăvilească din nou cu genunchiul și încercând s-o prindă de mai jos, o pierdea pe jumătate, o recupera și iar o prăpădea – în timp ce nesimțitul din tronul căruciorului fuma (...)”.

Mobilul narațiunii lui Paul Goma din aceste prim plan al cărții e reprezentat de fascinația întoarcerii, o întoarcere însă halucinatorie, în care nostalgia se travestește în dramatism interior iar supliciul scindării trecut/ prezent e imposibil de depășit; ca și când singura transcendență care i-ar putea fi dată individului ce trăiește în acest spațiu al reclusiunii ar fi contingentul pur, concretul tangibil, asumabil prin simțuri. Relevant pentru scriitura lui Paul Goma, toposul întoarcerii coagulează în figura mamei, în care autorul își focalizează toate valențele afective, asumându-și încercarea inițiatică a întâlnirii sau reîntâlnirii cu propriul său trecut. Dacă în primul plan al narațiunii, în evocarea figurii mamei relatarea epică e obiectivată, așezată într-o grilă a descriției doar aparent neutrale, în realitate destul de intens subiectivizată, cel de al doilea, al urmăririi, al coșmarului suspiciunii, și cel de-al treilea, ce descrie moravurile literare din România comunistă, sunt redată mai ales sub forma unor dialoguri întretăiate, alerte, menite a accentua sugestia de spontaneitate, de trăire pură și simplă.

Întoarcerea, regăsirea spațiului – demonizat – al patriei, după o cură de democrație, are și semnificația unei terapii, a unei purificări de angoasele pe care eul scriitorului le conține. În fapt, patria nu mai e

concepută ca un spațiu ideal, ca un arhetip al dorului și al unui trecut legendar, ci e privită prin prisma suferințelor îndurate de narator, cum afirmă un personaj al romanului: “Și mi-a mai plăcut chestia cu patria, când ai definit tu patria ca locu unde ți-ai făcut pușcăriile. Să știi că asta-i definiția exactă! Ce strămoși, ce daciromani! Care Călugăreni și Mărășești și Valea Albă și mai știi io ce Crăcănați-de vale! Glie-doină-mioriță-furnale-șantiere-țuică-sarmale! Căcat! Că-cat! Astea-s pentru primiri și întâlniri de lucru. Pușcăria, lambă, asta ne este patria: Jilava-Gherla-Aiud-Canal-Minele-de-plumb-Pitești”.

Simetria compozițională a cărții, conferită de cele trei planuri narrative care se succed de cinci ori, se răsfrânge și asupra tonalității epice; nu există, pe parcursul cărții lui Paul Goma, o singură tonalitate, o scriitură monocordă, ancorată într-o singură reacție epică/etică la “stimulii” realului. Dimpotrivă, romanul e alcătuit ca un spațiu narativ multiplu focalizat, aflat la intersecția mai multor scriituri, care cresc una din alta, se repetă obsesiv, sau, alteori, chiar “parazitează” corpul operei, totul pentru a da naștere unei relatări credibile, ritmate de meandrele unei memorii intransigente, care nu vrea să uite, să pervertească adevărul trăit cu atâta acuitate. Miza acestei scriituri plurale, ce combină monologul, dialogul sau descrierea obiectivată este revolta; o revoltă mereu înprospătată, reiterată, nu doar împotriva mecanismelor prăbușirii etice, a demisiilor morale descurajante (“Tineret-pe-linie, orice-am zice de boetul Latrian Găunescu, ori Patrian Găurescu, inventator al Lălăielii României, el este o lichea totală!”) provocate de dogmele comuniste, dar chiar împotriva clișeelelor epicului tradițional, clișee nu de puține ori denunțate ori parodiate de scriitor cu aceeași consecvență cu care denunță totalitarismul ca metodă de abolire a personalității umane. Din această perspectivă, comunicarea dintre autor și cititor nu e înlesnită de ticurile obișnuite ale scriitorului realist-obiectiv omniscient, prizonier al unei singure viziuni asupra lumii. În cartea lui Goma, viziunea epică are, dimpotrivă, un aspect mozaical, în care coșmarescul și suavitatea, culpa și sancțiunea sunt aproape inseparabile. Tocmai de aceea, o astfel de viziune a contrastelor ce se armonizează uneori în spațiul unui singur cuvânt, se sprijină pe o compoziție ce dă iluzia simultaneității faptelor narate, dar și pe o tonalitate contrapunctică, în care crisparea ontologică sau beatitudinea nu sunt noțiuni atât de tranșant despărțite, ci, dimpotrivă, își apropie, în mod semnificativ, sferele semantice.

Roman al unei întoarceri ratate, cronică a unei morți neanunțate, dar și roman al duplicității morale, al lășității intelectuale din Epoca de Aur, romanul **Gardă inversă**, ca și celelalte cărți ale lui Goma, e o carte-document, mărturisind despre puterea credinței și a iubirii, dar și despre culpa morală și despre descompunerea conștiinței sub presiunea unei suspiciuni întreținute cu abilitate de torționarii de orice calibru. De fapt, și acest roman demonstrează, odată mai mult, cum observa Sanda Stolojan într-un articol din 1979, publicat în *Le monde*, că Paul Goma este “un puternic mânăitor de texte, care n-ar trebui să scrie decât despre lucrurile esențiale, să ne vorbească direct despre ceea ce

atinge și chinuie omul acestor timpuri și a celor dintotdeauna: exilul, moartea, suferința”. Ca toate cărțile lui Goma, **Gardă inversă** e un text lămuritor despre condiția ființei strivite de angrenajul demonic al totalitarismului, scris într-o tonalitate de o sinceritate liminară.

Nu înțeleg ce s-a petrecut cu acest text oblojitor: cum de l-am pierdut (corect: rătăcit)? Sau poate așa i-a fost datul: să apară în momentul în care am mare nevoie să fiu oblojit?

Iulian Boldea mai scrisese despre mine - însă cum pe atunci nu puteam copia și trece în jurnale cronicile, textele, nu doar ale lui, au rămas în dosarele de presă.

I-am scris autorului: pe ambele adrese internet luate de pe invitația cu Ionesco. Acum aștept o vreme, ca să vad dacă semnele mele au ajuns până la el sau se vor întoarce cu o explicație tehnică (sic), așa cum mi s-au întors cele adresate lui Cistelean, lui Podoabă, Nicoletei Sălcudean, oamenilor crezuți prieteni, dar care, băgați în boale de amenințările holocaustoloage, nu mai vor să aibă de a face cu mine, ciumatul; “antisemitul”.

Marți 22 ianuarie 2008

Azi contorul internet indică “Dialog” pe locul I, cu 12 vizitatori, “Nadia Russo” cu 9, “Săptămâna...” cu 7, “Jurnal 2007” abia pe locul IV, cu 3 vizitatori. Am observat: cineva din Columbia a privit ceva - dar nu știu ce. Mă aștept la o bătaie la palmă, cu rigla de la tovarășa diriginte.

Ieri am fost la doctorul Schaan, pentru citirea rezultatelor analizei zahărului. Mi-a dat și o recomandare către anestezist. Filip m-a încurajat al dracului, povestindu-mi “unghia” lui. A zis că e dureroasă tăierea, dar mai incomodă post-operația, fiindcă trebuie să umblu cu un pansament voluminos. M-a băgat în spărieți, băiatu-tatii. Că așa-s eu: mă las împanicat de nenii doctori care îmi umblă pe la trup: dentistul, firurgul. O să povestesc, după, cum fu.

Miercuri 23 ianuarie 2008

Azi am început grădinăritul (pe balcon). Am ieșit la câmp. La deal, cum spun basarabeni. Am reparat, am repus “sera” pe picioare. Am curățat vreo 10 bacuri, dar nu am înlocuit pământul vechi. O aștept pe Ana: să ne sfătuim, să ne numărăm banii. Dacă putem să mai cumpărăm un sac sau doi de pământ. Azi aerul a fost de primăvară. Nu avem de gând să semănăm porumb, fasole, nici să răsădim varză, ca să ne fie frică de îngheț de

primăvară. Dacă se găsesc de acum răsaduri de legume, le vom proteja în “seră” în caz de alertă. Mai am două-trei zile de curățenie... agricolă.

Minune: Mi-a răspuns Iulian Boldea! Mi-a dat câteva vești consolatoare...

Iadul pe pământ organizat de Israel, în Gaza. Peste un milion de oameni înfometati, lipsiți de electricitate, de medicamente, de apă, de tot. “Opinia publică internațională” protestează ca de obicei, molicel, să nu-i supere de evrei - ei, adevăratele-eternele victime!

Câțiva artificieri palestinieni au dinamitat zidul dintre Gaza și Egipt, iar oamenii au năvălit prin spărturi “dincolo”; ca să cumpere, în Egipt, hrană, carburant, medicamente, ciment. **Și să se întorcă.** Israelul a protestat cu vigoare împotriva acestui abuz (al victimelor!), împotriva acestei “toleranțe vinovate”, din partea Egiptului, somându-i pe toleranți să închidă neîntârziat frontiera - din ciment și din plăci mari de metal gofrat - s-a văzut limpede. Ieri, la Paris, cubicul - cu o gândire așișderi - Nathaniaou a proferat amenințări, atât la adresa Hamasului (că, dè, cele peste un milion de ființe omeneste, sunt, cu toate hamassiste!) și a Egiptului. Răspunsul a venit dinspre Moubarak, președintele Egiptului: Palestiniienii din Gaza vor putea trece în Egipt, pentru a cumpăra produse de strictă necesitate, poliția și armata avînd ordin strict de a nu-i împiedeca.

Bineînțeles, Moubarak nu este ușă de moscheie, cu creștinii copti se poartă ca o bestie, însă... palestinienii sunt musulmani... Or în ultimele două zile arabii de pretutindeni l-au acuzat că s-a făcut complice în strivirea palestinienilor pusă la cale de Israel...

Joi 24 ianuarie 2008

Unirea. Pentru mine și pentru basarabienii și bucovinenii de Nord. Altfel, pentru ceilalți, românăchiștii, o dată oarecare - atât de nesemnificativă, încât un ardelean, poet și-a dat cu părerea de slană: «Un fel de Douăștreiaugust al lor, dar nu știu ce sărbătoresc ei...»

Noroc că nu toți românii sunt ardeleni și poeți.

Ziua de azi (re-sic) ni-i prezintă pe Liiceanu și pe Patapievici ca pe niște tâlhari - doar atât :

“Horia Roman Patapievici reuseste sa-si agate o tinichea de coada, de care nu va scapa cu usurinta, tinichea ce se va constitui intr-

un trist renume: "Patapievici, cifra de afaceri". Presedintele trecator al ICR a semnat un document trimis asociatiilor de editori din Romania prin care a impus drept unic criteriu de selectie pentru participarea la standul Romaniei de la (Targul de Carte de la Londra) London Book Fair - cifra de afaceri. Valoarea, autenticitatea, organicitatea si alte categorii estetice au fost sterse dintr-un condei. Scrisoarea trimisa editorilor de Patapievici a parut ca e semnata de un functionar de la Camera de Comert si Industrie a Romaniei, nu de chiar presedintele Institutului Cultural Roman”.

Care edituri au fost anunțate-invitate sa participe?

“Editurile ICR: Din scrisoarea semnata de Patapievici aflam si cele 15 edituri romanesti alese pentru London Book Fair dupa criteriul cifrei de afaceri. Astfel, cele mai banoase edituri dupa estimarile ICR sunt: Polirom, Teora, Corint, Rao, Humanitas, Egmont Romania, Niculescu, Paralela 45, Univers Enciclopedic, Noi Media Print, Nemira, Curtea Veche, Gramar, All si Trei”.

M-am plictisit să-i “înjur” pe alde Liiceanu, Patapievici, Manolescu, Pleșu, Tismăneanu, Mihăieș, Adameșteana, G. Andreescu. Așa că azi îi bag de-a dreptul, fără ghilimele, în mamele lor de *ticăloși complici ai ruinării țării, după 1989*. Fiind noi obișnuiți să comparăm două rele, în loc să operăm cu: bine-rău, întreb în van, tot nu mă aude vreun român normal:

«Care va fi deosebirea între gradul de lingătorism a Șefului pământesc practicat de A. Păunescu și cei de mai sus? A, da, una singură: acela tachina curul lui Ceaușescu în versuri bine ciocănite, or ceștialalți o fac în vulgara proză, și aceea șoptită, imaginându-și că nimeni nu i-a văzut-auzit-mirosit închinându-se (nu ați constatat, oameni buni, că plecăciuniștii put a căcat? - ați uitat cum trăsnea Păunescu în decembrie 89, la grila Ambasadei USA: a latrină de cazarmă, debordată?)».

Ca la noi - la niminea: smântâna politică de la noi - de după rivoluție - a fost, din decembrie 89, necurmat o securime-activime. Or Aparatul de Stat și de Partid, în România bolșevizată de ruși, prin evrei, a fost și a rămas o Unitate Militară de Distrugere (am tradus în română aproximativă denumirea brigăzilor de NKVD-iști, dintre care foarte multi evrei voluntari, care, după 22 iunie 1941, la ordinul de retragere din Basarabia a lui Stalin: “Să nu i se lase inamicului decât pământul pârjolit”, au dinamitat, au pus foc (după ce au furat și transportat peste Nistru tot ce era de-furat). Demolatorii în timp de pace (sic) erau doar... *deconstructori*: activiști de partid, adunători de cote, terorizatori ai populației prin amenințarea colhozizării, membri ai brigăzilor de *kultarmești* (ca Perahim, Sorin Toma, Mișa Oigenstein, fratele lui

Răutu și tată al lui Oișteanu) activînd puternic pentru des-cultu-rarea des-românizarea, des-creștinizarea, des-europenizarea, câtă era, a bieților basarabeni. NKVD-iștii se mulțumeau doar cu (re-sic) arestarea, încarcerarea, deportarea oamenilor și adeseori executarea lor, sumară - au fost ce au fost: *ființe negative*, persoane care dacă avuseseră o meserie, o uitaseră, deci fuseseră re-formate, pentru *distrugere*. În decembrie 89 după ce au pus mîna pe putere printr-un putsch, după ce au împărțit, tovarășește, cu bonuri, tezaurul țării, s-au instalat în posturi-de-conducere ocupate, în principiu - chiar sub Ceaușescu - de oameni care se oarecum pricepeau să supravegheze *facerea* - de cuie, de pâine, de drumuri, de îmbrăcăminte. Că “produsele” arătau ca dracu, adevărat, dar se prefăceau că există... Or, sub Iliescu, sub Constantinescu, sub Băsescu nu mai există, în “Conducerea Superioară” oameni știind *să facă* ceva util, (cât de prost), ci doar activiști, securiști specialiști în acte negative pricepuți doar în *demolări, în dărâmări, distrugeri, neantizări de materie și de oameni*. Singura acțiune... pozitivă a lor, activiști-securiști, din familii de aparatiști, fiind acapararea de bunuri, de bani, în folosul doar al lor (și în al cumnatelor lor).

Chiar dacă din 25 decembrie 1989 intuisem că “revoluția” era o mare minciună și o lovitură de stat (și fusesem aspru amendat de Monica Lovinescu, pe coridoarele Europei libere, somat să nu insult Revoluția Română “ca celălalt basarabean al d-tale: Victor Lupan”), nu-i bănuiam consecințele, *acestea* pe care românii le pot constata după aproape două decenii de “libertate”.

România de azi...

La prînz aflu cum a fost “sărbătorit”, la Iași, Actul Unirii:

Unirea Principatelor, "sarbatorita" cu huiduieli 24 ianuarie, 13:29

Presedintele si Premierul, la Iasi

Sarbatoarea nationala de la Iasi s-a transformat joi intr-o mare adunare electorala, condimentata din plin de huiduieli si aplauze, in functie de preferintele politice ale participantilor. La momentul discursurilor Presedintelui si Premierului, taberele de sustinatori - deosebite clar de fulare, baloane si umbrele de culori diferite - s-au comportat ca pe stadion, fluierand si huiduind in voie. Scena, amplasata in Piata Unirii din Iasi, a fost inconjurata de simpatizantii principalelor partide, care au afisat stegulete si pancarte, dar nu in culorile tricolorului rosu-galben-albastru, cum ar fi fost normal, ci portocaliu, galben si rosu, cu insemnele PD-L, PNL si PSD. Semn ca nu se aflau acolo in calitate de romani, mandri ca sarbatoreau Unirea Tarii Romanesti cu Moldova. Membrii de partid au venit si cu bannere, fiecare afisand texte diferite,

potrivit Rompres: PD-L a afisat bannere (...) cu textul "Unirea face puterea", iar PNL a afisat un altul cu pozele lui Mihail Kogalniceanu, Al. I. Cuza si Ionel Bratianu cu textele "Acestor liberali le datoram Unirea" si "Cuza ctitor liberal al Unirii". Presedintele chiar s-a "intimidat" pe parcursul speech-ului, gresind numarul anilor sarbatoritati astazi: in loc de 149 de ani, a spus 159. Seful statului a criticat insa atitudinea "galeriilor": "Imi face placere sa revin la Iasi, dar nu-mi face placere ca politizam o sarbatoare". De asemenea, Prim-ministrul Calin Popescu-Tariceanu a afirmat ca, in urma cu 149 de ani, liderii politici, indiferent de culoarea lor politica, "au stiut sa puna interesele Romaniei inaintea intereselor politice personale" si "au lasat deoparte toate neintelegerile si disensiunile si au ales acelasi domnitor, pe Alexandru Ioan Cuza". Premierul a aratat ca trebuie sa se puna capat disensiunilor politice, pentru ca obiectivele si aspiratiile romanilor sa fie implinite cu succes.

Hore de partid

De departe, exemplul cel mai clar al dezbinarii politicianilor a fost momentul horei. S-au format trei palcuri: unul cu "rosii", unul cu "portocalii", altul cu "galbeni", care si-au dat separat "mana cu mana". Presedintele se pare ca nu a mai apucat sa intre in nici o hora, preferand baia de multime. Au fost prezenti la Iasi presedintele Camerei Deputatilor, Bogdan Olteanu, fostul presedinte Ion Iliescu, presedintele PSD, Mircea Geoana, liderii democrat-liberali Elena Udrea si Gheorghe Flutur, ambasadorul Frantei la Bucuresti, o delegatie de la Chisinau, precum si alti politicieni, primari si presedinti de consilii judetene din tara.

Angajatii Primariei s-au pregatit cum se cuvine pentru eveniment: au avut grija sa arboreze inca de miercuri seara steaguri tricolore imense pe blocurile din apropierea Pietei Unirii si au pregatit (...) 5.000 de portii de ceai pentru persoanele care au venit in capitala Moldovei pentru a lua parte la manifestari.

Au programat concerte folclorice si de muzica usoara, defilari ale militarilor, dezbateri si o receptie oficiala la Palatul Roznovanu unde urmeaza sa fie semnat protocolul de infratire cu orasul Chisinau.

A. VINTILA

Ei, bravos, națiune! Halal să-ți fie!

Luna ianuarie nu s-a terminat și am dat de două ori în gropi... naționale: Eminescu și Unirea. Aceste două aniversări, în cel mai rău caz ar fi putut trece în indiferență, oamenii având alte gânduri, alte griji. Dar nu: românii de azi (să le zic: neoromânii?, să le zic: foștii români? - Liiceanu, merge: "fost român", dar Patapievici?- el nici fost-român nu mai poate fi numit, pentru că a hălăduit în Cartierul Primăverii, a scuipat pe tot ce era România. Asta a fost, este "Pata": un căcat-uscat lăsat moștenire, prin tată-său, tovarișc' Dionisie de Armata Roșie Ocupantă în buruienile dintr-un șanț din România Ocupată),ăștia și ciracii lor

și-au dat în petic: au murdărit două dintre icoanele noastre, cu serviciile intelectualilor bășiști, pricepuți în materie de automobilism politic, ei, conștiința... nației.

Halal, conștiință!

Vineri 25 ianuarie 2008

Astă noapte am visat cu mor în spital, la reanimare. Ciudat: era o copie a morții care venea, venea, venea - ca în în timpul bătăii din 19 noiembrie '58 de la Gherla, când locotenentul Istrate, în final, îmi pusese piciorul pe gât: mă sufocam, nu mă durea, eram conștient că sunt în spital, în salonul de reanimare și mai știam: de astă dată voi muri.

Într-un fel eram ușurat și îmi ziceam: «Bine că mor *așa* - altfel, în alte împrejurări aș fi murit greu și *m-ar fi durut*».

Sâmbătă 26 ianuarie 2008

Palestinienii răzbătuți în Egipt după hrană, medicamente, benzină nu se lasă dați înapoi, în țarc. Aruncă cu pietre în soldații egipteni, mai și mor, dar nu se lasă (curajul foamei!). Se vede: inutil, pentru că localitățile egiptene de lângă frontieră au fost, de ieri, devalizate, nu se mai găsește nimic de vânzare - probabil autoritățile egiptene au ordonat ne-aducerea altor mărfuri.

Detestabile comentariile pe Forumul *Ziua* la această tragedie: de astă dată las la o parte "vocile evreilor" răgușite (ei, da!) de atâta clămpănit împotriva "teroriștilor" (care, oare că de ce au spart ei Zidul de la Frontieră și au năvălit în Egipt?; oare numai ca să cumpere acolo de mâncare, medicamente, benzină, ciment și să se întoarcă în închisoarea Gaza? Ei bine nu: ci în perfidul scop de a se aproviziona cu alte arme ucigașe cu care să tragă în pașnicul popor evreu!).

Însă mă dor cumplit comentariile românachilor noștri, ale *goi*-lor (ca mine, ca tine) dându-și cu părerea lor de cretini fără vindecare, de bețivani fără să fi băut - despre palestinieni.

Dacă evreii clămpănesc din falcă (din pix?) potrivit doctrinei lor militarist-sioniste, de ocupant feroce, înșirînd, despre tot, despre toate *minciuni etnice*, românașii noștri, sunt, înainte de toate niște *analfabeți*: habar nu au de istoria, de geografia aceluia pământ cu locuitorii lui - dar se exprimă, boii! Preiau tezele diversioniste, agresive, rasiste, apartheidiste ale evreilor, vulgarizîndu-le, româvizîndu-le, manelizîndu-le până la greață, până la vomă. După ce își etalează completa neinformare, *goi*-ii mei (ai lui dracu!) o dau pe *bășcălie* - fiindcă, nu-i așa, cumplita tragedie a

palestinienilor riscînd să fi împușcați de către ne-dușmanii egipteni (ceea ce s-a și întîmplat în multe cazuri), fiindcă au trecut “clandestin granița” (nu le spune nimic românilor asta?), ca să cumpere de dincolo strictul necesar uman pentru copii, pentru părinți - dar interzis de ocupantul israelian - este, pentru capetele lor umplute cu ceață autentică prilej de bășcăliizare - pe “tema” nisipului (că de ce nu se duc ei în “Arabia”, băi nene, că acolo iè nisip căcălău?; că nu-i nimic, dă-i dracu’, or să fie îngropați în nisipurile Egiptului...).

Îmi vine să urlu. De greață, de rușine : ăștia sunt românii mei? Nu doar români din România, ci și mulți “Români din afara granițelor”, emigrații economic, cei care nu au deschis o carte în viața lor, dar acum și-au luat ordinator și “comunică” prin telefon portabil și prin internet. De acord: nu au găsit ei în America, în Germania, în Franța, în Italia comorile visate, dar cum de și-au pierdut elementarul bun simț de a nu face glume proaste pe seama suferinței altuia? Chiar dacă acela are o altă religie: au uitat - sau n-au știut vreodată - că “sectanții” creștini s-a despărțit de mozaism tocmai pentru că își câștigaseră, după învățăturile lui Isus din Nazaret, valori contrarii valorilor evreiești, printre care: compasi-unea, altfel spus: *mila*. Ce s-a petrecut cu românii? Imediat după decembrie 89, toți milițienii, toți securiștii, toți luptătorii împotriva ateismului, avînd copii care la rîndul lor făcuseră copii - cu toții nebotezați - de cum *se dăduse voie la credință* (sic), începuseră a-și face cruce (nu l-am uitat pe ticălosul Petre Roman; nici pe inocentul primejdios Constantinescu), iar în vorbe-goale nu puteau sfârși o luare-la-cuvînt ori o scrisoare fără încheierea: “Așa să ne-ajute Dumnezeu!”. Se vede că răgila ateismului mînuită de comuniștii-sovietiști făcuse pagube ireparabile pe/în creerul lor, al copiilor, al nepoților.

Și ce dacă am mai scris despre *asta* - de trei, de zece, de treizeci de ori? E jurnalul meu scriu despre *asta* de câte ori mă doare.

Așa au ajuns a fi românii? Niște viețuitoare, acolo, analfabete, în schimb (sic) luătoare-la-mișto a tot ce le este necunoscut - nu neapărat detestat?

Fetișoara din Pașcani, care mă interpelează (din memorie): “În țara asta vreți să vă întoarceți?” are... din ce în ce mai multă dreptate.

În țara asta, în care un criminal și un distrugător și un pricinuitor de război civil ca Iliescu a fost votat de către... victimele și ale lui (mai cu seamă de sutele, dacă nu miile de studenți exmatriculați în 1956-58 - ca N. Manolescu!), iar reprezentanți

ai... anticomunismului-cultural au acceptat să-l slujească, să-l laude, să-l cânte: Manolescu, Buzura, Breban, Pleșu, Botez, E. Simion, Fănuș, Sorescu, Valeriu Cristea, Virgil Tănase, iar pentru al doilea mandat, făcuseră campanie pentru Ilescu și “reacționari” ca Doina Cornea, Blandiana, Adameșteanu, Patapieviți, Mihăieș?

Nu trebuie să fii lumina-lumii pentru a înțelege că:

- românii nu au *rezistat*, cum se tot laudă, împotriva comunismului, ci l-au *îndurat*;

- nepregătiți fiind măcar în sinea lor de a-și democratiza țara, i-au lăsat tot pe bandiții comuniști, securiști să conducă, ei mulțumindu-se cu... colaborarea mizerabilă, pentru câteva firimituri căzute de la masa barosanilor (pardon: a bulibașilor...).

- rezultatul - după aproape două decenii: după ce l-au ascultat atâta vreme, cu gura căscată, pe Brucan, acum îi ascultă - cu gura căcâscată - pe Băsescu, pe Tăriceanu încăierându-se pe arzătoarea problemă a României: chestia tovarășului procuror Macovei; și pe înalt culturala problemă a românilor: chestia procurorului tovarăș Norica, rezultând, “la nivelul națiunii” contestarea-cererea de (re)interzicere a lui Eminescu, transformarea Aniversării Unirii într-un bâlci electoral de cea mai grețoașă speță.

În țara asta vreau eu să mă întorc?

Duminică 27 ianuarie 2008

Teșu Solomovici a căzut iar la patima adevărului-etnic.

Iată cum își intitulează textul (vezi *Ziua* de ieri) în care vorbește de spargerea Zidului Gazei spre Egipt:

“Exodul palestinienilor din Gaza

De trei zile continua exodul palestinienilor din Gaza. Peste 500.000 de locuitori ai Fasiiei au invadat teritoriul egiptean, creand mari probleme de securitate atat Egiptului, cat si Israelului”.

Așa începe, așa o ține, cu *exodul* - care, o știe toată lumea, este o mișcare (de mase) într-un singur sens, nu... tur-retur. Nu există nici măcar un sfârc de propozițiune, în care să scrie că palestinienii din Gaza, nu erau... invadatori ai teritoriului egiptean - chiar dacă numărau 500 000 mii (mai rămăseseră “acasă” încă un milion: copiii, femeile, bătrânii, bolnavii), ci... *cumpărători* de făină, de petrol, de medicamente, de ciment, de animale (oi, capre, măgari) - și care, odată această treabă făcută, se întorceau în țarc, în ghettoul construit de Marii Constructori de Ziduri ale Berlinului, numit Gaza.

De multă vreme Teșu Solomovici nu a fost atât de mincinos, atât de evreu. Merită, pentru această măgărie, felicitările fratelui său întru adevăruri-etnice: Ancel.

Luni 28 ianuarie 2008

Am fost la Clinica Mont-Louis. M-a tăiat - la orele 12. La 13 eram în stradă. La 14 - acasă.

Acum (orele 20) au început durerile. Le domolesc cu Dolipran. O să vedem la noapte cum va fi.

Marți 29 ianuarie 2008

Noapte agitată, cu dureri. Din cauză că m-am zgârcit la un taxi și am luat metroul. Nu sunt decât trei stații, însă mi-a fost din ce în mai greu să merg spre, de la metrou. Ana a rămas la farmacie, să ia medicamentele prescrise, eu am continuat drumul singur. Când am ajuns cu chiu cu vai acasă, m-am descălțat de șosonul sacrificat și am vrut să scot șoseta; n-am putut: bandajul era însângerat. Am scos-o prin dezlipire (sic). Ana m-a sfătuit să nu încerc să umblu la bandaj, fiindcă cine știe ce prostie mai fac. Am luat calmantele cuvenite. M-au potolit oleacă, însă în cursul nopții...

Mergînd pe jos, proaspăt operat, am forțat piciorul să ruleze, tăietura se va fi deschis. Acum sunt orele 5 dimineața, trebuie să aștept după-ora-nouă când se deschide centrul medical de pe Couronne. Să-mi umble pe la bandaj. Dar tot "rulînd" talpa mă voi duce, iar de întors, mă bate gândul să rămân pe-acolo patru cinci zile, până mi se vindecă buba...

În sfârșit! Europa a deblocat ajutorul pentru Gaza. Se pare că începînd de vineri are să fie efectiv.

Miercuri 30 ianuarie 2008

Mare veste-mare: Cezar Ivănescu "a făcut poliție politică"!

Nu mi-e nici cald nici rece, îi văd pe autorii manevrei: Dinescu și Manolescu. E adevărat: Cezar e antipatic, măgar-și-violent - dar cine nu-i?- cei doi au avut conflicte puternice cu el. Și dacă mai adăugăm - o facem cu drag: Manolescu este un turnător dovedit, l-a turnat și pe Cezar, concurentul lui la șefia clasei.

Omul mi-a fost prieten, i-am iubit baladele și l-am încurajat să le înregistreze pe disc în Occident (eu o făcusem pe bandă de

magnetofon, la Cenaclul Țepeneag), aș fi făcut și pe intermediarul. A refuzat cu: «Mamă dragă, lasă-mă așa neîntregirat...». În momentul distrugerii “Cenaclului Tănase”, prin 1973-74, va fi fost și el agățat de Securitate. Atunci majoritatea celor care îl frecventau au fost zburătăți, hușăiți, speriați, amenințați. Presupun că aceia care, de frică, semnaseră angajamente, fiind, totuși, oameni cinstiți, nu au mai venit la Cenaclu, tocmai ca să nu aibă ce “raporta”: Sorin Titel, Marius Robescu, Turcea, Mazilescu... Oricum, Cezar Ivănescu m-a atacat - după 1990 - cu o violență de neînțeles...

Până când am înțeles... Același mecanism ca la Caraion: te urăsc, fiindcă tu nu ai cedat...

Dumnezeu să-l ierte.

Joi 31 ianuarie 2008

După cum era de așteptat, Cezar Ivă' se apără, atacându-i pe Dinescu și pe Manolescu.

Ce murdărie, chestia asta cu “demascarea”! Vasăzică tot Securitatea împarte populația în făcători-de-politie-politică și în ne’! Ca din întâmplare, Dinescu era - chiar atunci - la Paris...

Ca să vezi! A trebuit să mă informeze un forumist discutând (în fine: călcând-o în picioare pe Mungioaia) că Patapieviciul Național fusese o vreme în PNȚCD! Dacă sunt un “aerian”, cum zicea “Grenadă” de la Rahova, când eu nu-știam ce mă întrebă. Și, de cum țărănismul-creștin nu a mai fost util, a trecut la PD! A-ha, de aici i se trage lui Neptunul bălesc! Dar înainte de țărănist ce fusese băiețelul? Ca tot omul: comunist - ca ta-su (și ca mine!).

O lună cu necazuri... medicale. Piciorul.

Sper că am ieșit la mal.

Se putea să se încheie această lună fără încă o “groapă”?

După atacul la Eminescu, după manelizarea sărbătoririi Unirii, uite-o și pe asta:

Desființarea CSNAS!

Inutil să facem pe normalii, să ne normal idignăm:

«Este posibil să se petreacă una ca asta, domnilor?», nu mai suntem normali, deci ne dăm răspunsul lui Teodor Mazilu:

«Este posibil!»

Să ne fie de cap.

F E B R U A R I E

Vineri 1 februarie 2008

Am răspuns Apelului-urgent inițiat de autoindispensabilul Sorin Ilieșiu, asistat de săltărețul istericàlic Liviu Antonesei:

Domnilor,

Voi semna Apelul dupa ce va fi eliminat dintre cei figurînd la “Spre informare” Nicholas Taubman.

Acest individ, prezentîndu-se “ambasador al USA” a continuat, în România “tradiția ambasadurilor americani reprezentînd interesele Israelului”, jucînd rolul unui guvernator sovietic:

- a umblat prin România, doar ca sa controleze daca în programa analitică a școlilor se predă neo-marxism-stalinismul: “Holocaustul”;

- a inaugurat (dimpreuna cu Athanasiu) Monumentul “ostasilor americani cazuti pentru liberarea României de nazism” [daca scria “fascism”, era si o inscriptie analfabeta] - când americanii aceia erau exclusiv piloti de bombardiere, au ucis mii de civili români , mai ales în masacrul de la Gara de Nord a Bucurestiului din 4 aprilie 1944 (printre ei și pe unchiul meu Ignat Goma), nu “militari germani - fasciști”;

- s-a amestecat mereu, cu o nesimțire sovietica în “treburile interne ale tarii”, si numai un bolșevic precum Bogdan Olteanu a avut “indrazneala” de a-l infrunta pe un obraznic “sovietic cu mai multe stele pe drapel” precum Taubman;

- Taubman - dimpreuna cu Rodica Gordon - l-a sprijinit pe N. Manolescu în mizerabila sa campanie de “antisemitizare” a lui Liviu Ioan Stoiciu si a mea (Liviu Antonesei se aflase si el în sala unde noi am fost sacrificati pe altarul ambadoriatului UNESCO - si nu a protestat, deci a fost de acord cu “argumentele” furnizate de securistul Zalis, folosite de Manolescu) ;

- Taubman a fost inspiratorul protestului adresat Municipality Timisoara pentru ca “indraznise” (dar unde se trezea Timișora ceea: “în Patagonia”?, vorba securistilor culti) sa ma faca cetatean de onoare?;

- Taubman a purtat si mâna denuntatorului iesean M.D. Gheorghiu, care m-a “dat” politiei francez.

- Liviu Antonesei - fost nedusman, ba chiar prieten - în campania de “antisemitizare” a mea a publicat în Timpul tot ce îi propunea G. Andreescu - însa refuza sa publice raspunsurile mele, considerînd ca atacurile si minciunile inginerului drepturilor omului “nu au nimic necuviincios”.

- Daca sunt interzis de a publica în presa din România, la aceasta “masura” înalt culturala” si-a dat obolul si Liviu Antonesei, deci nu am

unde sa-mi fac cunoscut punctul de vedere...

...Cu exceptia Jurnalului de pe internet. Isi aduce aminte Liviu Antonesei de cvasi-denuntul - scris de el, cu mâna lui pe hârtie, în "Timpul":

«Circula, de la o vreme, pe internet un text...»?

Ei, da: "de la o vreme" (vremea aceea, ca durata, i-o doresc si lui) recurg la mijloace de crâncena ilegalitate comunista: pâna la "rivoluția" lui Brucan fusesem un scriitor samizdatizat, de la Apelul lui Manolescu, din 1998: "Adio, Domnule Goma", am devenit scriitor internetizat.

Observ ca intelectualitatea de vârf a României s-a mobilizat împotriva unui abuz. Dar din 22 decembrie 1989 ce a facut intelectualitatea cea grozav de româna? Dar... înainte de 22 decembrie 1989? Ce facuse ea, rezistenta-prin-cultura-cu-voie-de-la-Secu intelectualitate foooarte româna?...

...iar acum se adreseaza si unui notoriu antiromân ca Taubmann, rugându-l frumos sa o ajute sa rezolve "o mica problema»?

Să si-o rezolve singura, că-i băiată-mare !

Nu ma astept la "eliminarea" lui Taubman dintre adrisanti.

Am scris o pagina din Jurnalul 2008, februarie.

Paul Goma

P.S. Stiu, stiu ca sunteti foarte ocupati cu redactarea de apeluri, de manifeste... Îmi aduce aminte - cu drag - de Apelurile la solidaritate anticomunista, anticeausista initiate inainte de decembrie 1989 de Sorin Iliesiu, de Liviu Antonesei... Ce timpuri! Ce moravuri!

Cine nu a înțeles despre ce este vorba să fie sănătos. Eu nu sunt sănătos (peste o oră plec iar la Clinică, pentru schimbarea pansamentului și cum plouă, iar piciorul meu drept este încălțat cu un papuc de țesătură...). Suntem veseli, nevoie-mare, din moși-strămoși.

Sâmbătă 2 februarie 2008

Mihai Ciucanu îmi trimite orecari citate - din Tismăneanu:

"Experienta ne demonstreaza faptul ca spiritul uman rezista in cele mai teribile conditii de constringere. Aceasta este Europa de Rasarit a disidentilor, a unor oameni cum sint Adam Michnik si Jacek Kurgon in Polonia, Vaclav Havel in Republica Ceha, Arpad Goncz si Miklos Haraszti in Ungaria, Andrei Saharov si Serghei Kovaliov in Rusia, Mircea Dinescu in Romania si Jeliu Jeleu in Bulgaria".

La decernararea premiului GDS, Liiceanu:

"Este, pesemne, cel mai calificat intelectual din lume in clipa de fata pentru a vorbi despre comunismul romanesc. Volumul lui Stalinism pentru eternitate este cartea clasica a domeniului".

Comentariul lui M. Ciucanu:

“Stăm bine, stăm bine...”

Adaug eu “capul” - vezi 22 din 29 ian-4 febr. 2008:

“Premiul GDS pe anul 2007 VLADIMIR TISMANEANU

“Miercuri, 23 ianuarie, politologul Vladimir Tismaneanu a primit Premiul Grupului pentru Dialog Social pe anul 2007, in calitatea de presedinte al Comisiei Prezidentiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste in Romania (CPADR) si de coordonator al Raportului final elaborat de aceasta. La ceremonie au participat, printre altii, Mark Taplin (adjunctul ambasadorului SUA la Bucuresti), Stejarel Olaru (director general al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania), Valeriu Stoica (vicepresedinte al PD-L), Bogdan Tataru-Cazaban (consilier presidential), regizorul Alexandru Solomon, scriitorii Mircea Cartarescu, Mircea Mihaies, I.T. Morar, membri si experti ai CPADR, membri ai GDS si jurnalisti.

Dupa ceremonia de inmanare a premiului a urmat dezbaterea cu tema Condamnarea comunismului. Pasii urmasori, moderata de Andrei Oisteanu.

S-a înțeles de ce am subliniat câteva nume. Dacă nu: atâta pagubă. Să mai facă și (eventualii) cititori ai acestui jurnal efortul de a pătrunde singuri-singurei “tainele” din text.

Luni 4 februarie 2008

Ieri am făcut degeaba drumul (de costișă, nu la Vaslui, ci) până la clinică, pentru schimbarea pansamentului. Era... închisă, deși infirmiera mă asigurase că din contra. Azi re-pornesc la... atac.

Sunt mortăcios. Nu îmi dau seama dacă din pricina piciorului sau a capului țărișoarei. Și nici nu sper să aflu într-un apropiat viitor. Cine-i de vină?

Zi agitată, populată de infirmiere, medici, farmaciști: s-a infectat tăietura...

Mi-a parvenit acest articol al lui Liviu Cangeopol. Foarte bun. Merită reprodus în întregime:

Moartea poetului la picioarele Securitatii
Flacăra Iașului, 4 febr- 08

Cezar Ivanescu este unul dintre cei mai mari poezi români. Nu-i vei găsi ușor dușman care să-i nege însemnatatea. Pentru noi, cei din Iași, Cezar Ivanescu a fost ani de zile un personaj fascinant care pogora când și când de pe piscurile cunoașterii pentru a ne împărtăși savoarea zborului. Alături de Mihai Ursachi, Emil Brumaru, Ioanid Romanescu și Dan Laurentiu, constituia constelația care lumina, așa cum adesea îi placea să spună, "calea regală a poeziei române", șerpuiind prin fabuloasa noastră Moldova, de la Ipotești eminescieni, trecând prin Bârladul patriarhal și oprindu-se evlavios la ușa casei lui Nicolae Labiș, din Malini. Om de vastă cultură, Cezar Ivanescu a dat literaturii române și o traducere genială a capodoperei celiniene *Calatorie la capatul nopții*. Marti 29 Ianuarie, poetul a primit din partea CNSAS decizia de colaborare cu Securitatea.

L-am cunoscut an 1981, când cercul nostru de tineri autori neafirmați era captivat de curajul sau anticomunist, de harul povestirilor cu demnitari idiotați și mari impostori ai literelor române, de actele lui de vitejie în lupta cu Securitatea și cenzura. Ne-a istorisit odată cum a pătruns precum Ahile în tabara proletcultiștilor securiști de la Saptamâna Culturală a Capitalei, unde, în biroul temutului plagiator Eugen Barbu, Cezar Ivanescu l-a atenționat că, dacă îl mai ponegrește la gazeta, îi va crapa capul cu ranga pe care o purta în geantă. În acea vreme, când poezii patriei se calcau pe picioare ca să ridice ode cuplului biruitor, Cezar Ivanescu refuzase să devină membru al PCR, fiind supus interdicției de semnătură pret de șapte ani. Era greu să nu crezi că ai în față un erou anticomunist de cea mai bună calitate, chiar dacă, deocamdată, nemanifestat public.

Când, pe la sfârșitul anilor '80, o parte din cercul nostru a trecut fatiș în ceea ce acum este denumit a fi fost rezistența anticomunistă, Cezar Ivanescu a tăcut. Pentru noi era o chestiune de timp ca marele revoltat să ni se alature. A preferat să nu. Tot așa cum se tinuse departe și de Mișcarea Goma, declanșată câțiva ani mai înainte de unul din foștii lui prieteni. Ceva nu se lega în firul comportamental al personajului nostru. Singura știre venită din direcția lui în acea perioadă a fost că declanșase greva foamei pentru a obține... un apartament mai bun. Se pare că l-a obținut. Așa că regimul comunist a căzut fără aportul lui.

La puțin timp după evenimentele eliberatoare, poetul a început o campanie de imprecății neobosite în toate direcțiile, așternute pe pagina rabdatoare a unei fituici scoase de un personaj cel puțin dubios, pe nume Eduard Gugui. Activitatea sa editorială s-a rezumat la evoluția spre două obsesii criminalistice: asasinarea poetului Nicolae Labiș și a prozatorului Marin Preda, ambele puse la cale de Securitate. La a doua și-ar fi adus contribuția și poetul Mircea Dinescu, prin ademenirea bahică a marelui prozator, care a consumat bauturi alcoolice până a murit, sufocat de propria-i vomă.

La aflarea verdictului de conspirator, Cezar Ivanescu a comis aceeași greșeală ca mai toți cei acuzați înaintea lui: negarea cu argumente logice și rupte din context, menite să înfunde, nu să disculpe. "CNSAS - a declarat poetul - nu este o instituție demnă de încredere,

deoarece unii dintre membrii ei ar trebui sa arate livretul militar, sa vedem ce grad aveau". De ce apartenenta la Securitate a membrilor CNSAS ar constitui un argument ca verdictul ar fi fals doar pentru asta, Aristotel cu mila, atâta timp cât probele provin din arhivele... Securitatii. Maica Tereza daca ar face parte din CNSAS, tot pe baza dosarelor moșite de Securitate i-ar judeca pe colaboratorii Securitatii. Poetul a produs și amanuntul specific: "Motivul pentru care s-a dat aceasta decizie este ca l-am acuzat pe Mircea Dinescu ca a fost complice la moartea lui Marin Preda". I-a luat cam mult lui Mircea Dinescu (din 1980) sa se razbune. Cezar Ivanescu este convins de mobilul razbunarii și pentru ca nici nu a fost chemat la audieri, ca în cazul altor demascati. Potrivit unor informatii venite din cadrul CNSAS, poetul ar fi fost invitat, dar a declinat nervos. Alte argumente: "Eram considerat un individ periculos. Am facut de mai multe ori greva foamei și am atacat deschis PCR și Securitatea". Greva foamei, s-a vazut, o facuse pentru obtinerea unei locuinte. Cât despre caracterul "deschis" al atacurilor sale, acesta s-a vadit abia dupa caderea dictaturii.

Intr-o societate deschisa, nu e nevoie de niciun CNSAS care sa ne arate ce hram poarta o personalitate nationala. E suficienta memoria publica. Poetul a fost, pe vremuri, martor în procesul intentat de Iulian Neacșu agresorilor Mircea Dinescu și Dorin Tudoran, pentru bataia primita de la aceștia. Pentru necunoscatori, Iulian Neacșu este unul dintre cei mai notorii securiști infiltrați în tranșeele scriitorimii (ajuns șef de tura la România Mare, în perioada ei de glorie). Mai mult: cel considerat "un individ periculos", l-a pârât pe Dinescu instantei ca l-ar fi înjurat pe Ceaușescu.

Uneori, neclaritatile trecutului sunt limpezite de faptele prezentului. Intr-una din cartile sale post-decembriste, Cezar Ivanescu sare din senin în beregata lui Paul Goma cu o ferocitate care atunci nu se explica decât prin derapaj psihic. In urma cu doi ani, depunându-și candidatura pentru președintia Uniunii Scriitorilor, Cezar Ivanescu a dus o campanie violenta de aparare a lui Eugen Uricariu, demascat ca odios colaborator securist. Multe din inadecvarile de caracter ale lui erau puse pe seama excentricitatii sale datorate carierei de boxer din vremea adolescentei. Altele ramâneau fara nicio explicatie.

Când nu ești în stare singur sa-ti vii de hac, te ajuta prietenii. Unul din aparatorii de azi ai lui Cezar Ivanescu este Constantin Simirad, care a declarat: "Pe vremea când eram primar, am primit un caiet cu numele celor care au colaborat cu Securitatea și toti oamenii de cultura din Iași erau acolo". Afirmatia este cel puțin exagerata. E de crezut ca multi, foarte multi dintre "oamenii de cultura" ai patriei socialiste colaborau pe rupte și pe ne vazute cu organele înrobirii noastre, dar chiar "toti"? Pe deasupra, Cezar Ivanescu nu mai era de mult "din Iași". Figura pe lista rușinii locale ca membru corespondent? "Oricum, reia cu suspecta marinimie fostul primar, orice ar fi, eu voi ramâne prieten cu Cezar, care este un om deosebit". De aici plecasem și noi. Cel acuzat este un om deosebit.

Se vor gasi destui care sa solicite executia publica a lui Cezar

Ivanescu. Și aceia își vor primi satisfacția lor. Vor exista și dintre cei care să îndemne la înțeleaptă ignorare a întregii afaceri. Avea-vor și dânșii partea lor de coliva (pe lume acealalta, din moment ce o știre brusca ne anunța iminenta desființare a CNSAS). Pentru unii, o crimă este o crimă, indiferent de cine o comite, indiferent de circumstanțe. Numai că, în acel caz, ești dispus să ierți când acuzatul își recunoaște fapta și își manifesta cu sinceritate regretul. Or, Cezar Ivanescu neaga cu amenințări.

Să ne racordăm privirea la un alt unghi: imaginați-va că ați afla într-o zi că Eminescu ar fi fost un josnic colaborator al serviciilor secrete. Ar diminua asta dramatismul Rugăciunii unui dac? Tragedia Odeii în metru antic? Măretia Scrisorilor? Până unde trebuie extinsă linia de demarcație dintre artist și cetățean? Dintre abuzul social și difuzarea vinovăției? Să presupunem că oamenii au tendința de a face rău semenilor lor, uneori numai și prin perfidul pumnal al turnătoriei. Cum trebuie judecat, atunci, statul care pune la dispoziția lor condiții de exacerbare a acestei tendințe? Iar dacă e mai ușor să dai vina pe sistem decât pe oameni, de ce sutele de colaboratori deconspirați nu au ales calea regala a luptei împotriva sistemului, măcar acum, când este mort? De ce se încapățânează toți să nege că au fost colaboratori, când ar trebui să se ridice împotriva celor care le-au forțat mâna să fie? O singură explicație rămâne în picioare: demascările se tem că probele cele mai evidente ale odioșeniei lor încă nu au fost scoase la suprafață.

În ziua de 29 Ianuarie 2008, a murit imaginea unui mare poet. Pacatul trecutului poate fi acceptat ca o ratacire. Tagaduirea lui, ca o perpetuare. Ca să devii curat, uneori trebuie să treci pe la poarta gunoaielor. A rămâne acolo este propria opțiune. Ultima crimă pe care Cezar Ivanescu o mai poate face împotriva sa. Și, prin asta, împotriva literaturii noastre române, căzută în genunchi la capătul nației pe patul de moarte.

Liviu CANGEOPOL

Ca informații, Cangeopol nu contrazice vechile bănuiele ale mele, rezemate pe... "pif". Păcat. Judecata mea privitoare la Cezar este, nu mai nuanțată, ci mai bătrânească. Și nu definitivă. Eu tare aș fi vrut să mă înșel în intuiții.

Miercuri 6 februarie 2008

Ieri nu am notat nimic. Fiindcă nu am avut nimic de notat. Nu, nu mi-e bine. Ba, aș zice: din contra.

Mi-a ridicat moralul culegerea de mărturii a supraviețuitorilor băieților și fetelor de la Școala pedagogică din Orhei, în negrul an 1941. (Deși era la îndemână, abia acum fac apropierea: Tata, arestat în 13 ianuarie (1941) a fost cu certitudine "contem-

poran” cu ei în “Casa Coteanu” care slujea de sediu a NKVD-ului. Bine, acolo erau anchetele, dar în “pauze” erau duși la închisoare, cea care, după 22 iunie, a fost incendiată cu deținuții blocați în ea - de către voluntarii-din-detașamentele-de-distruge-re, evrei. Oricum, și tata ne vorbise de Gavrilă Goldenberg, comandantul NKVD-ului - l-am și nemurit în **Din Calidor**, în capitolul “Trăiască Gutenberg!”

Am mai scris de două ori, în **Săptămâna Roșie**, prima după o relatare succintă, a doua după cartea lui Bunăcale și Calcea...

Textul adunînd și alte mărturii a apărut în noiembrie 2007, în *Flux*:

“Societatea noastră cunoaste foarte puțin, dacă nu aproape nimic, despre rezistența antisovietică (atat armată, cat și pasnică) din perioada 1940 - 1941 și 1944 - 1991. Eroii rezistenței antisovietice nu sunt cunoscuți opiniei publice, faptele lor de curaj nu sunt relatate în manualele de istorie, în ziare și reviste, la posturile de radio și TV.

Lucrul acesta nu este deloc intamplator. Din 1991 până în prezent, mai-marii acestei țări și-au dorit să guverneze o populație ascultătoare și docilă, fără memorie istorică, o populație care nici prin vis să-i treacă că a avut și mai poate avea demnitate, curaj, rezistență. S-a creat deja un stereotip potrivit căruia românii basarabeni, moldovenii din stanga Prutului sunt niște papa-lapte, niște mamaligari, niște fricosi, niște lași, spre deosebire de românii de la București și Timișoara, care au avut curaj să moară și să învingă în revoluții, spre deosebire de ceceni, care, o mână de oameni fiind, au avut barbatie să se opună armat monstrului militar rus sau, mai nou, spre deosebire de georgieni, care, cu toate presiunile făcute de Moscova, au darzenia să meargă mult mai hotărât spre NATO și UE decît Republica Moldova.

Ati observat probabil că, în putinele cazuri în care se vorbește despre ororile ocupației sovietice, se relatează doar despre deportări și foametea organizată. Este adevărat că acestea sunt două dintre principalele elemente ale genocidului organizat de bolșevici împotriva romanilor basarabeni, care au făcut cele mai multe victime - sute de mii de morți. Autoritățile moldovene de după 1991, care nu neapărat sau nu întotdeauna s-au identificat cu ocupația sovietică, au admis aceste subiecte în discursul public pentru că ele, ca efect, pot doar să ne umilească, să provoace resemnare, să ne confirme încă o dată că rolul predestinat nouă de istorie este cel al victimei incapabile să se împotrivească calaului. Dar niciodată nimeni nu vorbește despre rezistența armată antisovietică, despre mișcarea de ilegalisti, despre actele de barbatie ale basarabenilor înrolați în Armata Romană, despre jertfa deliberată a preoților din Basarabia, torturați până la moarte în beciurile KGB-ului din Chișinău. Cine, spre exemplu, știe astăzi că un sir de preoți de la

Chisinau au refuzat sa se refugieze in Romania, au ramas aici si au condamnat in mod deschis ocupatia sovietica din 1940. La un an, cand in Chisinau au revenit trupele romane, cadavrele acestor preoti au fost gasite in beciurile securitatii avand gurile cusute cu sarma.

Populatia din Republica Moldova pastreaza vie memoria marilor voievozi romani. Potrivit studiilor sociologice, Stefan cel Mare si Sfant, Vlad Tepes, Mihai Viteazu, Mircea cel Batran sunt in topul listei eroilor nationali ai Republicii Moldova. Dar, se pare, aceasta memorie a trecutului medieval este insuficienta pentru recuperarea identitatii noastre, pentru revenirea la normalitate. Romanii din R. Moldova trebuie sa aiba si o viziune adecvata asupra istoriei noastre recente, asupra evenimentelor din secolul trecut. Poate ca acest trecut recent nu este unul glorios, dar, in mod sigur, este unul care si-a avut eroii, martirii sai. Lumea trebuie sa stie ca au fost multi cei care nu s-au resemnat, dar s-au opus tavalugului sovietic, chiar daca au stiut ca vor plati cu pretul vietii.

Si acesta nu este un moft, ci este o necesitate fara de care Republica Moldova nu-si putea construi un viitor. Marile probleme ale Republicii Moldova de astazi sunt o consecinta a ocupatiei sovietice, a inocularii in mintile oamenilor a ideologiei comuniste. Cu atat mai important este sa-i cunoastem pe cei care s-au opus ocupantului si ideologiei lui. Spre deosebire de alte state, cum ar fi Polonia, Lituania, Estonia, Letonia, Romania, Republica Moldova nu a depasit conditia de tara ocupata de Rusia. Pana in prezent, o parte a teritoriului nostru national se mai afla sub controlul militar al rusilor. Rusii domina mass-media de la noi, limba rusa mai pastreaza puternice influente in viata publica. Republica Moldova se afla si sub ocupatia ecleziastica a Patriarhiei Moscovei, iar o parte importanta a clasei noastre politice este tributara Kremlinului. Unde mai pui ca partidul care ne guverneaza astazi, ales in cadrul unor alegeri recunoscute drept democratice de comunitatea internationala, mai pastreaza titulatura comunista.

Daca ne dorim un viitor demn, trebuie, suntem obligati sa ne cunoastem eroii rezistentei antisovietice si anticomuniste. Ei sunt, alaturi de alti inaintasi ai nostri, piatra care trebuie pusa la temelia Republicii Moldova, cel de al doilea stat romanesc, daca vrem ca peretii acestui edificiu sa nu se surpe.

Osanditi la nemurire

Imediat dupa ocuparea Basarabiei de catre trupele sovietice, la 28 iunie 1940, cateva zeci de tineri de la Liceul de baieti "Vasile Lupu" din orasul Orhei au infiintat gruparea de rezistenta "Majadahonda". Tinerii au tiparit si imprastiat prin oras, in special in locurile mai aglomerate: langa sediile NKVD, Comitetului județean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic, fluturasi cu urmatorul continut: "Jos Comunismul", "Romani din toate tarile uniti-va! Caci ceasul eliberarii va sosi in curand!", "Jos calaul

Stalin!". Actiunea cea mai temerara a tinerilor ilegalisti de la Orhei a fost arborarea Tricolorului pe cladirile NKVD, Comitetului jude-tan al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic si a militiei judetene. Multi dintre ei au platit cu viata acest gest de curaj. Din fericire, faptele acestor tineri nu au ramas necunoscute. Doi cercetatori de la Orhei, regretatul Petru Bunacale si Andrei Calcea, au muncit ani intregi adunand informatii si, in 1999, au editat cartea "Osanditi la Nemurire", despre eroii organizatiei "Majadahonda".

Nimeni nu pomeneste numele eroilor nostri
Elena Grajdianu, sora lui Mihai Grajdianu, unul dintre eroii
de la Orhei

"Fratele nostru Mihai lucra intr-un sat din apropiere si parintii nu stiau cu ce se ocupa el. Avea multi colegi. Intr-o zi, proprietarul casei in care el locuia, statea in chirie, a venit la mama si i-a spus:

"Veniti ca feciorul dumneavoastra a fost arestat si dus la raion".

Mama a inceput sa planga. S-a dus la raion si a spus ca vrea sa-si vada baiatul si sa afle de ce a fost arestat. Un sef a intrebat-o:

"Matale mai ai copii?"

"Da, a raspuns mama, mai am inca 5 copii".

"Atunci, a spus seful, du-te acasa si ai grija de ei ca de acesta vom avea grija noi".

Dupa asta, parintii mei nu l-au mai vazut niciodata. L-au tinut la puscaria din Orhei. Intr-o zi, un alt frate al nostru, Valea, cu doi ani mai mic decat Mihai, l-a vazut pe Mihai in timpul cand era dus la un interogatoriu. El a strigat: "Misa!". Dar Mihai s-a intors si a spus: "Eu sunt arestat, Valea, nu putem vorbi". Valentin a povestit parin-tilor despre aceasta intalnire.

De Pasti, papa s-a dus la inchisoare ca sa-i transmita un colet, ca sa-l vada. Imprejurul inchisorii erau multi parinti care au venit sa-si vada fiii. Dar gardienii nu deschideau, nu permiteau nici o vizita. Papa a asteptat 3 zile, a dormit pe sub garduri. La a treia zi, gardienii au acceptat a transmite o parte din coletul adus de tata, dar nu tot. Si in schimb au adus o hartiuta pe care i-au aratat-o de la distanta si pe care era scris "Am primit. Misa". Aceasta a fost ultima veste de la el. Parintii au scris, dar nu au primit niciun raspuns. Mama mereu plangea. Au trecut ani si mama vroia sa-i faca praznic. Si se ducea la preot, dar preotul nu-i dadea voie, zicea ca poate Mihai este viu, poate a trecut granita, poate s-a ascuns undeva. Noi aveam un alt frate mort pe front si mama i-a facut praznic acasa, caci nu ne-am putut duce sa-l inmormantam. Si mama noaptea a visat ca a venit fratele cel mort pe front si i-a spus: "Mama, de ce eu am de toate, dar Misa nu are nimic? Eu i-am spus sa ia dintr-ale mele, dar el mi-a spus ca nu, acestea nu-s ale mele, sunt

ale tale si eu nu pot lua nimic". Si mama s-a dus la preot si i-a povestit acest vis. Si atunci preotul i-a dat voie sa-i faca praznic. Si mama i-a facut praznic. Vreo 50 de ani noi nu am stiut nimic. Dupa ce mama si papa au murit, eu am aflat din ziarul nostru, "Plai Orheian", ca Mihai a fost impuscat la Chisinau.

Toti rusii care au murit pe pamanturile noastre sunt eroi. Noi le ingrijim mormintele, autoritatile au denumit strazi cu numele lor. Dar despre eroii nostri nimeni nu stie nimic, nimeni nu vorbeste despre ei, nici nu le pomenesc numele. Si noua ne este foarte dureros. Cei care s-au facut vinovati de moartea acestor tineri trebuie sa raspunda. Ei au comis o crima. Acesti copii ai nostri nu au comis nicio crima. Au abordat tricolorul, au difuzat foi volante, au protestat impotriva unei armate, unui regim de ocupatie. Asta nu este o crima. Ei s-au nascut romani, stiau ca sunt romani. Si cand au vazut atata bataie de joc fata de noi, au decis sa lupte. Au luptat pentru limba noastra romana si pentru tricolor. Dar NKVD-ul i-a impuscat in secret, pe ascuns. Daca fratii nostri au fost vinovati, trebuia sa-i judece si sa-i condamne in mod public. Dar autoritatile sovietice i-au impuscat si nici nu au anuntat despre aceasta rudele".

Sovieticii au ucis niste copii de 18-19 ani

Andrei Calcea, unul dintre autorii cartii **Osanditi la nemurire**:

"In perioada 1977 - 1982 mi-am facut studiile la Facultatea de jurnalism a Universitatii de Stat din Moldova. Intamplarea a facut sa gasesc un document despre un grup de tineri ilegalisti din orasul Orhei, care a activat in anii 1940 - 1941. In acel document se mentiona doar ca acest grup de ilegalisti a lansat foi volante in fata cladirii militiei raionale, comitetului orasenesc al partidului comunist si la scoala nr. 2 moldoveneasca. La inceputul lui 1989, cand a pornit valul de renastere nationala, am trimis o scrisoare pe numele Procuraturii Militare a fostei URSS. La 19 august 1991, cand a avut loc puciul de la Moscova, am primit un raspuns in care eram informat ca persoanele nominalizate in scrisoarea mea au fost reabilitate post-mortem, fiind vorba de cei 7 ilegalisti din Orhei care au fost impuscati la 27 iunie 1941 de catre fostul NKVD. Despre alte 7 persoane, de a caror soarta nu stiam, ni s-a spus ca vom obtine informatii mai tarziu, ca dosarele lor sunt cercetate, dupa care vor fi puse la dispozitia Securitatii Nationale a Republicii Moldova, fapt care s-a si intamplat. Dosarele au fost trimise la Chisinau in toamna lui 1990. Am facut o scrisoare catre Ministerul Securitatii din URSS si mi s-a permis, cu unele restrictii, sa le studiez. Dosarele, 11 volume, fiecare avand cate o mie si ceva de pagini, au fost trimise la directia raionala Orhei a Ministerului Securitatii. Am avut acces la ele doar timp de 2 saptamani.

"Multi dintre parintii acestor ilegalisti s-au dus in lumea celor drepti cu gandul ca ei sunt in viata, ca au facut undeva puscarie si pe urma au fost eliberati, dar nu au mai revenit la bastina. Cand a

aparut cartea, rudele care mai erau in viata a acestor eroi au fost socate sa afle ca au fost executati prin impuscare. Dar toti s-au convins ca elevii au fost impuscati dupa ce am avut acces la ultimul dosar in care era anexata foaia de titlu a sentintei pronuntata la 27 iunie 1941. Procesul judiciar a durat din noaptea lui 24 iunie 1941 (deja incepuse razboiul) pana pe 27 iunie. Sovieticii se grabau sa-i judece si sa-i condamne pe acesti copii de 18 si 19 ani. Acesti tineri nu au comis crime, eu au actionat prin metode absolut pasnice: au arborat tricolorul, au difuzat foi volante si pentru asta au fost ucisi.

Conducerea Republicii Moldova nu vrea sa se stie ca in timpul ocupatiei din 1940 -1941, populatia din acest teritoriu s-a opus invadatorilor. Nu este adevarat ca ocupantii au fost intampinati de catre localnici cu paine si cu sare. Ba dimpotriva, au existat revolte mari.

Tot ce faceam era pentru unitatea cu Romania”

Din marturiile altui membru al Miscarii antisovietice

"Majadahonda", Oleg Frunza

“La inceput, eu nu faceam parte din grupul "Majadahonda", creat indata dupa ocuparea Basarabiei, dar simpatizam miscarea de rezistenta. Apoi am inceput sa ma implic in actiuni. Tot ce faceam era pentru unitatea cu Romania. Toti asteptam eliberarea Basarabiei. In ajunul Craciunului din 1940 am abordat tricolorul pe sediul NKVD-ului.

Ne-am urcat pe scara de incendiu a cladirii. Altii pe copacul de alaturi si de acolo nu ne-a fost greu sa smulgem steagul lor si sa-l punem pe-al nostru. Dimineata se adunase in strada multime de lume. Privea la Drapelul Tricolor. Nimanui nu-i venea a crede ochilor. In oras, se incepuse o harmalaie extraordinara.

Mai tarziu ne-au arestat. Ne-au batut crunt, dar n-am recunoscut. Toti ne-am tinut bine. Nu ne-am parat. Ne-au judecat de acum cand la Prut incepuse actiunile militare de eliberare. Unora le-au citit sentinta, altora nu. Ne-au mai judecat prin inchisori si gulaguri.

Soarta vitrega i-a lovit cu aripa sa grea si nemiloasa pe fiecare. Pe unii cu aripa mortii chiar dupa judecata: Grigore Miha, Anatol Guma si alti sase baieti. Am fost judecati in noaptea de 24 iunie 1941 de catre Tribunalul Militar din Odesa. Noua am fost condamnati la 25 ani de privatiune in gulag. Telea Arcadie a murit in Sviajsk, langa Kazan, in 1942. Dumitru Avramoglo a fost condamnat tot in lagarele din Kazan la pedeapsa capitala.

Cei care implineam 18 ani eram condamnati a doua oara la moarte. Eu aveam numai 17 ani, am scapat de moarte. De fapt, am reusit sa pacalesc si moartea, si pe calai. E greu sa-ti amintesti chinurile iadului si de acei camarazi care au murit fiecare izolat, fara a avea alaturi macar un suflet apropiat, sub gloante sau de loviturile mortale ale calailor, sau de foame si boli, cand nu mai puteai lucra...

Sclavia era in plina inflorire in Rusia sovietica

Dupa ce am trecut Nistrul, aproape de Colbasna, trenul a fost oprit in camp si ne-au sortat, trenurile fiind inconjurate de masini militare - soldati cu caini. Femeile si copiii erau urcati in alte vagoane, barbatii in altele, desigur cei apti de munca. Membrii celor mai multe familii nu s-au mai intalnit niciodata. In lagar, dintre basarabeni erau multi intelectuali: magistrati, profesori, doctori, avocati, preoti. Buni gospodari, muncitori cu maini de aur, deportati in friguroasa Siberie numai pentru vina de a nu fi fost rusofili. In lagar, 60% erau romani, iar 40% rusi si alte nationalitati...

Puscaria de la Kazan se afla in vestita Catedrala Fecioara Maria. Celula mea era chiar in fostul altar al Catedralei. Oficial, in scris, nu primisem sentinta. Am mai fost batut, incarcerat, judecat. Abia la 2 februarie 1942 a venit sentinta - munca silnica, 25 de ani. Eram invinuit de justitia sovietica de acte contrarevolutionare, dupa vestitul lor articol "CRD" - activitate contrarevolutionara. In mai 1942 am fost transferat de la Kazan la Ivdelag, la nord de Ekaterinoslav.

Aici erau adusi barbatii condamnati la munca, in robie, in Rusia sclavia era in inflorire. Eram mai multi basarabeni. Aici i-am intalnit pe colegii de la Orhei: Leonid Budeanu, Gheorghe Martanov, Crucinschi s.a., condamnati in baza aceluasi articol "CRD"...

In Kazan, ca si in Ivdelag sau Krasnoiarsk, toti cei care vorbeam romaneste eram ca o familie. Tot lagarul Ivdelag era impartit in douasprezece raioane si avea o suprafata egala cu a Romaniei. Traiam in baraci, pe jumatate in pamant. In fiecare zi, din baraci erau scoase pana la douazeci si mai multe cadavre. Mureau de foame, frig, mizerie, de batai neomenesti si gloante. Am rezistat, fiind trecut prin scoala militara romaneasca... Basarabeni, bucovineni, alti romani din lagar eram numiti "politici", pe cand restul populatiei lagarului, aproximativ 40%, erau in majoritate rusi si alte nationalitati. Nu stiu rolul lor. Multi ziceau ca-s spioni. Ei erau condamnati pe drept comun, dar ne stimau, ne intelegeau, noi toti eram disciplinati, muncitori, de noi nu se prea puteau lega, chiar si conducerea laga-rului. Cum se vede, eram si parati, fiindca eram deseori cercetati si torturati, din nou judecati...

Pai, noi, basarabeni, avem o alta mentalitate, o alta educatie. Rusii de cand sunt ei, inca din primul mileniu, au fost si au ramas barbari. M-am convins in cei 15 ani de detentie in Siberia. Inainte de ocupatia lor, la Orhei, viata trecea linistit, patriarhal. Plecau de la putere liberalii, veneau taranistii si invers - se duceau taranistii, veneau liberalii, viata curgea linistita, pasnica, cu intelegere, cu hramuri si petreceri, in armonie... Aveam tara, Patrie, neam si credinta sfanta in Dumnezeu, care nu m-a parasit niciodata si nici eu n-am uitat de Dumnezeu... L-am purtat pretutindeni in suflet, l-am simtit alaturi; chiar si in celula din Catedrala Sfanta Maria din

Kazan, cand toti adormeau eu ma rugam lui Dumnezeu. Poate El m-a scapat cu zile din iad...

Mai 1998”

Omul nu poate sa aiba doua patrii
Din amintirile unui membru al Miscarii antisovietice
"Majadahonda", Gheorghe Martanov

“Pe la 1 martie 1941 i-au arestat pe doi din ai nostri mai mari. Peste vreo 2 saptamani - inca pe cativa. La alte 10 zile ne-au luat intr-o noapte si ne-au adus la inchisoare. Cercetarile se faceau la NKVD, care era in casa lui Coteanu, mai jos de liceu. Seful NKVD-ului era un evreu zdravan, paros pe maini, pe nume Gavril GOLDENBERG, anchetator-sef - unul CEREPANOV, si simplu anchetator - un sergent Pavel PLOTNIKOV. Cercetarile erau duse de astia doi. Aveau metodele lor.

Cate 7 zile la rand ne manau la interogatoriul ce dura zi si noapte. Se schimbau numai ei doi. Noi vorbeam, ei scriau in chirilica si ruseste, stiind cu buna seama ca nu cunoastem rusa si nici chirilica. Noi ii spuneam lui Plotnikov ca omul nu poate avea doua Patrii, la care el ne ameninta mereu cu tocul revolverului, ce statea in fata sa pe masa.

A fost arestat si Oleg FRUNZA. Il stiam din liceu, era cu o clasa mai mare ca mine. La inchisoare am stat mult timp intr-o camera. Toate camerele erau pline de baietii nostri. Mai tin minte ca aproximativ la 10-15 februarie 1941 i-au adus pe Tolea GUMA si Grigore MIHU. Apoi am fost arestat si eu dupa 11 martie 1941. Cand au batut la usa, anuntand- o pe mama ca "aveti o telegrama", am inteles ca m-au ajuns si pe mine”.

"MAJADAHONDA" Organizatia antisovietica a tineretului studios, judetul Orhei, Basarabia, 1 august 1940 - 31 mai 1941

1. GUMA Anatol, 1921, Orhei, cursul III, Scoala Pedagogica Orhei - impuscat
2. GUMA Victor, 1923, Peresecina - 25 ani [*acești doi GUMA vor fi fiind neamuri - îndepărtate - ale noastre - P.G.*]
3. MARTANOV Gheorghe, 1924, Cucuruzeni - 25 ani
4. BRODETCHEI Victor, 1922, Putintei - impuscat
5. EPROV Vichentie, 1920, Verejeni - impuscat
6. MIHU Grigore, 1921, Curleni - impuscat
7. SARBU Constantin, 1924, Cucuruzeni - 25 ani
8. *BOGUS Pavel, 1923, Mana, elev, Scoala medie nr. 2, Orhei - 25 ani [nu am auzit de consăteanul meu, Bogus, dealtfel aproape fiecare familie - nu doar din Mana, ci din Basarabia avea arestatul său. P.G.]*
9. COTUN Anatol, 1922, Samascani, cursul II, Scoala Pedagogica - impuscat
10. DOBANDA Dumitru, 1922, Ghetlova - impuscat

11. COZMA Onisim, 1921, Vascauti - impuscat
12. GRAJDIANU Mihai, 1922, Orhei - impuscat
13. BRASOVEANU Eugeniu, 1924, Gauzeni - 25 ani
14. BACALU ION, 1924, Orhei - 25 ani
15. DUCA Anatol, 1922, Ciocâlteni - impuscat [*Duca fiind consătean al tatei - P.G.*]
16. DUMITRESCU Valerian, 1922 - datele lipsesc
17. BIVOL Vichentie, 1922, Morozeni - 15 ani
18. SAPTEFRATI Cuprian, 1922, Oliscani - impuscat
19. CIOBANU Vsevolod, 1920, Orhei, cursul II, Scoala Pedagogica - 15 ani
20. STICI Dumitru, 1923, Orhei - 15 ani
21. ALEXEEV Vladimir, 1923, Orhei - 15 ani
22. DRUGUS Mihai, 1924, Ghiduleni, Orhei - 15 ani
23. BARCARU Grigore, 1923, Orhei, elev - datele lipsesc
24. TIMOV Ilie, 1923, Orhei - datele lipsesc
25. MAJARU Maria, Orhei, prof. de psihologie, Scoala Pedagogica - 15 ani
26. VASCAN Eleonora, Orhei, eleva - datele lipsesc
27. VASCAN Margareta, Orhei, eleva - datele lipsesc
28. JOVMIR Tamara, Orhei, eleva - datele lipsesc
29. MARTANOV Larisa, Cucuruzeni, eleva - datele lipsesc
30. STOIANOV Rita, Orhei, eleva - datele lipsesc
31. FRUNZA Oleg, 1923, Orhei, anul II, Scoala Pedagogica Orhei - 25 ani
32. ASVITZ Veaceslav, 1924, Chisinau - 10 ani
33. AVRAMOGLO Dumitru, 1923, Bravicea, student, anul II, Scoala Pedagogica - impuscat in Rusia, Gulag
34. TELEA Arcadie, 1923, Soroca - 25 ani, decedat in Gulag, 1942
35. BUIUC Serghei, 1924, Chiperceni, an II, Scoala Pedagogica, 10 ani
36. CROITORU Gheorghe, 1923, Orhei - 10 ani, cazut pe front in 1945 [*ceea ce înseamnă că avusese o condamnare ușoară (sic), fusese liberat înainte de 1944, apoi încorporat în Armata Roșie - dacă "a căzut pe front în 1945... Sau, din pușcărie a fost băgat direct în armata și împins în linia întâia... P.G.*]
37. BLANARU Iacob, 1923, elev - 10 ani
38. CHIRILOV Iacob, 1923, Ustia, elev - domiciliat in Romania
39. CUDRITCHI Petru, 1923, Braviceni - 10 ani
40. BUDEANU Leonid, 1923, Peresecina - 25 ani, decedat
41. GUDIMA Vlad, 1924, Peresecina - datele lipsesc
42. CRUCINSCHI Petru, 1924, elev - datele lipsesc
43. MIHALACHE Iurie, 1923, elev - datele lipsesc
44. DANGA Boris, 1923, Criuleni - datele lipsesc
45. DODON Vlad, 1923, elev - 10 ani
46. PRICHICI Constantin, elev, an. II, Scoala Pedagogica, datele lipsesc
47. HOLBAN Elena, eleva - datele lipsesc

48. SANDU Ana, eleva - datele lipsesc
 49. CRECIUN Eudochia, eleva - datele lipsesc
 50. CUCULESCU Nicolae, 1923, Orhei - 20 ani
 51. DUMITRESCU Valerian, elev - datele lipsesc
 52. GUMA Vladimir, 1921, Orhei, student - datele lipsesc
 53. MUNTEANU Dumitru, profesor la Liceu - datele lipsesc
 "Sergiu PRAPORȘCIC"

Comentarii(37):

#1 *(Notă scrisă în rusește, nu a putut fi "trecută" în românește)*

#2 Scris de Ac la 22 noiembrie 2007

felicitari pentru ideea de a deschide o tema atat de dureroasa! O sa astept si alte articole din aceeasi serie. Sunt convinsa ca numai asa vom invinge sculul din noi: retraind si comemorand jertfa celor mai buni dintre noi, acei care au fost in primele randuri ale rezistentei...

#3 Scris de Vladimir Voronin la 22 noiembrie 2007

Ce face Tov. Voronin pentru reparatiile morale la care au dreptul eroii romani din Basarabia! Mai ridica o statuie lui Lenin.

#4 Scris de andu la 23 noiembrie 2007

...oribil! Eu n-am stiut de lucrurile astea nici macar de la cunoscuti, de istoria oficiala ce sa mai vorbesc...

#5 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

dumnezeu sa-i odihneasca, bine ca isi mai aminteste cineva de ei,

#6 Scris de turcanu la 23 noiembrie 2007

Ar fi interesant sa vedem daca au mai fost si alte cazuri de acestea. Cine poate sa ne spuna, cunoaste cineva vreun caz similar?

#7 Scris de Ion pop la 23 noiembrie 2007

Este un material foarte important. Imi pare bine ca jurnalistii de la FLUX au gasit timp ca sa mearga sa se documenteze in aceasta chestiune. speram sa avem si alte materiale de acest fel in FLUX. E cam lung articolul, dar este interesant

#8 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

am auzit si eu ceva de o organizatie "arcasii lui stefan"de undeva de prin partile telenestiului sau tot a orheiului nu mai tin minte in orice caz erau de la nord

#9 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc in Moldova se numeste, mai degraba, jertve al regimului comunist rus, decat rezistenta armata organizata de tipul cece-nilor ori al balticilor; "fratii de padure"

#10 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc in Moldova se numeste, mai degraba, jertve al regimului comunist rus, decat rezistenta armata organizata de tipul cece-nilor ori al balticilor; "fratii de padure"

#11 Scris de felicitari la 23 noiembrie 2007

este un proiect care trebuie continuat. Comunismul a cazut in multe tari dupa ce societatile de acolo au avut libertatea sa vada care au fost crimile, atrocitatile comise de comunism. Asa se va intampla si la noi. Moldovenii trebuie sa vada care sunt atrocitatile comise de comunism ca sa n-i mai voteze pe comunisti.

#12 Scris de Val la 23 noiembrie 2007

Bre #1 "Xenofob", scrie in romana si nu te screme in rusa, ca poti sa te basesti...

#13 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007

*Care eroi, erau niste banditi, autoritatile sovietice, militia, securitatea nu impusca pe nimeni daca nu facea crime, daca nu era bandit. Asa si cu patsanii istia de la Orhei. Bine o facut ca o distrus banda asta. Ia te urita, jurnaliujile de flux so apucat sa laude niste banditi. **fluxul trebuie inchis.** (subl. mea, Paul Goma, cu trimitere la tovarasul Stepaniuk)*

#14 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007 Ce au tacut toti?

#15 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007

Este evident ca "sovieticul" este o canalie. Dar eu vreau sa abordez altfel problema: credeti ca aducand in prim plan tema eroilor rezistentei antisovietice putem schimba ceva inj societatea noastra. Pe oamenii nostri in intereseaza daca ua ce sa manance si ce sa bea - nu nu stiu ce eroisme. Nu mai intereseza pe nimeni tema asta. Noi trebuie sa propunem oamenilor chestii concrete, care pot fi sa le schimbe viata in bine. Nu sa le vorbim despre mortii trecutului.

#16 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007

Altfel, sincer nu cred ca putem scapa de comunisti. Doar ei despre asta vorbesc electoratului, despre pensii si salarii majorate, chiar daca le majoreaza. Asta asa ca sa ma intelegeti. Ca nu sunt importiva eroilor romani.

#17 Scris de //// la 23 noiembrie 2007

soveticul e dus cu pluta, poate nu a auzit de Kotovskii pe care tot ei sovieticii l-au pupat in cur si care era un adevarat bandit si nu niste liceeni ce luptau p/u ideia neamului, daca faci asa declaratii sa inteleg ca te-ai documentat ? sau vorbesti si tu ca sa nu taci, vorba aia "profesor ramaneai "

#18 Scris de //// la 23 noiembrie 2007

p/u 15, 16 ai dreptate nu zic dar de ce cand merge vorba de eroii uniunii atunci le facem monumente construim memoriale ridicam intre-

barea ca sa numim strazi in numele lor si cand merge vorba de niste lup-tatori p/u cauza neamului atunci ne amintim ca de fapt nu ne trebuie nimic decat mancare si carnat de 2 lei ????

#19 Scris de observator la 23 noiembrie 2007

si sovieticul si rezonabilul sunt la fel, amandoi sunt comunisti si ii urasc pe romani, adica pe noi, bastinasii din Republica Moldova. doar ca rezonabilul este si un pic smecher, dar sovieticul este idiot.

#20 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007

Pentru cei care nu stiu priviti si masacrul de la Fantana Alba:[http://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul_de_la_F\[ântâna_Alba\]](http://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul_de_la_F[ântâna_Alba])

#21 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

sunteti nishte fascishti! nu va iskaliti p. toti noi . pe saitul ista numai injuraturi citim.viva Rusia!

#22 Scris de constatare la 23 noiembrie 2007

Vedeti cum sar bolsevicii, ei misuna peste tot.

#23 Scris de lui Ion la 23 noiembrie 2007

am citit masacru de la Fantana alba - ingrozitor Se pare ca ucraine-nii preiau ticurile imperialiste rusesti

#24 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

lasa ca fascistii o sa va vina de hach.....

#25 Scris de Ioana la 23 noiembrie 2007

Spre regret, bolsevicii spurca cel mai frecvent saitul acesta, deoare-ce ei sunt acei care au schimbat portofoliile pe note-bookuri, iar basara-benii tot se mai scarpina pe undeva. La carte, copii!

#26 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007

Multumesc mult pentru acest articol. Este intradevar o realitate cruda care din pacate este putin cunoScuta de basarabeni. Sper mult ca aceasta situatie sa se schimbe dupa alegerile din 2009!

#27 Scris de po la 24 noiembrie 2007

anonim si sovietic, voi aveti patrie sau identitate, sau numai idei bolsevice in capul vostru? sunteti niste ratati, fara nimic in spate, la voi istoria incepe din 1917? dar au mai fost evenimente si pana atunci.

#28 Scris de giova la 24 noiembrie 2007

Felicitari d-lui redactor sef si intregii echipe a Fluxului pentru un material asa interesant! Succese si pe viitor! Dumnezeu sa va pazeasca!

#29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007

fluxul ppedishtilor este una mierda! sint alte ziare, alte saituri. voi, fascishtilor, sinteti o mina de golani si nu va ikaliti p.noii tati!Viva Rusia, madre Patria!(sa ni mai auzim di guini!).

#30 Scris de dan la 24 noiembrie 2007

#pentru 29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007.

Sa-i pupi in cur pe toti forumistii si pe toti din Rusia. spor la pupat...boule

#31 Scris de dan -braileanu la 24 noiembrie 2007

fara a fi pe undeva cu inima plina de venin dar as vrea sa va interesati cum s-au comportat, nemtii in tara ca trupe de ocupatie si cum sau comportat sovieticii, fara rautate am spus, veti vedea ca a fost un comportament diferit , modul de educatie si civilizatie si-au spus cuvintul .hitler, pe linga stalin afost copil raportat la ororile pricinuite. romanul lui ALEX. SOLJENITIIN AFOST ELOCVENT. au fost multi oameni anonimi care sau opus pt. impunerea noi patrii si cotropiri tarii, trebuie cautate informatii si despre situatia legionarilor basarabeni ce s-au intimplat cu ei ...

#32 Scris de theo la 25 noiembrie 2007

fratilor nu e cazul sa ne suparam pe acei care ne urasc , datria noastra este sa fim gata sa combatem cu ei si sa fim si noi evrei, cum zice Paul Goma, cerand Rusiei, care este ereditara regimului odios sovetic,despagubiri morale si materialepentru toate actele de cruzime, deportari, omoruri, asa vom putea sa dovedim noua si urmasilor nostri ca suntem demni de natiunea noastra. Priviti in jur, la popoare care s-au ridicat sa apere demnitatea lor, nemaivorbind de rusi ca sunt cei mai ostili nationalisti, cunosc mai bine basarabeni care muncesc la rusi, cum vin batuti si furati. Sper sa avem cat mai multa intelepciune.

#33 Scris de pribeag la 25 noiembrie 2007

eram copil cand a cazut comunismul in Romania..despre comunism stiam ca a fost bun...dupa ce am vazut la tv.ăăMemorialul Dureriiăămi-am dat seama de perversitatea si cruzimea acestui sistem.Crimele comunismului sunt ascunse (in cazul Basarabiei) cu scopul ca ne existand victime ,nu exista nici calai...cheia desteptarii oamenilor este ADEVARUL,continuu ingropat de comunisti,ferecat in arhive .arma comunistilor este minciuna ,generata de minti ratacite si bolnave care repeta aceleasi sloganuri intepenite in timp... Cunoaste Adevarul, iar acesta te va elibera...de aceea va ascund istoria ,identitatea si limba materna ...ei nu vor ca ei sa stiti cine sunteti,vor ca VOI sa ajungeti sa-i iubiti pt.mizeria in care traiti,sa va arate dusmani invizibili,pentru ca Voi sa nu recunoasteti adevaratul dusman...treziti-va oameni si cautati adevarul. Pentru a va putea privi copilul in ochi,trebuie sa evadati din MINCIUNA...

#34 Scris de dronic la 27 noiembrie 2007

E oribil!Sigur nu este un singurul caz. Bravo Flux sunteti promotorii restabilirii constiintei ;i identitatii nationale a moldovenilor!Inca ceva .. cred ca este actual si acum sloganul: jos Comunistii! Deci n-avem decit in mod legal si democratic sa ii detronam pe Voronin si compania...La Alegerile din 2009 sa ne prezentam cu totii! sa votam impotriva reminiscențelor ideologiei comuniste !Tinara generatie - este salvarea Moldovei, dar

nu bunicutele care pentru 100 lei primiti relativ regulat vor vota comunistii..

#35 Scris de Pentru cei care nu stiu la 09 ianuarie 2008 http://ro.wikipedia.org/wiki/Evacuarea_din_Basarabia_%C5%9Fi_Bucovina_%C3%AEn_vara_lui_1940

#36 Scris de un roman la 14 ianuarie 2008

sunt de peste prut din timis, cred ca basarabia a fost, este si va fi o parte din romanaia asta cum au vrut-o stramosii nostri STEFAN, MATEI, CORVIN. voi de peste prut nu trebuie sa uitati ca sunteti romani si ca in venele voastre mai curge un mandru nume de TRAIAN! jos comunismul tortura ce va macina de decenii fiti si voi odata o tara unita!

#37 Scris de andrei la 04 februarie 2008

stim noi asta d-le timisorean dar ce folos ca la noi la chisinau rusii ne comanda pana an prezent

Să existe vreo deosebire între contradictorii de pe forumurile din Basarabia și contradictorii din Ardeal (am reprodus o mostră în ultimele variante ale **Săptămânii Roșii**)?

Niciuna - decât aceia că “ardelenii” sunt evrei-unguri, “basarabenii”: evrei-ruși.

Îi unește - “peste frontiere(le) *goi-lor*”, evreii fiind dușmanii tuturor frontierelor, cu excepția Zidurilor Berlinului cu care au fărâmițat Palestina - ura cu care... latră. Fără argumente, fără răspunsuri, doar cu insulte “fascistule!”, “antisemitule!” cu amenințări-blesteme.

Ce bine, ce bine că acum două milenii dintre ei s-a ridicat un oarecare Ieșua din Nazaret, ca să predice *iubirea* și *mila* - inexistente în religia mozaică.

Joi 7 februarie 2008

Deprimat: fiecare treaptă spre vindecarea căcatei de unghii încarnate mă coboară, mă scufundă - în boli (la plural). Fiindcă era nevoie de antibiotice, ca să se vindece tăietura, acestea, iritante, mi-au provocat sângerări. Sabourina mi-a dat un neutralizant, însă trebuie să duc mâine o probă, la analiză. Dumnezeu știe ce altă boală mi se va mai găsi.

Chiar așa: nu-i mai cinstit (sic) să mori, de-un paregzamplu, de inimă-ră? Ca să se bucure manoleștii, liiceni, pleșii, mihăieșii, adameșteancele, blandiane, patapievicii, mirceamartini, buzurii, monicile (bașca, haita holocaustologilor) că am pierit, că nu le mai periclitez viața, mai ales opera?

Vineri 8 februarie 2008

Fără orizont.

Am dat, pe internet, peste un articol semnat de Jean-Paul Mari: "ROUMANIE 1989 : un moine soldat fait exécuter N.Ceausescu et sa femme" - însă nedatat, fără indicația publicației.

Îl voi reproduce, chiar de nu va fi un document necunoscut - însă nu în fiecare zi întâlnești o "istorie" spusă de Gelu Voican-Clytoris, consemnată de J. P. Mari (îl cunosc, îl cunoosc):

"Mort d'un dictateur

"Que la terre te soit légère..." Debout devant la tombe ouverte de Nicolae Ceausescu, sous la neige de l'hiver roumain, l'homme a la barbe blanche, les yeux brillants et la tête couverte par le capuchon de son anorak kaki. Ce soldat-là officie comme un moine. Gelu Voican, le révolutionnaire devenu Vice Premier ministre du nouveau gouvernement roumain, ordonne le rituel. Il a fait recouvrir les corps d'un linceul blanc, jette de la terre sur à pleines mains sur le cercueil et pose devant la caméra : il tient son rôle.

Cinq jours plus tôt, lors du procès fantôme du couple de dictateurs, tous les autres jouent faux. A force de maladresse et d'emphase, le président du tribunal se transforme en témoin à décharge, le procureur est terrifié et les avocats de la défense, devenus accusateurs, piétinent leurs clients. Ils sont en dehors de l'histoire. Acharnés à faire le procès du "monstre", ils réussissent à le rendre humain, pitoyable comme un pantin privé de ses ficelles du pouvoir absolu. Du coup, Ceausescu se défend et meurt avec courage, avec panache, avec dignité. Par défaut. Pendant le procès, Gelu Voican se tait. Il sait que tout cela n'est qu'une formalité. "Que la terre te soit légère.." L'important est là. La "bête" tuée, dépouille démythifiée, n'est plus une Bête. Gelu Voican renvoie Le dictateur à la terre, au plus commun du mortel. Il suit le rituel précieux des obsèques, comme quelqu'un qui a réfléchi longtemps à la condition de l'homme. Comme un mystique qui aurait la certitude d'être chargé de mettre en terre le génie du Mal. Ce jour là, Gelu Voican règle des comptes avec une vieille histoire personnelle. " Le régime m'a toujours tenu pour suspect.." Il est arrêté une première fois en 1970, au retour d'un voyage en Hongrie. Il s'intéresse à un écrivain roumain transylvanien, Octavio C. Taslauanu. Sujet sensible, les hongrois l'expulsent, les roumains l'emprisonnent : "La sécurité n' a rien trouvé sur moi, raconte Gelu Voican. Mon père travaillait pour une société étrangère et j'étais l'ami du dissident Paul Goma. Alors on m'a collé un dossier de malversations économiques..et on m'a relâché." Il reste suspect et surveillé, on l'envoie à la campagne, loin de Bucarest, les jours de fête nationale ou pendant la visite de Brejnev à Ceausescu. Géologue et ingénieur des mines, Gelu Voican vit-bizarre- en célibataire chez sa mère ; du coup, la sécurité perquisitionne et les yeux des enquêteurs s'arrondissent. Dans la bibliothèque, il y a plus de deux mille ouvrages minutieusement photocopiés : "je suis un adepte de René Guénon.." Les livres de l'orientaliste sont là, à côté d'autres sur le tantrisme, le taoïsme, le yoga, la sexualité, les francs maçons, les Templiers, la Kabbale

et les sociétés initiatiques du globe ; des rayons entiers d'oeuvres sur la psychologie, l'ésotérisme et la métaphysique. C'est trop. La Securitate l'arrête, on l'interroge : " Avouez ! Vous êtes un espion. Le nom de vos complices ? Qui est ce maître templier dont vous parlez tout le temps ? " demande un enquêteur inculte. Sept mois d'enquête, un an et demi de prison, gracié au bout de quelques mois, libéré et arrêté, encore une fois, en 1985, à la veille d'un voyage à Paris. "Je ne crois pas aux choses temporelles. Seul le métaphysique m'attire" Gelu Voican décide de faire retraite. Pendant deux ans, il mène une vie "quasi monacale", entre le bureau du service des Mines et sa chambre-bibliothèque au domicile de sa mère. Jusqu'à ce jour du 21 décembre 1989, juste avant Noël. Historique ? De son bureau, l'ingénieur regarde la rue et ces gamins qui ouvrent leur chemise face aux soldats : " Tires ! Mais tires donc ! crie l'un d'eux. Le soldat tire et Gelu Voïcan voit le gamin s'affaisser : " j'en ai vu huit abattus. Ils tombaient sans un mot ? J'étais sidéré." Lui a toujours rêvé de faire tomber le régime mais il croit aux rapports de force ; pas à la révolution par les mots, pas à la force du désespoir. " J'avais tort. J'étais démenti par ces jeunes. Vaincu par leur mort." A force de les suivre et de les écouter, il finit par les précéder et par lancer des mots d'ordre : " Pas au palais. Tous à la TV ! Le vrai pouvoir est là. D'ailleurs, les insurgés ont déjà investi les locaux. Iliescu arrive, quelques gros bras veulent l'empêcher d'entrer ; Gelu Voican le connaît, il empoigne Iliescu, bouscule tout le monde et pousse le futur président du Front de Salut National à l'intérieur de la télévision. Les deux hommes ne se quittent plus. "On a vécu sous les balles, on travaillait à couvert sous les tables. On se connaissait à peine mais on se tutoyait d'emblée : " Toi, tu seras Vice-Président ! " Voican est un des révolutionnaires venus de la rue, les autres, plus politiques, ont su chevaucher la révolution ; le peuple a fait tomber le pouvoir, les pros ont su le ramasser. Révolution ou coup d'état ; ou plutôt ,révolution et main mise sur l'Etat. Pour lors, personne n'en discute : " Nous étions unis par le consensus du moment." Unis, certes, mais pas toujours d'accord. Gelu Voican ne veut pas de procès pour Nicolae Ceausescu : il veut sa mort, tout de suite. "le procès était une perte de temps. Il fallait le faire abattre, en prétextant une "fuite"." Gelu Voïcan est persuadé que les francs tireurs, sur les toits, ne sont que la première étape d'un plan de contre-insurrection, " il fallait empêcher l'exécution de la deuxième partie, arrêter le massacre". Il dit cela avec force, allongé sur le lit de camp installé dans son bureau du Front. Nous sommes quelques jours à peine après la Révolution. Il y a des tasses de café glacé très noir sur le bureau, entre les machines à écrire et les kalaschnikov. Le Vice Premier ministre porte son battle dress, une très large sangle de cuir autour des reins et un revolver de gros calibre contre le ventre. Il a les yeux enfoncés dans les orbites et martèle : " Il fallait faire cesser ce bain de sang...C'est pour cela que je l'ai tué." Lui ? Oui. Entre autres. Iliescu voulait un grand procès, démocratique et public. Pas d'une exécution à la sauvette. Gelu Voican et quelques autres insistent : - "Il faut tuer Ceausescu. Supprimer ce noyau d'espoir pour ses partisans.

Mais ce sont des fanatiques ! oppose Iliescu. Ils seront encore plus cruels encore." -Pas du tout ! Ils n'ont que l'attrait du pouvoir. Rien d'autre. Il n'y a pas de doctrine Ceausescu." On va discuter plusieurs jours. A la TV, les balles sifflent, on tire dans tous les sens, on s'entretue parfois. Cinq fois, Iliescu et Voïcan sont pris sous les tirs : "C'était dans la nuit du 23 au 24. J'ai poussé Iliescu à l'aveugle dans les couloirs vers la sortie. On s'est engouffré dans un tank...de justesse !" Voican fait le forcing : -"Vous voulez finir

comme Allende? " Vaincu, Iliescu cède. Plus tard dans la nuit, les autres hésitent à se charger de la besogne. Iliescu regarde Voican : " Fais le. Vas". Il part, organise le procès, convoque les juges et les avocats, choisit un ami comme caméraman et, surtout, veille à la sécurité. Voican est obsédé par le danger d'une attaque surprise des partisans du Dictateur. Pendant le procès, Ceausescu regarde sa montre comme s'il attendait quelque chose et Voïcan, le grand ordonnateur, ne cesse de surveiller l'heure et le temps qui n'avance pas. Du coup, Ceausescu regarde cet inconnu barbu avec une lueur d'interrogation , " comme s'il me demandait : es-tu un homme à moi infiltré ? Es-tu avec moi ? " Le "procès est fini, il n'y a pas d'issue de secours, la porte du tribunal ne donne que sur la cour où attends le peloton d'exécution : trois hommes en armes qui ouvrent le feu sans attendre le signal. Voïcan est encore dans la salle, le caméraman panique, marche sur le fil de sa vidéo, l'arrache et arrive bien trop tard. Les soldats ont vidé leurs chargeurs et même les sentinelles des postes de combat ont ouvert le feu. Il faut intervenir pour empêcher les hommes de maltraiter les cadavres : " L'exécution m'a échappé des mains", constate Gelu Voican. Le dictateur ne voulait pas de cérémonie religieuse, le moine-soldat insiste pour assurer un minimum de rituel. Après les obsèques, il confie : " Pour moi, tuer est un péché." Le dernier acte ne lui échappera pas, le géologue révolutionnaire, fou de Génon l'orientaliste mystique, a l'habitude de traiter avec la mort. Il rêvait de poursuivre son oeuvre et de démanteler la Sécurité. C'est lui qui fait arrêter Julian Vlad, le chef des services secrets, à la veille du jour de l'an ; lui qui convoque les responsables des cinq "directions" de la sécurité pour leur annoncer qu'il prends le commandement, lui qui veut poursuivre... Echec ! La Sécurité est placée sous le contrôle de l'armée. Les gradés lui signifient que son action s'arrête là. Il a pris tous les risques. En Vain. "Je suis tombé dans une souricière, confie-t-il un soir de déprime. J'ai été piégé." On l'enverra encore en mission en Egypte, pour une délicate mission de recouvrement de créances et, plus tard, dans le chaudron Transylvanien de Tirgu Mures, essayer de calmer les affrontements entre roumains et "hongrois-roumains. Il découvre la politique : " Moi qui ne croit pas aux choses temporelles, je me retrouve de plain-pied dans le pragmatique, le pouvoir, le doute..". A Bucarest aujourd'hui, on se prépare aux élections. La lutte est âpre entre ceux qui veulent apparaître comme les démocrates et ceux qui affirment que leur légitimité se fonde sur les cendres de la révolution. Le Gouvernement avait décidé de faire diffuser une version plus longue du procès de la fin des Ceausescu. Le pouvoir à ceux qui l'ont conquis ! La cassette allait être rendue publique, "Par devoir" a dit Gelu Voican ; "Pour établir la vérité" assure le directeur de la télévision roumaine qui justifie la censure d'une scène trop douloureuse par des "imperfections techniques" imaginaires ; "pour l'histoire" clâme, la main sur le coeur, Paul Loup Sulitzer qui se voit privé de ses droits par une main inconnue et intéressée, celle qui a porté l'intégrale du document vers les studios de TF1. La cassette devait délivrer le message clair de la force des origines de la Révolution. Il est arrivé brouillé. La Révolution roumaine a toujours un problème avec l'image.

Jean Paul MARI. 1989”

Am zăbovit atâta la Gelu-Prietenul-Meu, fiindcă ieri am citit undeva că a reapărut Cerasela, gagica-i, milițianca securistă - și revoluționară, mamițo. Căci Voican-Lindyk, purtînd și numele

princiar Sturdza, are și dânsul aplecări dravidiene (de la Guénon i s-o fi trăgînd). Nu voi fi eu la zi cu mersul postrevoluției pe la românce, dar presupun că re-apariția persoanei de sex opus personalității Clytorixului Gel' semnifică o prozaică epuizare a rezervelor adunate pe când făcea rivoluția-noastră-măi! (dînd din cur pe lângă boi și buzunărind cadavrele Ceaușeștilor) și solicita-politicos o prelungire a revoluționarității certificale.

Doamne, cum și-au mai bătut joc de noi, victimele, călăii noștri, securiști! Cu ajutorul neprecupețit al unor victime și ele. Cam - de când? Păi, cam de la 23 august 1944, fiindcă atunci ne-au "liberat" rușii. Ceea ce însumează 64 ani, nu? Am să zic o vorbă de ne-zis, dar trebuie să fiu lăsat să o termin, înainte de a fi contra-zis:

«Nu era mai puțin rău - pe la inimă - înainte de 1989, când eram supuși suferințelor de tot felul, dar ne ținea în picioare speranța că, odată și-odată au să vină ei, Americanii?»

Am zis-o și gata - nu pentru întâia oară.

Și pentru că am adus vorba de Voican, nu pot să mă abțin de a re-re-zice o vorbă-două și despre Marele Manolescu:

Cel care - în compania lui Țoiu - se speriașe atât de tare în timpul "rivoluției" din decembrie 89, încât, după ce s-a întrebat-tînguit ce se va alege din ierarhiile literare stabilite de el, a căzut în... înțelepciunea strămoșilor: adică: *minciuna*. Minți fără ezitare, fără rușine; că tu *nu ai făcut cutare rău*, ba tu *ai făcut cutare bine* - dar ce să faci dacă facerea nu s-a putut face din pricina comuniștilor și a cenzurii lor, feroce:

Că N. Manolescu nu este o persoană inteligentă - oricum, că inteligența sa este una sterilă - am mai afirmat-o, o repet:

În primele numere din ianuarie 1990, ale *României literare* și-a publicat producțiunea samizdatică (deși în articole-teoretice batjocorea samizdatul), "textele de sertar", cum ar veni: anticomuniste - dacă Cenzura Centrală (tovarășii Ianoși - doi - , Cîmpeanu, Al. Simion), i le respinsese... Sau, după obiceiul locului: nu le prezentase, judecînd singur-singurel că "nu este momentul...", deci le pusese în sertar. Colegii săi și mai ales ucenicii nu vor să-și amintească, acum, când Manolescu taie și spânzură, că verticalul critic scosese la iveală, imediat-după-revoluție "texte interzise de cenzură", două cronici - una - în două părți - despre Petru Dumitriu, (autorul capodoperelor **Drum fără pulbere** - despre Canal, **Vânătoare de lupi** - despre partizani, numiți, cum altfel: "teroriști"), cealaltă despre uriașul prozator și el pe nedrept ignorat în ultimii ani V. Em. Galan, colectivizator-nicul realistsocialist cu **Bărăganul** tovarășiei sale.

Ar fi înalt instructiv pentru admiratorii săi fără frontiere,

pentru foștii studenți, pentru dăscălimea de el formată (după chipul și asemănarea-i) să re-viziteze *România literară* din 1990 - ianuarie-decembrie-, pentru a constata, în sfârșit - dacă nu priceuseră în atâta amar de timp - cine le este Dascălul Suprem, Manolescu: un ins lipsit de inteligență elementară, o persoană avînd știre de etică doar din cuvîntul scris: *etică*, un “director de conștiințe” propunînd ca exemple doar *autori de cărți*, nu ceea ce se înțelege prin *scriitor*.

Exemple: așadar, se lăuda, în ianuarie 1900 cu “cronicile interzise de cenzură” (la Petru Dumitriu și la Galan); în lupta pentru cucerirea *României literare* s-a aliat cu ordurile din redacție: Băran, Silvestru, Pardău, Țoiu!, împotriva lui Valeriu Cristea, Dimisianu, Paler; fiindcă notoriilor turnători le promite că revista nu va face... politică, aceștia îl susțin, iar susținutul câștigă șefia *României literare*... Nu trec decît două luni și Manolescu nu-face-politică... publicînd interviul luat lui Ilescu imediat după Mineriadă, în care i se adresează cu “Omul cu o mare”; consecvent caracterului său lipsă, Niki al Monicilor nu se gîndește să facă apel la părinții lui adoptivi pentru a colabora, în schimb (!) se adresează unor păduchi ca Ed. Reichman, ca Popper, publicîndu-le interviuri

Hai să nu mai vorbesc de cele două mari măgării făcute mie doar în cursul anului 1990: angajarea unei polemice în legătură cu un articol al meu despre răscoala brașovenilor din 1987 (eu susți-neam că, așa cum scriitorii români nu auziseră de mișcarea pentru drepturile omului din primăvara anului 1977, nici despre greva minerilor din Valea Jiului (august același an), așa nu auziseră nici de revolta muncitorii brașoveni - deci pentru breaslă nu exis-taseră decît membrii Uniunii Scriitorilor, cu doar “problemele” lor; Manolescu mă contrazisese: nu era adevărată afirmația mea, fiindcă (atenție, vine logica manolească): *revoluția din 1989 s-a tras din evenimentele din 1987!* - cum să nu se tragă!; deasemeni, ca semn al analfabetismului absolut al Manolescului întru ale vieții valuri: publicarea, în două numere (ultimele din 1990) a... “Dosarului de Securitate al lui Voican”, atunci suprașeful Securității...

Mă opresc iar. Eu, victima lui, m-am sufocat de indignare, el însă cu Gârbea, Mihăieș, Prelipceanu conduce liniștit breslimea scriitoricolă drojdioasă pe tot felul de culmi...

Sâmbătă 9 februarie 2008

Azi am (re)găsit, prin Google, 28.05.2007 blogul Annei Kling, cea care a publicat “Il faut degommer Paul Goma”. De astă

dată mi-a atras atenția:

Le général Luo, alias Jacob Rosenfeld : un héros de la Chine communiste

Décidément, les programmes de télé sont une source remarquable de (dés)information. Avant-hier soir, la chaîne cryptée Histoire proposait L'étonnant destin du général Luo : L'incroyable parcours du chirurgien juif autrichien Jacob Rosenfeld, qui devint un héros de la Chine communiste, retracé grâce à son journal de bord.

Alléchant, n'est-ce pas ? Je n'ai pas tardé à trouver un autre résumé plus explicite et encore plus flatteur : Ce documentaire retrace le parcours hors du commun de l'Autrichien Jacob Rosenfeld, alias " général Luo ", héros de la Chine communiste, mort à Jérusalem en 1952. En 1939, ce chirurgien juif fuit l'Autriche et les persécutions nazies pour s'installer à Shanghai. C'est là qu'il s'engage, en 1941, aux côtés des révolutionnaires du Parti communiste chinois. Ses talents de chirurgien et d'organisateur le rendent bientôt indispensable à l'armée populaire et à Mao Tsé-Toung, dont il deviendra l'un des plus proches. En 1945, il est nommé général, responsable de la santé des armées et de toutes les zones libérées. Parmi les Occidentaux ayant combattu dans les armées de Mao, il est le seul à être monté aussi haut dans la nouvelle hiérarchie politique et militaire. Plus tard, il sera ainsi ministre de la Santé du premier gouvernement communiste.

A grand renfort d'images d'archives et de témoignages, ce destin extraordinaire est relaté en compagnie du professeur Kaminski, qui retrouva, en 2001, le journal de bord - vainement recherché jusqu'alors - du général Luo. Ce dernier y a scrupuleusement décrit les étapes de la Longue Marche, au terme de laquelle il pénétrait, en 1949, dans Pékin, entrant en même temps dans la légende...

Bon, on ne va pas pinailler pour quelques détails. Il ne s'est pas enfui en 1939 de Dachau, au moment de l'Anschluss, il a tout bêtement été libéré à condition de quitter le pays dans les deux semaines. Il s'embarque derechef pour Shangai qui ne réclamait pas de visas aux juifs (pour quelle raison ? on ne nous le dit pas), où il retrouve 25 000 coreligionnaires dont on peut supposer a priori qu'ils n'étaient pas hostiles au communisme.

Contacté par le Komintern, il ne tarde pas à faire la brillante carrière décrite plus haut. Je constate en tout cas que s'il est définitivement interdit d'être un « héros » de l'Allemagne nazie, on a toujours parfaitement le droit d'être un « héros » de la Chine communiste. Tant pis pour les dizaines de millions de morts laissés sur le bord de la longue marche par le Grand Timonnier. On n'y peut rien, on ne fait pas d'omelette sans casser des oeufs.

Raison de plus pour rappeler quelques faits laissés dans l'ombre sans doute par distraction: ces années de guerre civile et de guerre contre les Japonais, qui se termineront par l'avènement de la République populaire de Chine en 1949, sont marquées, déjà, par des massacres et des horreurs sans nom. Une période de terreur particulière va s'abattre notamment sur le pays en 1943 – purges, tueries, abjectes autocritiques, victimes enterrées vivantes par milliers, cannibalisme – sous la férule d'une bête féroce nommée Kang Sheng, formée par le NKVD soviétique. Mao fut l'un des pires criminels de l'histoire, l'idéologue d'un communisme utopique et totalement déshumanisé. Si l'on ne peut pas être un héros de l'Allemagne nazie, alors, à plus forte raison ne peut-on pas être un « héros » de ce régime qui ne fut qu'une gigantesque machine à broyer des dizaines de millions d'êtres humains. Et je récla-

me pour tous la même opprobre ou le même acquittement. D'ailleurs, voyez la différence de traitement encore et toujours recommencée. Je me demande même si les journalistes s'en rendent encore compte, tellement c'est caricatural. Je suis en train de lire 7 ans d'aventures au Tibet, d'Heinrich Harrer. Cherchant à en savoir plus sur l'auteur, sur quoi suis-je tombée ? Sur un petit article du Monde publié lors de son décès, l'an dernier en Autriche, à l'âge de 93 ans. Le voici : Ancien nazi, vainqueur de la face nord de l'Eiger, il était devenu le précepteur du dalaï-lama au Tibet. L'alpiniste autrichien Heinrich Harrer est mort samedi 7 janvier à l'âge de 93 ans à l'hôpital de Friesach, dans sa région natale de Carinthie. Il était le dernier survivant des quatre pionniers de la face nord de l'Eiger, dont l'ascension, en juillet 1938, reste une date marquante de l'histoire de l'alpinisme. En 1997, l'adaptation hollywoodienne de son best-seller, Sept ans d'aventures au Tibet, avait fait remonter à la surface un passé bien caché : l'engagement nazi de ses années de jeunesse. Heinrich Harrer est né le 6 juillet 1912 à Knappenberg en Carinthie.

Eclairant, non ? Et pourtant, c'était un sacré bonhomme. Qui devait valoir Jacob Rosenfeld.

Commentaires

Cet homme fut donc un Martyr Juif et un Héros du Grand Bond en Avant TOUT À LA FOIS, et vous osez persifler à son sujet ? Rassurez-moi : vous ne seriez pas d'extrême droite, par hasard ?

Écrit par : Martial Î 29.05.2007

Excellent texte Anne.

Au-delà de la question concernant la différence de traitement due à la "licratisation" de la France, nous devons nous intéresser particulièrement aux faits. La pseudo-aventure de ce juif, n'est pas du tout étonnante, bien au contraire elle s'inscrit dans une tradition respectée à la lettre depuis toujours. Là où il y a de l'agitation, des problèmes, des morts, il y a souvent des personnages juifs.

Un petit lien intéressant pour ceux qui n'ont pas oublié leur héritage chrétien: http://www.lefigaro.fr/international/20070227.WWW000000252_jesus_cameron_tombe_israel.html

Écrit par : Doctarace Î 29.05.2007

Excellent texte en effet et où l'on mesure la distance qui sépare (dans l'esprit de ceux qui font l'Histoire) fascisme et communisme

Écrit par : Paul-Emic Î 29.05.2007

Ce n'est pas non plus un hasard si on parle du « pacte germano-soviétique » plutôt que du « pacte soviéto-nazi », moins bienséant vous en conviendrez...

Écrit par : Erik Î 29.05.2007

La "licratisation" ne serait-elle pas l'arbre qui cache la forêt de la "crifisation" de la France ? Qu'en pensez-vous, chère Anne Kling ?

Très amicalement, Daniel Milan Écrit par : Daniel Milan Î 03.06.2007

Ma foi, maintenant que vous m'y faites penser...

Écrit par : Anne Kling Î 03.06.2007

Méconnu : "La Chine est maintenant une région frappée par un désastre écologique. Les régions les plus polluées de Russie et de l'Europe de

l'est sont comme des réserves naturelles en comparaison. Il est des villes comme Benxi (peut-être la ville la plus sale du monde) où des jeunes Chinois de vingt-cinq ans meurent de cancer. (Dagens Nyheter, 9/1/1994)"

Connu : "Mao Tsé-toung avait des conseillers juifs. L'un d'eux était le Juif britannique Sidney Rittenberg qui travailla pour Mao de 1946 à 1976. On les appelaient des "conseillers volontaires". Grâce à leurs conseils, Mao assassina 46 000 intellectuels en 1957. Le nombre des victimes devaient augmenter par la suite. 43 millions de personnes sont mortes de faim durant les trois années que durèrent le "Grand bond en avant". Deux millions furent assassinées en plus. Les "réformes" culturelles avaient déjà tué 1 500 000 propriétaires terriens. Pendant la révolution culturelle, les Gardes Rouges persécutèrent 100 000 000 de personnes, dont on estime qu'environ la moitié est morte. On sait que qu'au moins 400 000 d'entre elles furent tuées. Mais personne ne connaît les chiffres exacts (...)"

Méconnu : "Suivant des statistiques incomplètes, 90 000 personnes furent massacrées dans la seule ville de Guangxi. (Dagens Nyheter, 17/8/1992). En même temps, une épidémie de cannibalisme sévit à Wuxuan. Ses formes les plus extrêmes étaient des "banquets de cannibales" : viande, foie, coeur, reins, cuisses, ... cuits à l'eau, frisés, grillés. Cette épidémie atteignit son comble lorsque de la viande humaine fut servie dans les salles à manger du comité révolutionnaire de la ville de Wuxuan. (Dagens Nyheter, 17/8/1992).

Zheng Yi, un Garde Rouge de Pékin, fit la déclaration suivante sur Mao dans un documentaire de la BBC en 1993 : " Au début, les gens s'entre-tuaient à cause de leurs convictions politiques. Ensuite ils ont commencé à manger des gens. les tuer ne suffisait pas. Ce n'est qu'en mangeant la chair de leurs victimes qu'ils pouvaient montrer leur conscience de classe. (...)"

"Zheng Yi est entré en dissidence par la suite et a réussi à photographier des documents secrets concernant les crimes communistes en Chine. Au moins 137 personnes et probablement des centaines d'autres furent mangées, selon des documents secrets sur le cannibalisme chez les Gardes Rouges de la province de Guangxi à la fin des années 1980".

Ce să mai adaug? Tentația evreilor de a se băga, de a tulbura, de a strica totul, la *goi*, pe unde trec nu este o legendă (vezi, azi, în Franța: puchinosul viermănos Jacques Attali, cu, printre alte "sugestii" de *distrugerea a societății franceze* : legea soferilor de taxiuri, legea coafezelor!).

Superb match de rugby Franța-Irlanda (26-21). Su-perb!

Am mai spus: nu am avut nici un prilej de a face rugby, la Sibiu nici măcar nu am privit un match. Și nu am atins cu mâinile mele un balon oval, ca să-mi amintesc acum carnea lui de anțărț.

De când am venit în Franța îmi place să privesc întâlnirile de rugby. Deși jocul s-a profesionalizat, deși mulți jucători

francezi joacă în echipe din Anglia, Africa de Sud, Noua Zeelandă, Australia, când se întorc acasă (cu prilejul unei “naționale”) redevin flăcăi de la țară, băieți-buni, simpli, simpatici. Și mai autentici francezi redevin atunci când, pierzând o întâlnire..., plâng.

Oh, plânsul chintalelelor de mușchi și de oase!

Luni 11 februarie 2008

Mi-a fost rău astă-noapte, dimineața am vomat - taman medicamentele “obișnuite”. M-am hotărât ca deocamdată să nu mai iau antibioticele.

Sabourina m-a dezlegat: nu mai iau antibiotice. Ufff!

Marti 12 februarie 2008

Să fie o “Săptămână Voican-Clytorix”? Iată că garda-corpu-lui-său, Cerasela cu pricina dă un interviu din care extrag:

“Personaj straniu, care a fost de fata la inormantarea sotilor Ceausescu, Cerasela Birjac, sustine ca cei doi dictatori au fost torturati inainte de a muri. Ca fostul secretar general al Partidului Comunist Roman avea mainile fracturate, era invinetit in zona gatului, iar "tovarasa" avea piciorul drept dislocat din sold. Cerasela Birjac a fost in mijlocul evenimentelor din decembrie 1989: a fost seful Pazei personale a lui Gelu Voican Vioculescu si s-a numarat printre primii inscrisi in Frontul Salvarii Nationale (FSN). Acum traieste bine pazita de noua caini si de un sistem electric de siguranta, intr-o casa pe care si-a ridicat-o in Corabia, judetul Olt.

(...)Ne-am dus la Morga militara, unde erau doi doctori.(...)

Erau in saci de cadavre, din alea negre cu fermoar. L-am pus pe el pe un pat. Cand s-a deschis sacul, militarii, impreuna cu Gelu Voican Vioculescu, s-au dat la o parte zicand ca le e frica. Nicolae Ceausescu era plin de praf, de moloz, murdar. L-am recunoscut, dar arata mai imbatranit, din cauza ca nu mai era machiat. Am vazut paltonul care fusese schimbat, pentru ca era ciuruit de molii. Am primit apoi ordin sa il cautam prin buzunare. Voican mi-a zis sa ii iau ceasul, despre care se banuia ca avea un emitator. L-au desfacut si nu au gasit nimic. M-am apropiat si am pus mana pe Ceausescu. Am cerut un tifon sa il sterg pe fata. Avea gura cascata. Am cerut monede sa ii pun pe ochi. Avea mainile rupte. Oricat ai fi legat cu sfoara, nu poti sa ai mainile rupte asa. Mainile erau acum legate in fata cu tifon.

Cerasela Birjac alaturi de Gelu Voican Vioculescu si generalul Florescu L-am cautat de obiecte si am gasit un pieptan, batista, niste chei - dar nu ca cele de casa ci de seif. L-am deschis la haina de costum impecabila, care era intreaga, camasa curata, ca de altfel si maieul de bumbac pur. Atunci am observat ca Ceausescu nu avea nici urma de glont. I-am dat cu mana pe buze, pe care le avea rosii, ca si cand ar fi fost rujat. Din zona urechilor pana la guler era negru. I-am desfacut cureaua si am vazut ca in zona ficatului era negru. Unghiile erau smulse... A fost torturat, vroiau sa afle numele de conturi. In picioare, avea ciorapi de matase curati, dar pantofii erau schimbati pen-

tru ca nu se asortau cu cureaua. Se stie ca Ceausescu isi facuse un obicei din asta. Picioarele lui erau negre si pareau rupte. *Cum arata Elena Ceausescu?*

Foarte frumoasa, in ciuda ranii de pe partea stanga a capului. Maini frumoase si foarte fine, cred ca nici o regina nu avea mainile atat de fine ca ale ei. In schimb, piciorul drept era scos din articulatie, fiind intors nefiresc. M-am chinuit sa ii pun pantofii in picioare dar nu am reusit decat la unul.

Miercuri 13 februarie 2008

În continuarea Ceraselei (și a lui Voican-Lindyk), *Ziua* a publicat, tot ieri, “Stenograma Procesului Ceaușeștilor”. Cum nu o văzusem vreodată scrisă, o copiasem și o reprodusesem aici, în Jurnal. Apoi, de greață am mutat textul, cât a fost publicat, la “Documente”. Am zis bine: greață. Cu vomă, verde, până simți că îți ies și ochii din cap.

Prea mult pentru un singur receptor: eu. Zisele Ceraselei; inedite - și groaznice (dar nu imposibile) - despre cadavrele Ceaușeștilor, purtând urme de torturi-ca-la-Securitate... Cine va fi supravegheat “operațiunea” de - certamente - zmulgere de informații, certa-certamente a “codului secret al băncilor străine”? Pleșiță? Nu ar fi fost exclusă folosirea uneia din cele mai obediente slugi a Tiranilor, pentru “a da dovadă” de lepădare de ei. Adevărat, Caramitru îl invitase la revoluție pe analfabetul Pleș’, însă Lupan nu a aflat dacă generalul încuviințase (ori nu divulgase) că el are altă treabă, una de profesionist... Din nefericire nu au lipsit “specia-liștii în materie” (nu de florile mărilor americanii instalaseră unul din locurile de tortură a “teroriștilor islamici” în România, undeva pe lângă aeroportul Kogălniceanu, iar Băseștii, Tăricenii, Ungurenii interpretaseră băgarea-în-căcat-și-în-sânge a României ca o mare cinste - «Iată ce încredere au Americanii în noi!», își vor fi zis aceștia). Ca una din zecile de mii de victime ale Organelor de Tortură, pot jura: la urma urmei, ca să torturezi un om (chiar dacă fusese ne-om), la ordinul unui fost-om, nu e cine știe ce scofală: ne-a instruitat “Miorița”, poemul emblematic: “ăla” e immobilizat (legat) deși slăbit sau bătrân sau bolnav sau înfricoșat: neînstare să se apere măcar înălțînd mâinile. Iar tu bați-ca-la-fasole, dai în el în cap, peste mâini, în piept, în burtă, în genunchi, la glezne, în coaie:

«Spune, bă, că te-omor!»

De astă dată bătutul nu este “îndemnat” să spună cum a uneltit el împotriva statului muncitorilor și al țăranilor, ci să dea codurile bancare. Pentru ca bătătorii să pună mâna pe bani - care nu aparțineau bătuților de acum, ci bătuților de totdeauna, flămânziților, obidiților - și ei bătuți, ieri, la ordinul bătutului de

acum.

Aruncînd o privire la securiștii “îmbogățiți” peste noapte - iar ei “sacrificînd” o parte din pradă, ca să-i îmbogățească pe supe-riori, pe subalterni, pe fii, fiice, cumnate, veri, tovarăși de chiolhanuri securiste cu animatoare (citește: dătătoare din cur pe sub cătrînțe, doar fac parte din șeptelul folcloric al Bordelului Comunist), firește, mă opresc la căpușa-lindina-viermele Voiculescu. Nu Voican os de prinț, ci Voiculescu-Crescent, la care se angajase slugă la dârloagă, bunul meu prieten, luptătorul anticomunist Dorin Tudoran (nu pentru că nu ar fi știut ce hram poartă bestia securistă, ci pentru că, în timpul adolescenței... jucaseră dimpreună hochei - motiv cu totul și cu totul motivant...). Am poposit cu ochii la acest analfabet viclean - din categoria lui Ceaușescu - fiindcă se spune/scrie că el “administra” fondurile ceaușine. Or, cine administrează, cade bolnav de arghirofilie, nu? Să fi fost acest “Felix” de la bun început de partea conspiratorilor-torționarilor? Să fi fost adus de urechi, să asiste la “ședința de lămurire” a Ceaușeștilor, prin cunoscutul îndemn:

«Spui, ori...?!»

Nu este exclus ca securistul de rând («ca mine, ca tine, măi tovarășe...») să fi dus invitația până la capăt:

«... te omor?!»

Și ce mai conta că “ăla” era cam-mort, vorba ardeleanului (să zicem: a lui Asztaloș-Măgureanu, șogor al Coposului și naș editorial - numai? - al lui Hurezean)?, “ăsta”, tovarășul-ca-mine-ca-tine, intrase în rol, altfel zis: în transa-ucigașului, nu se mai putea opri (decît dacă el însuși era împușcat în ceafă de superior).

S-a observat: la Voiculescu-Crescent ajunsesem pe calea ocolită a unei relații: prietenul Dorin Tudoran, poetul-disident, cel care protestase energic (declarase și greva foamei!) împotriva regimului ticălos... care nu-i aprobase lui cererea de emigrare.

Tot prin “relații” - directe, acestea - voi ajunge la alt securist, și el fost prieten: Victor Babiuc.

Nu cred că la el făcuseră apel dintru început Iliescu, Petre Roman, Brucan - vreau să spun: în chestiunea judecării și “tratării” Ceaușeștilor. El - de Victoraș vorbesc - a fost folosit în faza următoare, a FSN-ului...

Oricum: umbra tutelară a “procesului” a fost, nu Voican, ci Măgureanu. Gelu era pus acolo, pe scenă, pentru figurație, Virgil fiind regizorul.

Înapoi, la “Stenogramă...”: într-atât mi-a făcut, fizic, rău, încât primul reflex a fost să o elimin, dracului, ce să-mi mânjesc Jurnalul? Am ales instalarea ei pe site-ul meu, la “Documente”.

Deși am văzut - în direct, dacă se poate spune așa, în 25

decembrie 1989 de pe platoul canalului 5 al televiziunii franceze, fragmente din “caseta lui Voican-Voiculescu” - “Stenograma”, de parcă abia acum, în 2008 aş fi aflat (o parte de) adevăr/ul/, m-a îngrozit: Mai puţin brutalitatea în sine a evenimentului: Dictatorul odios, Tiranul, Distrugătorul ţării, era, în sfârşit pus pe banca acuzaţilor...

...Cât halul - intelectual?, e mult prea mult spus - pre limba lor: “vocabularul” folosit de tovarăşu’ Gică, de tovarăşu’ Dan, de tovarăşii X, Y, avocăcăţei - de o sărăcie intelectuală abisală, de o trivialitate orbitoare - ai fi zis ca acei oameni care îi judecau pe analfabeţii Ceauşescu erau de trei-cinci-ori mai analfabeţi. Chiar zic.

Joi 14 februarie 2008

Azi: ultima vizită la Clinică. Îmi urez să nu mai am de a face cu unghii încarnate şi cu împuţitele de colaterale provocate de medicamente.

Vineri 15 februarie 2008

În sfârşit, o noapte cu somn. Nu îndestul, dar odihnitor - dacă mi-a trecut buba...

Ieri am scris, pentru “Dialog” episodul Cărţile. Azi am început Jurnalulele. Merge greu, nu mai am rezistenţă, nici... concentrare. Încerc să mă tratez cu somn.

Duminică 17 februarie

Am încheiat “Dialog I-III” (70 pagini). Va fi instalat azi sau mâine. Deasemeni “Stenograma”.

Piciorul, slavă Domnului, merge bine. Dreptul, cel operat, fiindcă stângul, din cauza şchiopătaturii, a căpătat o sensibilitate nenorocită, la un tendon al rotulei... Cârpeşte, Arvinte, anteriorul...

Luni 18 februarie 2008

Am găsit în cutia poştală a internetului următoarea scrisoare:

“Domnule Paul Goma,

“Ma numesc (...) ,sunt din Bucuresti ,sunt jurist ,am 40 ani si, daca nu va deranjez ,as indrazni sa va mai scriu.Intrand azi pe site-ul dv. am ramas cu un sentiment atat al gurii ,cat si al inimii cascade fata de curajul pe care il aveti in a demasca aceasta natie feroce si

turbata, acest paianjen urias ce pune omenirea-n lanturi si o devoreaza. Primiti va rog toata admiratia mea dar, trebuie sa recunosc ca am in acelasi timp si o teama vis a vis de aceasta masina de tocat carne vie, deoarece incep sa vad in toata amploarea lui desfasurarea planificarii ingenuncherii noastre. Dupa ce au distrus tot patrimoniul romanesc, ultimul edificiu ce urmeaza a fi daramat pana la nivelare a ramas religia ortodoxa pe care, stiti, au deja proiect de lege sa o scoata din licee. Imi vine sa-i impusc pe toti nenorociti de tradatori masonizati din vatafia politicii romanesti. Bulgarii ne sunt superiori din acest punct de vedere: elimina fizic marionetele tradatoare din politica. Noi facem exces de blandete. Cum era si zicala noastra: "cei ce-si poarta jugul si-a trai mai vor, merita sa-l poarte spre rusinea lor !" Pana in momentul de fata urlu de rusine si-mi ies ochii din cap de revolta.

“(..). Doamne ajuta neamul Romanesc si scapa-l de rusine!

“Va iubesc din tot sufletul!

“(..).”

I-am șters numele, neavînd autorizația de a i-l divulga.
Altfel, o scrisoare consolatoare.

Kosovo. Nu am “intervenit” (aici, în intimitatea jurnalului-public...), descurajat fiind de halul intelectual, mai ales moral al dezbaterii: Românii iștea: fiind cultivați-foc au “referințe”:

«Păi dacă noi ne arătăm de acord cu independența kosovailor, ungerii or să ne ieie Ardealul... » (ca și cum nu li l-ar tot lua de aproape o sută de ani).

În rest ei (românii) “păstrează echilibrul” astfel:

«Bine-bine, istoric, albanezii erau acolo cam cu o mie de ani înainte de năvălirea slavilor; adevărat, sârbii ne-au fost întotdeauna ostili. Adevărat, nici în prezent nu se poartă corect cu minoritatea românească din Serbia... dar...»

Aici vine românitudinea:

«Asta-i adevărul, dar ce-o să pățim noi, dacă declarăm că apărăm adevărul?»

Da, domnule: ce-o să pată românașe - și cumnățică-sa - dacă, din greșeală, spune adevărul?

Cât despre luminații noștri politrucieni, iată expectorația lor, prin cel mai autorizat dintre ei:

“Basescu - Declararea independentei Kosovo este ilegală (...)

“Întalnirea a început într-o notă degajată, seful statului întampinându-i pe udemeristi cu salutul "Bună, autonomiștilor". *Basescu a glumit și cu liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor, pe care l-a abordat cu "Ce mai faceți, maestre?". "Modest", a răspuns Vadim Tudor, reținut. "Au venit să ne ia țara", a mai glumit seful statului cu perezistii. "Am venit la viitorul meu loc de muncă", a spus însă liderul*

PRM, serios. "Peste cati ani, maestre?", a replicat razand seful statului." (subl.mele.)

1. Despre "ilegalitatea" declarației este vorba, sau despre neîndreptățirea ei? "Ilegală" - declarația - față de care *lege*? Acești "democrați" sunt de nevindecăt oameni-sovietici, incapabili de a gândi-singuri și de a prinde în cuvinte rezultatul, fără ajutor de stat și de partid.

2. Oameni politici sunt ăștia? Cântărind lucrurile după interesele lor meschine, imediate - nici acelea adevărate, dar ce bine cad, la mintea românului: îl sperie - vreau să spun: se sperie singur: «dar dacă profită Ungurul? Dacă profită Rusul? Bulgarul?»)

Singura latura buna a declarației lui Băsescu: *pentru întâia oară se află împotriva "liniei" americane!* (Câte zile va ține?)

3. A se observa sublinierile mele din relatarea întâlnirii. Basescu se dovedește a fi în relații de tragere de centiron MAI cu VC-ul Tudor, glumează cu el, adresându-i-se cu «Maestre"... - sunt convins: jurnalistul a corectat apelativul, Băsescu pronunțase ca pe la ei: «Maistre» (dar sunt sigur: nu a fost ironic).

«În țara asta vreți să vă întoarceți?», mă interpelează fetica de la Pașcani.

Marti 19 februarie 2008

Mihai Vakulovski a mai scos un număr din "Nu prea jurnalul meu". Extrem de utilă (sic) scurta-biografie a lui Vîsoțki. Am reținut:

"Vîsoțki, ieșit în Occident, cu Marina Vlady, ajunge la Berlin. Se oprește în fața unei vitrine, privește, privește - și izbucnește în plâns, întrebând:

«Spune, cine a câștigat războiul: noi sau ei?»

Numai un rus putea pune această întrebare esențială.

Joi 21 februarie 2008

Trag din greu la **Roman intim**. Nu este aproape nimic de corectat, doar de suprimat niște "paraziți" de vorbire. Nu am înaintat în două zile decât până pe la pagina 50, dar (să nu mă audă nimeni), Doamne, că bună e cartea asta! Am s-o fac și mai bună prin deparazitare...

Vineri 22 februarie 2008

Foc și pară în Serbia. Manifestanții au atacat ambasadele USA, Turciei, parcă și a Croației, le-au incendiat, se vorbește de “un corp carbonizat”.

Mânia sârbilor: justificată, însă justificarea ei: strâmbă. Nici ei nu realizează faptul că... *cronologia nu este ideologie*, s-o modelezi după... necesitățile de moment. Sârbii, ca și evreii frâng cronologia, a cărei natură este... lineară. Așa cum Ehrenburg și Grossman afirmau, cu putere - și cu obrăznicie: “Evreii s-au răzbunat pe Români în 1940, *fiindcă* românii au pretins că evreii i-ar fi umilit în 1941”. Aceeași logică inversată folosea Sârbii: “I-am atacat pe kosovari *fiindcă* NATO ne-a bombardat pe noi...”

Am scris îndelung, îndelat în 1999, în *Cotidianul* (însemnări trecute în jurnalele de atunci), încât am fost acuzat de prietenul LIS. «Sânteți cu NATO!». Nu eram “cu (nici un) NATO”, ci cu cei care erau alungați de la casele lor, bătuti, jefuiti, violați de bravii sârbi : kosovarii. Chiar de va fi acceptat explicația mea, LIS nu a acceptat că aveam dreptate. Există între sud-dunăreni o solidaritate clanică, oarbă, rezumabilă astfel: “Ai noștri au totdeauna dreptate”. În virtutea căreia, în timpul războiului din 1999 românii din Serbia se manifestau ca pro-sârbi fără condiții - deși nu aveau nici un drept convenit minorității românești, nerecunoscută ca atare de Belgrad, nici măcar purtarea numelui de român nu era autorizată (așa au rămas și acum). Imobilul nostru este depanat de un mecanic-instalator sârb stabilit de decenii în Franța. Aflînd că sunt român, mi-a comunicat în șoaptă că și el e... dar, șșșt, să nu se afle. Nu am înțeles: ce să se afle : că e sârb? (atunci sârbii erau rău priviți de francezi, considerați, bandiți, ucigași, violatori - fama de tâlhari, de escroci, de proxeneți o aveau de multă vreme). Nu, a spus el - originar din Voievodina - nu de francezi i-i frică, ci de sârbi - «că nu-i slobod să zic că noi, rumânii nu avem drepturi în Iugoslavia...» «Dar aveți sau nu?», l-am întrebat, știind că nu, nici vorbă. A clătinat din cap că nu... nu mai vorbește, a privit în jur, apoi s-a grăbit să plece, cu toate că nu-și terminase treaba. La câteva zile l-am întrebat de cine i-i frică să vorbească? A răspuns:

«Cum, de cine?» - și m-a lăsat să înțeleg singur.

Am înțeles, știam: nu doar de securitatea sârbească (UDBA), îi era frică voievodineanului, dar de fiecare conațional (iugoslav) - fie acela sârb, ungar, rumân. “Les yougo”, cum le spun francezii, nu numai că se denunțau între ei, dar se și înjunghiau, se mai și ucideau... Am obosit de re-amintiri.

DECLARATIE

Subscrisul Dr. Sabin Mănuilă, domiciliat în New York, USA, 945, 5th Avenue:- fost Director General al Institutului Central de Statistică al României între anii 1932-1947;

- fost Director General în Ministerul Sănătății (1927-1932);
- fost Subsecretar de Stat la Președenția Consiliului de Miniștri (1944-1945);

- membru corespondent al Academiei Române;

- membru al Academiei de Medicină și al Academiei de Științe;

- actualmente membru al Comitetului Național Român;

declar următoarele:

În una din ultimele zile ale lunii mai 1944, m-a invitat DI IULIU MANIU, președintele Partidului Național-Țărănesc și fost Prim-Ministru, să vii la locuința sa din Snagov-Ilfov, care locuință era situată în casa familiei mele. DI MANIU mi-a prezentat un exemplar al Decretului-Lege nr. 301, publicat în Monitorul Oficial din 29 mai 1944 (Partea I-a, nr. 125, pag. 4238), care modifică dispozițiunile legii nr. 509 din 3.8.1943 în sensul că edicta pedeapsa cu moartea pentru evreii care s-ar fi introdus fraudulos în țară.

Textul articolului unic al Decretului-Lege nr. 301/1944 suna astfel:

„La finele articolului 1 din Legea nr. 509 din 30 august 1943, se adaugă următorul aliniat final 23: „Trecerea frauduloasă a frontierei săvârșită de evreii ce vin din alte țări”.

„Dat în București la 26 mai 1944, Antonescu, Mareșal al României, Conducătorul Statului; Ministrul Justiției: Ion C. Marinescu”.

Iată cuprinsul raportului nr. 1069 al Ministerului Justiției, privitor la justificarea Decretului-Lege nr. 301:

„Domnule Mareșal,

În ultimul timp s-a descoperit de organele de frontieră că un număr mare de evrei din alte țări au încercat să treacă în mod fraudulos frontiera țării. Cum aceste elemente străine sunt indezirabile, mai cu seamă în aceste vremuri, ele putând periclita interesele superioare ale apărării naționale, s-a socotit că este necesar ca să se aducă un proiect de Decret-lege pentru modificarea art. 1 din Legea nr. 509 din 1943 prin care am adăugat un aliniat nou, care pedepsește cu moartea evreii care se introduc fraudulos în țară.

Art. 2 din acea lege prevede aceeași pedeapsă pentru complicități și favorizatorii acestor evrei.

Dacă și Domnia Voastră sunteți de acord cu acest proiect de Decret-lege, vă rog să binevoiți a-l aproba și semna”.

Implicațiile acestui Decret-lege erau: executarea tuturor evreilor care treceau fraudulos granița României. În acea epocă, problema trecerii frontierei românești de către evrei se practica în Transilvania, unde guvernul unguresc pusese în mișcare aparatul administrativ pentru deportarea evreilor din Ungaria în Germania. Pentru a evita deportarea în Germania, unii evrei au decis să treacă în România, de unde

nici un evreu nu a fost vreodată deportat în Germania.

Evreii din Bucovina, Dorohoi și Basarabia au fost evacuați din ordinul nemților în anii 1941-42 în lagărele din Transnistria.

Dl Maniu mi-a cerut să plec imediat la București și în numele D-sale să-i cer Mareșalului Ion Antonescu, Prim-ministru și Conducător al României, ca Decretul-lege 301 să fie revocat. După ce am primit numeroase sugestii tehnice și tactice, am plecat imediat la București și m-am prezentat întâi la Dl. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri și ministru de Externe. I-am explicat amănunțit rostul vizitei mele. D-sa mi-a răspuns că n-a văzut Decretul înainte de publicare, afla cum ar fi fost normal. (Cum guvernul unguresc nu acorda pașapoarte evreilor pentru a trece legal granița în România și nici guvernul român nu acorda vize de intrare în România pentru evrei, fruntașii evrei din România – foști demnitari care s-au crezut răspunzători pentru soarta evreilor, dându-și seama că mulți evrei vor încerca să intre în România spre a evita deportarea în Germania, au decis să facă intervenții pe lângă Guvernul Român spre a cere abolirea Decretului-Lege nr. 301 din 1944. În acest scop s-a constituit o delegație compusă din 3 persoane care au ales calea indirectă, socotită deci cea mai eficientă, de a interveni prin Dl Iuliu Maniu, fost Prim-Ministru al României și Președintele Partidului Național-Țărănesc. Imediat după apariția Decretului-Lege 301 în Monitorul Oficial din 29 Mai 1944, cei trei delegați s-au prezentat la Snagov-Ilfov spre a-i cere D-lui Maniu o intervenție la Mareșalul Ion Antonescu, PrimMinistru și conducător al Statului.

Datorită acestei situații D-l Maniu mi-a cerut mie, în fața celor trei delegați, să plec la București, imediat, și să cer, în numele Domniei Sale ca decretul să fie retras.

Din primul moment al audienței mele la Dl Mihai Antonescu, am aflat următoarele amănunte, confirmate mai târziu de Mareșalul Antonescu personal: 1) la ultima vizită a Mareșalului Antonescu la Hitler, i s-a cerut ca evreii din România să fie deportați în Germania. Mareșalul a încercat să se opună. Hitler a insistat însă, arătând că Ungaria a luat o asemenea măsură, care e însă în pericol de a nu putea fi aplicată din cauză că evreii vor trece în masă în România.

Reîntors în țară, au discutat problema, și Mihai Antonescu s-ar fi opus categoric promulgării unei astfel de legi. Atunci Mareșalul n-a mai adus problema în fața Consiliului de Miniștri și a însărcinat Marele Stat Major să întocmească un proiect de lege, să-l prezinte spre semnătură Mareșalului Antonescu și Ministrului de Justiție și să-l publice în Monitorul Oficial, astfel încât nimeni să nu afle de existența lui decât după ce a fost publicat în Monitorul Oficial. Mihai Antonescu a telefonat apoi Mareșalului Antonescu, spunându-i că mă aflam la dînsul, trimis fiind de D-l Maniu, spre a solicita o audiență în chestiunea Decretului-Lege 301. Am fost primiți imediat de D-sa, birourile amândurora fiind în aceeași clădire.

Cum ne-a văzut, Ion Antonescu ne-a vorbit pe un ton ridicat. Întâi i-a explicat lui Mihai Antonescu că a fost nevoit să evite orice publici-

tate, ca să împiedice intervenții la măsura deportării evreilor din România, dar că, în situația în care se găsea, s-a văzut totuși forțat să răspundă la cererea ce i s-a făcut și să intervină cu o lege care să demonstreze că România se ferește să saboteze măsurile luate de Ungaria împotriva evreilor.

În ciuda ingerințelor exercitate asupra sa, Mareșalul a luat riscul de a nu aplica legea. Cum aplicarea ei trebuie să se facă prin organele grănice-rești, iar instrucțiunile de aplicare urmau să fie date Comandamentului Grănicerilor de către Marele Stat Major, nu exista alt mijloc de a împiedica aplicarea legii decât prin omiterea trimiterii instrucțiunilor respective Corpului Grăniceresc. Ceea ce în fapt s-a și întâmplat, căci aceste instrucțiuni n-au plecat niciodată de la Statul Major. În felul acesta – a spus Mareșalul – nici un evreu nu va fi executat pe graniță, cu toată dispoziția categorică a legii.

Pe un ton apăsător mi-a cerut să-i comunic D-lui Iuliu Maniu că D-sa era conștient de implicațiile Legii, dar că era conștient și de consecințele politice și militare, în caz că ar fi refuzat să facă acest Decret, care totuși, pentru el, însemna un sacrificiu de conștiință și de prestigiu și în același timp, un imens risc național și personal.

Aflând cele descrise mai sus de la Mareșalul Antonescu și D-l Mihai Antonescu, din care rezulta că Legea 301 n-a fost făcută cu intenția de a fi aplicată și că, defli în aparență legea era extrem de brutală, totuși nu era să aibă nici o consecință reală pentru viața evreilor din Transilvania de Nord, am socotit misunea mea îndeplinită și am plecat imediat la Snagov, unde am găsit delegația evreilor în așteptare și mulțumită de informațiunea adusă de mine de la Mareșalul Antonescu.

Aceasta este declarația mea liberă bazată pe experiența personală, pe care sunt gata s-o substanțiez și oral în fața oricăror instanțe administrative sau judiciare, dacă ar fi nevoie.

Iunie, 13, 1959 (ss) Sabin Mănuilă

*

Act legalizat de Harry Rosen-Notary public, State of New York, no. 24.86444550, Qualified in Kings Country, Commission Expires, march 30, 1960.

(ss) Harry Rosen

Notă explicativă: Documentul de mai sus se află în arhiva Comitetului Național Român și ne-a parvenit de la dl Sergiu Aurel Marinescu, cunoscutul istoric și publicist din Statele Unite, care își asumă conformitatea cu documentul original.

Sâmbătă 23 februarie 2008

“Președintele Italiei...” - pusesem acest titlu visului încă înainte de a ieși din el, se vede că eram mai mult treaz decât adormit, pe când visam (se întâmplă și la case mari):

Eram în Italia, într-un oraș, dar nu în Roma și venise președintele italian. Îl privisem trecând pe jos, pe lângă mine și îmi zisesem: “Ce-ar fi să-i cer o audiență?” - nu aveam nimic să-i cer, să-i propun, doar așa...

Ca în filmele realiste, s-a schimbat planul: președintele “se dădea cu săniuța” - în fapt o planșă de surf. A venit de sus, de pe deal, a trecut pe lângă mine, mi-a aruncat în goana mare «Salute!» și s-a oprit undeva jos, în vale. Am coborât și eu - aveam o treabă, jos, în vale. M-am așezat pe o bancă. Președintele Italiei a venit alături și a început să vorbească neutralități, nu avea ce-mi spune. Iar eu tăceam - respectuos. Președintele s-a ridicat de pe bancă, m-am ridicat și eu - știam că acum vom vorbi serios. Despre ce? Nu știam, dar eram pregătit să-l ascult.

Ne aflam față-n față. Am observat, îndărătul său, “un om”, Camil Petrescu ar fi zis: “un obidit”. Era foarte obidit omul, se citeau pe obrazul schimonosit suferințele îndurate. Se arăta nerăbdător, îmi spunea, cu ochii, că el se grăbește să vorbească cu președintele. Îndărătul lui s-a format o coadă: toți “petiționarii” erau obidiți, nenorociți și nerăbdători să ajungă să-și spună oful.

Dar președintele Italiei nu-i vedea, vorbea cu mine, liniștit, degajat, acum aștepta să spun ce cred... Din privire am arătat în spatele său. A întors capul, i-a văzut, mi-a dat de înțeles că o să continuăm altă dată ceea ce nu începusem azi.

Iar eu m-am trezit, în sfârșit, foarte mulțumit de mine (ce egoist sunt - chiar în vis!), ca după o faptă bună: renunțasem la “timpul” meu, cedându-l altora, mai obidiți decât mine.

Ne consolăm cu ce-avem și cum putem.

Homosexualii "sunt de vina" pentru cutremurele din Israel

Ziua23 februarie, 13:17

Homosexualii sunt de vina pentru cutremurele care au avut loc în ultimele luni în Orientul Mijlociu, este de parare un parlamentar israelian, citat de BBC. Fara a fi deloc curtenitori, unii analisti și reprezentati ai minorității incriminate au replicat, spunand ca afirmatiile sunt fara fundament. Citand Talmudul, Shlomo Benizri, membru al Partidului Shas (n.r. Ultrationalist-ortodox), a explicat cum se pot stopa cutremurele: prin renuntarea la legile libertine asupra homosexualilor. În ultimele luni, șase cutremure a lovit Israelul, iar două dintre ele au avut loc chiar săptămâna trecută.

Israelul a discriminat homosexualitatea în 1988 și, de atunci, a recunoscut mai multe drepturi privind relațiile dintre persoane de același sex. Mai mult chiar, săptămâna trecută au fost aduse în discuție și adopțiile pentru cuplurile gay.

Potrivit Ananova, Benizri a declarat ca nu este nicio coincidentă ca primul din cele două cutremure de săptămâna trecută a lovit țara la

numai doua zile dupa aprobarea adoptiilor pentru homosexuali. "De ce au loc cutremurele? Unul dintre motive este ca puterea ofera legitimitate sodomiei", a declarat acesta intr-o dezbatere parlamentara. "Dumnezeu ne avertizeaza ca daca ne scuturam organele genitale pe unde nu trebuie, ne va scutura si El lumea ca sa ne trezeasca", a mai adaugat acesta.

"Cuvintele lui Benizri nu au fost scoase din context si nici nu este vorba despre o scapare(...) Este greu sa nu ajungi la concluzia ca a vrut sa provoace o furtuna si a obtinut ce a vrut", scrie Shahar Ilan in cotidianul liberal Haaretz. "Este trist ca, in secolul al XXI-lea, Israelul are conducatori cu idei ce apartin Evului Mediu", a afirmat, la randul sau, Mike Hammel, presedintele filialei israeliene a Organizatiei Homosexualilor, Lesbienelor, Bisexualilor si Travestitilor, citat de ABC News.

“M.A.B.”

Cine credea că evreii sunt cei mai inteligenți bipezi - se înșela. Confunda iuțea de mână cu profunzimea.

Chestiunea, aici, nu mai este despre drepturile sau/și despre nedrepturile homosexualilor în Israel.

Ci despre aiuritoarea idiotie a unor evreu - nu a tuturor evreilor, nuuu, doar a unora...

Luni 25 februarie 2008

Am finisat (sic) Dialogul pe care am să-l trimit la București, pentru corecturi.

Ieri: zi păstoasă, năclăită. Am încercat să fac încă un pas (în Dialog), dar nu mi-a mers: sunt stors.

Altfel rana de la deget s-a închis, am suprimat bandajul, rămâne de văzut dacă cicatricea rezistă la o plimbare de un kilometru.

Sarkozy nu lasă o zi fără o gafă: ieri, la Salonul Agriculturii s-a legat de unul care se ferise să-i dea mâna, chiar zisese să nu-l atingă, că-i murdar. La care Sarkozy i-a zis “replicat”: «Connard, va!» - ceea ce este, nu-i așa, o reacție de cel mai bun gust *hussard*...

Mircea Stănescu și Valerian Stan se pregătesc, nu doar sufletește pentru procesul din 18 martie - dacă se va ține...

Mihai Ciucanu îmi transmite:

“Alex Stefanescu are la TVR Cultural un serial despre Istoria Literaturii. Pe data de 17 februarie am vazut, intamplator, filmul despre Petru Dumitriu. Spre sfarsitul filmului face o comparatie si spune ceva de genul : lui Paul Goma, datorita disidentei i s-au exagerat meritele de scriitor.”

Nici o noutate, ba una stră-veche.

Cred că primăvara e aproape: aerul s-a încălzit, cerul a devenit luminos, mugurii plantelor de pe balcon s-a deschis, au dat frunzulițe. Există pericolul unui val de îngheț - dar asta-i viața: trăim amenințați de noui valuri de îngheț (adâncă-i cugetarea mea - ca focul; precum cravata-roșie).

Marti 26 februarie 2008

Tot M. Ciucanu îmi transmite:

Adevărul: „Antologia rușinii“ cenzurată - de Adrian Majuru

Apărarea unor scribi comuniști vine de acolo de unde te aștepti mai puțin. Este cazul recent pe care un institut a cărui menire de a proteja memoria exilului românesc îl comite supunând interesului politic cenzurarea celebrului exilat Virgil Ierunca. Dacă ar veni din partea unui fost activist cultural nu ar mira pe nimeni. Dar vine din partea unui fost deținut politic care, culmea, fraternizează cu cei care au ridicat osanale cuplului prezidențial Ceaușescu.

Deși în teorie dl Dinu Zamfirescu se proclamă un vajnic anticomunist și militează pentru restituirea integrală a trecutului nostru, în practică lucrurile stau tocmai invers. Cercetătorii Dan Taloș și Nicolae Merișanu au finalizat strângerea textelor ce poartă simbolic numele de „antologia rușinii”. O inițiativă laudabilă cu care INMER a fost de acord, chiar dl Dinu Zamfirescu propunând realizarea ei.

Pe parcurs însă Dinu Zamfirescu sugerează ca anumite nume antologate de Virgil Ierunca să fie scoase. Altele, nu. Ce ascunde acest gest? Servilism față de numele pe care le proteja prin eliminare? Anumite servituți față de unele cercuri politice interesate? Timpul va lămuri și această problemă. Interesant este că acela care se clamează în liberal anticomunist vrea să elimine texte incriminatorii pentru culpabilitatea morală a celor care le-au scris.

Cercetătorii amintiți au refuzat varianta cenzurată, iar volumul finalizat așteaptă lumina tiparului.

De fiecare dată când autorii întreabă despre publicarea cărții, dl Dinu Zamfirescu oferă răspunsuri stupefiante: "*Încă mai așteaptă. Nu este acum oportun de publicat*"; răspunsuri care ne plasează mai degrabă în anul 1984, nu în 2008!

Osârdia în a cenzura nu se oprește numai la marele Virgil Ierunca. Dinu Zamfirescu scoate din caietele INMER și un articol numit „Sub zodia Ceaușeștilor”, redactat de Nicolae Merișanu. Nu stilul articolului îl deranja, ci regăsirea unui nume (*Șerban Cioculescu*) dintre cele pe care le apăra cu obstinație și pe care le enumerăm: *Janos Szasz, Domokos Geza, Valeriu Râpeanu, Dan Berindei, Constantin și Dinu Giurescu*.

Revoluția din 1989 a eliminat cenzura. Rămâne doar mirarea cum de se mai poate practica cenzura sub auspiciile unui institut care vrea să conserve memoria exilului românesc. Sunt întrebări la care dl Dinu Zamfirescu va răspunde într-un viitor cât mai apropiat. Nu-mi rămâne decât să remarc cu regret cum o victimă a comunismului se pune în slujba călăilor săi.

P.S. "Omul nu mai este ceea ce face – omul este ceea ce a refuzat să facă în viață... tindem spre individul fără secrete, fără amintiri, fără biografie, fără diferență specifică." (I.D.Sîrbu).

Iată la ce ticăloșie a ajuns viermele veninos Dinu Zamfirescu: nici chiar eu nu crezusem că limbricul sus-numit va fi în stare și de așa ceva. Alcătuitoarea Antologiei degeaba se întrebă cine-ce a dat o asemenea directivă... Cum cine: *Partidul Turnătorilor de Pușcărie, "Liberalii" lui Quintus, Cîmpeanu, Lăzărescu și partea vizibilă a icebergului: Tăriceanu!*

În Ziua de azi Iolanda Malamen îi ia un interviu poetei israeliene Agi Michol. "Am aflat la 60 de ani ca Sighetul e în România" - iată cum o prezintă o persoană știutoare de carte (de geografie), vorbesc de Iolanda Malamen:

"Supraviețuitoare a Holocaustului, Agi Michol s-a născut în 1947 în România (Transilvania), de unde a emigrat cu familia în Israel, la vârsta de 4 ani." (...)

Toată lumea știe că *Holocaustul a luat sfârșit în iarnă-primăvara anului 1945*. Prin urmare Agi Michol, născută în 1947 nu poate fi... "supraviețuitoare a Holocaustului", ci eventual *fiica unor supraviețuitori ai Holocaustului*.

De ce evreii mint când își prezintă suferințele - fie exagerându-le, fie falsificând cronologia? Pentru că, în față, ca eventuali contradictorii se află *goi* analfabeți și fricoși ca Malamena de!

(Și dacă nu ea, ci un redactor al *Zilei*, confecționînd *chapeau*-ul a strecurat - sau: i-a scăpat...- "supraviețuitoare a Holocaustului"?)

Cu care prilej am aflat că Riry Manor și cu Ioana Ieronim i-au tradus "supraviețuitoarei" un volum de versuri în românește.

Ioana Ieronim fiind Ioana Moroiu, căsătorită cu Horia Florian Popescu, divorțată de el, recăsătorită cu un muzician, Brînduș. În ultimii ani i-am întâlnit numele printre "diplomații" din noua generație, călătoriști impenitenți prin lumea largă. Face parte din elita intelectuală a țărișoarei.

Și când mă gândesc că eu i-am facilitat debutul - la *Luceafărul*. Ei și? Eu, nefiind Monica Lovinescu, nu regret că am

cunoscut-o pe Ioana Moroiu, prietena prietenului Horia Popescu devenita poetesa Ieronim. Bine am făcut!

Miercuri 27 februarie 2008

Mihai Vakulovski îmi atrage atenția că *Tiuk!* mi-a acordat un premiu. Nu unul-dintre, ci Marele Premiu! 'Zda-i seama? 'Zdau!

Și, 'zdău dacă nu mi-a făcut o mare plăcere - chiar dacă decernarea miroase a nepotism, mai potrivit : a fiism.

Dr. Mortier mă va primi în 28 martie, sa vază ce treabă a făcut.

M A R T I E

Sâmbătă 1 martie 2008

Azi bate vântul. Și astă noapte a bătut - vântul. Și Filip și eu am dormit prost - din pricina vântului. Mă întreb dacă aș mai putea rezista în locuri vântoase - ca Royan, Hossegor, Sanary-sur-Mer. Pe atunci nu aveam nici pe dracul, doar zăngănitul obloanelor hâțânate îmi era simțit. O fi vrâsta de vină - maică.

Luni 3 martie 2008

L-am visat pe Breban. Dacă o vreme fusesem cvasiabonat la Ceaușescu, deunăzi am avut o "întrevedere" cu al Italiei președinte (cine o fi?, abia acum îmi pun întrebarea), de ce nu l-aș frecventa și pe Măria Sa Breban Întâiul (deși, ca "Nicolae": al II-lea, al III-lea N. Manolescu, al IV fiind N. Dragoș-Răcănel, fostul meu coleg de Fabrică de Scriitori, ajuns în anii 70-80 un tartorete ideologic)?

Așadar, visul: nu a avut "dramaturgie", eu nu am avut, în el nici măcar rol mut - ca în cel cu președinele Italiei - ci... de parcă aș fi fost la un vorbitor cu Breban, mă aflu de "ceastălaltă parte", el, de "dincolo" zicea ce îi zisese lui L.I. Stoiciu după ședința Uniunii Scriitorilor în care fuseserăm legionarizați-antisemitizați:

«Ce vrei, evreii domină lumea, nu te poți pune cu ei...»

Așa spusese Breban în visul meu și n-am chef să caut, să verific întocmăitarea spuselor sale către LIS.

Visul meu nu a făcut decât să reproducă, la peste un an distanță, esența discursului brebanian; concepția lui despre lume și evrei. Pentru el nu mai este adevărat adevărul potrivit căruia bietul om se află sub vreme, ci: adevăratul scriitor român - mai cu seamă prozator, ardelean! - șade sub evrei. Până acum două-trei decenii omul, scriitorul la român, ardeleanul stătea sub ceaușei - de care a scăpat, dar acum, că a ajuns sub-evrei: nimica de făcut.

Stăm bine, stăm bine - sub vremurile evreilor - iată cum se leagă de constatarea unui evreu din Basarabia, în Săptămâna Roșie:

«A venit vremea noastră!»

A venit, a venit - și n-a mai plecat, dracului!

C. Dobre îmi scrie:

“Domnule Goma,

Sunt uimit! Pana acolo s-a ajuns cu nemernicia incat sa se scrie ca Dvs ati fost printre semnatarii "Declaratiei de la Budapesta" (iunie 1989). Eu nu cred ca Dvs ati semnat acea "Declaratie de la Budapesta". Gasiti, va rog, textul cu pricina mai jos, si mai precis la urmatoarea adresa de web: <http://noua-arhiva-romaneasca.com/arhive/semnatarii-declaratiei-de-la-budapesta-iunie-1989/> , semnat de un anume Matei Teodosiu.

Aveti cumva textul acelei "Declaratii de la Budapesta" si daca da, mi-l puteti transmite?

Cu stima,
Constantin Dobre”

La care i-am răspuns:

“Domnule Dobre,

Eu sunt uimit ca va manifestati uimirea (ca am semnat “Declarația de la Budapesta”)

Voi fi semnat-o (nu-mi aduc aminte amanunte, insa nu neg ca am semnat-o - prin telefon).

Ca acum este “revelata” autonomia Transilvaniei? Cine o face? Cei care, atunci - în 1989 - stateau sub pat, iar acum sunt patrioti?

Nu am textul “acela” si nu l-am avut vreodata. În acel timp eram cu totii prieteni, militanti, semnam petitii chiar prin telefon, fiindca aveam încredere unul în altul.

Dvs., domnule Dobre, ce apeluri semnati?, în cine aveati încredere in 1989, ca sa semnati prin telefon??

“Paul Goma”

Vineri 7 martie 2008

O veche - sinistră - cunoștință: Zemliaška. Această feroce komisarkă beneficiază de o scurtă-biografie. Cu ea începe galeria fanaticilor bolșevici evrei alcătuită de La france licratisée:

31.12.2007 IL Y A 90 ANS, ON PROMETTAIT (DEJA) DES
LENDEMAINS RADIEUX... (32)

ROSALIA ZALKIND, dite ROSALIA ZEMLIACHKA

Sous ce doux prénom de Rosalia se cache une véritable harpie bolchevique qui n'avait strictement rien à envier à ses homologues masculins et qui saura démontrer l'étendue de ses talents durant la Grande Terreur.

Rosalia Zalkind naît en 1876 dans une famille de commerçants juifs de Kiev, en Ukraine. Elle y fréquente l'université et s'initie rapidement, au contact de ses frères, aux idées révolutionnaires. Elle est d'abord membre de la Narodnaya Volya (la Volonté du Peuple), mais se tourne vers le marxisme dès 1896. Elle n'a que vingt ans et déjà quelques séjours en prison derrière elle.

Parmi ses amis se trouve un certain Léon Trotski qui lui fait rencontrer Lénine en 1903 - l'année où les bolcheviques se séparent des mencheviques - et

l'introduit au comité du parti de Saint-Pétersbourg. Sous le nom de guerre désormais de Zemliachka, elle participe avec ardeur à la révolution de 1905, qui échoue. Elle fera le coup de feu sur les barricades et découvrira à cette occasion que la violence, ça lui plaît. En février 1917, elle participe à nouveau à la révolution en sa qualité de secrétaire du comité des bolcheviques de Moscou. En 1918, elle est volontaire pour monter au front contre les « blancs ». La voilà donc enrôlée dans l'Armée Rouge, qui ne recrutait pas spécialement les femmes, mais ne refusait pas celles qui se présentaient. Elle est désormais à son affaire, nommée officier politique en chef de la 8ème armée en Ukraine. Que s'y passe-t-il ? Difficile de le savoir vraiment. Toujours est-il qu'elle est déplacée en avril 1919, après que le moral de la 8ème armée soit tombé bien bas. Elle est à présent affectée à la 13ème armée où elle fait un esclandre mémorable dès son arrivée.

Elle va être chargée de « nettoyer » la Crimée en 1920 après la défaite des blancs et pour ce faire, prendra la relève de Bela Kun qui avait lui-même opéré dans la même région l'année précédente. Zemliachka va procéder à des massacres de masse de tous les « ennemis du peuple » qui auront le malheur de tomber entre ses mains et sera récompensée des éminents services ainsi rendus à la révolution par l'Ordre du Drapeau Rouge, qui lui sera décerné en 1922.

Après la guerre civile, elle est en poste dans l'Oural, mais surveille de près l'ascension de Staline qu'elle seconde de son mieux dans des postes liés à la « sécurité » et à la discipline du parti. Travaillant étroitement avec le NKVD, elle traversera toutes les purges sans y laisser la moindre plume, recevant même en 1936, pour son zèle militant, la plus haute distinction d'URSS, à savoir l'Ordre de Lénine. L'année suivante, en 1937, elle est admise au Soviet Suprême.

Et ce n'est pas fini. Cette bolchevique de la première heure, amie de Trotski et de Lénine, sera nommée commissaire du peuple à l'économie en 1939 ! Devenant ainsi la femme la plus haut placée d'Union soviétique. Durant la guerre, elle reviendra à ses premières amours - militaires - aidant à organiser la défense de Moscou.

Elle mourra en 1947, toujours aussi stalinolâtre, et en sera bien récompensée. Ses cendres sont en effet enterrées dans la nécropole du Mur du Kremlin. Un honneur réservé aux meilleurs.

(31) FANNY KAPLAN

De prime abord, question caractère, elle me fait assez penser à Charlotte Corday. Sauf qu'elle rata son coup. Et que Charlotte avait véritablement agi seule, elle... Que se serait-il passé si ce jour-là, Lénine avait été abattu ? Bah, tant d'autres se bousculaient pour le remplacer que vraisemblablement, le cours de la révolution n'en eût pas été dévié pour autant ...

Une certaine aura de mystère entoure Fanya, ou Dora, Kaplan. Elle naît en 1883 dans une famille juive pauvre comptant sept enfants. Cette pauvreté n'empêchera pourtant pas ses parents d'émigrer plus tard vers les Etats-Unis. Sans doute grâce à certaines relations de leur fille ... Mais n'anticipons pas. Elle milite très jeune au parti socialiste-révolutionnaire. En 1906, elle se fait arrêter à Kiev pour une affaire de bombe ayant explosé au mauvais moment. Premier ratage. Elle est condamnée aux travaux forcés en Sibérie et y perdra en partie la vue. Elle a déjà purgé 11 ans de peine lorsque la révolution de février 1917 éclate et lui rend la liberté. Tout le reste de sa courte vie sera désormais empoisonné de violents maux de tête et de problèmes de vue.

On a vu que les bolcheviques et les socialistes-révolutionnaires s'opposaient notamment sur le traité de Brest-Litovsk qui avait mis fin au conflit avec l'Allemagne. Ainsi qu'en raison de luttes de pouvoir, que chacun voulait garder pour soi. Les bolcheviques comptaient leurs soutiens les plus sûrs dans les soviets tandis que leurs concurrents avaient fait élire l'Assemblée Constituante

qu'ils présidaient et que les bolcheviques firent dissoudre en janvier 1918, voulant rester seuls maîtres à bord.

C'est dans ce contexte de lutte ouverte que la socialiste-révolutionnaire Fanny Kaplan décida d'éliminer Lénine. Telle fut du moins la présentation officielle de l'histoire.

Le jour fixé était le 30 août 1918. Lénine devait parler dans une usine de Moscou. Lorsqu'il en sortit, elle l'attendait, l'interpella et tira à trois reprises. Hélas, elle n'y voyait pas très bien et n'en fit pas un cadavre. Seulement un blessé, assez sérieusement atteint à l'épaule et au poumon. Il fut transporté au Kremlin dont il refusa de sortir pour aller à l'hôpital se faire soigner tant il craignait un nouvel attentat. Il survivra cependant quoique sans avoir jamais réellement récupéré de ses blessures.

Fanny Kaplan fut conduite dans les locaux de la tchéka - alors dirigée par Félix Dzerjinski - et interrogée. Elle déclara ceci: "Je m'appelle Fanny Kaplan. J'ai tiré sur Lénine aujourd'hui. J'ai agi seule. Je ne dirai pas d'où provient le revolver. Je ne donnerai aucun détail. J'étais résolue à tuer Lénine depuis longtemps. Je le considère comme un traître à la Révolution. J'ai été exilée à Akatui pour avoir participé à la tentative d'assassinat du tsar à Kiev. J'y ai passé onze ans de travaux forcés. J'ai été libérée après la Révolution. J'étais en faveur de l'Assemblée Constituante et je le suis toujours."

Elle ne dira rien de plus et refusera de dévoiler les noms de complices éventuels. *Elle sera exécutée le 3 septembre 1918, sans jugement. Son exécution avait été organisée par Yakov Sverdlov, celui-là même qui avait orchestré celle du tsar et de sa famille peu de temps auparavant, en juillet 1918.* Il demandera expressément à ce qu'il ne reste rien d'elle.

Le même jour, un autre attentat avait tué Moisei Uritsky, commissaire du peuple aux affaires intérieures et chef de la tchéka de Petrograd. Ces deux événements eurent pour effet de déclencher la première vague de terreur rouge. L'occasion était trop belle de se débarrasser de tous les gêneurs au nom du sacrosaint intérêt supérieur de la révolution.

Mais l'histoire est sans doute plus complexe qu'il n'y paraît à première vue. Et il est bien possible que ces deux attentats aient fait partie d'un complot des Anglais visant à décapiter la révolution bolchevique. Un personnage très curieux, du nom de *Sigmund Rosenblum, alias Sidney Reilly*, y jouera un rôle non moins étonnant et important. Nous aurons l'occasion de reparler de ce client très particulier. Le revolver utilisé par Fanny Kaplan lui avait été fourni par Boris Savinkov, qui avait dirigé la section terroriste du parti socialiste-révolutionnaire. Il sera ensuite espion au service de l'Intelligence Service britannique. Arrêté en URSS en 1924, il reconnaîtra alors avoir fomenté l'attentat contre Lénine par l'intermédiaire de Fanny Kaplan. Il se serait suicidé dans la prison de la Loubianka.

Etant donné toutes ces accointances bien mystérieuses, on peut comprendre que l'on ait fait partir la famille de Fanny Kaplan vers des cieux plus tranquilles. Et plus discrets.

(30) GESYA **GELFMAN**

Plus encore que dans le cas de Rosa la Rouge, nous sommes là dans la génération des "précurseurs", de ceux qui ont pavé la voie aux bolcheviques arrivés ensuite dans la foulée, de ceux qui ont essuyé les plâtres pour eux. Cette génération comporte également un certain nombre de clients intéressants qui généralement ne vivaient pas vieux

Gesya Gelfman passera à la postérité pour avoir participé à l'assassinat du tsar Alexandre II. Elle naît en 1852 dans une famille juive établie à Mozyr, en Biélorussie, où vivait une importante communauté. Afin d'échapper à un maria-

ge forcé, dit-on, elle s'enfuit de chez elle vers l'âge de dix-sept ans.

Elle se rend à Kiev, la capitale de l'Ukraine, où elle entreprend des études de sage-femme. Ce qui ne l'empêche pas, parallèlement, d'être membre de plusieurs mouvements révolutionnaires. Elle est arrêtée une première fois en 1875 pour distribution de littérature illégale et condamnée à deux ans d'emprisonnement. En 1879, elle est envoyée en exil en Sibérie, mais s'en échappe et la même année rejoint, à Saint-Pétersbourg, la Narodnaya Volya qui vient de se créer.

La Narodnaya Volya (La Volonté du Peuple) était un mouvement révolutionnaire clairement terroriste qui s'opposait à d'autres groupes moins extrémistes. Plus tard, au début du XXe siècle, la Narodnaya Volya deviendra le parti socialiste-révolutionnaire dont nous avons parlé à diverses reprises. Avec la N.V., la terreur va désormais être adoptée comme méthode de combat. Et quel symbole plus fort que de s'attaquer au cœur même du pouvoir : le tsar.

Alexandre II, qui avait pourtant introduit quelques mesures « libérales » comme l'abolition du servage, sera visé par les terroristes à plusieurs reprises, attentats qui tous échouèrent. C'est finalement la 7e tentative qui sera la bonne, en mars 1881. Les narodniki réussirent certes à tuer le tsar mais pourtant, d'une certaine façon, ils échouèrent. Ils avaient escompté que ce choc serait de nature à ébranler le peuple et le conduirait à se soulever. Or, rien ne bougea. Les temps n'étaient pas mûrs. D'autres allaient tirer les marrons d'un feu qui ne brûlait pas encore suffisamment. Et surtout, ils étaient très isolés alors que d'autres, là encore, allaient bénéficier d'innombrables complicités et d'aides diverses.

Pratiquement tous les conjurés furent arrêtés et exécutés. Un seul, Emelianov, parvint à s'enfuir à l'étranger. Gesya Elfman vivait alors avec un collègue révolutionnaire, Nikolai Sablin, qui se suicida lorsque la police vint l'arrêter.

Geysa Gelfman était enceinte à ce moment-là. Elle ne fut donc pas pendue comme les autres, mais condamnée aux travaux forcés à perpétuité, appelés katorga, dans la lointaine Sibérie. Cette « clémence » nous informe Wikipédia, aurait été due à une campagne de presse menée de l'étranger. On peut cependant s'interroger sur les limites de cette « clémence » qui apparut peut-être à l'époque comme une victoire et qui engendra de grandes souffrances. Car lorsque l'enfant naquit – une fille – elle lui fut retirée et placée dans un orphelinat où elle ne vivra guère. Geysa Gelfman la suivra de peu, mourant apparemment d'une péritonite, ou folle disent certains, le 12 octobre 1882.

A la suite de l'assassinat du tsar, de violents pogroms secouèrent la Russie et la répression anti-révolutionnaire se fit plus dure. Tous les ingrédients commençaient à s'assembler pour faire monter la pression jusqu'à l'explosion finale.

(29)

Faisant un récapitulatif des révolutionnaires évoqués jusqu'à présent, je m'aperçois que sur une petite trentaine de noms, n'apparaissent que ... deux femmes : l'espionne Zarubina et la communiste roumaine Ana Pauker. Serait-ce que les femmes n'avaient pas, elles aussi, l'ardent désir de participer activement à l'avènement du grand soir ? Ce serait bien mal les juger. Aussi, nous allons en évoquer quelques-unes, afin de vous prouver que leur soif de renverser l'ordre établi ne le cédait en rien à celle de leurs compagnons.

J'en profite pour indiquer – mais vous l'aurez remarqué – que je choisis mes « victimes » au gré de l'inspiration. Faire un plan établi, les enfermer trop rigide dans des catégories fixes m'ennuie, finalement. Je trouve que c'est plus intéressant de circuler à travers les secteurs d'activités, voire les pays. De toute façon, ils n'échapperont pas ...

ROSA LUXEMBURG, dite ROSA LA ROUGE

Si quelqu'un a eu véritablement la fibre révolutionnaire, c'est bien elle. Qui l'a poussée à ne jamais transiger avec ses convictions et à ne pas ménager ses critiques à l'égard de ses collègues révolutionnaires, quels qu'ils soient. S'inquiétant du chemin suivi par les bolcheviques, elle écrira notamment ceci peu de temps après la révolution d'Octobre : "La liberté seulement pour les partisans du gouvernement, pour les membres d'un parti, aussi nombreux soient-ils, ce n'est pas la liberté. La liberté, c'est toujours la liberté de celui qui pense autrement." [...] "La tâche historique qui incombe au prolétariat, une fois au pouvoir, c'est de créer, à la place de la démocratie bourgeoise, la démocratie socialiste, et non pas de supprimer toute démocratie." Allez, pour avoir écrit – et pensé – cela, il lui sera beaucoup pardonné.

Elle naît en 1870 ou 1871 dans une famille de commerçants juifs polonais et n'a pas dix-huit ans qu'elle est déjà obligée de fuir en Suisse en raison de ses activités politiques. Elle s'est en effet engagée au parti socialiste révolutionnaire polonais Proletariat où elle manifeste un activisme débordant.

Installée à Zurich, elle reprend des études d'économie politique et s'engage dans diverses activités annexes, comme le lancement d'un journal, La cause ouvrière, en 1893, ou encore celui d'un parti, le SDKP – parti social-démocrate du Royaume de Pologne – en 1894, avec Leo Jogiches, qui restera un compagnon de toute sa vie.

En 1898, elle contracte un mariage blanc avec Gustav Lübeck afin de devenir citoyenne allemande et milite avec ardeur dans les rangs du SPD (parti social-démocrate). Dès cette période, elle s'illustre par des débats théoriques très poussés avec les différentes factions, branches, mouvements existant au sein du marxisme. Je me garderai bien d'entrer dans les détails, il y faudrait plus qu'un article. Mais vous l'aurez compris, c'est une théoricienne brillante et passionnée, bien que souvent moquée par ses distingués confrères qui lui reprochent, étant femme, de se mêler de débats hors de sa (faible) portée.

Ce qui ne l'empêche nullement de poursuivre avec opiniâtreté sa route. Pour gagner sa vie, elle est journaliste, traductrice, car elle parle polonais, russe, allemand, français et yiddish, voire enseignante à l'école des cadres du SPD.

Eclate la révolution de 1905 en Russie. Rosa Luxemburg se précipite en Pologne où elle espère l'embrasement. Mais, fausse alerte, le soufflé retombe et elle est arrêtée. Elle manquera de peu d'être exécutée. Cette fois, elle sera simplement assignée à résidence en Finlande.

Elle n'y reste pas longtemps puisqu'on la retrouve en Allemagne en 1906. A partir de cette date et jusqu'à la guerre de 1914, elle va traverser une sorte de désert où elle se trouve marginalisée dans son propre parti qui est contaminé – de son point de vue – par le nationalisme et le militarisme ambiants et qui finira par voter les crédits de guerre en 1914.

Pacifiste, elle va s'opposer avec Karl Liebknecht à ce qu'elle considère comme une dérive. Elle appelle au refus d'obéir aux ordres de conscription, ce qui lui vaudra d'être emprisonnée. Exclue du SPD, elle crée le 1er janvier 1916 la Ligue Spartacus avec Liebknecht, Clara Zetkin et Franz Mehring. Elle est à nouveau emprisonnée peu après.

En novembre 1918, c'est la révolution en Allemagne. Rosa Luxemburg est libérée et en profite immédiatement pour réorganiser la Ligue Spartacus, qui deviendra plus tard le parti communiste allemand. Elle en rédige le programme, en définit la stratégie et en anime le journal, Die Rote Fahne (Le Drapeau Rouge).

Entre-temps s'est bien sûr produite la révolution de 1917, dont elle ne tarde pas à dénoncer la dérive totalitaire, notamment dans un ouvrage publié en 1918, La révolution russe. Mais elle ne saura jamais à quel point elle avait eu raison – sur ce point. L'insurrection spartakiste est déclenchée le 5 janvier 1919 à Berlin.

Elle échoue et est réprimée dans le sang par les sociaux-démocrates au pouvoir, ses anciens compagnons, qui se débarrasseront à cette occasion de cette aile gauche encombrante. Rosa Luxemburg et Karl Liebknecht sont tous les deux arrêtés et assassinés le 15 janvier 1919.

(28)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAN FRIDRIKHOROVICH, dit MARTYN IVANOVICH **LATSIS**

Il est très difficile de trouver des données concernant ce personnage qui occupa pourtant un rang élevé à la tchéka dès sa création en décembre 1917. C'est finalement sur un site russe que j'ai trouvé ses dates de naissance et de décès, ainsi que son nom véritable.

Martyn Latsis, son pseudonyme, est né en 1888 dans une famille juive de Lettonie. Il va suivre le parcours classique puisqu'il adhère tout jeune au parti socialiste-révolutionnaire. Très actif lors de la révolution de 1917, il fait partie, avec Dzerjinski, le futur patron de la tchéka, du comité révolutionnaire de Petrograd. C'est dans ce noyau dur que Dzerjinski va recruter les cadres de la future police secrète et Latsis sera son adjoint.

Bien que l'on connaisse peu de chose sur lui, on peut supposer qu'il avait fait des études car apparemment il aimait écrire. Il publiera en effet en 1920 à Moscou un livre intitulé *Dva goda borby na vnutrennom fronte* (Deux ans de lutte sur le front intérieur), dans lequel il relate sa vision de la guerre civile.

En tout cas, dans ses fonctions de dirigeant de la tchéka, il aura l'occasion de s'exprimer à maintes reprises et il dira alors des choses fort instructives:

Dans les *Izvestia* du 23 août 1918 – alors que la première vague de la terreur rouge bat son plein: « La guerre civile ne connaît pas de lois écrites. La guerre capitaliste a ses lois écrites (...) mais la guerre civile a ses propres lois (...) Il faut non seulement détruire les forces actives de l'ennemi mais démontrer que quiconque lèvera l'épée contre l'ordre de classe existant périra par l'épée. Telles sont les règles que la bourgeoisie a toujours observées dans les guerres civiles qu'elle a menées contre le prolétariat (...) Nous n'avons pas encore suffisamment assimilé ces règles. On tue les nôtres par centaines et par milliers. Nous exécutons les leurs un par un, après de longues délibérations devant des commissions et des tribunaux. Dans la guerre civile, il n'y a pas de tribunaux pour l'ennemi. C'est une lutte à mort. Si tu ne tues pas, tu seras tué. Alors tue si tu ne veux pas être tué ! ».

Ces accents meurtriers étaient destinés à réveiller l'instinct de revanche dans les masses populaires. Ce qui va marcher au-delà de toute espérance. Ainsi encouragées par le pouvoir, les tchékas locales, qui constituaient l'occasion rêvée de régler tous les comptes en retard, vont se mettre à pulluler. A telle enseigne que les bolcheviques auront du mal par la suite à remettre de l'ordre et à faire rentrer tout ce beau monde dans le cadre d'une tchéka unifiée et disciplinée.

Le 1er novembre 1918, Latsis fournit à ses sbires les instructions suivantes pour la conduite de leurs « enquêtes » : « *Nous ne faisons pas la guerre contre des individus en particulier. Nous exterminons la bourgeoisie comme classe. Ne cherchez pas dans l'enquête des documents et des preuves de ce que l'accusé a fait, en actes ou en paroles, contre l'autorité soviétique. La première question que vous devez lui poser, c'est à quelle classe il appartient, quelles sont son origine, son éducation, son instruction, sa profession* ».

Dans son livre, il prétendra qu'au cours du second semestre 1918, la tché-

ka avait exécuté 4500 personnes, précisant même : « Si l'on peut accuser la tchéka de quelque chose, ce n'est pas d'excès de zèle dans les exécutions mais d'insuffisance dans l'application des mesures suprêmes de châtement. Une main de fer diminue toujours la quantité de victimes ».

Des études ultérieures ont fait apparaître la nette sous-évaluation de ce chiffre. Le nombre des victimes de la tchéka pour le seul automne 1918 tourne plutôt autour de 10 à 15 000.

Nous retrouvons *Latsis chef de la tchéka d'Ukraine en 1920. C'est la période de la décosquisition. Des familles entières, voire des voisins, seront enfermés dans de véritables camps de la mort.* Latsis notera à ce propos dans un rapport: « Rassemblés dans un camp près de Maïkop, les otages – des femmes, des enfants et des vieillards – survivent dans des conditions effrayantes, dans la boue et le froid d'octobre (...) Ils meurent comme des mouches (...) Les femmes sont prêtes à tout pour échapper à la mort. Les soldats qui gardent le camp en profitent pour faire commerce de ces femmes ».

On peut supposer qu'il poursuivra dans les rangs de la tchéka une carrière aussi prometteuse.

D'après le site russe, il meurt en 1938. Il avait donc cinquante ans. Etant donné cette date fatidique, on peut supposer sans trop risquer de se tromper qu'il ne s'est pas fait écraser par un autobus. Mais bien plutôt par une machinerie autrement plus puissante qui portait le nom évocateur de « grande purge ».

Source des citations: Le livre noir du communisme - ouvrage collectif
[...]

ISAÏ DAVIDOVITCH **BERG**

Je me sens quelque peu frustrée d'avoir si peu d'informations sur ce personnage. Là encore, nous devons à Soljenitsyne d'avoir soulevé le coin d'un voile épais cachant ce qui n'était pas censé être exposé aux regards.

Isaï Davidovitch Berg est un rouage du système bolchevique comme il y en eut des milliers. Il n'a dû sa – relative – célébrité qu'à son esprit ingénieux qui va s'exercer, hélas pour lui, sur un sujet aujourd'hui des plus sensibles.

Voilà un homme qui s'est retrouvé, dans les années trente, chef du service économique du NKVD pour la région de Moscou. Un poste de responsabilité, certes, mais pas le sommet de l'échelle. Chargé comme il l'était des problèmes économiques, il devait donc veiller à dépenser et faire dépenser le moins d'argent possible. C'est logique.

Nous sommes en 1937, période de grandes purges, lorsque les exécutions, dans le secteur de Moscou, prennent une ampleur telle que nos braves fonctionnaires ont du mal à suivre. Tous ces ennemis du peuple à fusiller en même temps ! Sans compter toutes les munitions nécessaires pour leur tirer une balle dans la nuque, ça finit par coûter cher ! Et le temps que ça prend pour les assassiner un par un !

C'est là que va intervenir la cervelle ingénieuse de notre bonhomme. Il va inventer un moyen moins onéreux de procéder. Un moyen simple, mais encore fallait-il y penser : le camion dont les gaz d'échappement sont orientés vers l'intérieur. Cette invention sera appelée en russe dushegubka, ou «chambre à gaz ambulante».

La procédure était effectivement très simple : les « patients » étaient entassés dans un camion hermétiquement clos renvoyant les gaz d'échappement vers l'intérieur, et c'était parti pour une longue promenade autour de Moscou. A l'arrivée, – ô miracle de la technique - ne restaient plus que des cadavres qui étaient immédiatement escamotés dans un coin discret. Voilà, ce n'était pas plus compliqué que ça. Et relativement économique, encore que... l'essence...

Eh bien, le croirez-vous, ce rouage pourtant zélé et méritant finira misérablement en 1939, victime lui aussi d'une purge. Quels ingrats !

Ce brave Berg a inventé une application pratique mais, soyons juste, l'idée d'utiliser des gaz pour tuer était plus vieille que lui. Elle démarre en fait durant la 1ère guerre mondiale, vite relayée par les bolcheviques qui n'étaient jamais en reste dans ce domaine. Les gaz seront largement utilisés par eux, souvent contre les paysans réfugiés dans les bois, notamment à Tambov en 1921. Les ordres reçus de Moscou spécifiaient : « Les forêts où les bandits se cachent doivent être nettoyées par l'utilisation de gaz toxique. Ceci doit être soigneusement calculé afin que la couche de gaz pénètre les forêts et tue quiconque s'y cache ».
[...]

GRIGORI MOISSEVITCH MAIRANOVSKI

Vous avez dû entendre parler des expérimentations humaines auxquelles se livraient les nazis dans les camps. Mais je parierais que vous avez moins souvent entendu parler de celles qui se pratiquaient dans les coins discrets de la Loubianka, le siège des services secrets soviétiques, qu'ils se soient appelés Tchéka, Guépéou, KGB ou NKVD.

Et encore moins de celui qui eut la haute main sur ces expérimentations de 1937 à 1951. Il a fallu pour cela que Soljenitsyne lève le voile en 2003 dans le tome 2 de sa fresque Deux siècles ensemble – Juifs et Russes pendant la période soviétique. Et révèle des choses bien étonnantes, quoique quasiment boycottées depuis.

Le laboratoire des poisons du régime bolchevique est installé dès 1921. En 1926, il passe sous la férule de Gendrik Yagoda, alors second de la Guépéou. A partir de 1937, sous le nom de Laboratoire 1, ses activités vont considérablement se développer sous la direction de Grigory Moissevitch Mairanovski.

Les sources ne sont pas très loquaces sur ce personnage qui ne manque pourtant pas d'intérêt et dont les hauts faits mériteraient de passer à la postérité au moins autant que ceux du Dr Mengele. Difficile déjà de trouver un portrait de lui. On sait qu'il est né en 1899 à Batoumi en Géorgie. Dans sa jeunesse, il s'affilie au Bund (l'Union – socialiste et antisioniste – des travailleurs juifs), mais devant les nuages qui s'amoncellent sur ce mouvement, qui sera finalement liquidé, il préfère rejoindre les bolcheviques. C'est plus sûr. Il devient médecin biochimiste.

Il travaille ensuite à l'Institut de recherches médicales Gorki à Moscou qui sera placé sous l'autorité du NKVD. En 1937, l'année des grandes purges, ce serviteur très zélé du régime obtient une promotion dont il tâchera de se rendre digne : on lui confie la direction du *Laboratoire 1 avec la tâche très spéciale de mettre au point un poison mortel ne laissant pas de traces. Un poison provoquant un décès qui semblerait naturel, du genre « insuffisance cardiaque ».*

Dès lors, il va se mettre au travail avec ardeur et sans états d'âme superflus. De toute façon, n'est-ce pas, ses victimes étaient des ennemis du peuple, et lui-même travaillait à instaurer un monde meilleur, alors les détails...

Il va se livrer à des recherches sur toutes sortes de poisons : la digitaline, le curare, la ricine, etc. Et comme c'était un homme consciencieux et désireux de bien faire, il fera des essais sur des cobayes humains – les oiseaux, ainsi les appelait-il poétiquement – d'âge et de condition physique très variés. Il administrait le poison dans la nourriture ou la boisson, puis à travers un judas, observait les phases de l'agonie, notant scrupuleusement tous les détails.

Il est si bien noté par ses chefs qu'il est promu colonel du NKVD en 1943. C'est la guerre, ce ne sont pas les ennemis du peuple qui manquent. Outre les russes, il aura bientôt à sa disposition des oiseaux allemands, polonais, voire japonais. Il expérimente à tour de bras.

Et d'ailleurs il réussira apparemment à mettre au point la substance parfaite, appelée *C-2 qui vous tuait doucement en quinze minutes, sans laisser de traces. Elle sera largement utilisée.*

Le NKVD demandera également à ce précieux auxiliaire d'expérimenter un « camion à gaz ». Mais nous en reparlerons.

Ce n'est qu'à la veille du procès de Nuremberg, en 1945, que les expérimentations sur cobayes humains effectuées par le bon docteur Mairanovski furent interdites. Du moins officiellement.

Les luttes de pouvoir sauvages au sein du NKVD, alors dirigé par Lavrenti Béria, vont affecter le colonel-empoisonneur qui se croyait pourtant bien à l'abri dans son laboratoire. Il savait tant de choses, ayant personnellement pratiqué tant d'assassinats politiques, qu'il se considérait intouchable

Il est cependant arrêté en décembre 1951 - pas pour ses crimes, je vous rassure tout de suite - mais dans un contexte de luttes de clans. Et, sans qu'il y ait de procès, il est condamné à 10 ans de prison pour... abus de fonction et détention illégale de poisons ! Curieusement, il ne sera pas libéré à la mort de Staline, en mars 1953, et dans l'espoir de se dédouaner, il chargera copieusement son ancien patron, Lavrenti Béria, lors du procès de celui-ci en juin de la même année, reconnaissant du même coup ses propres crimes.

Il fera bel et bien ses 10 ans de prison, à sa grande indignation. Voilà comment on récompensait la vertu militante ! Il est libéré en décembre 1961 et assigné à résidence au Daghestan où il travaillera dans un laboratoire de chimie. Il commettra une erreur fatale en essayant d'obtenir avec acharnement sa réhabilitation. Dans ce but, il écrit à Krouchtchev,...) pour lui rappeler certains faits anciens – notamment un assassinat commun – que ce dernier n'avait apparemment nulle envie de voir ressurgir. Mairanovski n'aura pas l'occasion d'en parler davantage car il succombe opportunément en décembre 1964 d'une... insuffisance cardiaque.

IAKOV IAKOVLEV

Le petit préambule ci-dessus s'applique particulièrement à ce personnage dont le moins que l'on puisse dire, c'est qu'il est tombé dans les oubliettes de l'histoire. C'est dommage, car son grand titre de gloire aura pourtant d'avoir été commissaire du peuple à l'agriculture pendant l'Holodomor, la terrible famine orchestrée par le pouvoir bolchevique en 1932-33, qui fit au bas mot six millions de morts.

Il existe fort peu de données le concernant, du moins dans une langue intelligible pour moi. Encore moins de portrait. Le seul que j'aie trouvé est en fait une caricature publiée dans un livre qui vient de sortir, Dessine-moi un bolchevik – Les caricaturistes du Kremlin, 1923-1937, qui a été traduit du russe. On y voit une sorte de rat moustachu et mal rasé assez peu ragoûtant. Mais, je le rappelle, c'est une caricature faite par un de ses collègues bien-aimés en 1923.

Il avait alors 27 ans car il était né en 1896, et travaillait à ce moment-là au Département pour l'agitation et la propagande du comité central. Il était entré au parti bolchevique en 1913 et s'était en quelque sorte spécialisé dans la propagande puisqu'en 1918, il sera envoyé en Ukraine pour y oeuvrer dans ce secteur. Dans les années 20, il sera notamment rédacteur en chef de la Krest'janskaya Pravda (La Vérité Paysanne), qui titrait alors à plus d'un million d'exemplaires.

Fervent stalinien, c'est sans doute sa « connaissance » du monde paysan qui conduira Staline à le nommer commissaire du peuple à l'agriculture en 1929. Il le restera jusqu'en 1934. En février 1930 commença la « dékoulakisation », c'est-à-dire la déportation et la répression de masse contre les centaines de milliers de paysans suffisamment aisés pour avoir de quoi manger et/ou mécontents de la politique bolchevique. Les sbires de la Guépéou feront régner la terreur dans les campagnes. Tout cela donnera tellement de travail à Iakovlev qu'il sera obligé d'envoyer son adjoint afin de le représenter en juin 1930, au 16e congrès du Parti.

Cet adjoint - qui le restera en 1929 et 1930 - n'est pas n'importe qui. Il s'agit du « nain sanguinaire » Nikolai Yezhov, qui finira chef du NKVD. Et qui retrouvera d'ailleurs Iakovlev à cette occasion, nous le verrons. Représentant donc son supérieur lors de ce congrès, il en profitera pour se répandre en articles pompeux sur la collectivisation, l'éducation des masses, leur mobilisation, etc. Amusant, lorsque l'on sait qu'il avait péniblement fini l'école primaire et qu'il avait été apprenti tailleur dans sa vie pré-bolchevique.

C'est donc Iakov Iakovlev qui sera de par ses fonctions responsable de l'exécution de cette politique décidée à Moscou, qui consistait en fait à liquider toute une partie de la population. La loi du 7 juillet 1932 prévoira même la peine de mort pour « toute escroquerie au préjudice d'un kolkhoze », qui commençait par le simple vol d'un épi de blé.

Cette « politique » culminera avec l'horreur de l'Holodomor, en Ukraine principalement. Nous en avons déjà parlé.

Je lis ça et là que Iakovlev occupera ensuite - forcément après 1934 - des fonctions importantes dans l'appareil de contrôle de l'Etat et du Parti. Lesquelles? Je l'ignore. De toute manière, cela ne l'empêchera pas d'être emporté, comme bon nombre de ses collègues, dans les grandes purges de 1937. Il est arrêté cette année-là mais ne passera devant le peloton d'exécution qu'en juillet 1938.

Et devinez qui donnera l'ordre de tirer ? Le nain sanguinaire lui-même, son ancien adjoint. Qui ne tardera d'ailleurs pas à le suivre. La seule morale que l'on puisse tirer de cette horrible histoire.

SEMYON DIMANSTEIN

Laissons pour un temps les voisins – encore fort nombreux, mais nous y reviendrons – et retournons à nos bolcheviques maison.

Semyon Dimanstein naît en 1886 dans une famille de commerçants juifs installés au nord-ouest de la Russie, près de la frontière estonienne. Une famille sans doute très orthodoxe puisqu'il fera ses études dans une yeshiva où il sera ordonné rabbin à l'âge de dix-huit ans.

Rabbin peut-être, mais révolutionnaire, sûrement. La même année, 1904, il s'inscrit au RSDLP, le parti socialiste-révolutionnaire créé en 1898, qui se scindera par la suite en mencheviques et bolcheviques. Ses activités illicites conduiront le régime du tsar à lui offrir en 1908 une résidence forcée quelque part en Sibérie. Mais il s'enfuit, quitte la Russie et se réfugie en France jusqu'à la révolution de mars 1917.

Il rentre alors au pays et reprend de plus belle son activisme. Il sera l'un des acteurs importants de la révolution d'octobre puisqu'il devient l'un des quinze commissaires du peuple de Lénine et prend la tête de la Yevsektsiya en janvier 1918. *C'est ainsi que l'on nommait la section juive du parti communiste soviétique, créée pour évincer le Bund et les partis sionistes, considérés comme des rivaux du marxisme.* Ces derniers seront d'ailleurs vite liquidés et des milliers de sionistes iront faire connaissance avec la Sibérie. L'idée derrière cette section spéciale était de supprimer le judaïsme religieux et de remplacer la culture juive traditionnelle par la culture prolétarienne. En imposant la dictature du prolétariat aux masses laborieuses juives. L'autre objectif de la Yevsektsiya était la propagande : il s'agissait de mobiliser les juifs du monde entier en faveur du régime bolchevique.

Semyon Dimanstein, qui sera en quelque sorte considéré comme le représentant « officiel » des juifs soviétiques, exercera notamment ses activités à Boukhara, en Asie centrale, où vivait une importante communauté juive. Il s'y rendra en 1920 afin de consolider le régime bolchevique et d'identifier – et soutenir – l'« élite » locale. En 1922, on le retrouve en Ukraine, au Département

pour l'agitation et la propagande.

Il rentre à Moscou en 1924 pour y diriger d'autres services de propagande visant à répandre l'idéologie communiste parmi les peuples non russes. Tout en collaborant à des organes de presse du style Est Nouveau ou Révolution et Nationalité.

A cette époque-là, il est un chaud partisan de Staline, fervent qui sera bien mal récompensé par la suite, on le verra. Il soutient en particulier l'idée du dictateur de créer une région juive autonome, quelque part très loin de Moscou. Ce qui sera fait entre 1928 et 1932 et qui amènera du même coup la suppression de la Yevseksiya. Dans l'idée des autorités, il s'agissait de créer une Sion soviétique afin de détourner les pensées de la Sion de Palestine, dangereuse rivale.

Cette région sera créée vers la frontière chinoise, au Birobidjan, torride et infestée de moustiques l'été, glaciale l'hiver. Les colons y étaient invités à conserver leur héritage culturel yiddish - plutôt qu'hébreu, jugé trop religieux - dans un cadre socialiste. Apparemment, l'ancien rabbin trouvait ça très bien. La propagande battra son plein pendant ces années afin d'y attirer les juifs, qui viendront même de l'étranger. On a vu récemment dans l'article sur l'affaire Koval, que la famille de l'espion avait quitté en 1932 l'Amérique - de la dépression, mais quand même - pour le vert paradis du Birobidjan.

Ils en seront bien récompensés car leur histoire inspirera un film de propagande en yiddish produit en 1936, intitulé « A la recherche du bonheur » qui raconte l'édifiante histoire d'une famille juive quittant les Etats-Unis, cet horrible pays où l'on crève de faim, pour se créer une nouvelle vie de félicité au Birobidjan. Mal leur en prit, d'ailleurs, aux Koval, car c'est ce film, et la littérature qui l'accompagna, qui finit par mettre la puce à l'oreille des Américains et leur permit de diriger, enfin, leurs soupçons sur l'espion.

La dernière fonction officielle de Semyon Dimanstein sera de diriger le comité central de l'Ozet. Ainsi s'appelait l'organisme officiel chargé d'aider les juifs à s'acclimater au travail de la terre et à assister les colons principalement en Ukraine et en Crimée, puis au Birobidjan.

Mais sa carrière va bientôt s'achever car il fera partie des purges de 1937-38. Il est arrêté en février 1938, condamné à mort et exécuté.

(23)

LES VOISINS

MATYAS ROSENFELD, dit MATYAS RAKOSI

Restons encore un peu en Hongrie où nous allons faire la connaissance (ou la redécouverte) d'un autre bon élève de la fine équipe qui prétendit - excusez du peu - répandre la révolution bolchevique sur la planète entière. Car c'était ça l'objectif au départ, ne l'oublions pas. La mondialisation était déjà à l'ordre du jour.

Matyas Rosenfeld, qui prendra plus tard le nom de Rakosi, naît en 1892 dans une famille juive de Serbie, qui faisait alors partie de l'empire austro-hongrois. Comme les autres déjà vus - *Kun, Szamuely, Pogany* - il est fait prisonnier en Russie durant la 1ère guerre mondiale et en profite pour devenir communiste. Il participera donc tout naturellement, comme les autres aussi, au gouvernement de Bela Kun, en 1919, où il occupe le poste de commissaire du peuple au commerce. Mais nous avons vu que ce genre de poste était précaire dans un gouvernement qui l'était plus encore. Le 1er août 1919, rideau. Tout le monde s'enfuit et Rakosi retourne en Union soviétique. Nous le retrouverons secrétaire général du parti communiste hongrois en 1945, au sortir de la guerre. Qu'a-t-il fait entre-temps ? Eh bien, un certain nombre d'allers et retours entre l'URSS et la Hongrie. Il retournera notamment en Hongrie en 1924 où il se fera arrêter et emprisonner. Il est échangé en 1940 contre des drapeaux hongrois qui avaient été

volés par les Russes. En Union soviétique, il devient chef du Komintern.

A l'issue de la guerre, en 1945, il rentre en Hongrie avec l'Armée Rouge. Les communistes ont gagné, la Hongrie voit s'installer une dictature dont il devient le chef. En 1948, les sociaux-démocrates qui existaient encore dans le pays sont contraints par les communistes de les rejoindre pour former le parti hongrois des travailleurs. Dorénavant, Rakosi aura les coudées complètement franches et la terreur d'Etat va peser de tout son poids.

Admirateur frénétique de Staline, il se considérait lui-même comme son « meilleur élève » ou son « meilleur disciple », cela dépendait des jours. En tout cas, il profitera bien des leçons administrées par son mentor et tâchera de l'imiter en tout. Il saura y ajouter de petits raffinements bien à lui. Il avait ainsi inventé, et il était très fier de sa trouvaille, la « tactique du salami ». Du salami hongrois, sûrement. Bref, comme vous ne l'auriez sûrement pas deviné, cette aimable tactique consistait, non pas à découper délicatement ses ennemis en rondelles – on reste humains, quand même ! – mais cependant à les éliminer par tranches successives.

Il s'y emploiera avec beaucoup d'efficacité et tout comme Staline, son grand homme, il offrira aux Hongrois, avec l'aide de sa police secrète : arrestations arbitraires, emprisonnements, assassinats, purges, procès préfabriqués, etc. Oui, tout, vraiment. Un excellent disciple. Avec ça, il ne détestait pas un léger culte de la personnalité, pas trop léger cependant.

La Hongrie était donc devenue un pays parfaitement totalitaire sous le règne de Rakosi. Il s'offrit également en 1952 le poste de premier ministre. Mais hélas, en matière économique, il était moins brillant que dans le remplissage des prisons ou des cimetières. Vous me rétorquerez qu'il avait pourtant été commissaire au commerce sous Bela Kun. Et alors ? Quel rapport ? Le gouvernement avait imposé avec brutalité la collectivisation de l'agriculture et accordé la priorité à l'industrie lourde. Tout manquait, le mécontentement populaire ne cessait de croître. La révolution se profilait et les opposants étaient exécutés par milliers.

La mort de Staline, en 1953, va marquer le déclin de ce stalinolâtre. Sous bien des aspects, il devenait urgent de se débarrasser politiquement de lui. Sous la pression de Moscou, il doit céder dans un premier temps, dès 1953, le poste de premier ministre à Imre Nagy, qu'il ne cessera dès lors de persécuter. Il en fera le bouc-émissaire idéal de la faillite économique.

Il devra ensuite abandonner son poste de dirigeant du PC hongrois en juin 1956. Dans la foulée, il est « invité » en Union soviétique pour « se soigner ». Les temps avaient un peu changé, il ne sera pas soigné définitivement, mais contraint de demeurer au... Kirgiz, en Asie centrale. Il y restera jusqu'à sa mort, en 1971.

L'insurrection de Budapest eut lieu en octobre 1956, peu après son départ. Elle sera matée dans le sang par les soviétiques.

Terifiantă galerie - și, atenție, aici nu a fost prezentată decât o parte din ea. Am trecut-o - ca supliment - în Săptămâna Roșie, viitoarea variantă.

Masacru la Ierusalim: un palestinian (corect: “un arab israelian” - adică locuitor al Ierusalimului) a pătruns într-o școală religioasă evreiască și a împușcat 7 sau opt elevi - apoi a fost el însuși împușcat. Cică ar fi intrat în școală “deghizat” în evreu, el cunoscând clădirea, fiindcă fusese șofer. Școala aceea are o sem-

nificație deosebită pentru evrei, fiind a colônilor-noi, cu doctrina lor de alungare a palestinienilor din Palestina. Dacă cei din Gaza au exultat, prin manifestațiuni monstre, justificînd atentatul prin asediarea și atacurilor ucigașe ale armatei israeliene (120 morți până ieri), nici verii lor, israelienii - muuult mai puțin semiți - nu s-au lăsat mai prejos și în timpul înmormântării celor 8 elevi, au strigat din adâncul sufletului: «Moarte arabilor!»

Iar americanii, autorii morali ai acestei prea-lungi tragedii se prefac a încerca lipirea cioburilor sparte.

Miercuri 12 martie 2008

Zile ocupate cu... nimica. Ba da: cu tentative de expediere a Dialogului. Altfel: pustiu.

Înainte de a instala acest text, am căutat în Jurnal 2007, din mai până în decembrie, ca să fiu sigur că nu-l mai reprodusesem.

Paul Goma - un destin reconstituit din dosarele Securității
Publicat de Bogdan CREȚU [bogdancretu] la 2007/8/25 (165 citiri)

E de-a mirării cum de nu a apărut, pînă în 2005, nici o carte despre Paul Goma. Paradoxul se susține, de fapt, numai dacă ne raportăm la o anumită normalitate, care însă, la noi, s-a încăpățînat să nu se instaureze nici la mai bine de trei lustri de la dubioasa revoluție din 1989. Între timp s-au inventat disidenți de carton, foști politrucii fac audiență pe cutare post TV stipendiat de grupuri de interese nu tocmai ortodoxe, Securitatea se ascunde sub numele de fosta Securitate și nu a torturat, nu a terorizat populația, ci a lucrat onest în interesul statului, care va să zică, fără a face poliție politică. E o concluzie tristă, dar n-am de ales: trebuie să constat că mai multă credibilitate au, astăzi, cei împotriva cărora Paul Goma a luptat decît cauza pe care el a apărat-o cu bărbăție și demnitate întreaga viață. Faptul că, acum un an, la emisiunea lui Dan Diaconescu apare generalul Pleșiță și, rînjind animalic, într-o pletoră de agramatisme și nesimțiri crunte, povestește, nonșalant, cum l-a bătut el pe Goma în 1977, fără ca această mărturie publică, această autodemascare cinică să aibă vreun răsunset în justiție (care, nu-i așa, nu are de ce să se autoseseze pentru niște lucruri care aparțin fostului regim, îngropate în uitare, chiar dacă legea nu prescrie astfel de fapte) dă în vileag “normalitatea” în care ne complacem cu toții, de la instituțiile statului, la societatea civilă. Nu este vorba de a apăra un fost disident, o conștiință care, prin gesturile sale, spală multe păcate autohtone, ci de a lua atitudine împotriva sfidării pe care comuniștii, securiștii de ieri (aflați în prim-plan și azi) ni le aruncă senin în obraz, disprețuind jertfa unor tineri care, totuși, și-au dat viața în acel decembrie ce pare azi atît de îndepărtat.

Iată, pe scurt, contextul în care Mariana Sipoș publică o bineve-

nită carte intitulată *Destinul unui disident: Paul Goma* (editura Universal Dalsi, 2005). Mariana Sipoș este una dintre puținele persoane care, chiar și în TVR-ul dedicat PSD-ului, deci foștilor comuniști, a reușit, uneori pe speze proprii, să realizeze câteva filme despre scriitorul din Paris, pentru a da de flitire tuturor, celor tineri mai ales, că Paul Goma trăiește, că el a avut curajul de a înfrunța de unul singur un regim al terorii, câtă vreme colegii săi scriitorii, cu o excepție (Ion Negoïtescu), care astăzi se bat cu pumnul în piept și perorează fără jenă despre așa-numita lor “rezistență prin cultură” au tăcut mîlc, l-au ocolit, ba chiar s-au distanțat de persoana sa așa cum te ferești de un ciu-mat. Căci, nu e așa?, nu e treaba scriitorului să se implice în treburile societății, el e dator să-și vadă de ale sale, izolat confortabil în turnul său de ivoriu, de unde poate încasa grasele onorarii cu care regimul îi cumpără tăcerea. Această carte ține să facă lumină și să dizolve acele mistificări, false zvonuri și dezinformări puse în circulație cu pricepera specifică de fosta (și, să nu ne înșelăm: de actuala) Securitate. E vorba, prin urmare, de un gest justițiar, care pică, probabil, ca o palmă pe obrazul celor care nu obosesc să-l acuze de Goma de atitudini și poziții care nu i-au fost proprii nicicînd; este, pare-se, destinul său să fie cînd dușman al poporului, cînd trimisul Securității în Occident, cînd un autor de succes, cînd un scriitor fără talent, cînd un agent al Mossadului, cînd un vajnic antisemit etc. etc. Tocmai în momentul în care scandalul interzicerii (s-o spun fățiș: cenzurării) autorului de către conducerea U.S.R. (sau, mai exact, de președintele acesteia, care astfel suflă în iaurt, mai ales că el însuși a fost victima unor similare campanii acum cîțiva ani) încă nu s-a stins întru totul, volumul Marianei Sipoș, deși incomod pentru unii, pică, iată, cum nu se poate mai bine. Sînt curios cîte reacții va stîrni, pentru că și criticul român a învățat arta aliș-verișului cu oficialitățile și știe ce nu se cade să susțină...

Scrisă în onestă “complicitate” cu Goma, căci ea se vrea mai curînd o biografie a acestuia, cartea este amendată de scriitor încă de la început: titlul nu-i convine: “Eu nu sînt disident. Eu sînt scriitor. Punct”. După care adaugă, într-o mărturie de credință convingătoare: “Păi da, scriitorul cuprinde tot: și opozant, și disident, și...”. Mariana Sipoș nu este un partener de dialog comod, ci unul care, abil, știe cum să zgîndărească buba: “Păi ar însemna ca toți scriitorii să fie Paul Goma – intervin eu cu gîndul la scriitorul român care nu a fost nici, nici, nici...”. Ei bine, replica autorului Patimilor după Pitești este de un bun simț care ar trebui să pună pe gînduri: “Nu, eu nu sînt un erou, eu sînt un om care a încercat să fie normal”. Normali am fost, vreme de-a-proape jumătate de veac, prin excepție, prin “delegație”, prin oameni precum Paul Goma, extrem de puțini, din păcate și, să recunoaștem, rarissimi printre intelectuali. Și dacă asta înseamnă normalitate, mă întreb, atunci cum au fost ceilalți?

Mariana Sipoș nu are alte ambiții decît să reconstituie, în manieră de reportaj uneori, destinul scriitorului, să ofere imaginea pertinentă, nu pătimașă, nici prozelită a vieții unui “om care nu s-a lăsat niciodată supus”. Adevărul e că mare parte din datele acestei existențe transfor-

mate în luptă cu un regim absurd este dată în vileag în chiar cărțile autorului. Lucru, însă, foarte important, Mariana Sipoș are inspirația de a confrunta, pentru a evita suspiciunile, scrierile autobiografice ale autorului cu mostre din numeroasele sale dosare de la Securitate. Faptul că viața unui om poate fi reconstituită, aproape fără rest, din delatțiuni, urmăriri, procese-verbale, anchete, că cel mai credibil biograf al său devine o instituție a terorii, Securitatea, dă seama de aberația care poartă uneori abuziv numele de istorie. C?ci, susținea convingător André Glucksman, comunismul a însemnat o “ieșire din istorie” (invocarea politologului într-un text despre Goma poate părea o desigur involuntară ironie). Aceste eforturi ale unui regim extrem de minuțios pus la punct în privința mijloacelor de intimidare, de constrângere împotriva unui singur individ, poate lăsa impresia, în ciuda evidentei sale ticăloșii, a unui ridicol născut din discrepanță: de Goma, constată Iuliu Crăcană, autor al unui studiu din Addenda, Paul Goma – dosarele de securitate, numai în anii 1972-1973, când disidența sa nu-și atinsese climaxul, “s-au ocupat peste 40 de ofițeri din diverse Direcții ale Securității, s-au folosit peste 50 de informatori și au fost «lucrate» prin D.U.I. mai mult de 20 de persoane din anturajul său”. Concluzia sarcastică ar fi că prin opoziția sa, prin demnitatea sa, de fapt, Goma a dat o pîine la peste 100 de persoane care se ocupau intens de cazul său. Situația nu are cum să nu pară hilară. Lasînd documentele să vorbească, Mariana Sipoș știe prea bine că nu va putea fi acuzată de subiectivitate, de parti-pris sau alte păcate. Cred că metoda sa este cea mai potrivită, dată fiind miza acesti cărți, care își propune să facă într-un fel dreptate, să spună răspicat ceea ce scriitorul a repetat cu încăpăținare după 1989, fără a fi însă ascultat.

Cum se explică, oare, surzenia celorlalți, pentru că glasul lui Goma numai catifelat nu este? Răspunsul este la îndemîna oricui vrea (sau își permite sau, cine știe?, i se permite) să-l formuleze. Curajul de atunci al autorului Gherlei a devenit azi incomod, pentru că el acuză, prin el însuși, lașitatea celorlalți, adică a majorității. În timp ce Goma trecea, în repetate rînduri, prin închisorile comuniste, în timp ce orice mișcare îi era monitorizată, în timp ce era nevoit să lucreze ba în construcții, ba într-o pepinieră, ba fotograf la nunți, botezuri, înmormîntări și alte sărbători, ba hamal în gară sau trompetist la nunți și alte chermeeze, ceilalți scriitori hibernau comod în bîrlog, savurîndu-și confortul asigurat de propria tăcere, id est lașitate. Mai mult decît atît, autorul mai are și “impertinența” de a nu șterge cu buretele tot ce s-a petecut în comunism, și de a da în vileag păcatele celorlalți. Oare nu plătește el, și acum, cutezanța de a scrie direct, negru pe alb, ceea ce cu toții știm, dar șușotim galeș, de teamă să nu ne punem rău cu X sau cu Y? Sau, de ce nu, cu N.M. (cine sa fie, cine să fie)? Oare nu este și această atitudine de procuror al fostelor orori, al fostelor lașități, abil cosmetizate astăzi, una dintre cauzele marginalizării lui Goma? Nu cumva intransigența sa, rechizitoriul său au dus și la recenta blamare de către comitetul Uniunii Scriitorilor, care s-a folosit abuziv de un citat trunchiat din jurnalul său pentru a-i pune în spinare păcate pe care

nu le-a comisă Mai mult decît atît, întreb, nu seamănă aceste practici cu cele din trecut, pe care scriitorul din Paris le-a cunoscut atît de bine pe propria-i piele? Răspunsul trebuie să-l dea fiecare, conform permeabilității conștiinței din dotare...

Numai că Paul Goma nu dă toate aceste păcate ale trecutului în vileag din plăcerea delațiunii sau dintr-un sentiment al sancționării slăbiciunii celor mulți. La urma urmelor, fiecare răspunde pentru faptele sale... Nu, altul este imboldul ce-l îndeamnă pe el în luptă, și anume că, martor al atîtor orori fiind, are datoria morală de a nu le lăsa să cadă pradă comodei amnezii tipice românului. Soljenițin își impunea aceeași datorie, teroarea se cere demascată, răul trebuie deconspirat. Evident, dacă acum mai bine de 3 decenii Goma risca totul numai pentru a scoate la lumină adevărul, e limpede că el nu poate renunța nici acum. Nu multora le convine faptul că există o conștiință liberă de orice afiliații, de orice interese, care spurcă, pe bună dreptate, din afară, metehnele vremii. E incomod, dar s-ar putea să fie un balsam necesar pentru recuperarea deja invocatei normalități. Nu e la îndemîna oricui să scrie direct, fără precaute edulcorări, lucruri incomode, să deconspire tabuuri. Autorul Culoarelor curcubeului o face cu credința că verticalitatea trebuie asumată pînă la capăt: “Însă, vai, la 22 decembrie 1989 a avut loc un putsch de pe urma căruia Securitatea, sub altă firmă, dar cu aceeași structură-natură continua «activitatea» nocivă, distrugătoare a ființei naționale, sfidîndu-i pe nefericiții mei compatrioți, eterne victime”. Da, e mai comod să îți tragi basca peste ochi și să-ți vezi liniștit de ale tale, să nu te bagi în treburile care nu te privesc direct (oare?), dar dacă fii aceste puține conștiințe de genul lui Paul Goma ne-ar fi lipsit, unde am fi ajuns? Nu întîmplător, tocmai în România comunismul a avut cele mai statornice edificii, nu întîmplător tocmai noi ne smulgem atît de greu din acel trecut pe care retoric îl blamăm cu spume la gură. Dacă nu ar fi spus toate aceste lucruri, dacă ar fi ales să fie și el “ca românul, imparțial”, de bună seamă că opozantul de mai ieri ar fi cîștigat onorurile naționale azi, alături de o funcție călduță și recunoașterea unanimă. Dar și-ar fi pierdut, cu siguranță, respectul de sine.

Toate aceste lucruri reies limpede din dialogurile pe care Mariana Sipofi le poartă cu neînduplecatul scriitor. Ce este de remarcat e faptul că autoarea, adevărat profesionist, nu se lasă acaparată de personalitatea conlocutorului, nu acceptă să devină simplu ecou al vocii acestuia, ci îl împunge, îl contrazice, stîrnindu-i incomfortabile revizuiori ori măcar nuanțări necesare. Iat-o admonestîndu-l corect, atunci cînd virulența sa o ia pe arătură. “Lăsați, domnule Goma, că avem destui cu care să ne luptăm... Cîteodată mi-e afla ciudă că nu faceți nici o disociere și loviți în dreapta și în stînga...” Prins în corzi, aprigul polemist se lasă îmblînzit de această inteligență interogativă, care-l surprinde prin cele mai inedite întrebări. Goma este și el om (greu de crezut, nu-i așa?), are și el slăbiciunile și sentimentalismele sale, patetismele pe care nu reușește mereu să și le ascundă, iar autoarea are darul de a le amuflina prompt. “Fericit sînteți vreodată?”, îl întreabă ea sec, în finalul unui

alert dialog. Răspunsul este direct și elocvent, mărturisind împăcarea cu sine, conștiința deloc lezată: “Tot timpul!” Cîți dintre noi se poate lăuda, chiar (sau mai ales) în cea mai protejată intimă, cu așa ceva? Teamă mi-e că puțini, extrem de puțini... E o liniște de sihastru, de martir mai degrabă. Ceea ce Paul Goma nu se vrea nicidecum.

Cum marele merit al acestei cărți este cel documentar, nu pot încheia fără să citez din scrisoare pe care Paul Goma i-a trimis-o lui Ceaușescu, în 1977, cînd s-a remarcat ca unic susținător al Chartei 77, acțiune ce se ocupa de respectarea drepturilor omului în statele comuniste din estul Europei. Hărțuitul scriitor are curajul ca, deși singur, să stîrnească această extremă formă de protest, luîndu-l vizibil peste picior pe zbirul de toți temut: “De o lună de zile de cînd, la Praga, a fost dată publicității «Charta 77» nu mai am liniște – sînt convins: nici dumneavoastră”. După care îl invită pe dictator să semneze, alături de el, documentul cu pricina, nu înainte de a observa cum că “românii noștri se gîndesc numai la ce vor pierde dacă va afla Securitatea, nu la ceea ce vor cîștiga – în ciuda Securității”. Dar iată curajul, inconfluent, parcă, al celui care hotărîse să sacrifice totul, pus în poagină cu maximă franchețe: “Domnule Ceaușescu (nu tovarășe, nicidecum – n.m.), Înteleg că înalta Dumneavoastră semnătură nu va accepta niciodată să se afleze lîngă a unui simplu cetățean – și încă a unui scriitor (și acesta fără talent). Dar chiar dacă se va întîmpla această minune, ce se poate face numai cu două semnături! Ar semna și soția mea, dar situația nu se va schimba: dacă s-au găsit 30 de unguri, atunci, proporțional, ar fi nevoie de 90 semnături români. Hai 50, măcar 10. Dar de unde atîția? V-am spus: românii se tem de Securitate. Rezultă că, în România, doi inși nu se tem de Securitate: Domnia Voastră și cu mine. Dar, după cum v-am mai spus: numai două semnături...” Măcar pentru atît, Paul Goma ar merita un respect necondiționat. Dar tocmai musca de pe căciula celorlalți nu permite acest lucru. Pentru cine e dispus însă să vadă lucrurile în adevărata lor înfățișare, Goma reprezintă o lecție de demnitate. El demonstrează că, iată, dacă un singur om a reușit, datorită intransigenței sale, să pună pe jar un sistem atît de bine organizat, de bună seamă că regimul comunist a fost susținut de lașitatea celorlalți. Care, astfel, prin pasivitate, devin automat complici. Cît timp vechile păcate mai supurează, vremea recunoașterii meritelor lui Paul Goma nu a venit încă. De aceea, cartea Marianeii Sipoș reprezintă un cît se poate de curajos și de onest exercițiu de echilibru. Așteptăm continuarea.

Bogdan CREȚU

Joi 13 martie 2008

Mi-a trimis M. Ciucanu:

“Gîndul, 13 MARTIE 2008

Monica Lovinescu a donat statului român casa sa de la Paris

În clădirea în care Virgil Ierunca și Monica Lovinescu au locuit la Paris, statul român este obligat să deschidă un centru cultural. Guvernul a autorizat, miercuri, Ministerul de Externe să accepte donația cu sarcini propuse de scriitoarea Monica Lovinescu, în favoarea statului român, constând din clădirea cu terenul aferent. Românilor le revine sarcina de a constitui și conserva un fond de lucrări literare române și străine și să creeze acolo un centru intitulat "Memorial Ierunca-Lovinescu". Numele celor două personalități va fi acordat și bursei anuale pe care guvernul român s-a obligat să o înființeze. De ea vor putea beneficia studenți români care vor fi cazați în casa donată de Monica Lovinescu. Clădirea va deveni proprietate publică a statului în administrarea Ministerului Afacerilor Externe, în serviciul comunității românești din Franța, al relațiilor culturale dintre cele două țări și pentru conservarea patrimoniului simbolic al emigrației românești din Franța și va fi utilizat exclusiv în scopuri non-profit." (R.B.)

*

Cartea Săptămânii Monica Lovinescu: „Cuvântul din cuvinte”
de Mihai IOVANEL - 14 AUGUST 2007

Monica Lovinescu, Cuvântul din cuvinte, traducere de Emanoil Marcu, prefață de Ioana Pârvulescu, Editura Humanitas, 192 pagini, 19 lei

Monica Lovinescu este un prozator remarcabil în jurnale și în memorii; nu același lucru se poate spune despre acest roman scris în franceză, refuzat în 1955 de Editura Denoël și publicat acum, tardiv, de Editura Humanitas.

„Cuvântul din cuvinte” (în franceză „Mots à mot”) este compus din 21 de capitole, relatate de un număr de naratori distincți (sau de proiecții ale unui narator unic, multiplicat/ alienat – ceea ce e cam același lucru). Romanul pune pe tapet o lume sodomizată de arbitrar, o lume în care spațiul verde al umanului este distrus progresiv.

Din câte se poate deduce, intenția autoarei va fi fost etalarea/demascarea morții termice produse de comunism. În cuvintele Ioanei Pârvulescu, cea care semnează prefața: „[Cartea] Ar fi putut contura o utopie neagră, dacă n-ar fi, în fond, un roman realist, ascuns în limbaj esopic. Este, probabil, primul roman politic esopic scris în literatura română modernă.”

Hm. Orice va fi voit Monica Lovinescu, strategia aleasă este una slabă. Cartea nu are valoare nici ca roman realist-descriptiv (totul fiind spus pe ocolite, ambiguizat, ascuns în subsol, tradus în simboluri), nici ca roman parabolic (parabolele fiind puerile, lipsite de alonjă, chiar rizibile; diversele influențe – din literatura absurdă, de pildă – sunt preluate la modul minor).

Apoi, nu înțeleg un lucru: esopismul e un mod de a face literatura prin care cineva din interiorul unui sistem încearcă să păcălească cenzura sistemului; o subversiune mascată. Or, când scria romanul Monica Lovinescu era în Franța: în afara sistemului. La ce bun formu-

la esopică? Să facă pasabilă o pilulă prea amară pentru stomacul unei Franțe de stânga? Bun, dar de ce, totuși, mesajul este atât de defocalizat? De ce transmiterea lui e făcută atât de incontinent? De ce cartea este atât de ilizibilă?

„Cuvântul din cuvinte” îi face un deserviciu autoarei sale. Oferit acum spre publicare unei edituri românești, oricare ar fi ea, romanul ar fi respins – dacă ar avea un alt autor. Dar poate este valabil ca document. Document pentru ce? Nepublicată, cartea nu a avut nici un ecou, nici o influență, nimic. Nici măcar o influență zero nu se poate spune că ar fi avut – din moment ce nici nu s-a pus problema influenței.

Singurul fel în care poate fi totuși valorizat ca document romanul Monicăi Lovinescu este într-un doctorat privind Istoria Manuscriselor cu Autori Români Respinse de Edituri Franțuzești.

mihai.iovanel@gandul.info

Două vești, prima tristă, a doua foarte-foarte tristă:

Se deduce că Monica Lovinescu este mult diminuată și a acceptat ce “i s-a sugerat”:

Despre casa lor, celebra lor casă, deocamdată atât: ei, monicii mi-au propus-o și mie, ca donație. Am declinat oferta cu multă... diplomatie (sic), argumentînd că, dacă ei vorbesc de donația casei, înseamnă că - Doamne ferește!, se gândesc la moarte, or noi - Ana și cu mine - suntem superstițioși, deci... nu putem primi. A rămas în coadă de pește promisiunea până când am aflat din gura lui Cristovici că și lui îi propusese casa. Apoi Rodicăi Iulian și Marioanei Cantacuzino... Apoi nu am mai aflat nimic, ne despărțisem, am dedus că va dăruia casa persoanei care se îngrijea de ei, o româncă.

Desigur, fiecare dispune de bunurile sale cum crede de cuviință, însă cred că Monica Lovinescu a comis eroarea de a o dona statului român. Or statul român, până să îndeplinească dorințele donatoarei, va instala “provizoriu” în Casa Monicilor o nepoată (a adjunctului ministrului Culturii) cu bărbatul personal, cât despre amenajarea “Memorialului Ierunca-Lovinescu”... nu-va-fi-momentul, pentru căci vor fi necesare lucrări, aduceri de lucrători din România (să fie întrebat Baconsky cum îi merg “lucrările” la clădirea ambasadei). Dealtfel, este sigur: Memorialul va deveni o anexă a ambasadei și va fi condus de soferul ei...

Ce se va întâmpla cu **fondul**? Cu adică manuscrisele, documentele, cărțile, discurile, obiectele familiare ale Monicilor? Exista “în pivniță” - un imens depozit de ziare, de cărți adnotate, primite cu dedicații, ce se va alege de el? Apoi nu știu cine a redactat textul donației, dar se vede că acela nu a pus piciorul în Casa Monicilor. Vorbește de “cazarea unor studenți” - câți

studenti, știind că “un student român la Paris”, are de regulă o soție - dacă nu și un copil? Unde vor fi cazați?

Doamne-Doamne! Praful se va alege și de Casa Monicilor de la Paris, cu tot cu tezaurul adunat în peste 50 ani.

Cealaltă proastă veste vine dinspre cartea tradusă de Emilian Marcu, delirantul versificator al imnelor puse la picioarele Ceaușescăi (am citat copios din el și din una, Lăcătușu, în volumul **Scrîsurî**, la capitolul drag lui Ierunca “Antologia rușinii”), prefațat de Ioana Pârvulescu - altă catastrofă și piază-rea - tipărită de ‘oțul de Liiceanu. Faptul că în douăzeci de ani de frecventare Monica nu mi-a spus nimic de un roman al ei, în franceză... nu înseamnă nimic: voi fi uitat eu că mi-a spus, va fi uitat ea... să-mi spună.

Însă în scoaterea la lumină a unui manuscris neizbutit - pe care autoarea îl păstra în... tăcere - trebuie să fie isprava hoitarului Liiceanu. El va fi insistat să fie tradus în românește și “propus cititorilor”. Nici în acest caz Monica Lovinescu nu are vreo vină: diminuată, singură, dezorientată, bătută la cap de “binefăcătorii-profitori” va fi cedat.

Și rău a făcut.

Umblînd cu Google, dau de un blog al unei persoane (care avea 15 ani în timpul revoluției...) și care, spicuiind din **Jurnalele Monicăi Lovinescu, are surpriza de a constata lipsa anului 1989**. Se întreabă ea - mă întreb și eu... Oare de ce? Nu apucase să confecționeze “narațiunea” aceluia an (obișnuință a lui Țepe-neag, el și-a re-scris Jurnalul la distanță de 30 ani, vârsînd fierea momentului rescrierii, dînd-o drept... veche), mai ales că avea cunoștința de manuscrisul meu “Căldură Mare”?

Luni 17 martie 2008

Ceremonie funebră la Invalides: ultimul “poilu”, Lazare Ponticelli a plecat - la 110 ani.

Cum știi francezii să-și onoreze morții! Ponticelli fiind un “rital”, alungat de nenorocul din familie din Italia natală în Franța, unde ajunge desculț (și orfan) la 16 ani. Când izbucnește Marele Război, vrea să lupte și el, dar nefiind francez, nu poate fi acceptat decât în ceea ce va deveni Legiunea Străină. A participat la ultima și decisiva ofensivă care a înclinat balanța în favoarea Franței - însă cetățenia franceză a obținut-o abia în 1939. După ocuparea Franței, intră în Rezistență...

Ceremonia a fost impresionantă - și ecumenică. A fost onorat un străin care s-a simțit, din 1914, francez.

Ce corecție (binemeritată) a încasat dreapta, la alegerile municipale! Vinovat: Sarkozy, prin minciunile sale, prin comportamentul lui de neam-prost isteric (și nesimțit). Firește, membrii guvernului neagă influența nefastă a președintelui. Turmă! Dar constatarea că cei-de-la-afaceri sunt doar niște români care vorbesc (oarecum) corect franțuzește - nu mă consolează.

Miercuri 19 martie 2008

Ieri ar fi trebuit să fie procesul. M. Stanescu nu a putut fi prezent, doar Valerian Stan. Iar s-a amânat. Așa au să mă "procedureze" pâna am să mor, iar dosarul se va închide.

Nu, nu suntem deloc veseli, Ana și cu mine. Este transparentă tactică (!) amânărilor (de astă dată "motivul" a fost Totok: nu "răspunde" la adresa cu atâta trudă găsită, certamente a fost înțelept-consiliat de avocații holocaustologi). Ma' mă-si!

Îmi fac de lucru cu "Dialogul". Dacă nu-l stric de tot, va fi instalat de... 1 aprilie. Ca și noua variantă a **Săptămânii Roșii**.

Foc și pară în Tibet. Chinezii mint, ca niște chinezi, Occidentalii: demisionari, ca occidentali ce se află: contractele! Singurul mincinos fără rușine: Kouchner - nu țin mite ce imbecilități demisionariste a sonorizat, dar știu ca a rânjit tot timpul.

Joi 20 martie 2008

Suntem în ajun de echinox primăvăricol. Soare, dar cu dinți. Aseara am acoperit leușteandrul, ca să nu-mi înghețe. Din fericire nu a fost înghețământ.

Porcii de chinezi!

Lucia Dărămuș mi-a trimis un text care va apărea într-un viitor apropiat în revista *Pro Saeculo*. Câteva extrase:

Petre Flueraș: Ce înseamnă să fii scriitor astăzi în România, care sînt obstacolele și satisfacțiile acestui statut?

Lucia Dărămuș: (...) A fi scriitor astăzi în România înseamnă a muri de foame, a fi disprețuit de ceilalți, a ți se spune că nu faci nimic. Scriitorii sînt percepuți de ceilalți ca niște pierde vară. Cînd sînt întrebată cu ce mă ocup și răspund că mă ocup cu scrisul, sînt privită cu suspiciune și amuzament. (...). După ceilalți, dacă nu produci nimic pentru a fi consumat, înseamnă că nu faci nimic. (...) În societatea de astăzi (...) poți să ai cîte competențe dorești, poți avea creativitate maximă, poți cunoaște limbi moderne și de cultură (latină, greacă, aramaică etc.), poți avea cultură, să fi citit sute de cărți, să faci conexiuni-

le necesare rapid...le ai degeaba în România, nu are nevoie nimeni de ele, un post acceptabil îl deții doar prin nepotisme, dacă ești fiica, fiul cui trebuie, dacă ești nepotul (a), finul (a) cui trebuie. (...) Obstacolele sînt multe, extrem de multe și vin în special din partea celorlalți scriitori, seniorii culturii noastre, care au pierdut trenul gloriei universale la care aspirau, pentru că, defli se flatează reciproc fli încearcă să se impună, nu au făcut decît să cînte prost pe scena vieții, lăsîndu-se duși de valul comunist. Ei cred că pot șterge cu buretele ce-a fost, primindu-se, îmbrăcînd haine noi, crezînd că lasă în urmă doar ce fac de acum înainte, ascunzînd mizeria trecutului sub preș. Dar nu e afa, pentru că, deși nu-și doresc acest fapt, noi, cei tineri, avem timpul de partea noastră și vom povesti, vom scrie, mizeria n-are cum să rămînă sub preș. Satisfacțiunile acestui statut sînt și ele multe și se manifestă în special în raport cu conștiința proprie. Te poți culca liniștit noaptea că ai scris ceva din ce ai trăit tu sau alții, că tarele societății nu au rămas nemărturisite, neamendate cu singura armă pe care-o deții: scrisul.(...)

P.F: Literatura se luptă astăzi cu televiziunea și cu Internetul pentru a-și cîștiga publicul. Crezi că scriitorii trebuie să se adapteze (...)?

L.D: Nu, nu cred că se luptă cineva cu cineva. Cred că televiziunea își are rostul ei, că internetul își are rostul lui, că cititul din cărți își are locul lui. (...) Scriitorul român trebuie să se adapteze, nu pietii, ci societății, să nu mai aibă impresia că e o sfîntă monadă, intangibilă, persoana în fața căreia trebuie să se închine toți. (...) Scriitorul român trebuie mai întîi să învețe să respecte, să-l respecte pe celălalt scriitor, să-i respecte pe ceilalți. Scriitorul român are o gravă problemă de moralitate. Nu mă refer la operă. O operă e bună sau proastă, nu poate fi judecată ca fiind morală sau imorală, mă refer la autor. (...)

P.F: Se poate trăi în România din scris?

L.D: Doar dacă ești Liiceanu și faci cîteva „acrobații” după revoluție, ca să-ți pui pe picioare o afacere cu cartea, doar dacă ești Cărtărescu să fii atît de mediatizat, încît să fie dispusă editura Humanitas să-ți publice orice semnat Cărtărescu, inclusiv prostia aia de carte De ce iubim femeile, care mi se pare misogină.

P.F: Este adevărat că ai primit amenințări, că au fost oameni care au încercat să te facă să nu mai continui volumul la care lucrezi acum?

L.D: Da, dar nu au fost amenințări directe.(...) Cartea deranjează pe extrem de multe personalități culturale, religioase, medicale. Un scriitor nu are voie să tacă. Dacă nu scrie el ce se petrece în jur, atunci cine? (...) Într-o primă variantă am vrut s-o propun editurii Humanitas, însă ți se spune de pe site dacă nu ești Cărtărescu....slabe șanse. Am trimis-o totuși prin e-mail, rugîndu-i, cel puțin, s-o citească. Mi s-a transmis că cititul pe calculator îi obosește (...) s-o trimit pe suport de hîrtie. N-aveam bani nici să-mi cumpăr un bilet de autobuz....afla că nu le-am mai trimis-o.

Am propus-o editurii „Cartea Românească”. Redactorii de acolo au apreciat-o, „plăcîndu-le mult” (am e-mailul și acum), însă s-a opus Manolescu, pentru că prea spuneam direct unele lucruri, inclusiv povestea cu excluderea din URSS a lui Paul Goma. (subl. mea).

Personajele din romanul meu sînt reale...scriitori, medici, preoți, IPS Bartolomeu Anania cu perioada lui americană și instructor de ideologie în penitenciar, apoi episodul Anania - Valerian Trifa. Cartea supără nu doar lumea ortodoxă, ci fli pe cea neoprotestantă, pentru că am făcut beletristică și din personaje religioase ca Iosif Țon și perioada lui de informator etc.... Îi mulțumesc domnului Manolescu, pentru că mi-a dat șansa să o rescriu cu mai mult curaj, să introduc ceea ce lăsasem neintrodus din varii motive (...) nu prea sînt iubită în Cluj. Pentru a scrie cartea am stat de vorbă cu politicieni, cu prostituate, cu preoți, cu scriitori, cu medici, am cercetat, am scris scrisori în țară și străinătate, am pus întrebări, am înregistrat, înregistrările nu le țin în casă, sînt date spre păstrare... cuiva. (...)

Duminică 23 martie 2008

Am visat că ninge. Ei bine, nu ninge, m-am trezit și m-am uitat afară: nu! Am mai visat că - nu mai știu ce am-mai. De mai bine de o săptămână sunt scufundat în "Dialog"; în fiecare zi îl iau o dată la mână. N-aș zice că-mi displace. Doar că obosesc degrab'.

Luni 24 martie 2008

Am terminat Dialogul. Uf!
Remember:

Autor: N. Manolescu - textul "Imposibila Lustratie"
Romania literara, 8 ian 2003:

"Dupa aproape un deceniu si jumătate, nu mai am nici o indoiala ca securitatea ne-a salvat de comunism, si a preluat apoi puterea politica si pe cea economica. Rezistenta la divulgarea de catre CNSAS a numelor ofiterilor este un argument teribil. Si perfect explicabila. De informatori, nu i-a pasat nimanui. Dar cum sa divulgi numele unor oameni care sunt in partide, parlament, guvern, administratie locala, armata, politie, SRI, SIE, in mai toate firmele (cu capital romanesc sau strain!) de oarecare insemnatate economica, in consilii de administratie sau in posturi de conducere mai mari sau mai mici din invatamant, justitie, ministerul public si din alte domenii? Blocada e totala. Mai degraba va fi desfiintat CNSAS-ul decat sa se afle aceste nume."

Miercuri 26 martie 2008

Așa-mi trebuie! În loc să suprim aluzia la Maria Sipoș în "Dialog", eu am umflat-o. Și am supărat-o. Și iar m-a urechiat - că nu așa se comportă oamenii civilizați! Nu, nu. Nu așa. Ci invers.

Dealtfel mă pregăteam să scriu aici, în jurnal, că deși am primit multe mesaje de încuviințare a “Dialogului” - cu excepția celui al lui D. Culcer, pâna adineauri, acum și cu al Mariei Sipos - nu mai aveam de gând să reproduc din ele. Așa. Riscînd să-i nemulțumesc pe cei ne-pomeniți. (Deși mă arde buza - mai degrabă: degetele - să trec aici, în jurnal criticele-negațiile celor doi).

Vineri 28 martie 2008

Spre seară mă duc la Dr. Mortier, să văză rezultatul tăierii de mine. Sper să fie mulțumit de munca sa. Și eu sper - să fiu, eu, mulțumit. Fiindcă mi-au rămas “fulgere de durere” în acel picior, dar nu neapărat în locul tăieturii. Ci alături, oriunde.

Ieri și alaltăieri am fost ocupat cu trimiterea prin e-mail a “Dialogului”, penultima variantă - la ultima, jurat!, trudesce de aseară; apoi răspunsurile la... răspunsurile destinatarilor. Ciudat: numai profesionistul Bădin mi-a scris că nu a reușit să descuie textul. Ocupat fiind, nici nu a încercat.

Cred că e bună hotărîrea de a nu mai cita din opiniile destinatarilor - mai ales că, excepție făcînd D.Culcer și M. Sipos sunt... pozitive.

Am băgat de seamă așa, în marele treacăt: cam de pe la 1 martie, preț de vreo zece zile nu s-a semnalat pe Xiti nici un vizitator din Israel. Au oare de ce?, m-am întrebat, îngrijorat de soarta vizitatorilor din Asia (așa sunt catalogați). De vreo trei-patru zile au re-apărut: unu-doi... Presupun că sunt mai puțin interesați de **Jurnal**, cât de **Săptămâna Roșie** (pe care am îmbogățit-o iar, cu documente totalizînd vreo 50 pagini)...

Iată că nu m-au mai impresionat tumbelile de neam-prost ale lui Sarkozy, în vizită la regina Angliei (i s-a adresat cu «Madame», bădăranul; husarul). Fiindcă eu, ca român trebuie să-mi țin gura: Ceaușescu al meu a fost și el oaspete regal. Atât, că nu cunosc “amănunte” - și zău, nu mă interesează, știu că, oricâte ar fi deosebirile dintre unul și altul, îi unește aceeași bădărănie moștenită din moși-moși-moși. Prezența atenuatoare (a gafelor în rafală ale soțului) a Carlei nu a făcut decât să accentueze distanța dintre unul și una - aici nemaifiind vorba de inteligență (ce, Sarkozy e lipsit de inteligență?, deloc, atât că nu-i tăta bună), de bună-creștere - ce, Sarkozy a crescut la târlă ?), ci de inteligența de comportament, pe care eu o deploram la Sașa Ivasiuc. Faptul că Sarkozy nu a citit mai mult de cinci cărți la viața lui iar Ivasiuc cinci milioane - ce importanță, aici este vorba de lipsa eticei - la amândoi.

Da, mamițule. Căci ea, “morală”, e-hei...

Duminică 30 martie 2008

Azi merg la Dr. Schaan. Vineri am fost la chirurg. A găsit ca s-a vindecat bine. Da, dar pe mine tot mă doare, nu locul, ci... regiunea...Nu mai este chiar atât de frig, dar plouă, plouă, plouă.

Luni 31 martie

Flori Stănescu îmi trimite această traducere a ultimului interviu cu Thomas Bernhard.

Din lumea de dincolo 28 martie 2008

Interviu cu Thomas Bernhard

Viena, cafeneaua Bräunerhof, dimineața devreme, 15 iulie 1986. Thomas Bernhard a stabilit un rendezvous mai degrabă vag pentru interviu. Apartamentul lui tocmai era redecorat "natural" în alb, spunea. Nu putea suporta prezența lucrătorilor la el acasă, făcându-l să plece dimineața devreme spre cafenea. Când ajung, e instalat deja lângă intrare, "unde aerul e mai bun." Este împrejmuit de un zid de ziare pe care le frunzărește la repezeală, aproape rupând paginile. Un interviu? În regulă, spune el, astăzi ar avea dispoziție. Dar scurt și la obiect.

Werner Wögerbauer

Thomas Bernhard: Voi continua să citesc ziarul, sper că nu vă deranjează.

Werner Wögerbauer: Nu, deloc.

Nu știu cum să vă zic, dar va trebui să îmi puneți o întrebare dacă așteptați un răspuns.

Vă preocupă soarta cărților Dv.?

Nu prea.

Dar traducerile acestora?

Abia dacă mă interesează propria-mi soartă, ce să mai zic și de cărți. Traduceri? La ce vă referiți?

La ce se întâmplă cu cărțile Dv. în alte țări.

Ei, asta nu mă interesează chiar deloc, pentru că o traducere este o carte diferită. Nu mai are nimic de a face cu originalul. E o creație a traducătorului. Eu scriu în germană. Apoi te trezești cu o copie a unei astfel de cărți și fie îți place, fie nu. Dacă au coperti urâte, sunt enervante. Le răsfoiești puțin și asta e. Oricum acea carte nu mai are nici o legătură cu creația ta, începând cu titlul ciudat, complet diferit. Nu-i așa? Traducerea este imposibilă. O bucată muzicală este interpretată la fel în întreaga lume, pentru că te raportezi la notele muzicale, care sunt aceleași, dar o astfel de carte ar trebui cântată mereu în germană, cel

puțin în cazul meu. Cu propria mea orchestră!

Dar atunci când interziceți faptul de a se mai juca o anumită piesă, cum ar fi „Utopistul”, faceți de fapt ceva similar, dând dovadă că vă interesează ce se întâmplă cu textele dv.

Nu, pentru că acea piesă a fost scrisă pentru un actor anume (Bernhard Minetti – n. tr.), știam că va fi singurul în stare să o joace la momentul respectiv; nu exista alt actor mai în vârstă de calibrul lui, deci totul a venit destul de firesc. Nu are nici un sens să permit vreunui idiot din Hanovra să joace piesa, nu are să iasă nimic bun. Dacă știi de la bun început că nu vor fi decât probleme, ce sens mai are să te deranjezi?

Cum vă explicați faptul că sunteți luat mult mai în serios în afara Austriei decât în țară, faptul că sunteți realmente „citiți” în afara țării, în vreme ce în Austria treceți mai degrabă drept o sursă de scandal?

Pentru că în țările de limbi slave și romanice există în general un interes sporit pentru literatură? În genere. Are un cu totul alt statut, care îi lipsește aici cu desăvârșire. În Austria literatura nu înseamnă nimic. Muzica este apreciată, teatrul... iar dincolo de asta mai nimic. Întotdeauna a fost așa.

De îndată ce te porți prietenos, poate un pic prea direct, cu cineva pe stradă, deja nu mai ești luat în serios, ești luat drept bufon. Astfel de lucruri nu au nici un fel de valoare. E ca în viața de familie. Dacă crești într-o familie normală, cu toate glumele și joaca specifice copilăriei, pentru restul vieții oamenii te vor cataloga drept șarlatan - nu e bine, băiatul care se ține de pozne nu ar trebui să se vaite despre cât de prost gătește bunica lui șamd. Și asta te urmărește până în mormânt. Același lucru e valabil aici pentru stat și țară în ansamblu. Dacă treci drept o persoană respectabilă, te-ai scos. Lumea te tratează ca pe un artist de cabaret și asta e. Dar în Austria orice lucru serios sfârșește în vodevil, practic elimină din ecuație tensiunea. Orice urmă de seriozitate sfârșește în hilar și ridicol – austriecii nu pot suferi seriozitatea decât ca glumă. În alte țări oamenii mai au încă o idee despre sobrietate. Iar eu sunt o persoană sobră, dar nu tot timpul, asta ar înnebuni pe oricine, și în plus ar fi și stupid. Cam asta e situația.

Personajele pe care le-ai creat, dar și dv. înșivă afirmați adesea că nu vă pasă de nimic, ceea ce începe să semene a entropie totală, indiferență universală față de oricine și orice.

Chiar deloc, vrei să faci ceva de calitate, îți face plăcere ceea ce faci, ca unui pianist; și el trebuie să înceapă de undeva, încearcă trei note, apoi ajunge să stăpânească douăzeci, și pînă la urmă le învață pe toate, după care își petrece tot restul vieții perfecționându-le. Iar asta este cea mai mare plăcere a lui, pentru asta trăiește. Iar ceea ce unii fac cu notele muzicale, eu fac prin cuvinte, pur și simplu. În afară de asta, nu mă prea interesează nimic. Cunoașterea lumii este un proces care se întâmplă oricum, de la sine, prin faptul că trăiești în ea, din clipa în care ai ieșit din casă te confrunți cu lumea în mod direct. Cu întreaga lume. Sus și jos, față și spate, urât și frumos, e perfect normal. Nu e necesar să îți dorești aceste lucruri. Se întâmplă oricum, de la sine.

Chiar dacă nu ieși din casă, până la urmă e același lucru.

Deci nu rămâne decât această năzuință pentru perfecțiune. Vrei să devii din ce în ce mai bun.

Nu e necesar să "năzuiești" pentru nimic, oricum ești împins către un lucru sau altul în mod spontan. Năzuința a fost întotdeauna o tâmpenie. Cuvântul german "Streber" ("carierist", "tocilar") semnifică ceva oribil, stupid. Iar „streben” („a năzui”) e un termen care semnifică la rândul-i ceva groaznic. Universul exercită o atracție care te împinge într-o direcție sau alta, nu e nici o nevoie să năzuiești, să te ambiționezi în vreun fel sau altul. Atunci când năzuiești după ceva și îl urmărești mânat de ambiție (streben), devii un carierist, un tocilar, un parvenit (Streber). Nu e nevoie să vă explic ce înseamnă asta. E greu de tradus oricum în alte limbi.

Știu ce înseamnă termenul și înțeleg la ce vă referiți.

Știți ce înseamnă, dar nu cred că în Franța oamenii știu ce este un "Streber". Nu cred că ei au afla ceva.

Dar această căutare a perfecțiunii joacă totuși un rol în cărțile dv.

E vorba de atracția exercitată de artă în genere. Asta înseamnă de fapt artă, faptul de a deveni din ce în ce mai bun cântând la instrumentul favorit. E plăcerea actului în sine, pe care nimeni nu ți-o poate lua, nimeni nu te poate convinge că greșești. Dacă ai de a face cu un mare pianist, poți goli sala, o poți umple de praf, și poți începe să arunci găleți de apă spre el, va continua să cânte la pian nestingherit. Chiar dacă casa se prăbușește în jurul lui, el tot va continua să cânte. Cu scrisul e la fel.

Deci e mai degrabă ceva legat de eșec.

Ce să fie legat de eșec?

Căutarea perfecțiunii.

Totul eșuează până la urmă, totul sfârșește în mormânt. Nu poți face nimic în privința asta. Moartea e sfârșitul tuturor lucrurilor. Majoritatea îi cad pradă la șaptsprezece sau optsprezece ani. Tinerii din ziua de azi aleargă în brațele morții la vârsta de doisprezece ani, la paisprezece sunt deja în groapă. Apoi mai sunt acei luptători îndârjiți și solitari, care rezistă până la opzeci sau nouăzeci, apoi mor și ei, dar măcar au trăit mai mult. Și pentru că viața e plăcută și amuzantă, distracția lor durează mai mult. Cei care mor devreme, se amuză mai puțin, și îi poți compătimi pe bună dreptate. Pentru că încă nu au apucat să știe ce înseamnă viața, care presupune o lungă experiență, cu toate ororile ei.

În opinia dv., aceste orori includ și erotismul sau iubirea?

Toată lumea știe ce este erotismul. Nu e necesar să vorbești despre asta. Fiecare are propria sa perspectivă asupra erosului.

Cine vă citește cărțile rămâne însă cu impresia că nu întrevedeți vreo speranță în acest domeniu.

E o afirmație stupidă, pentru că nimic pe lumea asta nu poate trăi fără erotism, nici măcar insectele, până și ele au nevoie de asta. Dar dacă ai o concepție rudimentară despre erotism, evident că nu vei vedea prea departe, pentru că eu încerc întotdeauna să depășesc o ase-

menea viziune îngustă asupra erosului.

Se poate spune că încercați să o transgresați în sensul iubirii fraterne?

Nu încerc absolut nimic. Toate astea sunt nonsensuri. Nu am nevoie nici de o soră, nici de o metresă. Avem deja toate aceste lucruri în noi înșine, și te poți raporta la ele dacă îți dorești acest lucru. Oamenii au mereu impresia că dacă nu menționezi un lucru, el nu există, ceea ce e absurd. Un bătrân de optzeci de ani care zace undeva într-un pat și nu a mai avut parte de acest gen de iubire la care vă referiți dv. vreme de cincizeci de ani, are la rândul lui o viață sexuală. Dimpotrivă, viața lui sexuală este mult mai fascinantă decât cea primitivă. Prefer să văd un câine făcând-o, caz în care pot doar să privesc și să rămân ferm.

Ce fel de țeluri intelectuale aveți...

Toate acestea sunt niște întrebări absurde, la care nu se poate răspunde, pentru că nimeni nu își pune astfel de întrebări. Oamenii nu au țeluri în viață. Doar tinerii până la douăzecișitrei de ani mai iau uneori plasă. Un om care a ajuns să trăiască cinci decenii nu are țeluri, pentru că nu există așa ceva.

Sunteți mereu prezentat ca un gen de solitar din munți, omul de la țară...

Ce poți face? Primești un nume, ți se spune "Thomas Bernhard", și eticheta asta rămâne cu tine pentru tot restul vieții. Dacă la un moment dat faci o excursie prin pădure și cineva întâmplător îți face o poză, te-ai pricopsit - pentru următorii optzeci de ani vei tot rătăci prin păduri, că îți place sau nu. Nu poți face nimic în privința asta.

...și dintr-o dată iată-vă aici, într-un context urban, precum în această cafenea vieneză.

Urbanitatea este o calitate interioară? pe care o posezi sau nu. Nu are nimic de a face cu exteriorul. Nu. Nimic altceva decât noțiuni stupide. Dar umanitatea subzistă dintotdeauna prin astfel de noțiuni stupide, nu ai ce să-i faci. Prostia nu are leac. Asta e situația.

Mulți dintre cititorii dv., incluzând critici cu pretenții, au supus cărțile dv. în mod repetat unor comentarii negative.

Mă doare exact în cot de felul în care e citită opera mea...

Dar atunci când vă mai sună câte unul și spune că vrea să își ia viața alături de dv.?

Nu prea mai sună nimeni, slavă Domnului.

Dar ați merge până în extrema cealaltă, spre a vă declara un autor umoristic?

Ce mai e și cu acest nonsens? Oamenii pot fi orice. Fiecare individ este mai mult sau mai puțin totul. Uneori râde, alteori nu. Lumea spune că totul e tragic, ceea ce e stupid...

Pe lângă scrisul propriu-zis, include munca dv. și reflecții asupra scrisului, ca în cazul unor Doderer sau Thomas Mann?

Nu, acest lucru nu e necesar. Dacă îți stăpânești meseria, nu e nevoie de reflecție. Când ieși pe stradă, totul se întâmplă de la sine, nu e necesar să faci mare lucru, caști ochii, ciulești urechile și mergi pur

și simplu. Nu e nevoie să gândești, dacă ești independent sau devii independent. Dacă ești crispat și stupid, dacă urmărești un țel anume, evident că nu are să iasă nimic. Dacă trăiești viața, nu e necesar să faci vreun efort special, totul vine spre tine de la sine, și te va influența într-un fel sau altul. Nu e ceva ce poate fi învățat. Poți învăța să cânti, dacă ai voce. Asta e o condiție. O persoană cu voce răgușită mai greu va deveni cântăreț de operă. La fel e peste tot. Nu poți cânta la pian fără pian. Dacă nu ai decât o vioară și vrei să cânti la pian, iarăși ai o problemă. Dacă vioara nu îți place, nu vei avea la ce să cânti.

Dar la un moment dat v-ați descris pe sine înșivă ca pe un „distrugător de istorii”, afirmație ce este într-o anumită măsură de natură teoretică.

Am zis și asta cândva? Omul spune multe într-o viață de om... Gânditi-vă la câte prostii spunem de-a lungul deceniilor, nu sunt nici eu vreo excepție. Unde am ajunge dacă oamenii ar fi trași la răspundere pentru fiecare prostie pe care o spun... Sigur că dacă un reporter stă la o masă într-un restaurant și te aude spunând ca nu îți place carnea de vită din farfurie, va spune că nu îți place carnea de vită pentru tot restul vieții. Între timp, poate că nu ai mâncat altceva decât carne de vită.

Un editor mi-a spus cândva...

Ce este un editor? V-aș putea pune această întrebare: ce este un editor (Verleger)? Un preș de pus înaintea patului știe toată lumea ce este (Bettvorleger). Dar un editor (Verleger) fără pat (Bett) e greu de zis ce este. E un individ care pune lucrurile anapoda (verlegen), o persoană zăpăcită, care rătăcește lucrurile și apoi nu le mai găsește. Asta e definiția editorului – un individ care pune lucrurile anapoda. Un editor rătăcește lucrurile și manuscrisele pe care le primește și apoi nu le mai găsește. Fie pentru că nu-i mai plac, fie pentru că e zăpăcit, oricum ele sunt pierdute. Rătăcite. Pe veșnicie. Toți editorii pe care îi știu sunt așa. Nici unul din ei nu e atât de breaz încât să nu amestece borcanele. Dacă publică ceva, acel lucru fie este ruinat, fie nu mai poate fi găsit.

Respirația joacă vreun rol în textele dv., în sensul unui ritm respirator?

Întâmplător sau nu sunt o persoană muzicală, iar proza are întotdeauna de a face cu muzicalitatea.

Ca în cazul unui cântăreț...

Mă rog, respiratul nu e un lucru ușor. Unii oameni respiră din stomac, alții din plămâni. Cântăreții nu respiră decât din stomac, pentru că altfel nu ar rezista. În cazul nostru, nu trebuie decât să transferi respirația de la plămâni la creier. E același lucru. Avem în creier nenumărați mici plămâni, probabil câteva milioane. Încă. Până intră în declin. Pentru că bulele se sparg, iar plămânii se uzează. Există oameni care mai au plămâni și la nouăzeci de ani. Iar alții nu mai au plămâni nici la doisprezece, indivizi care stau și se uită ca niște idioași fără să facă nimic. Majoritatea oamenilor sunt așa, nouăzecișiopt la sută, poate chiar un procent mai mult. De fiecare dată când stai de vorbă cu cineva, e un dobitoc, dar e totuși fermecător. Și pentru că nici tu nu vrei

să îi strici inofensiva bucurie, continui să vorbești cu toți idioții, stai cu ei la masă, ești amabil. Dar practic sunt niște retardați, pentru că nu fac nici un fel de efort. Ceea ce nu folosești, se atrofiază și moare. De vreme ce oamenii își folosesc mai mult maxilarele decât creierul, evident că ajung să aibă fălci bine dezvoltate, dar creierele lor sunt goale. Cam asta e situația de obicei.

V-ați început cariera de scriitor ca poet.

Sper că nu începeți!

Ce înseamnă acest lucru pentru dv. astăzi?

Nimic, nu îmi pierd vremea gândindu-mă la asta. Nici dv. nu stați să vă gândiți în urmă la fiecare pas pe care l-ați făcut, nu-i așa? Ar trebui să pui miliarde, sute de miliarde de gânduri în mișcare. La fel ca mersul sau alergatul. E absurd să îți pierzi vremea gândindu-te mereu pe unde ai umblat, altfel nu mai ajungi nici unde.

Apariția volumului dv. de poezie, "Ave Virgil", din 1981 a fost tot opera unui editor? A pus și el lucrurile anapoda?

Eu l-am găsit și mi-am zis că e un poem destul de bun din acea perioadă și asta e. Editorul publică tot ce îi trimit.

S-a tradus de curând un pasaj din volum.

E probabil destul de ușor de tradus. Nu e vorba de mai mult de trei cuvinte odată. Cred că se traduce bine în engleză, engleză și italiană, nu știu dacă în franceză ar fi la fel. E din 1960. Acum douăzecișisase de ani.

În pasajul ales de către traducători, una din teme este Verona.

Ah, înțeleg - a fost inclus fragmentul "Scene din Verona"? Acela a fost inițial un poem separat. Făcea parte dintr-o carte intitulată "Invitație la Verona" editat de către Wieland Schmied, iar la vremea aceea eram un mare fan al lui Ezra Pound, așa că am scris un fel de poem în maniera lui Pound despre Verona. Trebuie să fi fost tot pe atunci, înainte de 1960. Acum treizeci de ani.

Dragostea din acest poem nu e cumva legată de imaginea surorii? Nu în sens biografic, ci mai degrabă așa cum apare în "Erată"?

Ce aș putea să adaug? Iubirea are de a face cu totul. Iar eu nu sunt reductibil la personajele mele. Ar fi trebuit să mă omor de sute de ori până acum și să fiu perversitatea încarnată de la cinci dimineața până la zece seara. Nu poți descrie în cuvinte ce este o persoană. Poți descrie doar ceea ce posezi.

Departate de mine gândul de a vă confunda cu personajele dv.

Nu, nu, e în regulă. Așa cum v-am spus, sunt bine dispus. Scurt și la obiect.

(O prietenă al lui Thomas Bernhard intră în cafenea și se așază la o masă alăturată. Thomas Bernhard îi spune că a avut o „noapte groaznică”, dar că a reușit să doarmă câteva ore, în ciuda lucrărilor care se desfășoară la el acasă.)

Parcă spuneți că zilierii ajung abia dimineața.

Evident. Dar scriitorii lucrează noaptea. Nici unui meseriaș nu i-ar trece prin cap să își ia sculele și să se apuce de treabă în toiul nopții.

(Un bărbat intră în cafenea și îl salută pe Thomas Bernhard. Cei

doi evocă participarea lor la o gală de solidaritate organizată de artiști vienezi din 1964 pentru a susține "Teatrul de improvizație al lui Tschauener". Thomas Bernhard își amintește că jucase rolul unui jandarm.)

Păstrați în mod deliberat distanța față de alți scriitori.

Nu e nimic deliberat. Totul vine de la sine. Acolo unde nu există interes, nu poate exista nici preocupare.

Doar că uneori îi mai ocărăți, cum ar fi în cazul unor Handke sau Canetti.

Nu ocărăsc pe nimeni. E un nonsens. Aproape toți scriitorii sunt niște oportuniști. Se afiliază cu stânga sau cu dreapta, încep să obțină tot felul de poziții pe ici pe colo, și uite așa își duc traiul. Un lucru neplăcut, de ce să nu spunem asta? Unul se luptă cu boala lui și cu moartea și câștigă premii, iar altul aleargă ca un bezmetic în numele păcii și practic e un individ stupid și penibil, care e problema?

Dintr-o perspectivă situată în afara Austriei, acest lucru pare surprinzător – în Franța de exemplu numele dv. este adesea pomenit alături de cel al lui Handke.

Asta nu va dura. Lucrurile se schimbă. Dar astfel de apucături pot dura decenii. Nu pot fi eradicate cu una cu două. Dacă deschizi astăzi ziarul, aproape tot ce citești e legat de Thomas Mann. Omul e mort de treizeci de ani, dar tot despre el se vorbește, ad nauseam. Deși a fost un scriitor mic burghez, groaznic și total lipsit de inspirație, care nu scria decât pentru cititori de același gen. Asemenea lucruri nu pot interesa decât tot pe un mic-burghez, genul de mediu pe care îl descrie Mann e stupid și neinspirat - un profesor de vioară care călătorește undeva, sau nu știu ce familie din Lübeck, ce drăguț, dar nu trece de nivelul unui Wilhelm Raabe. Ce tâmpenii a putut debita Thomas Mann în chestiuni politice! Era complet crispat, genul tipic de mic burghez. Și-n plus mai avea și o nevastă lacomă.

După mine, e specific pentru scriitorul german. Mereu o femeie în fundal, fie că e vorba de Mann sau de Zuckmayer, au ele mereu grijă ca aceste personaje să ajungă să stea lângă șeful de stat, la fiecare deschidere oficială a unei expoziții de sculptură sau a vreunui pod. Acolo e locul scriitorului? Aștia sunt cei care ajung să bată palma cu statul și cei aflați la putere și sfârșesc prin a le fi aserviți, sunt la discreția lor. Scriitorul german tipic. Dacă părul lung e la modă, hop și el cu păr lung, dacă e cel scurt, și al lui trebuie să fie la fel. Dacă stânga se află la guvernare, se grăbește să se alăture stângii, iar dacă e dreapta, atunci e cu dreapta, aceeași poveste. N-au avut nicicând coloană vertebrală. Doar cei care mor tineri. Dacă un scriitor moare la optsprezece sau douăzecișipatru de ani, e o vârstă la care nu e atât de greu să dai dovadă de caracter, greul începe abia mai târziu. Sub douăzecișicinci de ani, când nu ai nevoie decât de o pereche de pantaloni, când poți umbla desculț și te mulțumești cu o gură de vin și niște apă, nu e atât de greu să dai dovadă de fermitate. Dar stai să îi vezi după. Nu mai zice unul nici păs. La patruzeci de ani deja sunt toți băgați prin partide politice, complet paralizați. Cafeaua pe care o beau acești indivizi dimineața e

plătită de stat. Paturile în care dorm, vacanțele în care merg, la fel – plătite de stat. Nimic nu la mai aparține.

Credeți că există ceva specific austriac în textele dv.?

Nu trebuie să cred. Sunt austriac, se înțelege de la sine. Nu e o chestiune de credință, ține de evidență.

Ar putea un autor german să scrie la fel?

Mai mult ca sigur că nu, slavă Domnului. Nemții sunt complet nemuzicali, e cu totul altceva. Și acest lucru se simte. Se vede chiar înainte de a deschide cartea, încă din titlu... parcă pute altfel.

Stilul dv. este atât de pregnant încât a dat naștere la numeroase pastişe și parodii...

Dacă oamenii pot face bani în felul ăsta și își pot plăti o vacanță de vară trei zile la o pensiune decentă - din păcate nu se duc decât în locuri cu stele Michelin, unde trebuie să plătească două mii de șilingi pentru un prânz - dar nu stau eu să îi judec, dacă ei se simt bine, să fie sănătoși.

Dar cum poate lua naștere ceva nou din materialul vechi al limbii? Există tradiții la care vă raportați, chiar dacă mergeți împotriva lor?

Întotdeauna există tradiții, conștiente sau inconștiente. De la lecturile și joaca din copilărie toate aceste lucruri își urmează cursul. Și pentru că mereu arunci lucrurile care nu îți plac sau care sunt rele de la bun început, rămâi cu lucrurile pe care ți le dorești. Dacă ăsta e un lucru bun sau rău, rămâne de discutat. Dacă ai ales sau nu calea cea dreaptă, nimeni nu poate ști, fiecare individ are propriul său drum, și pentru acea persoană doar drumul ei este cel corect. Avem o populație de patru miliarde și jumătate, cred, și patru miliarde și jumătate de căi drepte. Nenorocirea omului e faptul că nu are îndrăzneala de a-și urma propriul său drum, mereu apucă altă cale. Mereu năzuiește spre lucruri diferite de ceea ce este el în fondul lui intim. Fiecare din noi e o mare personalitate, indiferent că pictezi, că dai cu mătura sau că scrii... dar oamenii o iau mereu pe alt drum. Aceasta este nenorocirea lumii în care trăim.

Dați uneori impresia că mușcați mâna care vă hrănește, atunci când îl descrieți pe Heidegger drept "un gânditor prealpin îngust la minte"...

Nu el e mâna care mă hrănește, stați liniștit. Pe ce considerent afirmați că ar fi? Oricum, e un individ imposibil, nu are nici ritm, nici nimic. A trăit și și-a făcut un nume pe spinarea câtorva scriitori pe care i-a canibalizat pur și simplu, până la sfârșit - ce s-ar fi făcut fără ei?

Mă gândeam la termenul de „luminis” (Lichtung).

Acest termen a existat cu mult înainte de Heidegger, cu trei sute, poate cinci sute de ani înaintea lui. Nu era decât un filistin lipsit de stil, nimic nou. E exemplul tipic al celui care mănâncă fără scrupule din borcanul cu fructe adunate de alții și se îndoapă cu ele până când, slavă Domnului, îi vine rău și crapă.

Ați vorbit la un moment dat de o relație de iubire-ură față de Austria. Ce iubiți în această țară?

Relație de iubire-ură, se înțelege de la sine.

Conține elementul "iubirii".

Probabil. Iubire-ură? Mereu ești prins la mijloc, dar e cel mai bun imbold în viață. Dacă nu faci decât să iubești ești pierdut, la fel și dacă urăști tot timpul. Dacă vă place viața, așa cum îmi place mie, atunci veți fi fi mereu într-o relație de iubire-ură cu toate lucrurile. E un mod de a-ți găsi echilibrul. A te afla în una din extreme îți poate fi fatal. Dacă îți place viața, nu vrei să mori. Adevărul e că fiecareia îi place viața, chiar și celor care se sinucid. Doar că ei nu mai au cum să se întoarcă? (se uită la reportofon) Continuă să înregistreze, piesa merge mai departe, *dramma giocoso!*

Realitatea politică din Austria e atât de acroșantă, încât nu prea mai există loc pentru noi provocări.

Își găsește și aceasta modalitatea de a se insinua în text, nici pentru asta nu are sens să ne facem prea multe griji. E dusă de val, cum se zice. E absurd să faci precum sculptorul stupid de colo, să ieși în stradă și să țipi ca un descreierat trăgând după tine o mârtoagă, și spunând tot felul de non-sensuri; e ceva primitiv, pentru că nu are un impact pe termen lung, mâine-poimâine nimeni nu își va mai aduce aminte de asta.

Vă referiți la Hrdlicka?

Da, tipul care tocmai a trecut pe aici, vine de cinci ori pe zi, a plecat tocmai când soseam eu, iar acum iată-l înapoi... în fine, fiecareia după măsura lui. Sărmanul om, se rade în cap, după doi ani de zile nu îi mai rămâne nimic de ras, și atunci își lasă iar părul să crească vreme de trei ani de zile. E sărac, dar toate aceste lucruri nu au nici un sens. Dacă un lucru sau altul transpare din operă, durează mai mult. Mă rog, poate că pentru un sculptor nu e chiar atât de ușor. Trebuie să pupe în fund toți consilierii municipali, altfel nu primește spații unde să își poată expune lucrările, evident că nu le poți expune acasă în sufragerie. E dificil. Cu scrisul e mai simplu, nu depinzi de nimeni. Poți observa în scris un lucru sau altul, după care poți face ce vrei cu ce iese de acolo, nu ai nevoie decât de o mașină de scris, dacă ești la strâmtoare îți ajunge și un creion. Sau un pix, îți poți cumpăra unul pe câțiva gologani.

Printre altele, în noua dv. carte, "Stingerea" este vorba despre...

O stingere.

...problema vechilor naziști din Austria.

Da, există o problemă reală aici. Dacă mergi undeva și te așezi lângă o masă, îți poți ieși din sărite. Numai că nu are nici un sens. E același lucru peste tot. Chiar și în Franța. Naziști nu mișună doar aici. Există și în Anglia, în Franța, Croația și pe unde mai vrei dv. Există oameni atrăgători și oameni respingători. Doar că ăștia din urmă sunt întotdeauna majoritari.

Pentru dv. nazismul este un termen istoric sau un concept personal?

E clar că vine din istorie. Toată lumea știe ce este un nazist. Și cine e Isus știe toată lumea. Creștin. Că spui creștin sau nazist, ambele sună cam la fel, și ambele sunt abominabile.

Criticii v-au descris uneori drept un scriitor anti-iluminist, care

disprețuiește umanitatea.

Da, dar uitați-vă la cei care spun asta. Sunt niște idioți lipsiți de gust, primitivi și vulgari, care nu au nici cea mai mică idee despre ce scriu sau citesc. Habar nu au ce vorbesc. Când se face cald, își dau jos hainele și stau roată cu burțile lor imense, transpirând, și beau sticlă după sticlă - complet vulgar - fraternizând cu toți și cu toate. O gașcă murdară. Dar cui îi pasă cine sunt aceștia? Că sunt din Germania sau din... mă rog, ei nu au astfel de indivizi oricum.

Dar când criticii vă acuză de tendințe protofasciste...

Fascist, nu îmi place acest cuvânt - dar am fost făcut în toate felurile. Ce nu am fost numit? Comunist, fascist, anarhist... de toate.

Ce înțelegeți dv. prin conversație?

Nu prea îmi pierd vremea cu așa ceva. Pentru mine cei care vor mereu să poarte conversații sunt suspecti, pentru că asta duce la anumite așteptări care nu pot fi satisfăcute. Cu oamenii simpli e mai ușor de discutat. Când vorbirea trebuie să se transforme în conversație, atunci lucrurile devin cu adevărat sinistre! Ca în expresia „tot ce mișcă sub soare”. Toate sunt aruncate de-a valma, iar apoi unul trage într-o parte, altul în alta, și la suprafață nu iese decât o balegă puturoasă. Nu contează despre cine e vorba. Există sute de astfel de discuții, cărțile sunt pline de ele. Edituri întregi trăiesc pe spinarea lor. Precum ceva care iese din anus și e presat apoi între două coperti. Nici asta nu a fost o conversație.

Evident.

Se zice mereu: "tocmai ați asistat la o conversație" și așa mai departe, dar în acel moment toată lumea care auzit-o, a uitat-o deja. Pentru că nu era mai nimic. Există acea faimoasă serie a "Nocturnelor". Stau acolo o oră și jumătate, un filosof și un pseudofilosof, mai bine zis doi pseudofilosofi, unul din ei purtând un sveter iar celălalt o cravată, nu prea contează pentru că totul este artificial și stupid, și nu fac altceva decât să pălăvrăgească fără nici o noimă. Dacă arunci o privire în *Süddeutsche Zeitung*, la cantitatea de interviuri pe care au publicat-o în ultimii treizeci de ani... nimănui nu îi mai pasă de un singur cuvânt din aceste conversații și cărți.

Nu e decât pentru lucrătorii de la fabrica de hârtie, să aibă ocupație, ceea ce parcă mai are un sens. Au o viață groaznică și își pierd toate membrele, până la cincizeci de ani majoritatea și-au pierdut un picior sau vreo cinci degete. Mașinile de fabricat hârtie sunt crude. Dar asta măcar are un rost, familia mai câștigă niște bani. Eu locuiesc lângă două fabrici de hârtie și știu cum este. În zece ani de acum înainte veți vedea cât de stupid a fost totul. Dar lucrurile astea te ajută să mergi înainte, îți oferă ceva din care să trăiești, iar viața presupune o serie întreagă de nonsensuri. Viața e formată de fapt dintr-o lungă succesiune de asemenea nonsensuri - un pic de sens, dar în cea mai mare parte nonsensuri. Nu contează despre cine e vorba. Poate fi vorba de oameni mari, sau așa zis mari, toate numele clasice - nici eu nu fac excepție - Cioran, autorii de aforisme. E jalnic, pentru că nu duce la nimic. Poți sta acasă, îți pui cărțile pe un raft, și când te uiți la ele îți

spui: „ce trist”. Dar continui să scoți din tine tot felul de lucruri, așa cum obișnuiești să bei cafea sau ceai dimineața. Ceaiul e mai indicat, pentru că lucrezi mai puțin. Același lucru e valabil când scrii. Devii dependent. E un drog.

Puteți considera boala o forță care v-a motivat scrisul?

Da, poate – posibil. A fost alături de mine toată viața. După cum se poate vedea, unii oameni sunt bolnavi grav și trăiesc o veșnicie. Pentru astfel de oameni e întotdeauna ceva de bun augur, până la urmă. Boala e o formă de capital. Fiecare boală căreia îi supraviețuiești are povestea ei, nimeni nu îți poate lua asta. Doar că nu e prea indicat să te bazezi pe așa ceva, pentru că la un moment dat n-o să mai meargă. Deși nici asta nu contează, pentru că nu mai ești aici ca să constați. Sunt banii la bancă.

În cărțile dv. recente, sentimentul de amenințare e ceva mai atenuat, iar atmosfera predominantă este una de serenă bună-dispoziție - cvasi-matematică, geometrică?

Se mai schimbă lucrurile pe măsură ce îmbătrânești. Și tot de aceea nici nu are sens să îți faci griji cu privire la o schimbare de temă, pentru că aceste lucruri se petrec oricum de la sine, pornind de la experiențele prin care treci. Un scriitor sau un pictor stupid e mereu în căutare de teme și motive, deși singurul lucru de care ai nevoie ești tu însuși, propria ta viață. El ar vrea să rămână mereu același, dar să nu scrie la fel. Or tocmai asta e cheia, dacă există vreo cheie. Dar dacă abordezi problema ca un negustor de nădragi, ca pe un lucru din care nu încerci decât să scoți bani, vei sfârși prin a comite tot felul de chestii stupide.

Spuneți că vă face plăcere să stați de vorbă cu oamenii simpli.

Da, e o plăcere.

Găsiți astfel de oameni în Viena?

Am astfel de oameni la mine acasă în chiar această clipă. Sunt agreabili, chiar dacă fac mizerie. Mințile lor nu au fost încă pervertite de educație.

Dar trebuie să îi plătiți să vină la dv.

Nu e necesar să plătesc oamenii simpli pentru a interacționa cu ei. Există sute de astfel de oameni unde trăiesc eu, la țară și oriunde călătoresc. Dar nici ei nu sunt întotdeauna ușor de digerat. Ai nevoie de ambele dimensiuni, cum spuneam. E important să încerci să îți însușești cât mai multe cu putință. Trebuie să te poți mișca în ambele dimensiuni. Dacă nu poți frecventa decât o anumită latură a societății, e stupid. Devii paralytic. Trebuie să încerci să înghiți cât mai mult și apoi să arunci afară cât mai mult cu putință, tot timpul. Cei mai mulți oameni fac greșeala de a rămâne fixați pe o singură categorie socială, dacă sunt măcelari nu se amestecă decât cu măcelarii, zidarii se mișcă doar printre zidari, muncitorii doar printre muncitori, conții cu conții, regii la fel...

Scriitorii cu scriitorii?

Păi eu îmi sunt de ajuns mie însumi, deci de scriitori nu am nevoie. Nimeni nu mă poate învăța nimic, nu au ce să îmi spună. Oamenii în

general sunt falși și perversi, așa că prefer să merg în altă parte. Nu am nevoie de nici un scriitor. Ce interes aș avea să stau de vorbă cu cineva, dacă nu există decât resentiment și invidie de la bun început? Așa că nu am de a face cu scriitorii.

Vă mulțumesc...

Fiecare trăiește până moare. Iar între cele două extreme se petrec o serie întreagă de lucruri. Dar nu sunt importante pentru ceilalți. Ele contează doar pentru persoana care le trăiește. Adevărul că nimeni nu e interesat decât de sine însuși, chiar când pare interesat de ceilalți. Mereu e vorba de avantaje, directe sau indirecte. E la fel peste tot. Sate de copii nevoiași, Sahel, foamete în Nicaragua. Ortega joacă la fel de mult teatru în interes propriu ca și Reagan, indiferent din ce unghi privești. Oamenii nu fac decât lucruri care cred că îi vor ajuta să răzbească în vreun fel. Chiar dacă devii călugăr sau maică, tot la succes te gândești, nu ai ce face. De fapt, dacă devii călugăr, vei deveni cu precădere sinistru și mizantropic. Cam așa stau lucrurile cu credința. Ca să zic așa.

*Interviu realizat în 1986 de Werner Wögerbauer/ Publicat inițial în „Kultur & Gespenster”, toamna 2006 / Republicat în „Sign and Sight” la 11 decembrie 2006 / Traducere din limba germană de Nicholas Grindell/ Retraducere din limba engleză de Daniel Stuparu
Publicat de Daniel Stuparu la 19:10*

Nemuțumit că, ocupat cu alte treburi Jurnalul pe Martie va avea doar 30 pagini, am fost consolată (sic) de acest interviu al lui Thomas Bernhard - cu care am multe puncte comune.

Chestiuni exterioare (dar cât de interior lucrează dânsule!): și el a fost holticăit între mai multe... geografii, însă deosebirea este că el o detestă pe ultima dintre ele: Austria (pe când eu îi detest pe români, deși nu văd “deosebirea”...). El îl detestă pe Thomas Mann, dar el însuși este un personaj din Zauberberg: bolnavul...

Eu bolnav nu sunt decât din anul morții sale, 1989, însă am înțeles tot ce a zis despre bolnavii lung-trăitori.

A P R I L I E

Marti 1 aprilie 2008

Azi m-am apucat de pregătirea **Scrîsurilor** - sau a **Buteliilor**, vom vedea (dacă vom avea ce vedea).

Primul volum va avea 700 pagini (dar fără o gaură: 1988-1993). Al doilea cam tot atâtea pagini.

De le-aș putea edita./ Ce bine mi-ar cădea /(pe la inimeà)...

Joi 3 aprilie 2008

Am parcurs (sic) 300 pagini din **Scrîsuri I**. Merge greu - dar îmi place; merge încet, dar cât de lat mă lasă (lat) în pauze...

Ion Vianu în *România liberă* scrie despre Păunescu. Dacă nu cu-simpatie, sigur cu fără-antipatie. Un text, nu doar mălăieț, fals-creștinesc (să se fi întors din iudaitate?), ci intristător: băiatul ăsta - de I. Vianu vorbesc - dovedește că nu are nici o idee despre viața românilor; că nu a avut vreodată. Contactul cu psihiatria a fost întâlnirea cu o materie de studiu, nu cu o realitate umană, una dintre cele mai dezumanizante. El s-a născut, a crescut, a crescut, a crescut la umbra părinților, mai ales a celebrului său tată, lumea, ca... lume nu l-a atins vreodată, pentru că nu l-a interesat; pentru că părinții nu-i deschiseseră fereastra spre oameni, ci doar ușa, către concepte.

De aici afonia lui, la... durerile oamenilor - nu spun "simpli", pentru că nu doar oamenii-simpli sufereau de fenomenul Păunescu. Însă așa cum I. Vianu rămăsese pe dinafara fenomenului (tradus brutal: o insultă, o palmă pe obrazul oamenilor care-și păstraseră bunul-simț), înainte de 1977, moment al... ciocnirii sale cu ceea ce se cheamă realitate-reală, șocul acela (vorbesc de faptul că băiatul îi fusese bătut de "un vecin") a rămas o experiență... individuală, deci, nici după 1989 nu i-a adus lumină: a rămas același *indiferent*. Pentru a fi răutăcios în continuare, spun: nici o pagubă că I. Vianu și-a descoperit iudaitatea - și holocaustitatea... - creștinismul nu a pierdut nimic. Fiindcă I. Vianu este structural lipsit de sensibilitate, de milă, deci nu are ce căuta printre creștini. Vreau să spun: tot nu avea ce căuta printre creștini.

Dacă mă gândesc bine (nu prea mult timp), constat că nu-mi mai pare rău de pierderea lui, nu sunt tentat să zic: «Și ce băiat

bun era, domnule...»

Prietenul Horasangian tot cu *vizaviul*, tot cu *vizaviul*...:

“Bush in Romania, Giosan in America (din *Ziua*)

“Scriu aceste rânduri protocolare **vizavi** de prezența șefului de stat american pe pământ românesc” (subl mea)

Iar eu scriu acestea vizavi de vizaviurile horasangiene.

Sâmbătă 5 aprilie 2008

Am dus **Scrisuri I** până la... întrerupere, înainte de pauză, adică 479 pagini. Vreau sa caut “umplutura”.

Duminică 6 aprilie 2008

Un fragment din spusele lui N.C. Munteanu la întrebările lui C. Teodorescu :

C.T.: Nu vă întreb nimic despre Paul Goma, că mă dă în judecată. Totuși...

N.C.M.: Paul Goma e unul dintre puținii noștri contemporani care a avut curajul să se opună deschis unui regim comunist scelerat fli unui dictator și mai scelerat, care încă din 1977 dădea serioase semne de paranoia. Prin gestul lui Goma ne-a arătat că împotrivirea e posibilă, că putem și avem dreptul să spunem și nu, că aparatul represiv era mai slab decât credeam noi, că și lor le era frică. Goma ne-a arătat hidoșenia împăratului gol, în vreme ce unii nu mai pridideau sa-i laude hainele cele noi, dar și geniul. Și într-un fel i-a avertizat pe români asupra a ceea ce aveau să trăiască în deceniul '80-'89. Nu l-am ascultat, nu l-am înțeles, nu ne-am solidarizat cu el, l-am lăsat singur. Prea mulți au stat să-i cîntărească talentul, cînd problema era una de șira spinării, de verticalitate, de demnitate, de refuzul de a ne lăsa tratați ca sclavi. Mulți nu l-au iertat atunci, nici mai târziu pentru că prin curajul lui a sfidat lașitățile și complicitățile noastre, oportunismul, supușenia capului plecat, tăcerile vinovate, spiritul descărăreț, acomodarea cu răul.

Toate acestea și multe altele l-au singularizat, au accentuat rigiditatea și intransigența unui om curajos care a avut dreptate împotriva tuturor. Și cum nu admite nuanțele, nici compromisul și nici faptul că nu toți oamenii au vocația martirajului, astăzi Paul Goma e în război cu toată lumea. I-a mai rămas un singur adversar: Paul Goma.”(...)

Duminică 13 aprilie 2008

Am absentat atâta de la **Jurnal**, pentru ca am fost alături, la **Butelii**, redevenite **Scrîsuri**.

Miercuri 16 aprilie 2008

În sfârșit, am terminat revizia **Scrîsurilor**. Am tras o copie a **Dialogului** pe hârtie, mâine trimit prin poștă.

Bulele de gazetarnici. Vorbind despre Brigitte Bardot, lumina lumii de la *Ziua* titrează: "*Fosta actriță* Brigitte Bardot..." Și măcar dacă ar semna cu numele întreg.

Fosta Securitate, *fostul* rege, *fostul* poet, *fosta...* actriță... Analfabeții! Despre mine un gulagolog (neam cu gulagoloaga Cesereanu!) a scris: "*fostul* disident P.G." ... ce-o fi în capul lor?

Joi 17 aprilie 2008

Cum informează **Ziua** - citez:

"Un jurnalist al agenției de presă Reuters a fost ucis de tiruri palestiniene în Fașia Gaza -17 aprilie, 08:15 -

acesta a fost titlul, articolul propriu zis, continuă... astfel:

"Un jurnalist palestinian al agenției de presă britanice Reuters și alte două persoane **au fost ucise miercuri, în urma unui tir israelian** cu rachete în Fașia Gaza, au anunțat surse medicale și martori, citați de AFP. O sursă militară israeliană a "prezentat regretele armatei" pentru moartea jurnalistului". (subl. mea)

Cine o fi capul-limpede - mai bine zis titlatorul/titratorul - cel care dă titluri - la *Ziua*? Există două inițiale : "D.C." dar cine știe dacă ele vorbesc de un nume sau de un serviciu.

Merită a fi cunoscută "părerea" unui părerist din Israel, exprimată pe Forum:

"monel din israel (...@bezeqint.net, IP: 79.180.224...) 2008-04-17 09:00 un jurnalist ucis - un vechi proverb: cine se joaca cu focul, se arde".

Tovarășul Monel-din-Israel - după cum se exprimă, un fost aprozarist (sau chiar responsabil de hotel în România) - a luat în seamă doar ce spunea un oficial israelian ("Din acest motiv repre-

zentanții mass-media sau civili se expun unui pericol"), nu și - mai departe - din informație:

“Potrivit martorilor, o rachetă israeliană care a vizat un vehicul din centrul teritoriului palestinian a lovit mașina de teren cu care circula Fadel Shanaa, un cameraman în varstă de 23 de ani. **Fotograful AFP prezent la locul incidentului a văzut cum racheta a lovit mașina jurnalistului, identificată prin semnul "TV" pe acoperiș.** (subl. mea)

Azi am dat pe internet peste un text vechi (din 2005!).
Interesant pârîndu-mi-se, îl trec aici:

“Paul Goma pe dinăuntru eseu []
... "Sunt un bătrân sensibil la cuvintele-bune..."
de Daniel Mazilu 2005-12-07

“Paul Goma pe dinăuntru. Argumente cu privire la
(ne)scrierea unui jurnal

“Sunt un bătrân sensibil la cuvintele-bune. Desigur, din partea mea, comentatorii pot spune orice despre cărțile mele, dar și eu am dreptul să...aflu câte ceva despre mine însumi”.

(P. Goma, Jurnal de așteptare, vineri 9 iunie 1995)

“Se pune întrebarea: Ce ar putea afla despre sine domnul Goma citind acest articol? Răspuns: Probabil nimic. Tinerii însă ar putea găsi câte ceva util vieților lor. Cu o condiție: să fie interesați de scrierea unui jurnal ori de abandonarea lui. Există, cred, în România o tradiție a jurnalului începută, dacă nu mă înșel, cu Milescu călătorul, reîmprospătată de Herr Gelehrter Maioreșcu și continuată până astăzi de toți ceilalți. Mă refer desigur la jurnalele care au fost publicate. Ei bine, această tradiție ne arată din ce motive (cel puțin unele!) încep oamenii să scrie jurnale, din ce motive le falsifică, din ce motive le abandonează și le distrug, din ce motive le continuă, în fine, din ce motive le publică.

În cele ce urmează ne vom opri la “cazul” Goma. Pentru ce ne propunem aici, câteva rânduri scrise de autor în 1978 în Caietul violet, ne sunt îndeajuns. Îți poți începe un jurnal, brusc, trecând direct la notări, fără alte comentarii cu privire la rostul aceluia jurnal. Dar îl poți începe, pe de altă parte, întrebându-te ce te-a apucat de ai început să faci însemnări zilnice. În 1978, Paul Goma simte nevoia unui astfel de preludiu. Jurnalul american (29 sept. -10 nov. 1978) începe astfel: “Iată-mă recidivând întru jurnal. Nu am nici o vină ‘alții’ m-au (re)împins în acest păcat”. Cum putem citi aceste rânduri? Pe de o parte, ca un mesaj într-un jargon religios, în care suntem avertizați că a scrie un jurnal e un “păcat”, iar pe de altă parte, ca un mesaj ce vizează abaterea scriitorului de la activitățile sale obișnuite în favoarea unei analize zilnice a trăirilor sale. E posibil să mai existe și alte interpretări (de exemplu, faptul că un jurnal ar viza analiza propriilor păcate dintre care unul este pălăvrăgeala jurnalului), dar cel puțin acestea

două se regăsesc în concepția domnului Goma despre jurnal. Dar să ne întoarcem la cuvintele sale. Cine sunt acei “alții” care “l-au (re)împins în păcat”? Nimeni “alții” decât: Georg Focke, Mircea Eliade, Monica Lovinescu & Virgil Ierunca. Cam greu să rezisti în fața a patru oameni, mai cu seamă dacă îi și admiri. Situația domnului Goma trebuie să fi fost foarte delicată. Refuzul de a scrie i-ar fi contrariat pe cei patru. Dar nici acceptarea nu a fost scutită de “probleme”, căci – spune autorul – fiecare vedea jurnalul în felul lui. Știm că până la urmă “păcatul” a fost comis. Dar să ne oprim acum la argumentele aduse de domnul Goma pentru neținerea unui jurnal, să rămânem la starea edenică. Probabil veți spune fie că domnul Goma a fost un om sucit, acceptând să scrie un jurnal condamnat a priori la abandonare și căutând argumente pentru aceasta, fie că eu mă joc cu răbdarea dvs. Nici una, nici alta. E drept că autorul oscilează între a scrie și a nu scrie, “credița” scrierii jurnalului născându-se din îndoieli pe care nu le biruie (cum ar fi spus Unamuno, dacă ar fi vorbit despre agonia jurnalului), și că își găsește argumente pentru ambele situații.

Dar mai interesantă îmi pare tocmai efortul, insistența, victoria surprinzătoare a argumentelor pro-jurnal în fața celor anti-jurnal. Simțim în mesajul său, pe lângă aceste argumente, și o mare concesie volitivă pe care autorul o face jurnalului. Să vedem de ce, adică să ne apropiem de argumentele anti-jurnal ce au fost “învinsse”. Ele pot fi categorisite astfel: 1. argumentul politic; 2. argumentul teologico-psihologic; 3. argumentul dostoevskian; 4. argumentul psihanalitic. 1. În România anilor 70, jurnalul - spune P. Goma – era o piesă de dosar, “dovada dușmănozității tale”. Și continuă: “Degeaba te străduiești să arăți bine pe din afară că ești devotat regimului – pe dinătru, jurnalul te toarnă Securității”. Așadar, dacă ai fost sincer în jurnal, acesta devenea pârâșul tău, primul și cel mai consecvent turnător al tău. Este, ce-i drept, un argument tare. 2. Analiza noastră de zi cu zi, serios făcută, nu poate să nu scoată la iveală starea noastră sufletească. Ne putem îmbunătăți ori înrăi cu trecerea timpului. Să presupunem că ne-am înrăit, că am fost deziluzionați de prieteni. Ce-am putea scrie despre ei în jurnal? Ei bine, aceste cuvinte nu sunt ale mele ci ale domnului Goma: “Nu țin jurnal pentru că m-am înrăit. [...] Și așa am comis nenumărate greșeli de apreciere...ce să le mai pun și pe hârtie!”. Iar eu așa spune, fericit cel care s-a cunoscut pe sine.

3. Vi-l amintiți pe Marmeladov, funcționarul (consilier titular) din Crimă și pedeapsă, pe care “l-a biruit năravul” (băuturii)? Pornind de la el, Dostoevski ironizează “gravitatea funcționărească”, ea însăși un automatism. Ei bine, pentru a scrie un jurnal e nevoie de un astfel de automatism, automatismul funcționarului, “disciplina jurnalului”, cum spune P. Goma. Și de ce? Pentru a învinge...lenea. Ne amintim aici și de Borges care spunea undeva că relația scriitorului cu textul stă și sub semnul leneviei. Perfect adevărat, cu precizarea că ar trebui să mulțumim uneori lenei când nimerim peste un text slab și de mici întinderi (ca acesta!). 4. La ce s-ar referi argumentul psihanalitică Evident, la intimități. Trebuie ca autorul să-și “trădeze” ciornele,

schیțele, însemnările? Herman Melville spunea despre o carte de-a lui că este numai o ciornă a unei ciorne. El știa, desigur, că ciornele pot adăposti momente de străfulgerare. Dar, la domnul Goma, ciornele par să nu aibă aceeași importanță. Domnia sa le numește mijloace, și, un pic kantian, se atașează de forma finală a textelor, adică, în limbajul său, de scopuri. Însemnările din jurnal sunt, așadar, mijloace. Exprimându-și însă preferința pentru scopuri, domnia sa nu poate să nu constate la sine o oarecare pudoare, o oarecare “ocultare” a mijloacelor. De aceea, va spune: „Sunt totuși un pudic. Am inclus jurnalul în categoria mijloace – de aceea...”. Oricum, aceste argumente, - am mai spus -, au fost depășite într-un fel. Cu toate acestea, întâlnim la domnul Goma, chiar de la începerea jurnalului american, un fel de clauză de salvagardare: “Voi ține un jurnal de lucru... la care voi renunța de îndată ce nu voi mai simți nevoia să consemnez”. Dar oare în ce condiții dispărea această nevoie? Prin revitalizarea celor patru argumente anti-jurnal? Datorită abandonării dorinței de a le face pe plac prietenilor? Din lipsa timpului ori din lipsa însemnărilor demne de a rămâne (scrise)? Un răspuns găsim tot în cuvintele domniei sale. Ultima frază a preludiului sună afla: “Voi încerca (afla!) să consemnez ceea ce mi se va părea demn de a rămâne scris”.

Să încheiem. Ce „câștigăm” și ce “pierdem” prin (ne)scrierea unui jurnal? Ne putem pierde timpul, prietenii, libertatea, gloria, cumpătul, viața. Putem câștiga însă clarificări ale trecutului, o bună cunoaștere de sine, dar mai presus de orice ideea că în viață există lucruri demne și nedemne, că trebuie să ne gândim serios la acestea. Căci, în mod fundamental, ce este jurnalul dacă nu o scrutare a vieții, o pregătire pentru aceasta și pentru moarte, cu următoarea idee directoare: a distinge binele de rău și... a face binele. Jurnalul, cred, mărturisește demnitatea omului.

“Daniel Mazilu”

Nu m-am înșelat: textul este deosebit de interesant - pentru mine, se înțelege.

Vineri 18 aprilie 2008

Ocupat până peste sprincene cu ale mele - toate urgente! (ca cele trei volume de **Scrisuri** totalizând 2 000 pagini...), nu am urmărit decât cu coada ochiului ce se petrece în România. A trebuit să intervină Horasangian, în *Ziua* de ieri, ca să deschid ambii-doi ochi...

“Norman Manea in Romania

“Scriitorul roman Norman Manea este din nou in Romania. Invitat de editura Polirom sa-si lanseze primele 4 (deja) plus 1(cat de curand) carti intr-o binevenita serie de autor, de diferite institutii culturale de prestigiu (Muzeul National al Literaturii Romane, ICR,

GDS, Colegiul Noua Europa, revista *Observator cultural*) ca sa se intalneasca cu mult-putinii lui cititori sau sa dezbata si conferentieze despre teme de interes major, precum exilul sau Kafka, dar si de doua prestigioase universitati (Universitatea Bucuresti si Universitatea "Babes-Bolyai" din Cluj) ca sa-l onoreze cu titlul de Doctor Honoris Causa. Plus alte intalniri si contacte, plus revederea cu mult-putinii prieteni care i-au mai ramas. Sau au aparut pe parcursul ultimilor 20 de ani de cand a parasit Romania, viata este rasucita si ai parte de multe surprize. Bune sau rele, ar fi alta caciula. Si ar fi inca ceva, extrem de important pentru Norman Manea: resuscitarea memoriei, nu doar prin intermediul imaginatiei, ci prin contactul nemijlocit cu oamenii. Cu lumea din jur si strada. Caci, asa cum a repetat de multe ori, Norman Manea a fost si a ramas scriitor roman, "casa melcului" a fost limba romana, dincolo de ascendenta sa etnica si dincoace de mizeriile istoriei. Daca Norman Manea este astazi un nume recunoscut international si un posibil doinit, oftat si tanjit laureat Premiu Nobel al Romaniei, existenta lui biografica, cat si cartile lui nu sunt (re)cunoscute si acceptate pe masura valorii sale de establishment-ul literar autohton. Nu intram in detalii de culise, cine pe cine nu inghite si de ce unii nu admit ca ar fi ceva grozav de capul si opera lui Norman Manea. Faptul ca Uniunea Scriitorilor ignora prezenta lui Norman Manea in Romania si se face ca ploua in fata succesului sau international nu este nici macar un semn de diplomatie. Asa, de ochii lumii, macar, daca domnii Manolescu & Vosganian nu aveau timp, se putea organiza o seara-intalnire-primire protocolara macar cu unul dintre secretarii USR. Gabriel Chifu chiar era un posibil amfitrion civilizatat. N-a fost sa fie. Nu este ceva nou pe aceste meleaguri, nici unic in istoria lumii.

“Pe scurt, acesta ar fi traseul lui Norman Manea prin tara natala si prin limba in care a trait si, mai ales, a scris deja o importanta opera. Ne bucuram ca Norman Manea, prietenul nostru, s-a intors in Romania. Si atat. Restul e tacere, moarte, viata, nu prea stim ce mai ramane in afara literaturii.

“Bedros Horasangian”

Am copiat întregul text, pentru a fi scutit de explicații ale mele despre vizita lui N. Manea în România.

Aflu, deci, ca N. Manea, în turneul său triumfal, marcat de lansări de cărți (serii - la Polirom), de titluri onorifice, vizite-acompanieri la Muzeul National al Literaturii Romane, ICR, GDS, Colegiul Noua Europa, revista *Observator cultural*, conferințe de presă a fost/este ignorat de... Uniunea Scriitorilor.

Cum se explică inexplicabilul? Doar prin faptul că lui N. Manolescu nu i-a plăcut N. Manea, ca scriitor? Fiind omul dracului, întreb: «Îi vor fi plăcut V. Em. Galan, D. Popescu-“Dumnezeu”, Petru Dumitriu? Așa ar reieși, din cronicile dedicate acestor uriași scriitori, “după rivoluție”»...

Bine-bine, dar (îmi urmez eu argumentarea de care nimeni

din România nu are nevoie) N. Manea este evreu, or de când Manolescu s-a prefăcut - nu chiar fulgerător, însă... peste noapte) din antisemit în agent-vigilent al Holocaustului-în România, astfel obținând Ciolanul UNESCO (să nu fie uitat "legionarizat" L.I. Stoiciu, tot de către antilegionarul Manolescu). Firesc ar fi să se fi realizat - după conversiunea inversă - o solidaritate etnică, nu?, atunci măcar una de interese înalt-morale, doar și N. Manea îl demascase cu avânt și nemilă (milă, la evrei, când critică... tovarășește *goimea*?) pe "legionarul Eliade", nu? Ba da, ba da - atunci cum se explică inexplicabilul?

Încep să devin plictisitor: am uitat că în România, tot Românul explică totul - și nu doar inversul, ci și inversul inversului?

Dar-însă-totuși... Ca orice holocaustolog militant - categorie din care vrea, nu vrea N. Manea face parte - își editează seria de opere la Polirom; altfel spus: Politrom. Conducător (concernul) de Silviu Lupescu, asociatul în nu doar afaceri al lui Serge Moscovici, inventatorul, în toamna anului 1944, a "Republicii Socialiste Sovietice Moldova", cu capitala: Iași. Tovarășul Lupescu - tovarăș al tovarășului Moscovici Serge - a devenit de vreo trei ani și tovarășul lui N. Manolescu, tovarășie consacrată (sic) prin cedarea editurii Cartea Românească (a Uniunii Scriitorilor) Politromului Lupescu/ de către Nicolae Manolescu. Cum așa: nici această filiera (altfel comercială, având și reprezentantul UNESCO părți din turta culturală...) nu a contribuit la tolerarea lui N. Manea, scriitor, totuși, român, care scrie, în continuare, în limba română?

Inexplicabilul să se explice prin niscai cuvinte rele rostite (rostite, nu scrise, N. Manea fiind prudența personificată, ca să nu spun: Monumentul Fricosului Cunoscut) la adresa lui Manolescu - simetricul lui Manea în materie de Frică-la-român? Aproape-explicabil, fiindcă nu cred că motivul "supărării" manolești ar fi atacul prin "Felix Culpa", Președintele Uniunii scriitorilor nefiind sensibil la doctrina legionară, nici la Eliade, el fiind ucenic declarat al lui Guță Tătărescu - nici, pentru memorie, la "antisemitism", decât atunci când acestea două pot fi folosite ca arme de neutralizat, de lichidat un "adversar" - și nu un partener de dispută literară.

Bine-bine, dar o explicație a ostilității (una mică, uite-atâtică) - trebuie să existe, altfel cum să supraviețuiești fără explicații ale manolescităților isterico-căcăcioase, una pe față, alta pe dos, vorba lui Moromete: "După facultăți"?

Las baltă tentativa de a afla de-ce-ul urii (pentru că N. Manolescu îl urăște pe N. Manea, iar acest "sentiment" nu are

nevoie de explicații) și mă las pradă buricului meu propriu și personal: Sper că nu am uitat că și eu sunt un scriitor român, de limbă română, neacceptat de românul Manolescu, pe urmele românului Dinescu (ce plească!), deci de către Uniunea Scriitorilor. La mine nu există mister: l-am “scuiptat în direct” și pe Manolescu, dimpreună cu ciracii săi obedienți, începînd de la Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990), de la ticăloșia-idiotețenia: “Omul cu o mare”...

Din informațiile de până acum, în programul turneului, nu am observat prezența Martei Petreu. Întâmplare? Gaură în cultura mea rezemată pe doar *Ziua*? Oricum, nu am întîlnit-o, nici măcar la Cluj, unde Morman Nanea va fi (a fost) făcut doctor honoris causa, numele Martei - cea care contribuționase, în cadrul holocaustizării mele cu epocala găselniță, aceasta: după cum există pe lume antisemiți - ca mine - așa există, orice am crede noi, ignoranții - și filosemiți!, după cum ne comunicase Moarta Petreu, într-o conferință alături de tovarășii Ghitta și Oișteanu.

Acum îmi vine: dar Manolescu - deci: Uniunea Scriitorilor - nu-l suportă nici pe Cărtărescu!, drept care nu l-a invitat la Cumetria ultimă de la Neptun.

Ce să semnifice asta? Că Manolescu s-a luptat ca un leu ca să ajungă brigadier șef al scriitorilor doar ca, de pe această poziție de absolută superioritate (sic) intelectuală (resic) să-i poată ignora pe scriitorii nesuferiți lui (în toate felurile: de la “felul Cărtărescu” la “felul Goma”)? Iar “felul Manea” este și el pe-acolo, un “fel”, servit rece (precum ura prostului)?

Sâmbătă 19 aprilie 2008

În 22 aprilie va fi încă o înfățișare a interminabilului proces al nostru. Iar avocatul meu, D-na Crângariu este tot atât de “prezentă” ca și în ultimele trei înfățișari... Adică sublimă-dar... După una din ele se lăuda că va protesta, în scris, la Tribunal, împotriva... uitării tovarășei grefier, cea care era de vină că procesul nu continua - ba chiar din contră: se împotmolea la fiecare mal. Nu a făcut nimic. După ultima amânare, pur și simplu nu a putut fi contactată nici prin poșta electronică (mi se întorceau mesajele), nici prin clasicul telefon: Mircea Stănescu s-a străduit, vreo trei jumătăți de zi: a izbutit în cele din urmă să-l contacteze pe Dl. Crângariu, însă el nu știa nimic despre chestiunea noastră.

Nemulțumirea mea este justificată: de câteva ori - după câte o... amânare, justificată de ne-pregătirea apărării, o întrebam pe D-na Crângariu dacă mai continuă sa figureze ca apărător sau mă

lasă baltă - dar să-mi spună! Nu, da de unde, cum să fac așa ceva, etc... De vreo trei luni nu raspunde la mesaje - de parcă ar fi luat deja hotărîrea de a renunța la apărare.

Vom vedea după 22 aprilie - când, în principiu, Valerian Stan și Mircea Stănescu au fost convocați ca martori ai apărării. Bine, domnule, de vină să fie doar oboseala care ne ucide pe toți...

Duminică 20 aprilie 2008

Într-o împrejurare grea pentru el, M. Ciucanu îmi scrie:

“Pe 27 martie am primit vestea : bunicul a cazut, s-a lovit, e la spital. Cand am ajuns acolo (la spital), mi-am adus aminte, fulgerator, de 'atmosfera' din **Garda Inversa**. Cartile Dumneavoastra sunt ca aluatul : cand le citesti zici : a, da, asa..., apoi , dupa ce le termini de citit, cresc, raman in tine, devin clasice (cel putin pentru mine). M-a uimit sa gasesc aceeasi atmosfera in spital, aceeasi raportare in fata suferintei, in fata mortii. Vasazica noi nu ne'am schimbat deloc din 1973-1974 din punct de vedere material, spiritual, uman ?”

Nu am avut ce-i răspunde. Ce să-i fi spus: ca suferința pricinuită de boala, agonia cuiva apropiat a fost și va rămâne suferința, agonia - chiar moartea - noastră, a supraviețuitorilor? Iată eu port mereu, proaspete, de neșters două morți: a tatei și a mamei. Și îmi vor rămâne proaspete, sfâșietoare, până la urmă de tot.

Tot Ciucanu mi-a trimis un interviu al Nataliei Soljenițina în care este și o fotografie al Omului ei. Mi-am zis, fără jenă, fără rețineri... culturale:

«Uite-l, a trecut în icoană...»

Așa arăta. Ca un Sfânt Niculae, însă cu privirea goală-plină, a celui care tocmai trecuse dincolo.

Alaltăieri vorbisem cu Victor Lupan la telefon (are editură, pe rue Jacob!). Pe mine mă interesa ce mai știe despre Soljenițin, cu care se întreține telefonic din când în când. Ultima oară Natalia Soljenițina îi comunicase că “azi” Omul nu i se simte bine. Altfel e viguros, lucrează cu poftă, atât că nu mai iese din odaie: picioarele, păcătoasele... Și încă ceva a mai aflat Lupan: că, de la o vreme haita de javre care îl hărțuise, atacase, batjocorise (pe Soljenițin) ani de zile - mai ales de la publicarea cărții **Două veacuri împreună** a încetat de a-l mai scuipa, lătra, antisemitiza.

Nu l-am întrebat pe Lupan: de ce? De ce nu-l mai atacă? Fiindcă “manifestul antisemit” ultim cunoaște tiraje astronomice - de ordinul milioanei de exemplare în fiecare an? Asta ar însemna că acuzații nu erau chiar cu toții evrei... Evreii ar fi continuat urletele - ceea ce se observă, la clasicii holocaustologi ai lor - au mai rămas câțiva, cunoscuți de toată lumea rusească,ăștia continuă să urle la lună. Mai degrabă agresorii - majoritari ruși - au obosit; ori au ei alte treburi; se vor fi descurajat, constatănd că Bătrânul nu se clatină-clintește sub ocări și amenințări (dar nu și sub blesteme - l-am întrebat pe Lupan dacă și Soljenițin este ritual-blestemat, cum am fost eu și probabil voi mai fi...: în Antisemitizarea-de-limbă-română, chiar în “limba” vorbită de evreii de la Chiș’nău, continuă - : nu, el nu cunoaște blestemul-evreiesc).

În legătură cu icoana Sfântului Niculae Soljenițin: cine știe: oglinda în care mă privesc în fiecare dimineață când mă bărbieresc o fi una optimizatoare; încurajatoare: «Hai bătrâne, încă o zi - după aceea mai vedem noi... Uită-te în mine și vezi-te: pielea obrazului e fără brazde, netedă, rumenă (ca un curuleț de copileț), doar gura pare a mărturisi o oarecare dezabuzare - cine n-ar fi în locul tău? - și lumina ochilor, oarecum stinsă, dar tu de la douăzeci de ani o aveai așa, fiind miop... Dă-i, bătaie, Moș Reproș, azi, și gata; încă cinci-șapte paginuțe și te oprești până mâine, tot aici, la oglindă, în tine...»

20 aprilie 2008

INMER - Institutul Național pentru Falsificarea Memoriei.

Caietele INMER (“Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc”) nr. 11, martie 2008 publică dezbaterea “Psihiatria ca armă de represiune politică folosită de regimul comunist și reflectarea acestui fenomen în exil”. Un titlu neobișnuit de lung, pentru a comunica... altceva decât *adevărul* - după cum voi arăta mai încolo.

Mărturisesc: nu știu de unde s-o iau, cum s-o privesc (despre dezbateri vorbesc)...

Pentru a pătrunde “secretul” acestei reuniuni (la 18 octombrie 2007, la Jockey Club, București) avînd ca temă folosirea psihiatriei ca armă politico-politienească a regimului comunist este imperativ necesar să spun: în cele câteva ceasuri cât au durat dezbaterile dezbătătorilor care se ‘zbat - și ei! - să **rescrie Istoria**

Contemporană a României nu a fost rostit măcar o dată numele celor care au făcut cunoscută, prin Europa liberă, această “practică” și în România: al meu, de la București și al lui Virgil Tănase, care, de la Paris, din casa Monicăi Lovinescu, a înregistrat convorbirea noastră telefonică dată spre difuzare în aceeași zi.

Cu ce/cine să încep? Nu am încotro: cu deschizătorul dezbaterii, Dinu Zamfirescu, cel care, în 1988, la Paris, împreună cu Mihnea Berindei a pus la cale un putch minabil, fără vreun nobil scop decât acela de a o introduce ca vicepreședinte al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România pe fata Doinei Cornea, perfect necunoscută în regiment și strălucind prin absență de la manifestările-manifestațiile noastre - pentru drepturile omului, desigur; cel care a transformat publicația Institutului pe care-l conduce în jurnal-de-bord al “liberalilor” (de teapa turnătorilor de pușcărie: Quintus, Cîmpeanu, Lăzărescu, a bolșevicilor-denađejde: Olteanu, Videanu, Meleşcan, Stolojan, Vosgian, a uteciștilor - și istorici! - : Ungureanu, Cioroianu, Marius Oprea...); cel care de curând a impus cenzurarea volumului **Antologia Rușinii** (inițiat de Virgil Ierunca), ce trebuia să apară la INMER. Așadar indispensabilul Dinu Zamfirescu a început prin a comunica:

“Psihiatria ca armă de represiune politică este un subiect pe care trebuie să-l abordăm neapărat, *deoarece, actualmente, opinia publică românească începe să uite* niște realități care au existat până nu foarte de mult” (subl. mea.).

Într-adevăr: “opinia” (publică românească) “actualmente începe să uite”, însă președintele Institutului Național pentru *Memoria Exilului Românesc* liberalul Dinu Zamfirescu veghează pe ziduri și o readuce în... *Memoria Exilului Românesc* prin... **falsificare** - cu ajutorul conștient al lui Ion Vianu, al lui Gabriel Andreescu și cu acela abuziv-folosit la publicarea dezbaterilor în Caietul INMER, al lui Vasile Paraschiv (intervenția sa a fost vădit “curățată” de pixul cenzurator al președintelui - cu acordul principalilor participanți - de numele odiosului Goma...).

Pentru o mai corectă expunere a faptelor - care alta, decât una cronologică? - voi cita mai întâi din “Jurnalul de Iarnă” din februarie-martie 1971 inclus în volumul meu de mărturie **Culoarea curcubeului** - re-re-repet: cel trimis la topit de Liiceanu, fără ca vreunul dintre prietenii mei de atunci (printre ei: Zamfirescu, Andreescu, Vianu) să se fi măcar mirat, necum protestat... Voi reproduce apoi “adevărul” impus de INMER, de Zamfirescu, de Andreescu, de I. Vianu și de Paraschiv, cel abuzat-cenzurat de intelectualii de vârf ai României, nemulțumiți de istoria-cum-a-fost-ea, de aceea au încercat să re-scrie ei cu mâna

lor istoria-cum-le-ar-plăcea-lor-să-fi-fost.

Așadar, citez din **Culoarea curcubeului** (ed. Polirom, 2005, pag. 59, continuarea notației din 18 februarie (1977):

Ora 17,00: Abia acum aflu - de la Europa liberă:

Ceaușescu a ținut un violent discurs împotriva noastră. Dar când? Ieri, 17 februarie, zice Europa. Ieri? Dar cum am resimțit noi ieri-ul? A-ha, așa se explică barajul din jurul imobilului și ploaia de telefoane... atitudinale? Dar astea ar fi fost consecințele, nu... Nu, ce?

“(...) Manuel Lucbert în *Le Monde* din 19 februarie 1977, sub titlul “M. Ceausescu s’en est pris vivement a ceux qui «trahissent leurs pays»”(...)

“(21 februarie [1977], continuare)

(Tot) 18,50: Telefonează [jurnalista] Dessa Trevisan (convorbirea nu se întrerupe). Mă întreabă ce cred despre întâlnirea de mâine cu Burtică (nu de la mine știa). Răspund că nu știu, îi voi spune mâine - după...

Ora 19,15: Vasile Paraschiv reușește să strige la telefon:

«Mă aflu în pericol! Atenție!!»

Ce o fi pățit? - întrebare retorică...

(Jurnal de iarnă)”

“Am aflat mai târziu: îl hăituiam securiștii. **Semnase cu o zi înainte, [în 20 februarie] iar azi (21 februarie) venise din nou la București, să aducă documentele care probau că fusese internat în azil psihiatric.** În acea seară va scăpa de câini, însă în 23 februarie... (voi ajunge și atunci). (...)

“Halucinații... Tot halucinații să fi fost, pentru [Cornel] Burtică [vicepremierul de atunci cu care avusesem o “intrevvedere” în 22 februarie], răpirea (altfel cum să-i zic?) muncitorului Paraschiv Vasile, din fața casei mele, operată de băieți? Citez din scrisoarea pe care acesta avea să mi-o înmâneze peste o lună (în 22 martie 1977)”:

“La 23 februarie 1977, ora 8 dimineața, pe când încercam să intru pe scara blocului Dvs. am fost arestat de trei ofițeri de Securitate care erau postati în fața blocului și, deși se prefăceau că repară ceva la mașină supravegheau totuși cu atenție intrarea (...)

“(...) Halucinații - iată ce i-au confiscat securiștii lui Paraschiv:

- 1. Cuvântarea Președintelui Carter cu ocazia venirii la Casa Albă;**
- 2. Biletul de ieșire din spitalul Voila-Cîmpina, unde fusese internat în mod forțat de ei, Securitatea din Ploiești, la 23 decembrie 1976;**
- 3. Copie după foaia de observație de la spital;**
- 4. Procesul-verbal de percheziție de la domiciliul meu,**

făcut la 12 noiembrie 1976.”

“Halucinațiile muncitorului Paraschiv Vasile continuă:

“Colonelul Popa m-a întrebat dacă îl cunosc pe Paul Goma și dacă am semnat ceva. Am răspuns că îl cunosc personal pe Paul Goma *de la data de 20 februarie 1977*, dată la care mi-am dat adeziunea deplină la scrisoarea dânsului adresată lui Pavel Kohout și tovarășilor săi de la Praga - scrisoare deschisă pe care am semnat-o și eu. Și că am mai fost la dânsul a doua zi, la 21 februarie și că azi, miercuri 23 februarie ar fi fost a treia oară, dacă Securitatea nu m-ar fi împiedecat să comit acest «delict politic». Colonelul Popa mi-a zis că el îmi dă un «sfat»: să rup orice contact cu Goma. Mi-a spus că dacă întrerup contactul cu Goma îmi anulează diagnosticul de nebun. Am zis că eu acționez după cum îmi dictează conștiința”.

“(24 februarie) [1977]

Ora 20: Paulina Cătănescu. Și ea a fost internată de mai multe ori în azile psihiatrice (Cula, Bălăceanca).”

“**Sâmbătă 26 februarie** [1977]

(...) În cursul dimineții, vizite: Paulina Cătănescu, (...)

*Ora 17,15: Îmi telefonează de la Paris Virgil Tănase. Îmi cere un interviu pentru Les Nouvelles Littéraires. Ciudat, dar așa e: telefonul nu a fost întrerupt, cu toate că îi transmit: **ȘI ÎN ROMÂNIA SE PRACTICĂ INTERNĂRILE ÎN AZILE PSIHIATRICE PENTRU DELICTE DE OPINIE.***

*Îi mărturisesc “corespondentului”: 1. Că, acum, telefonul meu nu este, ca de obicei, întrerupt; 2. Că, spre rușinea mea, nu știam (deși rămăsesem în legătură cu foștii colegi de închisoare și de domiciliu obligatoriu) că se practică internarea-la-nebuni, ca în Rusia. Îi mai spun ce am aflat: **internările sunt decise în virtutea unui Decret (Nr. 15, din martie 1965), deci exact din luna în care crăpase Gheorghiu-Dej. Ceea ce părea de neconceput (anume că Ceaușescu ar fi rupt-o cu legile și practicile staliniste ale lui Dej) se dovedește a fi realitate în cazul criminalului Decret 15 - adevărat, lansat de Dej, dar aplicat de Ceaușescu. Îi mai spun: **Veniseră la mine, până în acel moment, 8 persoane, victime ale internărilor-la-nebuni. Adunasem materiale doveditoare: bilete de ieșire din spital, foi de diagnostic etc - de la Paraschiv Vasile, muncitor, de la Brașoveanu Gheorghe, economist (internat de mai multe ori, ultima pentru că ținuse într-un cerc restrâns o comunicare: “Știință și religie”), de la Cătănescu Paulina, inginer chimist - despre care mai vorbisem - și de la Stoean Păun, inginer mecanic - acesta era amenințat cu internarea, fiindcă, disperat de șicanele de la serviciu, apăruse în uzină cu, pe piept, ecusonul pe care scria SCLAV.”*****

Din rapoartele Securității (recuperate prin CSNAS):

(16) Interviu luat prin telefon de Virgil Tănase [în 26 februarie], apărut în revista Les nouvelles littéraires nr. 2574 din 3-10 martie 1977

- ortografia le aparține, n.m. P.G.

(P.G.):...*Iar cei, din nefericire foarte rari, care îndrăznesc să o spună sînt trimiși dacă nu la închisoare, cel puțin la spitalele psihiatrice.* [bifat cu un X mare și marcat cu o linie verticală]

V.T.: Ce sînt aceste spitale în România?

P.G.: *Internarea în spitale de psihiatrie pentru delict de opinie este reglementată prin Decretul nr. 12 din 1965.* [bifat cu semnul văzut] **Cunosc opt cazuri** între care cel al lui Gheorghe Brașoveanu, care a fost internat aci din cauza unei conferințe despre “Viață și Dumnezeu”. În momentul de față, lucrez la o carte care tratează această problemă.]

“[tot 26 febr.] Ora 17,30: Vizită: Familia Nuță. Tot atunci: Sandu (Gh.) îmi telefonează, ca să mă anunțe: Fusesse chemat la Pașapoarte!

Ora 19,10: Europa Liberă s-a dezmoțit de-a binelea: transmite bomba pe care l-o furnizasem acum două ore, anume: și în România se practică internările psihiatrice pe motive politice! Așa, da!

(Jurnal de iarnă)”

“Duminică 27 februarie [1977]

“(...) Nota: Mai târziu aveam să aflu că, în acea zi - 27 februarie 1977 - luase ființă, la Paris, Comitetul Francez pentru Apărarea Drepturilor Omului în România, din inițiativa unor tineri francezi care lucraseră în țara noastră ca sociologi, etnografi, istorici. Comitetul a avut un rol determinant, atât în informarea opiniei publice franceze despre ceea ce se petrecea în România, dar și în apărarea noastră, acelor aflați la cheremul Organelor (mai apoi Comitetul s-a transformat în Ligă afiliată Federației Internaționale pentru Apărarea Drepturilor Omului).”

”Miercuri 2 martie [1977]

Ora 8: Telefonul, în continuare, mort.

(...) Ora 10: Telefon de la Paulina Cătănescu. Speriată, îngrozită de urmăritori.”

“(...) Joi 3 martie [1977]

(...) Între 14,30-18,10: Negoțescu. Foarte important! (Ana Maria a plecat la “Louis” la ora 5, s-a întors la 7).”

“(...) Vineri 11 martie

*Ora 8,45: TV canadiană canalul francez. Interviu până la ora 9,30. **Între 12-14: Nego cu I. Vianu!***

(Jurnal de iarnă).”

Nota din aprilie 2008:

Deci, știrea despre internările psihiatrice în România a fost difuzată **în 26 februarie (1977)**, iar I. Vianu a venit abia după

două săptămâni, **în 11 martie** să semneze Apelul nostru, pentru respectarea drepturilor omului - aducînd și un text al său, despre sfîșierea românului care cere emigrarea din România.

Tot din rapoartele Securității:

19) Interviu acordat Agenției americane de presă U.P.I., apărut în fragmente în cotidienele “Le Monde” nr. 9995 din 19 martie, “Die Welt” nr. 64 din **17 martie 1977**:

“Paul Goma a afirmat că există în România spitale de psihiatrie în care autoritățile nu ezită să-i interneze pe opozanți. El a citat numele a patru așezăminte (spitalele Bălăceanca, Cula, Poiana Mare și Petru Groza), dintre care primele două în București, în care, după cîte știe el, au existat cazuri de acest fel. *Scriitorul s-a declarat gata a furniza identitatea a trei persoane care au suferit un atare tratament și care i-au adus dovezi confirmînd internarea lor psihiatrică din motive politice. El speră să poată înmîna aceste declarații Conferinței de la Belgrad.* [bifat cu semnul văzut și marcat cu o linie verticală]

20) Interviu acordat Agenției americane de presă U.P.I., apărut în fragmente în cotidienele “Le Monde” nr. 9995 din 19 martie, “Die Welt” nr. 64 din 17 martie 1977:

“Paul Goma a afirmat că există în România spitale de psihiatrie în care autoritățile nu ezită să-i interneze pe opozanți. El a citat numele a patru așezăminte (spitalele Bălăceanca, Cula, Poiana Mare și Petru Groza), dintre care primele două în București, în care, după cîte știe el, au existat cazuri de acest fel. *Scriitorul s-a declarat gata a furniza identitatea a trei persoane care au suferit un atare tratament și care i-au adus dovezi confirmînd internarea lor psihiatrică din motive politice. El speră să poată înmîna aceste declarații Conferinței de la Belgrad.* [bifat cu semnul văzut și marcat cu o linie verticală]

21) Declarație făcută lui Klas Bergman, corespondent al ziarului “Dagens Nyheter, [insert de mână din care nu se înțelege decît primul din cele trei cuvinte: *coditian*] apărută în nr. 98 [insert de mână: *din 12 aprilie*] al cotidianului respectiv :

(...) **Goma vorbește de asemenea despre trei persoane care din cauza activității lor politice au stat internați într-o clinică de psihiatrie. Este vorba de Vasile Paraschiv, un fost membru de partid mai în vîrstă, inginer Paulina Cătănescu și economistul Gheorghe Brașoveanu. Un al patrulea, Păun Stoian, un inginer care drept protest împotriva sistemului a purtat un mic afiș cu inscripția “sclav” a fost amenințat că va fi internat într-o clinică de psihiatrie...**

Să vedem cum prezintă INMER (“Memoria Exilului”):

Așadar președintele Zamfirescu Dinu îl introduce pe:

Ion Vianu - care declară:

“Eu am elaborat mai multe studii asupra acestei probleme

specifice, deoarece, **fără falsă modestie, am fost primul medic care, în țară găsindu-mă, am vorbit despre abuzurile politice ale psihiatriei în mod public și am făcut-o și după ce am părăsit România**". (subl. îmi aparține, P.G.)

În curând se vor împlini două decenii de când I. Vianu tot invocă în intervențiile sale publice - orale, scrise - un articol al său publicat în *Viața românească* mult înainte de 1977, în care demascase psihiatria politică. Nu va fi, în sfârșit, momentul ca autorul articolului să-l republice, măcar parțial, pentru ca cititorul să judece pe text ce și cum anume scria el, mult înainte de 1977, **“fără falsă modestie (...), despre abuzurile politice ale psihiatriei” ?**

“(...) [despre] “această intenție deliberată [din partea puterii statale] **eu am avut cunoștință de ea începând de la sfârșitul anilor șaiszeci**” (...) “În afară de propriile mele mărturii există discursul lui Ceaușescu din 1 octombrie 1968 (...)”

“Ca să vă imaginați puțin (...) era cazul unui avocat în vârstă, Haralamb Ionescu, de la Brașov, care a venit [“a venit?”, singur, din proprie inițiativă? - în românește se spune: “*a fost adus*” - observația mea, P.G.] la Spitalul Central după ce făcuse [sic] următoarea acțiune: scrisese Secretarului General al Națiunilor Unite pentru a-i spune că nu sunt drepturile omului în România (...) Mi s-a cerut atunci să fac parte din comisia de expertiză și am refuzat. Și de atunci a început o evoluție personală despre care nu vreau să vorbesc acuma, pentru că nu este interesul acestei seri să vorbesc despre mine”...

Ba da: interesul acelei seri ar fi fost ca I. Vianu să vorbească despre sine, spunând *adevărul* despre acel episod. Anume că știrea despre internările psihiatrice fusese difuzată în 26 februarie (1977), iar el, I. Vianu a apărut abia în 11 martie, însă numai ca să semneze Apelul nostru *pentru a obține pașaport de emigrare, până atunci refuzat*. Și nu a făcut-o: adevărul ar fi contrazis “varianta” sa, eroică și “fără falsă modestie”. Dar nici după acea dată (ne-am mai întâlnit până la 1 aprilie, când am fost arestat: și după ce am fost liberat) I. Vianu nu s-a manifestat prin vreo declarație scrisă ori orală (prin telefon, Mariei-France Ionescu, de pildă) împotriva internărilor psihiatrice. A deschis gura abia după ce a ajuns în Elveția față de jurnalista Nicoleta Franck.

Până la apariția Caietului INMER nu vedeam importanța “priorității” denunțării psihiatriei politice în România.

În 1977 consemnasem pe foi de hârtie ceea ce, în 1978, la Paris avea să alcătuiască un capitol, “Jurnal de iarnă” al mărturiei editată în 1979, la Seuil, în traducere franceză, sub titlul **Le**

Tremblement des hommes (titlul original fiind: **Culoarea curcubeului**). Și în acea împrejurare mă considerasem un simplu agent purtător de mesaje ale concetățenilor mei cei fără glas și fără de putere. Astfel “tratasem” Apelul pentru respectarea drepturilor omului - despre a căror încălcare eram documentat până peste cap; astfel am făcut pe curierul (și telefonic), atunci când am aflat cumplita veste: *și în România se practica internarea-lanebuni-pentru-normalitate-cetățenească, după modelul sovietic*, știre aflată de mine abia în 26 februarie 1977 (de la Paraschiv, Cătănescu, Brașoveanu, Stoean Păun...).

Am făcut-o - pentru ca era normal să o fac, oricine în locul meu ar fi făcut la fel, fără a revendica “prioritatea”, fără a pretinde recunoștință veșnică din parte “opiniei publice”. Așa credeam până la citirea Caietului INMER. Spre surpriza și durerea mea, iată: există oameni - printre foștii mei prieteni - care intervin acum, după 30 ani, pentru a re-scrie, ei, becisnicii, istoria noastră.

Re-scriitor al Istoriei României, în afară de sinistrul sovietist Roller, l-am avut, recent, pe Tismăneanu - el, apărînd (“cu ghearii și cu dințile”, vorba unui congener al său) “concepția sa, academică... cea care, cu binecuvântarea lui Băsescu, a falsificat istoria contemporană a României, prin **mutilare** (eliminînd fără opoziție din partea colegilor din Comisie: Manolescu, Mihăieș, Patapievici, Monica Lovinescu, Zub... perioada 28 iunie 1940-iulie 1941, apoi pe cea dintre martie 1944 și 1946, pentru a nu-i contraria pe rușii ocupanți ai Basarabiei și Bucovinei, apoi ai României câtă mai rămăsese, cu atât mai puțin ofensa pe evreii auxiliari zeloși, feroci ai Ocupantului bolșevic) și prin **falsificare**, chiar **inversare a termenilor** - un exemplu din o sută: Raportul său - tipărit în foarte multe exemplare la Humanitas BMW - pretinde că “*Ceașescu îi alungase din România pe evrei*”. Or toată lumea știe că Ceaușescu avea alte păcate, toate grele, de pe urma cărora pătîmiseră numai românii, nu și evreii - aceștia colaboraseră cu regimul comunist, alcătuiind ei înșiși Aparatul de Stat și de Partid, câtă vreme avuseseră cetățenia română, însă și după ce *emigraseră* devenind israelieni, francezi, germani, americani.

Și iată-i acum pe impotenții târâie-obiile adunați la INMER, profitînd de prezența lui Vasile Paraschiv, singurul om cinstit din acea adunătură de “directori de conștiință” impostori, mincinoși, încercînd să intre în Istorie prin ușa din dos, cea frecventată de slugi, de furi și de tâlhari. (Îmi vine în minte o zicală amărâtă: “Ceaușescu, neizbutind să intre în istorie, vrea să intre în geografie”).

Și în “mărturiile” despre denunțarea psihiatriei în România I. Vianu procedează ca și în acuzațiile de antisemitism la adresa mea: deschide gura și lasă cuvintele să-i curgă pe bărbie, pe piepții cămășii, ca dintr-un robinet uitat deschis - fără a ține seamă de proprietatea lor, de adevărul lor.

Dacă avea cunoștință de abuzurile psihiatrice **“începând de la sfârșitul anilor șaizeci”** de ce nu le-a denunțat de atunci?, iată, eu am mărturisit că abia în februarie 1977 am aflat despre acestea și pe dată... am turnat! Pentru cei care umblă pe la *memorie* amintesc: și atunci domnea teroarea lui Ceaușescu și a Securității.

Apoi: ce înțeles ascunde afirmația: **“În afară de propriile mele mărturii există discursul lui Ceaușescu din 1 octombrie 1968”** ?

Nu am pătruns pâcla groasă a discursului său deslânat, incoerent, îl las așa, neatins.

Aproape mă obișnuisem cu *absența* sa scrobito-somnoliferă în prezidiile conferințelor, a colocviilor, încă de la prima ediție a **Amintirilor în dialog** (cu M. Călinescu), unde era evidentă - la amândoi - *autoamnezierea*. De aceea m-a surprins dureros agresivitatea cu care m-a atacat acum câțva timp - tot în INMER - tratându-mă de: *“antisemit basarabean”*! Atunci dedusesem că, tot dormitînd prin comitete și comiții și prezidii alături de căprarul holocaustolog, Monumentul Nesimțitorismului Dâmbovițelin, Oișteanu-Oigenstein, acesta îl alfabetizase pe fiul lui Tudor Vianu șoptindu-i “ultimele știri”. Din acestea I. Vianu reținuse doar că sunt “antisemit” și “basarabean”; din lene, confecționase grăbit: **“antisemit basarabean”** - după care adormise la loc.

Din Dezbateră de la INMER reiese ceva mult mai grav: I. Vianu este, nu doar un indiferent (fusesse o viață întreagă, de aceea dialogase atât de armonios cu un Matei Călinescu), ci a devenit de câțiva ani militant holocaustolog. Or scopul suprem al acestora (care cred fără a cerceta - și condamnă orbește, fără a judeca) este *suprimarea memoriei celuilalt (goi-ul)*. Prin *omisiune* a adevărului de toți știut și prin *fabricare de neadevăruri* - ca aici.

Ce ocazie mai fericită pentru un veninos ca Dinu Zamfirescu de a-și exercita puterea (sic) prin cenzurarea celor care nu-i împărtășesc opțiunile (resic), la urma urmei, prin *rescriere a istoriei*, visul oricărui căcănar slugoi, fie el Roller, fie Tismăneanu, fie Marius Oprea (Comisia încredințată lui de Tăriceanu, avîndu-l ideolog-șef pe securistul sionist “Radu Ioanid” a fost neutralizată de Băsescu prin Tismăneanu, însă “programul” era identic: *fără perioada iunie 1940 - 1946* - ca să nu-i supere pe americanii de la Tel Aviv). Îmi arde și el o copită, scriind:

“Aș sublinia aportul deosebit al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România și a lui Mihnea Berindei care crede că a fost printre primii care a relevat în Occident acest fenomen. Pe urmă bineînțeles abuzul (...) a fost reflectat și în emisiunile posturilor de radio Europa liberă și BBC”.

“Pe urmă” au venit hoitarii, profitorii, “primii”, falsificatorii memoriei - ca el, ca Vianu, ca Andreescu.

Așadar, iată cum stăm: “Primul care a demască psihiatra politică în România” a fost - fără falsă modestie - I. Vianu ; “printre primii care a relevat în Occident acest fenomen” a fost, cine altul dacă nu Berindei!?

Inmer-iștii refuză să pomenească numele lui Virgil Tănase “corespondentul” meu telefonic și semnatarul... primului text care relevase fenomenul (în *Les Nouvelles Littéraires*). Nu sunt consemnate nici numele Monicăi Lovinescu și al lui Virgil Ierunca, în casa cărora se afla instalat Comitetul pentru apărarea drepturilor omului și unde s-a înregistrat convorbirea noastră - pentru a fi difuzată în aceeași zi după două ore, la Europa Liberă (26 februarie 1977). Pentru INMER-ul falsificator al adevărului nu au existat nici Maria Brătianu, nici Marie-France Ionesco, nici Țepeneag, nici Anne Planche, nici Alain Paruit, nici Matei Cazacu, nici Trifon, nici Doicescu...

Și, desigur, nici măcar din greșeală nu a fost pomenit numele odiosului “antisemit basarabean”: Paul Goma.

(Am reprodus acest text și aici, în Jurnal, îl voi trece și în volumul **Scrîsuri III** - să fie)

Luni 21 aprilie 2008

Flori Stănescu îmi comunică: “A murit Monica Lovinescu”. Dumnezeu să o odihnească.

Totul s-a tulburat. Filip a luat destul de rău vestea. Chiar dacă ei doi s-au avut cât s-au avut ca mâța cu cânele, pentru Filip Monica și Virgil fuseseră, totuși, bunici de substituție. Băiatul a făcut o criză de isterie în legătură cu casa și cu “hârțiile” care au să se piardă de cum vor încăpea pe mâinile Ambasadei RSR și la un moment dat mi-a spus:

«Îi dai telefon lui Lang!»

Jack Lang îi fusese lui Filip un fel de unchi... I-am răspuns că din păcate era vorba de o donație semnată de Monica Lovinescu către Statul Român, în care Lang nu avea cum să intervină. A acceptat inacceptabilul.

Ce blestem pe capul nostru, al românilor! Și în cazul Monicilor: cum ei nu au avut copii, nici moștenitori, nu au avut cui să încredințeze căsuța, dar mai ales “hârțiile”. Praful și pulberea se va alege de ceea ce adunaseră ei - cărți, arhivă, discurile...

Mă doare, la propriu, inima.

Bine ar fi să mă înșel: ei să fi avut grijă să încredințeze cuiva de încredere “averea” lor - și a noastră, a păcătoșilor de români.

Marti 22 aprilie 2008

Azi: procesul.

Și mereu prezentă moartea Monicăi Lovinescu.

Miercuri 23 aprilie 2008

Procesul: s-a amânat pentru 20 mai.

Alt dobitoc: Tăriceanu. Bine-bine Guvernul a înființat bursa "Monica Lovinescu" pentru jurnaliști... Dar unde vor locui “viitorii cursanți”, la Paris? “În casa din capitala Franței, pe care Monica Lovinescu a donat-o statului roman”, parol! Este nevoie să se explic: cuvântătorul este un necuvântător?

Joi 24 aprilie 2008

Filip a instalat “INMER”, dar... Din vina mea, a lucrat o variantă veche. Peste o zi-două vom corecta greșeala.

A murit și Cezar Ivănescu. Dumnezeu să-l odihnească și pe el. O ciudățenie: atâta timp cât ne-am aflat față-n față, ne înțelegeam de minune - oricum, nu ne certam; el a devenit grozav de agresiv după 1990, acuzându-mă ca l-aș fi încondeiat nuștiuunde, nuștiucum...

Aflu că s-a dus și Marcel Chirnoagă. L-am cunoscut, prin Ion Omescu, în atelierul de gravură (al Uniunii Plasticienilor?, al său?). Nu am schimbat, atunci, vreun cuvânt, nu am schimbat nici după, când ne-am mai întâlnit. Ce interes să fi avut el pentru un famelic, un mototolit ca mine (ne aflam în ultimele luni ale anului 1965, abia ieșisem din bortă, redevenind student - numai Marcel Petrișor arăta atât de costeliv și de rătăcit...)?

Dumnezeu să-l odihnească și pe Chirnoagă.

Ieri am trimis prin e-mail "INMER" cunoscuților. Mulți mi-au răspuns. Pozitiv, cum ar fi zis Monica Lovinescu. O singură persoană (până acum) s-a arătat nemulțumită: și acest text este... de neînțeles pentru ea și pentru prietenii săi din Austria: ca de obicei - ca și în Jurnale - vorbesc despre fapte, despre oameni necunoscuți lor, sau cunoscuți, dar ca "pozitivi". Ar trebui să scriu mai limpede, mai pe înțelesul lor - iată dânsa mă poate ajuta la operația de accesibilizare (sic) a textelor mele - inaccesibile maselor largi de eventuali cititori... După ce mi-am făcut criza de mânie m-am calmat. Prietena austriacă îmi vrea binele, numai că la vârsta mea imposibil să mă amelioresc; să devin accesibil; limpede...

Dau peste o aluzie din 1998 (Mușina) :

"Daca cereti nume, cititi Jurnalul lui Paul Goma.

Insa, unul dintre 'efectele perverse' ale jurnalului, utilizat cu abilitate de cei pusi in cauza, a fost acela ca, personalizand excesiv, neinstinand pe o anumita mentalitate si structura a puterii pe care cei atacati o reprezentau (direct sau indirect) s-a creat, pe de o parte, senzatia ca Paul Goma exagereaza ("nu se poate ca oameni asa draguti, asa de inteligenti sa fi fosti asa de lasi, sa fi colaborat atat cu un regim care le-a facut, si lor, atata rau") si, pe de alta parte, a (re)alimentat disprețul complexat al altor categorii sociale, de la muncitori ("noi muncim, nu gandim") la fostii activisti, securisti, militieni ("n-am avut eu dreptate, intelectualii astia-s o adunatura de netrebnici").

Evident, Goma are dreptate. Insa punctual. (în 95% din cazuri), dar punctual. Mizeria din lumea culturala nu era decat o prelungire, poate atenuata, a mizeriei umane, a atrocitatii relatiilor interumane din intreaga societate. Uniunea Scriitorilor, de exemplu, era 'ultimul cerc', cum l-a numit Soljenitin, un fel de 'limb' al Infernului. Goma, are dreptate sa-i contrazica pe cei (majoritatea) 'rezistentii prin cultura', care afirma, ca U.S. era cel puțin 'Purgatoriul', ea, U.S., nu era decat o 'margine' a Infernului, produsa si tolerata de acesta. Dar pozitia lui Goma i-a permis Anei Blandiana (si altora) sa 'pulseze' (pluseze?), numai nitel, dar indeajuns: inclusiv dizidentii erau 'produsi' de sistem, de Infern, erau parte componenta a acestuia. Deci, dizidentii nu au nici o indreptatire morala superioara celorlalti 'pacatosi' din Infern. Cel mult, au un statut egal cu cei din 'ultimul cerc', 'din limb'. ?i sum dizidentii 'n-au opera', iar ceilalti 'au' (ce opera, impusa cum, de cine, nu mai conteaza)... e evident cine trebuie sa vorbeasca in numele 'maseilor'. Cine? Tot cei care au vorbit si inainte. Ei cunosc Infernul, desi n-au facut parte din el. Mica sofistica a intelectualului (semi)oficial din Est.

Sâmbătă 26 aprilie 2008

Sâmbăta Paștelui.

Imperioasă necesitate să fac un duș. Mai degrabă să mă dau (eu, pe mine) cu furtunul. Ca să mă curăț de noroiul veștilor din România în legătură cu Moniciei.

De la politicieni - și încă români ! - la ce să te aștepti, decât la noi și noi și noi dovezi de analfabetism, de vulgaritate, de incapacitate de a se exprima. Dar de nesfârșită viclenie (dinspre Ceaușescu, dinspre Iliescu): Băsescu, adresându-se scriitorilor mai deunăzi și declarând că (și) el a crescut printre *almanah*, *scheleți*, *succesuri*, a “calculat” ca Sarkozy: își face el autocritica - repetând ostentativ “succesurile” pentru a nu da celorlalți ocazia să-l critice.

Însă intelectualii, scriitorii, dè... Taman cei care fuseseră duși la Poartă cu avionul: Liiceanu, Patapievici... Apoi Manolescu, parcă și I.T. Morar se agita printre picioarele oamenilor, la Ateneu. La ‘telectuali îl bag și pe ministrului InCulturii Iorgulescu, nu mai breaz decât legendarul Mărgineanu, cel cu “plopii noștri”, cam tot atât de luminat ca Spiess...

În curând cenușa Monicilor va fi depusă undeva... «Vedem noi unde...», iar eu mă întreb, prostește, nu cu: «Dacă ar trăi și ar asista le spectacol, ce-ar zice...?», ci:

Îi merită țara asta (nu scap de cuvintele fetei din Pașcani)? Îi merită oamenii ăștia - mulți îndatorați până peste sprincene?

Nu cumva Monica Lovinescu a greșit când și-a redactat testamentul (și în numele lui Ierunca)? Și dacă Monica Lovinescu, diminuată și l-a scris după dictarea lui Liiceanu, așa cum scrisese, transmisă prin telefon, de același, sentința prin care mi-a tăiat capul în 1997 : “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”?

De pe forum, printre multe prostii (ca “la noi, la ortodocși, nu se incinerează”, după obrăznicii, nesimțitorii - una, Olga Khan:

“De ce ar fi trebuit Presedintele Romaniei si Prim Ministrul sa mearga dupa ei si sa le readuca??? Ei au parasit tara dupa poftele lor si n-au lucrat pentru Romania!(...) Romania nu are sau a avut nici o obligatie fata de ei!!!! (...)N-a avut familie aceasta femeie? sau a trait numai o viata de libertina si la batrinete nu mai e nimeni sa-i aduca o floare ... nici pe mormant.” “Parca Monica numai la demonstratii anti-comuniste participa la Paris? ma faci sa rad, dar spre curiozitatea ta, eu am fost chiar activa in politica in Franta!!!! si am participat la foarte multe mitinguri pentru Drepturile Omului”,

Iată unul “mai așa”:

(Paraipan: “Olga Khan a scris (...): Dna Lovinescu n'a parasit tzara dupa pofta ei, asa cum ai facut TU. (...)Tu ai plecat cu acte'n regula. Io am fugit. Da' ea a luptat. Cu armele ei, cum a putut si ea. (...) De neiertat dupa tine. RO n'a avut multzi ca ea. In cartzile de Istorie, cum se va preda copiilor disidentza in Romania Comunista? Facuta de Iliescu? Pleshu? Militaru? Dna Lovinescu n'are loc?” “Nici in 2008 Romanii nu'si onoreaza Eroii razboiului Rece. Nici pe cei din Muntzi (pe care'i numesc curent in presa pejorativ Legionari sau banditzi), si nici pe cei din exil.

A mai ramas unul singur, da' cel mai mare. Paul Goma. Nici pina in ceasu' asta nu-i cetatzean Roman. Disidentul #1 al RO, un ..APA-TRID in 2008. Probabil ca dupa ..Romani nici nu merita altceva. Paul Goma'i foarte bolnav. Ma intreb, ..cind i se va alatura lui Petrica Tzutzea, unde va fi inmormintat? Evident ca in Frantza. ca si Enescu, ca si Bricusi, ca si Ionescu, ca si Cioran, ca si .. multzi mari Romani. Frantza a ajuns ... Walhalla Romanilor”.

Ei, când! Cândva, azi-mâine, că nu dau Tătarii.

Că sunt bolnav... Mare noutate! Dar cine nu e bolnav de boală, de durere, de desnădejde, ciudă, mânie? Toți - căci toți murim, nu?...

Testament... Nu am făcut unul recent - am to-ot amânat, că n-o fi foc (nici tătari). Însă când mi-l voi face...

Cum nu am avere... Desigur, cărțile, manuscrisele, însă acestea vor avea doar o valoare sentimentală și le las Anei și lui Filip în custodie... Oricum, repet ce mai voisem:

- Chiar dacă vreodată “va veni momentul”, să-mi fie lăsate rămașițele în pace, aici, în Franța, în exil; să nu fie nici expatriate, nici repatriate; mă voi simți împăcat aici unde mă aflu în prezent, în viață;

- Să nu se dea numele meu vreunei asociații, grupări culturale, instituții, străzi, stradele, alei, scuar - sigurul loc unde al meu va figura pe poziția a treia: pe o eventuală placă de pe zidul gimnaziului din satul natal: Mana, Orhei;

- Să nu fie “sărbătorită” onomastica, aniversarea; singurul prilej de a se vorbi despre mine să fie la apariția (sau reeditarea) unei cărți.

Așa va fi cel mai potrivit.

Nu?

Duminică 27 aprilie 2008

Dormit foarte prost: am mâncat macaroane-la-tigaie seara, târziu. Mă jurasem să fiu atent - degeaba: uit. Apoi: m-am perpelit gândindu-mă la soarta (postumă) a Monicilor. Cu ce vor fi greșit ei, ca să fie "tratați" astfel? Și, la urma urmelor ei înșiși nu ar fi putut evita asta. Căzuseră în robie editorială, nu mai putea mișca atâta timp cât fuseseră în viață, cu atât mai puțin după. Liiceanu a făcut ce a vrut el - cu ei, cu cărțile lor, cu tezaurul adunat în căsuța lor, cu casuța, cu onoarea lor - vreau să zic: cu demnitatea lor postumă. El, rechinul - eu îi ziceam: "știucă prost bărbierită" - este autoul moral, material al bâlciului degradant din această Săptămână a Patimilor.

Doamne, Doamne...

Marti 29 aprilie 2008

Iar am făcut o pauză: Duminică (de Paște) am primit un sfert de veste bună și m-am apucat de verificat **Culoarea**... Aștept săptămâna aceasta raspunsul la propunerea mea, ca să pretind că vestea-bună este pe jumătate împlinită.

Miercuri 30 aprilie 2008

Azi voi depune la poștă "hârtia" **Culorii**... Fiind sărbători la mijloc, va ajunge pe luni, pe marți.

M A I

Joi 1 mai 2008

Am ratat defilarea obștească - și populară: m-am trezit târziu. Ce-or să-mi facă tovarășii! Or să-mi taie prima.

Vineri 2 mai 2008

Am terminat **Soldatul câinelui**.

Sâmbătă 3 mai 2008

Nicolae Dima îmi trimite:

The Romanian - American Committee
for Bessarabia
c/o "Holy Cross" Romanian Orthodox Church
5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302-1030.
E-mail: Bessarabia44@yahoo.com

5 April 2008

TO: Honorable George W. Bush, President of the United States
The White House, 1600 Pennsylvania Ave., NW, Washington, DC,
20500

RE: The United States, Romania, and the Republic of Moldova.

Domnule Presedinte,

In numele comunitatilor de origine Romana din America, ne folosim de prilejul reuniunii NATO de la Bucuresti pentru va adresa aceasta noua scrisoare. Incepem prin a va felicita pentru pozitia pe care ati abordat-o la recenta reuniune. Suntem fara rezerve alaturi de dvs. si de eforturile dvs. vizand extinderea si consolidarea Aliantei Nord Atlantice. Intr-adevar, puterea mentine pacea, dar este la fel de adevarat ca pacea trebuie sa vina cu dreptate. Din acest punct de vedere, Comitetul Romano-American pentru Basarabia are o veche durere si de aceia apeleaza din nou la dvs. cerîndu-va sprijinul.

Domnule Presedinte, cu numai trei ani in urma ati condamnat pactul Ribbentrop-Molotov din 1939 si ati denuntat acordurile incheiate la Yalta in 1945. Ambele acorduri au cauzat suferinte de nedescris tarilor si popoarelor Est Europene. Ati declarat textual domnule Presedinte ca "intemnitarea a milioane de oameni din Europa centrala si de est va fi cunoscuta pentru totdeauna drept o imensa nedreptate istorica." Am fost miscati de sinceritatea si curajul declaratiei dvs. Asa

cum am afirmat atunci si o repetam si acum, comunitatea noastra se aliniaza pe deplin eforturilor Statelor Unite de lupta impotriva terorismului, de promovare a tranzitiei la democratie, si de remediere a injustitiilor din trecut.

Pe de alta parte, suntem intristati dle. Presedinte ca fostele teritorii romanesti din stanga Prutului, in special Basarabia ori actuala republica Moldova, au fost si sunt in continuare ignorate de America. Va reamintim ca acest stravechi pamant romanesc s-a reunit cu tara in 1918, dar a fost invadat de Uniunea Sovietica in 1940 tocmai in urma pactului Ribbentrop-Molotov. Apoi, in pofida masivelor deportari si arestari operate de Sovietici, aceste pamanturi au ramas pana in ziua de azi predominant romanesti si ele vor sa se reuneasca cu tara. Realitatea este ca actuala republica Moldova este doar un vestigiu Stalinist, o entitate statala inutila in sud-estul Europei creiata si manipulata de Moscova in scopuri geopolitice. In consecinta, guvernul communist de la Chisinau este anti NATO, anti American, anti Roman, si impotriva propriului lui popor.

Cu toate acestea, la 27 martie 2008 populatia republicii Moldova a organizat o serie de intruniri si manifestatii pentru a marca si sarbatori 90 de ani de la reunirea provinciei cu tara-mama. Locuitorii Moldovei au vrut sa arate din nou lumii ca ei sunt Romani. Guvernul comunist de la Chisinau a incercat sa reprime intrunirile, s-a dat la maltratarea participantilor si a arestat mai multi manifestanti. Adevarul nu poate fi negat ori ascuns insa pentru todeauna. Tinara generatie de "Moldoveni" de azi s-a alaturat generatiei mai in varsta si a cerut in mod deschis reunirea provinciei lor cu Romania.

Romania nu este Iugoslavia, dle. Presedinte. Nationalitatile fostei Iugoslavii se urau intre ele si doreau sa se separe. Spre deosebire de Iugoslavi, Romanii de pe ambele maluri ale Prutului vor sa se uneasca si sa traiasca intr-o patrie comuna. Ei vor ca impreuna sa faca parte din Uniunea Europeana si Alianta Nord Atlantica. Si exista o limita a inselarii sperantelor si aspiratiilor unui popor. Ignorarea aspiratiilor natiunii romane nu face altceva decat sa duca la racirea sentimentelor de prietenie pe care Romanii le nutresc in mod traditional fata de America.

In calitate de lideri comunitari si de cetateni loiali ai Americii noi dorim sa promovam cele mai bune relatii intre Washington si Bucuresti. Este insa convingerea noastra ferma ca cea mai buna solutie a acestei probleme este acceptarea ideii ca singurul loc natural al Moldovei este in sanul Romaniei. Nu ne pronuntam neaparat pentru o reunire imediata, dar insistam ca aceasta optiune sa fie luata serios in considerare. Noi credem totodata ca reintregirea Romaniei va promova si mai bine interesele Statelor Unite in sud-estul Europei, va intari prietenia Romanilor fata de America, si va ajuta chiar si Rusia sa se debaraseze de o sursa de frictiuni regionale. In aceste scopuri suntem gata sa depunem orice eforturi.

In incheiere Dle. Presedinte am aprecia un raspuns la actualul apel si v-am ramane recunoscatori daca ati acorda o audienta liderilor

Comitetului nostru.

Ai dvs. cu sinceritate
Prof. Dr. Nicholas Dima
Executive Vice President
Voice of America Retiree, Arizona

Prof. Dr. Claude G. Matasa
Executive Vice President
Honorary Consul General of Romania, Florida

Valentin V. Tepordei
Communications Vice President
Scientist Emeritus, Virginia

Dr. Silviu Ziscovici
Public Relations Vice President
M.D. Maryland

Ca toate “scrisurile” despre Basarabia și acesta m-a atins - pe la inimă.

Colegul meu de celulă de la Gherla în 1958, gazda mea la Washington, în 1978, deși nu mai tânăr decât mine, nici cu mult mai sănătos, se ține drept. Să-l țină Domnul.

Duminică 4 mai 2008

Un corespondent îmi atrăsese atenția că Emil Marcu, laudătorul în versuri al lui Ceaușescu - pe care îl arătasem cu degetul în mai multe rânduri - nu este unul și același cu... Emanoil Marcu - o altă persoană, cu alt profil moral. Am promis o corectare în următoarea felie de Jurnal. Or acum aflu că nu am făcut-o. De ce?, mă întreb. Am uitat să o fac. Dar de ce am uitat, ce “se ascunde” îndărătul uitării? Se vede că “numele” corespondentului este de vină, în ochii mei. Semnează cu un prenume dublu franțuzesc și cu un “nume” de băutură tot franțuzească. S-ar prea putea ca și prenumele și numele să fie autentice. Dar dacă mie mi s-a părut falsă identitatea, nu am ce (-mi) face. Oricum, am corectat confuzia de... prenume dintre Emil și Emanoil.

În așteptarea unei pere mălăiețe editoriale, ce fac eu? Ce-am mai făcut: utopii (la așa ceva mă pricep). Dacă băiatul care m-a băgat la meci a spus că pledase pentru o serie de autor, facem o serie de autor! Într-un prim volum: **Culoarea curcubeului+ Bărbosul**, ediție întreagă, nu așa cum mi-o tunsese marele editor Lupescu de la Politrom; și “continuarea”: **Soldatul câine-**

lui. Următorul volum - în fapt: volume - **Scrisuri I-II-III.** Iar dacă sunt cuminte, ciclul autobiografic: **Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim. Și Gherla-Lătești. Și Bonifacia. Și Patimile... Și Adameva... Și...**

Numai de nu s-ar alege și din această utopie editorială ce s-a ales din cele de la Humanitas, de la ALLFA, de la Polirom: praful... Nu de alta, însă am obosit să aștept minuni în România.

Ieri a fost întâia zi de primăvară și a doua noapte când dorm cu ușa-fereastră deschisă. Nu, încă nu am semănat-răsădit nimica, ceea ce nu m-a împiedecat să consum (cu drag) din leușteanul de anul-anii trecuți. Doamne, ce gust de rai au supele mele fade, însă leuștenite!

Luni 5 mai 2008

Azi: în așteptare. Sunt atât de tăbăcit de refuzuri editoriale, de ne-continuări, de ne-răspunsuri la întrebări legitime - nu la solicitări, atenție! - încât o nouă tăcere sau o explicație (ba că n-avem bani, ba n-avem hârtie, sigur n-avem noroc, bașca planul editorial gata-încheiat, etc), dacă-mi va pricinui o nouă întristare (sunt doctor în eufemistică), nu va fi o surpriză. Ah, cum s-ar rezolva și asta, dacă aș avea bani să-mi plătesc eu editarea, imprimarea, distribuția! Și câte o masă, pe săptămână celor care mă vor citi - ei, da: arta momirii cititorului constă în plățirea lui.

De-acum toată lumea bună - și nu doar din România - știe că nu se mai cumpără carte de literatură, că numai cărțile destinate-pregătite a fi de-succes... au succes...;

Toată lumea bună din România știe - și dă mai departe știrea, ca sigură - că ale mele cărți nu sunt căutate, nu sunt citite, deci mai bine să nu fie tipărite! Știu. Dar mai știu ceva ceea ce tot autorul de cărți știe: că scrierile sale nu sunt chiar atât de proaste cum susțin Dimisenii, Ștefăneștii, Lefterii - ce să mai spun de Mușate; că, dacă ar exista pe etalajele unei librării, ar găsi și el un curios, două curioase. Dar te pui cu dictatul Manolescu : "Adio, domnule Goma!?", sau cu decretul-lege al Monicăi Lovinescu: "Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma"? Nu te pui. Ci le înduri.

Căutînd pe Google, dau peste:
revista **HELIS** Slobozia, noiembrie 2006

"La 22 iunie 1941 armata română începea războiul de eliberare a Basarabiei și Bucovinei de Nord de sub ocupație sovietică. După eliberarea acestora, România va continua războiul antisovietic, alături de Germania. Întinse teritorii ale URSS vor fi ocupate în doar câteva luni. Totodată, aproximativ 3 milioane de soldați sovietici au fost luați pri-

zonieri în primele 6 luni ale războiului. O parte a acestora va ajunge în România, acolo unde, încă din iulie 1941, erau organizate primele lagăre de prizonieri. Astfel de lagăre au fost create și pe teritoriul județului Ialomița. Cele mai cunoscute au fost lagărele de la Fierbinți și Slobozia.

Lagărul de prizonieri nr.1 de la Slobozia se afla pe locul fostei unități militare, lângă gara feroviară. Monografia recentă a Sloboziei cuprinde și o descriere impresionantă a acestui loc: “Dincolo de barieră era unitatea militară a ostașilor din escadronul 5 Cavalerie, călărași cu schimbul. În timpul războiului aici funcționa un mare lagăr de prizonieri de toate neamurile. Prizonierii, cu miile, treceau mai întâi pe la enormele etuve de pe calea ferată ca să se despăducheze în aburul încins pompat de locomotive. Dar *tot degeaba, mureau zilnic în jur de o sută din cauza tifosului, majoritatea ruși*. Paznicii îi dezbrăcau, până să-i îngroape, și le vindeau hainele, că ajunsese mai toată lumea din Slobozia să poarte ponositele uniforme de război.”¹

Lagărul este amintit și în romanul autobiografic al scriitorului Paul Goma, “Din calidor”. Tatăl scriitorului, Eufimie Goma, după ce a fost deportat de sovietici în Siberia, s-a trezit înrolat în armata sovietică, pentru ca apoi să ajungă prizonier la germani. Predat autorităților române, el va fi închis în lagărul de prizonieri de la Slobozia. În perioada ianuarie-octombrie 1943, mama și bunica scriitorului vor face numeroase vizite la Slobozia, reușind, întrun final, să obțină eliberarea capului de familie.

În baza ordinului Marelui Cartier General, eșalonul 2, Nr. 3664/C/1941 și în conformitate cu art. 150 din Instrucțiunile Provizorii asupra Prizonierilor, puse în vigoare prin I.D. Nr. 2435/1926, prizonierii sovietici erau folosiți la muncile agricole 2, fapt confirmat și de documentele identificate în fondurile arhivistice județene 3. Aceștia erau dați proprietarilor de pământ din județ. Atitudinea față de prizonieri era diferită. Unii proprietari îi subnutreau, alții le acordau o libertate destul de mare. Nu de puține ori, cei din ultima categorie puteau fi găsiți în cârciumile sătești, iar la terminarea muncilor agricole puteau fi văzuți întorcându-se singuri, fără pază, în lagăr 4. În iulie 1943, comandantul lagărului era maiorul Gh. Chiribașa 5.”

Cum m-a slujit memoria! La începutul anilor 80, când am început a scrie **Din calidor**, nu aveam ca “material informativ” decât... ținerea de minte. Însă iată: atunci nu-mi adusesem aminte numele comandantului lagărului: Chiribașa. Abia de curând mi-a venit și nu citind undeva, ci... din senin: Chiribașa! De ce? Fiindcă îl bătuse pe tata, încercând să-l facă să spună că... venise în România, ca să spioneze pentru ruși!

Și mai departe - de astă dată aveam un “document”: fotografia de grup, în care era și un aviator englez. Englez, nu american...

“Este de remarcat că, la Slobozia, lagărul cuprindea și o *închisoare disciplinară*, în care erau aduși prizonieri evadați, pentru perioade mai lungi sau mai scurte. De exemplu, în **mai 1943, sergentul american Peter Beyerle, aflat în lagărul de prizonieri nr. 13 din București, este mutat în lagărul de la Slobozia, pentru încercarea de evadare**. La fel se întâmplă cu locotenentul Lawrence Lancashire, care a încercat să evadeze din lagărul de la Timișul de Jos, în aprilie 1943. **În noiembrie 1943, alți 6 subofiteri americani și 2 britanici încearcă să fugă de la Timișul de Jos și, drept pedeapsă, sunt aduși la Slobozia, pentru o perioadă de 30 de zile. În octombrie-decembrie 1943, 10 militari francezi sunt internați în lagărul de la Slobozia 6** .

Cei mai numeroși rămâneau însă prizonierii sovietici. Se înregistrau și evadări ale acestora, care, de regulă, erau prinși⁷ . Au existat însă și situații când evadații au reușit să ajungă pe fostul teritoriu sovietic. Astfel, în anul 1943, un grup de 23 de prizonieri sovietici evadează din lagărul de la Slobozia. Cei mai mulți reușesc să ajungă în regiunea Odesei. Unul dintre aceștia, Tuhov A.B., comandantul unui vas sovietic, scufundat lângă Constanța, este prins lângă râul Prut. La interogatoriu minte că este din lagărul de la Tiraspol și că a muncit la moșieri, dar din cauza alimentației proaste, s-a hotărât să se întoarcă în lagăr. “M-au trimis la Tiraspol, iar de acolo, după experiențele de la Timișul de Jos și Slobozia Veche, nu a mai fost foarte complicat să evadez din nou...”⁸ .

“Buzu Vitalie”

“La 23 august 1944 România întoarce armele împotriva Germaniei naziste, alăturându-se Națiunilor Unite. În aceste împrejurări, armata română luptă cu unitățile germane, aflate în retragere de pe frontul din Moldova spre Bulgaria sau Transilvania. Lupte importante se dau și la Slobozia, în zilele de 28-30 august⁹ .

De acest moment se leagă un eveniment de referință pentru istoriografia sovietică și rusă: “În închisoarea disciplinară a orașului Slobozia (România), pe 25 august 1944, ofițerii sovietici, aduși din lagărul de la Calafat, s-au răsculat. Răscoala era condusă de colonelul V. Hazanovici și comisarul de batalion A. Rândin. Dezarmând paza și înarmându-se, 430 de răsculați s-au îndreptat spre lagărul de prizonieri sovietici din apropiere și au eliberat 1500 de oameni. În cursul luptelor, care s-au prelungit până pe 1 septembrie, au fost lichidați sau luați prizonieri în jur de 800 de ofițeri și soldați germani, s-au capturat numeroase trofee.”¹⁰

Despre ce răscoală poate fi vorba? Istoriografia română nu amintește despre o asemenea acțiune. Lucrările de istorie, mai vechi sau mai noi, descriu doar participarea soldaților români și a localnicilor la luptele din Slobozia¹¹ . Totuși, din raportul șefului Poliției din Călărași, din 30 august 1944, aflăm că în luptele de la Slobozia “au fost pierderi de circa 55 morți în rândurile germane, 6 ostași români și 4-5 morți prizonieri ruși din lagărul de la Slobozia, care au luptat alături de

unitățile noastre ...”¹² . Din același raport aflăm că, la venirea trupelor sovietice în Slobozia, lagărul număra 6500 de prizonieri, din care “câteva sute sunt înrolați și luptă pentru dezarmarea germanilor”, iar “unitatea românească care face paza lagărului de prizonieri e somată de unii ofițeri sovietici să dezarmeze”¹³ . Rezultă că unii prizonieri ruși au participat la lupte, dar în nici un caz nu se poate vorbi despre dezarmarea pazei. O asemenea răscoală ar fi atras, cu siguranță, atenția autorităților sovietice, ori comunicatele oficiale de știri nu amintesc de așa ceva. Comunicatul Informburo-ului sovietic, din 30 august, sună astfel:

“La nord-est de orașul București, unitățile noastre au înaintat cu lupte și au ocupat un important nod rutier, orașul Urziceni, situat la 50 de kilometri de București. Alte unități sovietice au înaintat de-a lungul râului Ialomița, ocupând orașele Tândărei și Slobozia (...). Au fost capturați prizonieri și numeroase trofee”¹⁴ .

În 2 septembrie, Informburo vine cu completări: “În raionul orașului Slobozia trupele noastre au luat prizonieri 2200 de soldați și ofițeri germani. S-a capturat o mare cantitate de armament și echipament militar”¹⁵ . Din nou, nu se amintește despre nicio răscoală a prizonierilor sovietici (e adevărat, nici despre contribuția trupelor române). La nivel local, de asemenea, nu sunt semnalate incidente. Într-un raport al preturii Slobozia, din 25 august, se raporta că în oraș este liniște¹⁶ .

Cum a început, atunci, această legendă? În ajutor ne va veni un alt articol din spațiul ex-sovietic. Deși se exagerează în continuare în privința contribuției reale a prizonierilor sovietici la luptele din orașul nostru, aflăm că: “Soldații noștri, care se aflau în prizonierat, au cerut autorităților române arme pentru a se apăra de nemți. Au fost refuzați. Seara, s-a luat hotărârea de a se dezarma paza...”¹⁷ .

Așadar, refuzul autorităților române de a-i înarma pe prizonieri a provocat tulburări în lagăr. De ce?

Considerăm că acestea s-au datorat nu atât fricii de germani, cât fricii de sovietici. Încă din anul 1941, Stalin i-a declarat pe prizonieri “trădători” și, de regulă, îi trata ca atare.

Astfel, după 23 august, comandantul lagărului de prizonieri din Calafat, pentru a-i proteja pe prizonierii sovietici de germanii aflați în retragere, i-a încolonat și i-a condus în întâmpinarea trupelor sovietice¹⁸. Unul dintre prizonieri povestește: ”Așteptam această întâlnire de doi ani... Când i-am văzut pe primii soldați sovietici, am vrut să mă arunc și să-i îmbrățișez, dar nu mi s-a permis. Am fost instalați într-o tabără separată, unde am văzut o femeie în uniformă militară. M-am apropiat de ea, încercând să deschid discuția. Ea s-a oprit, pentru o clipă, spunându-mi enervată:”Ne este interzis să comunicăm cu voi, nu înțelegi?”¹⁹

Ce se întâmplă în continuare, ne povestește un alt prizonier, din lagărul de la Reni, Patlah Lev: “Peste 12000 de prizonieri au fost adunați în lagărul sovietic de lângă Ploiești. Timp de 6 luni au durat verificările. Doar 44 de oameni au fost declarați nevinovați. Eu mă

aflam printre aceștia...”²⁰ . Ceilalți au fost trimiși în Siberia.

Cu siguranță, prizonierii din Slobozia cunoșteau această cruntă realitate. Dacă doreau să scape de GULAG-ul sovietic, ei trebuiau să găsească o cale de reabilitare și aceasta era lupta împotriva germanilor. Chiar dacă n-a existat o răscoală, anumite tulburări în rândul prizonierilor, care să fi sensibilizat autoritățile române, este posibil să fi existat. Doar așa putem explica, pe de o parte, legenda sovietică despre răscoală, iar pe de altă parte, participarea prizonierilor la luptele împotriva germanilor, aflați în retragere.

Mai multă lumină în această problemă ar putea aduce arhiva lagărului de prizonieri de la Slobozia, care, din nefericire, se află la Moscova și sunt puține șanse s-o consultăm în curând²¹ .

După evenimentele descrise, lagărul din Slobozia va fi închis pentru o perioadă scurtă de timp. Deja în noiembrie 1944 el era redeschis, pentru a-i “găzdui” pe legionarii²² . La 18 decembrie 1944, lagărul de la Slobozia avea 465 de internați, iar paza atingea un efectiv de 74 de persoane²³ . Deși în aceeași lună legionarii au fost trimiși la Pitești, lagărul funcționa încă în 1945, aici fiind aduși, în special, supușii străini²⁴ .

Așadar, pentru câțiva ani, lagărul de prizonieri de la Slobozia a reprezentat un important punct de reper în istoria localității. Istoricul acestuia, cu toate aspectele sale negative sau pozitive, va permite, cu siguranță, întregirea cunoștințelor noastre despre istoria locală și națională.”

“semnează Buzu Vitalie”

Informațiile de la urmă nu au legătură cu viața familiei mele, dar Jurnalele pot sluji și ca păstrătoare de informații.

Acum oleacă de istorie-geografie a zonei Lăteștiului - pe unde mi-am petrecut eu tinerețea fericită, în domiciliu obligatoriu:

“Unul dintre cele mai întinse județe ale României Mari² , Ialomița cuprindea partea de sud-est a Munteniei și se învecina cu: județul Ilfov (la vest), județul Prahova (la nord-vest), județele Buzău și Brăila (la nord), fluviul Dunărea (la sud și la est), dincolo de care se întindeau județele Durostor și Constanța. Înaintea anului 1925, județul Ialomița avea o suprafață de 6 789 kmp, o populație de 212 511 locuitori și cuprindea 7 plăși, cu 3 comune urbane, 51 comune rurale, 183 sate și 3 cătune³.

După organizarea de la sfârșitul anului 1925, suprafața județului era de 7 095 kmp.⁴ , iar populația de 259 957 locuitori, dintre care orașele aveau după cum urmează: Călărași 13 162 locuitori, Slobozia 5 035 locuitori, Urziceni 3 619 locuitori. La nivelul județului, existau o comună urbană reședință de județ (Călărași), două comune urbane (Slobozia și Urziceni) și 138 de comune rurale.

Plășile județului erau în număr de 8 și anume:

Urziceni (cu reședința la Urziceni), Rovine (cu reședința la Reviga), Căzănești (cu reședința la Căzănești), Lehliu (cu reședința la Lehliu), Ciocănești (cu reședința la Mircea-Vodă), Slobozia (cu reședința la Slobozia), Țândărei (cu reședința la Țândărei) și Fetești (cu reședința la Fetești).

Plasa Urziceni cuprindea următoarele comune rurale: Patru-Frați, Moldoveni, Slătioarele, Jilavele, Rădulești, Armășești, Bărbulești, Gârbovi, Coșereni, Borănești, Speteni, Bărcănești, Eliza-Stoenești, Condești, Manasia, Alexeni, Broșteni, Principesa Maria și Malu. Plasa mai cuprindea și satele: Panțoiu, Cacaletți, Ciocârlia, Cotorca⁵, Bozianca⁶, Sintești, Ulești, Cioara, Butoiu și Fundu-Crăsani⁷.

JUDEȚUL IALOMIȚA ÎN PERIOADA INTERBELICĂ ÎMPĂRȚIREA ADMINISTRATIV-TERITORIALĂ (I)

Plasa Rovine cuprindea comunele rurale: Valea Măcrișului, Grindași, Grindu, Colelia, Cocora, Rovine, Reviga, Crunți, Principesa Elena, Nicolești, Miloșești, Grivița, Traian și Smirna. Un singur sat era în cuprinsul acestei plăși, anume Strapazan.

Plasa Căzănești cuprindea comunele rurale: Sfântu Gheorghe, Balaciu de Sus (Balaciu), Munteni-Buzău, Căzănești, Ciochina, Copuzu, Sărățeni, Rași⁸, Orezu, Bordușelu, Marsilieni, Albești și Buești. Plasa mai cuprindea și satele: Balaciu de Jos (Piteșteanu), Piersica, Dâlga Mare, Dâlga Mică, Bataluri și Săulescu⁹.

Plasa Lehliu cuprindea comunele rurale: Frumușica, Brăția, Axintele, Crăsani de Sus, Crsani de Jos, Sălcioara, Horia, Arțari, Ștefănești, Săpunari, Lehliu, Răsvanu, Dor-Mărunt, Pelinu, Socoalele, Dragoș-Vodă, Nucetu, Lupșanu, Plevna, Domnița Maria, Mihai Viteazu, Vlad Țepeș, Crucea și Floroaița. Satele din această plasă erau: Panduri, Bărbătescu, Vlăiculești, Crăsani-Mazili, Crăsani-Eforie¹⁰, Odaia, Cărăuși¹¹, Rainic, Neamțu, Bogdana, Valea Seacă, Radu-Vodă și Valea Rusului.

Plasa Ciocănești cuprindea comunele rurale: Făurei, Ulmu, Boșneagu, Dorobanțu, Vărăști, Ciocănești, Smârdan, Barza, Găunoși, Independența, Rasa, Cunești, Cacomeanca, Cuza-Vodă, Călărășii Vechi, Ștefan-Vodă, Radu-Negru, Mircea-Vodă, Satu Model, Tonea și Roseți.

Satele din această plasă erau: Chirnogi, Andolina, Carol I, Podu-Lupi, Potcoava, Fleva, Bogata, Vaidomir, Radu-Vodă, Ceacu, Stoenești și Măgureni.

Plasa Slobozia cuprindea comunele rurale: Andrășești, Misleanu, Perieți, Pribegi, Poiana, Ivănești, Ion Ghica, Ciulnița, Amara, Slobozia Nouă, Gheorghe Lazăr, Bora, Cosâmbești, Gimbașani, Mărculești, Sudiți și Perișoru. Satele din această plasă erau: Ghimpați, Motâlva, Morile, Dragalina și Lahovari.

Plasa Țândărei cuprindea comunele rurale: Țândărei, Bucu, Ograda, Frățilești, Săveni, Platonești, Hagieni, Vlădeni, Chioara, Brăilița, Piua-Petrii, Giurgeni, Gura Ialomiței, Luciu, Mihail Kogălniceanu, Murgeanca, Brătianu și Iazu. Satele componente erau: Strachina, Ferdinand I, Sfântu Vasile, Valea Tronii, Pribegeni, Bucșa, Valea Cioarei și Dumitrești.

Plasa **Fetești** cuprindea comunele rurale: Coșlogeni, Dichiseni, Șocariciu, Jegălia, Gâldău, Pietroiu, Cocargeaua, Stelnica, Maltezi, Cegani, **Bordușani și Făcăeni**. Satele din plasa Fetești erau: Satuieni, Brătieni, Oltina, Mârleanu, Buliga, Jegălia (Depozit-Armăsari), Fetești (Coloniști), **Lăteni** și Inimă Rea 1 2.

Prof. Drd. Ștefan GRIGORESCU

NOTE

1. Vezi „Monitorul Oficial” nr.282 din 29 martie 1923, pag.1.
2. Doar Caraș, Hunedoara, Timiș-Torontal, Cetatea Albă și Bihor erau mai întinse.
3. Anuarul „Socec” al României Mari.Vol.II.Provincia.1924-1925. Editura „Socec & Co.”, Soc.Anon.București, 1925, p.299.
4. Suprafață păstrată apoi în toată perioada interbelică.
5. Ciocârlia și Cotorca erau localități aparținătoare de comuna urbană Urziceni.
6. Destrămat efectiv înaintea războiului, Bozianca mai avea doar câteva case, lângă Gârbovi.
7. Aceeași stare ca și la Bozianca, locuitorii din Fundu-Crăsani plecând ca întemeietori în satele Butoiu și Sfântu Gheorghe.
8. Atât Sărățeni, cât și Rași, erau încă pe malul râului Ialomîța.
9. La circa 5 km sud de Bordușelu; ulterior destrămat.
10. Crăsani-Mazili și Crăsani-Eforie erau la circa 5 km sud de Crăsanii de Jos și la 1,5 km vest de Sălcioara, Mazilii având vatra chiar lângă Pădurea Călugărului; amândouă erau aproape destrămate.
11. Vatra acestuia se afla aproape de punctul undeastăzi șoseaua dinspre Rași cotește către Sălcioara.
12. Cătun, aflat la jumătatea drumului dintre satul Ferdinand I (azi Movila) și Jegălia (Depozit-Armăsari).

După războiul de (re)întregire națională, organizarea Vechiului Regat a rămas ca înainte, iar provinciile unite cu țara-mamă și care până atunci avuseseră organizarea administrativ-teritorială specifică statelor multinaționale din care făcuseră parte, au fost împărțite la rândul lor în județe. Cu privire la împărțirea administrativ-teritorială a țării, Constituția din anul 1923 prevedea la Titlul I. „Despre teritoriul României”, art.4:„Teritoriul României, din punct de vedere administrativ, se împarte în județe, județele în comune. Numărul, întinderea și subdiviziunile lor teritoriale se vor stabili după formele prevăzute în legile de organizare administrativă”¹ .

Organizarea administrativ-teritorială a României Mari s-a realizat în anul 1925, prin decretul din 7 octombrie.”

(revista HELIS, Slobozia, noiembrie 2006)

(...)

Vineri 9 mai 2008

Prietenul Leonid Gheorghian mi-a trimis o mărturie despre internarea în azile psihiatrice a “dușmanilor poporului”.

“Stimate Domnule Goma,

Am citit articolul Dumneavoastra din New York Magazin despre simbioza securitate-psihiatrie. Astfel de informatii trebuie sa apara des presa, mai ales in cea din tara. In cele ce urmeaza va mai relatez un aspect. Daca il cunoasteti, treceti-l cu vederea.

Spitalul Nr. 9 (spitalul central) din Bucuresti era un spital de tip pavilionar. In diversele cladiri (pavilioane) vechi functionau sectii de specialitate. Pavilionul Nr. 9, era o sectie de psihiatrie a securitatii. Acolo a murit tatal meu la doua saptamani dupa ce fusese arestat la Timisoara. Eu eram student in anul patru la medicina. Am venit la Bucuresti si, pentru ca in aceasta sectie nu am fost lasat sa intru, m-am dus la directorul spitalului, doctorul Derevici (un doctor in halat, dar cu cizme), care, auzind ca sunt student m-a primit binevoitor, gata sa ma ajute sa ma informez despre tata. Cand i-am spus ca a fost internat in pavilionul nr. 9, unde murise, m-a poftit energic afara si mi-a spus ca nu-mi poate da nici un fel de informatii. Am aflat ca doctorul Derevici era un basarabean de-al nostru, dar comunist din ilegalitate. Probabil de aceea avea acel post. Seful sectiei de la pavilionul nr. 9 (al securitatii) era doctorul Tomorug. Ce invartea el pe acolo, Dumnezeu stie, dar nu este greu de presupus. Ni s-a permis sa-l inmormantam pe tata. (Mare favoare!). Dar le-a scapat o gresala: printrele lucrurile primite inapoi, ni s-a restituit si camasa tatei... plina de pete de sange! Pe doctorul Tomorug l-am mai vazut pe la Uniunea Societatilor de Stiinte Medicale, unde participa la sedintele de comunicari ale sectiei de psihiatrie (cu ce fel de subiecte contribuia acolo?). Bineinteles, n-am incercat sa-l intreb ce facea acolo -trecusera 20 de ani de la episodul cu tata - dar sigur ca tot nu s-ar fi putut afla nimic.

(...)Leonid Gheorghian”

L-am rugat sa furnizeze mai multe date: ani, împrejurari, nume... A făcut-o:

“ (...). Tata a fost arestat in luna mai 1951. Eu eram student la fac. de medicina din Timisoara. Arestarea s-a facut in mod curios: au venit doi tipi, au sunat la usa, s-au legitimat si au spus ca trebuie sa-l duca la Bucuresti pentru ca trebuie sa fie martor intr-un proces. Au plecat imediat, nu a putut sa-si ia nimic cu el. Mama a vrut sa-i dea un pachet cu mancare, dar ei au spus ca poate sa-i aduca la gara (trenul pleca peste o ora sau doua). Cand a dus mama pachetul la tren, l-a gasit intr-un compartiment impreuna cu inca trei persoane, paziti de doi militari cu pusca (probabil securisti). Dupa circa doua saptamani (perioada exacta nu o pot preciza) am primit o telegrama dela Spitalul Central (Spit.Nr. 9) cu textul: "Haralambie Gheorghian mort - Spit. Central Bucuresti". Nu i-am spus mamei adevarul. I-am spus ca tata este accidentat si ca trebuie sa mergem la Bucuresti. Bunica mea, care locuia la noi, mi-a strecurat in buzunar o pereche de ciorapi negri de dama, pe care sa-i imbrace mama la Bucuresti cand ii voi spune adevarul. Ajunsi

la Bucuresti, am tras la un unchi. La parterul blocului era o farmacie, de unde am cumparat un calmant puternic pe care i l-am administrat mamei imediat ce i-am spus adevarul. Cum au decurs lucrurile la Spitalul Central am relatat in mesajul anterior. Dr. Derevici era directorul spitalului. Dr. Tomorug era seful Pavilionului nr.9, pavilionul de psihiatrie al securitatii din spital. Primul contact cu spitalul a fost la administratie, unde ca raspuns la "buna ziua" mi s-a cerut sa achit imediat costul telegramei care mi-o trimesesera la Timisoara.

In pavilionul nr. 9 nu s-a putut intra. Mi s-a comunicat diagnosticul: "Delir mistic - sinucidere." Am putut ridica de la Institutul Medico-legal trupul tatalui meu pentru a fi inmormantat. Pe corp am vazut leziuni grosolane care nu aveau nici o legatură cu diagnosticul de deces, sau cel putin nu erau mentionate in protocolul facut la institutul medico-legal. Intrebându-l pe medicul care a facut autopsia de ce aceste leziuni nu au fost trecute in procesul-verbal de autopsie, acesta m-a pus la punct imediat, spunandu-mi ca daca am obiectiuni, nu se va elibera cadavrul, ca se va reface autopsia si ca trebuie sa mai astept cateva zile. Sigur ca si unii medici de la acest institut lucrau cum le cerea Securitatea si scriau numai ce aveau voie. V-am mai scris ca din lucrurile primite inapoi, camasa tatalui meu era plina de pete de sange. Ca a fost batut crunt, este sigur. Daca acel "delir mistic" mentionat in diagnostic a fost real, sau a fost simulat de tatal meu, nu voi sti niciodata. Chiar daca a fost real, a fost rezultatul bataii si torturii. Daca a fost simulat, a facut-o ca sa se poata sinucide. De ce? Ca sa nu mai suporte torturile? Ca sa-si fereasca familia de eventualele urmari cu care era securitatea obisnuita sa ameninte? Tata s-a spanzurat cu fasii rupte din cearceaful patului de spital.

Am incercat sa inteleg acest mers al lucrurilor. De ce? Tatal meu fusese prefect de Bălți la inceputul anilor treizeci, fiind membru al partidului National Taranesc. Nu cred ca asa cum au decurs lucrurile, sa fi fost totul urmare a acestui fapt. Si apoi, trecusera cativa ani de la instalarea dictaturii comuniste. Tatal meu fusese exclus din baroul avocaturilor din Timisoara, ca basarabean si lucra ca valorificator la o ferma din apropierea Timisorii. Sa fi fost ca ascultam Europa Libera si am fost reclamati de vecini? Si asta este putin probabil. De la un unchi, care stia mai multe si din ceea ce imi amintesc eu, explicatia plauzibila era alta. Este inasa numai o presupunere, pe care nu o pt confirma cu nici un fel de documente (care de fapt cred ca ar putea exista in evidentele securitatii). Incerc sa pun totul in legatura cu urmatoarele: in 1940 am ramas sub ocupatia sovietica. Tatal meu a fost imediat arestat (perioada aceasta este descrisa in cartea mea "Si in Olimp s-au putut auzi hohote de ras" -pe care o aveti), dar dupa cinci luni a fost eliberat si, curios, i s-a admis sa se repatrieze impreuna cu familia in Romania. Presupun (numai presupun!) ca i s-a dat o sarcina si ca a acceptat - pentru a-si salva familia. Altfel ne-ar fi putrezit oasele prin Siberia. Ajunsi cu trenul la Ungheni, tata a avut o lunga convorbire cu un maior cu numele Tulbure (vreo doua ore!). Atat timp a fost tinut trenul, dupa care s-a putut pleca spre Iasi. Maiorul Tulbure era tatal unui coleg de

al meu de clasa la Liceul Militar din Chisinau. (Asta mi-a spus-o tatal meu). Tata nu a discutat cu noi despre aceste lucruri, erau probabil lucruri care nu se discuta cu nimeni. Fratele tatei, unchiul meu Vasile, mi-a spus dupa asazisa revolutie (deci cand nu mai era periculos de vorbit) ca tata a venit cu o misiune, dar ca s-a deconspirat imediat la granita, povestindu-i maiorului Tulbure, care ar fi fost in serviciul Contrainformatii, cum stau lucrurile. Posibil ca in aceasta retea de Contrainformatii erau si agenti sovietici, care probabil i-au dat in gat pe cei ce au tradat. Tot ce am refacut din memorie, din ce mi-a povestit unchiul Vasile si din logica inbinarii faptelor, pledeaza pentru explicatia relatata mai sus. O presupunere, verosimila, dar, presupunere.

In perioada aceea se faceau exmatriculari de la facultate. La Fac. de medicina din Bucuresti se facusera deja, la Timisoara inca nu. Am reusit sa ma transfer la facultatea de medicina din Bucuresti, scapand astfel, cred, de exmatriculare. Tatal meu a murit in varsta de 54 de ani si este inmormantat la Cimitirul Izvorul Nou la Bucuresti.

Cu prietenie,

Leonid Gheorghian”

Câți alții dintre urmașii sutelor, miilor, sutelor de mii de victime ale bestialiştilor, chiar dacă încă nu au uitat chiar totul din ce au aflat - de frică, tac și tac și tac. Odată cu ei, ultimii deținători ai informațiilor se va îngropa și istoria noastră. Fiindcă istoria ce este, dacă nu : *memorie consemnată?*

(...)

Luni 12 mai 2008

I-am scris Anei epistola anuală. Aceasta:

Paris, 12 mai 2008

Dragă Ana,

Scriu din ajun, fiind superstițios, deși cifra care vine dupa 12 mi-a/ne-a fost, nouă, fastă.

Așadar, s-a mai adăugat un an deceniilor noastre. Nu mai bun decât celelalte (decenii, ani), nu mai rău.

Să sperăm (dacă nu am mai avea nici speranță cu ce am rămâne?) că acest al... nu-mai-țin-minte câtălea an al... colaborării noastre strânso-intime, va fi și un an de cotitură al aventurii editoriale. Deci, a vieții noastre de toate zilele.

Va veni cam târziu?

Răspund cu o întrebare:

«Și dacă nu venea nici în campreatârziul de acum?»

Cu asemenea întrebări-răspunsuri ne-am consolatat de când ne știm împreună. Și, iată, am supraviețuit. Adevărat: nici măcar *normal* nu ne-a fost...

Ca din întâmplare (?), printre întâiele titluri propuse editurii Curtea Veche este **Infarct**. Și aceasta dă seama de vămile prin care am trecut, însă aici personajul Tu îl întreabă înspăimântată, pe Eu, după citirea a vreo 20-30 pagini din ultimul Jurnal:

«Chiar așa am trăit noi?»

Chiar așa, doamnă.

Și am supraviețuit.

Am îmbătrânit împreună, bolim împreună, la Loterie tot nu am câștigat - dar suntem încă în picioare. Pe picioarele noastre de bătrâni, ezitante, nesigure. Dar...

Dar încă suntem siguri: chiar atât de prea-târziu, va veni ziua normalității și pentru noi trei:

Tu, Filip - și pe lângă voi - eu.

Mă închin dinaintea ta, Ana mea.

Paul

Acum ce-mi rămâne de făcut?

Cum de-am uitat:

Să câștig la Loto!

(...)

Miercuri 14 mai 2008

Azi mi-a dat Flori Stănescu o veste... promițătoare. De s-ar adevăra, cât nu-mi este prea-târziu.

(...)

Vineri 16 mai 2008

Am terminat de pregătit: **Ușa..., Bonifacia, Ela, Justa**. Un volum numai cu femei.

Sâmbătă 17 mai 2008

Trece și luna asta ca trenul.

Am început să pigulesc **Gardă inversă**. Foarte-foarte obositor - dar plăcut. Iată o altă carte bunișoară.

Duminică 18 mai 2008

Lucrez din greu la **Gardă inversă**.

Luni 19 mai 2008

Azi am primit de la o prietena epistolară din Chișinău documentul de mai jos, cules de pe net. În chiar prezentarea textului se explica de unde provine:

“VIITORUL POPORULUI EVREU VARIANTA COMUNISTA THEODOR WEXLER, MIHAELA POPOV

“Cititorul care nu stie când are loc sedinta pe care o prezentam în continuare si nu recunoaste macar o parte a personajelor care participa la ea si-ar putea închipui ca este vorba despre o întrunire a unui cuib legionar. De fapt, documentul transcrie lucrarile sedintei cu responsabilitii organizatiilor de masa (Apararea Patriotica, Uniunea Patriotilor, Comitetul National Evreiesc (C.N.E.), precursorul Comitetului Democrat Evreiesc), tinuta la C.C. al P.C.R., în ziua de 5 octombrie 1945. In cadrul sedintei, un capitol aparte l-a constituit analiza contradictiilor ivite între populatia evreiasca si activistii de partid, inclusiv cei de origine evreiasca. Principalii actori ai discutiei au fost: *Chirita*, primul presedinte al C.N.E., *Vasile Luca*, membru al Biroului Politic, responsabil cu problema nationala, *Ghizela Vass*, membra a C.C. al P.C.R., *Ferdinand Ticu*, activist al *Madosz*, *Alice Benari*, profesoara, activista de partid, *Elena Stoia*, activista a Uniunii Femeilor Democrate din România, *Ofelia Manole*, membra C.C. al P.C.R. si presedinta a U.F.D.R., *Ion Vinte*, adjunct al ministrului de Interne, *Macovei*, activist de partid din ilegalitate. Ceea ce socheaza în timpul discutiei este mentalitatea cu care se discuta, la un asemenea nivel al conducerii P.C.R., despre "problema nationala", cum era privita marea masa a populatiei evreiesti care nu se înregimentase în partidul comunist si cum erau tratati reprezentantii grupului care milita pentru crearea unui stat al poporului evreu.

Prezentam în continuare aspectele cele mai semnificative ale sedintei. Documentul integral îl vom publica în volumele pe care le pregatim pentru tipar, cu titlul *Anchete si procese uitate. 1945-1960*, si care urmeaza sa apara la *Editura Fundatiei Filderman*.

Pentru reprezentantii partidului comunist, doua erau provocarile venite dinspre populatia evreiasca. Iata cum le sintetiza Chirita:

"în viata evreiasca exista doua curente foarte periculoase: al lui Filderman, care toti stim care este politica lui; al doilea, al sionistilor de dreapta cu Zissu... Ei nu se satura sa ponegreasca democratia din tara româneasca, ca sa arate ca este un fel de dictatura fascista".

In cursul discutiilor, Vasile Luca s-a lansat într-un atac de o deosebita virulenta, practic la adresa întregii comunitati evreiesti. Referindu-se la afirmatia lui Chirita, care sustinea ca si militanii sio-

nisti trebuia sa fie atrasi în cadrul Comitetului National Evreiesc, Luca îi reproseaza:

"facem un partid nou evreiesc, facem un ghetto nou evreiesc. Asta vreti voi? [...] Trebuie o lupta serioasa împotriva elementelor fasciste evreiesti, în primul rând [...] Nu vedeti fascistii din sânul vostru. Când Luca spune ca: jos speculantii, o sa se spuna ca este un antisemit. Dar daca Chirita o sa spuna asta, nu o sa se mai spuna ca este antisemit. Pentru ca Chirita este evreu". [*să se înțeleagă că Luca nu este evreu? P.G.*]

Supararea lui Vasile Luca venea din faptul ca în cadrul Comitetului National Evreiesc exista tendinta de a trata populatia evreiasca - cum era si firesc - ca o unitate.

"Burghezia evreiasca, în frunte cu Filderman, care l-a sustinut pe Antonescu [...] Si vrei sa faci unitate cu acestia? Pentru ce? Numai si numai pentru revendicarile fata de statul si poporul român. Nu pricepeti si nu încadrati lupta voastra de revendicari juste în lupta noastra de revendicari, a întregului popor român. Noi nu putem tolera, si în special voi nu puteti tolera, ca evreii, pe baza suferintelor, sa-si creeze acum o situatie privilegiata de jaf si asupra a populatiei românesti [...] Dar noi v-am creat tocmai pentru lupta împotriva reactiunii evreiesti si atunci, focul principal trebuie îndreptat împotriva organizatiilor sioniste, în lupta pentru încadrarea în viata economica, politica si sociala a poporului român". (s. m.)

Vasile Luca dadea si lectii de tactica. Le reproducem si pentru ca, iata, în octombrie 1945 se vorbea deja de arestarea lui Iuliu Maniu.

"Noi, chiar în lupta noastra interna cu reactiunea, nu aretam pe oameni pentru ca au alte pareri politice decât noi, ci pentru ca speculeaza sau pentru ca au facut deschis actiuni contra Uniunii Sovietice. Si noi niciodata nu am spus ca Maniu trebuie arestat. Si noi nu l-am aresta pe Maniu sau pe ceilalti membri ai partidului lui, daca nu sunt fapte ca ale lui Hatieganu, care a organizat crime, care a trecut la actiuni teroriste. Doar pentru ca ne sunt adversari politici sa-i aretam? Ar fi cel mai usor lucru. Si un popa dintr-un sat, reactionar, este usor sa-l arestezi, ca sa ai satul. Dar cu asta ai satul? Nu. Il faci erou si îți faci satul dusman. Si se va spune ca suntem dictatura unei minoritati asupra unei majoritati. Nu guvernul trebuie sa ia masuri, ci datoria voastra era sa izolati aceste elemente de marea masa a populatiei evreiesti".

La fel de socante sunt si aprecierile lui Vasile Luca despre politica de cadre a partidului comunist.

"Nu trebuie sa ne plângem ca, în actuala situatie, cu mostenirea aceasta antisemita grozava, am avut putin o linie politica de a nu ridica elemente evreiesti în conducerea organizatiilor. Si aceasta trebuie sa înțeleaga orice evreu comunist. Trebuie sa înțeleaga si trebuie explicat, pentru ca *ce nenorocire am fi avut în Moldova... Partidul compus din evrei numai, organizatiile celelalte evreiesti, politia, aparatul administrativ, evreiesti. Si atunci s-a spus: Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc?* (s.m.)

[Presupun că atunci, în timp, acolo - în Moldova, mai precis:

la Iași - a avut loc tentativa unor evrei "revoluționari" de a alcătui "Republica Sovietică Socialistă Moldovenească" destinată a fi atașată URSS. Activist de frunte în această manevră : Serge Moscovici, actualul guru parizian de sociologie, maestru al lui Oișteanu, M.D. Gheorghiu, Lavastina... El și ai săi executaseră un prim ordin de la Kremlin: înjgheburărea unei republici a evreilor în Estul României - cuprinzând, în afară de Moldova istorică (deci și Basarabia) Maramureșul, Galiția, Ucraina de Vest - însă Kremlinul și-a schimbat tactica, dând cuvânt de ordine de renunțare la această prematură mișcare. Tânărul și înflăcăratul bolșevic sovietist Serge Moscovici a fost chiar... pedepsit: nu i s-a aprobat o bursă în URSS - drept care el, supărat, a dezertat din lagărul comunist și a fugit în Franța... - nota mea, P.G.]

"...Si în mai multe parti persista asta. Si când noi avem o masa otravita de antisemitism, când vede numai un singur sef sau comisar, spune ca nu mai este politia româneasca, ci politie evreiasca. Si asta este folosit împotriva populatiei evreiesti. Adânceste antisemitismul si este împotriva democratiei si împotriva guvernului. Si reactiunea foloseste aceasta. Ca asta nu este realitatea, stim cu totii, dar este atmosfera [...] Tapi ispasitori sunt evreii de veacuri si noi, deodata, dupa ce antisemitismul a ajuns la culme, prin fascism, aparem si punem toate organele de conducere si în fruntea administratiei elemente evreiesti". (s.m.)

Pe lângă problemele de tactica generala, în cursul sedintei au fost abordate si o serie de aspecte concrete. Tot Chirita se plângea ca atunci când au facut o adresa catre Confederatia Generala a Muncii si au cerut ca, acolo unde sunt locuri libere, sa fie angajati muncitori evrei, li s-a raspuns: "Ca toate locurile sunt ocupate si ca mai vin acum o alta serie de repatriati, adica aceia care au fost prizonieri, o parte din românii evacuati în Germania, care trebuie încadrati în productie." Situatia - spunea Chirita - era grava. "Noi trebuie sa stim ca acest razboi de exterminare, care a fost timp de patru ani de zile, a avut o mare influenta asupra populatiei evreiesti. Mii si mii de evrei nu au nici un mijloc de existenta." Se facuse si un plan, potrivit caruia statul trebuia sa acorde 12 miliarde, organizatia Joint 12 miliarde si alte organizatii evreiesti 3 miliarde pentru crearea unor întreprinderi colective de meseriasi. Nu se facuse nimic concret.

Ii raspundea Elena Stoia: "Ce se întâmpla? Noi avem muncitorii din industria de razboi, pe care trebuie sa-i trecem în industria de pace. Sunt foarte multi, care stau pe spatele statului, cum s-ar spune [...] Avem armata care se demobilizeaza; sunt prizonierii care vin. Si trebuie sa se stie, ca productia noastra este mai mult în textile, la filaturi [...] Si atunci am putea încadra pe tovarasii evrei în textile, pentru ca în metalurgie nu prea lucreaza. Si i-am întrebat daca pot merge sa lucreze în mine, în Valea Jiului. Si au raspuns: daca se poate o munca mai usoara. Si noi cunoastem ca ei fug întotdeauna de o munca mai grea. Acum, în întreprinderi ce se întâmpla? Pleaca evrei pentru aprovizionare si spun ca pleaca de la fabrica, pentru ca asa pot câstiga mai

mult. Si sustrag din bani 200-300 000 lei si vin înapoi, ca s-au furat banii. Au fost, bineînțeles, dati afara din fabrica. Ei, si cu capitalul care si l-au facut în felul acesta, își fac un mic comert".(s.m.) (...)

Specula, fenomen raspândit si familiar în orice tara care trecuse prin razboi, era un alt motiv de disputa. Elena Stoia era nemultumita de ceea ce vazuse la Iasi.

"In timpul liber, dupa munca, se duc foarte multi sa faca specula. Si muncitorii sunt contra lor si spun: Bine, atunci a fost antisemitism, dar acum ei vin si ne vând noua cu 2 000 de lei o pâine. Cum sa ne atasam de ei, când suntem muncitori cu ei în fabrica si vin si ne vând dupa masa o pâine cu 2 000 lei. Si s-ar putea încadra în diferite ramuri de productie, dar si la munci grele, nu numai la munci usoare [...] Si daca sunt în productie, dupa masa sa nu mai faca afaceri [s.n.] [...] Daca te duci la evreu în pravalie, gasesti în raft chifle. Si atunci spunem: Noi mâncam pâine neagra. De unde au evreii pâine alba?" (s.m.)

Nici Ghizela Vass nu era multumita.

"Merg la tara, iau vite, iau tot si daca îi aresteaza, spun: tocmai pe mine ma arestezi, care am fost în Transnistria? Si jandarmul le da drumul. **Mi-a povestit un tovaras, ca este o manifestare si atitudine pur legionara pe care o întrebuințeaza evreii. Daca aveau un concurent crestin, se duceau si îl denuntau, ca: el mi-a împuscat pe fiul meu. Au aceleasi metode pe care le întrebuințau în Transnistria... Si nu numai el, si tov. Bodnaras a spus asta în sedinta.**" (s.m.)

Ofelia Manole insista mai ales asupra deficientelor C.N.E.

"Nu ca n-a reusit sa atraga personalitati, aceasta este o chestiune mult mai mica decât fondul central al problemei si nu vad sa va preocupe. Puneti foarte vag ca lupta împotriva ramasitelor fasciste... [...] In Moldova sunt vaduvele din pogrom si ele cer, este revendicarea lor asta, ca sa fie încadrate în rândul vaduvelor de razboi. Cum smulgeti aceste vaduve din ghearele reactiunii?"

Urmeaza un dialog în trei, în care, din nou, Vasile Luca are o interventie de o duritate deosebita.

"Tov. Ofelia Manole: [...] Este problema asta si în Ardeal unde, de asemenea, sunt deportati. Sa vada ei ca le luati apararea. Nu sa spuna numai ca sprijiniti guvernul.

Tov. Vasile Luca: *Nu prea sunt deportati în Ardeal care au ramas în mizerie. Au devenit arhimilionari...*(s.m.)

Tov. Chirita: *Avem rapoarte despre oameni care traiesc în baraci.*"

Cum poate fi rezolvata problema - cel puțin în viziunea liderilor comunisti care participau la aceasta reuniune?

Pentru Vasile Luca nu era decât o cale.

"Numai socialismul da rezolvarea definitiva si chiar acesta numai în faza a doua. Am vazut si în experientele Uniunii Sovietice. Si trebuie sa va spun, ca în acest razboi oarecare antisemitism s-a creat si în Uniunea Sovietica, prin atitudinea evreilor, care au provocat aceasta. (s.m.)Eu nu vreau sa acuz acum, dar vorbesc din punct de vedere obiectiv [...] Si iata, prin împrejurarile acestea, s-a ridicat chiar acolo

putin din nou la suprafata problema; si mai mult la noi, unde am avut un antisemitism formidabil si fascismul, pentru care noi trecem la reeducarea maselor, a unei parti fascizate a tineretului si populatiei. Este fals însa de a pune problema evreiasca ca unitara. Unde este unitatea evreiasca? Vrei sa scoti poporul evreu din nou? Vrei sa-l izolezi din nou? Insași acest fapt, de încadrare în viata economica, politica, sociala a poporului român cere nu unirea, ci farâmitarea evreimii. Asta este dialectic. Unesti ca sa farâmitezi pe urma si mai mult, sa dispara ca popor, sa se contopeasca cu poporul român.

Tov. Ofelia Manole: Asta este de fapt viitorul poporului evreu. Nu-i ca alte popoare.

Tov. Vasile Luca: *Da, nu îl poti aduna din toate tarile, ca sa crezi un stat artificial, pe socoteala altor popoare.*" (sublinierea mea și întrebarea: era o aluzie la proiectul de constituire a unei republici sovietice evreiești?)

Periodic, asemenea rabufniri de antisemitism aveau sa se repete în sedintele tinute cu usile închise, la cele mai înalte paliere ale puterii comuniste. Dincolo de lozinci si de fatada egalitatii între "nationalitatile conlocuitoare", documentele ce încep sa iasa din arhive ne înfatiseaza o imagine cu totul diferita, în care antievreismul alterneaza cu antiisraelismul."

Miercuri 21 mai 2008

Ziua de ieri m-a fost ca vaca lui Petruț, colegul meu de pușcărie: «Când albă, când neagră». Nu, nu : tărcată, ci alternativ: albă și neagră:

Procesul: avocatul meu (neplătit) iar m-a lăsat baltă: nu s-a interesat dacă da, în ziua cutare, la ora cutare va avea loc depunerea documentelor, iar rezultatul a fost: cei din față, cu complicitatea președintelui, au avansat cu două ore momentul, apoi și-au frecat mâinile de satisfacție că acuzația... a întârziat și nu a mai putut depune documentele. Ca așa-i justiția pe la noi - măi!

Editura: Flori Stănescu, împuternicita mea și redactor s-a zbatut, a făcut câțiva pași în direcția bună. Numai că legea-i lege, nu tocmeală (aici, când este în defavoarea mea) și trebuie sa o respectăm.

Înapoi, la proces: Mircea Stănescu și Valerian Stan se agită, căutînd sa alimenteze cu documente dosarul nostru. Se vede că a fost ideea avocatului sa se invoce starea sănătății mele (ca ce? ca circumstață atenuantă? dar nu eu am nevoie de - astfel de - circumstanțe atenuante). Oricum, pe lângă alte celea prietenii mi-au cerut niște certificate medicale...

M-am supărat. M-am înfuriat. Dar ei știau că am oroare să vorbesc de bolile mele - multe și grele. Nu din cochetărie ci, uite-așa, să zicem, din superstiție; ca să nu atrag/provoc și mai

multe și mai grele.

În această stare de spirit am redactat “Declarația” de mai jos:

Paris, 17 mai 2008

DECLARAȚIE

Prin prezenta declar că *nu pot dovedi* - cu acte - decât schimbul de mesaje avut cu Vladimir Tismăneanu din aprilie 2006.

In rest...

- *Nu pot dovedi* - cu certificate medicale - că sănătatea mi s-ar fi degradat după campania de antisemitizare la care am fost supus de către “colegii și prietenii” din Uniunea Scriitorilor - “după 2005”. Fiindcă nu mi s-au dat justificative medicale după fiecare agresiune bolșevică;

- *Nu pot dovedi* - cu probe scrise - că, în anul 1990 Gabriel Liiceanu îmi ceruse insistent să-i încredințez, pentru editura Humanitas, cât mai multe cărți, în vederea unei serii de autor:

Prin 1984, fiind cu o bursă la Heidelberg, m-a vizitat împreună cu A. Pleșu, la Paris; printre altele mi-a vorbit în termeni ultraelogioși, jenanți pentru mine, despre cartea mea “Culoarea curcubeului”, citită de el în traducerea franceză ; în primele zile ale anului 1990 mi-a solicitat, pentru editura Humanitas “câte cărți îi puteam da”. Pe atunci promisiunile, ca și înțelegerile se făceau oral, pe cuvânt, ca între prieteni. I-am încredințat trei volume: lăudata de el “Culoarea curcubeului”, “Gherla” și “Soldatul câinelui”. Apoi, în august același an mi-a solicitat un volum de “Articole”, un altul de “Scrisori”. Am alcătuit volumele a câte 1 000 pagini fiecare și i le-am înmănat pe aeroportul Orly. Adevărat, nici pentru primele 3 volume, nici pentru următoarele nu am cerut chitanță de primire, pe atunci așa ceva nu exista între prieteni. Deci *nu pot dovedi* că i-am dat volumele de el cerute.

După cum *nu pot dovedi* - “cu acte” - că, în mai-iunie 1990, imediat după apariția, la Humanitas, a două volume : “Gherla” și “Culoarea curcubeului”, acest din urmă volum, cel lăudat-solicitat de el însuși a... dispărut din librării în mod misterios, imediat după ce apăruse (tot în librării). Singurele dovezi-scrise fiind două cronică care spuneau, printre altele că această carte de mărturie despre Mișcarea pentru drepturile omului din 1977 nu fusese deloc difuzată în provincie, iar la București o obțineau doar cei care cunoșteau persoane sus-puse (ca viceministrul Culturii I. Vartic, pentru O. Pecican);

După cum *nu pot dovedi* că G. Liiceanu în 1992 a trimis la topit, la Fabrica Bușteni tirajul “Culorii curcubeului”. Eu, autor aflând din ziare fapta culturală a directorului editurii, i-am cerut prin nenumărate mesaje să-mi se spună adevărul despre soarta cărții. Liiceanu nu a răspuns niciodată. În schimb, cu ajutorul Gabrielei Adameșteanu a revistei 22 (și a membrilor GDS) i-a asmuțit pe ciracii săi, îndatorați, să mă acuze pe mine, victimă, de... calomnie. A trecut anii, iar “istoria” acestei cărți de mărturie despre un episod al istoriei României a fost rescrisă fără de rușine, ca tot ce ține de istoria noastră (vezi cea fal-

sificată de Tismăneanu după modelul celei batjocorite de Roller) - nu prin de auxiliari mărunți ai Concernului Humanitas, ci de intelectuali de vârf: Dan C. Mihăilescu, Sorin Mărculescu, Cristian Teodorescu, Ioan Buduca, I. Groșan, Gabriel Andreescu, Ioana Crăciunescu, Thomas Kleininger...;

- *Nu pot dovedi* - cu probe scrise - că în 1988 Augustin Frățilă, director al editurii ALLFA îmi ceruse insistent - prin telefon - să-i dau o carte. Că i-am dat "Roman intim" pot dovedi, prin însăși existența obiectului carte cu care editura a deschis o nouă colecție: "Romanul românesc contemporan", însă *nu pot proba* că Frățilă promisese o serie de autor. Îl însuși nu a mai fost de găsit, nu a răspuns la nici una din scrisorile mele - de după 1999;

- *Nu pot dovedi* că Silviu Lupescu, directorul Polirom mi-a promis în 2004 o serie de autor - dealtfel nu cu el am tratat: mă recomandase prietenul și al său, Dan Petrescu, devenit consilier editorial, iar de treburile administrative s-a ocupat Lidia Bodea, director editorial. *Nu pot dovedi* că Lupescu a suprimat din "adevărată ediție" a "Culorii curcubeului", atât "Introducerea", cât și "Anexa" - texte absolut necesare, dar se poate constata că în iureșul revoluționar bolșevic holocausto-gizator al său a... șters până și indicațiile strict tehnice: unde mai apăruse cartea, când, în ce limbă, la ce edituri...

Ca să nu lungesc pomelnicul lipsei-de-dovezi-scrise o iau din... istoria celor peste 3 milioane de Români din Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța:

- În 1940 rușii nu mi-au dat vreun certificat de... Ocupație a Basarabiei, după cum nici tatei nu i-au dat certificat de arestare și deportare dincolo de Cercul Polar;

- În 1953 Securitatea din Sibiu nu mi-a dat certificat de arestare, după liberare; nici Ministerul Securității (de la București) după doi ani de închisoare și 5 ani de domiciliu obligatoriu. Singura probă a fost una dedusă de mine, nu oferită de Securitate: în locul buletinului de identitate avînd, sub fotografia mea imprimată cu o stampilă specială: "D.O.", mi s-a dat un buletin nou-nouț - fără "D.O." sub fotografie.

Închei cu un episod crâncen de comic - dacă nu ar fi sfâșietor de tragic:

În august 1968, când și România era amenințată de invazia rușilor, am vrut să mă înscriu în Brigăzile Patriotice, pentru a căpăta o armă cu care să trag în invadatori, însă cum nu erau primiți decât membrii de partid, am făcut cerere de intrare în PCR - eu, fost deținut politic. Mi s-a satisfăcut, în trei zile - dacă "Patria era în primejdie..." Peste alte trei zile am fost convocat la Comitetul raional București, din piața Amzei, pentru alcătuirea dosarului. Era acolo o comisie condusă de o tovarășă extrem de justă și înalt-calificată în materie de adevăr și de consemnare a lui. Când am ajuns cu povestirea vieții mele la episodul arestării din 1956, tovarășa l-a rezumat pentru uzul dactilografiei:

«Scrie, tovarășă: "ca element reacționar și contrarevoluționar"»... - ceea ce era și incorect și neadevărat, însă după ce am rezumat perioa-

da de domiciliu obligatoriu și de declasare (1958-1965), tovarășa a fabricat astfel o parte din trecutul meu - de suferință:

«**“În perioada 1958-1965 tovarășul Goma a împlinit alte funcții”**».

Zadarnic am încercat să restabilesc adevărul: ce fel de “alte funcții”... împlinisem eu în Bărăgan, ca zilier la fermă, apoi după liberare, ca hamal, ca lucrător necalificat? - tovarășa justă a bătut cu pumnul în masă:

«Adevărul e ăsta pe care ți-l spun eu și el este adevărul parti-dului: în perioada aia ai împlinit nește funcții - și cu asta basta!»

Nu-mi vine să afirm că Liiceanu, Manolescu, Lupescu, Frățilă, G. Andreescu, Antonesei, I. Vianu, Oișteanu, Totok, M.D. Gheorghiu, Shafir, C. Mușat, Lefter și ceilalți calomniatori ai mei, acuzându-mă de antisemitism, s-au comportat bolșevicește. A, nu! Dar îmi vine să strig tare:

Bolșevicește s-au comportat atunci când, aruncînd anatema asupra-mi, erau siguri-asigurați că eu, victimă, nu mă voi putea apăra - fiindcă... unde mă trezesc eu: adevărul nu este cel pe care toată lumea îl cunoaște - adevărat fiind doar adevărul partidului, adevărul bolșevicilor, adevărul sionist, cel care nu poate fi contrazis - sub amenințarea unei noi și definitive condamnări - la moarte.

Apoi... ceea ce nu este deloc de ignorat: pe lângă fapta “cetățenească” de a fi demascat în public un fioros antisemit : eu - aceștia au și fost răsplătiți pentru delațiune, citește: turnătorie cu posturi importante, cu burse, cu premii, cu promovari literare.

Nu-i nimic: va veni ziua în care turnători ordinari - ca N. Manolescu, H. Gârbea, M.D. Gheorghiu - vor trebui să dea ei seama pentru... vânzare de coleg, fiindcă frați nu am fost nicicând.

Paul Goma

Această “Declarație” a fost trimisă lui Mircea Stănescu și lui Valerian Stan, întru informare. Amândoi mi-au spus că este bună și au sperat că avocatul, dacă nu o va citi în instanță (fiind prea lungă), o va atașa la dosar - ca... probă.

Ei bine, nici ca atașată-la-dosar nu a fost folosită.

Iată o dezbatere înalt intelectuală dâmbovițelină pe:

Wikipedia:Pagini de șters/Mihail Bruhis

“Ștergerea a fost propusă la 13 mai 2008. Încheierea discuției este preconizată pentru 18 mai 2008.

Justificare: Singurul context în care aceasta persoana pare să fie menționată este cel al teoriilor de genul Paul Goma (...). Bruhis, care nu pare să fie notabil, a scris la un moment dat un eseu - a scrie un eseu nu te face automat notabil pe wikipedia, așa cum nu te face nici faptul că acel eseu este citat în raspar în maculatura lui Paul Goma. **Dahn** 13 mai 2008 10:45 (EEST)

Păstrează. Subiectul este interesant, așa vrea să aflăm și despre conținutul eseului lui Bruhis. Teoria moldovenista stă la baza unui stat modern (Republica

Moldova) si de aceea inceputurile ei merita aprofundate. Argumentele pentru stergere imi par calomnioase tinand cont de politica wp in privinta persoanelor in viata. "Maculatura" este un cuvânt impropriu, avem de-a face cu un mare scriitor român si un imens caracter, disident in timpul apogeului dictaturii, nu atunci cand ea era deja condamnata sa dispara. [Xerxes](#) 13 mai 2008 14:17 (EEST)

Nu e vorba de nici o calomnie. Dahn afirma ca respectivul nu e notabil. Nu e nimic rau in a nu fi notabil, doar ca nu ai loc la wikipedia. [Plinul cel tanar](#) 13 mai 2008 15:36 (EEST)

Ba da e calomnie sa scrii "teoriilor de genul Paul Goma", la fel cum e injurios "maculatura lui Paul Goma". Daca n-ar fi ridicol cum un pigmeu se ia la hartă cu un uriaș, ar trebui luate masuri ca astfel de comportamente necivilizate sa nu se mai produca. [Xerxes](#) 14 mai 2008 11:47 (EEST)

Asculta, Xerxes. M-am straduit sa nu raspund atacurilor si insinuarilor dumitale, asa cum am evitat si sa ma iau la tranta cu viziunea dumitale despre univers ca sa-ti explic lucruri simple. Iti atrag insa atentia ca: 1. nu ma impiedica nimic sa soun astfel de lucruri despre Paul Goma si cartea sa, iar politica pe care o citezi fara sa o fi citit se refera la scrierea articolelor biografice (o politica pe care, de altfel, dumneata ai incalcat-o in mod constient cel putin o data); 2. Paul Goma, cat de mare si urias l-ai crede dumneata, nu poate fi folosit ca sursa pe wikipedia din motive obiective, pe care am obosit si eu si altii dandu-ti-le sa la citesti; 3. exista intr-adevar o politica wikipedia referitoare la atacurile la persoana, care vorbeste despre relatiile intre editori, *iar ceea ce scrii mai sus este ultimul atac la persoana pe care ti-l mai tolerez inainte sa cer sa fii blocat*. [Dahn](#) 14 mai 2008 12:06 (EEST)

Ba da te impiedic eu sa iti bati joc de mari români ca Goma. Atacurile pline de ură de mai sus nu merita nici un raspuns. [Xerxes](#) 14 mai 2008 12:14 (EEST)

Treaba dumitale ce iti imaginezi ca fac eu sau faci dumneata, treaba dumitale daca stii sa folosesti argumente logice, eu iti spun ce se face si ce nu se face pe wikipedia. [Dahn](#) 14 mai 2008 12:18 (EEST)

Acum te poftesc sa-ti mai inchizi clonțul ca mai am si alta treaba si nu am nevoie sa-mi spui ce crezi ca se face si nu se face. [Xerxes](#) 14 mai 2008 12:29 (EEST)

* șterge. [Ma convinge argumentatia lui Dahn](#). [Plinul cel tanar](#) 13 mai 2008 15:36 (EEST) Mai astep un pic, poate m-am grabit. [Plinul cel tanar](#) 15 mai 2008 19:05 (EEST)

*șterge [Idem](#). [Alex F.](#) 14 mai 2008 00:37 (EEST)

* [Păstrează](#) [As per Xerxes](#). In plus, desi se pare ca a scris doar o carte, aceasta este citata diverse lucrari de istorie ([1], [2], [3], etc), deci nu este o lucrare de neglijat. In plus din nou, *il sfatuiesc pe Dahn sa foloseasca un limbaj civilizat cand se refera la opera scriitorului Paul Goma si sa nu mai improaste cu amenintari de blocare tot timpul*. [AMDATi](#) 14 mai 2008 12:31 (EEST)

* șterge [La o recitare mai atenta, m-au convins motivele furnizate de Dahn](#). [AMDATi](#) 15 mai 2008 20:15 (EEST) [!]

(...)Nu mă voi pronunța în această decizie până nu-mi fac o idee mai bună, dar am aruncat un ochi peste documentele lui AMDATi. Primul e oarecum interesant, cartea face parte din bibliografia selectivă a unei facultăți (problema e că nu știm în ce măsură e folosită). Al doilea însă este pur și simplu o listă de documente, iar al treilea este un articol de jurnal în care Bruhis este menționat doar ca să fie desființat. --[Gutza](#) DD+ 14 mai 2008 13:20 (EEST)

Al doilea este bibliografia folosita pentru "Bibliografie comentată: PCR în viața politică a României interbelice (1921-1944)" (Scrie mare, chiar la inceput, dle Gutza). Al treilea: nu inteleg ce importanta are daca Bruhis este desfiintat,

important este ca se vorbeste despre el. Va stau la dispozitie pentru alte lamuriri. [AMDATI](#) 14 mai 2008 13:35 (EEST)

Păstrează vot in sprijinul abolirii cenzurii! --89.136.103.96 14 mai 2008 12:35 (EEST) Cat despre acest IP si sirul sau de exprimari, nu mai comentez, dar poate ca e cazul sa incepem a ne gandi la checkuser. [Dahn](#) 14 mai 2008 12:38 (EEST)

Gandeste-te ca ar fi mai bine sa pleci, nu stii decat sa tulburi apele! (Acest comentariu nesemnlat a fost adăugat de 89.136.103.96

[Păstrează](#) Autor notabil, fost membru al institutului de istorie al partidului din RSS Moldovenească, emigrat în Israel unde a publicat în rusește o carte vestită - "Rusia, România și Basarabia", interzisă în perioada sovietică, tradusă în românește (la Chișinău) în 1992. I-am folosit cartea la scrierea articolului Partidul Comunist al Moldovei (pe vremea când mai contribuiam la scrierea articolelor rowiki, înainte ca să-mi limitez contribuțiile ca urmare a încercărilor de cenzură de aici). În calitatea sa de fost ștab sovietic devenit critic al politicii sovietice, Bruhis este un fel de Tismăneanu al Basarabiei. Cei care pretind că acest autor n-ar fi notabil sînt ignoranți, păcat că ignoranții fac legea la rowiki. Autorul și-a desfășurat activitatea înainte de epoca internetului și mare parte din scrierile sale e în limba rusă.--[MariusM](#) 14 mai 2008 22:19 (EEST)

Daca ii spunem "vestita", acea carte chiar s-ar putea sa devina vestita, nu-i asa? [Dahn](#) 16 mai 2008 02:33 (EEST)

Comentariu: Într-adevăr am votat ca un ignorant în subiect, deoarece cele 3 (trei) randuri ale articolului și lipsa totală de surse nu m-au făcut mai înțelept. [Alex F.](#) 15 mai 2008 02:00 (EEST)

E bine că vă recunoașteți ignoranța, e rău că nu obișnuiți să vă informați decît de la Wikipedia, iar dacă un articol Wikipedia nu conține informații considerate că acele informații nu există. Ideea de a face o cercetare proprie asupra subiectelor a căror notabilitate e contestată se pare că lipsește complet din partea dv. sau a altora care dau verdicte pe aici. Dacă nu vă pricepeți la un anumit domeniu cel mai bine e să nu vă amestecați în discuții despre domeniul respectiv, *oricum nu-l veți putea concura pe Gutza în ceea ce privește dat verdicte în probleme în care n-ai nici cea mai mică idee. Propunerea de ștergere e datorată unei obsesii personale a lui Dahn față de Paul Goma, iar vina lui Bruhis este că a fost citat de Goma. Cei care l-au susținut pe Dahn au făcut-o din spirit de turmă, fără să gîndească, căci dacă ar gîndi și-ar da seama că Bruhis n-are nici o vină că a fost citat de Goma. Sau poate se dorește răspîndirea ideii că dușmanul poporului Paul Goma nu numai că nu e în stare să scrie cărți serioase dar nici să citească cărți serioase n-ar fi capabil.*--[MariusM](#) 15 mai 2008 12:37 (EEST)

Lasa speculatiile. Te invit sa-mi precizezi ce surse ai putea folosi ca sa construiesi un articol enciclopedic despre Bruhis, folosind comentariu *din surse credibile (care exclud marotele lui Goma)*. Mai sus, n-ai facut decat sa aplici adjective unor lucruri care pot fi in esenta banale; mai jos, tu si amicii tai ati descoperit banalitatea ca cineva ii poate cumpara cartile de pe amazon. [Dahn](#) 16 mai 2008 02:33 (EEST)(...)

AMDATI a dat mai sus niște date. Faptul că, la 27 de ani de la apariția cărții sale aceasta este pusă în bibliografia recomandată a Facultății de Istorie a Universității Al. Ioan Cuza din Iași nu e relevantă. Omul nu face parte din actuala lume academică românească, deci nu e o includere bazată pe apartenența la o anume gașcă academică a cărei membri se susțin reciproc pe principiul "tu mă citezi pe mine, eu te citez pe tine" (cum se mai întâmplă lucrurile în scumpa noastră patrie), ci o includere bazată pe merit. Că *Gutza scrie că "nu știm în ce*

măsură e folosită" (acea bibliografie) e problema personal? a lui Gutza. De-a dreptul ridicole mi se par pretențiile la standarde super-înalte din partea unor persoane care habar n-au de domeniul în care vorbesc. O variantă ar fi să mergeți la bibliotecă și să căutați cartea. Eu am citit-o și mi se pare profesionistă, am și folosit-o la Wikipedia cum am arătat mai sus (*aștept pasul următor a lui Dahn - eliminarea referințelor la Bruhis din articolul Partidul Comunist al Moldovei*). Cartea are idei care azi ar putea fi considerate ultranaționaliste - *de pildă faptul că Basarabia e pământ românesc, dar care pentru publicul cititor de rusă din Israelul anului 1979 nu erau considerate anormale.* Ediția românească din 1992 îl prezintă pe Bruhis ca "fost cercetător științific superior la Institutul de istorie al partidului de pe lângă C.C. al P.C.M., în prezent cercetător major la Centrul de Cercetări științifice pentru Rusia și Europa de Est al Universității din Tel Aviv". - [MariusM](#) 15 mai 2008 13:34 (EEST)

“Dezbaterea” continuă în aceeași hărmălaie de cârciumă: de o parte Paznicii Templului ca *Gută* - li s-a adăugat și acest analfabet imbecil, agresiv: *Dahn* - pe de alta câțiva-alții, mai timizi... Este de remarcat, de deplorat cum unu-doi-trei dobitoci fanatici exclusiviști - evrei - au ajuns până la a nega, întâi existența, apoi pertința textelor unui tătuc bolșevic de-al lor ca Bruhis! Ba unul dintre aceștia îi dă numele “adevărat” și pseudo-numele, pe care eu le consemnasem în **Săptămâna Roșie**:

“Michael Bruchis (Șrul=Stru(h)l : Strul; Pinkus(ovich)/Pinkus(owitsch); Kofman/Kaufman/Kaufmann). Transliterarea englezeasca din rusa: Mikhail Bruhis”

Mă las păgubaș, obosit de moarte de idiotenia idiotoilor care s-au intronizat istorici și cenzori la poarta Wikipediei.

Adaug o floare rară a bunul simț comun, à propos de... ne-notabilitatea lui Bruhis:

“Ati intrebat: Cine zice că [Bruhis] a fost cercetător? Raspuns: Leonida Lari printre altii. Cine zice că lucrarea lui este importantă? Raspuns: Paul Goma, el insusi extrem de notabil pentru wikipedia. Aveti dreptate, generalul Nicolae Pleșiță este notabil si datorita zbenquielilor lui cu Goma. Nicolschi si Țurcanu au fost si ei adusi in lumina reflectoarelor de Goma, printre altii. Asta e situatia. [Xerxes](#) 19 mai 2008 14:56 (EEST)”

Joi 22 mai 2008

Azi e o altă zi - cugetare (adâncă).

Vineri 23 mai 2008

Hai să-mi mai spurc nițel viața, reproducînd spusele unuia, “Castelanu” pe un forum realitatea net.

Cineva - “Val” scrie frumos despre Monici și adaugă și ceva

ne-urât despre mine - mai ales că titlul este: "Paul Goma, encore et toujours":

"Cunoscatorii, sau cei de peste 40 ani, vor ghici imediat, mai ales ca titlul STRIGA asta, ca ma refer la o mare nedreptate care continua sa se faca lui Paul Goma.(...).Noi toti, si mult mai mult decat noi REALITATEA ar trebui sa amintim mereu romanilor ca Paul Goma a infiintat o Carta pt. apararea Drepturilor omului, in care au semnat sute de intelectuali, pana a-i impiedica, prin batai ingrozitoare, Securitatea si pe altii sa mai semneze. Goma i-a scris lui Ceausescu, ceva de genul" DOMNULE Ceausescu, in tara asta eu constat ca pentru Drepturile omului, pt. respectarea Conventiei de la Helsinki, ma zbat deocamdata numai eu. Cum sunt convins ca Dumneavoastra aparati total aceste drepturi, va invit sa semnati Carta mea, ba sa semneze si Doamna, caci doamna mea a semnat" ! Pot tinerii sa-si inchipuie ce criza de nervi a facut Piticul Cretin cand a primit asemenea scrisoare PRIN POSTA? Au urmat arestarea, batai, de omorat nu-l mai puteau omori, TOCMAI pt. ca scrisoarea si intreaga lui initiativa ABSOLUT FABULOASA fusesera facute publice de Europa Libera! L-au shicanat, amenintat ca i se omoara familia (dupa exilare au incercat sa-l omoare si pe el), au incercat sa-l cumpere, IAR l-a batut generalul Securitate Plesita (care e bine-mersi!!!) si pana la urma exilat fortat. N-a tacut o clipa. POATE, poate n-a tacut cam prea despre prea multa lume -- dar din capatul provinciei, un simplu intelectual ca mine N-AM REUSIT sa spun MACAR O (UNA) DATA, "uite, aici, in cazul asta nu are dreptate" - Nicky Man., total, Lucian P. a recunoscut chiar el, Alexandru P. idem, toti, toti fata de cei a luat el distanta au semnat pactul cu diavolul. E Vinerea Mare, imi masor cuvintele. PAUL GOMA e un fel de turnesol: a promis ca nu va calca in Romania cata vreme la varful ei sunt tot comunisti, tot securisti. Acuma, azi, noi auzim "fruntasi" de partide recunoscand franc ca Romania e condusa, de peste 18 ani, tot de Securitate, nu? In ce fel e simbolul GOMA PAUL un turnesol? Simplu: cata vreme nu va fi invitat in Romania, nu i se va reabilita statutul de roman (incredibil, NU s-a facut asta!), totul ramine o vorba raie insipida. In jurul PIVOTULUI Goma rezistenta romana a capatat valente cu adevarat istorice: lumea vedea ca aveam si noi un scriitor care nu se limitase la vorbe, eventual spuse de la mare distanta, care fusese intemnitat si batut pana era sa moara, exilat IMPOTRIVA DORINTEI LUI, coerent, tradus in mai toate limbele, coerent chiar si-n patima si, cel mai important, AVAND DREPTATE CHIAR CAND, CHIAR UNDE NE DUREA sa constatam ca are...

Încă cineva, semnînd "dem" se arată de acord cu "Val":

"Domnule, ai reușit un gest de noblețe, un gest de conștiință și o atitudine onorantă prin simpla evocare a unui român care a avut curajul de a se manifesta ca intelectual. Că este recunoscut sau nu de o anumită parte a intelectualității este un fapt discutabil și minor. Liceanu nu reprezintă decât o idee în peisajul controversat al intelectualității autentice din România, sau ca el mulți alții.

Ceea ce îl definește pe Paul Goma, în general pe orice intelectual, este ATITUDINEA, oricare ar fi aceasta, opinia argumentată prin logica individuală, cu atât mai valoroasă cu cât este mai discutabilă sau provocatoare. Regretabil este faptul că presupuși sau autodeclarați intelectuali se dau în stambă pentru

a ieși în evidență prin contrast sau licențe de limbaj excesive, care să acopere lipsa de idei proprii. PAUL GOMA a făcut cu mult mai mult, iar aceasta a provocat invidia confrăților "intelectuali" care nu au putut avea ori nu au avut curajul unei asemenea inițiative. Lichelele luisunt omniprezente. Inclusiv pe forum.

Un om cu bun simț nu ar fi fost cu nimic deranjat de aducerea în prim plan a figurii lui Paul Goma, iar pe cine a deranjat denotă slaba calitate a posesorilor de atestate privind o presupusă cultură. Încă o dată, intelectualitatea își afirmă apetența pentru dezbinare. Cum ar fiprofu de flaut. Felicitările mele Val!

Numai că...“Castelanu_d” are o alta opinie - fermă:

“Inginerul Ursu a murit în închisoare, din cauza Securității. Paul Goma a fost liber să plece- când- în 1977- datorită securității. Inginerul Ursu a fost maltratată și omorât de Securitate. Paul Goma a fost sprijinit de securitate. Cer CNSAS-ului să dea cu prioritate- drumul la dosarul lui Paul Goma. Să aflăm și noi cum, cu ce sprijin și de ce a plecat. Regretatul Eugen Barbu- care era un scriitor adevărat- scria despre Goma că se ascundea când nu-l căuta nimeni...o fi adevărat ? Paul Goma a supraviețuit celor mai crunți ani ai dictaturii ceaușiste bine mersi, la Paris. N-am auzit să -și fi dat foc din cauza dictatorului- sau a urmașilor acestuia- afla cum au făcut Călin Nemeș și alții. *Singurul lucru pe care-l știu despre dl. Paul Goma este faptul că este un anti-semit împușcat.*(...) Goma nu e decât un provocator nenorocit. Din luptător pentru libertate a fost demascată- în mod foarte discret- că era nenea Securilă în persoană- făcut să-i provoace pe anumiți din emigrație. (...) Goma e doar un provocator nenorocit- și un scriitor de kkat. Sunt normal, nu masochist-îmi urmăresc interesele”

Florin G. îi dă replica:

“Ai reușit să dai mai multa greutate textului lui Val. Nu e nimic mai convingător ca injuraturile iubitorilor de jigodii.”

Ce-i poți face unui asemenea ins? Să-i zmulgi urechile? Dar cu mâinile tale care l-au atins - ce faci? Le - vorba lui Goiciu de la Gherla: “decapitezi” și le arunci? Nu. Nimic de făcut cu prostul-la-român. Dar poți deduce că prostul-la-român este evreu și securist (sau dintr-o dinastie de seci). Altfel analfabetismul lui nu mai poate deranja, dacă “bibliografia” sa este alimentată de însuși E. Barbu.

Sâmbătă 24 mai 2008

Ca totdeauna în scurtele, prea scurte! intervale de ne-rău, binele (sau bunul), cât este, este năclăit, murdărit, otrăvit de întrebarea de la deșteptare care sună ca o goarnă a alarmei:

«Astăzi ce veste proastă îmi va veni?» - să se observe: am vorbit de “veste”, nu de împlinirea ei.

Iată ce îmi trimite Liviu Tofan - cu autorizarea de a reproduce în Jurnal:

“Stimate Domnule Goma,
v-am atasat citeva materiale in care este vorba, direct sau indirect, despre dumneavoastra, in contextul anului 1980, respectiv al pregatirii unor actiuni ale Securitatii impotriva dumneavoastra, cum ar fi coletul capcana din 3 feb. 1981.

Documentul "Kopp Goma" contine depozitii ale Magdalenei Kopp, colaboratoare foarte importanta si amanta (apoi sotie) a teroristului Carlos Sacalul. Kopp a fost anchetata de procuratura germana in 1995, si a dezvaluit unele lucruri despre colaborarea grupului Carlos cu Securitatea. Aceasta colaborare a inceput efectiv in 1980, dupa vizita lui Kopp la Bucuresti (la CIE) in feb. 1980. In paginile acestea, Kopp spune, intre altele, ca CIE a cerut grupului Carlos sa observe/urmareasca opozanti romani din exil, anume din Germania si Franta. Ca atare, oamenii lui Carlos au intreprins actiuni de urmarire si observare la Munchen si Paris. Referitor la Paris, cred ca este vorba in primul rind de dumneavoastra. Apoi, anchetatorul german citeaza din rapoarte ale Stasi, conform carora grupul Carlos a primit, din partea Securitatii, misiunea de a asasina romani din exil, urmare a acestei misiuni fiind expedierea celor 3 colete capcana, pe 3 si 4 feb. 1981.

Am citit si eu mai multe rapoarte ale Stasi despre Carlos, si convingerea ferma a Stasi era ca cele trei colete capcana au fost expediate de oamenii lui Carlos, din insarcinarea Securitatii.

Celelalte doua documente sunt rapoarte de filaj/ascultare ale unitatii maghiare de contrainformatii, care l-a urmarit permanent pe Carlos in Ungaria, unde acesta si-a avut baza din 1979 pina la sfirsitul lui 1982, inceputul lui 1983, cind ungerii l-au invitat sa plece si el s-a mutat in Romania. In casa lui Carlos de la Budapesta erau instalate microfoane, telefonul lui era ascultat permanent. Toate discutiile de acolo au fost ascultate si transcrise, si protocoalele s-au pastrat la Stasi, in traducere germana. Inafara de ascultare, ungerii au facut si perchezitii de fiecare data cind Carlos si Kopp erau plecati din Budapesta, fotografiind toate documentele pe care le gaseau.

Documentul "Carlos Goma" este un raport cu data de 3 oct. 1980, intocmit de ungeri ca un fel de sumar al datelor pe care le detineau in acel moment de pe urma ascultarii convorbirilor si a celei mai recente perchezitii. Ungurii constata ca "relatiile organizatiei teroriste cu serviciile secrete ale RSR sunt tot mai intense si sustinute...". Apoi se spune foarte clar ca grupul Carlos a primit din partea Securitatii misiunea de a asasina cinci romani din exil, din Munchen, Paris si Geneva, in unele cazuri impreuna cu familiile lor. Pe lista sunteti dumneavoastra, Mihai de Hohenzollern, Emil Georgescu, Bradescu Faust si Emilian Ion Valeriu. (Apoi este vorba despre pregatirea atentatului cu

bomba de la RFE, despre care, iata, ungurii stiau deja din oct. 1980...).

Ceva mai la vale se spune ca oamenii lui Carlos le-au cerut romanilor diverse tipuri de armament si materiale explozive "preparate specific, inclusiv sub forma de carte". Mai lipseste precizarea ca trebuie sa fie Memoriile lui Hrusciiov.

Numele dumneavoastra apare si in documentul "Carlos Goma 2", tot un raport al ungarilor, din 30 ian. 1981. Intii se spune ca Carlos a fost la Bucuresti intre 24 si 27 ianuarie. Se pomeneste in continuare despre pregatirea unei actiuni ce ar urma sa se produca pe 14 februarie (asta, stim noi acum, era data initiala a atentatului de la Munchen). Apoi sunt rezumate citeva afirmatii ale lui Carlos despre o actiune la Paris, care este deja pregatita. Trei persoane urmeaza sa fie lichidate (sau rapite). Ungurii conchid ca una din persoanele vizate ati putea fi dumneavoastra.

V-am trimis aceste documente considerind ca v-ar putea interesa sa aflati asemenea detalii. Avem de-a face cu singurele dovezi care fac legatura intre coletele capcana si Securitate via Carlos. Este si convingerea mea ca cele 3 colete capcana au fost expediate de complici ai lui Carlos din Spania (din grupul Carlos faceau parte numerosi membri ETA). Daca aveti intrebari in legatura cu aceste documente, va stau la dispozitie cu placere. Cele bune, Liviu Tofan

Duminică 25 mai 2008

Unde-s Manolescu și Gârbea să ne explice ei cum stă treaba cu semitismul=antiisraelianismul? Manolescu să arunce, ca ultimul dintre ultimii: «Textul lui Goma este antisemit», iar la interpelarea lui L.I. Stoiciu să răspundă senin, ca tot senilul: «NU am nici o problemă cu Goma». Iar Gârbea să numere cuvântul *evreii* din Jurnalul meu și, victorios, cum numai Imaginistul poate fi să anunțe rezultatul... Nu de alta, dar iata o veste:

“Le samedi 24 mai 2008 - L'historien américain Norman Finkelstein refoulé d'Israël - Agence France-Presse - Jérusalem

L'historien américain Norman Finkelstein a été refoulé d'Israël vendredi après avoir été détenu pendant plusieurs heures pour interrogatoire à son arrivée à l'aéroport international Ben Gourion, près de Tel Aviv, apprend-on samedi de source sécuritaire. L'historien et politologue, âgé de 55 ans, a été interrogé sur des contacts présumés avec des «éléments hostiles» à Israël, lors d'un récent voyage qu'il a effectué au Liban, selon une source proche du service de sécurité intérieure Shin Beth.

La décision de lui interdire l'entrée du territoire a été prise, le Shin Beth ayant jugé ses explications insuffisantes.

L'historien a dénoncé cette mesure dans une interview donnée à partir d'Amsterdam au quotidien Haaretz, après son expulsion, affir-

mant « n'avoir rien à cacher » et avoir été puni pour ses prises de positions en flèche contre l'occupation israélienne des territoires palestiniens.

Il a indiqué avoir été incarcéré pendant près de vingt quatre heures, dans une cellule à l'aéroport.

Son avocat Me Michael Sfar a estimé quant à lui que l'expulsion de son client « rappelait les méthodes en usage dans le bloc soviétique ».

Norman Finkelstein a acquis sa notoriété par un ouvrage polémique, l'Industrie de l'Holocauste, dénonçant ce qui lui paraît une instrumentalisation de la Shoah par les organisations juives américaines."

Martți 27 mai 2008

Dan Culcer îmi transmite:

“Shlomo Sand : l'exil du peuple juif est un mythe >
geostrategie.com

“L'historien Shlomo Sand affirme que l'existence des diasporas de Méditerranée et d'Europe centrale est le résultat de conversions anciennes au judaïsme. Pour lui, l'exil du peuple juif est un mythe, né d'une reconstruction à posteriori sans fondement historique.

“Entretien.

“Parmi la profusion de héros nationaux que le peuple d'Israël a produits au fil des générations, le sort n'aura pas été favorable à Dahia Al-Kahina qui dirigea les Berbères de l'Aurès, en Afrique du Nord. Bien qu'elle fût une fière juive, peu d'Israéliens ont entendu le nom de cette reine guerrière qui, au septième siècle de l'ère chrétienne, a unifié plusieurs tribus berbères et a même repoussé l'armée musulmane qui envahissait le nord de l'Afrique. La raison en est peut-être que Dahia Al-Kahina était née d'une tribu berbère convertie semble-t-il plusieurs générations avant sa naissance, vers le 6e siècle.

D'après l'historien Shlomo Sand, auteur du livre « Quand et comment le peuple juif a-t-il été inventé ? » (aux éditions Resling - en hébreu), la tribu de la reine ainsi que d'autres tribus d'Afrique du Nord converties au judaïsme sont l'origine principale à partir de laquelle s'est développé le judaïsme séfarade. Cette affirmation, concernant les origines des Juifs d'Afrique du Nord à partir de tribus locales qui se seraient converties - et non à partir d'exilés de Jérusalem - n'est qu'une composante dans l'ample argumentation développée dans le nouvel ouvrage de Sand, professeur au département d'Histoire de l'Université de Tel Aviv.

Dans ce livre, Sand essaie de démontrer que les Juifs qui vivent aujourd'hui en Israël et en d'autres endroits dans le monde, ne sont absolument pas les descendants du peuple ancien qui vivait dans le royaume de Judée à l'époque du premier et du second Temple. Ils tirent leur origine, selon lui, de peuples variés qui se sont convertis au cours

de l'Histoire en divers lieux du bassin méditerranéen et régions voisines. Non seulement les Juifs d'Afrique du Nord descendraient pour la plupart de païens convertis, mais aussi les Juifs yéménites (vestiges du royaume Himyarite, dans la péninsule arabique, qui s'était converti au judaïsme au quatrième siècle) et les Juifs ashkénazes d'Europe de l'Est (des réfugiés du royaume khazar converti au huitième siècle).

A la différence d'autres « nouveaux historiens » qui ont cherché à ébranler les conventions de l'historiographie sioniste, Shlomo Sand ne se contente pas de revenir sur 1948 ou sur les débuts du sionisme, mais remonte des milliers d'années en arrière. Il tente de prouver que le peuple juif n'a jamais existé comme « peuple-race » partageant une origine commune mais qu'il est une multitude bigarrée de groupes humains qui, à des moments différents de l'Histoire, ont adopté la religion juive. D'après Sand, chez certains penseurs sionistes, cette conception mythique des Juifs comme peuple ancien conduit à une pensée réellement raciste : « Il y a eu, en Europe, des périodes où, si quelqu'un avait déclaré que tous les Juifs appartenaient à un peuple d'origine non juive, il aurait été jugé antisémite séance tenante. Aujourd'hui, si quelqu'un ose suggérer que ceux qui sont considérés comme juifs, dans le monde (...) n'ont jamais constitué et ne sont toujours pas un peuple ni une nation, il est immédiatement dénoncé comme haïssant Israël » (p. 31).

D'après Sand, la description des Juifs comme un peuple d'exilés, errant et se tenant à l'écart, qui « ont erré sur mers et sur terres, sont arrivés au bout du monde et qui, finalement, avec la venue du sionisme, ont fait demi-tour pour revenir en masse sur leur terre orpheline », cette description ne relève que d'une « mythologie nationale ». Tout comme d'autres mouvements nationaux en Europe, qui ont revisité un somptueux âge d'or pour ensuite, grâce à lui, fabriquer leur passé héroïque - par exemple, la Grèce classique ou les tribus teutonnes - afin de prouver qu'ils existaient depuis fort longtemps, « de même, les premiers bourgeons du nationalisme juif se sont tournés vers cette lumière intense dont la source était le royaume mythologique de David » (p. 81).

Mais alors, quand le peuple juif a-t-il réellement été inventé, selon l'approche de Sand ? « Dans l'Allemagne du 19e siècle, à un certain moment, des intellectuels d'origine juive, influencés par le caractère 'volkiste' du nationalisme allemand, se sont donné pour mission de fabriquer un peuple "rétrospectivement", avec la soif de créer une nation juive moderne. A partir de l'historien Heinrich Graetz, des intellectuels juifs commencent à esquisser l'histoire du judaïsme comme l'histoire d'un peuple qui avait un caractère national, qui est devenu un peuple errant et qui a finalement fait demi-tour pour revenir dans sa patrie. »

Entretien

Shlomo Sand, historien du 20e siècle, avait jusqu'à présent étudié l'histoire intellectuelle de la France moderne (dans son livre « L'intellectuel, la vérité et le pouvoir », Am Oved éd., 2000 - en

hébreu), et les rapports entre le cinéma et l'histoire politique (« Le cinéma comme Histoire », Am Oved, 2002 - en hébreu). D'une manière inhabituelle pour des historiens de profession, il se penche, dans son nouveau livre, sur des périodes qu'il n'avait jamais étudiées - généralement en s'appuyant sur des chercheurs antérieurs qui ont avancé des positions non orthodoxes sur les origines des Juifs.

En fait, l'essentiel de votre livre ne s'occupe pas de l'invention du peuple juif par le nationalisme juif moderne mais de la question de savoir d'où viennent les Juifs.

« Mon projet initial était de prendre une catégorie spécifique de matériaux historiographiques modernes, d'examiner comment on avait fabriqué la fiction du peuple juif. Mais dès que j'ai commencé à confronter les sources historiographiques, je suis tombé sur des contradictions. Et c'est alors ce qui m'a poussé - je me suis mis au travail, sans savoir à quoi j'aboutirais. J'ai pris des documents originaux pour essayer d'examiner l'attitude d'auteurs anciens - ce qu'ils avaient écrit à propos de la conversion. »

Des spécialistes de l'histoire du peuple juif affirment que vous vous occupez de questions dont vous n'avez aucune compréhension et que vous vous fondez sur des auteurs que vous ne pouvez pas lire dans le texte.

« Il est vrai que je suis un historien de la France et de l'Europe, et pas de l'Antiquité. Je savais que dès lors que je m'occuperais de périodes anciennes comme celles-là, je m'exposerais à des critiques assassines venant d'historiens spécialisés dans ces champs d'étude. Mais je me suis dit que je ne pouvais pas en rester à un matériel historiographique moderne sans examiner les faits qu'il décrit. Si je ne l'avais pas fait moi-même, il aurait fallu attendre une génération entière. Si j'avais continué à travailler sur la France, j'aurais peut-être obtenu des chaires à l'université et une gloire provinciale. Mais j'ai décidé de renoncer à la gloire. »

« Après que le peuple ait été exilé de force de sa terre, il lui est resté fidèle dans tous les pays de sa dispersion et n'a pas cessé de prier et d'espérer son retour sur sa terre pour y restaurer sa liberté politique » : voilà ce que déclare, en ouverture, la Déclaration d'Indépendance. C'est aussi la citation qui sert de préambule au troisième chapitre du livre de Shlomo Sand, intitulé « L'invention de l'Exil ». Aux dires de Sand, l'exil du peuple de sa terre n'a en fait jamais eu lieu.

« Le paradigme suprême de l'envoi en exil était nécessaire pour que se construise une mémoire à long terme, dans laquelle un peuple-race imaginaire et exilé est posé en continuité directe du "Peuple du Livre" qui l'a précédé », dit Sand ; sous l'influence d'autres historiens qui se sont penchés, ces dernières années, sur la question de l'Exil, il déclare que l'exil du peuple juif est, à l'origine, un mythe chrétien, qui décrivait l'exil comme une punition divine frappant les Juifs pour le péché d'avoir repoussé le message chrétien. « Je me suis mis à chercher des livres étudiant l'envoi en exil - événement fondateur dans l'Histoire juive, presque comme le génocide ; mais à mon grand éton-

nement, j'ai découvert qu'il n'y avait pas de littérature à ce sujet. La raison en est que personne n'a exilé un peuple de cette terre. Les Romains n'ont pas déporté de peuples et ils n'auraient pas pu le faire même s'ils l'avaient voulu. Ils n'avaient ni trains ni camions pour déporter des populations entières. Pareille logistique n'a pas existé avant le 20e siècle. C'est de là, en fait, qu'est parti tout le livre : de la compréhension que la société judéenne n'a été ni dispersée ni exilée. »

Si le peuple n'a pas été exilé, vous affirmez en fait que les véritables descendants des habitants du royaume de Judée sont les Palestiniens.

« Aucune population n'est restée pure tout au long d'une période de milliers d'années. *Mais les chances que les Palestiniens soient des descendants de l'ancien peuple de Judée sont beaucoup plus élevées que les chances que vous et moi en soyons. Les premiers sionistes, jusqu'à l'insurrection arabe, savaient qu'il n'y avait pas eu d'exil et que les Palestiniens étaient les descendants des habitants du pays.* Ils savaient que des paysans ne s'en vont pas tant qu'on ne les chasse pas. Même *Yitzhak Ben Zvi, le second président de l'Etat d'Israël, a écrit en 1929, que "la grande majorité des fellahs ne tirent pas leur origine des envahisseurs arabes, mais d'avant cela, des fellahs juifs qui étaient la majorité constitutive du pays".* » (subl. mea, P.G.)

Et comment des millions de Juifs sont-ils apparu tout autour de la Méditerranée ?

« Le peuple ne s'est pas disséminé, c'est la religion juive qui s'est propagée. *Le judaïsme était une religion prosélyte.* Contrairement à une opinion répandue, il y avait dans le judaïsme ancien une grande soif de convertir. *Les Hasmonéens furent les premiers à commencer à créer une foule de Juifs par conversions massives, sous l'influence de l'hellénisme. Ce sont les conversions, depuis la révolte des Hasmonéens jusqu'à celle de Bar Kochba, qui ont préparé le terrain à la diffusion massive, plus tard, du christianisme.* Après le triomphe du christianisme au 4e siècle, le mouvement de conversion a été stoppé dans le monde chrétien et il y a eu une chute brutale du nombre de Juifs. On peut supposer que beaucoup de Juifs apparus autour de la mer Méditerranée sont devenus chrétiens. Mais alors, le judaïsme commence à diffuser vers d'autres régions païennes - par exemple, vers le Yémen et le Nord de l'Afrique. Si le judaïsme n'avait pas filé de l'avant à ce moment-là, et continué à convertir dans le monde païen, nous serions restés une religion totalement marginale, si même nous avions survécu. »

Comment en êtes-vous arrivé à la conclusion que les Juifs d'Afrique du Nord descendent de Berbères convertis ?

« Je me suis demandé comment des communautés juives aussi importantes avaient pu apparaître en Espagne. *J'ai alors vu que Tariq Ibn-Ziyad, commandant suprême des musulmans qui envahirent l'Espagne, était berbère et que la majorité de ses soldats étaient des Berbères. Le royaume berbère juif de Dahia Al-Kahina n'avait été vaincu que 15 ans plus tôt. Et il y a, en réalité, plusieurs sources chré-*

tiennes qui déclarent que beaucoup parmi les envahisseurs d'Espagne étaient des convertis au judaïsme. La source profonde de la grande communauté juive d'Espagne, c'étaient ces soldats berbères convertis au judaïsme. »

Aux dires de Sand, l'apport démographique le plus décisif à la population juive dans le monde s'est produit à la suite de la conversion du royaume khazar - vaste empire établi au Moyen-âge dans les steppes bordant la Volga et qui, au plus fort de son pouvoir, dominait depuis la Géorgie actuelle jusqu'à Kiev. Au 8e siècle, les rois khazars ont adopté la religion juive et ont fait de l'hébreu la langue écrite dans le royaume. A partir du 10e siècle, le royaume s'est affaibli et au 13e siècle, il a été totalement vaincu par des envahisseurs mongols et le sort de ses habitants juifs se perd alors dans les brumes.

Shlomo Sand revisite l'hypothèse, déjà avancée par des historiens du 19e et du 20e siècles, selon laquelle les *Khazars convertis au judaïsme seraient l'origine principale des communautés juives d'Europe de l'Est*. « Au début du 20e siècle, il y a une forte concentration de Juifs en Europe de l'Est : trois millions de Juifs, rien qu'en Pologne », dit-il ; « l'historiographie sioniste prétend qu'ils tirent leur origine de la communauté juive, plus ancienne, d'Allemagne, mais cette historiographie ne parvient pas à expliquer comment le peu de Juifs venus d'Europe occidentale - de Mayence et de Worms - a pu fonder le peuple yiddish d'Europe de l'Est. *Les Juifs d'Europe de l'Est sont un mélange de Khazars et de Slaves repoussés vers l'Ouest*. »

Si les Juifs d'Europe de l'Est ne sont pas venus d'Allemagne, pourquoi parlaient-ils le yiddish, qui est une langue germanique ?

« *Les Juifs formaient, à l'Est, une couche sociale dépendante de la bourgeoisie allemande et c'est comme ça qu'ils ont adopté des mots allemands*. Je m'appuie ici sur les recherches du linguiste Paul Wechsler, de l'Université de Tel Aviv, qui a démontré qu'il n'y avait pas de lien étymologique entre la langue juive allemande du Moyen-âge et le yiddish. *Le Ribal (Rabbi Yitzhak Bar Levinson) disait déjà en 1828 que l'ancienne langue des Juifs n'était pas le yiddish*. Même Ben Tzion Dinour, père de l'historiographie israélienne, ne craignait pas encore de décrire *les Khazars comme l'origine des Juifs d'Europe de l'Est et peignait la Khazarie comme la "mère des communautés de l'Exil" en Europe de l'Est*. Mais depuis environ 1967, celui qui parle des Khazars comme des pères des Juifs d'Europe de l'Est est considéré comme bizarre et comme un doux rêveur. »

Pourquoi, selon vous, l'idée d'une origine khazar est-elle si menaçante ?

« Il est clair que la crainte est de voir contester le droit historique sur cette terre. Révéler que les Juifs ne viennent pas de Judée paraît réduire la légitimité de notre présence ici. Depuis le début de la période de décolonisation, les colons ne peuvent plus dire simplement : "Nous sommes venus, nous avons vaincu et maintenant nous sommes ici" - comme l'ont dit les Américains, les Blancs en Afrique du Sud et les Australiens. Il y a une peur très profonde que ne soit remis en cause

notre droit à l'existence. »

Cette crainte n'est-elle pas fondée ?

« Non. Je ne pense pas que le mythe historique de l'exil et de l'errance soit la source de ma légitimité à être ici. Dès lors, cela m'est égal de penser que je suis d'origine khazar. Je ne crains pas cet ébranlement de notre existence, parce que *je pense que le caractère de l'Etat d'Israël menace beaucoup plus gravement son existence*. Ce qui pourra fonder notre existence ici, ce ne sont pas des droits historiques mythologiques mais le fait que nous commencerons à établir ici une société ouverte, une société de l'ensemble des citoyens israéliens. »

En fait, vous affirmez qu'il n'y a pas de peuple juif.

« Je ne reconnais pas de peuple juif international. Je reconnais un "peuple yiddish" qui existait en Europe de l'Est, qui n'est certes pas une nation mais où il est possible de voir une civilisation yiddish avec une culture populaire moderne. Je pense que le nationalisme juif s'est épanoui sur le terreau de ce "peuple yiddish". Je reconnais également l'existence d'une nation israélienne, et je ne lui conteste pas son droit à la souveraineté. Mais le sionisme, ainsi que le nationalisme arabe au fil des années, ne sont pas prêts à le reconnaître.

« Du point de vue du sionisme, cet Etat n'appartient pas à ses citoyens, mais au peuple juif. Je reconnais une définition de la Nation : un groupe humain qui veut vivre de manière souveraine. Mais la majorité des Juifs dans le monde ne souhaite pas vivre dans l'Etat d'Israël, en dépit du fait que rien ne les en empêche. Donc, il n'y a pas lieu de voir en eux une nation. »

Qu'y a-t-il de si dangereux dans le fait que les Juifs s'imaginent appartenir à un seul peuple ? Pourquoi serait-ce mal en soi ?

« *Dans le discours israélien sur les racines, il y a une dose de perversion. C'est un discours ethnocentrique, biologique, génétique. Mais Israël n'a pas d'existence comme Etat juif* : si Israël ne se développe pas et ne se transforme pas en société ouverte, multiculturelle, nous aurons un Kosovo en Galilée. La conscience d'un droit sur ce lieu doit être beaucoup plus souple et variée, et si j'ai contribué avec ce livre à ce que moi-même et mes enfants puissions vivre ici avec les autres, dans cet Etat, dans une situation plus égalitaire, j'aurai fait ma part.

« Nous devons commencer à oeuvrer durement pour transformer ce lieu qui est le nôtre en une république israélienne, où ni l'origine ethnique, ni la croyance n'auront de pertinence au regard de la Loi. Celui qui connaît les jeunes élites parmi les Arabes d'Israël, peut voir qu'ils ne seront pas d'accord de vivre dans un Etat qui proclame n'être pas le leur. *Si j'étais Palestinien, je me rebellerais contre un tel Etat, mais c'est aussi comme Israélien que je me rebelle contre cet Etat.* »

La question est de savoir si, pour arriver à ces conclusions-là, il était nécessaire de remonter jusqu'au royaume des Khazars et jusqu'au royaume Himyarite.

« Je ne cache pas que j'éprouve un grand trouble à vivre dans une société dont les principes nationaux qui la dirigent sont dangereux, et

que ce trouble m'a servi de moteur dans mon travail. *Je suis citoyen de ce pays, mais je suis aussi historien, et en tant qu'historien, j'ai une obligation d'écrire de l'Histoire et d'examiner les textes.* C'est ce que j'ai fait. »

Si le mythe du sionisme est celui du peuple juif revenu d'exil sur sa terre, que sera le mythe de l'Etat que vous imaginez ?

« Un mythe d'avenir est préférable selon moi à des mythologies du passé et du repli sur soi. Chez les Américains, et aujourd'hui chez les Européens aussi, ce qui justifie l'existence d'une nation, c'est la promesse d'une société ouverte, avancée et opulente. Les matériaux israéliens existent, mais il faut leur ajouter, par exemple, des fêtes rassemblant tous les Israéliens. *Réduire quelque peu les jours de commémoration et ajouter des journées consacrées à l'avenir.* Mais même aussi, par exemple, ajouter une heure pour commémorer la "Nakba", entre le Jour du Souvenir et la Journée de l'Indépendance. »

Note :

Shlomo Sand est né en 1946 à Linz (Autriche) et a vécu les deux premières années de sa vie dans les camps de réfugiés juifs en Allemagne. En 1948, ses parents émigrent en Israël, où il a grandi. Il finit ses études supérieures en histoire, entamées à l'université de Tel-Aviv, à l'École des hautes études en sciences sociales, à Paris. Depuis 1985, il enseigne l'histoire de l'Europe contemporaine à l'université de Tel-Aviv. Il a notamment publié en français : « L'Illusion du politique. Georges Sorel et le débat intellectuel 1900 » (La Découverte, 1984), « Georges Sorel en son temps », avec J. Julliard (Seuil, 1985), « Le XXe siècle à l'écran » (Seuil, 2004). « Les mots et la terre. Les intellectuels en Israël » (Fayard, 2006)

“Source : Ofri Ilani, Haaretz, 21 mars 2008, traduit de l'hébreu par Michel Ghys pour Protection Palestine

<http://www.geostrategie.com/781/shlomo-sand-l%E2%80%99exil-du-peuple-juif-est-un-mythe>”

Joi 29 mai 2008

Ieri: zi frământată, dar, miracol, presărată de vești bune: a apărut “Dialogul”, am avut schimburi de mesaje cu Mihaela Moroșanu, Bădiliță, Arsene - și cu Ana, desigur. Tot ieri am plecat în căutare de răsaduri de pătlăgele roșii, de căpșuni însă fără succes. Cu care ocazie am aflat ca francezul *fraise* vine de la Mōsieu' Fraise, un navigator de pe la 1700 și ceva care a adus aceasta minune tocmai din Chile - deci pe după rotundul pamântului...- și că la începuturi fructul era folosit în parfumerie...). Aștept ca Ana, după întâi ale lunii să facă o vizită la magazinul Truffaut, aflat lângă BN.

Fiindcă am promis că public - articolul, nu studiul, cum mi-l prezentase Dan Culcer - semnat de Sergiu Simion - îl reproduc - fără dedicație:

“Societatea romanească între psihanaliza de stat și canibalismul social

- Prolegomene la o teorie a oligofreniei de partid și de stat -

[...]

1. Preludiul - 2. Vortex-ul - 3. Banda lui Moebius , cubul lui Rubik și butelia lui Klein - 4. Menajeria de sticlă. Teoria lui Paul din Ohio - 5. Dincolo de Acefalia. Inapoi în viitor.

"Am stat de multe ori și m-am gândit de ce sunt funcționarii publici - într-o majoritate covârșitoare - atât de aroganți și atât de nepoliticoși? atât de neprofesioniști? și de ce sunt atât de mulți în această stare?"

kaira

(Societate > Funcționarii publici - nevropatii României > Forumuri de interes general > Societate > Funcționarii publici - nevropatii României)

1. Preludiul

...1951. Pitesti. Elevele Liceului de fete din Slatina (12-14 ani) sunt îmbracate în costume populare și duse "în mod organizat" să cânte și să danseze pentru ...recruții care plecau în armată. "Ne indemnau la desfrâu. Ne luau profesoarele seara și ne duceau cu autobuzele la sala unde aveau loc spectacolele. Noua ne placea pentru că scapam de școală , ne plimbam și urcam pe scen?. Dar când a aflat odată mama mea de unde veneam mi-a tras o bataie de n-am uitat-o nici acum"(N.R., medic, 76 de ani)

...1984. Seimeni, Constanta . Directoarea Scolii Generale de 10 clase , proaspăt instruită la județ , instruieste dirigintii claselor terminale să comunice elevelor ca " nu trebuie să se sperie dacă rămân cumva gravide pentru că este un lucru bun, creșterea natalității este o datorie față de țară și statul ocroteste tinerele mame". (S.D.,profesor,52 ani)

...1990. București. În seara zilei de 13 iunie, la ora 18.00, TVRL transmite în direct din Piața Universității. O figură patibulară, cu ochii injectați de ură, este prezentată în gros-plan având drept fundal Facultatea de Arhitectură. Pentru prima dată pe postul public se aude , oficial și din rațiuni de stat probabil, o injuratură ca la usa cortului.

...2007. București. Membrii Academiei Române decid ca anul următor să apară Noul Dictionar al Limbii Române (DLR) . Prin această lucrare științifică, după principiul "țara răde și baba se piaptăna" , distinsii membri ai Academiei decid ca prioritatea culturii naționale este aceea de a oficializa obscenitățile http://stiri.kappa.ro/actualitate/noul-dictionar-al-limbii-romane-va-cuprinde-si-cuvintele-obscene/stire_116440.html . În acest sens suntem avertizați deontologic ca " Nu trebuie să privim lucrarea ca un dictionar pornografic. Acest apelativ este - din punct de vedere lingvistic - o aberație deoarece lingvistul considera toate cuvintele egale (n.n.-suna cunoscut, nu ?) "ne informează cu mandrie patriotica și patrunsa de importanta misiunii sale sociale dr. Cristina Florescu, cercetător științific principal gradul I la Institutul de Filologie Română "Alexandru Philippide" de la filiala ieșeană a Academiei Române. Într-o hermeneutică socială ad-hoc recunoștem cele-

bra teza a "neutralitatii" (politice, sociale, morale, etc) .

Intrebarea fara raspuns si care paralizeaza logica nu este de ce cand toti romanii stiu sa vorbeasca obscen numai cei necivilizati o fac, ci de ce distinsii academicieni se incapataneaza in mod suspect sa-i faca pe cei civilizati sa vorbeasca obscen anuland astfel orice diferenta intre limba literara si argou.

2. Vortex-ul

Ceea ce numita Academie legifereaza acum nu este decat urmarea unui indelungat efort intelectual depus de "cealalta parte a presei" respectiv mass-mediei pentru care grosolania si obscenitatea trebuie sa fie democratice adica generalizate la nivel de societate . Semnalul acestei cruciade morale a fost dat involuntar de catre presedintele Iliescu , cel care in atmosfera politica si sociala a anilor 90 "simtea" ceva nedemocratic in coaste. Dupa primele incercari timide din acei ani de a introduce pe usa din dos obscenitatea in spatiul public (o sumara analiza de continut a presei de atunci ar fi suficienta pentru a afla cu surprinderea de rigoare cine sunt cei care au pornit avalansa), procesul "natural" de implementare a obscenitatii si pornografiei a fost accelerat la viteze ametoare.

De la conceptul masturbarii enuntat in varianta lingvistica a scolilor profesionale de catre Mircea Dinescu (mai demult , la TV) si CT Popescu (recent, in ziar) la uluitoarele derapaje verbale ale presedintelui Basescu din anii 2000 si pana la celebrul limbaj patriotic non-standard al directorului Institutului Cultural Roman care sugereaza mai degraba o imaginatie, frustrari si complexe de cazarma decat sensibilitati culturale: "Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când ne-au lăsat românii, ne-au luat la urină slavii, apoi ne-au urinat la gard turcii: era să ne inecăm apoi ne-au luat la urină rusii. Acum însă, inovatie, urinează si unii români peste români valea plângerii a fost transformată de români pentru români in valea urinei corosive." (<http://www.litterae.net/Patibularul.htm>), exista un continuum. In acest continuum amoral devine posibil orice .

Daca a existat un iluzoriu kilometru 0 al democratiei romanesti , pe cale de consecinta trebuia sa existe si un kilometru 0 al obscenitatii romanesti . Cu cativa ani in urma , un critic la moda era extaziat si el de faptul ca spectatorii bucuresteni ai unei piese de teatru a Evei Ensler („Metamorfozele vaginului”) au acceptat indemnul de pe scena de a rosti in cor si in clar numele aceluiasi organ ,dar in limbajul care provoaca extazul unei trupe de soldati in termen. Pentru cei care nu sunt critici este evident ca orice persoana cunoaste acest limbaj dar daca se respecta pe sine si ii respecta si pe ceilalti , nu face uz de el . Criticul nostru avea o opinie diferita respectiv considera ca aceasta rostire este un act de mare curaj (civic probabil) dar si o forma de terapie prin... arta. In sfarsit, onoarea de a sparge gheata si de a lua hora inainte revine unui cotidian de mare tiraj care a facut pasul decisiv de a tintui pe hartia tiparita o astfel de sintagma buclucasa cautata de preadolescenti prin dictionare mai mult de o jumatate de secol ("Prima obscenitate intr-un ziar de mare tiraj").

Revenind la obsesiile unora care spera sa creasca probabil cotele de audienta in mass-media , ramane antologica acea secventa , demna de sensibilitatea sociala din Acefalia, in care o ziarista convisa de importanta

misiei ei sociale , intreba elegant si in direct pe ministrul invatamantului din Romania (pe atunci, o femeie) ce parere are despre faptul ca in Marea Britanie s-a recomandat elevelor sexul oral ca sa nu ramana gravide ... Si va ramane in memoria sensibilitatii natiei , ca exemplu de pedagogie sociala ad-hoc si la o ora de varf , o alta secventa in care o moderatoare la fel de convinsa intreba tot in direct pe o mama si fiica ei daca prima este de acord cu ceea ce a doua tocmai se laudase ca practica.

Pentru toate aceste performante, societatea civila (in masura in care mai exista) trebuie sa le multumeasca din plin acestor distinsi politicieni, academicieni, oameni de cultura , scriitori , moderatori si ziaristi romani care au creat in mod involuntar (?) acest trend la moda despre care se insinueaza ca ar intruni un consens al tuturor "paturilor sociale " cum se zicea odata . Si trebuie sa recunoastem, nu sunt departe de reusita. Revolutia care a inceput cu libertatea pentru unii , dar se va termina probabil cu obsenitatea pentru toti , este in plina desfasurare . Cu concursul lor s-ar putea face, in sfarsit, un adevarat salt de la ancestrala normalitate romaneasca (dupa unii, depasita) la un adevarat "Deep-Troat" romanesc ...

Primul a fost deja facut deoarece politistii, jandarmii, militarii in termen, mascatii, ucenicii de la scolile profesionale, huliganii, gastile de cartier, proxenetii, puscariasii etc. respectiv limbajul si "cultura" de tip cazarma, scoala profesionala, cartier si inchisoare au capatat drept de existenta culturala si, de ce nu, pot contribui si ele substantial la educarea tinerei generatii... De pe acum se pot evalua nu numai impactul viziunii lor asupra lumii ci si consecintele viitoare ale unui asemenea salt si la cei care educa - (Dans erotic universitar) si la cei care sunt educati - interzis mino-rilor ! - (Porno-scoala).

Intr-o lume intoarsa pe dos si a carei scala de valori a fost complet inversata, rezultatul nu s-a lasat asteptat prea mult timp. Cu ceva timp in urma , intr-o emisiune data pe postul national telespectatorii au putut urmari cum o adolescenta era interogata in direct despre violul la care a fost supusa de un grup de tineri (printre care si un politist). Agresorii erau prezentati numai prin initiale si umbre (drepturile cetateanului...) in timp ce fata era prezenta in nume propriu (drepturile victimei...) . Si tot acest interogatoriu palpitant avea loc in prezenta mamei si tatalui ale caror reactii la interogatoriul fetei erau prezentate si ele "live" . Mai mult decat atat, printr-o coincidenta bizara, posturi TV si ziare care teoretic ar trebui sa se situeze pe pozitii axiologice divergente, isi disputa constant un numar constant de personaje , de regula aceleasi, aceleasi formate de emisiuni si rubrici , aceleasi teme si gusturi , care intamplator sau nu stau cam sub aceeasi umbrela.

Spre deosebire de consensul tacit al acestora , publicul receptor traieste acut sentimentul debusolarii intr-o lume fragmentata in care nu se mai poate regasi el trand , aidoma zeilor greci, in spatiul dintre lumi . Ultimul roman ancestral poate stinge lumina si poate chema dupa el potopul. Daca ii mai pasa cumva ca si-a uitat copiii, nepotii, neamul, traditia , sufletul si constiinta inaintur !

3. Banda lui Moebius , cubul lui Rubik si butelia lui Klein.

Lumea romaneasca este o lume sublunara dar nu in sensul poetic definit de Aristotel ci in sensul ei malefic de lume degradata. O lume ca a noastra, a carei scala de valori este complet inversata , este o lume intoar-

sa pe dos in care toate reperatele si toate mecanismele ei naturale de selectie au fost dislocate , denaturate si reconfigurate intr-un mecanism infernal a carui adevarata natura este dezvoltata abia acum. Din punct de vedere rational unii dintre noi au inteles ceva din acest mecanism atunci cand au observat mai devreme sau mai tarziu , dupa caz, reconfigurarea completa a sistemului in care s-au schimbat pentru a n-a oara, piesa, rolurile, chipurile, mastile dar nu si ceea ce era esential – raporturile. Acum este foarte clar ca toate cataclismele petrecute in spatiul nostru social (oare cate vor mai suporta nefericitii de romani ?!) nu se regasesc si in spatiul politic unde am asistat numai la o transformare topologica prin care interiorul unei structuri a luat locul exteriorului si invers spre deosebire de materialul structurii ramas identic cu sine.

Aceasta tehnica sociala de supravietuire a propulsat constant , pe cai mari si in fruntea bucatelor , aceleasi figuri "patriotice" pe care Henry Kissinger le cunostea inca din anii 60 dar pe care le-a revazut cu surprindere prin anii 2000. Tot acolo! Cu alte cuvinte , dimensiunea morala este cruciala pentru a intelege stadiul de evolutie sau de involutie al societatii romanesti. Surpriza. La acest test , intreaga megamasina sociala (sistemul , statul , si institutiile lui) se prabuseste dramatic si din toate incheieturile. Pentru ca oricat s-ar fura si orice s-ar face in spatiul real , nimeni si nimic pe lumea aceasta nu poate distruge ideea de morala publica si de spatiu moral al unei tari...

Din perspectiva cetateanului anonim , lucrurile sunt evidente. El a acceptat prin traditie si in mod tacit , un contract social bazat pe prevalenta sau chiar pe dominatia structurilor impersonale (sistemul, statul si institutiile lui). A fost determinat si conditionat sa-si indoiaie coloana vertebrala, sa-si tina gura, sa accepte fara sa cracneasca prejudiciile si pierderile cauzate de sistem , de ineficienta si de reprezentantii lui ("cu sistemul / statul nu te poti lupta") . El a respectat regulile jocului dar a platit cu varf si indesat acest lucru. Nimeni nu a avut interesul si nu a estimat vreodata cam la ce valoare se ridica prejudiciile cauzate de catre stat, institutiile si reprezentantii lui propriilor cetateni dar se stie sigur ca unul din 2600 de romani s-a adresat deja la CEDO pentru prejudicierea unui drept (cel de proprietate, dar mai sunt si alte drepturi...). La noi, mecanismele dependentei sociale fiind inca extrem de puternice, interesele si drepturile cetateanului sunt vocabule aproape inexistente in ansamblul megamasinii sociale si in mod special in mentalitatea "functionarului manipulant" (Theodor Adorno).

La inceputul anilor '90 , o cercetare occidentala constata ca problema guvernului de atunci nu era legata de competenta inaltilor functionari de stat ci de incapacitatea lor funciara de a avea incredere in propria gandire, un simptom bizar intr-o tara democrata dar logic intr-o tara in care timp de peste o jumatate de secol o zi de munca incepea de regula cu un energic : "Sa traiti!". Prin anii 2000, ne invartim cam tot pe acolo. Nu cu mult timp in urma, un alt cercetator occidental avea surpriza sa constate ca functionarul public roman accepta fara sa clipeasca executarea unor ordine absurde, sicanele unui sef despotic , accepta sa lucreze peste program fara sa fie platit pentru acest lucru , dar refuza in mod visceral sa accepte ideea ca el este de fapt in slujba cetateanului pe care il dispretuieste profund atunci cand nu tipa la el sau chiar il insulta de-a dreptul si fara

nici o consecinta. Aceasta atitudine a functionarului public o regasim la cel mai inalt nivel atunci cand Ministrul Muncii si Protectiei Sociale de exemplu , sunat in direct la TV de catre un petitionar ii promite acestuia ajutorul fara nici o tresaire si in modul cel mai firesc din lume: " Dati-mi telefonul dvs si se va rezolva" (n.n.- in acest caz, in celelalte...).

Daca domnul ministru se simte magulit ca e bagat in seama si cautat de petitionari , telespecatorii pot avea o opinie complet diferita . Ei au tras o concluzie foarte clara cu privire la calitatea activitatii ministerului , ministrului dar si cu privire la sansele lor de a-si rezolva problemele ...O singura privire aruncata asupra balamucului periodic de la Inspectoratul Teritorial al Muncii din Bucuresti ar fi suficienta ca sa pledam cu totii pentru demiterea in bloc a intregului minister care , ca si altele ministere si institutii de stat, in asemenea cazuri nu face nimic altceva decat sa trateze contribuabilii ca pe vitele dintr-un staul . La limita, o simpla discutie cu un jurist poate convinge pe oricine ca sansele unui cetatean de a-si recupera prejudiciile cauzate de incalcarea drepturilor sale sunt infinitezimale .

In mod similar ,o institutie respectabila ca Avocatul Poporului, prin cel care o conduce , pierde pe drum interesul cetateanului deoarece principala preocupare a fostului procuror , foarte sensibil la raceala de altfel , este de fapt aceea de a nu deranja autoritatile : "Trebuie sa stiti urmatorul lucru: atunci cind te duci sa stai de vorba cu cineva, primar s.a.m.d., sta de vorba cu tine daca ii spui "Dle, sint Avocatul Poporului!", nu prea stie ce inseamna Avocatul Poporului, dar sta de vorba. Dar daca te vede ca te duci asa, clontos, hai sa spun ca un procuror, sa nu supar politistii, ca si eu am fost procuror, nu prea sta de vorba cu tine! Te priveste cu raceala" ("Avocatul Poporului ").

Nu este de mirare atunci ca , sub bratul legii, in regulamentul de functionare al acestei institutii a fost plantata o clauza a exonerarii de raspundere (o regasim sub diverse forme , grade si accente in aproape toate institutiile de stat) conform careia nu se accepta nici o cerere de reparare a prejudiciului daca a trecut mai mult de un an de la producerea lui . Este de domeniul evidentei , dar pentru cine vrea sa vada, ca marile dureri ale oamenilor s-au produs in ani si decenii daca avem in vedere traditionala viteza de melc cu care institutiile noastre kafkiene si orwelliene raspund la o simpla cerere . Daca vor sa raspunda, pentru ca nimeni nu poate nimic daca nu vor sa-i dea curs, daca nu vor sa gaseasca un dosar, sau daca vor sa mai nenoroceasca un destin prin grajdurile lui Augias care au fost dintotdeauna arhivele institutiilor de stat...

Este evident ca Avocatul Poporului nu stie aceste lucruri (ceea ce este grav) sau nu vrea sa le stie (ceea ce este extrem de grav), dar cui ii pasa ?! Cu toate procesele castigate de romani la CEDO, interesul statului este inca prevalent in contractul social deoarece sistemul lucreaza in mod cert doar pentru el : " loialitatea omului in serviciul public este pentru stat si pentru superiori, uitand sa se sugereze orice obligatie ar putea avea si pentru cetateni" <http://www.romanalibera.ro/a122700/fata-de-petrecerea-de-pietoni.html> . Si nu numai ! Stop cadru. Ne aflam nu in campul sociologiei , psihologiei sau psihiatriei ci in plina literatura SF ("gradina potecilor ce se bifurca" ar fi spus Jorge Luis Borgese).

Sistemul , statul de drept, institutiile lui sunt numai o fatada ca sa nu spunem o iluzie . In realitate , toate aceste structuri impersonale sunt parazitare de alte structuri care ,oficial, nu exista. Dar tot oficial ele trebuie sa investigheze "sub acoperire" si in toate domeniile ceea ce in mod neoficial se vede si la lumina zilei si cu ochiul liber la fel de limpede ca palinca si caltabosii domnului Remes...Este obligatia morala a societatii civile sa se intrebe – si o alta intrebare este de ce nu a facut-o pana acum – ce cauta ofiterii acoperiti (ca sa nu mai vorbim de ofiterii de Securitate si de informatori) printre ziaristi, sociologi si psihologi . Pe de alta parte, faptul ca 25 % din magistrati provin din Securitate si au fost instruiti dupa metode criminale sa decimeze orice normalitate umana si sociala ramand si acum in sistem, nu mai poate fi imputat societatii civile <http://www.romanalibera.ro/a119826/magistratii-securisti-formati-la-scoala-de-la-bran.html>

Intrebarea nelinistitoare este in ce masura situatia din mass-media, sociologie si psihologie este similara cu cea din justitie. Raspunsul nu va veni niciodata de la sistem .Concluzia este una singura. Traim intr-o realitate sociala fascinanta in care sub "ceva" se poate ascunde "altceva" si consecintele sunt imprevizibile.

Sa ne delectam o secunda cu un recent dialog SF din Romania profunda intre un reporter (Realitatea TV) si o entitate numita Gheorghe Popescu (sef la ANL) , dialog care nu mai are nevoie de nici un comentariu. Subiectul interviului este deja clasic la noi – atribuirea unor locuinte subventionate de catre stat ... demnitarilor romani (generali MI, parlamentari, politisti, sefi ANAF,etc) si pe liste secrete (confidentiale) :

"Reporter – Este moral ca aceste locuinte pentru defavorizati sa fie atribuite unor demnitari cu 2-3-5 locuinte ? Si pe liste secrete ?

Gheorghe Popescu – Nu discutam aici aspectul moral. Aspectul moral il discutam intr-un alt context. Acum discutam aspectul legal ! Si nu sunt secrete. Sunt ...confidentiale . Dar nu pot fi vazute !"

(N.B. Nu incercati zadarnic sa aflati ce pregatirea are un asemenea functionar, care este CV-ul lui si cum a ajuns acolo unde este. Cu exceptia, eventual, a explicatiei standard ca a fost "numit" (pe criterii politice de cele mai multe ori) chiar si un ziarist cu experienta poate sa nu primeasca decat un "nu este treaba dvs" daca nu cumva afla de-a dreptul ca cel in cauza, desi este functionar public, are CV-ul secretizat!).

Sa traducem bizareria de mai sus. Intr-o prima aproximare sistemul se comporta la fel de straniu ca Banda lui Moebius care poate transforma doua suprafete intr-una singura. El reuseste performanta uluitoare de a aspira pe o parte , ca o palnie uriasa, si binele dar si raul (acesta cu toate infractiunile, infractorii , incalcarile legilor si ale moralei) pe care profitorii sau chiar reprezentantii sistemului il genereaza. Si tot ceea ce aspira dintr-o parte transforma , dar intr-un singur sens , respectiv tot ceea ce initial si din punctul de vedere al cetatenilor si al moralei publice era rau, ilicit, ilegal si imoral , devine din punctul de vedere al sistemului (si al celor care au incalcat regulile jocului) bun, licit, legal si poate chiar moral.

In acest mod , abia acum devine vizibila o parte din mecanismul infernal aflat la baza sistemului care a strivit si striveste inca vietii , destine si constiinte dar "salveaza" altele, pe de alta parte. Asa se explica faptul ca in zona noastra crepusculara, daca faci parte din sistem ca procuror

, poti sa eliberezi un terorist si scapi cu ...10% din salariu pe trei luni , iar ca "simplu" cetatean poti omori 1-2-3-4-5 oameni si sa scapi basma curata cu 1-2-... ani cu suspendare. In buna traditie a absurdului si irrationalului social de la noi , sistemul nu numai ca isi reconditioneaza si isi recicleaza constant piesele de baza , dar intr-un mod uluitor si de neinteles pentru o constiinta morala si normala, isi reconfigureaza structura constant dupa principiul cubului lui Rubik intr-o maniera care serveste numai propriilor scopuri. Dincolo de declaratiile de complezenta, aceste scopuri sunt de cele mai multe ori complet diferite de interesele , aspiratiile si dorintele cetatenilor care, ironie, finanteaza sistemul .

Cateva exemple dintr-o infinitate sunt edificatoare. Sa ne imaginam cum ar fi sanctionat in cadrul sistemului o constiinta morala si normala, un tortionar dovedit (e vorba de un membru al echipei care l-a executat pe Lucretiu Patrascanu). Inainte de a raspunde la o asemenea intrebare avem un raspuns absolut uluitor din partea megamasinii sociale inca in uz. Rasplata sistemului pentru un asemenea comportament arata valoarea acordata in cadrul lui mediului universitar si cartii si : cel in cauza a fost facut ... director adjunct la Biblioteca Universitara din Cluj !(Justitia pe dos).

Intr-o etapa ulterioara, un Ristea Priboi devine direct consilierul unui prim-ministru atunci cand nu rade pur si simplu in nas, justitiei... Si acum , reversul medaliei in sistemul a carui logica interna construita dupa un model topologic superior – butelia lui Klein – este inca inaccesibila muritorilor de rand. Pentru a mentine echilibrul social, ceea ce este reciclat din tortionari trebuie contrabalansat in totalul sistemului social. Mecanismul compensarii sociale este de un cinism absolut .

Datorita unei legislatii penale inspirata initial din sistemul sovietic dar mentinut in mod inexplicabil pana in anul 2000, peste 50% din sentintele date in instante sunt de natura penala (in cazul infractorilor minori procentul urca pana la 60%). Rata de incarcerare de aproape 200 detinuti la 100.000 de locuitori reflecta nu atat o rata ridicata a criminalitatii cat o legislatie penala excesiv de punitiva in raport cu infractiunile minore (la Arad , un teribil infractor a primit 3,5 ani pentru furtul a 4 paini...). Romania cu 22 milioane de locuitori are tot atatia detinuti cat Anglia sau Franta care au in sa o populatie de 50 milioane de locuitor . Cu alte cuvinte, sistemul transforma in mod automat o parte din actiunile, comportamentele , reactiile cetatenilor ,etc. direct in infractiuni penale iar pe acestia in infractori . Exemplu deja celebru : neachitarea unei facturi banale la curent electric de catre o pensionara de 80 de ani – daca nu cumva o gratiaza chiar presedintele tarii cum chiar s-a intamplat (!) – trebuie musai sanctionata cu inchisoarea...

Astfel, cu toate eforturile depuse " pentru apararea secretului de stat si interesului national " , logica interna a sistemului , mecanismul infernal care a generat-o si tot ceea ce a fost ascuns cu multa grija timp de peste 50 de ani, se ridica la suprafata ca untdelemnul, incet, dar inexorabil. Cu exceptia miliardelor de euro aduse in tara de romanii care lucreaza in afara ei, nici un domeniu nu merge bine – ceea ce este impotriva logicii – si tocmai pentru ca nimic ca nu merge bine , abia de acum incolo lucrurile incep sa capete cu adevarat o logica !

Intre scopurile declarate ale sistemului si scopurile urmarite de sis-

tem a existat dintotdeauna o prapastie in care isi rup gatul cu abnegatie , zilnic, si in proportie de masa exact cetatenii onesti care, in naivitatea lor, incearca sa-l mentina pe linia de plutire. Suntem pe primul loc in lume la deficitul de forta de munca si numarul pensionarilor depaseste numarul celor angajati in munca Ineficienta sistemului si caracterul lui antropofag sunt splendid ilustrate printr-o diagrama color a celor 420 de impozite si taxe - cele mai numeroase din Europa - pe care trebuie sa le plateasca contribuabilul roman fara sa mai luam in calcul si taxele platite la impozitele locale (Campioni la taxe) ... Ca atare, in societatea romaneasca contemporana, existenta unui Centru de Cercetare a Imaginarului la Cluj devine in mod surprinzator , superflua, pentru simplul fapt ca la noi un eventual Centru de Cercetare a Realitatii Romanesti ar fi mult mai interesant si mai fascinant decat primul. In acest din urma caz , realitatea a depasit cu mult imaginatia, devenind un excelent laborator social de testare "live" a reactiilor cetateanului devenit cobai la stimuli si situatii non-standard (nedeterminare, nestructurare, ambiguitate, absurd, irrational) care pot aduce in stare de colaps structuri psihice mai labile.

In actuala situatie, dupa cum intuim dar nu vrem sa recunoastem , romanul mediu rezolva zilnic un sistem de n ecuatii cu m necunoscute . Dumnezeu stie cum. Experimentul este captivant poate pentru cei de pe margine, dar cei prinsi in menghina si in vartej ar fi trebuit sa primeasca , in masa, medalii de aur pentru faptul ca nu au innebunit inca la cate au trait deja pana acum. De ani de zile nu exista nici o explicatie rationala pentru supravietuirea indarjita a cetateanului onest intr-un mediu ostil normalitatii sociale, dar exista o consecinta evidenta.

Aderenta sociala, legaturile "de sange " intre om si societate se mace-reaza in mod constant. Si nu din vina cetatenilor. La o extrema , cei tineri pleaca pe capete unde vad cu ochii si fara nici o remuscare. Ei s-au eliberat si de frica , si de dependentele sociale, si de demagogia oficiala. La cealalta extrema, cei mai in varsta raman sa priveasca in Pamant sau spre ceruri. Dar cerul tace, iar pe Pamant jocurile sunt deja facute. Desi toti sunt egali (in Romania "noastra") unii sunt mai egali decat altii (in Romania "lor") pentru ca la fel ca si justitia romana, orice logica sociala de la noi functioneaza cu doua viteze.

Sentimentul acut al cetateanului ordinar ca se afla prea frecvent in situatii de imposibilitate are o baza reala , dar aceasta constatare nu-l ajuta cu nimic. Nu traим in rai , si in consens cu logica sociala inca in uz , nu exista nici o garantie a faptului ca recompensa obtinuta de cineva in cadrul sistemului ar putea fi direct proportionala cu inteligenta, competenta sau caracterul lui (invers , da !). Ca atare, probabilitatea ca a doua zi sa se trezeasca onest in aceeasi tara bogata, dar tot sarac, se apropie in mod inexorabil de 100%.

4. Menajeria de sticla. Teoria lui Paul din Ohio

" Noi statistici efectuate de centrele de sanatate mintala din toata lumea au aratat ca romanii se afla pe locul 2 ca incidenta a tulburarilor psihice, clasandu-se imediat dupa Suedia...

Conform rezultatelor statisticilor, 88% dintre romani sufera de cel putin o tulburare psihica. Printre acestea cele mai intalnite sunt: injurarea vecinilor, ideile fixe, nervii care provoaca pete pe fata, stresul la locul de munca, nesimtirea, comunicarea numai prin tipete, ura fata de semeni,

invidia, traumele suferite in copilarie, obsesiile sexuale, care transforma adolescentii in mici vedete porno, si, in general, tristetea de a fi....

"Vin pentru prima oara in Romania, pentru mine e ceva exotic sa vad atatia oameni deviati mental, ma simt ca intr-un roman SF, cred ca turismul in Romania va creste tocmai pentru acest lucru, vor veni mii de curiosi sa vada cum arata o tara care si-ar merita pe drept cuvint titlul de Regina Tristetii in Lume" – a marturisit un turist francez care facea fotografii in fata magazinului Unirea din centrul Capitalei." <http://www.times.ro/sci-tech/romania-pe-locul-2-in-lume-ca-numar-de-bolnavi-mental>"

"In apropierea unei scoli bucurestene, o eleva de 12 ani a fost batuta in plina strada cu picioarele, tinsa si arsa cu tigara pe fata de alte trei eleve mai mari ca ea (care se pregateau sa devina cadre didactice-n.n.) .Nimeni nu a intervenit si nimeni nu a vazut nimic desi strada este una foarte circulata . Ulterior, Politia se intreba cum este posibil ca nimeni sa nu stie ca eleva de 12 ani avea relatii sexuale cu mult inainte de aceasta varsta" .

Radio Realitatea FM, Buletinul de stiri- 2603.2008, ora 09.00

Intrebarea la care trebuie sa raspundem este unde ne poate duce tot acest vartej dement si ce ne asteapta la capatul tunelului pentru ca toata aceasta "pedagogie sociala" pare sa fie un mijloc folosit in virtutea atingerii unui scop. Este deja de domeniul evidentei ca desi romanii vorbesc aceeasi limba si respira acelasi aer , nu traiesc de fapt in aceeasi tara (economic, politic, moral). Ei traiesc de mult pe planete diferite. Cum spunem , exista o Romanie "a noastra" si o Romanie " a lor". Date fiind scindarea si alienarea sociala existente, ce sustin psihologii romani fara sa clipeasca macar ? Prestatia celor vizibili pe ecranele TV conform legii notorietatii enuntata chiar de unii dintre ei, este una in care care sustin cu tarie - intr-o tara eminentamente crestina - teza disparitia familiei ca institutie sociala "demodata" - (Aurora Liiceanu, Georgeta Ghinea) sau chiar revenirea la unele ritualuri barbelognostice. In ziarul "Libertatea" din vara trecuta, ferm convinsa de importanta misiei sociale incredintate, Mirela Zivari invita psihologic femeile "sa-si invinga repulsia fata de sperma"....

De gustibus non disputandum dar , pe de alta parte , cu toate ca par indiferente la ceea ce ar putea crede simtul comun, distinsese reprezentante ale domeniului psihologic nu fac nimic altceva decat sa se alinieze trendului existent in domeniu . La Salonul National de Psihologie de anul trecut , una din nominalizarile la sectiunea mass-media a fost pentru emisiunea 9595 moderata de dr. Cristian Andrei . Este o alta modalitate de a valida disparitia distinctiei dintre spatiul public, spatiul privat si spatiul intim cu toate ca intimitatea a fost respectata prin traditie si considerata o valoare in aproape toate culturile si religiile lumii. Acum se propune pe scara larga si in mod " liber consimtit" ceea ce ceea ce alta data era o metoda de tortura : spovedania sau chiar vivisectia psihica in public.

Cu toate acesta, exista in mod evident o discrepanta flagranta intre ceea ce apreciaza specialistii drept util pentru publicul larg , dar fara sa-l consulte, si ceea ce acesta doreste cu adevarat in realitate. Comentariile acide ale publicului in cazul 9595 sunt elocvente http://ro.altermedia.info/opinii/doctore-vindeca-te-pe-tine-insuti_2492.html

Un alt exemplu pentru fractura existenta in corpul social intre actiu-

nile, comportamentele si reactiile oamenilor , pe de o parte, si interpretarile psihologice, pe de alta parte, il constituie un atipic fenomen de masa remarcat si de occidentali si comentat la vremea respectiva de un psiholog la Realitatea TV . "Aprinderea bradului de la Unirea" din 15 decembrie 2007 a fost un fenomen care a uluit comentatorii prin numarul inexplicabil de mare de bucuresteni veniti sa vada "minunea".

Explicatiile date atunci de Mircea Toma, la origine psiholog militar in aviatie si inca de la infiintare directorul Agentiei pentru Monitorizarea Presei (ca reprezentant al societatii "civile") au ignorat tocmai motivatia si semnificatia comportamentelor pe care le condamna : "...exista nebunia unui om si nebunia a 100.000 de oameni care au venit in fata unui colos din fier si sticla (s.n.) sa vada un brad (s.n.) ; dar nu era nici un brad acolo (s.n.) ". Explicatia data de un nepsiholog , respectiv de unul din moderatorii TV, provine chiar din sistemul care a generat aceste comportamente . Ea merita prezentata pentru ca releva o stare de fapt : " Oamenii au venit nu pentru ca le-a spus cineva sa vina ci pentru ca simteau nevoia sa se bucure pentru ceva" (de unde concluzia implicita ca nimic din oferta sociala existenta nu le starneste bucuria –s.n.).

La nivel general procesul cel mai grav care poate fi constatat este acela de incapsulare a sistemului. De la logica secretului si teoria "conspiratiunii universale" pe care era construit sistemul social anterior , s-a trecut la acum la o ofensiva generalizata impotriva posibilelor amenintari si " riscuri asimetrice". Ele sunt clamate in exterior dar sunt cautate cu insistenta in interior intr-o tara in care functioneaza invizibil si impecabil o adevarata institutie a santajului national care oricand il poate copia pe Caragiale cu "pac la Razboiul ". Inainte de a fi aparati de militari (ca tot nu ne-a atacat nimeni...) suntem "aparati" de o armata de 100 sau poate chiar 200.000 (!) de dosare de "Siguranta Nationala" care depasesc numarul de personal militar din armata si care au rolul de a-i acoperi pe unii si de a-i speria strasnic pe restul . A cui ..."Siguranta Nationala" ?! Nu se stie....

Din acest punct de vedere, tara a intrat intr-un proces generalizat de... aparare (psihosociala am zice noi). De la Colegiul National de Aparare care instruieste non-stop in materie , parlamentari si senatori (nu e foarte clar de ce si nici pentru ce daca ne gandim ca avem o armata care de peste 50 ani abia asteapta sa ne apere) dar si distinse doamne si domnisoare ca Elena Udrea si Floriana Juncan mai nou devenite specialiste si in aparare (din nou nu este foarte clar de ce si nici pentru ce), la cele 7 servicii secrete identificate oficial de presa (din nou cele mai numeroase din Europa ! -) exista un alt continuum. Acest continuum capata accente de-a dreptul cinice la Universitatea din Bucuresti unde Facultatea de Asistenta Sociala este parazitata de o disciplina de-a dreptul bizara pentru o facultate care in alte parti se ocupa numai de persoanele aflate in dificultate (daca gustam acest gen de "umor" mesajul ar fi acela ca suntem in dificultate ... toti si ca trebuie sa fim aparati chiar impotriva vointei noastre!). Inovatia consta in disciplina si masterul de Securitate Nationala la care studentii si masteranzii invata despre..."Intelligence" ??! (Universitatea si Securitatea)

Inovatia este numai aparenta deoarece tot acest proces de aparare impotriva pericolelor din exterior prin invadarea scocietatii civile din

interior de catre aceste structuri si mentalitatea lor , a inceput de foarte multa vreme si acum mai pot fi detectate doar urmele. In 1954 era emis un ordin al Ministerului de Interne prin care cea mai mare parte din actele oficiale ale statului deveneau secrete de stat fiind ascunse cu grija de ochii dusmanilor , adica ai cetatenilor. Prin anii 2000, spiritul MI moare, dar nu se preda. Il regasim intr-o minge ridicata la fileu acestuia la momentul oportun. Dupa ce isi tine cizma de peste o jumătate de secol pe trecutul acestei tari (arhivele apartin si in prezent, nu se stie de ce, de Ministerul de Interne si nu de cel al Culturii sau Invatamantului ca in democratiile cu traditie), nemuritorul spirit MI priveste acum cutezator si spre viitorul ei administrativ .

Indiferent de motivatiile oficiale invocate - "aliniera la normele europene "(sic!) - nasterea MIRA prin unificarea recenta Ministerului de Interne cu Ministerul Administratiei Publice a consfintit victoria spiritului MI asupra celui si asa debil al administratiei publice si , prin ricesu, al societatii civile. Se finalizeaza acum, de drept, un proces care a inceput de fapt inca din anii 50. Cadrele MI (inclusiv tortionari) , rejectate chiar si de acel sistem , erau deversate discret in administratia publica cu efecte usor de banuit .

Prin 1976, la Institutul Politehnic Bucuresti putea fi gasit inca pe post de secretara un fost ofiter care urla la studenti de sarea tencuiala de pe ziduri, la Liceul de Metrologie din acelasi oras putea fi gasit pe post de administrator un fost ofiter de Securitate care , atunci nu se imbata nu batea elevii din camin la intamplare si cu un furtun de cauciuc metalic in interior, cu stirea conducerii care bineinteles nu lua nici o masura (recunoasteti deja o atitudine ?), iar prin anii '80 mai puteai gasi la Facultatea de Geografie a Universitatii din Bucuresti o secretara care inca mentinea traditia tipand vartos la studenti din motive numai de ea stiute. Acum totul se face oficial si in stil european in asa fel incat rejectatii de atunci, sau mai exact urmasii (urmasilor) lor, au preluat stafeta in mod legal si democratic ...

La nivel general , consecinta directa este o crestere exponentiala a gradului de control social si tendinta de a extinde sfera acestui in domenii care , prin traditie, erau tabu. Relativ recent ne confruntam si cu o surprinzatoare criza de altruism social. Din ce in ce mai multe instante au devenit brusc interesate de starea psihica a romanilor. De cativa ani exista o campanie concertata si intensa in mass-media prin care , sub diverse forme, romanii sunt indemnati insistent, aproape rugati , sa mearga la psiholog (ca asa fac cei din Vest) sau chiar la psihiatru, dar ca de obicei, cauzele care ar fi condus la aceasta situatie alarmanta sunt trecute sub tacere. Nu cu mult timp in urma , psihiatrul Florin Tudose (dupa unele zvonuri tot militar de cariera) pleda pentru o abordare psihiatrica a ... firmelor si intreprinderilor. Recent, un ministru de externe a propus ca emigrantii romani din Italia sa fie consiliati (eventual examinati) psihologic in centre care sa fie infiintate acolo <http://www.infoportal.ro/presa/inf-284913.html>, iar la o recenta Conferinta de Psihologie de la Cluj au existat propuneri de introducere in examinarile psihologice din industrie a...poligrafului (detectorului de minciuni-n.n).

Toate aceste masuri concentrice de "securitate psihologica", dar care ocolesc fondul problemelor, conduc in mod paradoxal la efecte contrare

celor scontate cum se intampla de altfel si in alte situatii. La nivelul perceptiei vizuale , oricine poate constata ca orasele s-au umplut literalmente de politisti, politisti comunitari, jandarmi, uniforme negre , bodyguarzi, si sigla "Security" dar sentimentul de siguranta al cetatenilor nu pare sa fi crescut in aceeasi proportie, copiii, femeile , batranii si infirmii , fiind primii care platesc pretul.

Traim intr-o tara cu legi care apara cainii si ciorile (daca un cetatean isi impusca ciorile din curte se alege poate cu dosar penal) dar in care toate autoritatile ridica din umeri nedumerite si neputincioase daca un copil de 6 ani sau un batran de 70 mor mancati de caini sau daca o fetita este violata in afara, sau chiar in curtea scolii, sau este gasita aruncata printr-un canal... Recent, un tramvai din Bucuresti a fost batut cu batranii si femeile din el cu tot ("cu sistema" ar fi zis Eminescu) de suporteri huligani la o comanda foarte potentă : "Dati in toti !". Politia Capitalei recunoaste sincer prin purtatorul ei de cuvânt ca reprezentantii ei sunt cam peste tot in strada dar "nu a fost facuta nici o sesizare" si interiorul tramvaiului "nu se afla in aria ei de competenta ". In aria ei de competenta nu intra nici faptul ca un ofiter de Politie roman, cu sotia lui cu tot, a fost prins la furat prin strainatate...

Dincolo de tot si de toate, avem aici un indicator foarte sensibil care s-a modificat dramatic si care nu poate fi contestat de catre nimeni. Scoala romaneasca reprezenta , prin traditie, unul din cele mai protejate spatii. Reprezenta. In prezent, scoala arata tot ceea ce statul si societatea incearca cu disperare sa ascunda , respectiv falimentul tuturor politicilor economice, sociale si culturale de pana acum. Este un fel de anticamera a infernului. Am ajuns in cativa ani acolo unde altii, la fel de destepti sau de prosti ca noi, au ajuns intr-o suta .

Dupa un studiu al Organizatie Mondiale a Sanatatii , suntem pe locul 2 in lume la violenta scolara . Avem si de ce. Profesorii bat elevii, elevii bat profesorii, elevii se bat intre ei cand nu fac sex in scoala sau bat bodyguarzii care ar trebui sa-i apere , iar societatea le face galerie la toti cand nu pune si ea umarul... In aceste conditii nu mai mira pe nimeni faptul anul trecut ca romanii erau oamenii cei mai nefericiti din Europa <http://www.romanalibera.ro/a110176/romanii-printre-cei-mai-nefericiti-europeni.html> fiind vorba de fapt de o depresie sociala (n.n.). Rectific, ii mira pe unii. In buna traditie trumfalista , peste exact un s-au gasit studii sociologice din interior care in acelasi ziar sa sustina exact contrariul : "Romanii sunt cei mai optimisti din Europa" <http://www.romanalibera.ro/a114283/cei-mai-optimisti-dintre-europeni.html>)

Este momentul sa punem degetul pe rana , sa definim ce se intampla in interiorul menajeriei si sa explicam cum a fost posibila aparitia ei. Mai intai, are loc accentuarea tendintelor deja existente. O prima tendinta este disparitia respectului pentru fiinta umana , a pudorii, a sensibilitatii si a sentimentelor, adica exact a ceea ce este autentic si omenesc (sindromul a fost semnalat simbolic in coordonatele traditiilor noastre dupa '90 prin disparitia "florii rusinii") iar rezultatul acestei desensibilizari programate (constiinta anonima vorbeste chiar de o - "schizofrenizare programata" a Romaniei) va conduce la cresterea exponentiala a indiferentei, cruzimii si sadismului social . Si a condus deja. Este sindromul social semnalat de Erich Fromm inca din 1920 si denumit atunci : " disparitia

tandretii".

O a doua tendinta, ca o consecinta a evolutiei sociale anterioare, este preluarea necritica si din ce in ce mai accentuata a pseudovalorilor si "modelelor sociale" propuse de mass-media . Mitocania generalizata a anilor '80 , a fost urmata de mineriada sociala generalizata a anilor '90 si acum de obscenitatea generalizata a anilor 2000. Inteligentul comportament social prin imitatie are de unde alege. ..

In sfarsit, tendinta de crestere alarmanta a violentei (violenta scolara, comportamentul la volan unori de o agresivitate si inconstienta aparent inexplicabile, cresterea numarului de cazuri in care cetatenii (inclusiv copiii) sunt jefuiti si agresati gratuit in plina zi, reglarile de conturi intre bandele de interlopi cu bate, sabii cutite si rangi ca in comuna primitiva si sub nasul autoritatilor) semnaleaza regresul catre comportamentul de haita si canibalismul social. Cu toate acestea, nu mor caii cand vor cainii.

Normalitatea sociala romaneasca construita in generatii si care nu a putut fi decimata cu bata, cizma si pistolul, nu poate sa dispara pur si simplu. Comportamentele deviante aparute si provocate se pot estompa si pot disparea ca un vis urat daca si cauzele care le-au provocat dispar, la fel cum insistenta patologica din mass-media de a deserta non-stop in capul romanului un tort complet ornat (sex , agresivitate, vulgaritate , amoralitate) poate avea exact efectul contrar. Indiferent daca acest tort a provocat greata (la cei mai multi) si obisnuinta (la restul) , efectul este in final acelasi. Prin suprasaturatie se ajunge la o limita dupa care se simte nevoia imperioasa de altceva . Adica de normalitate...

Cu cativa ani in urma izbucnea uriasul scandal al stenogramelor PSD grupate in ceea ce presa a numit atunci "manualul de violat statul de drept", scandal in urma caruia au iesit la iveala practici sociale care au ingrozit lumea democrata din exterior dar acest scandal nu a avut nici o urmare in interior unde s-a asternut si linistea, si praful. Dupa intrarea in Europa, putem spune ca am mai facut un pas. Manualul a aparut intr-o noua editie revizuita si adaugita. Daca ar mai fi trait, un Petre Tutea ar fi descoperit siderat un fel de "Manual de violat psihic poporul roman ". Si ar fi avut dreptate dar, din motive lesne de inteles, asa ceva nu se poate recunoaste niciodata oficial .

Din fericire, ceea ce nu putem extrage nici cu forcepsul din gura unor universitari si specialisti acreditati , gasim gratis pe Internet unde in mod salutar a inceput agregarea unei extraordinare constiinte anonime. Opiniile din spatiul virtual depasesc de multe ori in relevanta pe cele debitate in spatiul social , de multe ori teziste, indigeste si anoste. Paul din Ohio are o teorie care explica aparitia menajeriei si chiar perpetuarea ei : " Fenomenul Pitesti nu a fost un moment de virf in incercarea de distrugere a romanilor. El a fost doar un experiment. Acesta a fost extins la scara intregii tari in "epoca de aur"... FRICA pe care o au unii psihologi de a discuta public problemele (acum -n.n.) ... de acolo se trage -de la securistii care au devenit "psihologi" si "profesori" si au continuat fenomenul Pitesti si dupa 1989" <http://www.ziua.ro/f.php?data=2006-07-25&thread=204162&id=110856>.

5. Dincolo de Acefalia. Inapoi in viitor.

Cu putin timp in urma Romania a intrat in marea Casa Europeana dar nu si acesti romani nefericiti care sunt, si <http://sergiusimion.blog->

spot.com /2008/05/societatea-romaneasc-intre-psihanaliza.htmlhttp://sni-purl.com/ 2aufk se simt , mereu saraci intr-o tara bogata si depresivi intr-una care poate trezi la viata orice strain care aterizeaza din intamplare pe aici dar, prin paradoxul profetului, nu si pe cei care se afla dintotdeauna aici. Dementia sociala pe care altii o percep la noi (dar din exterior) semnaleaza faptul ca societatea romanesc se afla in stare de parabolicitate iar cetatenii ei se apropie vertiginos de ceea ce un ziarist inspirat a numit "sindromul Falling Down". Si nu din vina cetatenilor. Ei au fost obligati aproape intotdeauna sa se comporte cum bate vantul , dar acesta bate intotdeauna de sus. Si iata cum bate... : "Curtea Constitutionala s-a pronuntat asupra sesizarii de neconstitutionalitate a dispozitiilor art.I pct.2 din Legea pentru modificarea Legii nr.115/1996 pentru declararea si controlul averii demnitarilor, magistratilor, a unor persoane cu functii de conducere si de control si a functionarilor publici, dispozitii prin care a fost modificat alin.(1) al art.18 din Legea nr.115/1996", se arata intr-un comunicat al CCR. <http://www.hotnews.ro/stiri-esential-2817160-ccr-legea-privind-controlul-averii-demnitarilor-este-neconstitutionalala.htm>.

Daca politicienii incalca principiul ubicuitatii si legile fizicii pentru a fi , in schimburi , 24 de ore din 24 "pe sticla" , cetatenii ordinari , deci supusi legilor , le respecta pe ambele dar tot cautand Europa nu reusesc decat sa se izbeasca de aceasta sticla asa cum se izbeste un fluture de lampa. Nici nu poate fi altfel atunci cand mass-media invoca pana la saturatie pentru tot ceea ce face "gustul publicului" pe care de fapt tot ea il deformeaza in realitate tot prin saturatie , incepand cu unele emisiuni pentru retardati mintati , cu altele in care moderatoarele au de multe ori un stil, alura si limbaj ideale pentru un club de noapte si terminand cu mercenarii (abjecti) din randul celor care au absolvit oficial "facultati de prostitut oameni" , cum inspirat le-a denumit odata cineva, atunci cand nu au invatat de-a dreptul prin scoli ca cea de la Bran, cum sa-i impuste.

Trist, dar adevarat. Romania a fost tradata in primul rand de "intellectualii" ei , odata prin ce-au facut unii inainte de '90 dar , poate chiar mai rau , prin tacerea celor care ar fi trebuit sa vorbeasca dupa, si care tac si acum , cand ceea ce era cancer izolat atunci a devenit acum metastaza sociala. Dar chiar dupa o dezertare, viata merge inainte pentru ca ringul social nu ramane niciodata gol . Fara nici un dusman declarat , si acum membra a NATO si UE , Romania a devenit , de facto , campioana mondiala a serviciilor secrete. <http://www.rom2.de/modules.php?name=News&file=article&sid=908>

Prin forta lucrurilor romanii vor fi tinuti in continuare de catre politicieni, mass-media, ziaristi , analisti politici intr-o alta Quinta del Soro (Casa Surdului) care ar fi vrajit sigur un Francesco Goya daca ar fi fost posibil sa-si picteze la nesfarsit cosmarele. Pana cand ? Raspunsul depinde numai de fiecare dintre noi , oriunde s-ar afla. In tara coruptiei fara corupti , ca intotdeauna, numai mortii sunt de vina. Cei care au construit aceasta menajerie de sticla nu se afla, de fapt si de drept, nicaieri. Au ramas numai faptele lor si conturile din banci. In penuria cronica de vinovati de pe aici , nu poate ramane in picioare decat o singura concluzie . Daca o tara ca a noastra ar fi condusa de fantome atunci ea nu ar putea fi locuita decat de zombi. Pe cale de consecinta, o tara locuita de zombi nu poate fi condusa decat de fantome....

Evident, în același timp și sub același raport nu rezulta în mod necesar ca această țară este cea numită România. Stim numai că megamasina socială de la noi funcționează de peste 50 de ani dacă nu în gol și în contul absurdului, atunci sigur în defavoarea cetățeanului care poate muri ca un câine în stradă chiar dacă e străin (cazul Tatiane) sau între două sisteme sociale de aceeași factură impersonală chiar dacă e român (cazul Crulic).

O cercetare obiectivă a modului real în care funcționează sistemul și a setărilor lui oculte va furniza probabil mari surprize dar nu va duce la nici un rezultat dacă nu se va merge până la capăt și nu va fi îndepărtat cancerul social care omorârea nevinovați, scapă basma curată criminali și infractori și, ceea ce este cu adevărat înfiorător, distruge speranța. Singura soluție logică rămâne resetarea sistemului (dacă socotim că el este în slujba cetățeanului și nu invers) începând cu modul în care sunt făcute și aplicate legile și terminând cu cei care le fac în numele cetățeanului dar pentru ei ("NOI facem legile!") și împotriva lui.

Avem deplină libertate să ne alegem premisele și în raport cu acestea avem dreptul să ne formulăm singuri concluziile.

Sergiu Simion

A reapărut Vasile Baghiu! A avut burse în străinătate, apoi a avut - ca tot creștinul - necazuri... M-a anunțat despre un articol scris în 2006, refuzat de *Vatra*, de *Observator cultural*, de *Timpul* lui Antonesei... L-am rugat să mi-l trimită. A făcut-o. Iată-l:

O privire subiectivă asupra lumii literare din România

sau

Despre "sărbătorirea" lui Paul Goma la șaptezeci de ani
de Vasile BAGHIU

Suntem în anul în care cel mai important opozant al regimului comunist dintre scriitori, Paul Goma, împlinește șaptezeci de ani. (Vezi nota de subsol 1!) La mulți ani, domnule Goma! Această urare, pe care o fac din tot sufletul, îmi amintește, mai ales acum, de titlul acelui articol al lui Nicolae Manolescu, "Adio, domnule Goma!", prin care *România literară* instituia pur și simplu cenzura asupra autorului "Patimilor după Pitești", gest față de care lumea literară a rămas aproape total inertă. Astăzi, lucrurile au evoluat într-un mod care arată parcă și mai limpede stadiul în care lumea literară se află din punct de vedere moral, unul deloc onorabil. În anul în care ar fi trebuit să primească premii și să aibă parte de monografii, Paul Goma este încă arătat cu degetul, de această dată pentru o vină deloc clară legată de o opinie pe care și-a exprimat-o în niște pagini de jurnal apărute în revista *Viața Românească*, iar redactorul care a publicat textul, poetul Liviu Ioan Stoiciu, este sancționat administrativ.

În zilele în care scandalul stârnit de comitetul de conducere al US în frunte cu Nicolae Manolescu - în legătură cu acel articol al lui Paul Goma - își consumase deja vâlvătaia, eu abia revenisem din Germania, unde fusesem ca bursier al unei fundații de acolo, așa că nu am putut

reacționa la timp, cum mi-aș fi dorit, la nedreptatea care se făcuse. Am scris, totuși, un articol cu titlul “*Ieri pus la index de comuniști, astăzi de Uniunea Scriitorilor*” (**Vezi nota de subsol 2!**) și l-am trimis revistei *Observator cultural*. Textul a fost respins. Am fost nevoit să public articolul în ziarul local *Monitorul de Neamț*, apoi i-am trimis un exemplar și lui Paul Goma însuși, ca să știe. Publicând textul în *Monitorul*, mi-am spus că măcar va fi citit și de oamenii care nu citesc revistele literare, poate și de scriitorii din Piatra Neamț, care - cu o excepție: Emil Nicolae - nu s-au pronunțat nici ei, din cât știu, asupra acestei chestiuni care privește US și situația libertății de opinie în România în anii 2005 și 2006. Sunt și membru al PEN-Club. Nici această organizație nu a avut o reacție oficială. Nu-mi amintesc de așa ceva. Mă întreb dacă Centrul PEN Român va publica vreun text care să exprime poziția sa legată de cazul Paul Goma, în special cu privire la cele mai recente evenimente? Carta acestei organizații spune că “PEN este în favoarea presei libere și se opune cenzurii arbitrare în timp de pace”.

Scriu aici, așadar, despre câteva lucruri care privesc lumea literară, care îmi aduc mult inconfort sufletesc și suferință, care nu-mi dau liniște, în parte datorită noii evoluții a lucrurilor în ce privește relația celui mai important opozant la regimul comunist dintre scriitori cu lumea literară în special și cu lumea românească în general, dar și pe seama unor experiențe personale pe care le-am avut în legătură cu lumea literară și despre care eu cred că aduc un spor de claritate tuturor acestor întâmplări neplăcute. Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le spun încât cred că nu mi-ar fi de ajuns nici cuprinsul unei cărți. Însă, cine știe? Poate chiar voi scrie o carte despre acești ani.

Revnind, nu văd nici acum ceva extraordinar în acel articol al meu respins. Doar o opinie acolo despre un fapt petrecut în arena publică, în lumea literară din România. Totuși, el a fost respins, chiar dacă pe seama unui motiv plauzibil, de înțeles în principiu, cum că opinii precum cea exprimată de mine în el mai fuseseră exprimate iar eu venisem cam târziu. Da, mai fuseseră și alte opinii exprimate, dar nu și opinia mea. Ce mai era – mă întreb acum – dacă mai apărea încă un articolaș? Mureau cititorii de plictiseală? Rămânea revista să fie criticată pentru atâta lucru? Încep să cred că la mijloc e mai mult decât atât. Presupunerea mea este că legăturile dintre cei care dețin monopolul presei literare în țara noastră sunt mai strânse decât ne-am putea imagina, iar influențele, care vin din toate părțile, sunt la fel de reale și la fel de eficiente ca în politică. În general, lumea literară din România, ca și întreaga societate, se confruntă cu o mare criză morală. Lipsesc oamenii de caracter, iar cei care ar avea caracter și nici nu aparțin vreunui grup nu au loc în presă, nu pot să-și spună părerea, nu au acces la cuvânt.

Peisajul nu este nici pe departe încurajator. Lumea literară românească este bolnavă. La noi, puțini sunt scriitorii care se zbat la propriu ca opera lor să însemne ceva ca operă literară. Cei mai mulți sunt interesați să obțină pe seama scrisului “ceva”, privilegii, posturi de conducere în structurile administrative ale breslei sau chiar adevărate funcții

politice. În principiu, nu ar fi nimic rău în această alergare după funcții dacă exercitarea lor s-ar face în interesul literaturii române și a scriitorului român contemporan și nu în interes personal. De altfel, nu puțini sunt cei interesați doar de premii și onoruri. Nu pot uita cum medalii-le oferite mai acum doi ani unor scriitori de către fostul șef al statului - altfel deloc onorante - nu au fost refuzate decât de unul sau doi dintre ei. Și au fost zeci care între onoare și umilință au ales umilința. Pentru că lipsă de onoare se cheamă să accepți o medalie de la un fost lider comunist.

Așa se explică, poate, faptul că atunci când valoarea operei lor este pusă sub semnul îndoielii, ei văd în aceasta o amenințare directă la siguranța poziției sociale la care au ajuns – de obicei, cu mari eforturi și după intense lupte de tras sforile - și nu își pun întrebări asupra scrisului lor, nu se gândesc nici măcar o clipă la faptul că opera lor ar putea să nu fie chiar atât de valoroasă pe cât o credeau ei și cum reieșea din aplauzele interesate ale galeriei din jurul lor.

Așa am pățit și eu când am scris - fie în articole separate, fie în referințe răspândite prin articole, în general publicate în revista *Vatra* - despre Nicolae Breban, Nicolae Manolescu, Gabriel Dimisianu, Eugen Simion, când am scris – exasperat de persistența minciunii și ipocriziei generale în spațiul literar din România - că e pierdere de timp să mai citim romanele celor care au scris în comunism și pretind că au rezistat “prin cultură”, că pentru a putea să ne facem o părere e de ajuns, de fapt, o răsfoire a lor, o privire doar. Poeziile poate că mai rezistă probei timpului, dar cele mai multe romane suferă de boala comunistă. Sunt atacate la bază. Degeaba sunt - unele dintre ele - scrise bine. Degeaba. Viața din ele e fabricată, atitudinea naratorului deloc autentică, iar criticii care le-au lăudat sunt la fel de lipsiți de autenticitate în demersul lor precum este obiectul laudei lor, adică literatura aceea de doi bani pe care “marii noștri scriitori” au scris-o ca să rămână “cât de cât scriitori” și să trăiască “cât de cât bine” în comunism.

Paul Goma, în schimb, în viziunea lor, nu are talent, nu scrie bine. Iar după ei se iau și alți critici mai tineri, care adesea repetă același lucru, pentru că nu sunt în stare să judece cu propria lor minte ceea ce citesc, dacă citesc, și nici să-și exprime clar părerile, dacă le au, atunci când le au. Mi s-a atras atenția în niște note din *România literară* și *Adevărul literar și artistic* că lucrurile nu ar sta chiar așa. Tot ce este posibil. Era doar o părere. Problema era, de fapt, din punctul de vedere al redactorilor acestor reviste, că ea, părerea aceea a mea, nu repeta opiniile încărcate de admirație, nu îngroșa tușele accentuate ale aurelor pe care criticii generației lor le conturaseră în jurul capetelor scriitorilor în anii dictaturii. Spiritul critic devine în ochii lor o uzurpare, intențiile de reformă expresia unor interese adverse de aceeași natură cu acelea care i-au adus pe ei, scriitorii noștri “mari” din comunism, în postura de “directori de conștiință” în care s-au așezat singuri, ei între ei. Iar criticii, pe măsura scriitorilor. Mână în mână în hora triumfului literaturii române în universalitate. Iar cine se încumetă să devină cu

adevărat critic are parte de ură, marginalizare și boicot. Dați-mi o pagină într-o revistă săptămânală și veți vedea că se poate scrie onest, convingător și fără exagerări despre literatura română din perioada comunistă! O astfel de sugestie, făcută public *României literare*, a existat cândva din partea poetului Nicolae Coandă, dar nimeni din redacție nu a mișcat un deget în această direcție. Și încă nu e timpul trecut, așa zice, râzând-glumind... Cine știe? Viața ne oferă și surprize.

De vreo câțiva ani am șansa de a vedea ce se întâmplă și pe alte meleaguri și pot astfel să văd mai clar ce este rău în lumea literară de la noi. Nu idealizez lumea literară din Vest, dar am observat câteva diferențe care sunt în favoarea ei, în comparație cu cea de la noi. Astfel, poeții cu care colaborez pe un site american de poezie au și ei diverse preocupări și joburi, dar ei scriu poezie doar din pasiune, talent și dragoste pentru literatură, iar opiniile critice ale altora, departe de a fi luate drept ofense, sunt căutate și respectate de ei, sunt considerate șanse reale de a crește ca poeți și de a atinge excelența în această artă. În grupul lor valoarea are parte de respect și elogii, iar spiritul critic este considerat un semn de autenticitate (ca scriitor) al persoanei care îl practică. Fiecare are o poveste a vieții lui, la fel de interesantă precum textele pe care le scrie, dar poezia rămâne pentru ei o artă care nu trebuie amestecată în nici un fel de context de interese de altă natură decât cele literare. Firește că își doresc toți să aibă succes și fac tot ce depinde de ei ca să îl cunoască și să îl merite, lucru deloc rău, dar pentru asta nu dau la o parte relațiile cu prietenii, nu îi invidiază cu răutate pe ceilalți poeți și – mai mult - au mereu o atitudine decentă și plină de modestie.

Ceea ce mi s-a întâmplat și mie, ca scriitor care trăiește în provincie în pătrățelul lui de scriitor, este poate semnificativ, de asemenea, pentru atmosfera proastă pe care Goma are dreptate s-o arate cu degetul. Am scris o vreme poeme. Eram cuminte, ca să zic așa, “în banca mea”, eram un “băiat bun”, un poet. Toată lumea mă publica, mă comenta favorabil, toată lumea mă invita la întâlniri literare. Oricum, eu am venit în lumea literară cu sufletul deschis și cu inima curată. Așa am fost și când am scris critică literară. Așa încerc să fiu și acum. Ei bine, aici e aici! Situația s-a schimbat. Când am început să scriu și critică literară (și făceam lucrul acesta foarte bine, așa cum a susținut în mai multe rânduri chiar Nicolae Manolescu în emisiunile sale de la *ProTv*), când mi-am luat în serios rolul de critic literar și am spus ce credeam despre unii și despre alții dintre scriitorii de azi, despre cărțile lor și despre valoarea lor ca scriitori, vreau să zic, fie ei mai tineri sau mai puțini tineri, când - mai mult - am scris în favoarea lui Paul Goma, criticând în același timp elita scriitorilor din România pentru atitudinea deloc onorantă față de Paul Goma, ei bine, atunci s-a terminat cu imaginea mea de băiat bun. La *România literară* - unde nu mai publicasem decât o singură dată, câteva poeme, după ce directorul ei a scris articolul “*Adio, domnule Goma!*” - nu numai că mi s-au respins niște proze scurte, pe care în 2003 i le trimisesem poetei Constanța Buzea prin e-mail, proze cu nimic mai proaste decât multe altele pe care

revista le publică frecvent, dar eu nici măcar nu sunt inclus în lista autorilor ale căror texte pot fi găsite după nume pe site-ul publicației, chiar dacă am semnalat asta redacției.

Ar putea cineva să spună că sunt doar omisiuni tehnice, că nu are nimeni nimic cu mine neapărat și că totul este doar în mintea mea. Ar fi bine să fie așa, dar de ce atunci criticul literar Alex Ștefănescu nici nu mă amintește în impresionanta sa *Istorie*? Mai ales că eu sunt unul dintre autorii pe care revista *România literară* - unde bănuiesc că domnul Ștefănescu are un cuvânt important de spus - i-a susținut. Să susții un autor în revista la care lucrezi, dar nici să nu-l amintești în *Istoria* ta, despre care spui că ar fi opera vieții tale, mi se pare acesta un comportament cel puțin contradictoriu. Mai mult, ca să muncești zece ani la o astfel de lucrare, să ai șansa să faci ceva serios și important, dar să faci până la urmă tot ceea ce știu să facă românii după ce i-a nivelat și cumișit tăvălugul comunist, adică să te uiți numai în grădina ta și să consemnezi din vârful condeiului autorii sau să te prefaci că nu există, aceasta mi se pare o așa mare pierdere de timp și un așa zadarnic consum de energie încât totul devine absurd.

Să nu aibă oare această omisiune legătură și cu faptul că sunt de partea lui Paul Goma? Îmi pun și această întrebare, pentru că m-am mai vindecat și eu, odată cu trecerea timpului, de acel soi de credulitate și naivitate pe care încă îl mai am când mă gândesc la marii scriitori contemporani. Mi-am spus tot timpul că ei nu pot fi în stare de lucruri atât de mărunte, nu pot fi în stare de meschinării. Și totuși, chiar acest caz, această întâmplare cu Paul Goma și articolul său (despre care Nicolae Manolescu a decretat că este "antisemit") mi-a arătat că m-am înșelat.

Chiar am crezut că în micile întâmplări neplăcute pe care le trăiesc în relația mea cu lumea literară ar putea fi vorba de amploarea pe care aș putea s-o dau eu unor suspiciuni ale mele, că poate am eu nemulțumirile mele subiective, cum au în general scriitorii, dar de ce - mă întreb din nou - am fost exclus și din dicționarul lui Eugen Simion? Am sperat cu adevărat că ar putea fi vorba despre o greșală "tehnică" aici, chiar dacă asigurările de profesionalism și diversitate a surselor folosite de echipa care a lucrat la Dicționar sunt subliniate în prefață de către coordonator; iar eu sunt prezent în alte câteva dicționare (nu în foarte multe, e adevărat, dar măcar în cel al lui Ion Bogdan Lefter da) și în câteva antologii (a lui Marin Mincu, a Ruxandrei Cesereanu, a lui Ovidiu Nimigean).

Am sperat asta, dar recent un fragment (**Vezi nota de subsol 3!**) dintr-un articol al doamnei Roxana Sorescu m-a lămurit - vai! - că este vorba de apucăturile proaste, de lipsa de caracter și lipsa de profesionalism de care mă temeam. Se găsisse, așadar, cineva să propună un text despre mine, dar altcineva, un român "profesionist" - pe care nu-l cunosc, așa cum nu o cunosc personal nici pe doamna Roxana Sorescu - l-a scos. Să se fi întâmplat această excludere brutală și din cauză că nu am ținut niciodată secret că "antipolitismul" scriitorilor de la *Literatorul* era de fapt o politică în favoarea puterii neo-comuniste de

după Revoluție? Acum chiar că mi se pare foarte posibilă și această variantă. Oare va da cineva un răspuns la aceste semnalări de comportament neacademic? Așa ar fi normal, cred, dar mai ține cineva cont de ceea ce ar trebui să fie normal în țara asta și în lumea literară din țara asta?

E ceva rău în lumea literară din România, oricum. Pentru că - mai mult, așa cum bănuisem - lumea noastră literară e plină și de posibili delatori, posibili colaboratori ai Securității, chiar la vârf, de altfel, așa cum au arătat evenimente legate de fostul lider al US, Eugen Uricaru, care, firește, nu e singurul cu astfel de istorii ante-decembriste ambigui pe suflet. Acum, președinte e Nicolae Manolescu. Prestigiul său printre scriitori nu e deloc de neobservat. De aceea, ar fi fost de sperat - după recente alegeri - într-o mai mare transparență, în reconsiderarea autorului român de literatură, chiar și a aceluia care nu locuiește în București și nu poate apărea la televizor prea des, ar fi fost de sperat într-o reformă morală. De exemplu, au fost organizate - se spune - lecturi publice plătite. Bun proiect, dar iarăși mă gândesc. Sunt și eu un poet al României - recunoscut de critici - și cred că ar fi fost normal să fiu invitat să citesc poezii în cadrul aceluia program, fie și pe o listă lungă de așteptare, dar nu s-a întâmplat aceasta. Din punctul lor de vedere - sprijinit, poate, cum știu că se întâmplă de multă vreme, și de punctele de vedere de pe la asociațiile scriitoricești locale, foarte meștere, de altfel, în mânăuirea listelor de excursioniști și invitați pe la conferințe și în acordarea premiilor pe criterii misterioase - eu nu sunt suficient de reprezentativ sau suficient de valoros ca poet pentru a citi în cadrul lecturilor lor mărețe și extraordinare. Am fost, în schimb, și reprezentativ și valoros ca poet pentru organizatorii Festivalului internațional de poezie din Bredevoort (Olanda). Am fost, în schimb, suficient de bun ca poet pentru a citi unui public german la Köln. Poemele mele au fost, în schimb, bune de publicat în unele reviste și antologii americane, britanice și germane. Sunt, de asemenea, suficient de reprezentativ pentru instituția care mă găzduiește aici la Viena, Kulturkontakt Austria, care pregătește pentru sfârșitul acestei luni o seară de poezie în care câțiva actori vor citi din poemele mele, traduse în germană de Anne Cerbe și Achim Jaeger din Düren. Dar ce să mai spună și cui să spun toate acestea, când dacă aș completa lista ar părea că aș fi lipsit de modestie? Oricum, ar fi fost de sperat, de asemenea, într-o reconsiderare a spiritului critic. Spiritul critic este însă descurajat și cenzurat. Încercați, poeți și critici tineri, să scrieți critică literară în acord numai cu propria voastră judecată și va trebui să cunoașteți gustul amar al marginalizării și cenzurii!

Cum nu mă mai vindec niciodată de naivitate, eu cel puțin am sperat toate acestea. E mult? E puțin? Nu știu. Ceea ce s-a întâmplat, însă, depășește temerile mele cele mai pesimiste. În loc să facă gestul de a-l invita, de a-l ruga pe Paul Goma să revină în US, așa cum o minimă cerință morală i-ar fi impus și așa cum calitatea de președinte al US i-ar fi cerut-o - dincolo de ceea ce crede domnia sa despre Paul Goma și scrisul său -, Nicolae Manolescu încearcă să-l adâncească și

mai mult în izolare, îi aduce aminte în 2006, la șaisprezece ani de la Revoluție, de metodele comuniștilor, adică îl discută tovarășește într-o ședință și aplică sancțiuni. Și încă în anul în care marele scriitor și disident Paul Goma împlinește șaptezeci de ani. Să dea Dumnezeu să ajungă sănătoși la șaptezeci de ani toți “marii scriitori” care îl contestă acum pe Paul Goma! Ei vor avea parte – sunt convins! – de o sărbătorire națională, criticii mai tineri sau mai puțini tineri vor scrie monografiile despre ei, iar presa literară, în frunte cu *România literară*, va dedica pagini întregi evenimentului. Și se vor simți foarte bine atunci, după o viață dedicată scrisului, pentru că vor fi uitat deja ce i-au făcut colegului lor Paul Goma...

Am citit recent **Jurnal II** de Mircea Cărtărescu, iar cazul lui ca scriitor român care se chinuie să-și ducă la capăt proiectele m-a făcut să mă gândesc iarăși la atmosfera din lumea noastră literară. Dacă până și un autor ca el - care nu ar avea motive să se plângă, care e publicat de cea mai importantă editură și care nu a fost ocolit de nici un premiu al breslei, care are parte de o mediatizare aproape ca a unui cântăreț de manele sau a unui lider politic - este nemulțumit și vrea mereu să plece cât vede cu ochii în lume, aplicând la burse, așa cum reiese din paginile cărții, atunci nemulțumirea mea față de atmosfera de la noi e poate și mai justificată. Atmosfera e foarte proastă. Îmi doresc și eu, asemenea autorului **Levantului**, să ies din această atmosferă, fie și periodic, să trăiesc în lumea occidentală. Disperat oarecum, am încercat, de altfel, să emigrez, dar pur și simplu nu am reușit. Am nimerit pe mâinile unei firme care m-a păcălit, cum s-a întâmplat cu mulți români, iar eu mă pretez atât de bine la așa ceva... și – mă gândesc acum – poate că e mai bine așa. M-am readaptat deja la gândul că voi rămâne în țară. fi nu e rău deloc... Iată, la atâția ani de la Revoluție, încă se pot scrie articole despre conflictul Goma-lumea literară românească, iar asta arată cât de vie este lumea literară în îndârjirea cu care îi rezistă lui Goma. Înțeleg foarte bine exasperarea lui Cărtărescu din **Jurnal**, dacă este una adevărată și nu una mimată cu scop literar, cum mai fac uneori scriitorii. De aceea aplic și eu la burse cu participare internațională. De aceea mă încumet să scriu și în altă limbă, să-mi caut audiență și pe alte meleaguri. E greu să suporti 365 de zile pe an o atmosferă în care simți că eventualul tău succes nu le aduce bucurie colegilor, ci invidie rea și chiar ură. E greu să scrii având tot timpul sentimentul că ești fraierul fraierilor într-o lume care știe perfect să se “aranjeze” și care nu dă doi bani pe scrisul tău. Iar când lumea aceasta e lumea literară, compusă adică din oameni despre care se presupune că sunt interesați de arta literară, dezamăgirea e și mai mare. Un timp mai îndelungat în Germania, de care am avut și eu parte în ultimii ani, unde toți profesorii - nu numai cei de literatură - îi învață pe copii valoarea lecturii, sunt la fel de benefice pentru un scriitor precum o cură balneară pentru un bătrân reumatic. De ce? Pentru că lumea vine acolo în număr mare să te audă recitându-ți poemele și mai dă și bani pentru asta. Pentru că orice invitație pe care o primești la un astfel de eveniment te face să te simți util ca scriitor și om ca om. Și pentru că pur și simplu e minunat

să vezi cum autoritățile se agită să organizeze astfel de evenimente și se simt onorate cu adevărat să te aibe ca oaspete.

Scriu aceste rânduri într-o cameră confortabilă din Viena, nu departe de centrul istoric. Sunt oaspete al instituției “Kulturkontakt Austria”. Este vorba despre o bursă pe care am obținut-o aplicând pur și simplu, la fel ca sutele de artiști și scriitori din toată lumea care au aplicat pentru ea. Știu însă că lucrul acesta a fost posibil tocmai pentru că nu a fost mijlocit de nimeni din România. Această frază ar suna foarte trist pentru un străin. Mie îmi sună însă foarte adevărat și foarte descurajant în adevărul ei. Și sunt stingherit că trebuie s-o spun, pentru că sunt român și e ca și cum mi-aș vorbi neamurile de rău. Totuși, în ultimii ani eu nu am fost destul de bun pentru scriitorii de la noi nici măcar să fiu invitat la vreun colocviu sau la niște “zile” ale vreunei reviste din “dulcele Târg” - unde nu sunt binevenit tocmai pentru că am înțeles să-mi exercit spiritul critic atât în legătură cu scrierilor unora dintre scriitorii de la Iași, care aveau și au în mână dregătoriile Asociației, cât și cu privire la neregulile și atmosfera din cadrul Asociației (sunt - din păcate și din nou semnificativ pentru atmosfera din mediile literare - singurul scriitor din Neamț care a aderat la mișcarea literară reformistă de acum câțiva ani) -, d-apoi să fiu trimis într-o excursie în Vest, de exemplu. Pare că mă plâng de lucruri pământeste, dar trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea că îmi este necesar să mă întâlnesc, măcar din când în când, cu scriitorii, pentru că astfel de întâlniri mă mențin conectat la realitate (lucru de care ai nevoie ca să nu eșuezi pe mărele ficțiunilor tale literare), iar pe unii dintre ei nici nu pot să-i întâlnesc în alte ocazii, cum mi-aș dori. Însă nu există fair-play. Doar cei “cuminiți” au parte de fel de fel de excursii în Occident sau în Orient. Și nu spun aceasta pentru că aș vrea și eu - cum ar putea unii interpreta - să prind o bucată din acel “cașcaval”, dacă există, ci pentru că transparența este absolut obligatorie ca principiu și în acord cu regulamentele. US a tot trimis, de altfel, de-a lungul anilor scriitori “foarte mari” în străinătate, pe cheltuiala organizației, iar rezultatele sunt atât de impresionante încât nu prea ne știe nimeni și - vezi bine! - nu ne recunoaște Vestul acesta ignorant în ale literaturii. Cum să ne recunoască dacă nu suntem în stare să ne recunoaștem noi pe noi înșine mai întâi?

Înțeleg foarte bine că nu mi-a rămas altceva decât să mă confrunt singur cu presupusa opacitate și rezistență a Occidentului la literatura română. Pe cont propriu, fără sprijinul US, fără traducători profesioniști, fără bani de la buget, fără relații la ambasade, centre, institute culturale și așa mai departe, trăitor în provincie, singur și pe deasupra și de partea lui Paul Goma. Nici că se poate mai rău pentru un scriitor român. Și nici că se poate mai bine pentru un scriitor român. Chiar mă și întreb de ce aș mai aștepta ceva de la US? Sau de ce aș face frumos - cum se zice - pe acolo? De ce aș fi prudent, “diplomat”, “băiat bun”, cum sunt atâția? Ca să obțin... Ce? O biată excursie fugărită pe nu știu unde, prin China sau aiurea? Vreun premiu? Voi trăi și fără toate acestea și nu voi fi mai puțin scriitor din cauza asta. Am cerut

doar o dată suma de două sute de dolari care se acordă regulamentar oricărui scriitor care are o invitație din străinătate. Mi-a fost acordată, dar câte discuții au fost – mi s-a spus – la ședință, câte dezbateri dacă să se respecte sau nu și în cazul meu regulamentul. De unde mai apărusem și eu cu invitația aceea din partea Fundației Böll, o invitație de care ei nu știau și pe care nu putuseră s-o dea altcuiva, vreunui om de-al lor de nădejde? Avea dreptate Al. Cistelean spunând că până și insurecția programatică a *himerismului* am pornit-o “din cea mai lipsită de șansă condiție: și singur, și provincial”. **(Vezi nota de subsol 4!)** Ce bine – mă gândesc – că nu am fost ajutat deloc de US în aceste călătorii ale mele din ultimii ani! Și ce trist! Firește că US ar fi blocat totul. Pentru că iarăși are dreptate Paul Goma să arate cu degetul înspre imaginea de congregație de clanuri pe care organizația o are. Ei între ei doar, mereu, aceasta este imaginea. Numai când și când mai este acceptat în cercul lor exclusivist câte unul care le cântă în strună. Cei care au voce trebuie excluși, cenzurați, marginalizați, ignorați.

Și cu adevărat când intră românii noștri “pe fir” poți să consideri încheiată orice comunicare și să-ți iei adio de la orice succes. Îmi amintesc că acum vreo trei ani în urmă, profesorul Christofor Merrill de la Iowa University, directorul programului “writers-in-residence”, îmi scria că mă consideră potrivit pentru programul lor și că m-ar invita, dar că trebuie să obțin susținerea ambasadei americane din România, chestiune care nu este decât o formalitate. Îmi dăduse adresa e-mail a șefului secției culturale a ambasadei, un domn cu nume grec, iar acesta mi-a răspuns prompt și m-a îndrumat entuziast și politicoasă către doamna Ioana Ieronim, care avea, de asemenea, o funcție în acel departament. I-am scris acestei doamne, bucuros că aveam de a face cu o scriitoare. Nici până în ziua de azi nu am primit răspuns. Toți străinii pe care, până să ajung la domnia sa, îi contactasem în legătură cu acea bursă îmi răspuseseră. Doamna Ieronim, româncă, nu. Profesorul american nu a putut decât să-și exprime regretul că se întâmpla așa și speranța că lucrurile se vor schimba în viitor și la Ambasada Americană. Toate revistele din străinătate la care am trimis texte mi-au răspuns. Chiar dacă multe din acele răspunsuri - pe lângă unele care îmi confirmau acceptul publicării - au fost niște refuzuri politicoase (și nu mi-e rușine s-o recunosc, pentru că în America e un lucru obișnuit să fii refuzat de cele mai multe reviste), ele au fost, totuși, niște răspunsuri. Nu m-a lăsat nimeni să aștept la infinit cu gura căscată. În România poți să scrii e-mail-uri redactorilor revistelor literare și editorilor câte vrei. Ești liber să o faci. Cu foarte puține excepții (o astfel de excepție, bizară în peisaj, este Editura Compania), nu-ți răspunde nimeni, chiar dacă în zilele noastre un e-mail de răspuns formal nu-ți ia mai mult de trei minute.

Mă gândesc la noi, la situația noastră din România. Bisericiuțe, găști, grupuri de interese, mediocrități ajunse în poziții înalte, tineri scriitori cărora li se dă peste degete pentru că “îndrăznesc” să aibă opinie, oameni de valoare care se luptă pentru supraviețuire. Văd toate acestea și mă întreb când se vor termina. Mă întreb când vom scăpa de apucăturile acestea proaste de a ne tot țtia creanga de sub picioare prin

lipsa de respect și dezinteresul ucigător pentru tot ce ne poate face să creștem ca nație în ochii lumii. Știu că întrebările mele sunt retorice, ca și altă dată, dar mai știu că un eventual răspuns este legat de o dezbatere adevărată, în care cei aleși în fruntea breslei literare să fie sincer interesați să cunoască toate problemele, iar ceilalți să aibă curajul de a spune numai ceea ce gândesc și nu ceea ce cred ei că le-ar face celor aleși plăcere să audă. Am ascultat și eu pe Internet înregistrarea de la o ședință a Consiliului Director al US, ulterioară scandalului, și l-am auzit, stupefiat, pe Nicolae Manolescu spunându-i lui Liviu Ioan Stoiciu că pe domnia sa nu-l mai interesează “chestiunea Goma”. L-am auzit, de asemenea, îndemnându-l pe poet să-și dea demisia sau să se ducă să-și scrie propria operă și să-i lase în pace (să-i “scutească”, mai pe românește) pe ei – adică pe domnia sa și pe ceilalți din conducere - cu “opera altora”, adică a lui Paul Goma. Cum să nu te intereseze orice chestiune legată de lumea literară dacă ai candidat pentru funcția de președinte al US și ai și ajuns în funcția pe care ți-ai dorit-o? Ești chiar obligat să fii foarte interesat de orice lucru, oricât ți-ar părea de neînsemnat. Gesturi de acest fel arată că democrația nu este chiar atât de ușor de asimilat pentru oameni care au trăit o viață în dictatură. Iar domnul Manolescu - acesta de acum, care îl trimite acasă pe un scriitor protestatar - voia acum câțiva ani să fie chiar președintele țării, nu doar al US...

Mă întreb de ce nu se organizează o dezbatere publică despre cazul Paul Goma chiar la US? Ce-ar fi un simpozion la Neptun despre Paul Goma? Că și așa se cheltuiesc acolo bani ca să vin? scriitorii și să citească eseuri mai mult sau mai puțin interesante, cel mai adesea pe deasupra realității, de multe ori plicticoase, despre marea literatură română ne(re)cunoscută în străinătate. De ce președintele actual al României nu îl invită pe Paul Goma în România? De ce Guvernul României nu îl invită în țară pe Paul Goma? Nu suntem noi acum în situația de oameni liberi pentru că s-a întâmplat o răsturnare de regim comunist? Nu a fost oare comunismul dușmanul de moarte al acestui popor? Nu este Paul Goma cel mai important opozant al regimului comunist dintre scriitori? Atunci de ce oamenii aceștia, elita literelor, elita culturii, nu fac ceea ce se cuvine să facă? De ce alții de pe la ziare și reviste stau să se gândească dacă să publice sau nu un biet articol în care victima comunismului, Paul Goma, este susținută? Ce fel de oameni sunt aceștia? Ce fel de oameni sunt până la urmă Nicolae Manolescu și toată elita literară a țării dacă sunt atât de înverșunați să-i închidă gura lui Paul Goma și nu spun mai nimic - în schimb, de exemplu - despre faptul că arhivele Securității încă nu sunt deschise cu adevărat?

Sunt de partea lui Goma, în general, dar și în acest conflict, în special, pur și simplu pentru că îl simt pe acest om foarte drept și corect în dreptatea sa. Pentru că dreptatea sa nu pierde niciodată din vedere dreptatea poporului din care se trage, popor pe care l-au urgisit comuniștii inclusiv cu îngăduința și sprijinul elitei scriitoricești. Pentru că sunt în stare și eu să văd cu proprii mei ochi ce fel de oameni sunt, în

definitiv, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu, Eugen Uricaru, Alex. Ștefănescu, scriitori cu care se luptă Paul Goma. Când Gabriel Liiceanu vorbește la televizor - patetic, așa cum îmi place să-l aud (pentru că în marea de violență, stupiditate și prost gust pe care le promovează televiziunile o prezență precum aceea a sa este una foarte reconfortantă) -, când vorbește, așadar, despre cât de imorali sunt Vadim și Păunescu și despre cum domnia sa nu vrea să aibă nimic de-a face cu ei, eu îmi aduc aminte că la începutul anilor nouăzeci, fiind încurajat de înverșunarea filozofului împotriva lichelelor și de dorința sa clamată public de a publica literatura de sertar, i-am trimis manuscrisul cărții tatălui meu. Erau memoriile din lagărele sovietice scrise în 1953, scrise cu talent (au confirmat-o Monica Lovinescu, Adriana Bittel, Ana Blandiana, Romulus Rusan, Banu Rădulescu, Paul Goma însuși), o carte despre prizonieratul său siberian, scrisă așadar în plină perioadă stalinistă, literatură de sertar autentică. Îmi amintesc că îi și spusese la Piatra Neamț, într-un moment când nu mai era asaltat de cititori pentru autografe, că îi voi trimite manuscrisul, iar domnia sa a spus că îl așteaptă. Ei bine, răspunsul său (al editurii, al unei persoane din redacție, în fine...) a fost că editura nu are hârtie, nu are posibilități financiare sau așa ceva. La fel și cu Alex Ștefănescu, cel care nu a admis publicarea nici măcar a unui fragment din acea carte în *România literară*. Un om scrisese cu riscul vieții, în anii grei ai stalinismului, despre prizonieratul lui sovietic, iar mai târziu, peste ani, un redactor de la o revistă literară își permitea să spună "Nu" publicării unui fragment din acel manuscris. Și făcea asta în timp ce spunea "Da" scrierilor reciclate ale unor vajnici slujitori ai comunismului. Nu le mai spun numele. Degeaba vorbește domnia sa cu voce tare despre responsabilitatea morală și civică a scriitorului, pentru că eu văd cât de subiectiv-selective îi sunt și preferințele în materie de literatură și ce a reușit să facă și din mult lăudat-așteptata Istorie. Tot așa cum îmi amintesc că aceeași carte a tatălui meu a fost respinsă și de doamna Georgeta Dimisianu de la publicarea la *Cartea Românească* pe motiv că ar fi fost, după părerea domniei sale, doar un manuscris de "amintiri cu valoare de familie".

Acestea sunt doar câteva experiențe personale, care, pentru mine, au valoarea unor argumente, au puterea de a-mi arăta nu numai ce se poate vedea dincolo de sticla televizorului la care poporul român se uită încă amorțit și nu reușește să priceapă ce se întâmplă. Le-am amintit aici pentru că ele se adaugă unor alte și alte amănunte pe care le-am putut observa în presă, în articole, în diverse întâlniri scriitoricești.

E o față dublă a lucrurilor aici. Imaginea de oameni de caracter, de anticomuniști, de oameni cărora le pasă de soarta nației este adusă în față cu orice ocazie (la televizor, în special), dar în fapt - în situații concrete, așa cum a fost și situația în care scriitorii pe care i-am amintit s-au aflat în fața unui manuscris unic precum cel al tatălui meu - oamenii se comportă, aproape la fel ca aceia pe care ei îi arată cu degetul. Am ajuns până la urmă cu manuscrisul la Romulus Rusan. Domnia sa a difuzat textul - împreună cu comentariile foarte interesante pe care

le-a scris pe marginea lui - în lectura unui actor, în patru episoade ale rubricii "Cartea pe unde" de la Europa Liberă. Era prin 1994. Abia în 1998, cu sprijinul poetului Gellu Dorian și cu o prefață de același Romulus Rusan, cartea a apărut la Editura Axa din Botoșani. Ecourile aproape că nu au existat. Aceasta este lumea (literară) în care trăim.

Firește că - date fiind și aceste circumstanțe - eu o să spun oricând și oriunde că Paul Goma are dreptate să fie nemulțumit de comportamentul elitei intelectuale din România. Pentru că dacă elita aceasta intelectuală ar fi una autentică, atunci poate că nu am mai fi nici noi chiar în coada Europei și poate că astăzi nu și-ar mai bate joc în continuare Securitatea de noi ținându-ne în sărăcie. În loc să-și pună la bătaie, cum se spune, prestigiul, puterea și energiile pentru a cere un proces al comunismului pe toate căile posibile și imposibile, ea, elita, ce face? Se chinuie să-i închidă gura tocmai celui care a îndrăznit să se opună regimului criminal care a venit peste noi după război. În loc să se lupte cu rămășițele - încă puternice - ale comunismului, US din România se luptă cu cel mai important opozant al regimului comunist dintre scriitori, Paul Goma. Ce rușine!

Dacă străinii ar vedea ce se întâmplă cu noi - dar eu sunt sigur că ei văd totul - , dacă ar vedea cum ne luptăm noi înverșunați cu eroii încă în viață ai perioadei comuniste în loc să ne luptăm cu cei care au provocat această degradare morală și materială a poporului - care sunt încă la Putere, în partide, prin instituții, la toate nivelurile societății -, și-ar face desigur o impresie foarte proastă despre caracterul nostru ca oameni, dacă nu își vor fi făcut, deja, între timp, această impresie. Dar ce să mai spun eu aici despre străini și despre cum ne văd ei pe noi? Oare noi avem o părere bună despre noi înșine, ca scriitori și ca oameni, când asistăm impasibili - cu excepțiile știute - la o punere la zid a unui om căruia ar fi trebuit astăzi să i se ridice statui? Tocmai m-a vizitat aici zilele trecute poetul Ovidiu Nimigean, care a venit la Viena ca să participe la lansarea unei antologii în limba germană cu scriitori din mai multe țări, antologie care îl include și pe el, spre onoarea sa și a țării noastre. În discuțiile pe care le-am avut îmi împărtășea aceeași indignare, exasperare și tristețe față de ceea ce se întâmplă acum în US, în special în legătură cu "sărbătorirea" de care are parte Paul Goma la șaptezeci de ani. Am constatat că de fapt vocile noastre, ale celor care mai îndrăznim să spunem câte ceva într-o mare de tăcere, oportunism și obediență, nu sunt chiar foarte susținute, că tăcerea este fuga scriitorilor români de asumarea răspunderii. Și cu adevărat tăcerea aceasta vinovată este semnul unei grave crize morale a oamenilor care alcătuiesc US. Cu toate acestea, am conchis că tot merită să vorbim. Ceea ce și facem.

De ce nu se pronunță istoricii asupra evenimentelor despre care scrie Paul Goma, atât în volumul său mult inscrimat și "antisemitizat", **Săptămâna Roșie sau Basarabia și evreii**, cât și în textul din *Viața Românească*? Unde sunt intervențiile istoricilor pe această temă? Chiar aș fi foarte interesat de adevăr. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Vreau să știu și eu un lucru. Dacă spun că în instau-

rarea comunismului la noi, alături de români “patrioți”, și-au adus contribuția la vârf și o serie de evrei înseamnă aceasta că sunt antisemit? Goma are dreptate atunci când spune că trebuie să vorbim și noi despre suferințele noastre de români, chiar dacă, uneori, ele au legătură și cu evreii. Da, Holocaustul a fost un lucru îngrozitor și nu trebuie uitat niciodată! Cine îl neagă nu este om. Da, este cutremurător că uciderea milioane de evrei în lagărele naziste a putut să se întâmple pe pământ! Personal, am plâns de fiecare dată când am citit cărți despre ororile din lagărele naziste sau am văzut filme cu același subiect. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, Holocaustul este un moment separat al Istoriei, o oroare care are locul ei în memoria colectivă, iar genocidul pe care l-a comis comunismul este și el un alt lucru îngrozitor, o altă oroare care s-a petrecut pe pământ! Genocidul comunist nu trebuie discutat și el, separat? E timpul să se discute și despre comunism! Măcar să se discute... Că de un proces al comunismului nu am avut parte și nici nu știu dacă vom avea vreodată parte, dacă vom avea vreodată un “Nürnberg al comunismului”. Comunismul a fost (și este încă prin unele părți ale lumii) la fel de îngrozitor precum nazismul. Între cele două ideologii, între cele două regimuri poate fi pus semnul egal. Au spus istorici, scriitori, intelectuali cunoscuți, nu inventez eu noutăți.

Am prieteni printre evrei. Mă înțeleg cu ei mai bine decât mă înțeleg cu mulți români și nu am ezitat – o dată, prin anii nouăzeci - să iau apărarea public, în presă, unuia dintre ei, scriitor, când un român se referea în niște ziare locale în termeni jignitori și injurioși la calitatea sa de evreu. Vreau să spun că mi s-a părut normal să fiu pur și simplu de partea dreptății. Pentru că eu cred că oamenii sunt oameni prin ceea ce sunt ei ca indivizi și nu prin culoarea pielii, apartenența etnică sau credințele lor religioase. Știu că vor citi și ei aceste gânduri ale mele, dar acest lucru nu mă va împiedica să-i privesc în ochi când ne vom vedea. Pentru că scriu cu toată buna credință ceea ce scriu aici, iar ei știu asta. Pentru că ceea ce nu înțeleg este de ce ar trebui să tăcem asupra terorii comuniste atunci când par să fie implicați în ea și evrei. De ce nu organizează US o dezbatere publică pe tema despre care a scris Paul Goma în cartea sa **Săptămâna Roșie sau Basarabia și evreii?** Nu ar fi mai corect și mai cinstit așa decât să pună etichete și să împartă sancțiuni în stânga și în dreapta? Nu știu, spun și eu cum cred de cuviință aici niște lucruri care – cred – ar trebui să intereseze pe toți scriitorii, dar e limpede că ne lipsește minima demnitate de a fi noi înșine și de a ne asuma opiniile. Istoricii și scriitorii ar trebui să-și spună părerea despre această temă. Ea privește istoria noastră, identitatea noastră, memoria noastră. Poate că eu nu am citit cartea cu foarte mare atenție – admit aceasta – și poate că mi-au scăpat unele lucruri pe care alții le-au văzut și le incriminează, dar de ce nu există o dezbatere publică?

Peisajul e trist într-adevăr, însă poate că nu e totul pierdut. Pentru că în ce privește problema recuperării memoriei din perioada comunistă mai există, totuși, și scriitori cărora le pasă și care fac lucruri importante. La Sighet, de exemplu, Ana Blandiana și Romulus Rusan,

împreună cu membrii Academiei Civice, au transformat “închisoarea intelectualilor” într-un adevărat muzeu al Gulagului românesc, unic în fostul lagăr comunist, iar centrul de istorie orală (care adună mărturii extrem de importante în condițiile în care arhivele încă nu sunt cu adevărat accesibile) și simpozioanele anuale organizate acolo pe teme care privesc perioada comunistă oferă deja o bază de informații foarte prețioasă pentru istorici și pentru cei interesați de istoria perioadei comuniste. Iar acești scriitori fac toate acestea în condițiile în care multă vreme Guvernul României nu numai că nu a sprijinit proiectul, așa cum ar fi fost dator să o facă, dar a încercat chiar să împiedice punerea lui în practică. Ei sunt, după părerea mea, niște modele de scriitori așa cum cere Paul Goma să fim (**Vezi nota de subsol 5!**), însă aceasta este o altă discuție.

Revenind la firul principal al acestei confesiuni - anume imaginea US, a lumii literare și, în general, a elitei intelectuale din România, așa cum reiese ea din conflictul pe care lumea literară îl are cu Paul Goma, dar și din modul (subiectiv și fără cuprindere totală, firește) în care am încercat și eu aici să o creionez —, mărturisesc că nu înțeleg ce au în fond de apărut față de Goma toți cei care se simt datori să se lupte cu el? Nu știu. Bănuiesc doar. Dincolo de bănuielile mele, eu cred că problemele pe care le pune Goma în intervențiile sale sunt esențiale pentru reforma morală a elitei intelectuale din România, reformă care se impune măcar în al douăsprezecelea ceas. Și nu pentru că foarte curând vom intra în Uniunea Europeană (unde funcționează alte valori) sau pentru alte motive de natură exterioară, ci mai ales pentru că avem toți nevoie de acest tip de reformă, mai ales pentru că - vrem sau nu vrem - soarta scrierilor noastre, adică motivul esențial pentru care suntem uneori împreună și avem polemici pe diferite teme, depinde și de atmosfera din lumea literară, de atmosfera din societate în general, de tipul de valori după care societatea își organizează viața. Și - nu în ultimul rând — depinde și de felul în care elita și societatea își tratează eroii în viață... La mulți ani, domnule Goma!

Viena, 9 februarie 2006

Nota de subsol 1: “Anul sărbătoririi” a fost anul trecut, știu, dar eu prefer să mai prelungesc un pic “sărbătorirea”, în speranța că se vor mai trezi și alți scriitori din amorțeaua post-revoluționară și vor spune ceva și ei, alături de alții care au spus, despre felul în care noi românii, noi scriitorii, îi tratăm pe adevărații eroii anti-comuniști încă în viață.

Nota de subsol 2: *“Ieri pus la index de comuniști, astăzi de Uniunea Scriitorilor*

Paul Goma este o personalitate extrem de incomodă pentru lumea literară din România. Iar problema nu este a sa, ci a lumii literare. Dincolo de vorbe, în relația dintre scriitori și dictatura comunistă, Paul Goma este cel care a avut curaj, cel care a avut caracter și nu scriitorii pentru care el încă este astăzi incomod.

Eu sunt de partea lui și spun aceasta cu toată modestia. În ultimii

ani, atât cât mi-a stat în putință, l-am susținut public în demersul său de asanare morală a societății românești în general și a lumii literare în special, iar motivele sunt pentru mine foarte convingătoare: lupta sa deschisă, eroică, împotriva dictaturii comuniste și lupta pentru adevăr și neuitare pe care a continuat-o și după căderea dictaturii.

Ceea ce se întâmplă acum, din nou, cu Paul Goma, acuzat de astă dată de antisemitism, de către președintele Uniunii Scriitorilor, Nicolae Manolescu, și comitetul ei de conducere, pentru un text publicat în “Viața Românească”, consider că intră în același efort, deloc onorant, al breslei literare de la noi de a-l marginaliza, de a-i “închide gura”, așa cum au făcut și încă mai fac comuniștii și securiștii.

După părerea mea, explicația acestui efort este că majoritatea scriitorilor se află astăzi, general vorbind, într-o impostură morală din care nu vor și nu pot să mai iasă. Ea derivă din refuzul majorității scriitorilor generației lui Paul Goma, dar și a altora, de a recunoaște public că au tăcut și, uneori, au colaborat cu regimul în perioada comunistă, precum și din refuzul culpabil de a-i recunoaște lui Paul Goma meritul excepțional de a fi vorbit, spre deosebire de ei, cu mult curaj, cu riscul vieții. Vocea lui Goma, care pledează pentru memorie și adevăr, îi împiedică astăzi să fie în fața oamenilor acei lideri morali care pretind că sunt.

În acest sens și destituirea lui Liviu Ioan Stoiciu din funcția de redactor-șef al revistei *Viața Românească* pentru “vina” de a fi publicat un text al lui Paul Goma este un abuz. Ce trebuia să facă Liviu Ioan Stoiciu? Să-l cenzureze pe Paul Goma? Nu l-au cenzurat destul comuniștii? Dacă Nicolae Manolescu și comitetul de conducere al US aveau de spus ceva despre acel text, ei ar fi putut cel mult să exprime opiniile lor în articole sau comunicate de presă, cum se face într-o democrație și cum fac în general scriitorii atunci când au opinii diferite. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar eu cred că în sancțiunile aplicate acum se poate recunoaște acel exces de zel al activiștilor din perioada comunistă.

Nu intru în detaliile textului, pe care “acuzatorii” nici nu-l citează, nici măcar fragmentar, cum s-ar fi convenit, având în vedere difuzarea restrânsă a *Vieții Românești*. Mai întâi pentru că în principiu mărturisirile și opiniile exprimate acolo îl privesc pe Paul Goma – care are dreptul să aibă o opinie asupra oricărui subiect – și apoi pentru că am înțeles că acest scriitor de mare valoare intenționează oricum să apeleze la o instanță pentru acuzele care i se aduc. Doar acea instanță va hotărî dacă există accente antisemite în text. Până atunci, orice sancțiune administrativă sau de orice fel este făcută doar pe seama delictului de opinie, ceea ce este un abuz.

Ceea ce pot să mai spun este că Paul Goma este un mărturisitor, un martor și că perspectiva aceasta este cea care îl definește. Așa a fost întotdeauna. El vorbește despre lucruri pe care le-a trăit. El se exprimă liber asupra oricărui subiect pentru că așa a făcut toată viața. El are perspectiva lui asupra evenimentelor. E un drept pe care și l-a câștigat cu riscul vieții. De aceea, cred că acuzația lui Nicolae Manolescu îndreptată împotriva unui astfel de om, chinuit de comuniști toată viața, este

nedreaptă.

Să încerci să faci rău celui mai important luptător anticomunist din rândul scriitorilor, așa cum face acum președintele Uniunii Scriitorilor, înseamnă să nu-ți pese prea mult de moralitatea în absolut a gesturilor tale. Abia ales în fruntea breslei, domnia sa nu găsește altceva mai bun la începutul mandatului decât să plătească, practic, polițele pe care le avea de plătit lui Paul Goma. Aceasta este impresia mea. În ce mă privește, nu numai că nu aplaud gestul, firește, dar sunt total împotriva lui.”

Nota de subsol 3: “În alte cazuri, însă, nu s-a mai publicat deloc ce am predat. S-a întâmplat ca, înmânându-i lui Laurențiu Hanganu articolul despre Vasile Baghiu, acesta să înceapă să facă taieturi în text chiar în fața mea. I-am spus că sunt hotărâtă să public pe două coloane ce am scris eu și ce au publicat ei. Consecința: articolul s-a „pierdut” definitiv și inventatorul himerismului nu figurează deloc în Dicționar.” (*Observator cultural*, nr. 37 (294) / 10-16 noiembrie 2005)

Nota de subsol 4: Citat din articolul “Tratamentul himerist al cotidianului” (*Cuvântul*, nr. 1/ 2004) Notă: Prefer să iau cuvântul provincial cu înțelesul lui de trăitor în provincie, chiar dacă nici celălalt, peiorativ, nu-mi displace, pentru că se potrivește foarte bine cu ceea ce înseamnă un artist, adică un marginal, un provincial. Nu era oare Cézanne – pe care tocmai l-am văzut într-una din zilele trecute la Leopold Museum - un provincial pur? Așa că dacă redactorul-șef adjunct de la *Vatra* a dorit să ofere acestui cuvând o conotație negativă, ea nu mă deranjează câtuși de puțin, pentru că știu cât de provinciali și snobi sunt de fapt cei prețioși, “umblați”, necomplexați, neprovinciali, dezinhibați. I-am văzut în România. Îi văd uneori și aici în lumea liberă.

Nota de subsol 5: Aici, însă, Paul Goma este cam nedrept, cred, lucru pe care i l-am mărturisit într-o scrisoare. Poate greșesc eu, dar mi se pare că domnia sa nu vede că Ana Blandiana și Romulus Rusan, pe care adesea îi amestecă la grămadă în diatribele sale critice, sunt dintre cei, și așa puțini, care mai fac ceea ce trebuie făcut și care mai mențin în zilele noastre o scânteie de demnitate românească într-o mare de indiferență. Aceasta este însă o altă poveste care mă face să sufăr. De altfel, am încercat în urmă cu câțiva ani să mediez cumva între cele două părți, pur și simplu pentru că țin la fel de mult la Ana Blandiana și Romulus Rusan cum țin și la Paul Goma. Încercarea mea temerară nu prea a reușit și nu cred că sunt numai eu vinovat de eșec. Am doar niște regrete personale că în lumea în care trăim oameni care seamănă între ei și sunt - practic - de aceeași parte nu ajung să comunice și să se înțeleagă.

Ce pot spune în legătură cu articolul lui Vasile Baghiu? Că este adevărat? Dar despre mine și despre ale mele vorbește! Să-l felicit pe autor că a dovedit: **normalitatea la scriitorul român** este posibilă? Nu este normal să feliciți pe cineva pentru normalitate. Apoi: dacă nu am... ezitat să scriu partea mea de adevăr despre ceea ce trăisem, suferisem eu, dând și numele bestiilor securiste, am devenit prudent în laude la adresa celor pe care îi respect și îi iubesc pentru... normalitate : dacă mai sunt în viață, să nu le-o mai amărăsc și eu, atrăgând asupra lor furia criminalilor. Așa am crezut de cuviință să procedez când - înainte de decembrie 1989 - am scris despre unele persoane, în ochii mei eroi prin comportamentul lor normal-omenesc, rezervându-mi plăcerea divulgării numelor doar al răilor, bestiilor, fie securiști, fie delatori.

Și iată: nu s-a schimbat mare lucru “după revoluție”: Aparatul Terorist nu a pierit, nu a fost măcar neutralizat și funcționează, pedepsind, de astă dată nu prin ciomagul martirizatorilor noștri, ci prin răul caracter al (în principiu) victimelor, oricum, al nerăilor dinainte de 1989: Liiceanu, Pleșu, Buzura, Manolescu...

Totuși, dacă nu pot repeta laudele la adresa mea, pot foarte bine să glosez pe marginea unor informații:

- Editura Compania, cea care, miraculos în peisajul României, a răspuns poetului Vasile Baghiu este condusă de Petru Romoșan. Prin 1988-89, la un oficiu poștal din arondismentul 14 din Paris m-a abordat un cuplu cu un copil (decărucior). Fiindcă nu dădeam semne ca i-aș cunoaște pe concetățeni, s-au prezentat: Adina Kenereș, Petru Romoșan. Când am auzit numele “Romoșan”, voi fi făcut o mutră... descu-rajantă. El a început să bâiguie ceva din care trebuia să înțeleg: să nu cred în zvonurile răspândite de Securitate despre el, că ar fi nu-știu-ce și că ce bine ar fi dacă ne-am mai întâlni, fiindcă și ei locuiesc pe-acolo... Am zis: Da, da, am salutat din cap și m-am îndepărtat. Fiindcă “zvonurile” nu de la Securitate le auzisem, ci de la Ion Negoîtescu: în aprilie 1977, când Nego fusese arestat și, printre altele acuzat de “relații contra naturii” (erau rușinoși, securoșii, altfel nu ezitau să te trateze de “curist” - ca Pleșiță pe mine - adevărat, pronunțând ca pe la ei: “coorist”) - ca “martor” fiind adus Romoșan: el repetase ce declarase anterior: ca, da, întreținuse “relații ilicite” cu Negoîtescu. A fost răsplătit cu un dublu pașaport...;

- Georgeta Dimisianu: celebră turnătoare încă din 1956, sub numele: Naidin. Se laudă că mi-a editat **Din calidor** la Albatros, adevărul fiind că eu încredinșasem manuscrisul lui Mihai Sin; or

acesta, plecând la Tel Aviv, ca ambasador (sau consul), l-a lăsat subalternei sale (Egoist, îmi spun ca mai bine era pentru mine, autor, dar și pentru el să fi rămas locului: de multe neplăceri ar fi fost scutit). Pentru ea - marea editoare! - mărturiile părintelui poetului Vasile Baghiu nu sunt decât... "amintiri cu valoare de familie". Spre deosebire de lălăiala sfertodocă a activistului bolșevic Paler, cel care, în timp ce tată-său se afla, ca tot creștinul, la Canal, fiul, trimis Agerpres, "acoperea" Procesul Beldeanu! Despre Geta Dimisianu, observația că singurele sale texte (redactate-de-mâna-ei-personală) erau notele informative date Securității; de curând s-a dedat la genul hagiografic pe seama inevitabilului cugetător Paler;

- "Ioana Ieronim" - tovarășa de la ambasada SUA, cea care i-a blocat lui Baghiu actele pentru o bursă:

Adevăratul nume: Ioana Moroiu. A devenit soția lui Horia Florian Popescu, prieten și coleg de pușcărie și domiciliu obligatoriu. Pe când era jună studentă la engleză m-a rugat să-i citesc versurile comise. Citit, plăcut, recomandat la *Luceafărul*, unde au fost publicate sub numele de condei "Ioana Ieronim", tot de mine sugerat...

Ea, ca soție a prietenului Horia - și cu o colegă a sa de la engleză, căsătorită cu alt prieten de pușcărie și de d.o. Radu Surdulescu - erau desemnate a fi nașele de botez ale lui Filip, în aprilie 1976. Însă cu o zi-două înainte de acea duminică ne-a vizitat soția lui Surdulescu: adusese - și din partea familie Popescu - câteva hăinuțe și... vestea că ei patru, fiind cadre didactice, nu pot participa la botez, acesta fiind o manifestare religioasă... Am aflat mai apoi că Ioana fusese cea care se opusese din răspuțeri participării la botez - dacă era cadru... A divorțat de Horia Popescu și s-a măritat cu un compozitor, Brânduș.

Am auzit de ea în urmă cu vreo zece zile, când am citit în *Ziua* o aiureală: poeta israeliană cutare - tradusă de Ioana Ieronim venise în România să-și lanseze volumul. A fost prezentată: "supraviețuitoare a Holocaustului". Numai că poeta era "fiica unor supraviețuitori": se născuse prin 1946. Însă nici traducătoarea (Ioana Ieronim), nici prezentatoarea-intervievatoarea (Iolanda Malamen) nu au socotit pe degete, să afle când a luat sfârșit Holocaustul și când s-a născut poeta cu pricina...

Acum (Ioana Ieronim) o fi ambasadrice - dacă nu chiar directoare în Partea Exterioară a Ministerului de Interne. Mai bine așa, pentru toată lumea: de-ar fi fost trimisă la Chișinău sau la Varșovia cine știe ce analfabetisme ar mai fi comis tovarășa... Deși, fiind angloidă, unde mai pui că este și israelienoasă, ar

putea foarte bine ocupa scauna (!) lui Baconsky, la Paris - deși fiul lui Tolea știe să numere pe degete...

Sâmbătă 31 mai 2008

M-a enervat la culme Cassianca: *România liberă* de azi prin Elena Vlădăreanu publică un reportaj-interviu-omagiul al poiatei cu pricina. Dintre perlele înșirate de Tovarășa Nina:

"...eu sunt cu un picior în groapa, dar nu cu ăla cu care scriu"

[*nu, nu cu "ăla" - "ăla nu intră în groapă, rămâne la suprafața hârtiei batjocorită în volumele "Sufletul nostru", "An viu - nouă sute și șaptesprezece" (sic) "Tinerete", "Florile patriei, "Versuri alese" (curat alese!), "Grivița Roșie, poem simfonic" (re-sic) - pentru bibliografia bolșevică a componentei Tripletei "Trei Grețuri" (Banuș, Porumbaca și Cassianca) de apelat la tovarășa noastră de veacuri Șuteu, iar pentru perioada "americană" a i se vedea - un fel de a vorbi, totul la ea este de ne-văzut - contribuțiile ei la spurcarea doar a "comunismului lui "Ceaușescu" și minciunile ei autobiografice - comentariul meu](...)*

"Pana la urmatoarea lectura, de data aceasta la sediul Institutului Cultural Roman din New York, Nina Cassian, un personaj legendar la propriu pentru cei mai multi din generatia noastra, a scapat de aceasta teama. A citit inclusiv un "rap-poem" si, impreuna cu Nora Iuga, a incins sala. Ne-a explicat cum stau lucrurile cu inspiratia [*chiar așa: cum stau lucrurile?*], iar peste doua zile, cand aveam s-o vizitam acasa – Constantin Vica, Razvan Tupa, Cristi Neagoe si Corina suteu, directoarea ICR New York [*ardeleanca anticomunistă lucrînd din greu pentru gloria securismului bolșevic în America*] –, ne-a spus ca in literatura de azi o nemultumeste pornografia si se asteapta de la tinerii scriitori sa dea dovada de cat mai mult umor.

[*Are dreptate: s-a privit în oglindă și s-a arătat nemulțumită de "portretul" fizic al ei ; însă acela este floare la ureche față de ceea ce ea a refuzat să vadă: "portretul" poetului-clasei-muncitoare, al activistei de partid, al boeroaicei bolșevice - este o imensă, respingătoare, puturoasă pornografie de stat și de partid*]

"Fascismul nu-mi placea, legionarii nu ma atrageau sub nici o forma, pentru ca nu am fost niciodata si mistica – ne explica Nina. Dar, uite, misticismul meu s-a concretizat in acel vis utopic, ca se poate realiza o armonie a lumii, o impacare nu numai intre clase, rase, dar si intre natiuni, popoare [*fac efortul de a nu cădea în vulgaritatea, în pornografia ei, aducînd aminte că în perioada de glorie a troglodismului socialist slujit și de ea, cinematografului "Prietenia între popoare" oamenii îi spuneau - în șoaptă: "Prietenia dintre picioare"*], ca statul poate disparea, si banul-ochiul dracului. Comunismul mai dadea si o fraza, care promitea nu egalitatea absoluta, ci fiecaruia dupa capa-citati, fiecaruia dupa nevoi. Dupa capacitati, mi-am spus, sunt compozitoare, dupa nevoi, am nevoie de un pian." [*după "nevoile" sale, de gornistă supraprivilegiată - ca evreică și comunistă, precum*

prietenul său, "poetul" Babu Ursu]

"Tratkaia", spune Nina, ciocnind cu noi paharul de whisky, nicio-data gol. "Cand De Gaulle a venit la Bucuresti si a aterizat la Baneasa, a aparut un reportaj despre vizita lui in «Paris Match», in care s-a scris ca a aterizat pe aeroportul Bungaza, parca am fi fost in Congo si toata populatia striga (...) tratkaia. Nu traiasca, ci tratkaia. Pentru ei, noi eram un soi de congolezi amestecati cu rusi. De atunci eu numai asa inchin, «tratkaia», pentru ca imi aminteste de trascaul romanesc."

[Iată un eșantion din umorul "reacționar" al cercului său de doar anticeaușiști, nu, doamne ferește de anticomuniști. Și eu am fost martor al vizitei lui De Gaulle din luna mai 1968 și eu aveam palmele umflate de cât aplaudasem... "venirea americanilor" - asta fiind analiza noastră entuziastă și amară - și eu citisem atunci presa franceză (dacă stăteam la anticarul Sterescu), și eu frecventam cercurile scriitorilor, mi se întretăiasere drumurile și cu ale ei, cu ale lui Al. I. Ștefănescu, tovarășul ei de viață, supranumit "Turcul de la cenzură" - dar abia acum, după 40 ani aud pentru întâia oară aiureala cu "tratkaia". Când o va fi fabricat? Desigur, tot "în libertate, în America", povestind povești cu cocoșul roșu, până a ajuns să creadă ea însăși în ele]

"Nina Cassian a ajuns in Statele Unite in 1985, cu o bursa SOROS, profesor invitat la New York University."

[Nu știam că bursele Soros funcționau în 1985. Credeam că abia după căderea Zidului Berlinului. Dar acum, ca așa ne învață Elena Vlădăreanu de sub supravegherea Institutului Diversionizator...]

"In acest timp, in Romania, Gheorghe Ursu, prieten apropiat, era arestat din cauza unui jurnal. Jurnal in care Securitatea a gasit transcri-se poeme de Nina Cassian. A amanat sa se intoarca. Prietenii din tara ii sugerau sa ramana. "Eram aici si nu eram aici. Ce m-a tinut in viata a fost scutul pe care il aveam, ideea sinuciderii. Eram o sinucigasa. Am si acum pastilele, i le-am aratat doctorului si mi-a spus sa stau linistita, ca au expirat. Nu-mi pasa ce mi se intampla. Oricand aveam o iesire din situatie. Financiar, eram la pamant. Eu nu am venit sa raman, am venit sa predau creative writing. Atunci a intervenit drama cu Gheorghe Ursu. Poeziile mele, pe care le recitam, inconstienta, in fata a 20 de invitati, dintre care cu siguranta vreo cinci erau turnatori - dar mie nu-mi pasa, eram total inconstienta, ca de altfel si Babu Ursu -, el le transcrisese in jurnal. Era una, sa vad daca mi-o amintesc. Pentru ea: **"Stimata si iubita chimista si savanta/ Noi iti dorim otita si eczema galopanta."**(s.me)

[De ce nu a apărut - după 20 ani! - celebrul-blestematul Jurnal al lui Ursu, pentru care a fost lichidat? Aflînd exemplul conținut în el dat de Cassianca, mă întreb dacă nu cumva toate "dușmănozitățile" erau de același calibru: suzați, pardon, bonsoar: căcăcios. Înclin să cred că da. Ceaușescu era capabil să dea ordin de pedepsire a celor care se atingeau de "onoarea" membrilor familiei sale. Însă - din fericire - au fost sute (nu mii?) de arestați, tot pentru jurnale, dar în acelea erau vestejite, denunțate, condamnate practici ale comunismului (în general), nu persoane. Cred că acesta este motivul pentru care un oarecare "Babu" a fost ucis - el, activist destoinic al PCR: fiindcă

“poetul” Ursu, devenit, postum, prin lucrarea lui Marius Oprea “erou anticomunist” - am întâlnit și termenul “disident” iar fiu-său, Andrei, un nerușinat impostor-profitor - nu se lega de politica criminală, comunistă (și) a lui Ceaușescu, ci doar de familia tiranului (prin lèse-ceaușism programatic, apropiat de cea a lui Virgil Tănase).

*O astfel de “critică” a fost elaborată în mediile activiștilor de rang înalt care, după 1965 nu au mai avut în mâini pâinea și ciomagul - în majoritate zdrobitoare evrei. Vezi “analiza” lui V. Tismăneanu: **evreii care emigraseră - și plățiseră bani grei (în fine, tot Neamțul fusese Turcul pricinatic) - fuseseră... alungați de Ceaușescu!**]*

“Articol realizat cu sprijinul Institutului Cultural Roman din New York (!)”

Chiar și fără acest avertisment am fi știut cine a... sprijinit o astfel de acțiune. Fiindcă pe acolo au trecut tovarăși de nădejde ca V. Cândea, A. Buzura, Patapievici. Și au rămas - chiar morți.

Ca tot a venit vorba: ce caută Nora Iuga în compania unei gloabe, a unei strigoaice ca Nina Cassian ? Este adevărat, “tovărășia” durează de ani, dar chiar așa? Să înțeleg că în saloanele în care se citeau poezii “reacționare” ca ale lui “Babu” și ale amfitrioanei era prezentă și Nora Iuga? Ea însăși? Și nu i-a crăpat obrazul de rușine?

Sunt vinovat: nu mă pricep la oameni...

Mi-a scris Cristian Bădiliță. Că tocmai citise, de pe site-ul meu, **Bonifacia**. Și că a trecut la **Din calidor**... Las’ să mai primesc și vești bune, ca cele rele mi-au făcut bătăături.

I U N I E

Duminică 1 iunie 2008

Ieri m-am grăbit să închei jurnalul pe luna mai și nu am scris ceea ce știu eu despre “Cazul Ursu” (chiar dacă am pomenit în jurnale); nici să copiez un alt caz de demisie-la-scriitorul-român consemnat în ultimul număr din *Argeș* de Liviu Ioan Stoiciu.

Încep cu Ursu:

Prin 1984 cunoscusem în casa unui foarte simpatic francez (inginer, iubitor de literatură) un compatriot: Camilo Baciuc care lucrase multă vreme la *Flacăra*, apoi emigrase în Israel, apoi în Franța. Începusem a ne frecventa, cu copiii. La un moment dat - prin 1985 - Camilo Baciuc îmi telefonează, în panică, rugându-mă să organizez prin Liga pentru Drepturile Omului o “apărare publică - deci: cu scandal” a unui bun prieten al său, poet, “convocat” mereu, la Securitate... Am fost imediat de acord și i-am cerut informații despre prietenul său. «Gheorghe Ursu - noi îi ziceam Babu...» Nu auzisem de el, însă nu toți oamenii de care eu nu auzisem nu existau... L-am întrebat pe Baciuc - îl anunțasem că iau note - dacă Ursu publicase ceva: ce, unde? «Da, a publicat un volum la Litera, cu o prefață de Nina Cassian». Știam ce înseamnă să publici la Litera, dealtfel, în 1977, în “conversațiile” telefonice cu securiștii înjurători fusesem și eu consiliat să fac apel la editura la care autorul plătea - ca să fie cenzurat... Însă, deși rămăsesem în contact cu “mișcarea literară” din țară, mi-am zis că în cei 7-8 ani de când plecasem se vor fi înregistrat ameliorări... Cum însă nu mă credeam îndreptățit să cântăresc valoarea literară a lui X, ci doar gradul de primejdie în care se afla omul X, după ce am mai aflat câteva amănunte: Ursu era inginer de profesie, lucra la un institut de proiectări, de la birou i se subtilizase un caiet în care ținea un jurnal - am trecut la acțiune... A-ha, îmi zisesem, cine știe ce critici acerbe la adresa comunismului va fi scris el în jurnal, deci merită din plin să facem ceva în apărarea lui. I-am promis lui C. Baciuc că voi vorbi cu prietenii, să organizăm acțiunea - care nu era prima...

Ceea ce am și făcut: am telefonat Monicăi Lovinescu, lui Mihnea Berindei, Mariei Brătianu, Mariei-France Ionesco, Sandei Stolojan, lui Matei Cazacu, soților Planche, lui Alain Paruit (cei care activam în Liga pentru Drepturile Omului). Cu toții au fost de acord pentru o campanie de apărare a numitului

Gheorghe Ursu, cu condiția ca eu să aflu, prin C. Baci (aflat în legătură cu soția arestatului) cât mai multe amănunte necesare redactării Comuni-catului - deocamdată. Astfel am aflat: Ursu era la a cincea sau a șasea *convocare* la Securitate - deci nu fusese arestat-reținut; soții Ursu aveau doi copii: o fată se afla deja în Canada, băiatul - adolescent - aștepta și el liberarea unui pașaport... Numai că soția, aflând că la Paris urmează a se organiza o manifestație de protest împotriva arestării lui Gheorghe Ursu, i-a comunicat lui C. Baci:

Nu este momentul (sic) să se facă scandal. Ca să nu-i irite pe știm-noi-cine... Că, da, Babu (Ursu) este mereu convocat - dar nu e reținut, se întoarce acasă în fiecare seară ; că familia așteaptă cu încredere pașaport și pentru băiat; că notările din jurnal nu sunt foarte grave: observații despre viața cea de toate zilele, probleme cu transportul, cu aprovizionarea, cu electricitatea...; și că ei (vorbea soția lui Ursu) au/are încredere că Babu va fi lăsat în pace, a vorbit ea cu vechi și buni tovarăși de-ai lui...

Ajuns aici cu "raportul", l-am întrebat pe C. Baci: despre ce fel de "vechi și buni tovarăși" vorbea soția lui Ursu? Amicul a dat-o pe glumă, pe confidență... codificată și incompletă, din care trebuia să înțeleg că Ursu era și el «un devotat tovarăș, o perioadă, ca noi toți». Deși telefonică discuția, am avut senzația ca Baci îmi făcuse cu ochiul (prin gaura firului!), a complicitate. «Cum, "ca noi, toți?"», am întrebat, iar el a dres-o: «Mă gândeam la socru-tău, Năvodaru...». «Vorbești cu mine, nu cu socru-meu!», m-am supărat - dar numai pentru câteva secunde.

Nu am comunicat prietenilor proasta impresie. Mi-am zis că nu voi fi înțeles eu bine. Și chiar dacă bine-înțelesesem, Ursu era în ghearele Securității, deci trebuia apărat...

Au trecut două-trei zile în care Baci nu mi-a telefonat. L-am sunat eu: era sincer încurcat: soția arestatului era împotriva oricărui "scandal", pentru a nu-i supăra (pe *ei*) și a nu compromite obținerea pașaportului pentru băiat...«Ne-a rugat să mai așteptăm - mai ales că nu s-a întors acasă de câteva zile...».

De acea dată le-am transmis prietenilor ce-mi transmisese Baci. Unii au zis că Baci este nesperios: ne-a pus pe jar, apoi ne-a lăsat baltă; alții că nevasta lui Ursu este neserioasă (și naivă): securitatea nu lasă prada din mână decât cu scandal: cazul lui Goma.

Însă Goma avea o temere: dacă nu se făcea, fără întârziere, scandalul de care avea oroare tovarășa de viață a lui Ursu, tovarășul Ursu era pierdut: ori îi fac proces, îl condamnă, ori... mai rău. În timpul acelei așteptări careva a venit cu informații: Ursu nu este român-român, ci evreu basarabean, l-ar chema Beer;

imediat după război, la Galați, se manifestase ca activist bolșevic turbat...

Nimeni dintre noi - chiar dintre cei mai "reacționari" - nu a zis: «Să-l lăsăm, dracului - avem noi alți oameni de apărare - "prin scandal"». Ci ne-am zis să așteptăm, poate că... Și ce dacă-l chema Beer? Omul suferă. Și poate nu va fi nevoie de scandalul nostru.

Nu, n-a fost nevoie: după vreo trei zile: telefon de la Baci: Ursu fusese ucis în anchetă. Ieri soția fusese invitată la morgă, să-și recunoască bărbatul...

«Facem scandal și mai mare», am zis.

Dar Camilo Baci nu a mai zis nici da, nici ba. Și nu mi-a mai telefonat. L-am sunat eu a doua zi. Soția sa : Camilo s-a întors în Israel; ea nu-i cunoaște adresa, fiindcă sunt divorțați...

De atunci, (1985), nu am mai avut vești de la Camilo Baci.

Abia după 1990 am aflat marea-problemă-mare pe care o avea de rezolvat Marius Oprea: adevărul despre asasinarea "disidentului anticomunist Gheorghe Ursu" întreprindere în care a fost asistat de fiul disidentului, Andrei - căruia i-a înlesnit chiar o Fundație. Cine va fi președinte de onoare: Nina Cassian prefațatoarea volumului de versuri de la Litera? Cea care pretinde ca... ceruse azil politic în USA, fiindcă în jurnalul său Babu (Ursu) transcrisese poezii de-ale ei, "anticomuniste" (citește: anticeaușiste, în stilul extrem de... critic al revistei Urzica)

Vorba lui Barbăneagră: De ce nu?

Acum articolul lui Liviu Ioan Stoiciu. Cam lung - dar cam-foarte-bun; și, ca de obicei, vorbește de bine despre mine...:

„Tiranozauri” și inchișitori în funcții

Mi-e greu în continuare să cred că s-a ajuns până aici, dar... Cum nimic nu e pe lumea asta întâmplător, n-ar trebui să mă mire. Și totuși: pentru o amărâtă de funcție (oricât de consistent ar fi salariul ei) nu se poate să te faci de baftă, cu atât mai mult cu cât ai reușit, public, după Revoluție, să ai o imagine credibilă moral. Din păcate, se confirmă butada cu: „pune-l în funcție și ai să-i vezi caracterul”.

Vă voi prezenta un caz de nedemnită scriitoricească, la zi: Radu Călin Cristea – la nivel de principii. E a doua mea reacție indignată pe această temă: aici, voi prezenta, cu citate, ascensiunea și decăderea morală a unui fost critic (devenit jurnalist după Revoluție, „uns cu toate alifiile”, de la a fi titular la postul de radio Europa liberă, secția română, la Praga, la a fi analist politic la ziarul Adevărul, sub aripa „mogulului de presă” Dinu Patriciu), mai exact schimbarea lui de atitudine publică de dinainte de a fi numit în funcție, și de după numirea lui în funcție la MNLR. Îi las la o parte reflexele comuniste din trecut, de la Viața Studentească (foaie a UASCR care a dat României... „mari moraliști”, deși sunt compromiși de totalitarism, de la Ion Cristoiu la Mihai Tatulici, Traian Ungureanu sau Ioan T. Morar). Pe prima

mea reacție publică am intitulat-o Un caz de furt intelectual dejucat, la Euromuseum.

Să vedeți... La începutul acestui an, Radu Călin Cristea a fost numit director la Muzeul Național al Literaturii Române (MNLR). De cine a fost numit? De o comisie a Primăriei Capitalei (de care aparține MNLR) dominată de „oamenii lui Manolescu”, în frunte cu... Alex Ștefănescu. Oricât îmi doresc eu să nu mai pomenesc numele de rău-augur al lui Alex Ștefănescu (de câte ori îl pomenesc, îmi stric ziua, mă indispun; las la o parte faptul că și cititorii mei s-au scârbit să tot fac publicitate unui oportunist, care a fost îmbogățit și de comuniști și de postcomuniști), nu reușesc: și asta fiindcă e atotprezent! O mai fi existând vreo comisie de concurs sau vreun juriu care să nu fie infestate de acest colaboraționist ceaușisto-comunist (deci, o nulitate morală)? Să înțelegeți exact: la sfârșitul anului 2006, scriitorul Marin Codreanu a inventat o nouă revistă-alternativă, intitulată Euromuseum – cum domnia sa avea o colaborare la editura MNLR (pe care, de altfel, Marin Codreanu a pus-o la punct și i-a dat renume), a fost invitat de Al. Condeescu, Dumnezeu să-l ierte, director pe atunci al MNLR, să-și treacă revista particulară sub egida MNLR (Al. Condeescu văzând că revista a avut succes de la primul număr). În această nouă revistă-alternativă redacția a dat citate din Omagiile ceaușiste degradante (amintind scriitorilor români care e adevărul legat de trecutul în care se laudă că au „rezistat prin cultură”), iar eu am semnat texte neiertătoare la adresa dominației abuzive a „oamenilor lui Manolescu” asupra literaturii române și am insistat pe colaboraționismul condamnat al lui Alex Ștefănescu cu totalitarismul. Revista independentă Euromuseum (tribună liberă de exprimare) a devenit brusc pentru „oamenii lui Manolescu” un dușman care trebuia distrus. Cu atât mai mult cu cât era o revistă onestă (băgată în seamă inclusiv de AFCN, care i-a dat bani de subvenție să apară, spre exasperarea personală a lui N. Manolescu). E nevoie să repetă În România revistele literare care apar sub egida Uniunii Scriitorilor (aflată în stăpânirea „oamenilor lui Manolescu”, transformați în „tiranozauri” de toată mâna; ei taie și spânzură, deși în redacțiile ce le conduc sunt tocați bani publici; revista Viața Românească e în această situație indecentă, de a i se fi pus în frunte un dictator mărunț; dar voi reveni altădată asupra acestui aspect strigător la ceruri) și-au pierdut orice independență, sunt tendențioase, cenzura și autocenzura fac ravagii – cine nu știe, să dau doar un exemplu celebru, că semnătura marelui scriitor-disident Paul Goma e interzisă în paginile lor? Au rămas puține reviste literare independente, de tip alternativă, care se respectă – revista Argeș e printre puținele dintre ele... Anul trecut, din nefericire, a murit Al. Condeescu, directorul MNLR (și susținătorul moral al revistei trimestriale Euromuseum). Urmarea? A fost numit un nou director, cum subliniam, în persoana lui Radu Călin Cristea, de o comisie a Primăriei Capitalei în care Alex Ștefănescu a impus punctul de vedere al „oamenilor lui Manolescu”... Inimaginabil pentru mine, prima măsură luată de Radu Călin Cristea, venit în funcție la MNLR, a fost să-și plătească „datoriile”, să schimbe conducerea incomodă a revistei Euromuseum! Revistă, ați reținut, particulară... Ca să vedeți până la [grad de imoralitate poate să ajungă un fost critic – l-a anunțat pe Marin Codreanu că trebuie să predea textele adunate pentru viitorul număr al revistei Euromuseum, deoarece va fi instalat în fruntea ei... Sorin Antohi, chiar fostul turnător la Securitate, din liceu (dat de gol de CNSAS)! Vă puteți imagina? Eu am fost șocat. Și, natural, am fost revoltat. Cum să încerci să furi o revistă care e proprietate particulară? Vă dați seama, protestez și acum asupra abuzului incalificabil la care s-a pretat Radu Călin

Cristea, punând în aplicare ordinele primite de la „jupânul” Alex Ștefănescu (și „oamenii lui Manolescu”), nemaisuportându-se textele „infamante” care apar în ea. Personal, sunt convins că el a fost pus în funcție numai cu condiția să schimbe conducerea revistei Euromuseum și să interzică semnăturile incomode în ea! Scăpând din vedere că n-au nici un drept asupra revistei. Vă rog să luați aminte că Marin Codreanu l-a instalat, mână dreaptă, la conducere, din start, din 2006, la revista sa, pe Petre Ionescu, un ziarist de rasă, curat (trecut pe la Europa liberă și BBC, editorialist la ziarele centrale de tiraj; el mi-a adus semnătura în paginile revistei Euromuseum, ne cunoaștem din prima tinerețe; altfel, Petre Ionescu e prozator și regizor de teatru de vârf), fost coleg și prieten cu... Radu Călin Cristea! Ați citit bine, Radu Călin Cristea și-a sacrificat prietenul, fără scrupule! E trist: Radu Călin Cristea a pornit cu stângul noul directorat la MNLR, și-a dat în petic, s-a făcut de răs (sau de plâns): revista independentă Euromuseum (model de revistă alternativă, „de nișă”), scoasă de sub egida MNLR, va apărea pe spezele proprietății ei, Marin Codreanu, în continuare, cu aceeași conducere. Deturnarea ei de către „oamenii lui Manolescu” a fost ratată. Radu Călin Cristea (îl simpatizam pe „criticul distins din el”) rămâne o rizibilă dezamăgire.

Să trec la citate, să vedeți cu cine avem de a face – ce scria Radu Călin Cristea înainte de a fi numit director al MNLR (știți, prin comisia de concurs a primăriei Capitalei dominată de „oamenii lui Manolescu”, în frunte cu Alex Ștefănescu) și ce a scris imediat după ce a fost numit. E instructiv, bate la ochi – la atât se reduce caracterul criticului Radu Călin Cristea? Te poate schimba o funcție în asemenea hal, să ajungi să te contrazici? Nu pot să cred... Vă rog să comparați singuri (citate din ziarul Adevărul).

Radu Călin Cristea, pe 19 decembrie 2007: „Raportul Tismăneanu» rămâne cea mai importantă evaluare științifică a comunismului românesc și una din «probele» cele mai solide într-un încă nescris proces al comunismului. Pentru ce era indispensabilă această anatomie a comunismului autohton explica însuși Vladimir Tismăneanu într-un interviu acordat cu câteva zile înainte de lansarea Raportului: «Claritatea morală este substanța unei democrații funcționale și credibile. Este nevoie însă să ne păstrăm simțul nuanțelor și să știm să distingem gradele de culpabilitate. Sunt în favoarea rostirii adevărului, fără teama că acest lucru ar putea cumva dăuna normalității politice. O normalitate bazată pe tăcere, amnezie și minciună este una falsă și lipsită de viitor»... De ce, sub diverse forme, de un asemenea gest de minimală igienă morală au fost în stare cehii, slovacii, ungurii, rușii, polonezii sau est-germanii? Crimele, pușcăriile, morții, victimele comunismului au ajuns să fie discutate în România în cercuri restrânse, de specialiști și supraviețuitori ai unei dictaturi odioase”.

Și pe 18 ianuarie 2008: „Superficialitatea sau dezinteresul față de valorile stricate de comunism este o problemă cumplită nu doar a societății românești, ci și a fiecăruia dintre noi. Câți dintre noi am simțit nevoia să ne analizăm cinstit comportamentul din perioada comunistă? Câte greșeli am făcut atunci – unii forțați, alții din proprie inițiativă sau inconștienți? Tranziția începută după decembrie '89 se va încheia abia atunci când cei ce ne vor ajuta să ne lepădăm de tarele trecutului comunist vor fi mai puternici decât cei care, în case, parlamente, guverne etc., vor încerca, așa cum fac și acum, să ne împiedice să ne despărțim de răul absolut ce ne-a ținut captivi 45 de ani”.

Două citate semnificative de dinainte de a fi numit director la MNLR de către „oamenii lui Manolescu” – un discurs coerent, așadar: Radu Călin Cristea face caz de „minima igienă morală” de care avem azi nevoie, de auto-

culpabilizare, de „lepădarea de tarele trecutului comunist” și de blamarea compromisurilor publice cu „răul absolut care ne-a ținut captiv 45 de ani”.

Același Radu Călin Cristea, însă, o „întoarce ca la Ploiești” (vorba ceea) după ce e numit director la MNLR: pe 8 februarie 2008, el publică un lung rechizitoriu intitulat *Ei, Inchizitorii!* Nici nu mai e nevoie să vă citez, nu? Titlul spune totul... Vă amintiți de Vocea intransigentului național, editorial din România literară semnat de... Alex Ștefănescu (din care am tot citat aici, fiind pus la zid; mi-e efectiv silă să continuu să-l mai tot pomenesc aici, e un text al demisiei morale a scriitorimii române colaboraționiste cu totalitarismul)? Radu Călin Cristea (RCC), pus în scaunul de director al MNLR de Alex Ștefănescu („din comisia de ocupare de funcție a Primăriei Capitalei”) i-a preluat întocmai metoda. Dintr-un anticomunist convins, ne trezim cu un oportunist spășit, după ce „sistemul ticăloșit românesc” l-a înălțat „acolo unde îi e locul” – acesta e prețul plătit de toți cei cățărați într-o funcție... Descopăr în textul lui RCC aceleași jigniri la adresa celor care-și doresc să trăiască într-o atmosferă intelectuală (dacă nu literară) morală, în care toți cei ce au colaborat cu totalitarismul să-și cunoască lungul nasului și să se retragă din prim-planul public. Vorbesc să nu tac, desigur. Iată câteva mostre din gândirea celui pus în fruntea Muzeului Național al Literaturii Române (care a și trecut la o regrupare strictă a „oamenilor lui Manolescu”, instalând cu tam-tam „rotonde” și „cenacluri” exclusiviste; e o adevărată nenorocire pentru scriitorii români independenți, muritori de rând, care nu vor mai găsi deschise ușile la MNLR, pentru o lansare, un atelier literar sau un recital, cum au găsit până acum; se repetă astfel isprava de la sediul URSS, unde nu mai calcă decât scriitorii care se cred protejați de „oamenii lui Manolescu”, majoritatea scriitorilor nu este dorită aici). Te doare capul, nu mai ai de a face decât cu providențialii „oameni ai lui Manolescu” – în rândul cărora a reîntrat acum și Radu Călin Cristea. Felicitări, „maestre” (fără operă)!

Să rețin câteva „insertii” ale lui Radu Călin Cristea, după ce a fost pus în funcție, să nu murim proști. Deci, *Ei, Inchizitorii* (n-am înțeles de ce *Inchizitorii* e cu I mare; un Alex Ștefănescu le spune intransigenți cu i mic, mai exact... „intransigentului național”):

„Nu există timp pentru reflecție, dubii, dileme. *Inchizitorii* presei gândesc și execută doar în spiritul unor certitudini care trec ca un tăvălug peste orice tentativă de a transla pe un tărâm mai relativizant un subiect complicat... A apărut o categorie distinctă de jurnaliști, din care fac parte, într-un grup de elită, și tiranozaurii... Specia se răspândește. Nu e deloc sigur că mai reprezintă breasla. Sunt altceva, aduc mai degrabă a jivine dresate să iasă, la semnalul stăpânului, din adăposturi întunecate și să sfâșie. Au o mastică hulpavă și o fioroasă dinamică a carnasierilor. Sunt, cei mai mulți dintre ei (relativ) tineri, uneori asistați și de câteva reptile din presa comunistă, care au rezistat micii glaciațiuni din decembrie '89 și predau fără jenă lecții de salubritate morală. N-ai nicio șansă dacă intri în ringul acestor iacobini fără scrupule: vii doar ca să asști la propriul măcel”.

Sau: „Sunt extrem de dezamăgit să asist la asemenea spectacole dominate de Jurnalistul-Procuror, de *Ei, Supremii*. Ingredientul fundamental al rețetei este respingerea oricărei prezumții de nevinovăție. Virtualelor victime li se ia beregata cu tăișul unor titluri ucigașe. Cel vizat de *Inchizitor* este deja condamnat și nu-i mai rămâne decât să participe la procedurile de masacrare a sa. Este hărăuit, pus la zid și potopit cu amenințări dacă îngaimă câteva propoziții în apărarea sa. *Inchizitorii* știu mai bine. Resping cu argumente răcnite orice contraargument logic”.

Sau : „Această tagmă a Inchizitorilor din presă proliferază. Dacă ești încruntat, furios, demascator și masacrezi în numele unui pretins adevăr înseamnă că ți-ai îndeplinit misiunea”. Recunosc, nerușinarea n-are limite: Radu Călin Cristea și-a dat mâna cu Alex Ștefănescu, sunt din aceeași gașcă, a profitorilor – își permit să generalizeze, să-i terfelească și care cei ce vin (naivi ca mine) cu documente să le arate cine au fost scriitorii în trecut, de exemplu, care ar fi „rezistat prin cultură”: niște colaboraționiști! E o mizerie de nedescris – ce „stăpâni” am eu, care să dea semnalul? Stăpâni aveți voi, cei care ați acaparat literatura română și credeți că totul vi se cuvine! Voi sunteți tiranozaurii și inchizitorii care strigați „ei sunt inchizitorii”.

Nu pot să cred că un optzecist echilibrat (pe care l-am stimat sincer) a ajuns atât de jos. Dovedit tiranozaur și inchizitor, Radu Călin Cristea (un „înlocuitor” al lui Alex Ștefănescu) a îndrăznit să aneantizeze o revistă literară de atitudine, Euromuseum, fiindcă ea a profitat de libertatea de expresie!

PS. Vă recomand să vedeți care a mai fost adevărata față a scriitorilor români sub totalitarism, lași și imorali, în Dosarul de la Securitate al lui Dan Culcer (eseist remarcabil, „cu coloană vertebrală”, director al revistei electronice Asymetria, care până să plece din țară în exil, la Paris, a fost redactor la revista Vatra din Târgu Mureș), dosar postat pe Internet: dați click pe <http://asymetria.blogspot.com/>.

21 aprilie 2008, București

Luni, 2 iunie 2008

Am corectat ce era de corectat à propos de textul lui Baghiu.

Îmi scrie Tolea Juraveli:

“Am decis sa intru acu pe site-ul ziarului minciunilor *Evreiskoe mestechiko* (www.dorledor.info). Am dat "search" la "Goma" si am dat de niste articole si un interview (cu presedintele Congresului Evreilor din Republica Moldova: **Alexandr Bilinkis**). Am aflat ca Procuratura a reactionat la protestul Congresului si deja cerceteaza "incidentul" ce a avut loc la Salonul International de Carte din Chisinau si cica "faptasii vor fi pedepsiti"... Haha. Chiar as vrea sa vad cum o vor face” (...)

“Nu cred ca [ni se va] mai accepta sa expunem cartile lui Paul Goma la Salon si anul acesta... De fapt, sunt sigur de asta. Vom fi nevoiti sa folosim tehnica GUERRILLA pentru a vinde cartile.

Și mai observati o chestie interesanta... Congresul Evreilor nu mediatizeaza cazul cartilor lui Paul Goma decat strict in paginile ziarului sau (care e citit doar de evrei si e inca in limba rusa!). O mediatizarea mai mare a "faradelegii" ar insemna un castig pentru noi (publicitatea ...), si ei stiu asta.”

Pe lângă asta: Iurie Colesnic, editorul primelor două ediții al **Săptămânii Roșii** (cu contribuția financiară a lui Sergiu Grossu) este și el dat în judecată de Comunitatea evreilor din Basarabia.

Va trebui sa facem o... Amicală a chemaților în judecată de

evrei, pentru... antisemitismo-negaționism...

Miercuri 4 iunie 2008

Prietenii noștri de la București au mari, mari, mari necazuri. Iar noi nu putem face nimic pentru ei. Nimic, nimic.

Trag în jug la **Scrisuri**. Istovitor.

Ce bucurie în oceanul de desiluzii, de înfrângeri, aniversarea Frontului Popular din Basarabia! Fiindcă orice-ar (mai) zice N. Manolescu, **liberarea de comunism în aria românească a început în 3 iunie 1988, la Chișinău**, iar 22 decembrie 1989 a fost, nu "urmarea" răzvrătirii brașovenilor, din 1987, cum își dăduse el cu părerea, ci o imensă și sângeroasă înșelătorie. Cât despre "limba pentru care luptă basarabienii tăi", cum îmi spusese el, dulce, în ianuarie sau februarie 1990, mai bine să nu mai deschid vorba.

Iată un articol din *Vocea Basarabiei* din 3 iunie 2008:

"Adevarul despre cei care au creat in Basarabia Frontul Popular la 3 iunie 1988 www.voceabasarabiei.com

"Cine au fost cei care la 3 iunie 1988 au creat Frontul Popular? FP a fost propus la 27 mai 1988 de catre regizorul de teatru si film Andrei Vartic, la o adunare de la Uniunea Scriitorilor. In prealabil propunerea lui a fost discutata si sustinuta, pe 26 mai seara, in cabinetului Presedintelui US, de Mihai Cimpoi, Dumitru Matcovschi si Gheorghe Malarciuc. La 27 mai, dupa discursul lui A. Vartic in care s-a propus „crearea Frontului Popular, dupa ce la 21 mai o asemenea organizatie s-a creat in Estonia". Scriitorul Iacob Burghiu a propus sa fie ales un comitet de pregatire a adunarii de fondare. Prin vot deschis comitetul a fost format din dnii Andrei Vartic, Constantin Tanase, Vasile Bahnaru, Iurii Grecov, Ion Hadarca, Ion Gheorghita, Dionisie Tanasoglo, Alexandru Brodschi, Iacob Burghiu, Ion Dediu, Valeriu Cosarev. Acest comitet a luat decizia ca adunare de constituire sa aiba loc la 3 iunie 1988, in sala Mare a Uniunii Scriitorilor din Chisinau.

Cu o ora inainte de a se incepe adunarea, la propunerea lui Iurie Grecov, s-a decis ca adunarea sa fie moderta de Andrei Vartic, iar in presidiu sa mai fie Ion Gheorghita si Valeriu Cosarev. Andrei Vartic a prezentat un raport in deschiderea adunarii. Sala era arhiplina, s-a estimat ca se adunase peste 600 de oameni, in mare parte intelectualitate de creatie si oameni de stiinta care au sustinut cu entusiasm idea crearii Frontului Popular.

Au mai vorbit Mihai Grecu, Gheorghe Malarciuc, Ion Dediu, Boris Movilă, Dionisie Tanasoglo, Mihai Cimpoi, Iurie Grecov si altii. Desi A. Vartic a insistat ca organizatia sa se numeasca, asa cum a si

propus la sedinta din 27 mai - FRONTUL POPULAR - prin votul salii si la insistenta lui Gheorghe Malarciuc organizatia a fost denumita "Miscarea democratica pentru sustinerea restructurarii - Frontul Popular", dar pana la schimbarea denumirii din 1989 ea s-a autodenumit „Miscarea democratica pentru sustinerea restructurarii”.

Prima actiune politica a MDSR a fost la 6 iulie 1988, cand s-au comemorat victimele represiunilor staliniste.

La 17 septembrie s-a publicat in "Invatamantul public" (reluat de Literatura si Arta la 22 septembrie 1988 vestita SCRISOARE DESCHISA a celor 66 de intelectuali despre românitatea limbii vorbite de moldoveni si necesitatea trecerii la alfabetul latin. Numele acelor 66+27 va fi republicat joi, 5 iunie, in ziarul „Literatura si Arta”. Nici un nume din cei care au furat ideile Miscarii de Renastere nationala in 1994 prin Partidul Popular Crestin-Democrat al lui Iurie Rosca (aliatul de astazi al lui V. Voronin) nu au activat pana la alegerile din 1994 in Miscarea de Renastere Nationala si in Frontul Populat.

Joi, 27 octombrie, tot Literatura si Arta a publicat si vestita adresare a Conducerii Uniunii Scriitorilor despre limba romana si alfabetul latin. Pana la 31 august 1989 Literatura si Arta a publicat aproximativ un milion de iscalituri pentru limba si alfabet. In acelasi timp revista NISTRU a publicat celebrele articole "Vesmantul fiintei noastre" de Valentin Mandacanu, "Comoara mostenita din strabuni" de Constantin Tanase si Vasile Bahnaru, „Cancerul” de Dumitru Matcovschi si altele. O uriasa importanta pentru destinul poporului roman din Basarabia au mai avut Congresul Uniunii Scriitorilor din 16 mai 1987, intalnirea cu Ion Druta de la Uniunea Scriitorilor din 1 iulie 1987, articolul profesorului Ion Ciocanu din 18 martie 1988 din „Literatura si arta”, spectacolul "150 de ani ai lui B. P. Hasdeu" din 27 martie 1988 (autori A. Vartic si M. Cimpoi), prezentat la Teatrul de Opera si Balet in uralele salii arhipline, repetarea acestui spectacol la Sala cu Coloane din Moscova la 25 mai 1988, apoi articolul lui Grigore Vieru de la 1 septembrie 1988 din Literatura si arta "Un secretar de partid in Dacia africana" si fondarea cenaclului „Alexe Mateevici" de către Anatol Șalaru.

Un rol deosebit de important pentru crearea masei critice de cetateni care au aderat la MDSR si Frontul Popular si care au fost prezenti la Marea Adunare Nationala din 27 august 1989 au avut cantecele lui Ion si Doina Teodorovici, Mihai Dolgan, Nicolae Sulac, ale grupurilor folclorice „Stefan Voda" (conducator Tudor Ungureanu) si „Talancuta (conducator Andei Tamazlacaru), si altii, spectacolele Teatrului Poetic „Halta Viscolelor, 1988" (despre mancurelul lui Aitmatov) si „Ce vor scriitorii, martie 1989", regizate de Andrei Vartic, si, desigur, intalnirile scriitorilor cu cetatenii din anii 1988-89. Multi din cei care au s-au jertfit pentru idelul national – reunirea Basarabiei si Bucovinei cu Patria mama nu mai sunt in viata.

La 3 iunie 2008, in aceiasi sala arhiplina de la uniunea Scriitorilor, s-au sarbatorit 20 de ani de la crearea Miscarii de renastere nationala a romanilor din Basarabia si Bucovina. Adunarea a fost

moderata, ca si 20 de ani in urma, de catre scriitorul Andrei Vartic, prim-vicepresedinte al FDorului democrat al romanilor din Basarabia.. Au vorbit Nicolae Dabija, presedintele FDRM, academicianul Ion Dediu, Anatol Șalaru, președintele cenaclului „Alexe Mateevici”, Ion Hadarcă, primul președinte al Frontului Popular, Alexandru Moșanu, ex-președintele primului parlament democratic al RM, Sergiu Cojocaru (Calarasi), Andrei Strambeanu, Ion Tutunaru, Valeriu Matei, Ioana Irimia, presedintele Fundatiei „Plai mioritic”, Iași, Axente Blanovschi, fost redactor-șef adjunct al ziarului „Literatura si Arta”. Un moment aparte l-a constituit decernarea unor premii tinerilor membri ai Forului democrat al românilor din Basarabia care s-au nascut la 3 iunie 1988 - Vitalie Țurcanu, Teodor Țăranu, Ion Moscalu și Tamara Dașchevici. Lor li s-au inmanat diplome comemorative. In timpul manifestarii au concertat corul liceului „Prometeu”, formatia „Stefan Voda” condusa de Tudor Ungureanu, vestita cantareata de cantece populare Maria Iliut si Ricky Ardezianu. Adunare a aprobat o Declaratie si un Apel catre Partidele politice care se vor publica joi, 5 iunie, in ziarul „Literatura si Arta”.

Mi-au dat lacrimile - de mândrie. Ș’ de jăle.

Joi 5 iunie 2008

Sâmbătă va fi lansat “Dialogul” la Târgul de Carte.

Vineri 6 iunie 2008

Ieri mi-a venit prin poștă un exemplar din “Dialog”.

(...)

Joi 12 iunie 2008

Prietenii noștri de la București trec prin momente grele. Aceeași constatare: Nu le putem fi de ajutor. Decât cu cuvinte.

Sâmbătă 14 iunie 2008

Nu mi-e bine. Vorba șorecelui (sau a guzganului?): amețelile mă amețesc... Ana mi-a cedat ora ei la Schaan. Va trebui să mă grăbesc, să las gata de dat la tipar cărțile importante (dar toate sunt importante, pentru mine). Mă întreb dacă jumătatea de an 2008 îmi va fi liniștită (sic) pentru a-mi putea pregăti postumele. În așteptare, iata ce am mai comis:

“Cine sunt negaționiștii?”

“Abia acum, privind o rememorare televizuală a masacrului de la Oradour-sur-Glane (10 iunie 1944, victime ale germanilor ocupanți:

peste 600 de civili, printre care femei, copii, refugiați din Mosela și din Alsacia), am reușit să pun un cuvânt pe golul care mă chinuie de peste un deceniu, de când am început a scrie despre **Basarabia și Evreii**. Un cuvânt care plutea în aer, însă nu putusem să-l rostesc/scriu dintr-un motiv... la îndemână: acel cuvânt era folosit de călăi împotriva noastră, victime, iar victima de mine nu găsisese cu cale să li-l întoarcă, fiindcă prea ar fi semănat cu vulgara, dar cât de adevărata: «Ba a mă-tii!»:

Când, în **Săptămâna Roșie** reproduceam documente care dovedeau că evreii din Basarabia și din Bucovina de Nord comiseseră violențe, umiliri publice, sechestrări, asasinate împotriva militarilor și a civililor care se refugiau din Teritoriile Cedate Rusiei, începând din 28 iunie 1940, mă rezumam la cuvinte ce denumeau acțiuni: huiduieli, insulte, ciomăgeli, bătaie cu pietre, “botezare” cu conținutul oalelor de noapte păstrate în vederea “întâmpinării”, linșaj, împușcare, luare de prizonieri (dintre militari, într-un război care nu exista) - Holocaustologii îmi... replicau, indignați, ultragiați :

“Negaționistule!”- deși, pentru orice normal-alfabetizat, era limpede: eu nu negasem nimic, ci afirmasem ceva.

“**Negaționism**” face parte din arsenalul - nu de apărare, ci de atac folosit de evreul dobitoc, lipsit de cuvinte și care astfel previne replica celui din față, acuzatul pe nedrept; lui, dobitocului, îi convine această calitate-cusur a termenului: îl scutește de argumentare a acuzațiilor lui, în 63 de ani de la sfârșitul războiului devenite sentințe-condamnări fără drept de recurs (iar cine le contestă este... un antisemit și un negaționist!).

Ceea ce făcusem, la urma urmelor reportericește, descriptiv, stăruind la anume momente-evenimente. Tot descriptiv, reportericește citasem din documente (firește, ale Serviciului Secret al Armatei Române, nu “pentru a păstra dreapta măsură” între acestea și acelea răs-știutele (de 63 ani) ale Serviciului Secret al Armatei Roșii, cum îmi recomandaseră R. Ioanid, Șafir, Laszlo, Al. Florian, Pecican...); tot rezemându-mă pe documente vorbisem despre fazele următoare petrecute în Basarabia și în Bucovina de Nord - până la 22 iunie 1941: un întreg an de teroare crâncenă, nemaicunoscută pe aceste pământuri aflate în calea tuturor năvălirilor și a năvălitorilor: arestări, confiscări de cereale și animale, deportări în masă, “processe” expeditivă - ca al elevilor de la Școala Pedagogică din Orhei, dintre care mulți au fost executați (ancheta fiind condusă de Goldenberg, șeful NKVD-ului Orhei).

După logica evreilor vinovați de crime grele, noi, victimele lor, supraviețuitori, martori ai barbariilor lor, chiar dacă ne rezemasem pe documente (ale Armatei Române, nu ale Dimpotrivei Roșii), comisesem... Ce comisesem?

Răspunsul-explicație al holocaustologilor reiese din cuvântul cretin aruncat-scuipat, acuzator-executor: «**Negaționistule!**»

Obişnuţi a accepta, din partea noastră, cu capul plecat, în tăcere, orice acuzaţie, oricât de nedreaptă, de exagerată, de aiuritoare nu le-a dat prin minte că... ei înşişi, la un moment dat victime, vorbind-scriind despre calvarul lor, ar fi fost contrazişi de martirizatorii lor, ba chiar trataţi de... de negaţionişti. Tactica lor ticăloasă de a preveni orice contestaţie a mărturiilor contrarii intereselor lor (doar ei sunt inventatorii “războiului nuclear preventiv”) a făcut ca doar la eructarea celor două cuvinte magice - în fapt blesteme tradiţionale: “Antisemit!” şi “Negaţionist!” - noi, victime ale lor (ei, da, evreii nu au fost totdeauna victime, ci adesea călăi) să fim paralizaţi, neutralizaţi, muţi, pentru a nu *se auzi în jur, rostit tare, limpede adevărul-adevărat, adevărul istoric al unui întreg secol, al douăzecilea.*

În tentativele repetate de a angaja un necesar dialog cu evreii, după ce că veneam cu argumente uşor de contestat - uşor din partea lor, care cu un simplu: «Nu-i adevărat!» mă trimiteau la colţ - nici nu-mi trecea prin minte să răspund la răstelile lor komisaro-imperialiste (ruseşti...) tot cu: «Nu-i adevărat!» - părîndu-mi-se o “replică” imbecilă, mecanică, de troglodit, de beţiv; să nu rămân doar la atâta, ci, riscînd să intru în troaca logicii lor, să le azvârl în obraz (presupunînd că aveau așa ceva) acuzaţia cu care ei mă copleşiseră, îmi închiseseră gura, mă condamnaseră şi chiar mă executaseră, ca pe un criminal dovedit a fi mâncat evrei cruzi, de preferinţă copilaşi:

“**Negaţioniştilor!**»

Fiindcă **negaţioniştii** sunt ei, nu eu (dealtfel Oişteanu, chiar spusese : deşi Goma nu neagă Holocaustul, el este antisemit, fiindcă îl justifică! - logic: justifici o faptă rea, dar nu o negi, Doamne-fereste!, iar fiul Marelui Tudor Vianu, auzind prin somn această sentinţă, o repetă, o repetă - ca o placă stricată, vorba Monicăi Lovinescu despre mine).

Să se pună de acord holocaustologii; unii mă absolvă de păcatul “antisemitismului”, însă au găsit altceva (cum să scap de “justiţia” lor strâmbă?) : cică aş fi vinovat de... negaţionism!

În ce constă negaţionismul cu care atac în mod mârşav totalitatea comunităţii evreieşti? Nu contează, *negaţionismul* se asortează cu *antisemitismul* [şi ce dacă a critica politica rasistă, apartheidistă a Israelului nu are legătură cu antisemitismul - are cu postul de ambasador UNESCO, dăruit de Taubman... antisemitului Manolescu!]. Sunt piese din unifor-ma holocaustologului militanto-recuperaţionist. Şi fac-bine pungii fără fund a *recuperaţionismului planetar* - nu s-a înţeles?, cum așa: sub termenul *recupera*, evreii, zapcii în suflet şi-n simţiri, îi trimit în faţă pe holocaustologi, ei să se mânjească în campania de re-jefuire re-demarată - nu întâmplător după căderea Zidului Berlinului - pentru a lua şi pielea de pe noi, nu doar zdrenţele odioasă numite: îmbrăcăminte.

Ei, evreii **neagă** adevăruri orbitoare, nu eu, care... îi tot invit, naiv, prosteşte la dialog.

Dintre ei inventivul Shafir (care a recunoscut, în scris: nu citise cartea condamnată: **Săptămâna Roşie**) m-a acuzat, primul de

“negaționism”... deflectiv?, deflectant?... Or *goi*-ul care sunt nu avu-
sesse prezența de spirit să i-o întoarcă:

«Ba tu ești negaționist, măgarule, care mă acuzi pe mine de...
negaționism!»

În eternul și imposibilul dialog (sic), evreii folosesc drept călușuri
de băgat în gura celui din față, presupus contestatar al termenilor falși,
neadevărați, cuvinte rău, incorect folosite, dar cât de folositoare lor în
campaniile de acuzare, culpabilizare și... recuperare (vorbesc de
bani, desigur, de ce altceva să vorbesc?):

- **antisemit(ism)** - termen trebuind să comunice că eu, desem-
natul cu degetul și cu stropii elocinței (!) am o atitudine batjocoritoa-
re, insultantă față de un **semit**.

Care semit?, vorba rusului. Dar niciunul dintre holocaustologii
care mă antisemitizaseră: R. Ioanid, Oișteanu, Shafir, Katz, Reichman,
Paruit, M.D. Gheorghiu, Ancel - să nu fie uitat Wiesel - nu este semit
: toți aceștia provin din aria înglobată de Rusia (care ocupa atunci și
Țările Baltice și Polonia), unde evreii au fost/sunt/vor fi de origine
kazară, deci türkă, strămoșii lor **trecuseră la mozaism, nu au nici un
strop de sânge semit** - spre deosebire de... *palestinieni, unicii semiți
din Țara Sfântă...*

În care caz cum rămâne “antisemitismul” folosit până la urzeală
de holocaustologi, împrășcându-i pe contradictori? Ei, ne-semiți, doar
“trecuți”, nu născuți (de aici zicerea: să te ferească Dumnezeu de
“trecuți”, aceștia sunt mai ca- decât -tolicii, crezându-se datori să dea
dovadă de credincioșie noii religii).

Rămâne... în stare de levitație, după legile fizice și ale
bunului-simț.

- **negaționism** - termen destinat să comunice: eu, ne-evreu **neg** afir-
mațiile (sau... negațiile) obraznice ale holocaustologilor - ca de pildă:
“Românii au masacrat 400 000 de evrei în timpul războiului”. Sunt
etichetat: “negaționist” fiindcă... neg minciunile, nu adevărurile.

Dar, atenție: devin negaționist chiar și atunci când îndrăznesc să
corectez cifrele astronomice cu care holocaustologii ne dau la cap: fie
că afirm: «Cifra de 400 000 de evrei victime ale românilor este mult
umflată», dar și atunci când - nu eu, primul, ci un alt *goi*: l'Abbé Pierre
- o corecteză, avansând alta, adevărată, oricum, mai aproape de
adevăr... Un astfel de “negaționist” ar putea fi arătat cu degetul ca, să
zicem: “corec[ta]ționist (!)”.

[Anul trecut, după moartea Abatelui Pierre, un jurnalist de la
NouvelObs, Caviglioli comitea imprudența de a cita un fragment din
scrisoarea produsă în procesul lui Garaudy :

“A fost normal ca, după război să cedem exagerărilor”...(apoi
introduce - vorbesc tot de Caviglioli - fraza următoare astfel: “*Și adaugă
[Abatele Pierre], într-o lugubră lapalissadă*”): “**La Auschwitz a fost
scris pe o placă: patru milioane de morți. Fiindcă astăzi a fost cori-
jată la un milion, înseamnă că cifra de patru milioane a fost exa-
gerată**” (subl mea).

De unde concluzia, strâmbă: în ochii holocaustologilor, chiar

persoana care citează... inscripția de pe o placă, de la Auschwitz, nefiind el autorul corectării, comite o crimă gravă: “**negaționism corector al neadevărului**”. Fiindcă așa cum exista un adevăr-de-clasă în bolșevism, există un adevăr-de-rasă în holocaustism.

În legătură cu “derogările”, nu doar de la adevăr, ci și de la cronologie practicate de evrei, în scop de supraviețuire (Hanna Arendt o spune, întru justificarea, amnistierea tuturor faptelor rele ale Poporului Ales), i-am mai arătat cu degetul pe Ilia Ehrenburg și pe Vassili Grossman numindu-i *descronologizatori*. Aceștia, într-o carte de pură propagandă apărând nu doar cauza minoritarilor evrei, ci mai ales cauza majoritarilor ruși (ah, dorința arzătoare de a aparține altei comunități: rusească, ungurească!), intervertiseră cauza și efectul, afirmând, de pildă, că... “severitatea cu care autoritățile sovietice” (sic) îi trataseră, în 1940 pe românii basarabeni și bucovineni proaspăt ocupați, se explică prin răzbunare (răzbunare justificată când este practică de evrei, prin tradiție, însă negată, interzisă celor din față, *goiilor*) pentru masacrele la care se dedaseră românii în... hăt, departe în timp, în iulie 1941, după retragerea sovieticilor din teritoriile Ocupate! Această nerușinare în minciună se explică: evreii nu dialoghează, ci monologhează - și dictează (obișnuință căpătată în Rusia, apoi de la 1917 în URSS, unde au fost preponderent politrucii, siniștri komisari (dealtfel unii și-au luat acest nume: există o sportiva americană: Komisarz, de unde se înțelege că tatăl sau bunicul exercita această nobilă ocupațiune în Polonia ocupată de bolșevici), mai ales în sectoarele represiune și propagandă). Ei declară, din 1948: «Israelul nu va ceda niciodată șantajului terorist». Prin “șantaj” ei înțeleg tocmai dialogul, iar prin “teroriști” doar *ne-evreii de după 1948* (de 60 ani!), fiindcă înainte ei erau numiți teroriști de către mandatarii Palestinei, sub denumirea de patriotism evreiesc practicați ei (Begin, Shamir) fără scrupule terorismul pur și dur împotriva britanicilor, a arabilor, a creștinilor, iar după acea dată au instituit: terorismul-de-stat-și-de-partid israelian, prezentat ca “drept la autoapărare”.

Strategii Ehrenburg, Grossman, străluciți precauționiști ai autoapărării au intervertit evenimentele, pentru ca la o adică să nu fie trași la răspundere adevărații agresori în Teritoriile Cedate: evreii, fiindcă, mințeau ei..., era război! Nu era nici un război, atunci, între iunie 1940 și 22 iunie 1941! Abia după un an de zile de la Ocuparea și Terorizarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord a fost declarat războiul. Deci pe timp de ne-război ocupanții teroriști bolșevici, în fruntea lor: evreii, care credeau în continuare că acel pământ va fi, după promisiunea lui Stalin, viitoarea patrie a lor, trecuseră urgent la amenajarea terenului, operațiune numită **curățenie etnică**... Sau: **epurare**...

Adevărul fiind ca toate acțiunile lor dintre 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, avînd loc pe timp de pace sunt, *nu crime de război* - care multe porcării șterg ele - ci *crime împotriva omenirii: imprescriptibile*.

Așadar cine sunt negaționiștii? Ei, holocaustologii, cei care acuză pe ne-evreii de “antisemitism” și de “negaționism”!

Luni 16 iunie 2008

Miracol! Am dat, pe internet, de cineva care îmi mulțumește - pentru 1977! Acum sunt doi: Mihaela Bentu-Hohenlohe și Alexandru Mavrodineanu, fiul lui Victor, actorul. Mă mulțumesc și cu... unu și jumătate, fiindcă Victor (Mavrodineanu), nu numai ca a rămas tăcut când ne-am întâlnit aici, la Paris, prin 1980, dar parcă a mormăit ceva a reproș. Nu i-am zis nimic: aflasem de "mica slăbiciune" a sa (căci oameni suntem, nu?, ba da, ba da).

Alt prieten al meu: Tudor Octavian. Iata ce scrie (dar fără a mă numi) în *Jurnalul National* din 3 aprilie a.c.:

“Aruncând cu pietre peste gard 13/03/2008

Pe o stradă din Paris l-am zărit pe cel mai cunoscut dintre disidenții lui Ceaușescu. Îmbrăcat lălău și cu o barbă albă neîngrijită, îi spunea ceva unui ins la fel de rău conservat ca și el. Dacă nu știai cine e și ce a însemnat pentru media internațională cândva, ai fi putut să crezi că e unul dintre mulții homleși ai vestului sau un intelectual, mândru, ca toți intelectualii scăpătați, de sărăcia lui.

“Cu amintirea anilor când îi pomeneam numele cu emoție, am vrut să mă apropiu și să-l salut. Mi-am dat seama însă că mă legam la cap fără să mă doară. Ce treabă aveam eu cu el? Nimeni nu mai avea treabă cu el. Doar cei de-o seamă, îndelung ignorați de toată lumea, mai aveau treabă unii cu alții. Se întâlneau, vorbeau de ingratitudea contemporanilor, despre uitare și, câteodată, puneau la cale o revoltă, un vizavi punitiv cu presa și cu oficialitățile, atât cu intelighențiile din Franța, cât și cu Ministerul din România, ca să uite ce-au pus la cale de îndată ce se despărteau.

La vremea lor, scandalurile anticomuniste pe care disidentul le stârnea în exil îmi produceau un sentiment de participare. Nu-mi era prea limpede în ce chip și cu ce legitimitate, dar mi-l stârnea. Trecând timpul și fâsându-se toate convulsiile exilului, m-am vindecat de gândul că frații noștri care au suferit pentru noi merită un respect pe cât de mare, pe atât de veșnic. Poate și pentru că, mai înainte, m-am vindecat de ideea că poți suferi permanent, pentru alții, de departe. La distanță, suferi pentru tine, și, doar dacă ai niște motive presante, pentru alții. Suferi pentru că pierzi treptat relația cu cauza. Iar cauza pierde și ea relația cu tine. Mulți dintre disidenții de ieri s-au întors acasă și-și mănâncă aici plini de obidă pensia socială cu care i-a gratificat străinătatea. Iar ce-i mai rău e că trecutul lor eroic nu prea mai interesează. E și el departe. Unii s-au izolat, nu știu cu cine ar mai putea să stea de vorbă, fără să pățească un afront. Cum să-și reactiveze legenda de luptători contra dictatorului și contra comunismului, când sondaje-

le de opinie spun că milioane de români regretă multe dintre "realizările" epocii? Plutesc confuzi și triști între două ape și nici una tămăduitoare. Nimeni nu vrea să aibă de a face cu ei, deoarece n-ai cum să știi precis ce-au învățat pe acolo, pe unde au colindat, ce-a trebuit să facă pentru a supraviețui și cât de autentici au fost în condiția lor de viteji care aruncau cu pietre peste gard în comunism și în resemnații din țară. Pe doctorii care au profesat toată viața într-o leprozerie îi respecti, dar, când e să le strângi mâna, ai o ezitare.”

“Comentarii

1. Nu ti-e rusine lingaule!? scris de Kartouche 12/03/2008 23:37:42
Nu ti-e rusine lingaule!? Ieri in pupai in dos pe Ceasca, azi pe matrozul chior. Singurul dezident adevarat, Paul Goma, este denigrat de un ratat? Asta e culmea! Achtung ! Cetitul poate produce voma !”

Comentatorul mă scutește de a-l înjura de mamă pe “prietenu” Tudor Octavian. Cum nu ne-am mai văzut de 40 ani, nu știam că a involuat atât de jos. Așa va fi fost de totdeauna - dar atunci nu vedeam eu.

Marți 17 iunie 2008

Ieri am fost la Schaan. Mi-a zis că mai ține teleaga. Să țină. Mi-a mai comunicat: de ameteți nu mai scap eu, să mă resemnez, să mă aranjez cu ele, într-o conviețuire nepașnică. Ei, da: azi-măine fac 73 ani, un record în familiile mele biologice. Unde mai pui că viața mi-a fost dulce, lină... De-acum încolo îmi va fi și ametețită - dar să nu mă neliniștesc: așa este normalul la bătrânețe.

În *Bucovina literară* febr. - mart 2008 la rubrica ‘Disocieri’ Theodor Codreanu scrie - printre multe altele despre “«Culpa» generației fericite (II)” :

(...)“Simptomatic e că aceste cărți postume au fost întâmpinate fie cu tăcere, fie cu perplexitate de către cercul de prieteni ai pălănișenilor. Tipică este reacția Monicăi Lovinescu. Ea a fost, prin militantismul de la „Europa liberă”, speranța, modelul politic și cultural al tuturor licăririlor de disidență din România comunistă. Dar cercul „Europei libere” a reprodus, în chip pregnant, dedublarea lumii românești din exil. Au existat, cu siguranță, două „Europe libere”, după fatalitatea relevată de Heliade. Una care a strâns laolaltă spiritul disident cu cel rezistent, alta care a detestat orice urmă a rezistenței naționale. Contradicția nu făcea decât să reproducă relația dintre autohtoni și periferici într-o instituție de propagandă stipendiată de Occident. Antiteza a stat în echilibru până la revoluția din 1989, identificabilă fiind doar ochiului atent și exersat. După căderea lui Ceaușescu, s-a transformat rapid într-o antiteză monstruoasă. Așa s-a făcut ruptura dintre Paul Goma și Monica Lovinescu. Curând, în

geniul lui Paul Goma se va distinge rezistența națională, de care disidența învingătoare după 1989 nu va mai avea nevoie, oricât de mare ar fi fost prestigiul acestui „Soljenițan român”. La fel de incomodă și de neconvenabilă va deveni, în ochii cercului universalist, opera marilor personalități menite să-i dea prestigiu și legitimitate, operă care a adus Editurii Humanitas un puternic suport financiar. De aici strania situație că „templierii moralei” și-au atacat „idolii” cu o violență singulară în istoria culturii românești. Nici Rugați-vă pentru fratele Alexandru n-a putut face excepție. Ba, cu atât mai mult. Întâmpinată în Italia, în versiunea de acolo, ca pe un eveniment cultural de excepție, Rugați-vă pentru fratele Alexandru a însemnat, pentru Monica Lovinescu, una dintre cele mai mari dezamăgiri ale vieții, provocându-i o amărăciune de nelecuit.

Miercuri 18 iunie 2008

Am dat peste acest text din *Puncte cardinale*, aprilie 2008:

“PAUL GOMA – LUPUL SINGURATIC

Textul acesta e o datorie de conștiință. El a început să germineze în mine cu vreo 25 de ani în urmă, în serile/noptile când îl ascultam pe Paul Goma citindu-și romanele la microfonul “Europei Libere”. După ’90, când, în sfârșit, a început să fie editat și în România, i-am reîntâlnit amintirile, scrise negru pe alb, transpuse în concretul palpabil al hârtiei. Erau (sunt) acolo cu toții, negrii și albi, cei rai și cei buni. Eugen Turcanu și Gruenberg zis Nicolschi, Goiciu, Enoiu, dar și mai recentii (și mai români) Goran Gheorghe, Vasile Gheorghe, Nicolae Plesita etc., etc. De cealaltă parte a baricadei: Ion Gănescu, Ferdinand Klapka, dar și mai recentii Ladea, Bedivan, Cristoiaica, Damboviceanu etc., etc. Listele nu sunt exhaustive. Cu siguranță, voi fi uitat nume (mai) importante – și dintre „negri”, și dintre „albi”. Dar dacă îi știu pe cei amintiți mai sus, e, în primul rând, meritul lui Paul Goma.

Cu o incapacitate și un curaj atât de rare printre români (cel puțin, printre cei de la nord de Dunăre), Goma a scris letopisetul terorii securiste, dar și pe cel al reacțiilor starnite de vitregia comunistă pe meleagurile noastre. De la rezistența pură și simplă (nu cea „prin cultură”), până la trădarea la fel de pură și de simplă...

Desigur, letopisetul supără. El e oglinda curajului, dar și a putinătății noastre. Cu toate că se oprește la anul 1977, citindu-l, vom descoperi originea unor grave consecvențe și trădări ale intelectualității românești de azi.

Să ne mirăm că mulți nu sunt deloc flăcăi de imaginea lor din oglinda și doresc să o facă tandari? Când vine vorba de Goma, „liberalii” își dau mâna cu foștii propagandisti ai nationalismului cu voie de la C. C.; oameni subțiri, intelectuali veritabili, scriitori cu talent și influență împart aceeași tranșă (pardon – același sant) cu dulai decrepiti de teapa unor Plesita, Burtica sau chiar Stefan Andrei. Fiecare

avertizeaza, se revolta, se umfla in pene pe limba si in stilul sau. Generalul fost decorat de insusi De Gol, ce conteaza cateva fire smulse din barba „de rabin” a unui legionar fascist? La alt post de televiziune, cu alte vorbe si alt temperament, junele Nicolae Manolescu insinueaza ca Goma are 70 de ani, s-a ramolit, scrie aberatii in jurnal...

Da. S-a ramolit. Si are obsesii bolnavicioase. Crede, scrie, spune ca:

1) Ideologia comunista, ca si partidul care a pus-o in practica, este criminala, iar Securitatea, mana inarmata a Partidului, nu a fost cu nimic mai prejos de mult hulitul Gestapo.

2) Basarabia e pamant romanesc. Adevarul acesta a fost, este, va fi incomod. Si nu doar pentru slavofili, dar si pentru „europenizatii” care au vrut, cu orice pret, in N.A.T.O. si in U.E.

3) Pentru a-si intelege istoria, romanii trebuie sa afle care a fost comportamentul evreilor basarabeni (nu al tuturor, dar al multor, al prea multor evrei basarabeni) in perioada 28 iunie-3 iulie 1940 („saptamana rosie”).

Sa le examinam pe fiecare:

Ideologia comunista n-a murit. Reziduurile ei otravite se regasesc in mintea si-n sufletul mai tuturor politicianilor, ca si in ale multor, prea multor ziaristi... Inca mai vioi sunt fostii securisti. Fie ca tanjesc demagogic dupa vremea „bunului patriot Ceausescu”, fie ca au „naparlit” si au fost primiti in partidele istorice, ei nu sunt deloc interesati ca romanii sa iasa din uitare.

Trecem mai departe. De fapt, nu trecem. Caci tot despre relatia romanilor cu propria istorie va fi vorba.

In 1993, s-a intamplat sa-l cunosc pe Andrei. Bun vorbitor de romana, Andrei s-a prezentat drept „un student strain”. Nu a trebuit sa astept prea mult pentru a afla de unde anume: din Uniunea Sovietica (atentie: episodul dateaza din 1993; eram, deci, la doi ani DUPA disparitia U.R.S.S.). Devenisem curios – fosta Uniune e mare... Tanarul recunoaste sfios: din Chisinau. Pana la ceasul acela nu intalnise basarabeni. Desi referinta la Soviete ma descumpanea, eram bucuros. Euforia a fost de scurta durata. „Studentul strain” (de altfel, bursier al statului roman) m-a readus cu picioarele pe pamant. Pe pamant sovietic. Bunica lui Andrei, moldoveanca curata, s-a pus in mijlocul drumului pentru a nu lasa ajutoarele din Romania sa ajunga in Republica. Ei lacrimau cand pica un avion sovietic in Nagorno-Karabak. Ei nu-i vor pe romani. In fond, America si Australia vorbesc aceeasi limba si nu vor sa se uneasca, nu? Fiul aparatcic-ului din Moldova nu era sensibil la argumente de ordin istoric. In cazul lui, mancurtizarea reusise.

Desigur, amnezia e intretinuta perfid si legiferata prin tratate internationale. S-ar spune ca patriotismul cu iz de ectoplasma si bors al d-nei Leonida Lari are menirea de a-i discredita pe basarabeni in ochii celorlalti romani. Si reuseste din plin. La fel de priceputi in acest sens sunt si acei bursieri de peste Prut care prefera sa comunice intre dansii folosind limba rusa... Dar poate ii judecam prea aspru, noi,

romanii ceilalti, cei ce nu stim pe pielea noastra cum e sa te nasti si sa traiesti intr-o Republica (ex)Sovietica...

Despre perioada 28 iunie-3iulie 1940, Paul Goma a scris Saptamana Rosie [1], tom masiv, ce aduna, pe langa contributiile autorului, documente de arhiva si relatari din presa vremii, toate avand ca subiect ispravile celor prea nerabdatori sa traiasca in Republica... O saptamana rosie nu doar din punct de vedere ideologic...

Fiii, nepotii, complicii nerabdatorilor de atunci au tesut o conspiratie a tacerii in jurul celui ce-a indraznit sa atenteze la statutul lor public – trecandu-i de la „victime” la rubrica alaturata. Cu cateva imbucuratoare exceptii, omerta functioneaza.

Paul Goma este – inca o data – solitar. Cu riscul de a comite o barbarie lingvistica, as spune ca e MAI solitar decat in 1977. Acum 30 de ani, balaurul numit political correctness abia eclozase. Azi a crescut, iar barbariile pe care le pune la cale nu sunt (doar) de ordin lingvistic...

“Marian STAN”

Pe *bookblog* o recenzie, din 14 oct. 2007 a **Pavilionului canceroșilor** de Soljenițin (semnată: Silviu Man) este urmată de un schimb de opinii:

rebecca [este autoarea unui comentariu despre Patimile după Pitești - remarcabil, reprodus în Jurnal 2007] - Octombrie 14th, 2007 11:31

Sunt pretioasa la complimente iar tie ti-am dat primul meu vot pentru o recenzie foarte buna. Astept si una pe fenomenul Pitesti, daca tot ai inceput...

man Octombrie 17th, 2007 23:02

sunt onorat, dar la Fenomenul Pitesti singura recenzie buna care se poate face e o antologie de citate.

rebecca (...)

Daca plecam de la premisa ca “Despre Pitesti nu se vorbeste - despre Pitesti se tace” sau “Despre Pitesti au dreptul sa vorbeasca doar pitesteni- iar ei tac” intr-adevar ai dreptate, dar exact asta l-a frustrat pe Paul Goma incercand sa adune material pentru cartea sa. Sa vorbim despre fenomen asa cum il percepem noi acum, sa povestim ce a fost, sa ne bucuram pentru noi ca nu l-am cunoscut si sa plangem pentru cei implicati; macar atat merita, sa vorbim despre ei si sa ii ridicam la rang de eroi; doar asa putem sa le multumim sau sa le oferim omagii post mortem; sa ne pese, sa refuzam a fi ignoranti pentru ca eu cunosc putine persoane care stiu ce este Pitestiul de fapt si asta ma intriga...

man(...)

nu doar pe Paul Goma l-a lovit imposibilitatea de a cuprinde in cuvinte Pitestiul. Si parintele Calciu a incercat sa marturiseasca - el fiind unul dintre cei care au suferit cel mai mult, fiind la inceput reeducat, apoi reeducator, apoi caindu-se, apoi din nou detinut in alte puscarii. Nici lucrarile lui V. Ierunca sau D. Bacu nu pot fi decat un demers pe cat de

curajos, pe atat de greu de intreprins. Asa se si explica dimensiunile reduse ale lucrarilor lor. Sper ca realizati ca dorinta de a ne raporta la victimele Pitestiului sunt pe cat de anacronice, pe atat de jignitoare pentru morala zilelor noastre. Ignoranta contemporana e bazata pe confort - e vorba de "a nu vrea sa stii", nu de "a nu sti". e greu oare sa dai un search si sa ajungi pe un site ca acesta, minimalist poate, dar cu siguranta plin de date revelatorii : <http://www.ciumegul.com/> ? (ca sa nu mai zic de carti precum cele citate?!)

rebecca (...)

Cred ca nu m-am facut bineinteleasa, ori m-am exprimat gresit ori pierd undeva mesajul pe care vreau sa-l transmit. Paul Goma era deziluzionat, dezamagit tocmai pentru ca pitesteni refuzau sa-si spuna povestea iar daca ei nu ar fi facut-o pana la urma cum am fi stiut noi azi despre ei? Nu am insinuat sa ne raportam noi la victimele Pitestiului ci sa vorbim despre el, pentru ca asa cum zici si tu unii nu vor sa stie dar altii chiar nu stiu. De asta fac lobby pentru fenomenul Pitesti, sa afle si altii, sa informam, sa spunem ca a fost, sa nu-l lasam asa, de izbeliste doar din ignoranta si nepasare. Pentru cei care stiu si vor sa afle mai multe asta deja e altceva, eu ma refer strict la "a informa". Uite, am sa incerc sa-ti trimit eu o recenzie pe Pitesti, daca e buna/m-as bucura, daca e proasta/astept critici constructive, daca e inutila/o stergi si-mi dai mesaj: "e inutil gestul" sau mai bine, nu fa nimic, am sa pricep ca si tacerea-i un raspuns... Mersi!

man (...)

rebecca, si eu sper,(tot cu naivitate), in utilitatea a ceea ce numesti "informare" despre Pitesti. tocmai de asta astept cu nerabdare recenzia ta la cartea lui Virgil Ierunca. de tacut nu tac oricum

Un citat din *Idei în dialog*:

Apropo de Marta Petreu, imi permit sa va semnalez alte „Scrisori catre bunul Dumnezeu” ale lui Ion. D. Sarbu, uriasul rezervor epistolar de-acum jumatate de veac, tiparite in Apostrof, nr. 3 (214) pe 2008. Aleg doar un mic, si exemplar, esantion de condiment etnoistoric (este vorba de scrisori catre regizorul Lucian Giurchescu): „Craiova, 18 mai 1987 (...) Cred ca ti-am scris ce discutie am avut cu consateanul nostru Herman Pista? Fostul director de la Dermata... Optiunea evreilor din Ardeal pentru nationalitatea maghiara mi se pare bizara si suprealista. Noi suntem plini de defecte – dar nu suntem (nu am fost) cruzi, intolerabili, fanatici. Nu avem (nu aveam) vocatie pentru convingeri definitive, nu am dat mari ideologi, anarhici, revolutionari: calea de mijloc (ca obsesie a unui popor care intotdeauna a fost incadrat de mari puteri eliberatoare), indoiala, duplicitatea funciara – ne scutesc de greseli extremiste. Citesc aceasta Istorie a Ardealului, in unghureste, mi-e indiferent, nu ma intereseaza. Sunt latin, stiu logica si politica. Nu am voie sa ma consider european avand moravuri asiatice –ambratisarea Asiei e mortala pentru orice popor sub doua sute de milioane. Noi trebuie sa ramanem europeni, altfel pierim. Si ungerii la fel. Nu stiu sa-si numere neamul, se imputineaza. Deja Capitala si Limba lor e dubla fata de forta lor demografica...”

Duminică 22 iunie...

...a-nceput războiu-n lume... eu însă, egoist, m-am ocupat cu ale mele: cărțile preparate pentru editare.

De la o vreme, și din cauza vârstei (și a bucuriilor ei...), dar și pentru că, în sfârșit, am editor, nu mai pot fi atent la soarta lumii, la a fotbalului, la a Palestinei, la... Doar la a Basarabiei, dar în cazul ei, fac și eu ca struțul: dacă vestea este foarte proastă, “mă prefac că n-aud...” - da’ de unde: încerc să mă prefac...

Altaieri și ieri am preparat Jurnal 2007. Azi re-re-iau **Scrîsurile**.

De pe *Blogosfera* acest text, fără autor (nu l-am găsit eu?)

“Paul Goma si ARTA de a fi interzis

Din Underground— Paul Goma si arta de a fi interzis

Motto: Si am hotărât sa nu-i uit in vecii vecilor, nu să ma răzbun ci să nu-i uit și mai ales SA NU-I TAC” (Paul Goma, Gherla)

Paul Goma nu e olimpicul țării, nu e nici cel mai bun dintre (marii) scriitori și nici măcar fidelul informator al securității ce și-ar turna-o pe maică-sa pentru “o funcție în Academie”; dacă stau să mă gândesc mai bine el e exact acea buturugă mică ce a dat peste cap întreaga mașinărie diabolică a Socialismului Românesc. E acel autor de care am fost avertizați să ne ferim pentru că e “fașăstu’” ce a avut curajul să condamne evreii și comunistii de pe urma carora avu mult de suferit, în copilarie, când se afla în eterna “reFugire” a anilor ’40, în ipostaza de basarabean ratacitor, de ”vinitura, vorba ardelenilor” (care în mod paradoxal așteptau rușii sa-i elibereze de unguri, fără a crede în gropi commune, furt de domiciliu, pământuri, animale) și de căutător, nu a unor fantasme cum e caracteristic copiilor, ci a lucrurilor lumești, a tatălui ridicat de NKVD în decembrie ’41 pentru “naționalism”. Judecat în anii de studenție pentru opinii diferite de cele ale comunității, pentru că afirmase că Basarabia e pământ Romanesc, că limba și etnia ”moldovenească” sunt lucruri fabricate de sovietici pentru deznaționalizarea Românilor din dreapta Prutului a trecut prin ororile de la Gherla, Jilava (Abatorul României Mari) și domiciliu obligatoriu la Lătești și Fetești. Regimul de la București, căruia Goma îi devenise incomod pentru că, în ciuda nenumăratelor arestări, bătăi, intimidări, interdicții (în special de publicare) și distrugerii a manuscriselor sale, îi permite o călătorie la Paris, în 1977 unde, împreună cu soția și copilul cer azil politic, aflându-se acolo pân? în ziua de azi, pentru că statul român refuză a-i pune în drepturi cetățenești. Romanul “Arta ReFugii” a fost scris între anii 1985-1988 la Paris ca al doilea volet al ciclului auto-biografic “Din Calidor”. Apare în a treia ediție în 2007 în dactilografia autorului (fapt ce îi conferă un înțeles deosebit, o libertate de a “citicumvrei”) la editura bucureșteană ANAMAROL. Vede lumina zilei și la Chișinău, la Salonul Internațional de Carte, în condițiile imbargo-ului cultural și a unei uri artificiale educate împotri-

va sa. Anatolie Juraveli, vânzatorul de la stand-ul cu cartile lui Paul Goma fusese de câteva ori amenințat de niște “vizitatori” din motiv că: “Cum așa, cum puteți sa vindeți un scriitor fascist, antisemit, care e INTERZIS in toata Europa!!! Este o convenție europeana care interzice!!!! O să sunăm!! O să va alunge pe voi și pe directorul Bibliotecii!” În mod paradoxal tot tirajul “Săptămâna roșie” a fost cumparate de un domn: “deodata mi-am adus aminte de baietii lui Ceaușescu ce au cumparat tot tirajul “Ostinato”, ediția italiană - dacă nu gresesc. Mai târziu aflu de la Paul Goma că: “... Această metodă e cunoscută sub numele “stingere”. Stingi o carte, cumpărând-o, nepermitind cititorilor să ajunga la ea. Securitatea și evreii o practică de o jumătate de secol...” a adaugat sursa citată. Și mai paradoxală e poziția oficialilor față de românofobia rusescă ce e privită mai mult ca un instinct de auto-apărare a “minorităților împotriva nationalistilor români” La fel ca și “Culoarea Curcubeului”, “Arta ReFugii” ne predă o lecție de istorie, o lecție de rezistență, o lecție de eroism ce nu trebuie uitată, negată sau interzisă. “Arta ReFugii” e un fel de “Amintiri din Copilarie” de Ion Creanga, însă nu amuzante, ci dramatice, sângeroase uneori, câteodata picante. Copilaria lui Paul Goma e “copilăria” Basarabiei anilor ‘40: refugiata duminică dimineța, furată, trecută prin “praf prăfos și balegi bălegoase”. Unul dintre motivele de baza ale romanului e cel al mutării, având o legătură fină (dar nu și neglijabila) cu transhumanta din Miorita sau Baltagul, cu mult prea profitabila afacere națională de vindere...la noi se vinde totul: țara, părinții, viitorul, și chiar mai mult... Actiunea romanului oscileaza între 2 extreme - a fugii și a refugii: “fuga, re-fugă, noi am re-fu-git din Basarabia” amestecată cu permanentul sentiment de frică de a nu fi prinși și duși acasă, nu în Mana, jud. Orhei ci acasă în Siberia. Pentru a ramane “vinituri, vorba ardele-nilor, cu un copil de cadre didactice, în plus refugiați” ei renasc asemeni păsării Phoenix în momentul de criză de la Centrul de Repatriere Sighișoara: “eu ținând lanterna aprinsă sub plapomă, tata scriind și punând, rotind stampile, apoi mototolind hârtia ca s-o învechiască... acolo și m-a nascut tata pe mine, așa amândoi am nascut-o pe mama; apoi pe alții, la hotelul de lângă gară; pe multi basarabeni și bucovineni am născut noi, tata și cu mine”. Câteodata nu se întâmpla nimic, doar se trăiește pe muchie de cutit monotonia de la Buia, se discută despre politică, se învata, se râde și se plânge. E un sat românesc cu intelectuali, cu păstori, cu muncitori, cu preoți ce fură din ajutoarele umanitare destinate copiilor, cu comuniști corupți și ipocriți, cu ocupanți incuți și aroganți, cu indragostiți...cu refugiați și copii. Darul de narator al lui Goma ne readuce în calvarul acelor ani: în fuga, în reFuga, în drama arderii cărților “...arse ca <<burgheze, daunatoarele>>; și cele de fizica, de botanica, de chimie, de matematici – chiar și culegerile de probleme; toate, totul a devenit vechi, burghez, reacionar, dusmanos.” iar pierderii parintilor prin penitenciare se rasfrange într-un mod oarecum mistic asupra întregului sat: ”De ce crâșma e goala și, la tejghea nici crâșmarul, nici nevasta-sa? Și de ce satul era atât de tăcut, neluminat, într-o sâmbătă seara? Și-încă de ce Ila nu

vorbește cu mine de vreo 5 zile? Și de ce Sasu, știind cine sunt și al cui sunt mă tot întrebare la cin' ma duc eu la Buia ”. Eterna fuga și eterna cautare. Eterna stare de a fi în plus, chiar și în propria țară. Acest “copil de cadre didactice, în plus refugiat” ce la 9 ani vede lumea cu o luciditate greu de descris, ne predă, ca la o partidă de șah, o lecție de rezistență având la baza propria copilărie, atât de bine descrisă în romanul autobiografic *Arta ReFugii* ; lecție ce n-o s-o găsim în arhive sau bine camuflată în cartile de istorie, și anume că, orice ni s-ar întâmpla, să nu cedăm indiferent de consecințe, de ziduri de tăcere, lasitate și interese meschine, de ziduri cu cicatrice de gloante în spatele cărora mai stau încă tancuri cu stele roșii: “oi fi eu român, dar nu cedez Mana mea, nici județul Orhei, nici Basarabia și Bucovina și Ardealul de Nord, și nici Regina. Nu dau nimic și pe aici nu se trece!!!” Romanul lui Paul Goma mereu va fi mereu citit și recitat, cumpărat, xeroxat și piratat, dar cunoscut și apreciat doar în underground și numai cu jumătate de voce, la limita legalului, căci memoriile sale îl lezează pe cei mari scriitori și politicieni. Capacitatea educativă e una imensă, și anume că „am învățat de acasă să fiu pentru bine și mereu împotriva raului, indiferent de poarta în față svastica ori seceră-si-ciocan”. Mereu recent și mereu actual, mereu negat, uitat și interzis, mereu hăituit și ReFugit Paul Goma reprezintă simbolul rezistenței românești. Despre Paul Goma s-a tăcut mult, atunci și acum. Multi critici români consideră că literatură să nu are valoare estetică, fiindu-i refuzat orice merit literar. E recunoscută o dimensiune etică, a unui protestatar, doar o valoare de document. Nimic altceva. Intentionat sau nu se uita că romanele lui Paul Goma descriu individul în timpul comunismului, și cumplita teroare a istoriei. I se mai reproșează și prezenta masivă a biografis-mului. Dincolo însă de critici, de ură, de manipulare, romanele lui Paul Goma explorează capacitatea de rezistență și a refuza, a spune NU. Personajul model, exceptional, se manifestă în niste condiții limită, subumane.

Salutări pentru Paris: Mana-Orhei-Chisinau-Romania.”

De pe internet, un volum de toată lauda: **Ortodoxia mioritică 2** de Valentin Muscă. Mi-am întâlnit (aproape) toate idiosincraziile, și chiar iubirile (mi-a făcut o imensă plăcere pasajul despre Ioan I. Ică). Într-un pasaj despre mine zice că Jurnal I-II-III este o capodoperă (sic). Dar chiar așa, cu “sic”, mi-a făcut plăcere.

Joi 26 iunie 2008

Michaela-din-Viena mă alimentează cu bibliografie:

Fiind vorba de “colegul”, meu, director de conștiințe, și înlocuitor în postul de turnător personal (deținut până la moartea-i tragică de Al. Ivăsiuc), N. Manolescu, în primul moment reprodusesem aici comiterile sale troglodist-socialiste.

- un articol despre “proza colectivizării”, în “Contemporanul” nr. 15, din 3 aprilie 1962;

- o scrisoare din 1981 adresată lui Dumitru Popescu-Dumnezeu, cerându-i rezolvarea unei vizite în Occident - așa cum mai făcuse și acum doi ani și acum cinci ani...

Am înțeles însă că îmi spurc Jurnalul.

Deci am șters manolescăriile.

Vineri 27 iunie 2008

Aldine de azi publică:

“Iunie 1958: o jumătate de secol de la revolta de la Gherla Atunci s-a reintrodus bataia în puscăriile politice - Alexandru Mihalcea”

În textul cât un pogon este pomenită Doina Jela, Marcel Petrișor - dar nici un cuvânt despre Goma și despre **Gherla** sa - scrisă în 1972, editată la Gallimard în 1976, la Coekelbergs Vörlag în 1977. Au oare de ce? Doar a fost editată la Humanitas, în 1990, recenzată, chiar lăudată. Tot Jela este paznica a ceea ce se publică în România? Dan Stanca ce-a păzit? Cât despre Alexandru Mihalcea... Si ăsta a pretins la un moment dat că fusese coleg cu mine - la Gherla... Norocul meu: m-am obișnuit cu “colegi” din ăștia.

Sâmbătă 28 iunie 2008

Ziua de azi:

“Teșu Solomovici: Ziua invaziei vazuta de Antonescu

“Mi se pare semnificativ ca astazi, 28 iunie, la 68 de ani dupa raptul Basarabiei si Bucovinei de Nord de catre Uniunea Sovietica, apare in librarii primul volum din "Jurnalul maresalului Ion Antonescu".

“Istoriografia despre cel mai controversat lider roman face un serios salt inainte odata cu aparitia acestei lucrari. Documentul "Pentru Memorii" cuprinde doua file umplute cu "gandurile" generalului axate pe evenimentul ocuparii ilegale a Basarabiei si Bucovinei de Nord de catre trupele sovietice. Scrie Ion Antonescu: "Pierderea Bucovinei si a Basarabiei nu ne poate indreptati sa cedam lupta". Si mai departe: "Orice popor are o vitalitate inepuizabila, datorita careia poate sa reinceapa lupta dupa erori comise si infrangeri suferite... Destinul nostru m-a aruncat in mijlocul unei fatale <<panze a Penelopei>>. Luam dru-

mul de la cap si cu Bucovina si cu Basarabia. Depinde de noi sa ajungem repede la capul lui. Va depinde tot de noi sa transformam intr-o opera istorica temeinica ceea ce a fost atat de fragil".

"Accedarea la putere a generalului Ion Antonescu a fost rezultatul natural al tradarii din iunie 1940 si al catastrofei traite de populatia tarii prin pierderea celor doua provincii romanesti, Basarabia si Bucovina. Din lectura "Jurnalului" apare cu claritate faptul ca si declansarea, la 22 iunie 1941, a razboiului romanesc impotriva Uniunii Sovietice este o rezultanta a actului agresiv savarsit de sovietici la 28 iunie 1940. Purtat de valurile protestului popular si al dorintei de revansa romaneasca asupra ocupantului sovietic a devenit Ion Antonescu, in urma cu 68 de ani, Conducatorul tarii.

"Putine sunt lucrarile lasate posteritatii de personajele principale ale epocii, jurnalele la persoana intai sunt si mai rare. Nici cartea despre care vorbim nu e un jurnal intim, dar valoarea sa istorica este uriasa, in primul rand pentru ca e o sursa originala, valorificand un document inedit fundamental: "Jurnalul activitatii lui Ion Antonescu, Conducatorul Statului". El a fost intocmit de colaboratorii maresalului, cu stiinta lui Ion Antonescu, in cadrul Cabinetului Militar, ingaduind in premiera cititorului, asa cum subliniaza Gh. Buzatu, "sa patrunda in intimitatea Guvernului si anturajul Generalului/Maresalului, in sfera deciziilor capitale de ordin politico-diplomatic, militar si social-economic, toate expuse intr-o ordine si logica precisa, care nu ingaduie denaturari grosolane si interpretari labile".

"In ce-l priveste pe Ion Antonescu, istoricii au astazi privilegiul de a avea la dispozitie cateva surse esentiale cu caracter memorialistic. Conducatorul era preocupat sa lase posteritatii documentele necesare care sa nu permita intinarea sau falsificarea imaginii sale. Aproape tot ce a spus si a decis Antonescu a aparut in presa vremii sau a fost fixat in scris. In mod special, maresalul a notat cu propria sa mana pagini destinate fie unui Jurnal intim, fie unei istorii a anilor de guvernare. Gh. Buzatu inregistreaza 15 asemenea documente. Voi enumera doar cateva:

De pilda, inainte ca regele Carol al II-lea sa dea ordinul arestarii sale, (9 iulie 1940), generalul Ion Antonescu a redactat doua file de "Consideratii" referitoare la intrevederea avuta cu regele (4 iulie 1940). Alaturate "Memoriului" lasat regelui referitor la cedarea fara lupta a Basarabiei si nordului Bucovinei, aceste pagini sunt deosebit de relevante intru cunoasterea evenimentelor care au dus la accedarea la putere a lui Ion Antonescu.

"Istoricul arestarii mele"

"Intr-un alt document, "Istoricul arestarii mele", Antonescu relateaza cum a fost surghiunit, la Predeal, in dimineata de 9 iulie 1940, "din Inalt ordin al Majestatii Sale", fiind trimis la Manastirea Bistrita. De aici ii scrie sotiei sale, Maria, o incunostiinteaza ce i s-a intamplat, si-i cere o serie de obiecte personale, hartie de scris, un stilou, cateva "carti de istorie, de filosofie, de economie politica, Racine". De la Bistrita, generalul ii cere sotiei sa fie "calma" si "demna", si-o

asigura ca "orice suferinta nu va egala linia mea dreapta si nevinovatia mea".

"Reflectii din inchisoare: De ce am ajuns la Bistrita?" prezinta versiunea generalului asupra deciziei regelui Carol al II-lea care patrona un regim "tabacit de minciuna". Antonescu nu-i iarta regelui indiferenta fata de notele ultimative din 26-27 iunie 1940 ale ministrului de Externe sovietic Viaceslav Molotov, note brutale si ultimative, reprezentand "o groaznica scadenta". Generalul care critica clasa politica si pe rege pentru toate "calamitatile", avea statura morala sa faca acest lucru, deoarece inca din 1924, el avertizase ca granita de Est nu era "definitiva", ca de acolo Bucurestii trebuie sa se astepte la complicatii". Gh. Buzatu subliniaza ca, relativ la acceptarea notelor ultimative ale Uniunii Sovietice, generalul Ion Antonescu aprecia ca numai ancheta faptelor si istoria urmau a stabili ce anume a contat in iunie 1940: inconstienta, nepriceperea sau tradarea. Cele mai importante din aceasta serie de documente destinate de maresal pentru a-l ajuta la scrierea memoriilor sunt, fara indoiala, "Jurnalul activitatii domnului Ion Antonescu, Conducatorul Statului (27 septembrie 1940 - 21 iulie 1944)" si "Registrul istoric al Conducatorului Statului".

"Preludii. Explozia. Revansa"

"Deocamdata, a aparut primul volum din "Jurnal", cuprinzand "Preludii. Explozia. Revansa (4. IX. 1940 - 31. XII. 1941)" - editori: Gh. Buzatu, Stela Cheptea si Marusia Cirstea. Profesorul Gh. Buzatu cerceteaza de cateva decenii viata si faptele maresalului, opiniile sale sunt, in genere, cunoscute. El socoate ca "istoria veacului al XX-lea este frecvent si grosolan violentata", dar "in ciuda denigrarilor si contra facerilor istoricilor improvizati sau ale activistilor aflati in slujba Inaltelor Porti de aiurea, figura Maresalului Ion Antonescu s-a impus constant". Nu e locul, aici si acum, sa vedem unde are si unde nu are dreptate istoricul, voi spune doar ca intre cele 1,5 milioane de titluri de carti si studii reprezentative axate pe tema celui mai mare conflict armat din istorie, "Jurnalul lui Ion Antonescu" marcheaza o premiera istorica si editoriala. Cartea devine un instrument de lucru esential pentru istorici, este si o lectura palpitanta pentru cei preocupati de tainele vietii si epocii lui Ion Antonescu.

Despre luminile si umbrele Jurnalului voi reveni.

"28 iunie 1940: Armata Rosie intra in Basarabia"

"Astazi se implinesc 68 de ani de la raptul teritorial din 28 iunie 1940, cand in urma ultimatumurilor din 26 si 27 iunie 1940 armatele sovietice au ocupat vechile teritorii ale Basarabiei, nordului Bucovinei si Tinutului Hertei, o suprafata de 50.762 km² cu aproximativ 4 milioane de locuitori, majoritatea etnici romani.

"Soarta acestor teritorii a fost pecetluita anterior prin semnarea de catre URSS si Germania nazista la 23 august 1939 a Protocolului Aditiv Secret al Pactului Molotov-Ribbentrop, Berlinul acceptand pretentiile absurde ale Moscovei pe fondul declansarii conflictului mondial.

“La 26 iunie 1940 este remis guvernului de la Bucuresti primul ultimatum sovietic, prin care Moscova solicita imperativ "rezolvarea imediata a chestiunii inapoierii Basarabiei catre Uniunea Sovietica". Cererile guvernului URSS catre guvernul regal al Romaniei cuprindeau doua puncte: sa inapoieze cu orice pret Uniunii Sovietice Basarabia si sa transmita Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei cu frontierele potrivit unei hartii anexate. In fata sovaielilor autoritatilor romane, Moscova inainteaza cel de al doilea ultimatumul din 27 iunie, guvernul roman fiind somat sa cedeze teritoriile disputate in 4 zile (1 iulie-n.r.), fiind stipulat ca trupele sovietice vor ocupa inca din 28 iunie Chisinaul, Cernautii si Cetatea Alba. Evacuarea din perioada 28 iunie-3 iulie s-a facut in graba, cu mari dezordini, intr-un cadru psihologic de panica generala in randul autoritatilor si a populatiei civile, impreuna cu armata evacuându-se institutiile administrative, judiciare, bisericesci, o parte a institutiilor de invatamant. Documentele romanesti, sovietice si occidentale atesta *numeroase atrocitati comise impotriva armatei si populatiei civile romanesti de catre soldati sovietici si grupuri de partizani comunisti*. [“partizani”? - întrebarea mea, P.G.] Imediat dupa aceasta data a inceput calvarul pentru populatia din aceste teritorii, fiind confiscate si nationalizate principalele mijloace de productie, bancile, transportul feroviar, mijloacele de telecomunicatii, spitalele, institutiile de invatamant, depozitele, hotelurile, imobilele, casele celor refugiati. Proprietatile funciare au fost confiscate, taranii fiind obligati sa adere la sistemul colhoznic. Organele de represiune sovietica au declansat ofensiva impotriva simbolurilor romanismului in regiunile ocupate, fiind lichidate peste 21 de manastiri, 623 de biserici si fiind executati sau deportati in gulagurile siberiene sute de preoti. La 13 iunie 1941, 4517 familii cu peste 27 de mii de membri au fost deportate in Siberia, cu doar cateva zile inaintea declansarii operatiunilor de eliberare a Basarabiei de catre armata romana la 22 iunie 1941. (M.I.)

Tesu SOLOMOVICI”

Pentru a câta oară omagiez onestitatea lui Teșu Solomovici - spre mânia holocaustologilor turbați și analfabați ca Ancel, Voicu, R. Ioanid și alți Totoki, Lazslo-i antiantonescieni fără frontiere? Ei bine, cu unul ca el cu plăcere aş dialoga despre buba cea urâtă dintre noi.

Totuși, în treacă, observ că T.S. nu s-a dezbărat chiar de toate ticurile - iată unul:

“Documentele romanesti, sovietice si occidentale atesta numeroase atrocitati comise impotriva armatei si populatiei civile romanesti de catre soldati sovietici *si grupuri de partizani comunisti*”.

Asta vine așa: Evreii care atacaseră convoaiele de refugiati, îi batjocoriseră pe militari, dezarmându-i, pe civili jefuindu-i de pușinul luat cu ei, pe atâția ciomăgindu-i, ba chiar ucigându-i - toți

aceaia erau... “partizani”, mă rog frumos.

La urma urmei, Teșu are dreptate: dacă ar fi fost doar indivizi profitând de o catastrofă - retragerea - ar fi fost... niște, cum le-am zis, indivizi - cu totul și cu totul întâmplător evrei. Însă fiindcă nu erau deloc niște... indivizi, individualiști, borfași de drumul mare - doar se exprimaseră prin gura avocatului Steinberg, la Chișinău și prin pancartele confecționate din timp:

“Bine ați venit! V-am așteptat 22 ani!”,

... au dovedit că erau organizați. Deci: “partizani”!

Teșule, Teșule, în ultimii doi ani ai făcut eforturi considerabile, ca să ieși din ghettoul gândirii sioniste, etniciste, ai izbutit în bună parte - încât ți-a sărit la gât Ancel, “jidantul-când-e-prost” (expresia îți aparține) - dar... Însă, vorba ceea:

«Încă un mic efort, tovarășe Teșu, ești pe calea cea bună...»

Duminică 29 iunie 2008

Am ajuns și în ziua de azi, când sunt sărbătoriți sfinții apostoli Petru și Goma ! - banc prost, dar cât de buuun...

După amiază : surpriză. Am primit un e-mail semnat: “Lucia Popescu”! La expeditor era indicat un alt nume, am dedus ca ar putea fi un ginere (ultima dată când ne-am vazut, Lucia îmi spusese ca avea o fetiță).

Lucia Popescu... Ea era prietena mea în perioada dinainte de arestarea din 1956. Făcea parte din grupul colegelor care s-au zbatut, s-au agitat pentru noi, cei arestați: Doina Martescu, după convocări repetate, extrem de brutale, a fost exmatriculată; Gloria Barna, cea mai agitată (vezi **Justa**) a fost arestată, bătută și de Măcelarul Enoiu, după liberare, s-a căsătorit cu un scriitor mino-ritar de la Timișoara, a publicat sub numele de Alexandra Indrieș - a murit acum câțiva ani, Dumnezeu să o ierte. Dintre ele Florența Albu nu a fost arestată, nici exmatriculată (a murit și ea, în urmă cu doi sau trei ani). Lucia Popescu, nici ea nu a fost arestată-exmatriculată, dar sunt convins: nu a scăpat neconvocată de securiștii-beliști.

În urmă cu un deceniu-două cineva - probabil Florența Albu, venită la Paris îmi spusese că Lucia e bolnavă, dar amănunte nu mi-a dat. Și iat-o scriindu-mi - pentru prima oară după... 50 ani!

Am înțeles: citise **Dialogul**, nu îi displicuse, mai ales că o pomenisem și pe ea (care, împreună cu Florența îmi trimisese la Lătești volumul postum al lui Labiș **Lupta cu inerția**).

Draga de ea.

Luni 30 iunie 2008

Flori Stănescu îmi trimite primul semn scris că Dialogul nostru nu s-a purtat în van - zic eu, mimînd optimismul. Mimînd, însă cu destulă convingere, fiindcă autorul este unul din prozatorii dragi mie de la prima lectură de după 1990 : Dumitru Ungureanu. El a mai scris despre mine (în *Argeș*), de data aceasta iau textul său și ca o floare prilejuită de onomastica-mi. A apărut în revista *Litere* din Târgoviște:

ALAMBICOTHECA
DUMITRU UNGUREANU

Florilegiu gomoetic

A apărut la Editura Vremea un volumaș de cca. 150 de pagini, intitulat simplu Dialog. El ar putea constitui un fel de rezumat a ceea ce îndeobște se cheamă doctrina unui filosof. Cum se știe, orice autor dorește să-i fie înțelese bine ideile, opera, activitatea de-o viață. Filosofii scriu către amurgul vieții un astfel de op, fără pretenții sistematice deosebite, dar de o mare concentrare ideatică. Autorul de care pomenesc aici este Paul Goma. Cine este și ce reprezintă în cultura română, nu e cazul să repet.

Textul din carte a căpătat forma publicată în urma unui lung dialog purtat pe internet. Aparent, autoarea întrebărilor, Flori Stănescu nu face decât să-i ridice, ca-n sport, mingea la plasă celui care, cu vigoarea-i ce l-a făcut temut, izbește încă o dată, și încă o dată, și încă, și încă, să fie sigur că nimeni nu va uita ce are el de spus. Și ce trebuie spus, până la urma urmelor. Fiindcă Paul Goma asta face de aproape cinci decenii: spune tare, în public, în cultură, în ziare, la televiziuni, în lumea politică și-n cea virtuală, ceea ce foarte multă lume, intelectuali sau simpli români au spus în șoaptă, în sinea lor, printre dinți și-n dosul plapumei. Adevăruri simple, recunoscute într-un târziu sau încă nerecunoscute, majoritatea spuselor lui Paul Goma au greutatea greu de îngurgitat a pietrelor care rămân după ce apa trece și se poluează, au incasabilitatea sticlei folosită în industria chimică, au virulența profețiilor Vechiului Testament, a căror dreptate se dovedește îndeosebi când e prea târziu, iar poporul a fost trecut prin foc purificator.

Paul Goma, prin tot ce-a scris și scie, se însumează aceluia fel de-a fi patriot inaugurat de Mihai Eminescu, dus mai departe de Hasdeu, Iorga și Vasile Pârvan, adâncit de Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu și Emil Cioran, justificat filosofic de Noica și asumat (când n-a fost deformat) de alții. Trecând peste idiosincraziile literare, explicabile prin ceea ce s-a întâmplat în ultima jumătate a secolului XX, găsești în paginile lui Paul Goma sensul profund pe care el l-a dat Cuvântului, ca vehicol al Adevărului. În optica lui Goma, Cuvântul și Adevărul sunt una, și amândouă Dumnezeu sunt, așa cum spune Evanghelia după Ioan. Nu poți rosti Adevărul cu gura cu care ai mân-

cat căcat, traduce Goma pe înțelesul mocofanilor. Nuanțările, neînțelegerile, despicarea firului, aducerile din condei pe care mare parte a scriitorilor băștinași, mânuitori de vorbă-n colțuri și rotundă, le comit pentru a justifica opțiuni nedemne sau măgării impardonabile, toate acestea sunt condamnate în bloc, dar cu explicații la obiect, sprijinite pe texte clare, scrise și semnate fără pseudonim. Nu mai dau aici citatul din Biblie pe care se sprijină etica lui Goma. Căci, lăsând contextualul laoparte, ceea ce scrie, susține și trăiește Paul Goma de atâtea decenii se adună într-o Etică.

Istoric de formație, Flori Stănescu are două titluri de referință: 1) Biserica întemnițată. România. 1944-1989 – Institutul Național pentru Studierea Totalitarismului, 1998, împreună cu Paul Caravia și Virgiliu Constantinescu; 2) Ocupația sovietică în România, 1946-1948, Editura Vreamea, 1998, împreună cu Dragoș Zamfirescu. Comentatoare invitată în culegerea de articole a poetului Ovidiu Nimigean – Inerții de tranziție, altruisme & bahluiuni literare, Ed. Vreamea, 2006. Performanța ei în cartea de față constă în tenacitatea cu care îl împinge pe năvalnicul profet să definească pe scurt ceea ce-a defrișat pe larg în opuri editate și prost difuzate în spațiul limbii române.

Nu e ușor să te opui unui uragan; să-l stăvilești, nici atât! Or, aici avem spectacolul a două uragane ce merg într-aceeași direcție, cu viteze diferite. Vai de cine este prins între ele!

Dau peste o recenzie apărută în *EgoPHobia*, 14, redactor-șef: Ștefan Bolea. Deduc apariția în 2007.

“Sic itur ad astra / Astfel se ajunge la stele

[Aurel Sasu - Dicționarul Biografic al Literaturii Române, Paralela 45]

de Lucia Dărămuș

(...) Surprinzător este modul de a spune al acestui dicționar, neavând nimic rigid în el, frazarea incitând pe oricine la lectură. E cazul mai multor articole, dar, în special, fișa lui Paul Goma pare să fie mai aparte, autorul dicționarului apropiindu-se de biografia acestuia cu naturalețe, reușind să alunge „blestemul” în care societatea română îl aruncase, demonstrând încă o dată, dacă mai era cazul, că Prof. Aurel Sasu pune accent pe eleganța politeții, pe intimitatea esteticii creației.

„În 1940, când Basarabia este cedată rușilor, familia Goma încearcă să se refugieze, dar, pornind prea târziu, este întoarsă din drum, înainte de a trece Prutul. În ianuarie 1941, tatăl este ridicat de agenții NKVD și deportat în Siberia; i se pierde urma pînă în 1943, când se află prizonier la Slobozia-Ialomița. În 1942, fiul începuse școala primară în satul natal, dar în martie 1944 familia se refugiază în Transilvania, unde e nevoită să se ascundă în sate din zona Sibiului și a Tîrnavei Mari, pentru a nu fi repatriată forțat sau deportată. (...)” „Din toamna anului 1949, în urma unui concurs, (Paul Goma) devine elev la Liceul Gheorghe Lazăr din Sibiu, pînă în 1952, când este inter-

ogat la Securitate, considerat suspect din punct de vedere politic și exmatriculat. După insistențe și căutări disperate (nu mai e primit nici la Sighișoara nici la Brașov), absolvă în 1953 liceul la Făgăraș. Biografia copilului, adolescentului, iar mai apoi a studentului Goma e revășită de istorie și politică.”

“Astfel de amănunte, Aurel Sasu neferindu-se nici de anul 1977, nici de notorietatea scriitorului Goma în Occident, nici măcar de reacțiile adverse față de Goma ale unor literați din țară, fac din Dicționarul biografic un autentic instrument de cercetare despre care se va vorbi de acum înainte, numele autorului intrând în pleiada marilor critici din literatura noastră.”

Trimisesem ce mi se ceruse în urmă cu mulți ani. Nu primisem vreo confirmare de primire. Când apăruse Dicționarul îi rugasem pe soții Stănescu să verifice prezența sau absența mea - ei nu reușiseră, așa că, fără tristețe îmi spuseseam ca autorul nu ținuse seama de mine.

Iar acum: surpriză! Autorul de mine fusese acceptat.

Aici opresc Jurnalul pe iunie 2008.

I U L I E

Marți 1 iulie 2008

Azi am trecut în cealaltă jumătate a acestui an. O să vedem cum ne va fi.

Miercuri 2 iulie 2008

În continuare, căldură. Am ieșit ieri pentru o oră în târg și azi sunt dărâmat. Să se înțeleagă: dărâmat pe la picioare - nemaiobișnuite să mă poarte dincolo de... poartă, bine clătinat pe la cap, însă de când m-au asigurat (așa!) doftorii că privind coteaua ameteți, cu ele de gât o să mor, nu că m-aș fi vindecat de ele (niște putori de dânse), dar fiindcă m-am obișnuit cu gândul. Asta este, asta mi-s, altul mama nu mai face (în curând se vor împlini 35 ani de la moartea ei, Dumnezeu să-i deie, acolo, odihna de care nu a avut parte aici).

Conștiința că toată lumea a intrat în concediu - și ici și colo - mi-a impus un alt ritm: cel de concediu de vară, pardi!; mă împacă - pe mine cu mine cel mereu grăbit, alungat din urmă, hăituit de timp (Mihaela Moroșanu, directoarea literară a Curții Vechi a ales un termen drăguț: "nervos", fiind ea politicoasă).

Vestea bună dinspre editură: Gr. Arsene este de acord ca **Scrîsuri** sa fie editat integral (nu "răsfirat") în primul semestru al anului viitor.

Buna-veste a fost întărită de Magda Ursache: mi-a trimis un text al său despre **Dialog**.

Joi 3 iulie 2008

A fost liberată Ingrid Betancourt! Ce bine, ce bine! Urribe cu armata lui. Fără medierea castristului Chavez, preferat-activ de "lumea bună" de foarte stânga, în frunte cu fiica și fiul ostaticiei - rămași orfani de gloria eroinei re-înviată. Ce bine, ce bine! Cum nu pot suferi nevestele abuzive, nici fiicele așîderi din lumea românească, așa am detestat-o și (mai ales) pe fiica abuzivă Betancourt. Aceasta, consiliată de stângiști-castriști, participa sau chiar organiza meetinguri "pentru liberarea eroinei", numai că eroina acestor manifestări era ea, și purtătoare de cuvânt a neintervenției armatei columbiene, ca nu care cumva să fie ucis vreun revoluționar farkist.

Acum, după obicei, îmi pleacă mâna corectoare a **Scrîsurilor** către acele 1 800-și pagini răscorectate. Ieri m-a bătut gândul să fac un sacrificiu: să urc pe scară pâna la clasoarele unde se află "material" pe anii 1989-1993, să le scanez, să le dau la cules pe ordinator - dar cui? Flori Stănescu este atât de ocupată, hărțuită, încât ieri nu mi-a scris deloc. O să-i re-scriu eu, dar numai ca să aflu dacă nu s-a întâmplat ceva neplăcut.

Ei bine, Flori Stănescu, deși bolnavă, însă mi-a cerut să scanez scrisoarea Magdei Ursache, promițînd că va încerca să o "descuie". Ceea ce a și făcut și mi-a trimis-o:

"Magda URSACHE
"Picătura de memorie

„Nerecunoașterea valorii naște monștri"
 Constantin Trandafir

"Sînt convinsă că atitudinea elitei intelectuale (Paul Goma îi zice *smîntînimea României*) față de personalitățile modelatoare a fost repetat penibilă: oameni de plastilină au deplîns și deplîng lipsa caracterelor puternice pe meleaguri mioritice. N-om fi avînd un Havel, dar avem un Goma. Numai că noi nu l-am ales președinte ca vecinii cehi pe Havel. Candidatura lui Goma n-a intrat în *rețeta măgureană*, ca a lui Emil – „catastroful", contracandidatul său și alesul din '96, fost „activeț" de Partid. În programul său de președinte, din 21 martie 95, Goma și-a propus (informația o am din Jurnal 1990-2000 tipărirea „antologiei rușinii", pe cheltuiala autorilor, firește!, iată de ce ETICA POLITICA [a] lui Paul Goma e minimalizată chiar de cobreslași.

Vrem nu vrem (invidia e boală scriitoricească intratabilă nici autohton, nici mondial), Goma e cel mai cunoscut scriitor român din străinătate, iar **Săptămîna roșie** e un credo moral rostit nu în necunoașterea riscurilor acestei întreprinderi. Își asumă rolul de smintit întru adevăr, chiar dacă destui gomafofi nu prididesc să-i înfierceze „căderea", adăugînd la acuzele cunoscute – inclement, umoral, violent, pamfletard, distructiv –, pe aceea de... antisemit.

Dar cînd nu s-a expus Goma pentru convingerile lui? E o minune că a scăpat de moartea venită dinspre Securitate, sub formă de tentative de otrăvire ori de colete explozive. A provocat sistemul, citind în Școala de literatură, la un seminar de creație, un capitol despre un tînr care-și preda carnetul PCR în semn de protest contra abuzurilor organelor și a fost pușcărizat la Gherla ('57-'58). 1 aprilie '77 e data altei arestări (la Rahova) și a evacuării familiei în Dudești. Din calidorul casei basarabene a fost smuls în '44, în dramatica sa peregrinare, cea mai tragică fiind pierderea Manei, *axis mundi*; din România, a plecat în 20 nov. '77 cu pașaport turistic, schimbat cu un certificat de refugiat politic. La fel este și astăzi: refugiat politic.

„Cînd vă întoarceți?”, a fost întrebat pe aeroport.

„După ce cade comunismul în România”.

Casa cu calidor s-a depărtat într-un „dincolo de dincolo”. Cum sînt mai defetistă decît Constantin Ticu Dumitrescu privind acțiunea „decomunizatorului” Băsescu, nici nu cred să se întoarcă.

Cel exclus din Uniunea Scriitorilor pentru trădare de țară (numai I. Negoïtescu și Ion Vianu au pactizat deschis cu el; Șerban Foarță a vrut să semneze telefonic apelul; telefon mort) și interzis din '70 pînă-n '89 a fost lăsat și postsocialist fără *droit de réponse*, după editorialul *Adio, domnule Goma!*, din „România literară”, 2 -8 dec.' 98. De ce? Am răspunsul pregătit: pentru adevărul său, în numele căruia nu cruță pe nimeni. Goma spune în auzul tuturor toate numele (sintagma lui Saramago), asumîndu-și singurătatea martorului de cursă lungă.

Urmarea? „Din contestatar am devenit... contestat. Exilat pînă și din... exil”. Ca să nu mai pomenim faptul că Liviu Ioan Stoiciu a fost pedepsit *post annum* '98 pentru că i-a publicat un fragment din jurnal în „Viața Românească” Jurnal unde Goma scria că Nicolae Ceaușescu nu i-a topit cărțile doar le-a retras și depozitat; G. Liiceanu i-a topit, însă, o carte, **Culoarea curcubeului**; Marin Sorescu i-a pus plumb în aripile altei cărți; Papahagi a luat bani de la Soros pentru o carte pe care nici n-a publicat-o, nici n-a dat banii înapoi.

O fi sinucidere literară că discut despre cazul Goma? O fi. Dar argumentul l-am găsit la pagina 68 din Jurnal 2001-2003:

„Cel mai comod (unde pui: estetic!) mod de a-ți ascunde neputința, nevoița, neștiința: ți-o ficționarisești, ca să mă exprim vulgar”. Așadar, *a ficționarisi* face parte din decalogul lașului. După cum preceptul *nu-i sănătos să dai nume* se înscrie în același decalog. Iar Goma pune *sec și esențial*, vorba poetului Montale, problema condiției scriitorului:

„E ușor să fii scriitor. Spui NU la tot ce-i comestibil pe lumea asta”.

În '77 (și asta e marea mea jenă), n-am mers pe miza etico-politică a lui Goma, pe Charta Goma. Fusesem eliminată din presă, lumea mea de hîrtie explodase, ceea ce nu-i o scuză, ci o explicație. Aflasem la restaurantul scriitorilor din București că din cauza lu' unu, Goma, *fără talent literar*, o să se asprească cenzura; că acel unu vorbea de rău Partidul și regimul.

Un co-mesean era de-a dreptul indignat:

„Goma nu riscă nimic, că-l susțin legionarii lu' Eliade, da' noi, noi cei din țară ce ne facem? Că de ce (și cine?) l-a trimis în Franța '72-'73, chipurile, la studii? Ca să ia legătura cu Europa liberă și să ne dirijeze.”

Alt co-mesean era înciudat că Goma „are onorarii mari de la Gallimard, de-afară” știa și suma, în franci, obținută ca avans, și cît primea lunar pentru **Gherla** (traducere Alain Paruit [corect: Șerban Cristovici - n.m. P.G.]), după cum nu-i scăpa venitul pe un an.

Al treilea co-mesean s-a lăudat că deține prima ediție din **Ostinato**, apărută la Suhrkamp, în '71. Nu mi-a împrumutat-o, cum

promisese. La BCU, unde am căutat **Camera de alături** (cu greu tipărită în 1968) nu era. Nu *mai* era.

În fond, am încercat eu să-i contrazic, de ce să nu poți publica în străinătate? N-ai drept de proprietate intelectuală asupra bunului tău? Am aflat că nu, conform legii din '54. Mă rog, trebuia întâi să vezi lumina tiparului acasă și să aștepti răbduriu să fii tradus, cu voie de la poliția gândirii. Nu de capu' tău, ca ginerele lui Năvodaru.

Acei co-mesenii (precizez că între ei *nu* se aflau scriitorii de respect, cum le spune Goma: Mazilescu, Turcea, Dimov, Valeriu Cristea, Lucian Raicu, Gh. Grigurcu) au răsuflat ușurați când Goma a fost exclus din Uniune, chiar când era sub arest (13 apr. '77). Și exclus a rămas A fost reprimat în URSS, i se dă acea indemnizație de care avem cu toții parte? (Cît o fi obținând de la US ex-primarul prozator Constantin Simirad?) Dar cea de merit, i se dă lui Goma? Dimpotrivă. Stipendiată pentru merite culturale este tot o anumite specie de „vînzători de sine” (mulțumesc, Paul Goma!), iar victimele sunt tot dintre cei mai puțin obedienți.

„S-a luat decizia de a-l tăcea pe Goma, de a nu se scrie despre el, nici de bine, nici de rău, deci de a-l inexista”, citesc în **Dialog** cu Flori Stănescu, Editura Vremea, 2 008, colecția FID (Fapte, Idei, Documente).

Românii obișnuiesc să fie nerecunoscători personalităților accentuat reprezentative. Lui Goma i se arată cartonașul roșu că e-n *polemos* cu toată lumea. *Compromisă*, sublinierea îmi aparține.

Povestește Goma în dialogul citat că „realist-socialezul Cicerone Theodorescu primise vizita cuiva. Cum întârzia să apară, a [fost] întrebată [de către vizitator] fetița lui:

„– Ce face tata, Păpușică?

– Nimic, ce să facă – scrie”.

De adevărurile lui Goma se tem cei care au jucat și joacă pe cartea oportunistului, scriitorii „puri și simpli”. Acești „puri și simpli” îi contestă lipsa talentului. Goma are parte de monologuri redundante injurioase, nu de dialoguri cu contraargumente și contraexemple. Nu cred să fi adunat vreun alt scriitor român mai multe ofense. A fost etichetat drept asocial și resentimentar, calomniator, bîrfitor frustrat” (bîrfeme or mai fi fiind în cele 14 jurnale, dar frustrări?), provocator, otrăvicios și contaminant, ne-suferit, excesiv (critic), conflictual, neloaial cu prietenii și cu țărișoara, ba, chiar *dușman al patriei*. La *fără talent* s-a adăugat *scandalagiu*, așadar, *scandalagiu fără talent*, autor de scrieri pișcacioase [corect “*pișăcioase*” - de la “pișat”, nu de la “a pișca”, n.m. P.G.], *de prost gust literar*.

CTP i-a tras știuta smetie-n ochi: *Goma-Gomora*.

Pentru că nu-și pleacă fruntea pe „evanghelia holocaustologică” e declarat antisemit (acuză extrem de periculoasă, care-l speria pe Cioran; dar și semit după tată, cf. „României Mari” care-i ortografiază numele Paul Evremovici Goma.

Cel mai expresiv o declară el însuși, la p. 132 a **Dialogului**:

„Orice aș face, orice aș scrie – ies rău: legionarii mă acuză că sînt

jidovit, jidovii mă scui pă:

«Legionăroiule! Antisimitule!»

Și toate astea pentru că Paul Goma cultivă *simțul memoriei* ca antidot la amneziile multiple de care suferim, crede în *picătura de memorie* care sparge piatra și-n adevăr, adevărat, cum, zic Scripturile.

Nu-i uită și nu-i tace pe cei cu biografiile date la-ntors ca paltoanele: „Nu salam cu soia au mîncat, ci căcat”, nici pe cei cu capacitate de struț în a nu vedea/ auzi.

Lătești, Domiciliul Obligatoriu, a fost arat cu casele lui de lut cu tot. Generalul Pleșiță care-l arestase în '77 („Cît rău ne-ai pricinuit tu, Guoma! Da-acuma, c-am pus laba pă tine...” – p. 135), iese pe televizor să se laude cum l-a bătut „pă Guoma”. Același Pleșiță care a atentat la viața Monicăi Lovinescu, bătută sălbatic de „necunoscuți” în 18 nov. '77, cu puțin înainte ca Goma să ajungă la Paris, amestecat – zice presa – în înjunghierea lui Emil Georgescu și-n explozia din clădirea Europei libere de la München. Dar acel maior Gheorghe Goran, „organ de cercetare penală”, ce-o fi făcînd, ce pensie o avea? Cu ce s-o ocupa după noaptea 21/22?

Exagerează Goma cînd reproduce informația lui Victor Lupan (reporter la „Figaro Magazine”) că în acel decembrie Caramitru i-a telefonat lui Nicolae (Pleșiță) să vină la revoluție? Exagerează Goma cînd vede „seci” peste tot, răsfirați sau camuflați, cum li s-a ordonat? Exagerează Goma cînd ia poziții substanțiale privind Basarabia? Exagerează Goma cînd vede Gulagul și Auschwitzul ca binom sîngeros?

Exagerează Goma cînd sprijinit, cum observă Flori Stănescu, de *Ostinata* lui, Ana Goma, continuă să ne sară-n ochi și-n urechi cu judecățile lui critice „brutale”, dure, inconvenabile multor tovi și toave, agitatori politici?

În **Dialog**, Flori Stănescu se întreabă: dacă ar fi cedat, ce ar fi avut Goma? Ia să vedem:

Opera omnia la Humanitas, la Polirom ori la amîndouă, domiciliu regesc și reședință de vară la țară, la Snagov, loc în avionul prezidențial, monografiile catedralice, teze doctorale cu titluri ca *Unitatea stilistică a prozei gomiche*, *Limba gomă* ori *Contribuția lui Goma la noul canon*.

Patimile după Goma s-ar fi sfîrșit cu o importantă distincție socială. Poate ar fi făcut el procesul Comunismului, nu Tismăneanu, cu condiția unui capitol intitulat *Martirajul Bunului Securist*. Numai că Paul Goma nu s-a strecurat prin vechiul regim ca Tismăneanu, nu s-a adaptat, ba-i chiar inadapabil.

Și pentru că e un reper moral greu de atins (Ileana Mălănciou afirmă tranșant că e „singurul nostru disident născut, iar nu făcut); Dan C. Mihăilescu nu se codește să recunoască: „Goma spune adevărul 90% din chestiunie abordate”), Virgil Podoabă, în **Metamorfozele punctului, în jurul experienței revelatoare** (editura Paralela 45) pune diagnosticul celor care nu-i recunosc meritele: suferă de un „complex Goma”. Că Ioan Buduca, de pildă, care scria în „Cuvîntul”

contra **Jurnalului**, sub titlul *Imoralitatea adevărului*. Ca Marilena Rotaru, care opina că „adevărul lui îi alimentează pe ceilalți”. Fiind, mai scria realizatoarea a 15 documentare despre regele Mihai „mai comod să spui adevărul”. O fi comodă starea de apatrid? Ca să nu mai pomenesc faptul că, în faza propagandist-utecistă, Marilena Rotaru avea alte *must-have*-uri decât Goma: „Spuneți ceva și de Partid”, îi ruga pe cei intervievați.

„Îmi doream, se confesează cu amărăciune Paul Goma – dar nu avusesem, în exil, o abordare normală a cărților mele, adică liber laudativă, dacă este ceva de laudă, normal interogativă, chiar normal neaprobativă în cazurile în care comentatorul găsea cusururi”.

A aborda normal *scrișurile* lui Goma ar fi, într-adevăr, un semn de intrare în normalitate.

Ce-ar mai fi de spus? La 50 de ani de DO și la treizeci de exil, îi urez lui Paul Goma să rămână viu, necruțător, dign. Voce liberă, de acu și pînă-n veac!

Sâmbătă 5 iulie 2008

M-am înfuriat ca proasta pe jurnaleții occidentali ieri, la conferința de presă dată la Paris de Ingrid Betancourt. Și eu care credeam (corect: speram) că cei care ne ocrotiseră de cel rău, pe unii ne scosese din închisoare - ca pe Ingrid Betancourt (și pe mine) - sunt persoane care, desigur, aleargă după *scoop*, dar mai țin seama și de altceva... Voi fi nimerit eu doar peste vite încălțate, ca Guerrier, care îl înlocuiește pe Calvi (altă podoabă - sunt convins: își mușca degetele de ciudă corsicanul că s-a cărat în concediu și a pierdut prilejul să mai spună o prostie, bașca trei tâmpenii); fiindcă nu am rezistat decât la primii doi jurnaliști - al doilea fiind, vai, femeie - și am plecat, cu urechile vuind gata de explozie.

Care a fost prima întrebare? Spre surprinderea mea, care sunt un de nevindecat naiv, nu știu cum a devenit jurnalismul în ziua de azi:

«Se vorbește despre plata a 20 milioane de dolari FARC-ului, pentru eliberarea Dvs. - ce credeți?»

Biata Ingrid Betancourt! Primele sale cuvinte (de răspuns) au fost:

«*Ca recommence...*» - ceea ce a dat de înțeles că înainte de conferința de presă organizată, jurnaliștii - vânătorii de adevăr (sic) - n-o lăsaseră să respire după aterizarea, nu doar la Paris, ci dincoace în ceastălalta lume și îi puseseră întrebarea “încuietoare”.

Am tras o înjurătură cretinului întrebator (vai: privind la televizor), sperînd ca de la a doua, lucrurile vor lua un curs

normal, adică inteligent, adică de-inimă - da' de unde! Al doilea jurnalist: o femeie. Care a observat, subliniind că Ingrid Betancourt nu răspunsese la întrebarea antecesorului (ba răspunsese, biata), așa că să spună, acum: știa de târguiala (*le marchandage*) cu farkiștii?

Am plecat de acolo. Deci nu am aflat dacă în afara celor doi cretini-fără-inimă (deci fără inteligență) fuseseră și alți nesimțiți.

Ana le găsește dobitocilor de jurnaliști, nu o scuză, ci o explicație:ăștia de acum (din 2008) nu sunt cei din... 1977. Eu am adăugat-nuanțat: "ai noștri", cei din '77 erau reporteri, cu excepția dobitocului de Gross, cu toții făcuseră Vietnamul, America Latină, Africa, URSS, "popularele" pe cândăștia de acum sunt întrebători-somatori, indivizi care, în loc să caute adevărul - ca niște jurnaliști ce sunt, nu? - ei caută... *scoopul* pe care tot ei îl fabrică, iluzionându-se că, prin întrebările lor cretine, obraznice, nesimțite (încă o dată: aveau în față o femeie care supraviețuise ani și ani cu lanțuri la picioare și la gât, în junglă), se prefac, nu doar în judecători, ci în procurori. După care se laudă, la bufet, bînd șampanie: «Ați văzut cum am încuiat-o?» Ei, da: o încuiaseră, încuietorii de victime, arzătorii de nerăbdare să-i întrebe pe niște adevărați farkiști (revoluționarii, dè!) care este adevărul-adevărat în chestiunea capitală: a plătit sau ba guvernul columbian 20 de milioane ca răscumpărare?, și cum mai merge revoluția marxo-narcotistă în America Latină!

Fierbînd de ciudă, de neputință, îmi ziceam ca acești "jurnaliști" frecventează, nu ceea ce se cheamă *terenul*, ci saloanele unde se organizează conferințe de presă. Și numai pe acelea.

Necazul este că scoopismul - ca... scop al jurnalistului contemporan funcționează peste tot în lume - de când? De la căderea Zidului Berlinului, spun unii (și nu se înșeală); de când a început "mondializarea" în toate, în-peste-tot, de unde americanizarea jurnalismului - și asta fiind adevărat. Numai că, "pe timpul "Războiului Rece" jurnaliștii americani erau în fruntea *informării-corecte-și-morale*. Să se fi schimbat și americanii? De ce nu?, vorba lui Barbăneagră, căci toți ne schimbăm, cu excepția celor care așa rămân (cum)ce-au fost: romantici...

Păstrînd proporțiile: dacă mie, în 1977, și al doilea jurnalist mi-ar fi pus o astfel de întrebare, aș fi aruncat cu microfonul în el și l-aș fi trimis la soră-sa. Ei da, ziceam-că. Or acum, în iulie 2008, cu toate că absentase șase ani din lume, Ingrid Betancourt și-a adunat... inima căzută mai jos de cordon și a pornit la... alfabetizarea întrebătorului. De ce? Simplu: ea a fost, rămâne un om politic, eu: un biet scriitor - pardon: "disident", cum mă degradează gradații mei colegi, nu de disidență, ci de rezistență

din cea ca pe mână, culturala.

Duminică 6 iulie 2008

Tot nu mi-a trecut mânia. Deși aseară, pe FR3, drăguța de Catherine Matausch a tratat-o pe Ingrid Betancourt cu multă deferență surorală, respect, ba chiar a ajutat-o în răspunsuri, difuzând secvența filmată în momentul urcării în helicotper a ostaticilor - în care era prezentat și călăul Cutare, farkistul securist, prefăcut, el, în câteva secunde în... ostatic. Bine, se va spune: ieri încă nu era cunoscut acest document, dar sunt convins: tot cu delicatețe, tot cu grijă pentru celălalt s-ar fi comportat Catherine Matausch - cum nu a fost cazul cu jurnalista de la conferința de presă, și ea femeie - deși nu este sigur...

Luni 7 iulie 2008

Nu e bine să mi se dea zi-liberă. Pe de o parte, sufăr că nu mai am ce face-strică, pe de altă parte (ceea ce e reversul primei) îmi pleacă mâna într... corectare, corijare. Uite: mi-am luat mâna de pe **Scrisuri**, Filip se ocupă de cele trei volume, am rămas orfan, ce mă fac eu singur-singurel, fără activități? Am întins mâna spre **Din Calidor**. Am parcurs, cum zic intelectualii patriei, textul - nu înainte de a grupa întreg ciclul autobiografic. Știu: nu există șanse să-l văd retipărit în viitorii doi ani, dar nu sunt eu Goma-Nădăjduitorul? Nu așa am dus-o decenii și decenii?

Marti 8 iulie 2008

Frig, părinte. Ca într-un iulie.

Vineri 11 iulie 2008

În zilele din urmă am fost ocupat cu gospodăria, așa că nu am consemnat evenimentele mai importante:

- Sinodul s-a dovedit a fi ceva mai "gândit" decât liota cruciaților ortodocși de rând - de teapa unor Ananii, Ciachiri - și nu a tăiat capul celor doi prelați "păcătoși". Treburile s-au aranjat ca la noi, pe meleaguri: greșitiile vor fi zise: 'Cine n-a scris în viața lui măcar o poezie acela să ridice piatra...', iar "vinovaților" nu li s-a tăiat capul. Cel care a ieșit prost din afacere a fost - cine ar fi crezut?, uite că Ciachir, Roncea nu au fost, ci călugărul cu mutră și suflet de tâlhar, cum scria Chioreanu:

Anania.

Am fost și eu amestecat în țărățe: A. Bădin a reprodus în blogul său textul din 1997: “Anania” - drept pentru care m-am ales cu o ploaie de contestații din partea unuia și același, semnînd citețo-curajos: “Anonim”, dar și cu “apărarea lui Bădin”, începînd de fiecare dată astfel: “Nu vreau să fiu avocatul lui Goma, dar...” - după tipicul din moși-strămoașe carpatine.

- Din *Ziua* de ieri aflu că Gabriel Gafița, ambasador în Portocalia (așa!) “a făcut poliție politică”.

Mi-a căzut rău, foarte rău: nu-mi place - dar deloc! - să mi se adeverească intuițiile, hai să le zic, fără modestie: bănuielile. Scrisesem despre el anul trecut când izbucnise scandalul cu Baconsky-Vulpea-în-jacuzzi (voi fi grafiat corect denumirea recipientului, conținînd trupurile conținuturilor noștri intelectuali, unde mai pui că băiatul lui Tolea Baconsky este nu doar securist de rang înalt - cam ca Valentin Lipatti - dar și teolog?). Atunci pornisem de la Cutremurul din 4 martie 1977, când într-un bloc al elitei de atunci (aflat lângă Biserica Rusă) muriseră soții Baconsky, soții Mihai Gafița, aflați în vizită la soții Veronica Porumbacu - Mihai Petroveanu, ca să trag - în mod abuziv! - concluzia: Securitatea ticăloasă profitase de această ocazie (sic) nefericită și pusese laba pe orfanii Gafița și Baconsky, pentru a-i crește ea și a-i folosi... cu folos pentru ambele părți, nu? Altfel ar fi ajuns “băieții” în... diplomatie, acea unitate militară alcătuită numai din intelectuali care știu să-și sufle nasul în batistă, ba chiar proveniți din aristocrație, ca același Valentin Lipatti, admirat de anticomunistul Gelu Ionescu sau din tagma bisericooasă, ca Virgil Cîndea?

Rob al cronologiei (de parcă n-aș fi român - dar nici nu sunt!), mă simt contrariat de faptul că știrea zice : băiatul Gafița a fost recrutat în februarie 1977. Or cutremurul a avut loc în 4 martie, adică *după*. Să semnifice că orfanul nu a rămas de izbeliște deloc, fiindcă în momentul catastrofei se afla deja sub ocrotirea Cloștii: securitatea? În acest caz, băiatul a trecut fără zdruncin de la o unitate militară la alta, dacă ținem seama că Mihai-tatăl (“Fălticeanu”) era “în bransă”, ca turnător veteran - oare de când: din 1948? Sau chiar din 1946?

O altă știre neplăcută: Moshe Katzav, fostul președinte al Israelului are intenția să facă și el, după exemplul “diplomaților” israelieni dezafecți, fiind ei “de origine română” au ba: o-afacere-două-afaceri (imobiliare) în România. Săndel Mazor, “ploieștean, get-beget”, Rodica-pârâcioasa chimică, patroana cenușie (sic), a ziarului *Ziua*, acum tovarășul nostru Katzav...

Pe acest Katzav l-am antipatizat fulgerător încă de acum 2-3 ani, când Franța a jucat la Tel Aviv cu echipa de fotbal a Israelului.

Am descris scena în jurnalul pe acel an, acum rezum:

Cum este obiceiul peste tot în lume - chiar și în Coreea de Nord - înainte de întâlnire se intonează imnurile naționale ale echipelor. De la primele măsuri ale Marsiliezei, cei vreo 45 000 de spectatori israelieni au început să fluiera, să urle, să huiduie. Televiziunea l-a arătat tot timpul pe președintele Katzav, aflat în tribuna oficială cu soția sa, discutând și râzând. Trei minute. Gazda, Katzav râdea, indiferent(ă) la insultele la care era supus oaspetele (francez). Însă când s-a intonat Imnul Israelului (am mai spus, re-repet: pe melodia basarabeană “Cucuruz cu frunza-n sus”), Katzav și soția - și toți cei 45 000 de spectatori - s-a(u) ridicat în picioare și au cântat cu infinit patriotism evreiesc basarabeana melodie.

De atunci nu-l pot suferi pe acest escroc - în sensul propriu al cuvântului - aproape toți oamenii politici israelieni a fost amestecați în afaceri murdare: și “viteazul” Sharon și actualul Olmert...

Duminică 13 iulie 2008

De pe blogul “Albastrul” (7 nov. 2006) pescuiesc:

“Neînțelețul Goma

“Cred ca acest topic este cea mai mare nedreptate care i se poate face lui Paul Goma. Sa judeci un om dupa spusele unora si altora – fie acestea chiar VIP-uri culturale- fara a-i citi marturia este mai dureros inca decit torturile la care a fost supus pe vremea comunistilor, pe care le-a si i-a “spus” in cartile sale. O biografie exhaustiva poate fi gasita aici (se afla chiar pe prima pagina din cele 10 pe care le ofera google la subiectul Paul Goma)

In ceea ce ma priveste, am facut “cunostinta” cu Paul Goma imediat dupa 1989, cind au fost publicate cartile lui si cind lumea era avida sa citeasca toate cartile la care nu avusese acces inainte de revolutie. Era un fel de a ne recupera istoria. Stiu ca am citit pe nerasuflata Arta refugii, Soldatul ciinelui, Ostinato, Usa noastra (...) si Din Calidor. O scriitura alerta, proaspata, interesanta. Prin Goma am putut sa-mi fac o idee cit rau poate face “sistemul” unui individ de care se impiedica. Tot acolo am aflat despre puterea cuvintului. Era unui dintre lucrurile de care se temeau securistii, lucru intuit de Goma si amenintarea lui suprema: “ii voi spune”! Ceea ce a si facut.

Recunosc ca am citit pe sarite si un nod in git Gherla si Patimile dupa Pitesti. Sunt descrise atrocitati acolo greu de suportat...

Desigur ca, dupa ce treci (victorios, in cazul lui Goma) de astfel

de incercari nu prea mai esti interesat de political correctness si nici de sensibilitatile intelectualilor de peste granita (importanti si ei, desigur, ca voci ale Europei libere, inasa sub aceasta protectie) sau al celor ramasi in tara (blinde si prolifice oi, sub aspect literar, ale comunistilor) ...

De-aici "fractura" lui Goma de toti intelectualii momentului, idolii nostri trecatori...

L-am vazut pe Goma (si m-am bucurat sa-l vad) zilele trecute pe TVR1. I-a acuzat copios pe Liiceanu (care, spunea Goma, i-a "ars" cartile - o fi facut-o din motive economice, presupun, la editura care nu mai reusea "sa-l vinda" ca inainte...:-), pe Dinescu (spunea el, ca i un "mascarici- asta a fost si asta a ramas"), pe Tismaneanu (se poate ca aici memoria sa ma insele) - a spus lucruri grele si greu de digerat de stomacuri fine. Insa, ca o persoana care i-a citit cartile, il inteleg pe Goma... De aceea spun, rasfoiti o carte de-a lui, din cele soft, cum ar fi "Usa noastra cea de toate zilele" sau din cele dure, cum ar fi "Gherla" si-apoi sa discutam "cazul Goma". Aceasta daca este un caz (securistii asa credeau si l-au tratat ca atare) si-apoi putem vorbi ce-am fi facut noi daca am fi fost, in acea perioada, tineri scriitori, in locul lui...

Publicat de Luciana la 5:04 AM

Printre cărțile aduse de Ștefana de la București, volumul **Alambicotheca**, de Dumitru Ungureanu. Nu am aflat ce semnificație are titlul, fiindcă nu am citit toate textele, însă "impresia generală" este excelentă. Autorul este nu doar un prozator de excepție (îi citisem fragmente din **Lia Mora**), dar și un eseist... pe placul meu - voi explica mai departe.

De la început, spun: judecata mea poate fi influențată de faptul că în volum sunt 2-3 texte despre mine și, presărate, câteva aluzii favorabile. Dar bineînțeles că sunt sensibil la vorbele bune ale unui om căruia îi prețuiesc, nu doar calitatea prozei sale (am mai spus-o, am s-o mai spun, în așteptarea unei alte proze), ci și pentru că am constatat că ne aflăm de aceeași parte a... gardului de spini, atât cultural, cât mai ales: moral. Sincer: nu mă așteptam la o astfel de apropiere de o persoană atât de îndepărtată... în timp.

Încep însă prin altceva:

"Persoana" poartă numele: Ungureanu, ceea ce mă face să cred că un strămoș al său, ardelean trecut muntele spre Valahia, de aici supranumele devenit nume de familie: Ungureanu*). Nu știu unde se vor fi stabilit primii săi ungureni "veniți" de peste munți, oricum, persoana în discuție s-a născut, a crescut în zona Găești, într-o familie care ar fi putut foarte bine să fi fost înrudită cu a lui Marin Preda, din Siliștea-Gumești, într-atât "orizontul" său este cel al Moromeților - chiar la distanță de o jumătate de secol.

Necunoscînd o altă proză decât **Lia Mora**, nu pot afirma că

și în scris Dumitru Ungureanu se dovedește a fi neam cu Marin Moromete.

*) Am găsit: în textul “Remember”. Scrie autorul: “...strămoșul meu a ajuns în Valahia prin Ungaria, din imperiul turcesc...”

Luni 14 iulie 2008

Noapte cumplită: petardele.

Am visat că murise - violent, într-un accident de mașină - cineva, dacă nu apropiat, atunci cunoscut. Cine? Am aflat după ce m-am trezit: era vorba de o știre, nu de un vis: Bronislaw Geremek murise într-un accident de automobil. Fiindcă mi-a fost antipatic, nu voi comenta evenimentul.

De dimineață am primit o veste foarte proastă de la prietenii noștri din București: se despart. Nici nu știu ce să mai spun.

Încerc să merg mai departe cu Dumitru Ungureanu. Ziceam, deci: D.U. a crescut la țară și nu doar “a locuit” undeva, la țară. Copil, adolescent, a lucrat la câmp și chiar dacă în cele din urmă părinții, descurajați de colectivitarism au început a face naveta către industrii, mentalitatea sa a rămas, neatins, moromețiană. Și totuși... Chiar dacă el, D.U. îl prețuiește mult pe Marin Preda, nu se identifică total cu el: îi vede și “petele”, compromisurile, viclenia - țărănească - aranjamentele cu puterea. Prin asta D.U., rămâne un băiat-de-la țară, dar care nu mai este un rural - prin ceea ce scrie, prin judecăți, prin fapte. Nu mai păstrează nimic din originea ardelenescă (dacă este adevărată deducția mea, după... nume) și nu a devenit cu adevărat regățean, prin ceea ce este iritant la aceștia, de pildă: iuțea cu care își schimbă opiniile.

Mi-a făcut o imensă plăcere să aflu că și el are cam aceleași idiosincrazii față de *viața* oamenilor și față de *faptele* lor: Blandiana, Breban, Titus Popovici, E. Constantinescu, Băsescu, Pacepa... O rezervă am în privința portretului lui N. Manolescu: Ungureanu nu amintește deloc - dar deloc! - marele păcat al lui Niki: interviul luat lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă, din 13-15 iunie 1990, cel cu “Omul cu o mare” - crezînd a compensa (sic! - nimic nu compensează o tăcere vinovată), se întinde mult la greșelile electoraliste manoliste. În schimb (!) îi dă o palmuță inenarabilei Aura Cristi - însă nici în legătură cu “Contesa”, nu a băgat de seamă că aceasta grafiase cu consecvență, nu Gombrowicz, ci Gambrovici (las-că nici el, D.U. nu scrie corect numele paleacului: -wics, în loc de -wicz).

Însă acestea băgări de seamă sunt fleacuri.

Îi mai dă o labă lui Petru Popescu - contrariul m-ar fi mirat. Două labe lui Ștefănescu-Morman (nu destule).

Oricum, pentru că tot nu sunt eu canonizator al literaturii române, îmi iau dreptul să afirm (rezemat pe lectura fragmentelor din **Lia Mora**, acum pe volumul **Alambicotheca**: Dumitru Ungureanu este speranța (un cuvânt pe care îl detest, dar nu am altul la îndemână) prozei și publicistice românești “postice”: Cărtărescu - pe care D.U. îl judecă favorabil - nu îi rezistă: nici la/în timp, nici la/în materie de **adevăr** al prozei. Căci ea, proza, fără de morală, carevasăzică nu este. Mamițule.

Ungureanu are trei coi (am format un nou plural, din singularul... *coi!*) și scrie cu toate... patru.

Marți 15 iulie 2008

Cu ultimele puteri ale tonerului imprimantei am scos la capăt și **Scrîsuri II**. O să trimit produsul dimpreună cu **III**.

Ieri mare-paradă-mare. L-am văzut și pe Băsescu la tribuna oaspeților de onoare. Părea rătăcit pe-acolo, oricum nu arăta a fi mândru de anturaj, probabil din pricină că un ochi îi era plecat, rătăcit - abia acum am văzut cât de chior este tovarășu' *vostru*, al Liicenilor, Patapievicilor, Mihăieștilor, Tismănenilor. Bine ziceam când ziceam (despre Kostunica al sârbilor): să nu ai încredere în omul care nu te privește în ochi când îți vorbește - chiar dacă uitătura-i cășă se datorează unui accident sau unei... malformații.

Am asistat - la televizor, firește - la un improvizat Târg Militar: prezentarea armamentului francez propus a fi vândut nefrancezilor. În primul rând avioane și elicoptere: în al doilea rând... Nu: tancuri, nu: a trecut vremea blindatelor și oricâte imne am înălțat eu în timpul războiului din Liban lui “M. Leclerc” - mastodontul care băgase spaima în evreii de pretutindeni, nu doar în israelieni (cusurul găsit de un fost tovarăș pe la noi, de prin “populare”, acum pensionar pentru “merite deosebite în apărarea orându-irii de stat și de partid” - în România, în Ungaria, în Polonia, în USSS - , după o pauză de reflecție adâncă a cuvântat: «E prea lat, nu-i bun pe drumurile Libanului...»). Da, domnule: e prea lat: și prea greu. Și mai ales e... prea târziu: ce să faci, azi, cu un astfel de monstru de oțel? Doar să-l folosești la speriatul davizilor viteji nevoie-mare - cei care porniseră războiul împotriva hezbollahilor pentru că le fuseseră luați prizonieri doi - doi - soldați - și s-au întors cu mâinile goale, cu coada între picioare, lăsînd în urma lor o țară ca o grădină, Libanul,

devastată, “însămânțată” cu bombe cu fragmentație, nu puține răspânditoare de uraniu...

Parada militară: a fost frumoasă; invidiabilă. Cred ca am citit în ochii junelui dictator sirian, fiul bestiei de tată al său, Assad ca și în ochii bătrânului Mubarak, dictator al Egiptului (care o pornește bine, rezonabil, în buna tradiție a “împușcatului” lor, dar o cârmise pe Academiei, că-i mai lizibilă, persecutându-i la sânge și pe creștinii copti) luminița de invidie: ai dracu’ necredincioșii de franțuji, au, nu doar avioane, elicoptere, dar și fete-femei, mai ales cele de la Școala Politehnică, numai bune de monotehnizat...

În privirea chioampă a lui Băsescu: nici o urmă de invidie, de dorință de a cumpăra câteva legături de morcovi franțuzești, chit că în materie de armament săraca Românie fabrică și vinde în jur tot-felul-de. Președintele *vostru* avea o singură dorință: să-și, urgente ușureze beșica de-atâta bere băută, apoi să-i tragă un somn, știi colè, ca pe la ei, pe meleagul mării foste Negre, azi de o culoare nehotărîtă, dar bătînd înspre albastrul-de-secu; și de Băse’cu.

Miercuri, 16 iulie 2008

Ieri Flori Stanescu a fost la editură. Iată ce mi-a comunicat din parte-i:

Ca, la cererea mea, volumele vor avea, probabil, formatul 14/22, nu 13/20. Uite, eu nu-mi aduc aminte să fi cerut așa ceva, doar mă întrebam dacă pentru **Scrisuri** nu ar fi potrivit un format mai... încăpător. Cum însă toate volumele din serie vor avea aceleași dimensiuni, s-a hotărît (provizoriu) să fie 14/22. Apoi: fiecare volum va apărea “singular” (nu izolat, însă nici dimpreună: primul: până la 31 martie 2009; al doilea: până la 30 iunie; al treilea până la 30 sept. Tirajul fiind: 1 000 exemplare.

Pentru că atâta am insistat ca să aflu până unde, în timp, curge, cu Polirom, contractul pentru **Culoarea...** - am aflat: până în 15 iunie 2009 - și **Din Calidor** tot până atunci. Țin să “bag” în 2009 și **Culoarea...** Nu este sigur ca va fi posibil. Apoi mai este și **Jurnal 2007** de... asta, cum îi spune: băgat.

Vom vedea mai clar încolo, după ce se vor fi sfârșit concediile. Până atunci așteptăm, tremurînd. Și ținînd(u-mi)pumnii.

Orele 12 (!) Aflu bucuria mare - cea anuală.

Sâmbătă 19 iulie 2008

Abia azi mă pot întoarce la jurnal. Ieri și alaltăieri a trebuit

sa caut și să trimit bio-bibliografia, în vederea a ceva nepătruns de mine, dar am reținut că e vorba de ceva cu Mexicul...

Ieri, înainte de a pleca la țară cu copilul, Flori Stănescu mi-a trimis "cele 5 pagini din *Cuvântul*". Faine. Au reprodus fragmente din "Dialog" și copertele a 12 cărți - apărute după 1990, în românește.

Acum chiar că nu mai am nici un rost pe lume: dacă nu mai am nimica de stricat...

Duminică 20 iulie 2008

Sfântul Ilie. Spre deosebire de alți ani, Sfântul respectiv (ar zice unii tovarăși) nu e... cald, nici măcar furtunatic. Mie îmi convine răcoarea, însă cum sunt un altruist fără păreche, mă gândesc și la aproapele mele (acesta a fost un plural femeiesc, singularul: aproapea), cărora le priește căldura.

Mie nu-mi mai priește nimica.

Se vede că într-atât am fost "reeducat" - nu chiar ca la Pitești - deformat, cu oasele rupte și puse, intenționat, aiurea, în ghips, să se sudeze așa, sucit, strâmb, încât iată, acum, când sunt în pragul vârstei de 73 de ani și comițător a în jur de 60 de titluri, întâlnind, după un colț, ocaziunea de a fi editat în condiții normale..., nu sunt capabil de a avea un comportament normal; de autor normal; care își vede cărțile normal tipărite.

Cei care se vor trezi întrebând: «Dar de ce, așa?» ar face bine să-și înghită vorba-degeaba. Fiindcă, toți, absolut toți - chiar și neinformații ! - știu de-ce-așa. Dar cum au fost - și vor rămâne - scriitori români, s-au prefăcut ca n-aud (!) și, de la o vreme chiar au încetat de a mai auzi (necum de a accepta) injustițiile făcute *altuia*, porcăriile suferite de *altul*, calomniile, injuriile proferate la adresa *altuia* - în fine: știau de blocada tăcerii impusă de sergenții-majori ai Securității de la '89 încoace la care și ei, fiecare, au consimțit.

Dar nu au reacționat. Au tăcut cu nespuse curaj - de ce să-și aprindă păduchi în cap?, vorba zicerii înțelepte; de ce să-și dea cu piciorul drept în cel-de-lemn?; când așa au făcut strămoșii lor de când viețuiesc pe aceste meleaguri: nu s-au băgat în treburile care nu-i privesc - pe ei, personal...

Mi-a rămas ca o pecingine umedă accidentul de pe Șoseaua Kiseleff în timpul unei chestii cu mulți participanți străini, deci cu un serviciu de supraveghere-pază înzecit (nu însutit?): o tânără traversează șoseaua prin locul marcat (cu zebra). Vine, în mare viteză un automobil puternic, o "ia pe sus" și o proiectează la vreo zece-cincisprezece metri - tot pe șosea. Și iată halul de ani-

malizare la care au ajuns românii:

- Milițianul pus acolo cu un rost (ghici ciupercă ce-i?) înregistrează în fugă “întâmplarea” și se întoarce cu spatele și începe să dea din mâini și din fluier, ca adică el își face meseria - dar nu aceea de a semnaliza accidentul, de a constata starea victimei și de a chema salvarea. Nu: el s-a întors cu spatele fiindcă recunoscuse la volanul mașinii - care nu se oprise imediat după “impact” - un personaj de care, cât ești tu de la circulație, nu este bine să-i intrerupi circulația; mai bine “N-am văzut, ca n-am ochi la ceafă”;

(Am întrerupt, n-am mai putut continua - de mânie. Voiam să vorbesc despre studenta basarabeancă ucisă de o țăță româncă, muiere-de-afaceri, circulând cu mare viteză pe Kiseleff - era grăbită: se ducea să încheie un contract, oafa națională, iar după “impact”, acesta fiind termenul tehnic al milițienilor, nu s-a oprit - nu spuneam că se grăbea spre un contract?).

Marți 22 iulie 2008

Pentru a câta oara încerc să duc pâna la capăt o concluzie, o frază? Se vede că va trebui să renunț să relatez ceea ce începusem (dar ce? am uitat), s-o iau de la capăt. Vreau să zic: să vorbesc despre altceva.

Uite, de pildă despre Karadzici. L-au arestat.

Despre papă. A terminat călătoria în Australia.

Despre Pamuk. Mi-a trimis Mihaela Moroșanu cărțile cerute și m-am azvârlit în... **Zăpada**. De la primele rânduri am știut: o astfel de carte aș fi vrut să scriu și eu. Să mă scufund și eu, nu în zăpadă, ci în ninsoare.

Miercuri 23 iulie 2008

Încep o altă zi - goală. Una, ca de obicei în ultima săptămână, fără rost, fără cap, fără coadă. Am constatat că nici Pamuk nu mă ajută. Din contra; zăpada lui, mai degrabă ninsoarea mă îneacă și pe mine, mă zăpăcește, mă dezorientează.

Vineri 25 iulie 2008

Nu credeam că se va ajunge până aici - vorbesc de Blandiana și al său Ogar Cenușiu, stăpâni, nu doar pe Sighet, dar și pe puținele documente scăpate focului, pierderilor, nepăsării.

Iată ce îmi scrie Daniel Focșa, autor al **Escadrilei Albe**

(Vreamea, 2008), pornit să scrie o carte despre Nadia Russo, pentru care îmi solicitase o prezentare, ca unui... supraviețuitor dintre consătenii săi, din Lătești (într-un mesaj ulterior mă roagă să instalez informația dată de el pe site-ul meu internet - aceasta):

...“Exista documente legate de Nadia Russo, inclusiv legate de procesul ei politic, de detentie, si sunt mintit ca nu exista... Aceste documente se gasesc, incuiate cu sapte lacate, la academia civica a lui rusan si blandiana. rusan ma poarta cu vorba de o luna, Blandiana si-a abandonat masca (murata si coclita) de poetesa, si-a pus mainile in sold si m-a "executat" telefonic.

Nu vor sa mi le dea, si pace.

Dar subiectul asta ma pasioneaza intr-o asa masura, incat voi scrie cartea cu sau fara aceste documente.”

Îmi trimite scrisoarea adresată Academiei Civice:

“... Ven 25.7.08, Focsa Daniel <focsadaniel@yahoo.fr> a écrit :
(...) Objet: "Defectiunea" numita Pentelescu

À: corina.cimpoieru@gmail.com (...)Vendredi 25 Juillet 2008, 21h01

“Stimata doamna,

“Imi propusesem sa nu mai scriu persoanelor care nu se obosesc sa-mi raspunda (in limitele simplei politeti) la un email. Fac totusi o exceptie cu domnia voastra, pentru ca atitudinea de adevarata cabala urzita in jurul documentelor legate de Nadia Russo este revoltatoare. De la amabilitatea dvs la prima noastra convorbire, pana la ridicatul din umeri (telefonic) de la a doua, a fost un drum foarte scurt !

Bine ati facut ca ati informat-o grabnic pe dna Blandiana de "pretentiile" mele. "Defectiunea" consta insa in faptul ca domnul comandor Aurel Pentelescu mi-a aratat mai multe documente, data [date] de dumneavoastra lui, legate de Nadia, cu carta dvs de vizita prinsa cu agrafa, pe care acum e pueril ca Academia dumneavoastra foarte Civica sa nege ca le detine.

Doamna Blandiana mi-a strigat, gingas si poetic, in aparatul de telefon, ca vreau sa ma folosesc de munca "fetelor" domniei sale, care lucreaza pe un salariu pe care eu l-am refuzat, ca sa-mi scriu cartile... Va informez ca nu am astfel de obiceiuri, tot ce doresc este sa vad, sa cercetez, sa conspectez, niste documente pe care chiar persoanele care vi le-au donat, doamnele Ecaterina Juriari si Sofia Racu (Chiritescu) mi-au spus ca se gasesc la Academia din Amzei si m-au indemnat sa merg sa le caut acolo. cele doua doamne, pe care le-am si informat de betele din roate, s-au aratat foarte surprinse ca aceste documente nu sunt puse de indata la indemna unui om (subsemnatul) care vrea sa scrie o carte despre NADIA RUSSO, care a si publicat o carte despre intreaga Escadrila Alba, care, intamplator, are si studii de istorie si, inca si mai intamplator, este nepot de fost detinut politic.

Si, cum, tot foarte intamplator, ma indoiesc ca cineva de la civica

dumneavoastra academie va scrie o lucrare despre AVIATOAREA NADIA RUSSO (asa cum nici pana acum nu a scris, in ciuda maldarului de documente pe care le aveti) va informez ca proxima carte cu acest subiect va fi a mea.

Cu bine,
 “Daniel Focsa”

Indignat, înfuriat, însă binișor temperat de... trecutul meu de de “denigrator al Blandianei” (la prima - și ultima noastră întâlnire, la Arles, în 1991, ea îmi murmurase cu lacrima pâlpâind: «Cât rău ne-ați făcut, domnu’ Goma...»), nu am știut ce să-i răspund, poate fiindcă nu înțelesesem : pluralul îl includea și pe Rusan, prințul consort - și cenușiu și de-sub-gard - sau întreaga breaslă scriitoricolă - sau poate întreaga populație a României?), i-am scris lui Daniel Focșa câteva cuvinte de încurajare, de “nelasare”:

“...«In tzara asta vreti sa va intoarceti?», m-a intrebat cu ingrijorare acum doi ani o eleva de liceu din Pascani.

Sunteti înca tânar, în putere. Nu va lasati.

“Va urez sa reusiti.

“Paul Goma”

Daniel Focșa mi-a răspuns:

“(...) Da, este infiorator ce se intampla. In toate domeniile, de la ministere pana la ultima policlinica, ultima scoala sau gradinita. Ceea ce trebuia sa fie o exceptie (uratul, mizeria morala) a devenit o regula generala. Eu nu ma pot adapta la asa ceva, desi rational stiu ca nu am alternativa. Deocamdata, inca mai am putere sa ma cert, sa ripostez, dar stiu ca voi obosi. Nimic nu se va schimba. E o alaturare ciudata de sentimente, ma simt roman, iubesc ce e romanesc, dar mi-e totodata scarba si sunt mai mult decat sceptic si mai mult decat pesimist in ce priveste viitorul acestei natii.

Va multumesc pentru gandul bun.

Daniel Focsa”

Asta este: și România și Blandiana sunt mult mai păcătoase, mai puturoase, mai de nevindecăt veninoase decât știam (și încă mă străduiam să pun filtru veștilor, că doar și eu voi fi pe undeva român, nu?). Dar constat, cu durere: aveam dreptate să-mi vorbesc de rău țara și poeta-i emblematică, nu doar o căcăcioasă arpagică, ci ditamai sfecla furajeră, devenită - fatal - bătrână, lemnoasă, rea, urâtă. Dacă i-o pun alături pe Adameșteanca, iată cei doi stâlpi ai Porții Literaturii Române...

Ce să însemneze asta? Că românul, cu cât este mai “inocent”

în materie de istorie a țării sale, cu atât este mai hărnicuț în a-și apropria, însuși, dacă nu întreaga Istorie a Românilor, atunci un șold, un jambon, ca la împărțirea porcului? Blandiana a mai comis o adevărată hoție: s-a lăsat “băgată în istoria disidenței” prin lucrarea consortului, Rusan și cu complicitatea lui Onișoru (vorbesc de Addenda” - la prima ediție a Cărții negre a comunismului de Courtois. Nu s-a descurajat ca fusese pusă la zid (de cine? de Liiceanu!, de Manolescu!!), acum se ocupă cu confiscarea, unor documente care nu o privesc cu nici un chip, dar cine știe când se va ivi prilejul să tentativeze o altă intrare în forță (în Istorie, desigur). O demnă “profesoară” pentru eleva Ruxandra Cesereanu - după cum mărturisea ucenița. Iar eu, naivul, mă întrebam de unde îi va fi venit școlăriței “ideea” de a introduce în românește acest monstru lingvistico-istoric: “gulagul românesc” - pe care, ca redactor, prefăcător de mărturii l-a impus mărturisirilor, iar aceștia, bieții l-au acceptat, zicându-și că așa sună mai... intelectual, mai... universitar-clujesc! ei, de unde : de la Blandiana! Ea, ca o anal-fabetă ce este îl va fi folosit în vreo “conferință” de prezentare a universului carceral din România (nu suntem noi comunitatea de rumegetoare care am acceptat ca unul ca I. Ianoși, tovarășul instructor de la CC, după ce ne belise vreme de decenii, cu linia sovietistă, să ne explice, după 1989 cum stau lucrurile cu gulagul - acela adevărat, fiindcă era vorba de URSS - și să ni-i prezinte tovarășia sa pe Șalamov, pe Soljenițin?). Dacă merge Ianoși, de ce să nu meargă Cesereanca? Și Dinu Zamfirescu? Și Ion Vianu? Să ne așteptăm ca alți inocenți și în materie de istorie, să ne prezinte Istoria României în felul lor - după ce o vor fi furat, în întregime, ca Roller, ca Tismăneanu senior, ca Pelin, ca Tismăneanu junior, ori “pe bucăți” - ca Dinu Zamfirescu, Ana Blandiana, Cesereanca.

Azi m-am apucat de “revizia” **Romanului intim**.

Notez în treacăt, cât să dau din coadă și să mă bucur că... nu sunt cu totul liberat din carantina în care m-au consemnat colegii, prietenii, în frunte cu Monica Lovinescu, ceea ce îmi dă o rațiune de a continua ceea ce începusem... câți ani, de când începusem?, multi, domnule, să tot fie o viață întreagă - să nu mă opresc, zicându-mi că am ajuns la mal. Nu, n-am ajuns la mal. Și e bine așa, ne-ajuns-la-mal. Mai am, mai am de înotat - în contra curentului:

Această carte (vorbesc de **Roman intim**), editată în 1999, ca deschizătoare a colecției “Romanul românesc contemporan” *nu figurează în Catalogul ALL*. Să nu fi căutat eu cum se caută? Posibil - dar imposibil, vorba mea.

Sâmbătă 26 iulie 2008

De câteva zile - 3, 4, 5? - niciun vizitator din "Moldova" pe site-ul meu internet. Să fi plecat basarabeni mei... la coasă? Nu sunt olteni. Să se fi dus în concediu, ca oamenii normali? Dar ei - și eu, cu ei - nu suntem oameni. Cu atât mai puțin normali. Explicația va fi aici, în fața ochilor: da, unii "au intrat în concediu", adică au rămas pe loc, atât că nu merg la serviciu. Deci nu mai au acces la un ordinator. Și, la urma urmelor, nici o pagubă: oamenii sunt copleșiți, striviți de necazurile lor, ce să se mai otrăvească citind ce notează în jurnal Goma - de multă vreme un otrăvit?

Vestea bună

Duminică 27 iulie 2008

Explicația dată absenței basarabenilor de la "vorbitorul" meu internetic s-a dovedit chiar de a doua zi falsă: ziua de ieri - o sâmbătă! - a înregistrat 3 vizitatori din "Moldova". Așadar, nu este ce credeam eu; ci ceea ce... nu credeam; ceea ce nici nu mi-a dat prin cap, nu-mi dă nici în momentul de față - că ar putea fi...

Lucrez cu încetineală și cu jubilație la "răsfoirea cu creionul în mână" a **Romanului intim**. Faptul că această carte - bunișoară, vorba mea - dispărută și din catalogul editurii ALLFA, a avut efectul contrar decât acela scontat de blandienii mei - mă întorc eu la Diafana-Blandiana, cea care m-a bântuit toată ziua de ieri. Se vede că ostilitatea confărtaților, departe de a mă descuraja, demobiliza, face să renunț la ceea ce fac! (o-ho, ar vrei ei/ele să depun condeiul și să decedez de bună-voia mea), mă ține treaz, mă ține în viață. A, nu, ca să-i contrariez pe dragii colegi de breaslă - în frunte cu fruntașul Dimisică, eternul adjunct - ci, așa; fiindcă așa s-a 'tâmplat să se-ntâmple: chiar după ce m-am descurcat singur să scap de la înec, ajuns la-mal, am continuat a da din brațe, din picioare, a înot pe uscat - "în picioare"; chiar după ce am urcat la loc, pe taluzul drumului de pe care alunecasem și căzusem cu tot cu bicicleta, am continuat să pedalez - acum la verticală fiind, însă fără de pedale, după cum acolo, în râpă, căzut, pedalasem mai departe - la orizontală aflându-mă. "Gică-Contra" mă poreclise un forumist care semna chiar cu acest pseudonim, iar Groșan îmi zisese la fel într-un text publicat mai an în care - de mirare! - nu mă atacase cu avânt maramureșenesc așa cum o făcuse când sărise în apărarea lui Lucian Pintilie, pe care eu îl arătasem cu degetul, numindu-l colaboraționist murdar și

obraznic... Ce era să facă bietul Groșan: dăduse explicația-scriitorului-român-pentru-că-de-ce-minte-apărîndu-și-patronul - ca D.C. Mihăilescu, cel care admisesse între patru ochi că da, Goma avea dreptate în 90% de cazuri, dar ce poate el face dacă lucrează “la Liiceanu”?- am terminat-o cu D.C.M. (nu de tot: Nu cumva Tania Radu, cea care în 1995 scrisese o cronică “pozitivă”, vorba Monicăi Lovinescu, despre **Justa** mea este soția lui “Manolescu Bis”, ajunsă în staful ICR-ului, de unde s-a trezit aparîndu-și scaunul, cu argumente mizerabile? - dacă nu a fost nicicînd nevasta lui D.C.M., în cer iertare pentru confuzie, însă ea, Tania Radu va rămîne mereu datoare o explicație cinstită a necin-stitei sale intervenții), iar acum din nou la Pintilie: a recunoscut, pe sfert păcatul trăgînd-o pe băscălie nedemnă («Ce, bă, nu aveam voie să ne distrăm nițel?»), vorba poporului român literator și glumeț foarte) - acum am re-revenit la Pintilie, cel care recunoștea spășit și rânjind că o turnase pe o turnătoare, dar nu suflă o vorbuliță despre profesoara și protectoarea sa - apoi când sărise - iar acum m-am întors la brava cătană Groșan, aparînd-o pe Monica Lovinescu de calomniile lui Goma, doar nu era normal să-l apere pe Goma care pretinsese în gura mare că ditamai Liiceanu îi topise o carte, iar Monica îl susținuse pe bietul Gaby, calomniatul, doar nu pe calomniatorul Goma...

De ce mă voi fi întins atîta, la Groșan? Simplu: fiindcă (îi place acest *fiindcă*?) și el este ardelean - ca Buzura, ca Ivasiuc, Blandiana, Manolescu, Titus Popovici, Dodu-Bălan, Ion Brad... - pînă la patronul lor, Sfîntul Pătru Groza.

Mi-a trimis I. Coja textul de mai jos. Îl reproduc în întregime, comentariile mele aflîndu-se la urmă. Am respectat întocmai “forma” textului. Atrag atenția holocaustologilor: I. Coja mi-a mai trimis documente pe care le-am reprodus, atît în jurnale, cât și în **Săptămîna Roșie**. În anii care s-au scurs de atunci nimeni dintre adevărații negaționiști - printre care se numără și fostul meu prieten Shafir și actualul meu dușman de moarte: R. Ioanid (ce să mai vorbim de Mortul Vesel, altfel numitul calpuzan Wiesel) nu a contestat - cu argumente - faptele consemnate acolo, ci, după obiceiul lor puturos, de puturoși obișnuiți ca vitele de *goi* să nu îndrăznească să crâcnească în front - unde monologhează sioniștii bolșevici - doar cu plicticosul, plictisitorul:

“Nu prezintă încredere”.

Carevasăzică nu-prezintă-încredere (în ochii cui?, în ai negaționiștilor evrei!) argumentele avansate de *goi*, pe când afirmațiile mincinoase, ale lor, aruncate fără rușine, fără teamă ca

vor fi desmințite, altfel aceia vor fi... condamnați penal, ca “anti-semiți”, potrivit Ordonanței cu care se culcă și cu care se trezesc holocaustologii.

Așadar, iată textul lui I. Coja:

**“Wilhelm Filderman și Alexandru Șafran –
doi evrei pământeni vrednici de veșnica noastră pomenire**

“În raportul Comisiei Wiesel – pe care am făcut greșeala să nu stric până mai ieri nici o privire, măcar în treacăt aruncată, sunt pomenit, citat și comentat pe îndelete în capitolul **Distorsionarea, negarea și minimalizarea Holocaustului în România postbelică** în subcapitolul **Negaționismul deflectiv**. (Ce-o fi aia „deflectiv”?!)¹⁾ Mai întâi se consemnează, corect, teza unui „politician post-comunist, Adrian Păunescu”, ca fiind reprezentativă pentru poziția celor inventariați în acest capitol: *„Nimeni dintre românii care au luptat pentru Reîntregirea Neamului (de la Mareșalul Antonescu la ultimul soldat) n-a acționat în felul sângeros în care războiul îi pune pe oameni să acționeze, împotriva vreunui inamic, pentru că era evreu. Singura – și îngrozitoarea – rațiune a crimelor din Basarabia a fost pedepsirea bolșevicilor.(...) România nu a ucis evrei pentru că erau evrei.”* (s.n.) Iar apoi sunt înregistrat și eu, subsemnatul, cu o parte din argumentele pe care le-am invocat de-a lungul anilor pentru a „distorsiona, nega și minimaliza holocaustul”.

Ce am eu de obiectat la textul acesui capitol? Mai înainte de orice pretind ca în titlu să se facă precizarea că toți cei citați neagă nu Holocaustul, ci holocaustul „**din România**”, din **Transnistria**! Nici Păunescu, nici Buzatu și nici subsemnatul, nu am distorsionat, negat ori minimalizat Holocaustul și punct! Fără nici un determinant! Adică Holocaustul de pretutindeni! Inclusiv cel de la Auschwitz și alte sumbre locații, așa cum s-ar înțelege din titlul bietului capitol! Ci l-am negată numai pe cel pus în cărcă românilor! E drept, eu, unul, am făcut în mai multe rânduri apel la inteligența evreilor holocaustizanți, nu puțini și nici puțină, și le-am atras atenția cât sunt de imprudenți atunci când ne acuză pe noi de holocaust în ciuda tuturor evidențelor, căci nouă, românilor, ne este atât de ușor să ne disculpăm, iar dovezile noastre de nevinovăție, imbatabile, cu sau fără voia noastră, vor fi imediat invocate de alții pentru a nega, distorsiona etc. însuși în întregime sa Holocaustul și punct! Deci și cel de la Auschwitz etc. Că, deci, obligându-ne pe noi, ca români, să ne apărăm, argumentele noastre vor servi, în final, cauza „infamă” a celor care neagă Holocaustul și punct! Ceea ce ne sincer displace! ...Dar, deh! *Tu l'as voulu, George Dandin!*

Deci, cât de cât corect, titlul capitolului ar fi fost Distorsionarea, negarea și minimalizarea holocaustului din România. Iar propriu zis corect ar fi să fie scos din titlu măcar cuvântul distorsionare. Sub un titlu ca Negația Holocaustului din România eu, unul, recunosc, mă

înscriu oricând! Cu amândouă mâinile!...

În rest, e mult mai mult de corectat. Căci, după regula „cine zice ăla este”, capitolul respectiv chiar cu asta se ocupă: cu **distorsionarea, negarea și minimalizarea** argumentelor celor care contestă holocaustul din Transnistria, din România. Dacă încerc acum, prin rândurile de față, să îndrept ceva, nu am în vedere persoana mea, ci a celor doi evrei citați în titlul acestor rânduri: Wilhelm Filderman și Alexandru Șafran, pe care eu i-am pus în centrul de greutate al argumentației mele.

Au fost cei doi, la vremea aceea, liderii evreilor din România. Despre primul, se spune că evreii din Statele Unite îl considerau a fi „cel mai important evreu din Europa”. Amândoi au cunoscut în modul cel mai nemijlocit cu putință situația evreilor din România acelor ani și nu au stat indiferenți la tragedia coreligionarilor. Să-i luăm pe rând:

Mai întâi, **Wilhelm Filderman**. Sunt bine cunoscute scrisorile sale trimise șefului statului, Mareșalul Ion Antonescu, pentru a protesta față de vexațiile, împinse până la ucideri, de care - se plângea Filderman, aveau parte evreii evacuați în Transnistria. Este binecunoscut și răspunsul Mareșalului. Este însă puțin cunoscută împrejurarea că la un moment dat, adunându-se mai multe motive, **Mareșalul Ion Antonescu l-a deportat în Transnistria chiar și pe Wilhelm Filderman**, nu pentru că acesta ar fi întrunit condițiile care determinau acest gest administrativ extrem, ci pentru că în felul acesta Mareșalul a vrut „să-i închidă gura”! Adică știindu-l pe Filderman om de onoare, Mareșalul a socotit că de îndată ce liderul evreu va vedea la fața locului cum sunt tratați evreii în Transnistria, va înceta să mai umble cu memorii disperate că piere evreimea din România! Că sunt uciși și batjocoriți evrei nevinovați! Etc., etc... De fapt, nu se știe exact-exact din ce pricină a fost Filderman dus să locuiască câteva luni printre evreii „strămutați” în Transnistria, dar cunoaștem foarte exact efectul acestui exil: **Filderman nu i-a mai scris Mareșalului nici un rând de protest față de soarta evreilor din Transnistria și n-a mai produs nici un text despre „holocaustul” din Transnistria. Nici măcar după 23 august 1944**. Ba chiar a fost de acord, în primăvara lui 1944, ca alături de alți evrei, inclusiv lideri sioniști, să facă loby în Occident pentru ca Alianții să menajeze interesele României și să evite ocuparea României de către Armata Roșie, eventual printr-o debarcare anglo-americană în Balcani, răsplătind astfel poporul român pentru „oaza de liniște” oferită evreilor în anii 1938-1944. (Expresia „oază de liniște” aparține altui mare evreu martor al evenimentelor: Moshe Camilly Weinberger...).

Scurt timp după instalarea evreilor comuniști la putere în România, Wilhelm Filderman a emigrat în America. Anti-comunist fervent, Filderman a emis principiul potrivit căruia **un evreu, în măsura în care este comunist și se atasează de marxism, încetează a mai fi evreu!**... A fost atât de sincer în această atitudine încât nu a pregetat ca în 1955 să depună mărturie în favoarea tinerilor români care atacaseră ambasada română de la Berna, de unde au sustras documente extrem de compromițătoare pentru comuniști. Din păcate, fără

să le fi fost în intenție, atacul lor s-a soldat cu uciderea nepremeditată a lui Aurel Șețu. La procesul care a urmat, Wilhelm Filderman a trimis o declarație în sprijinul tinerilor luptători anticomuniști, declarație înregistrată la un notariat din New York – unde locuia, iar declarația, avântat anticomunistă, face un succint portret al României ultimilor 15 ani, prilej de a vorbi și despre Mareșalul Ion Antonescu. Iar Filderman o face în termeni clari și extrem de pozitivi. De atunci acest text circulă cu un fel de supratitlu, „*Testamentul lui Filderman*”, cam nepotrivit. Eu am citat deseori din acest text, pe care l-am și publicat integral într-una dintre revistele lui Adrian Păunescu. Citez fraza cheie: **„Mareșalul Antonescu a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuși la persecuțiile germanilor nazisti”**. Raportul Wiesel exprimă îndoieli asupra autenticității acestui text, afirmând că sursa sa ar fi un articol din revista „Baricada”. Repet, declarația lui Filderman apare citată, uneori integral, în lucrările dedicate „atacului de la Berna” și procesului care a urmat, la al cărui dosar a fost depusă declarația lui Filderman. Iată și fraza de început a declarației: **„Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Boradway at 71 St, declar următoarele...”** Așadar, documentul există! Pot face trimitere chiar și la biroul de avocatură unde s-a înregistrat declarația lui Wilhelm Filderman. Mă pun la dispoziția comisiei Wiesel cu această informație.

Autorii raportului Wiesel, în măsura în care au monitorizat corect prestația mea pe ogorul distorsionării și al negării, ar fi trebuit să înregistreze și cea mai importantă referire pe care am făcut-o la persoana lui Wilhelm Filderman, precum că este autorul unor Memorii despre anii petrecuți în România. Prețiosul manuscris a fost lăsat în grija secretarului său, cu indicația de a fi predat Academiei Române de îndată ce va cădea comunismul, spre a fi publicat. Din păcate, *Memoriile* lui Filderman nu au ajuns la destinatar, iar în momentul de față manuscrisul se află în arhiva de la Yad Vashem „sub cheie”. Expresia „sub cheie” am preluat-o de la Teșu Solomovici, dintr-un text al acestuia care confirmă existența și soarta „Memoriilor” lui Filderman. Răposatul Jean Ancel, cât era el de dedicat Holocaustului, nu a avut voie să consulte acest document. A avut onestitatea să i se plângă colegului său Gheorghe Buzatu pentru acest afront. Eu am aflat prima oară de aceste *Memorii* pe la începutul anilor 90, direct de la Eugen Simion, care le-a și văzut la Paris, acasă la executorul testamentar al lui Filderman. Întreb: de ce Comisia Wiesel nu a încercat să consulte acest document și afirm: **Memoriile lui Filderman au toate șansele să fie documentul cel mai important cu privire la așa zisul Holocaust din România. Iar faptul că accesul la acest document este blocat chiar de cei care ne acuză de holocaust nu poate fi interpretat decât într-un singur fel: Memoriile lui Filderman contrazic acuzația de genocid adusă Mareșalului Ion Antonescu și României.**

Recomand comisiei Wiesel să ia urma *Memoriilor* lui Filderman printr-o discuție cu fostul președinte al Academiei Române. Eugen Simion mai știe și altele... De la Nicolae Cajal îndeosebi.

Despre **Alexandru Șafran**, care a fost Marele Rabin al evreilor din România aceluiași ani, am povestit de mai multe ori cum, cu ocazia vizitei în România, în 1995, s-a întâlnit cu dl Șerban Alexianu, fiul lui George Alexianu, cel pe care Ion Antonescu l-a numit guvernator al Transnistriei și pe care toată istoriografia holocaustizantă îl acuză că este principalul vinovat de „holocaustul din Transnistria”. George Alexianu a fost condamnat la moarte pentru aceste crime și executat odată cu Mareșalul, în 1946. În 1995, după o jumătate de secol, Alexandru Șafran, lider spiritual al evreilor din România, s-a întâlnit cu feciorul celui ce a ucis vreo două sute de mii de evrei și i-a înmănat următorul înscris: „Lui Șerban Alexianu, amic din tinerețea noastră, în amintirea ilustrului său părinte, care în întreaga-i viață și activitate profesională și mai ales în perioada neagră a războiului a făcut din inimă și total dezinteresat atât de mult pentru comunitate. A plătit la comanda comunistă cumplit și total nedrept. Întreaga-i suferință să-i fie izbăvită.”

Am publicat de mai multe ori acest text care mi s-a părut atât de clar și de ... definitiv, capabil să pună punct discuțiilor despre crimele din Transnistria! L-am publicat cu mare grabă, temându-mă ca nu cumva bietul rabi Șafran să se prăpădească și să nu apuce să autentifice, măcar și prin tăcere, prețiosul înscris. Alexandru Șafran a mai trăit după 1995 ani buni și nu a dat nici un fel de dezmințire. I-am făcut și o scrisoare deschisă, publicată în „România Mare”, despre care nu avea cum să nu afle. Aflu din raportul Wiesel că eu, subsemnatul, nu am prezentat prea mare încredere, drept care „unul dintre autorii acestui raport, politologul Michael Șafir, l-a contactat pe nepotul bătrânului (91 de ani la acea dată) rabin, Dan Șafran, pentru a ajuta la clarificarea autenticității dedicației. Rabinul Șafran a răspuns că roagă să fie recitite rândurile pe care le scrisese despre Alexianu în memoriile sale. Guvernatorul este menționat o singură dată, fiind descris ca „renumit pentru cruzimea sa”... Așadar, marele rabin nu dezmente că s-a întâlnit cu dl Șerban Alexianu și nu dezmente nici cele declarate în scris în fața și pentru uzul acestuia. Sunt convins că Dan Șafran, ca nepot și persoană interesată de subiect, s-o fi mirat de întâlnirea prietenească dintre bunicul său și fiul celui care a ucis sute de mii de evrei nevinovați și l-o fi întrebat pe Alexandru Șafran mai înainte de orice dacă este adevărat că s-a întâlnit cu Șerban Alexianu și de ce s-a întâlnit? A adus Dan Șafran la cunoștința dlui Michael Șafir răspunsul primit? ²⁾

Per total, este însă de neînțeles comportamentul Comisiei, căreia îi reproșez următoarele:

(a) Comisia nu a verificat ea însăși existența și autenticitatea textului. Era foarte simplu și ușor să mă convoace la comisie și să-mi ceară toate lămuririle. Eu, altminteri, **m-am oferit în mod public să colaborez cu Comisia** deoarece la Vatra Românească există un grup de cercetare a Holocaustului, care a ajuns la anumite rezultate, deține unele

documente interesante etc. Nimeni nu ne-a căutat. Nici măcar „politologul” Michael Shafir... Le-a fost mai ușor să-l contacteze, în Suedia, pe Dan Șafran. Nu m-aș mira să aflu că acesta s-a deplasat în Elveția ca să stea de vorbă cu bietul rabin. De ce „bietul”? Pentru că ulterior marele rabin a fost atacat pentru declarația dată lui Șerban Alexianu, câțiva experți în Holocaust declarându-l senil, oportunist etc. Nepotul său nu i-a sărit în apărare... Precizez eu: declarația rabinului a fost dată în 1995, când a venit în România, a ținut un frumos discurs în Senatul țării, a dat numeroase interviuri etc. și nimeni n-a zis că n-ar mai fi întreg la minte!

(b)Comisia nu a binevoit să ia legătura cu însuși dl Șerban Alexianu și să-i ceară să vadă înscrisul. În plus, dl Șerban Alexianu, ca fiu al guvernatorului Transnistriei și ca persoană care de ani de zile se luptă cu justiția română, pretinzând că tatăl său, George Alexianu, în 1946 nu a avut parte de o judecată dreaptă și de un proces corect, e de presupus că deține niște informații și documente care ar putea interesa o comisie ea însăși interesată de aflarea adevărului. Parte dintre aceste documente Șerban Alexianu le-a depus la Tribunal, măcar acestea să fi fost cercetate de Comisia Wiesel. Această omisiune – după mine foarte gravă, dovedește, cel mai probabil, lipsa de interes pentru aflarea adevărului, dovedește că Comisia Wiesel a știut dinainte la ce concluzii va trebui să ajungă și n-a mai pierdut vremea nici măcar ca să se facă că caută adevărul...

Mă simt obligat să suplinesc acest dezinteres și să enumăr eu câteva lucruri pe care Comisia Wiesel le-ar fi aflat de la dl Șerban Alexianu. **Primul** lucru de mirare este că Alexandru Șafran, marele rabin de Geneva și fost rabin șef al evreilor din România, venit în România numai pentru câteva zile și suprasolicitat de toată lumea, de la Vlădică până la opincă, și-a făcut timp să se întâlnească cu dl Șerban Alexianu, fiul, repet, al celui condamnat la moarte și executat în 1946, pentru genocid, pentru uciderea în tragica Transnistrie a două sute de mii de evrei. De-a ne mirare și mai tare este locul unde s-a produs întâlnirea: **acasă la Nicolae Cajal, președintele Federației Comunităților Evreiești din România!**... Ce să caute fiul asasinului de evrei în casa lui Nicolae Cajal?

Explicația ne-o dă chiar înscrisul lui Alexandru Șafran: „amici din tinerețea noastră”. Toți trei se cunoșteau din anii războiului. Se întâlneau de obicei la Alexianu acasă, acasă la asasinul de evrei, așadar! Nicolae Cajal venea cu taică-su, medic care îngrijea de copiii guvernatorului Transnistriei... Venea Nicușor Cajal și se juca cu copiii asasinului, cu care a legat astfel o prietenie care a durat toată viața, până la moartea sa, regretată de toată lumea bună... Cum se împacă această prietenie dintre liderul evreilor din România și fiul lui George Alexianu cu ideea că George Alexianu poartă răspunderea [suprimării] a sute de mii de vieți evreiești?!... Alexandru Șafran, mare rabin, era ceva mai în vârstă, nu venea la Alexianu acasă ca să se joace cu copiii acestuia, ci ca să le dea lecții de limbă germană! În fapt, aceste lecții erau un bun pretext pentru rabin ca să păstreze, fără știința nemților, un

contact permanent cu guvernatorul Transnistriei, prin care a făcut o sumedenie de aranjamente și intervenții pentru a ameliora situația evreilor evacuați în Transnistria. La toate acestea se va fi gândit bonomul rabin când a zis despre George Alexianu că **„a făcut din inimă și total dezinteresat atât de mult pentru comunitate”**. Nimeni nu putea ști asta în 1995 mai bine decât rabi Șafran!

Așadar, la inițiativa marelui rabin cei trei s-au întâlnit la Cajal acasă, revederea lui Șafran cu dl Șerban Alexianu petrecându-se după 50 de ani. Cât va fi fost de emoționantă!... La un moment dat, Nicolae Cajal, gazdă perfectă, i-a lăsat singuri pe musafirii săi, poate au ceva mai deosebit să-și spună. Atunci s-a produs momentul de grație, **clipa astrală când rabinul șef al Genevei a decis să-și răscumpere deceniile de tăcere deloc nevinovată!** Va fi înțeles cum i-a fost copilului să (supra)viețuiască purtând povara de a fi fiul unui criminal de război executat împreună cu marele criminal Ion Antonescu. Din adâncul sufletului său s-a iscat curajul ce i-a lipsit până atunci, a apucat, la întâmplare, o bucată de hârtie de pe biroul lui Nicolae Cajal, și pe coperta interioară a unei cărți a consemnat pentru eternitate mărturia sa despre **George Alexianu în postură de mare binefăcător al evreimii din România**, postură pe care nimeni nu o putea cunoaște la fel de bine ca Eminența Sa. I-a înmânat fostului său elev înscrisul, l-a lăsat să-l citească, bucurându-se de ce putea citi pe chipul copilului septuagenar din fața sa, și atât i-a mai spus: *„Îți dau acest înscris ca să-l publici, dar am o singură rugămintă: să-l publici după moartea mea. Nu mai am mult de trăit...”* După care s-a îmbrățișat cu fostul elev, cu gazda, și a plecat pe unde era așteptat de atâta lume. În urma sa, dl Șerban Alexianu s-a simțit dator să-i arate și lui Nicolae Cajal ce a primit, iar acesta citind înscrisul a înmărmurit, căci și-a dat seama bine de importanța mărturiei. Dar a avut onestitatea să nu distrugă petecul de hârtie, poate că nici nu i-a trecut prin minte. Cert este că dl Șerban Alexianu a ajuns acasă cu comoara întreagă, neatinsă. Asta până când a avut ghinionul să se cunoască cu subsemnatul și să-mi relateze cele petrecute la Cajal acasă. L-am întrebat: *„Și aveți de gând să nu publicați acest text decât după moartea Eminenței sale? Negreșit, așa i-am promis! Dar dacă nu moare mâine sau poimâine, ci moare după dumneavoastră?! Asta e!”*, a ridicat din umeri domnul Alexianu. *„Măcar ați făcut niște copii xerox ale textului?”*, am întrebat. Da, făcuse, așa că la plecare am luat și eu una, am băgat-o în buzunar și i-am spus: *„Domnule Alexianu, eu nu i-am promis nimic rabinului Șafran!”* și m-am grăbit să public de mai multe ori acel înscris, am avut grijă să aflu și Eminența sa de publicarea textului, m-am bucurat să văd că a mai trăit ani buni după aceea și că nu a avut de formulat nici o dezmințire, nici un protest etc.

Trebuie însă să mărturisesc gândul cel mai ciudat pe care mi l-a stârnit comportamentul rabinic: cerându-i dlui Alexianu să publice textul numai după moartea sa, bietul rabi mi s-a părut că dovedea o tare firavă și precară credință în Dumnezeu. **Nu cumva o fi ateu?!**, m-am întrebat, căci acest comportament este tipic pentru cine nu crede în

viața și judecata de apoi. Mă rog, dacă rabinul Șafran chiar se închină la același Dumnezeu ca și mine, mi-am zis, înseamnă că mai mult se teme de oamenii de aici decât de Dumnezeu de dincolo, ceea ce pentru un rabin mi se pare grav de tot! Firește, **normal, adică creștinește și onorabil, era ca acea declarație Alexandru Șafran s-o fi dat în 1946, la proces! Probabil că o asemenea declarație l-ar fi salvat pe George Alexianu de la condamnarea la moarte, l-ar fi salvat și pe „amicul din tinerețe” de la viața pe care a dus-o sub comuniști!** Cu toate acestea, mai bine mai târziu decât niciodată: declarația rămâne extrem de utilă, căci mai salvează ceva, ceva foarte important: Onoarea familiei Alexianu și a Neamului românesc. Dar nu mă împac nici azi cu cererea rabinului: mărturia sa să-și producă efectele numai după moartea sa, când nimeni nu-i mai poate reproșa că a pus principiile morale mai presus de orice... De orice interese naționale sau cum le-or fi numind cei care, după publicarea declarației, într-adevăr au și sărit la bietul rabi, încă de pe când mai trăia, cu jigniri și acuze netrebnice. Zău că-mi pare rău că m-am băgat, dar de unde era să știu eu că bunul Dumnezeu îi va da destule zile dlui Alexianu?! Și mai ales de unde să știu că declarația rabinului șef, a marelui rabin, nu va avea nici o urmare printre mercenarii Holocaustului?! Crezusem, naivul sau imbecilul de mine, că în felul acesta, cu un document atât de clar și de autorizat, se va pune capăt balivernelor inventate de toți specialiștii în istoria PCUS, reciclați în istorici ai holocaustului. Dar de unde?!... Nimic nu-l tulbură pe alde Mihai Ionescu & comp. Lya Benjamin și toți ceilalți, toți o apă și-un pământ, nimic nu-i abate din a susține mai departe **minciuna transnistrean**?!...

...Trebuie spus că publicarea textului „rabinic” nu a afectat relațiile dlui Șerban Alexianu cu Nicolae Cajal. (De altfel, cineva din familia unui prim ministru cu ascendenți evrei binecunoscuți și știuți, mi-a povestit că în particular Nicolae Cajal nici nu vroia să audă de vreun holocaust în România. Făcea în public vorbire de așa ceva foarte rar și numai cât să nu se expună la criticile exaltaților din Comunitate. „Avem și noi Vadimii noștri”, obișnuia Cajal să spună...)

Cei doi, Alexianu și Cajal, au mai avut o discuție ceva mai deosebită, despre care Comisia Wiesel ar fi trebuit să fie interesată. A fost cu ocazia vizitei istorice a Papei Ioan Paul al II-lea. La recepția dată de Papă, a fost invitat și Nicolae Cajal. Până aici nimic de a se mirare cineva! Dar ce a căutat la recepție dl Șerban Alexianu? Căci da, onorată comisie Wiesel, din dispoziția Papei la recepție, printre invitații români cei mai reprezentativi și mai vrednici de o asemenea cinste, s-a numărat și dl Șerban Alexianu!... Repet: **dl Șerban Alexianu a fost invitat la recepția pe care Papa Ioan Paul al II-lea a dat-o la București în onoarea celor mai vrednici români!**

Se pun în mod logic două întrebări: (1) **Care merite deosebite ale dlui Șerban Alexianu îl recomandau pentru această onoare?** (2) **Papa și Vaticanul nu știau al cui urmaș, al cui fiu este dl Șerban Alexianu? Nu știau adică cine a fost George Alexianu?** Cele două întrebări au un singur răspuns: Ba știau foarte bine! În 1943, celebrul

Papa Pius al XII-lea a dispus ca nuniul papal Andrea Cassulo să efectueze o inspecție umanitară în Transnistria, ca să verifice acele zvonuri potrivit cărora evreii erau ținta fără apărare a unui regim de genocid etc. Inspecția s-a efectuat aproape concomitent cu o anchetă similară a Crucii Roșii Internaționale. Cele două atât de onorabile instituții au ajuns la aceeași concluzie, pe care noi o putem deduce din faptul că prin dispoziția aceluiași papă **profesorul George Alexianu, guvernatorul Transnistriei, a fost decorat cu cea mai înaltă distincție acordată de Vatican în acel an: ordinul „Orbis et Urbis”**. **Este și cea mai mare distincție papală primită vreodată de un român!** Un român pe care mai apoi „noi” l-am condamnat la moarte pentru exact aceleași fapte: felul cum s-a purtat față de evrei în calitate sa de guvernator al Transnistriei. („Noi”, adică justiția din anul 1946.) Așadar, la acea recepție atât de selectivă, prin dl Șerban Alexianu a fost invitat, de fapt, George Alexianu, guvernatorul criminal de război din Transnistria... Iar dacă iei seama la faptul că la recepție dl Șerban Alexianu a fost mereu în preajma prietenului său Nicolae Cajal și vice-versa, poți spune că la recepția dată de Papă au participat braț la braț guvernatorul Transnistriei și președintele Federației Comunităților evreiești din România. Cum de a acceptat Nicolae Cajal această postură și însăși prietenia de-o viață cu Șerban Alexianu? Simplu de răspuns: **Nicolae Cajal cunoștea foarte bine adevărul despre ce a fost în Transnistria!** De aceea nu s-a simțit un trădător al neamului său evreiesc atunci când, din copilărie și până la moarte, a rămas un fidel prieten al familiei Alexianu! Altă explicație nu există! Este o explicație logică, cu prisosință acoperită de realitatea faptelor.

...Structura vădit literară a celor povestite aparține strict faptelor relatate. Coincidențele produse și semnalate dacă poartă un sens, un mesaj, acela nu aparține subsemnatului, ci Marelui Scenarist care, pentru a lega mai strâns cele două nume din titlul acestor pagini a făcut ca în acea clipă de uitare de sine, când rabi Șafran s-a uitat în jur după o foaie de hârtie, mâna, inspirată din Înaltul Cerului, să apuce o cărticică, pe a cărei copertă interioară, cum spuneam, să lase prețioasa inscripție. Merita, aș zice, s-o sape în piatră sau aramă, pentru a-i da și eternitatea materială. Dar și mai bine s-a gândit ca mâna rabinului să apuce taman cărticica, cunoscută, semnată de Wilhelm Filderman (în colaborare cu Sabin Mănuilă), unde, în concluzia celor prezentate, se afirmă că – și citez din memorie, **„România este țara în care au supraviețuit cei mai mulți evrei!”** Coincidență mai semnificativă e greu de imaginat!

O ultimă punte între cei doi: amândoi proveneau din vechi familii de „evrei pământeni”, categorie azi uitată, lichidată nu de holocaust, ci de ravagiile și nebunia sionismului... Dar despre acești admirabili evrei, evreii pământeni, cu altă ocazie.

Ion Coja”

1) Îi recomand lui I. Coja să consulte volumul lui Shafir (apărut, unde

în altă parte decât la Politrom?)- i-am uitat titlul - și bine am făcut - în care autorul mă acuza, în foarte treacăt, de antisemitism în **Săptămâna Roșie**, însă într-o notă de subsol mărturisea că nu citise cartea despre care vorbea. Acolo și așa a fabricat spițerul Shafir chestia cu “deflectivul”.

2) Citind acest text mi s-a luminat un episod dintre cele mai triste:

În 2004, publicasem la Polirom **Din Calidor** și eram pe calea cea bună cu editarea, în sfârșit!, a ediției adevărate, integrale, a **Culorii curcubeului**. Lidia Bodea, director editorial, mi-a recomandat **Jurnalul** Gabrielei Melinescu - în care eram pomenit și eu - apărut la ei, la Polirom și mi l-a trimis. Atât eu, cât și Ana (mai ales ea) am fost... transportați: citisem un roman și încă unul foarte bun. Nu era chiar ca **Bobinocarii**, dar pe-aproape. I-am scris Gabrielei Melinescu pe adresa transmisă de Lidia Bodea. Era o epistolă de regăsire a unei prietenii întreruptă de boală, de moarte, de mutare în Elveția, de revenire în Suedia. O scrisoare jubilatatorie, după citirea excelentei proze intitulate **Jurnal suedez**. A trecut o lună - nici un răspuns. Am rugat-o pe Lidia Bodea să-mi confirme/infirmă adresa Gabrielei. Da, scrisesem la adresa bună. Mă întrebam dacă nu cumva se întâmplase o altă tragedie, când... iată, în loc de răspuns de la Gabriela îmi este returnată scrisoarea: scrisoarea mea. Polițaiul care aș fi putut deveni (atunci n-ar fi scăpat de baioneta legii nici Iliescu, nici Brucan, nici Pleșiță, nici Enoiu, nici Petre Roman, nici Măgureanu, nici Caraman, nici “prietenii” Babiuc, Voican-Voiculescu-Clitorix) mi-a adus la cunoștință: scrisoarea fusese deschisă; scrisoarea (din plic) fusese manipulată mult timp, de mai multe mâini ale “unor persoane” - în afară de destinatară. Așa ceva se întâmplă în țările/regimurile politice unde funcționează cenzura - dar în Suedia, oameni buni? Apoi... (de aici încolo încep deducțiile) scrisoarea-pierdută însoțită de un bacșiș (chiar și în Suedia se pot descuria “problemele” cu bacșișul) scrisoarea a fost încredințată poștaşului, rugat să facă el în așa fel încât să dea impresia ca destinatarul nu mai este de găsit la acea adresă...

Concluzia la care am ajuns - nu a doua zi, nici în a treia, ci după vreo săptămână - ne-a întristat foarte, pe Ana și pe mine. Nu fusese prietenii la toată în România, însă după exil, devenisem: în aprilie 1977 soțul ei, editorul suedez René Coeckelberghs, trimisese la București, un mesaj de protest împotriva arestării mele, scrisese și un poem dedicat mie, se afla în curs de a edita **Gherla** în suedeză... - astfel pierzându-și “prietenii” de la București: Fănuș Neagu, Țoiu, Breban, Chiriță, Sorescu, Blandiana (dacă se solidarizase cu Goma...). În luna mai 1978 avusesem șansa de a călători împreună cu Eliade, la Stockholm, cu prilejul dublu: un congres al PEN Clubului și apariția în suedeză - la Coeckelberghs Förlag - a unor cărți ale noastre. Am rămas în bune, calde relații, nu doar epistolare până... Până când... După o lungă tăcere am aflat ca se mutaseră în Elveția, unde fondaseră o editură de artă. Apoi am aflat ca René murise. Apoi... tăcere.

Din **Jurnal** am dedus (Ana și cu mine ne luăm răspunderea deducției) că Gabriela Melinescu își găsisse un echilibru în (re)aderarea la tezele iudaice. Tot din **Jurnal** am înțeles că cel mai apropiat om al său, la Stockholm, era Dan Șafran. Abuzând, în continuare de “intuiții”, amândoi avem nerușinarea de a afirma: Dan Șafran, nepotul rabinului, dacă și-a făcut datoria de evreu, nu și-a făcut datoria de om: nu a transmis ce trebuia să transmită (și să susțină) - în chestiunea Alexianu. Abia în ultimul

rând nepotul rabinului Șafran este vinovat pentru ca a dezinformat-o pe Gabriela Melinescu în legătură cu “antisemitul Goma”: sunt convins: Gabriela Melinescu nu citise un rând din ceea ce scrisesem eu, “antisemit”, i-a povestit Dan Șafran ce îi povestise Michael Șafir căruia îi povestise “R. Ioanid”. Astfel a convins-o pe Gabriela Melinescu de a rupe orice legătură cu fiorosul mâncător de evrei Goma - începînd cu nevasta-sa și cu fiu-său.

3). I. Coja se arată nepermis de... creștin cu rabinul Șafran, reproșîndu-i că... nu era creștin - adică nu a spus adevărul în legătură cu Alexianu. Dar Rabinul era evreu curat și s-a comportat ca un evreu curat, fidel credinței lui străbune, nu moralei “trădătorilor” creștini. Perfect duplicitar, a ieșit basma curată și față de români (prin dedicația... scrisă esopic, încât l-ai fi confundat cu un brav prozator român rezistent prin cultură), dar și față de evreii săi, pe care nu i-a trădat cu nici un chip prin rostirea limpede a adevărului - dăunător evreilor. Cât despre nepotul său de la Stockholm, Dan Șafran, am spus ce era de spus...

Luni 28 iulie 2008

Flori Stănescu mă consolează: nici pe site-ul Nemira nu figurez, deși acolo am publicat trei cărți: **Justa**, **Jurnal** (în trei volume) și **Scrisuri**. Gata, sunt consolată.

Marti 29 iulie 2008

Nici în catalogul editurii Univers nu mai exist : acolo mi-au ieșit **Ostinato** în 1991 - pentru care am primit premiul Uniunii Scriitorilor (te pomenești că m-au radiat și din cataloagele premițiilor! - ce nu face un Manolescu, ajuns plutonier al scriitorilor) și, după multe peripeții, **Gardă inversă** (1997): a, da, acolo fiind “prietenu” Mircea Martin, înjunghietorul pe la spate. Povestea cu prezenta-absența din cataloagele editurii nu mă preocupa, nici nu știam ca există așa ceva (cu atât mai puțin că există... neexistarea unui autor) până când Mariana Sipoș, scriind **Destinul unui disident...** (sic) mi-a comunicat noutatea - însă numai isprava lui Liiceanu: Humanitas anunța ca nici... imaginile copertelor nu sunt... disponibile. Păi dacă eram incontrollabil, după cum ukazul Monicăi Lovinescu...

Și editura Dacia a cunoscut mari tulburări, schimbări de direcție, de program, însă până alaltăieri, în catalogul ei existam cu trei jurnale și cu o reeditare a **Patimilor după Pitești...**

La Biblioteca Apostrof am supraviețuit: “Paul Goma: **Sabina** (colecția "Ianus", 1991). Eh, Marta...

În Biblioteca Revistei Familia sunt de găsit datorită lui Florin Ardelean - care scrisese câteva articole în revista *Familia*

- și care a îngrijit **Culoarea curcubeului 77**, “ediția a doua”, din 1993, după ce prima fusese topită de Liiceanu, în 1992; precum și **Scrisori întredeschise, singur împotriva lor** (1995), volum îngrijit de Laszlo Alexandru, de Florin Ardelean, Traian Ștef, Tiberiu Ciorba.

Miercuri 30 iulie 2008

Minune mare minune: Xiti îmi indică, doar pentru ziua de ieri, 6 vizite din Israel ale site-ului meu. “Vizite” semnifică : cineva, o singură persoană, a intrat, ieri, de 6 ori ; dar ar putea să fie și 6 persoane; și 4 - dacă 2 au intrat de câte două ori...

Bănuiesc ce s-a petrecut: “telefonul... arabo-evreiesc” a funcționat: «Vezi ca Goma iar ne înjură, în **Dialogul cu Flori Stănescu!**», iar eternele victime ale *goi*-lor antisemiți s-au grăbit să citească, ei, cu ochii lor, înjurăturile. Ce au înțeles - altă poveste; iar ceea ce au povestit ei altora, indemnându-i să mai citească o calomnie de-a lui Goma - o și mai alta.

Nu mă mai întreb de ce “colegii” mei, scriitori români au recurs și la această metodă de ne-ființare, de ne-existențiere a mea: *ștergerea din cataloagele editurilor în care am publicat câte ceva*. Eu cunosc răspunsul pe care ei înșiși nu și-l explica, deși îl aplică:

Ștergerea din cartea de imobil!

Această “acțiune” - numită argotico-poetic - nu are sens decât pentru cei care trăiseră realitatea... cărții de imobil, adică a celor care au acum peste patruzeci de ani. Însă chiar așa, români fiind, amnezici structural, tentați să acumuleze oarecari amintiri, dar exemplele “mediului” (nu sfaturile; părinții nu dau sfaturi copiilor, ci dau exemplu - de regulă : ce să *nu* facă) i-au lucrat, deci au făcut ce au văzut că se face în familie, în gașcă, în cartier : când cineva nu poată să-și învingă interlocutorul cu argumente, cu insulta, cu ciomagul (deși ciobanul miorițic preferă pietroiul cu care strivește capul “fratelui” său în timp ce acela doarme) apelează la magie. Ștergerea din cartea de imobil aplicată mie este magia românească, construită pe real: spargerea, ștergerea imaginii mele - în lipsa păpușii de cârpă ori din ceară înțepată în “inimă” - se face cu oarecare efort (al **ștergerii!**... de mână...) - dar ce ușurați devin frații mei știind că, pe de o parte au scăpat de mine - dacă m-au șters din cartea de imobil... - pe de alta nu vor putea fi acuzați că mi-au făcut un rău, care?, acela de a fi zis (în glumă, ce Dumnezeu!) că m-au... șters din cartea de imobil? Nu mai știu românește, eu care pretind că...etc etc?

Rezultatele acestei colegiale, intelectuale acțiuni (de “ștergere...”) se constată prin... absența mea din acele cataloage editoriale unde dictează noii cenzori; neoproletcultii; kultarmeii din România post revoluționară. Nu știu cine a fost, cine este directorul editurii ALL și nu-l iau în seamă pe Frățilă, din câte am mirosit prin... sârma telefonului, o persoană care se cinstește începînd de la primele ore ale zilei - îl iau în seamă pe Liiceanu. El m-a șters... din cartea de imobil a editurii Humanitas. Și pe Mircea Martin - el m-a ucis ritual-virtual din Catalagul editurii Univers. Și pe geologul director al Nemirei, unul care făcuse și ceva politica netrebnică, pe lângă un just-tovarăș.

Dar spectatorii? Să nu-i uităm pe spectatorii care plezneau de fericire intelectuală, asistînd la execuția - prin ștergere din... - a mea, mulți fiind dintre cei care ceruseseră, insistaseră, teoretizaseră ștergerea mea din scripte. Cine poate crede că indivizi de calitate a lui Buzura, a lui Țoiu, a lui Bălăiță - ultimii doi nefiind la prima lor acțiune înalt culturală (pe lângă editorul suedez Coeckelberghs de pildă) de a-l aranja pe Goma, astfel încât să nu se mai ridice - și-au înghițit veninul destinat a-mi fi împroșcat mie în obraz, la ordinul Securității, în scop de compromitere?

Asta este, iubiți confrăți: nu doar m-ați vorbit de rău, calomniat, pretins că nu am strop de talent, dar m-ați și... șters din cartea de imobil. Cum va simțiți acum - după dispariția mea prin “ștergere”? Mai în larg, mai între voi? Mai talentați, mai cu succes la femei?

Înainte de “revoluție” constatam o decădere, o degradare, o cădere a prietenilor, cunoscuților; se prăbușiseră, după 1984 (!), nu mai aveau chef decât de sine, de cărțile lor, de pașaportul lor - a se vedea jurnalele mele acoperind acea perioadă.

De la o vreme constat ca avusesem (iar) dreptate, punînd, abuziv, nedrept o bornă de hotar între noi și “cei care au, acum 40 ani” (mai ales în portretul lui O. Șimonca, din **Dialog**... Observ însă ca și comentatorii de pe forumuri au început să bată moneda pe chestia “vârstei de 40 ani”.

Doamne, Doamne, nu vor fi existînd și vești bune despre neamul nostru cel prost, prost, prost?

Joi 31 iulie 2008

Nu, domnule. Nu există și vești bune - sau măcar neutre:

Chinezii iar i-au tras pe sfoară pe ne-chinezi, în legătură cu Olimpiada. Ieri au anunțat cu seninătate că anume adrese de pe internet (Tibet, Uiguri, Amnesty International...) vor fi inaccesibile. Occidentalii mi ți s-au indignarisit, însă nimeni din lumea

asta mare nu a protestat cu adevărat, *adică amenințând că vor părăsi Olimpiada*, lăsând China cu minciunile ei și cu șanta-jele-i odgonale (de la odgoanele cu care erau cârpite).

[Eu, dac-aș fi rege... Măcar un Băsescu: față cu obrăznicia ucrainenilor în chestiunea Bîstroe, a Insulei Șerpilor, în a totalei lipsire de drepturi ale românilor din Ucraina, luînd exemplul de la ei, Ucrainenii, care au acuzat Rusia de genocid (victime: milioanele de ucraineni lichidați prin foame și prin glonte), aș formula amenințarea: **Românii vor acuza pe ucraineni de complicitate a rușilor la genocidul practicat pe spinarea românilor din Basarabia, din Bucovina de Nord, din Ținutul Herța.**

Rușii a ocupat aceste teritorii din România, în 28 iunie 1940 cu ajutorul neprecupețit al Ucrainenilor; un număr imens de ucraineni din afara teritoriilor ocupate fuseseră aduși ca funcționari, coloniști, activiști, milițieni, enkavediști. Printre cei mai cunoscuți; Hrușciiov, Cernenko, Brejnev. Să nege ucrainenii că ei nu au participat la asasinarea românilor basarabeni și bucovineni, la deportările care au urmat în mai multe valuri (unele mascate, ca de pildă “chemarea pentru deștelenirea pământurilor îndepărtate”), ce să mai vorbim de foametea dintre 1946-1947 - în care ucrainenii au fost cu atât mai vinovați, cu cât neamul lor fusese decimat (unu din zece) de către “frații” ruși (fie vorba între noi: și de ucrainenii frați), prin aceeași metodă: înfometarea, în două rânduri.]

O altă veste rea - din păcate nu este singura: soldații israelieni, în lupta lor sfântă și dreaptă pentru a pune laba și pe pământurile care le-au mai rămas palestinienilor, au tras iar în “protestatari”, proprietari de totdeauna ai măslinului, ai izvorului, ai celor câțiva butuci de vie. Dar nu cu gloanțe de cauciuc, cum făcuseră mai deunăzi. Mânia mea se îndreaptă spre gazetarii francezi care filmaseră scena și ne-o explicaseră astfel: «Iată cum soldatul israelian vizează îndelung, apoi trage - cu glonte de cauciuc - în genunchi...», îl lasă pe tânărul palestinian să se zvârcolească de durere, căzut, dar nu sonorizează un “amănunt”; viteazul soldat israelian vizase și trăsesese în genunchiul unui palestinian... arestat, **încătușat și legat la ochi.**

De astă dată viteazul trăsesese, nu cu un glonte de cauciuc, ci cu unul de război. Și nu în genunchiul unui adolescent - legat la ochi, repet: **legat la ochi** - ci în capul unui copil.

Reacția Armatei - și a guvernului: în ambele cazuri s-a deschis o anchetă. Și gata! Israelienii nu au obiceiul să răspundă la interpelări, și-o întorc: «Antisemitule!» - asta i-o spune un ovrei-rus venit alaltăieri de pe Volga unui... semit d-al locului:

palestinianul!

Dacă aş fi convins că N. Manolescu este o persoană inteligentă, cultivată, cu bun-simţ, i-aş aminti acuzaţia sa aruncată mie (“antisemit”) pentru nemaipomenita crimă de a fi afirmat despre statul Israel că este unul rasist, apartheidist, terorist. Dar Manolescu Nicolae, ambasadorul României la UNESCO “pe baza” turnătoriei de mai sus, nu merită să-mi mai cheltuiesc saliva: persoana manolească este un prostalău, un incult, un delator de cea mai scârbavnică specie: din aceia care au turnat pentru răsplată, nu de amorul artei... Am mai zis-o: acest Manolescu, oportunist imoral (de unde să i se fi luat... morala: de la Ivaşcu? De la Ivasiuc? De la Ţoiu?) a lăsat României câteva generaţii de profesori după chipul şi asemănarea sa. Vai de asemenea dascăli ieşiţi din obiala lui Manolescu! Şi vai de elevii şi copiii acestor ucenici ai Canonizatorului intelectualităţii umanioriste la Români!

AUGUST

Vineri 1 august 2008

Azi va trebui să alcătuiesc un “program al aniversărilor”. Luna august, ca și noiembrie, este plină de acestea.

Numai de mi le-aș aduce aminte, fiindcă au început a pâlpoi a nesiguranță, amenințând cu ștergerea de pe disc-durul meu...

- În 7 august 1968 Ana și cu mine ne-am căsătorit - ceea ce face 40 ani de și-la-bine-și-mai-ales-la-rău (dintr-o strachină - mai ales);

- În 14 august ziua aniversară a Anei;

- În noaptea de 20 spre 21 august 1968 rușii au invadat Cehoslovacia.

Ana și cu mine am abandonat marea de la 2 Mai și am... alergat la București. “Să facem baraj rușilor”!, am fi putut spune atunci, dacă am fi putut citi revista 22 a Adameșteancăi, unde americanistii, holocaustologiștii răcniseră de le ieșiseră ochii din cap. “Să facem baraj fascismului!” Cum e istoria asta: nu poți face nimic original, totul a mai fost făcut, spus, numai ca românii nu fuseseră informați...

Ei, da, celebra ședința în care am fost primiți în partid - condiție pentru a intra în Brigazi și a primi arme - 6 scriitori, cu o singură excepție: Ivasiuc: basarabeni și asimilați - va fi fost în... 23 august!

Sâmbătă 2 august 2008

Se anunță o zi pustie; urmată de o tristă-duminică, vorba fratelui nostru, de un mileniu, Ungurul. Așa e vara: unde te întorci, numai de estivalnici dai. Oricât de rău ar merge lucrurile, peste tot în lume, omul cu greu renunță la vacanța de vară. Nu mai merge în Grecia (acum vorbesc de francez), ci doar la Royan; și nu mai trage la ‘otel, doar la un camping; la prânz nu intră în vreun restaurant, cât de ieftin ar fi, ci mănâncă, pe o bancă, ce a cumpărat de la supermarché. Cât despre înghețată, domnișoarele și doamnele vor trebui să se mulțumească doar cu câte una, câte-două: numai pentru copii. De la camping la mare: numai pe jos, eventual cu bicicleta: benzina, bea-o-ar dracii, că tare s-a mai scumpit! Oamenii - iar acum vorbesc de aproape toți oamenii: europeni, europeni de est, americani, o bună parte din asiatici (africanii, bieții de ei, nu mai au de unde să sărăcească, se află la limita foametei) devin din ce în ce mai strâmtorați, mai săraci,

mai amenințați. Cunoștințele mele de economie sunt cu totul modeste, însă fiind cetățean al planetei, am și eu păreri - mai ales despre *cauze*: în ochii mei de basarabean fără scăpare, vinovatul de toate aceste catastrofe este Rusul. Firește, pe față și pe dos, pedosul Rusului: Americanul. În toate: în scumpirea petrolului, în dezordinea pricinuită de cultivarea nesăbuită a uriașe suprafețe agricole cu plante destinate a alimenta motoarele, nu burțile din ce în ce mai lipite de “scré” (coloana vertebrală), haosul financiar, deocamdată imobiliar - și nu în ultimul rând : războiul în Irak, declanșat de americani la instigația isterică a evreilor, devenit(ă) din cauză, efect, din efect cauză - și tot așa, în lanț... De ce tac mâlc de la o vreme belicoși țahalnici, platfussnici ca Oișteanu, Andrei Cornea, Shafir, Volovici, cei care, în cel mai pur stil agitatoric bolșevic îndemneau : «Strigați, tovarăși: *Sântem cu toții americani!*»? Nu lor le plâng de milă: nerușinați au fost din moși-strămoși, au zis ce-au zis, cândva - și ce-i cu asta?, proști au fost cei care i-au ascultat și crezut, ei, descurcăreții, totdeauna pe spinarea boilor de *goi*, nu vor resimți efectele “recesiunii” - care recesiune?, doar *goii* nu pricep ca este mișcarea normală a bursei...

Duminică 3 august 2008

Azi murit, la Moscova, Alexandr Soljenițin. Să odihnească în pace: el a făcut ce avea de făcut. Chiar mai mult decât.

Acum să vezi imne de slavă și, simetric, critice la sânge, etichete infamante: tradiționalism, misticism, antisemitism. Pietre de azvârlit în Monument se găsesc destule, primprejur, iar de nu, aduc davizii, cu mari sacrificii - de la Tel Aviv, de la Washington, de la...- ce, la București nu avem tovarăși juști, pe linie, holocaustologii emerți, ca Oigenștain-Oiștean'? Sunt curios să aflu care va fi poziția tovarășului I. Ianoși, cel care, la 22 decembrie 89 și-a schimbat rubașca de paznic al bolșevismului (el zicea: “al marxismului”) la C.C. și cu o nerușinare etnică specifică a început a ni-i explica, el nouă, pe Șalamov, pe Soljenițin... Ei, ce va zice acum Ianoși despre Soljenițin, că tot e mort și nu mai poate mușca? Dar ucenița lui: Marta Petreu; îi va consacra trei numere din *Apostrof* lui Soljenițin **sau** lui Ianoși? Dar închinătorul Breban, cel care se orientează totdeauna după busolă, cu acul arătînd, încăpățânat spre sud - nu spre Mecca, ci spre Tel Aviv? Ce **se va scrie** în *Contemporanul - Ideea Brebană*? Și câte alte duble studii despre Ianoși, la care își va da cu părerea, de la înălțimea staturii sale și fata-buna-la-toate Aura Cristi?, sub titlul generic: “Soljenițin și Ianoși”?

Luni 4 august 2008

La îndemnul Floarei Stănescu - după ce citise Jurnalul pe iunie - am început operația de recuperare a textelor dintre 1988-1993. Am urcat pe scară și bâțâind de spaimă că uite-acum o-să-dau-buca, vorba poetică a basarabeanului, vorbind despre căderea, bușeala copiilor la primii lor pași, am extras clasoarele cu pricina. Încă nu știu în ce stare sunt textele de acolo și dacă există toate contribuțiunile mele; și ce vor fi "conținând", citat din nemuritorul Brucan. La urma urmei, abia acum (în august 2008) le descopăr. Iată la ce este bună pierderea memoriei; descoperi chestii acoperite de uitare! Până acum am recuperat doar "Reptila sunt eu!", replica dată lui Iosif Petran, în 1988, porcăriei scrise de el în *Minimum* cu un an mai devreme. Îmi trebuise un an întreg și ajutorul de neprecupețit al prietenului pe atunci: Shafir, pentru ca această publicațiune mirodană de la Tel Aviv să accepte - parțial! - dreptul meu la replică. Ce timpuri! Ce prieteni - dar ce parteneri de polemice!

Marti 5 august 2008

Tocmai notam în Jurnal ceva despre Soljenițin când s-a întrerupt curentul electric (au început reparațiile estivale) și mi s-a șters scrisul. Să văd dacă nu cumva mi-au corupt niscai fișiere.

Miercuri 6 august 2008

Copiez cât pot de repede (voi face trierea mai târziu) "ecourile" dispariției lui Soljenițin:

Prietenul epistolar Mihai Ciucanu îmi scrie emoționat-emoționant:

"E ceva indescriptibil - parca se rupe ceva din tine. Am ramas (aproape) singuri. Dar parca mai mult deranjeaza prostiile jurnalistilor. Cel putin in Romania e prapad! La noi Soljenitin nu e cunoscut deloc; am fost orpilat cand am aflat ca in Jugoslavia Arhipelagul GULag a fost publicat in 1988 (optzecisiopt!), la noi nu se gaseste nici in biblioteci. Am auzit-o luni la Radio Romania Actualitati pe Ana Blandiana (a fost prezentata ca "disidenta") spunand cateva vorbe despre Soljenitin. Mi-a venit sa vomit. (Asisderea cand am citit textul analfabetului jurnalist de la 'Cotidianul' : http://www.cotidianul.ro/blestemul_soljenitin-54097.html - scrie - tampitul : << Ajungem astfel la „antisemitismul“ lui Soljenițin care, în obsesia lui de a lămuri contextul în care a izbucnit revoluția din octombrie, ajunge la opinii despre comunitatea evreiască

mai mult decât incomode și bazate pe documente „puțin cunoscute“, cum spunea el. >> Iar mai la vale : << Problema antisemitismului este asociată de câțiva ani și cu imaginea lui Goma. Una dintre cauzele acestor etichetări, uneori pripite, vine și din esența incomodă a unor astfel de personalități. Acești oameni se orientau sau încă se orientează aproape instinctiv către subiectele tabu sau cel puțin incomode.>> Fac prinsoare ca boii acestia nu au citit nicio carte de Soljenitin sau Goma.) In ultima vreme l-am considerat un dar de la Divinitate, dar, asemena lui Iisus noi l-am batjocurit. (De vreo luna de zile am repetat - mai in fiecare zi - gandurile lui turnate in versuri pe patul de spital :

Oare cand am pierdut si-am risipit fara folos semintele binelui azvarlindu-le-n hau?/Caci tanar si eu mi-am purtat pasul pios pe sub arcadele templului tau./ Trufasa, atatata din pagini de carte, mintea mea pipaia absolutul/ Toate tainele lumii pareau deslusite, destinul parea maleabil ca lutul/ Sangele fierbinte ... dulci naluciri vaporozes dansand dinaintea-mi in calp curcubeu/ Demn, fara larma se spulberase, cetatea credintei in sufletul meu!/ Dar acum, cand o taina m'a smuls nefiintei, ridicandu-ma din colbul cernit,/ Eu ud cu lacrima recunostintei cararea ce mi-ai harazit./ Acum stiu ca nu eu, ratacind prin dileme, mi-am scris intinerariul cel viu,/ Ci aurora gratiei divine ce mi s'a harazit intr-un tarziu./ Acum, dramui apa vietii mele ca pe mied, umil intre sclipiri diamantine /Si, o Domn slavit al Lumii, iarasi cred, / Tu, si cand te-am tradat ai fost cu mine.

Dumnezeu sa-l odihneasca!

Tot el (Ciucanu) îmi trimite bibliografie:

Cotidianul, sub semnătura lui Costi Rogozanu: “Blestemul Soljenițin:

“Moartea lui Soljenițin readuce în prim-plan infinita complexitate a protestatarului de calibru.

După revenirea, în 1994, în Rusia și după o primire aparent călduroasă la Moscova, marele Soljenițin a început o nouă aventură amară, de data asta cea a libertății de expresie. Când rememorăm destinele disidenților, ale marilor spirite critice, ne e foarte uflor să ne însușim cu totul libertatea care le sclipea în discurs. În același timp ne e aproape imposibil să ne asumăm alunecările în zone incomode din prezent. Soljenițin a nedumerit multă lume când a ieșit din globul pur al luptei împotriva lui Stalin și a intrat în actualitate. Mulți n-au mai înțeles nici criticile aduse lui Elțin sau lui Gorbaciov, nici invectivele la adresa Occidentului cel fără Dumnezeu și plin de cinism, nici critica la adresa ruinerii valorilor sau a URSS.

Au înțeles poate de ce i-a refuzat decorația lui Elțin, dar apoi a fost mai greu de înghițit de ce a acceptat decorația de la Putin.

Soljenițin nu s-a mai regăsit în propria țară. Discursurile despre patriotism sau despre nevoia de a păstra curată limba rusă, frustrarea enormă că noile cărți au început să-i fie citite doar de câțiva, și nu de milioanele care își împrumutau pe sub mână „Arhipelagul Gulag“,

toate acestea l-au coborât pe scriitor printre pământeni.

Dintr-o culme a autorității etice a fost adus rapid la statutul de „curiozitate a societății de azi“.

Nu e singurul caz. Marii protestatari din blocul comunist au trăit de multe ori căderi inexplicabile tocmai pentru că nu au reușit să-și utilizeze puterea simbolică în prezent. O scenă tristă este descrisă într-un material din „The Guardian“, despre emisiunea lui Soljenițin de la o televiziune rusă care a fost scoasă din program după ce întrebările moderatorului deveniseră mult mai lungi decât răspunsurile invitaților.

Oamenii care au criticat realități de care nimeni nu îndrăznește să se atingă au devenit, după ce obiectul protestului a dispărut, ciudați paria exilați sub eticheta „reper moral“. Au fost atât de speciali încât n-au avut decât rar dreptul la „contemporaneitate“. Știu, sună ciudat, dar nu se poate, de exemplu, să nu te gândești la destinul unui Paul Goma care poate exista în manuale și în studii de istorie, dar nu poate exista în spațiul public românesc. Mai toate necrologurile (mă refer la cele bune) dedicate lui Soljenițin cuprindeau invariabil conul de ambiguitate din ultima parte a vieții, opiniile din ce în ce mai greu de înghițit pentru contemporani. Ajungem astfel la „antisemitismul“ lui Soljenițin care, în obsesia lui de a lămuri contextul în care a izbucnit revoluția din octombrie, ajunge la opinii despre comunitatea evreiască mai mult decât incomode și bazate pe documente „puțin cunoscute“, cum spunea el.

Problema antisemitismului este asociată de câțiva ani și cu imaginea lui Goma. Una dintre cauzele acestor etichetări, uneori pripite, vine și din esența incomodă a unor astfel de personalități. Acești oameni se orientau sau încă se orientează aproape instinctiv către subiectele tabu sau cel puțin incomode. Intră cu dorința lor de expresie liberă în cele mai sensibile teme fără să nuanțeze, fără să-și ia precauții. Nu fac o „paralelă“ între cele două personalități, Goma și Soljenițin, dar cred că moartea acestuia din urmă ar trebui să ne facă să reflectăm ceva mai nuanțat asupra spiritului contestatar în general [*reflectați, tovarăși, asupra spiritului contestatar - în general, după care întoarceți-vă la „specialul“ de care puțin v-a părut - nota mea, P.G.*].

Până la urmă, acești oameni din carne și oase au purtat pe umeri povara propriilor noastre idealizări extreme. Apoi ni s-a întâmplat să-i judecăm foarte aspru. Goma este un tip profund antisistem. Până și invitația de a participa la redactarea Raportului lui Tismăneanu s-a transformat rapid în scandal. Pentru că un om care a suferit pentru adevăruri simple și fundamentale a fost pe veci traumatizat de lașitatea semenilor. Nu le mai poți pretinde eroilor de atunci să nu fie mizantropi sau chiar aberanți. Nebunia lor rămâne oglinda uneori grotescă a lașităților noastre. Acesta este blestemul Soljenițin, valabil pentru Goma sau pentru Tudoran, mai puțin valabil pentru Michnik. Cum spuneam, nu e o regulă, e un blestem...”

[Ce să aștepți, normal, de la Rogozanu? Ca și tovarășul său de tranșee O. Șimonca - “tratată” în **Dialog Flori Stănescu - Paul**

Goma, iar mai încolo de C. Teodorescu - îți provoacă întrebarea:

Cum să dialoghezi cu astfel de persoane care nu au citit ceea ce combat, care nu aud ce spui/scrii tu, interlocutor și care nu pricep de ce tu... "intri cu dorința de expresie liberă în cele mai sensibile teme fără să le nuanțezi, fără să-ți iei precauții"?

Acesta va fi motivul pentru care România "postică" nu are și nici nu va avea intelectuali încă un secol-două: fiindcă bieții directori de conștiință ar fi vrut ei să... - însă nu din convingere: din datoria lor de gazetarnici - să trateze cele mai sensibile teme, dar cum prudența (așa este numită eufemistic **frica**, bolnava, structurala frică dacoromană) îi sfătuia să le... nuanțeze, să nu le atace fără a-și lua o mie de precauții... Dar timpul trece, nu stă pe loc, de să-i arzi și tu un picior...- temele au rămas neatacate. Nu contează, profitul postrevoluționar a fost al lor, al "nuanțatorilor" până la dispariția "temei", al precauționiștilor postnici, cei care au tot așteptat să fie scoase castanele din foc de alții, "nebuunii", iar după război să se prezinte ca vajnici combatanți împotriva Totalitarismului și să culeagă certificate de revoluționari și arginții sunători...]

Câteva opinii din Forum:

1

lucid 05-Aug-2008 20:47 Cam de dupa cires, dle Rogozanu...

....in loc sa-tzi spui parerea clar si raspicat: Soljenitzin prin Doua secole impreuna si Goma prin Saptamana rosie sunt antisemitzi sau - ca sa te citez - "abordeaza cele mai sensibile teme fara sa-si ia precauzii"? Fatza de CINE trebuie sa-si ia "precauzii" marile constiintze ale popoarelor lor? Potzi comenta? Hai sa-tzi dau un exemplu ruso-roman: Moses Gaster, un filolog de mare clasa care a iubit nespus romanii si a fost tratat incalificabil, a explicat acum cca 120 de ani de unde provine expresia folclorica JIDOVII URIASI. E vorba de evreii (poate si khazari) care insotzeau tatarii Hoardei de Aur in expeditziile lor, in calitate de "creditori - strangatori de taxe" pentru acestia. Si cum tatarii erau mici de stat - calaretzi lipitzi de cal - evreii pareau fatza de ei uriasi. Soljenitzin confirma in Dvesti let vmeste, citandu-l pe Karamzin (Iorga al rusilor) ca evreii promisera de la Hoarda de Aur "job"-ul de a strange impozitele si de a credita hanii (camata, cum se zice popular), lucru ce a dus inca de prin 1250 la rascoale soldate cu ucideri de "taxatori" evrei in marile orase rusesti, rasculatzii fiind aparatzi fatza de tatarii de insusi Alexandru Nevski, cel din filmul lui Eisenstein. Paralela cu romanii o gasim la Mihai Viteazul si la Aron Voda, care se trezesc cu o expeditzie otomana insotzita de creditori - "taxatori" sefarzi la 1594 si decid sa inceapa lupta anti-otomana prin lichidarea SIMULTANA la Iasi si Bucuresti a "musafirilor" de la Stambul. O si fac, fara sa tzina cont de turbane (sefarzii aveau unele speciale), omorand de-a valma si turci si creditori evrei. Dupa 400 de ani, Radu Ioanid in Holocaust in Romania se trezeste declarandu-l pe Mihai Viteazul autorul PRIMULUI POGROM DE PE TERITORIUL ROMANIEI. Ce fel de "precauzii" sa iei ca istoric fatza de astfel de interpretari? Nu tzi se pare, dle Rogozanu, ca adevarata dilema este ADEVAR sau PRECAUTZII?

2

Cristi.S 05-Aug-2008 21:14

Cum dracului...

...se intampla ca tocmai dizidentii de "ieri", Soljenitin, Bukovski, Goma, Michnik, chiar Vaclav Klaus intr-o oarecare masura sa se fi "rupt" de realitate si astia care n-au schitat prea multe gesturi de revolta atunci "inteleg" mult mai "bine" "realitatile" contemporane? Oare cum? Niste nebuni Soljenitin, Bukovsky, Michnick astia... Ca si altii de pe la noi..Mi-aduc mereu aminte cum ati executat-o pe Doina Cornea intr-o problema "sensibila"...E plina tara de intelectuali "fini" (si sa ne intelegem, tu Costi, intr-un fel e bine ca nu faci parte dintre ei :), intelectuali de opereta si carton, 22-isti si dilematici, mai toti cu burse Soros...Ha-ha-ha...Au innebunit salcamii si cu ei...

3

alexandra.p 05-Aug-2008 23:18

pt. Cristi.s

daca tot l-ai invocat pe Paul Goma: il respect foarte mult pentru curajul lui de dinainte de '89 dar da-mi te rog un singur motiv pentru care l-as respecta pentru ce face acum si l-as mai considera un reper moral; mai precis: ce face acum Paul Goma???

4

AVP comment: 05-Aug-2008 23:27Amicus Plato...

Un fundamentalist ortodox + un antiglobalist... Să ne mai mirăm că ei sunt și ușor - ca să zic așa, fiindcă îmi sunt pretini... - antisemiți... ? ;) Cât despre Soljenițin și Goma, destinul lor seamănă prea izbitor, pe undeva, ca să nu ne gândim că hic sunt leones - ex ungue leonem, mai precis... -, păi cum drea... Mai lipsește s-aflăm că și Goma s-ar simți în stare să primească o decorație de la Putin-KGB, ca să-l pipăim și să urlăm: "Evrika!", ? la, pardon, asta e... :)(...)

5

Cristi.S 06-Aug-2008 00:19AVP ...pai eu zic ca mai ramane sa se "criminalizeze" orice discurs legat de evrei...Sa nu avem voie prin lege sa vorbim despre ei - de bine si de rau...Asa cum s-a criminalizat "anti-holocaustismul"...Sa fim seriosi...Soljenitin a indraznit sa spuna o evidenta, cum ca statul evreu nu face parte din Europa(nu numai geografic), si gata, e antisemit...Eu am fost "amenintat" destul de agresiv pe forum.liberalism.ro - ii stii pe baieti, micule burghez- pentru c-am vorbit de bine de Bobby Fischer, tot la moartea sa...Si trebuie sa admiti, Soljenitin ar putea avea impact intelectual, ca sa zic asa, fata de bietul Bobby...(...)

6

Sofia Nadejde 06-Aug-2008 00:21 Antisemitismul este o stare de speculat lucid (05-Aug-2008 20:47) Cam de dupa cires, dle Rogozanu.....in loc sa-tzi spui parerea clar si raspicat: Soljenitzin prin Doua secole impreuna si Povesti stiute de toti cei de buna credinta, cu siguranta... multe speculatii...dupa multi ani cine stie ce mai descopera arheologii sau "marii" filozofi ai lumii...Cine stie ce interpretari va avea si marea opera a Domnului Tismaneanu...interpretari se pot da oricate si oricum si de oricine...

7

buletinmeteo 06-Aug-2008 00:58 titlu aiurea

lucid (05-Aug-2008 20:47) Cam de dupa cires, dle Rogozanu...

....in loc sa-tzi spui parerea clar si raspicat: Soljenitzin prin Doua secole impreuna si dle Rogozanu, ati citit cartile lui Soljenitsin sau acuza de antisemitism (mai nou aruncata si asupra lui Patapievici) o luati asa dupa ureche? E plina lumea de experti in iudaism dar care nu citesc o boaba de ivrit (nu mai spun ebraica sau idish), iar acum avem experti in lumea dizidentilor rusi.

Soljenitin a pus o intrebare care la noi este evitata - cum se explica numarul mare de evrei la conducerea statului comunist (bolsevic la rusi, popular la noi)? Ana Pauker, Leonte Rautu, toti ceilalti? Bun, ni se spune ca au suferit in interbelic. Dar cum se explica prezenta evreilor in revolutia bolsevica, Trotsky & co? O sa se spuna ca au suferit in secolul XIX, etc. Bun, fie, suferinta pina la Adam si Eva. Dar isi asuma comunitatea evreiasca aceasta realitate? Accepta ca au existat evrei care au participat la proiectia Gulagului? Despre asta este vorba. Romanii isi cer scuze, nemtii isi cer scuze, toata lumea isi cere scuze, dar nu prea se aude nimic de la Ierusalim in acest sens.

10

Cristi.S 06-Aug-2008 04:42 ...Trist. Si trist...Nu pot sa nu observ, din nou, de cata "atentie" se bucura Soljenitin in presa romaneasca dupa moarte... Mainepoimaine moare vreun fotbalist sau vreun manelist si toate televiziunile o sa ia foc...Trist. Foarte trist. N-as vrea nici aplauze prin biserici, dar macar cateo analiza mai serioasa, pe ici pe colo...Din parte intelectualitatii "fine"...Si nu pot sa nu aduc aminte c-au murit si Staniloaie, si Galeriu, si Tutea si altii... Si tot TRIST a fost...O iarna continua a sufletelor noastre!

Am impresia: pentru întâia oară! - că forumiștii (tot anonimi, tot anonimeni, de cine Dumnezeu se vor fi ascunzînd-păzînd? de avioane?) gîndesc mult mai aproape de adevăr decât propunătorii, autorii acestor articole imbecile. Din câte îmi duc aminte C. Rogozanu a făcut echipă cu vînjoșii voluntiri grupați în jurul dilematicii (eufemism) *Dileme*, creația lui Pleșu cel isteț - mă mir că "Andrei" nu se află în guvernul lui Tăriceanu, mulțumindu-se a fi doar șoptitor: «Pune-l pe Patapievici la ICR, că-i băiat bun», «Și pe pe Ungureanu la externe, că știe englezește» - în curînd îl va consilia pe Tăriceanu, să-i ia cu el la Cannes (pardon, am vrut să spun: "la Cotroceni") pe Antohi, pe Corbea, că-s băieți buni, pe Muscă - doar e fată bună și de-a casii' - cum ar veni: d-a noastră...»

Iată și intervenția lui Cristian Teodorescu "Soljenițin, închiderea cercului" (din 4 aug.):

"Veșnic incomod, cu o conștiință fără rest, a dezvăluit ororile stalinismului, iar din iubire pentru maica Rusia a devenit susținătorul fostului kaghebigist Putin.

În celebra lui fotografie din Gulag, înfrigurat, marcat de boală, Soljenițin se uită fix în obiectiv, cu toată energia strînsă parcă în pri-

virii. În 1953, anul fotografiei, pe Alexandr Isaevici îl aștepta domiciliul obligatoriu pe viață, în Kazahstan. Cu îndârjirea cu care și-a înfrânt cancerul, va începe să scrie despre experiența din Gulag. Numele său a devenit cunoscut instantaneu în întreaga Uniune Sovietică după publicarea microromanului „O zi din viața lui Ivan Denisovici“ în revista „Novii Mir“. A fost nevoie de aprobarea lui Hrușciiov însuși pentru ca „Ivan Denisovici“ să apară. Efectul a fost devastator. Toate încercările ulterioare ale autorităților de a-l intimida și de a-i închide gura, inclusiv intervenția lui Șolohov, care a cerut să i se ia dreptul de a mai scrie, n-au avut nici un efect asupra lui.

I se confiscă manuscrisul unui roman, dactilografa lui se sinucide, iar cărțile lui nu mai circulă decât în samizdat în Uniunea Sovietică. Apariția în Occident a „Primului cerc“ și a „Pavilionului Canceroșilor“, dar mai ales a „Arhipelagului Gulag“ va duce la destrămarea mitului URSS. Când i se acordă Premiul Nobel în 1970, Soljenițin nu se duce la Stockholm, temându-se că i se va interzice întoarcerea în țară. Patru ani mai târziu va fi expulzat. Incomod pentru sovietici, romancierul va fi la fel de incomod și pentru occidentali. Intelectualii de stânga nu-l înghit pentru că le-a stricat jucăria roșie, iar cei de dreapta pentru criticile sale la adresa Vestului. Perestroika lui Gorbaciov i se pare o păcăleală. Odată întors în Rusia, Soljenițin acuză Occidentul de conspirație împotriva țării sale. Capitalismul lui Elțin îl deprimă. După apariția cărții sale „Două sute de ani împreună“, Soljenițin va fi acuzat de un înalt reprezentant al Congresului evreiesc rus că prin acest studiu furnizează argumente antisemiților. Scriitorul respinge această acuzație, dar chiar și o parte dintre admiratorii săi consideră discutabilă această incursiune a sa în istorie. După venirea lui Putin la Kremlin, slavofilul Soljenițin se dovedește mai puternic decât disidentul urmărit de poliția politică sovietică și se declară admiratorul fostului ofițer KGB pentru meritul de a reconstrui Rusia. Ironia sorții face ca președintele ex-kaghebit să-i înmâneze în 2007 Premiul de Stat din partea patriei recunoscătoare.

Nici Cr. Teodorescu - altfel prozator român - nu l-a citit pe Soljenițin. La ce i-ar fi slujit? „Materialul“ care i-a servit la acest text i-a fost (amabil) oferit de „foruri“. Altfel, de ce nu dă măcar două nume din „o parte dintre admiratorii lui Soljenițin care consideră discutabilă această incursiune a sa în istorie“ (este vorba de lucrarea **Două sute de ani împreună**)? Cr. Teodorescu a învățat (prea) bine lecția antisemitului-antisemitizator Manolescu, cel care mă acuzase (iar C. Teodorescu a fost de acord cu el, altfel de ce a votat „teza“ manolească a „antisemitului“ Goma, a „legionaroidului“ L.I. Stoiciu?) că eu comiseseam un grav antisemitism prin faptul că... atacasem politica Israelului - cea care a rămas (iertare, *a devenit*) și mai: rasistă, apartheidistă, teroristă - ca și cum ar exista vreo legătură între Israel și semitism - altfel aș fi fost acuzat de... antiisraelism. Dar Manolescu nu

cunoaște nici istoria României, neacum a Israelului. De aceea ai noștri, ca *breazii* (Manolescu, Teodorescu, Gârbea, I. Vianu, Cistelecan) votează ce dictează un turnător ordinar ca “DomProfesor”.

Comentarii

lucid 04-Aug-2008 22:13 Dvesti let vmeste

În sfârșit, cineva care pomeneste aceasta carte de excepție în Cotidianul. Felicitari, dle Teodorescu! Sper ca atzi citit-o, macar pentru descrierea foarte obiectiva a pogromului de la Chisinau unde și moldovenii noștri și-au avut rolul lor destul de important. Pentru cartea asta Soljenitzin a fost "marginalizat" în ultimii 15 ani peste tot în Occident - volumul II, cel despre perioada de după 1914, eu nu l-am văzut tradus decât în nemțeste, într-un fund de librărie (versiune engleză nu am văzut nicaieri, și am fost în destule țări). Păi numai informația că inventatorul uciderii detinuturilor în timpul transferului (la cimitir) cu duba în care se introduceau gazele de esapament nu a fost un fioros nazist ci Isai Davidovici Berg, șeful Serviciului Economic al NKVD Moscova (vroia omul să facă economii la gloante) explică multe. Ce să mai spun de profesorul Mairanovski, șeful laboratorului otrăvuri, care l-a lichidat până și pe Wallenberg. Apelul final a deranjat cel mai mult: fiecare parte să-și recunoască vina și vinovatii din rândurile sale. (...) Dumnezeu să-l ierte! (...)

Acest “lucid” îl felicită pe C. Teodorescu, cel care pomenise cartea **Două sute de ani împreună**, în continuare tropăind cu: “macar pentru descrierea foarte obiectiva a pogromului de la Chisinau unde și moldovenii noștri și-au avut rolul lor destul de important”.

“Lucidul” ar fi trebuit să știe, mai întâi, că nu există “descrieri foarte obiective”; apoi, până la vârsta-i (vorbesc de cea intelectuală, mult superioară lui Cr. T.) ar fi fost necesar să afle întâi, abia apoi să se exprime: două sunt erorile străiniste ale lui Soljenițin: atitudinea dușmănoasă față de caucazieni, în special ceceni, aceasta fiind o constantă a marilor scriitori clasici ruși: Lermontov, Pușkin, Tolstoi - aici Soljenițin -, prezentați nesmintit, ca niște tâlhari sanghinari, mereu gata să-l înjunghie - cu *kinjalul* - pe bravul soldat rus, venit cu gânduri pașnice, de ocupație... civilizatoare, însă ingraturul sălbatic muntean pădureț nu se lasă... ortodoxizat. Soljenițin, ca *zek*, nu a fost sensibil nici la deportarea cvasitotală a cecenilor, acuzați de “pactizare cu inamicul”, în timpul ultimului război mondial - o curiozitate: două etnii din URSS au fost pedepsite nemilos pentru “pactizare cu dușmanul”: tătarii din Crimeea și cecenii din Caucazul (în care ajunsese mai ales Armata Română)... Nici ca sfetnic al lui Putin, de a-i condamna la moarte și executa pe cecenii țapi ispășitori nu a strălucit - din contra. Apoi în legătură cu “pogromul de la Chișinău” (un Katjin mai mititel, dar tot mincinos, acuzațiile

venind dinspre adevărații vinovați: rușii), Soljenițin s-a documentat asupra acestui segment de la istorici falsificatori ai istoriei, evrei sau ruși, homologii ai lui Roller, ai lui Tismăneanu, măcar pentru faptul că vina nu cădea, întreagă, asupra făptașilor: a rușilor:

“Lucid” să știe: sub ruși “moldovenii noștri”, cum zice el, culpabilizându-se creștinește însă perfect inutil, nu aveau voie să-și stabilească reședința în orașul *Kișiniov*, unde le era permisă intrarea - cu *spravka* la mână - doar în zilele de târg, atunci când aduceau vite, porci, oi, pe picioare, pentru abatoare, cai de vândut geam-bașilor - și desigur, legume, fructe. La căderea seriei “subcetățenii” băștinași, “moldovenii noștri”, trebuiau să părăsească orașul. Mai existau câteva sute de indigeni având dreptul să înnopteze în Chișinău : servitori, servitoare, doice, rânđași, alcătuiind personalul de serviciu inferior de pe lângă spitale, cazărmi, curțile nobililor (ruși, rusificați). Acești “moldovenii” nu aveau nimic de împărțit cu “jâdanii” - nu le erau *concu-renți economici*. “Jâdanii” erau și în Chișinău ca și în Odessa, ca și în Kiiiv (Kiev) în concurență economică cu grecii - moldovenii aflați în afară de chestie, în categoria celor fără drepturi.

Așadar, “Pogromul de la Chișinău” a pornit, ca de obicei, dintr-un *conflict economic între evrei și greci*. Autoritățile țariste au așteptat ca grecii să-i biruie pe evrei (din o veche tradiție: de pildă eteriștii ortodocși fuseseră protejați, ajutați de ruși, însă când, de pildă Turcii au invadat Moldova, înfrângându-i pe eteriștii - la Sculeni, pe Prut - răniții și muribunzii au rămas pe mâna evreilor din Iași, care i-au masacrat pe toți - vezi **Jalnica tragodie** a lui Alecu Beldiman). Însă când au constatat ca evreii riscă să-i covârșescă pe greci, i-au trimis pe cazaci. Acești jandarmi au făcut ordine în stilul lor cunoscut.

Complexul de apartenență a evreului la pătura dominantă (în comunism evreii folosiseră, primii - influență rusească - “conducerea superioară”), fie față de unguri, fie față de ruși - acum: față de americani - i-a împins și atunci la translarea vinovăției, nu asupra rușilor: să-l supere pe stăpân?, Boje moi!, ci asupra bieteii, eternei victime moldovene. Obișnuință intrată în sânge: dar nu pretindea Wiesel că “jandarmii români” îi arestară și trimiseseră la Auschwitz pe evreii din Sighet (și din Ardealul de Nord, ocupat de unguri)?; nu îi snopeau în bătaie pe țărani români din Muntenia, Banat, Oltenia, Dobrogea securiștii evrei unguri - până la 1956 - acuzându-i: «Voi care ne-ați trimis la Auschwitz!»?

Asta fiind cu “moldovenii noștri, cei având și ei un rol în Pogromul de la Chișinău”, ne-stimate anonim ne-lucid.

3

corcoos 05-Aug-2008 00:30 Pentru mine a fost doar un Soljenitin Anume acela care a scris Arhipelagul Gulag. Mi s-a spun ca ar mai fi fost unul care suferea de nationalism, ultra-ortodoxism si, cel mai trist, antisemitism. Si inca un gand. Citind Arhipelagul Gulag am realizat ca menirea unui scriitor este sa marturiseasca despre adevar. (...)

6

Sofia Nadejde 06-Aug-2008 00:35 Oare OMENIREA a evoluat ? corcoos (05-Aug-2008 00:30) Pentru mine a fost doar un Soljenitin Anume acela care a scris Arhipelagul Gulag. Mi s-a spun ca ar mai fi. Aveti foarte mare dreptate. Asta este menirea scriitorului, iar menirea noastra ca oameni este sa EVOLUAM. Oare cand aceasta lume va fi judecata cu aceiasi masura ? Suntem ca natie si buni si rai si nu cred daca avem pretentia ca ne-am ridicat pe o alta treapta a gandirii, sa acuzam generic. Fiecare individ este responsabil, daca este normal, pentru faptele sale, iar a specula pana la disperare o persecutie a unei intregi natii daca pedepsesti individul, este prea mult la acest stadiu uman. Am putea acuza acum EUROPA cu statele sale ca sunt ANTIROMANI, daca sunt pedepsiti niste indivizi ? Cu atat mai mult scriitorii, oamenii de cultura, arta, stiinte, trebuie sa respecta ADEVARUL - fara a mai specula si a cere mereu foloase. Atitudinea celorlalti fata de tine este impusa prin COMPORTAMENT si atat.

În *România liberă* din 5 aug. semnează Dan Stanca un text :
 “Soljenitin a trecut în altă lume”:

“In anul in care ar fi trebuit sa implineasca 90 de ani, abia in decembrie, Alexandr Soljenitin, unul dintre titanii secolului al XX-lea, a incetat din viata. Suferea de inima, iar moartea a survenit in somn. S-a dus dincolo intr-un mod discret, tocmai el, care a zgaltait ca nimeni altul universul dictaturii. Alaturi de Papa Ioan Paul al II-lea si de Ronald Reagan, a contribuit decisiv la prabusirea sistemului comunist. A avut o viata plina de incercari: frontul, lagarul, domiciliul fortat si, nu in ultimul rand, cancerul de care a scapat in mod miraculos. Experienta din urma a fost oglindita in romanul "Pavilionul cancerosilor", una dintre cartile sale fundamentale care i-au adus celebritatea. Dar cartea-boom, care a demolat stalinismul, a fost, fara indoiala, "O zi din viata lui Ivan Denisovici". Publicat initial in revista, romanul de mici dimensiuni lumina o lume pana atunci interzisa publicului larg: Gulagul siberian. Mai tarziu, in libertate, incununat cu Premiul Nobel pentru literatura, avea sa dezvolte magistral acest embrion in trilogia "Arhipelagul Gulag", in fata careia pana si cei mai sceptici occidentali s-au declarat invinsi. Soljenitin a luat Nobelul in 1970 si a plecat din URSS in 1974.

» Contestatar si contestat

Kremlinul a crezut ca Occidentul il va minimaliza. Dimpotriva. De-abia in lumea libera scriitorul a fost de nestavilit. A urmat cartea despre Lenin si revolutia bolsevica, memorii, multe scrieri. Dupa 1991

el s-a pronunțat în repetate rânduri în favoarea unei Rusii normale, care să redescopere ortodoxia și valorile morale tradiționale.

A criticat capitalismul haotic și, la rândul lui, a fost criticat”.

Trei comentarii:

ioan: oameni solari și bestii. dacă a murit, a dovedit că nu poate muri asemenea om! voi și noi, toți, „avem datoria să „năstem mereu asemenea oameni” Ei uitate că există pe pământ oameni! Rusine celor care sau întors-ca romani, ca frați -împotriva poporului și s-au înregistrat în partidul bolșevic PCR. Citiți morți, citiți oameni ca Soljenitin n-au bagat în pământ bestii de securiști. Leprele care schingiuit asemenea suflete, vor răspunde cu fericirea copiilor lor în fața vesniciei. Dumnezeu nu lovește pe autorul raului -nu-i da această satisfacție, nici nu merita această rasplata. nici partener nu mai rămâne - ci în iubirea ta care sînt copiii; lor l-au luat dreptul la fericire și binecuvîntare (nenorocirii, n-au înțeles că lovesc în propriii lor copii) făcînd raul celui de lângă tine; „nu trebuie să moară o dată cu „El” oameniileprele nu (...)

ardeleanul: a murit un colos Dumnezeu să-l odihnească, a fost unul dintre cei mai valoroși oameni ai secolului XX iar cărțile sale au scos la lumină ceea ce a făcut țeroarea roșie în Europa.

A propos de informația: “Băsescu l-a decorat post-mortem pe Soljenitin”, pe forum se exprima ba unul, ba altul - cu toții anonimi:

cercetaș : Și Goma?

Caius-Roland: Merită?? Merita Goma cel hiper-orgolios, oare acest ordin, după ce atîta face pe suparatul nemaivîrînd nici să se întoarcă în țară (spre deosebire de Soljenitin)? Si mai ales merita ordinul "Steaua României" după ce a început în "Săptămîna roșie" să împrăste cu venin antisemit???

A-ha: “Rolandul-Cacaius” explică nemeritarea a ceea ce “și mai ales” (citește: numai și numai) pentru că Goma a început să împrăste (am auzit expresia din acest “vocabular”, prin anii bolșevici, dar atunci nu se vorbea de “antisemitism”, ci, conspirativ-foc, de “insulte la adresa naționalităților înlocuitoare - pardon, conlocuitoare”).

Ovidiu Creangă îmi trimite acest articol semnat de Andrei Vartic:

“Rugându-ne pentru sufletul lui Alexandr Soljenitin
de Andrei Vartic

“Viața și opera lui Alexandr Soljenitin a făcut ca și munții să fie mai mândri de verticala lor, de nesupunerea morală la mârșăviile cele mari sau mărunte ale omului. Fără el domeniul spiritual al secolului XX ar fi mușezit, s-ar fi șubrezit, ar fi degradat în ridicol. Basarabia, la rândul ei, se poate considera munte din masivul Soljenitin, fiindcă

nu a stat cu mâinile în sân nici atunci când demonii comuniști au sacrificat sute de mii de români în Gulagul sovietic fiindcă, prin cei mai buni oameni ai săi a vorbit despre tragediile tranziției de la totalitarism la democrație care l-a îngârbovit și aici pe om, la fel ca în Rusia.

Alexandr Soljenițin a fost spiritul înalt și luminos al acestei lumi, devastată de războaie necruțătoare, tehnologii apocaliptice și degradări morale. Nu a tăcut mai ales după căderea comunismului în URSS, deși a fost aproape lipsit de dreptul de a-și expune opiniile în ziare și pe la televiziuni (inclusiv la cele din așa zisa lume liberă). Puternicii vremii a avut grijă ca anume Soljenițin să nu le vorbească oamenilor despre ce se întâmplă în Rusia și în lume după 1991, despre degradarea ființei umane ca urmare a intoxicației ei cu cel mai atroce pragmatism din toată istoria. El a murit în noaptea de 3 spre 4 iulie, la 89 de ani. Aștepta resemnat moartea. Zicea că este mai bine să moară decât „să înfrunte și la bătrânețe comisarii deșelați ai corectitudinilor politice” care se fac a nu vedea și crimele bolșevicilor, și pe ale celor care devastează Rusia după scoaterea comuniștilor de la putere. Înainte de moarte a dat un interviu pentru un ziar german. În final jurnalistul i-a urât viață lungă. Soljenițin a răspuns: „Ne nado!” („Nu trebuie!”).

A fost laureat Nobel (1970) pentru „Arhipelagul Gulag”, cea mai documentată carte despre crimele partidului comunist, dar și despre cei care i-au adus pe comuniști la putere în fostul imperiu țarist. Eroismul lui constă în faptul că s-a documentat și a scris această carte în URSS, drept că după o perioadă de scoatere în vileag politic a crimelor staliniste. Fostul ofițer „frontovic” a fost acuzat după cel de al doilea război mondial de înaltă trădare și a cunoscut Gulagul din partea lui cea mai sumbră, a deținutului politic. Viața din Gulag a fost descrisă de Soljenițin mai întâi în nuvela „O zi din viața lui Ivan Dionisovici” [Denisovici?], publicată în „Novii mir” în 1962. Acolo a văzut întreaga lume că spiritul rus este încă foarte puternic și că este capabil să alunge comunismul din URSS. Publicarea nuvelei lui Soljenițin a fost, atunci, în 1962, semnalul că Rusia cea dreaptă nu a murit, că bolșevismul, oricât de necruțător și satanic a decimat ființa umană, nu mai are putere să guverneze cel mai mare imperiu geografic al lumii. Deși tot ce a scris în acei ani nu s-a mai publicat în URSS (arhiva i-a fost luată, piesele și scenariile nu erau nici măcar acceptate pentru a fi citite), el a continuat lupta împotriva regimului comunist mai mult de unul singur. În 1967, la 16 mai, a trimis o scrisoare adresată Congresul IV al scriitorilor sovietici în care a enunțat poate cea mai fundamentală motivație a scrisului literar, adevărat manifest mesianic al literaturii ruse din a doua jumătate a secolului XX: „Literatura care nu este aer al societății contemporane cu ea, care nu are curajul să transmită societății durerea și neliniștea ei, să o prevină la momentul potrivit despre cataclismele morale și sociale care vin peste ea, nu merită să fie numită literatură, ci doar – cosmetică”.

De fapt, încă atunci, el avea în vedere nu atât spunerea adevărului despre trecut, ca în „Arhipelagul Gulag”, ci prevestirile sumbre pentru Rusia, dar și pentru lumea întreagă. Atunci deja se vedea - încâlcită,

criminală, arogantă, distrugătoare a tradițiilor - epoca postcomunistă. Spirit velicoderjvnic și pravoslavnic, Alexandr Soljenițin înțelegea că Rusia are drumul ei specific în istorie, că anume prin Rusia creștinismul și ortodoxia au ajuns la Oceanul Pacific, că fără modelul democrației de tip apusean și a economiei de piață Rusia nu se poate elibera de obscurantism. Dar tot el a avut curajul să vorbească fli despre univocitatea spiritului rus (a căii ruse), și despre prăpăstiile spiritului rus. Anume el, și nu vreun scriitor din Europa Apuseană sau SUA, a arătat în anii din urmă fli impasul tragic al omului apusean, bântuit fli de ideea dominării întregii lumi, și de cea a demontării fundamentului moral și religios pe care stă. Așa se face că în opinia lui Soljenițin adevăratele lui cărți, la care a muncit mulți ani, absolut cu toată seriozitatea, sunt „Roata roșie” și „Două sute de ani împreună”, pentru care, aceasta e fățarnicia democrației, a fost acuzat și de șovinism, și antisemitism.

Ca și în timpul exilului din SUA, după revenirea în Rusia, Alexandr Soljenițin s-a izolat la Troițe-Lâcovo, sub Moscova, și a continuat să scrie afla cum îi dicta conștiința, așa cum, de altfel, anunțase și în vestita scrisoare de la 16 mai 1967, și în discursul excepțional rostit când și-a primit Premiul Nobel: „Multe poate ascunde minciuna în această lume – dar numai nu arta! Iar după ce se va împrăștia ceața minciunii – se va vedea cât de dezgustătoare este violența, și, neputincioasă, violență va cădea”.

Deși a murit în noaptea de 3 spre 4 iulie și nu le mai poate vorbi direct maimarilor acestei lumi, influența lui Alexandr Soljenițin asupra destinului ființei umane abia acum începe. El este muntele cel mare pe care nu-l pot atinge mârșăviile cele mari sau mărunte ale omului. Să ne rugăm în aceste zile pentru sufletul lui, ca are tot dreptul să se odihnească în pace. Și să nu uităm, rugându-ne pentru Alexandr Soljenițin, că la Mana, lângă Orhei, în Basarabia noastră, s-a născut Paul Goma, scriitorul român considerat Soljenițin al României. El a scris „Ostinato”, „Din calidor”, „Arta refugii”, „Patimile după Pitești”, dar mai ales „Săptămâna roșie” (unde a cercetat, ca și Soljenițin pentru Rusia, rolul evreilor comuniști în aducerea molimei roșii în România, și, în special, în Basarabia). Scriem aceste rânduri ca nu cumva să trecem cu vederea, acum, în zilele lui, dar și ale noastre, mai ales „Jurnalul” lui Goma, o mare epopee a lumii contemporane, a dreaptă prevestire a zilei de mâine.

Andrei Vartic, român basarabean, cunoaște nu doar limba rusă și i-a citit pe clasicii literaturii ruse, dar a înțeles, în ciuda suferințelor sale de basarabean subjugat de ruși, cu ce fel de “carburant” funcționează sufletul rusesc. Ceea ce, de pildă un N. Manolescu nu a priceput și nu va pricepe în veac, așa cum nu pricepuse de ce «Basarabeni tăi (ai mei) pierd timpul cu limba (româna, fiind momentul “luptei pentru limbă”), în loc să-l citească pe Nichita».

Corectez: Ei și dacă “un asemenea text” ar fi fost publicat în România lui Manolescu, a lui Gârbea, a lui Cistelecan, a Martei Petreu? Ar fi căzut guvernul? Care guvern? Dar acela e guvern? Guvernează guvernanții sau grija lor este greblarea (apoi chiar măturarea) a tot ce are oarecare valoare, fiindcă mâine vin alți tovarăși la mânăuirea greblei... S-ar fi modificat opinia-publică? Care opinie, care publică? Români am fost, români... românem...

Joi 7 august 2008

Azi s-au făcut 40 de la căsătoria noastră civilă. Patruzeci!
De aceea va fi plouat toată noaptea?

Vineri 8 august 2008

Mi-a parvenit un text mai lung din care extrag doar:

“...Alexandr Soljenițin în « Stejarul și vițelul». acest trambitar de pe acoperisuri a nedreptăților, arată clar despre tradarea scriitorilor de atunci și de acolo, dar culmea de abia după ce a murit este reconsiderat și adulat... dar până atunci unde au fost patrioții și naționaliștii ? Unii pe drept cuvânt îl declarau un «bob de grau căzut între pietrele de moară», la noi cred că orice atitudine soljenitiana este o piatră de moară între PET/urile puturoase de la tomberoane... Păi nu e așa contemporanii mei? Ce faceți acum cu Goma, cum își permite un marinăr nesădă să nu acorde acestui munte de rezistență nici măcar cetățenia română, ce să mai zicem de scandalurile pe marginea «Istoriei Comunismului» la care lucra sub lupa securității reactivate, occidentale cu stampila Patapievici și Tismaneanu ? Să moară și el nu, poate că atunci va fi reprimat post mortem și în Uniunea Scriitorilor... care ca și Academia tace vinovată... Păi acolo nu-s tot aceeași tovarăși, vorba zvezcului cu expoziția din America : mandri că niste falusuri ? Câte tenebre se ivesc și noi ne ocupăm de orice altceva decât de salvarea a ce mai e de salvat, ne e rusine să vorbim romaneste și să luăm atitudine romaneste... Din ce în ce ne afundăm în somnul de veci al națiunii încălzite de pătura gaurită a multiculturalismului și unității în diversitate, multumindu-ne cu un mic os de ros pe la vreo conferință cu pretenții sau nu. Lamentabil !Vai noua !

“Iulian Gavriluța”

Sâmbătă 9 august 2008

Jean Dumitrașcu mi-a sugerat să scriu câteva rânduri despre Soljenițin - pentru *Argeș*. Ceea ce și fac:

“Cu toate ca mi s-a spus: “Soljenițin român (al românilor)”, nu i-am fost imitator. Dealtfel, atunci când am citit **O zi din viața lui Ivan Denisovici**, prin 1967, terminasem prima variantă a romanului **Ostinato**, ba îl și predasem Editurii pentru literatură de la București. Șocul produs de “fenomenul Soljenițin” în sufletul meu a fost, nu *aflarea* unor realități carcerale, ci *confirmarea* lor.

Ca basarabean, cu un tată care cunoscuse și el Siberia, ca român (basarabean) refugiat în România, realitățile universului carceral de tip rusesc, îmi erau cunoscute - din povestitele tatei, ale colegilor noștri de nefericire, mai ales după ce fuseserăm capturați de niște ciobani din satul Buia județul Târnava Mare și internați în Lagărul de Repatriere de la Sighișoara; din ceea ce am trăit eu însumi, ca adolescent, la Securitatea de la Sibiu, în 1952, apoi din celelalte “întâlniri” cu Organul.

Repet: Soljenițin nu mă inițiase în materie de Gulag, nu maestru mi-a fost - ci far, în depărtare: de acolo, din Rusia lui, clipind, mă asigură (și pe mine), că merg drept, că merg bine, tot așa să o țin, chiar dacă *așa*-ul presupunea o sumedenie de pierderi, dintre care cele mai dureroase: a prietenilor.

Soljenițin a plecat, acolo, sus. Continuă a clipi, dar, vai: nu mai sunt ochi care să-l vadă. Cărțile lui - cele cu care a spart Zidul Monstruosului edificiu al Terorii - nu mai sunt căutate, nu mai sunt citite, nici în Rusia, nici în România, generațiile de după 1989 abia dacă îi cunosc numele. Din profet universal, Soljenițin trece, încet, în categoria profetilor, nu doar ne-auziți, ne-ascultați în propriile țări, ci de-a dreptul necunoscuți - și în Thora evreilor și în Biblia creștinilor, figurînd numai în Coranul musulmanilor.

Semnalul ne spune: nu este nevoie să trecem la altă credință, doar să facem efortul de a nu consimți la *mutarea* cu totul în viitorul fumegos, amneziant, analfabetizator.

Oameni buni: să mai și citim din când în când, altfel vom vegeta (activ!) pe o planetă populată de ființe necuvântătoare. Astfel ne vom păstra sufletul, nu doar trupul.

Să odihnească în pace Alexandr Issaievici. A făcut neomenește mai mult decât oricare om, pentru oameni”.

Duminică 10 august 2008

Îmi transmite Flori Stănescu textul lui Nicolae Coande:

“Zile cu Paul Goma și Monica Lovinescu

“Două cărți de la aceeași editură – Vremea – mi-au atras în ultima... vreme atenția în mod deosebit: Dialogul purtat de Flori Stănescu, via internet, cu Paul Goma (din păcate, autoarea nu are bani să meargă la Paris!) și O sută de zile cu Monica Lovinescu, de Doina Jela. Evident, se înțelege în cazul ultimei că a fost la Paris, în repetate rânduri, cu sacrificii financiare, dar și cu “tactici”, adesea disperate, de

a ajunge acolo, de unde a putut culege informații prețioase de la cea de curând dispărută.

Doi scriitori-luptători din garda celor care nu se pleacă

Cărțile sunt relevante în primul rând pentru o anumită “cruzime” a dezvoltării vieții – și operei – celor care sunt intervievați, “anchetați” de doi autori care au darul de a face pe oricine să vorbească, chiar dacă în cazul primului, Flori Stănescu, distanța poate pune un baraj între intenții și realizare. Din această cauză, unele dintre întrebări nu pot fi nuanțate așa cum probabil și-ar fi dorit, în acel timp real în care ai în față interlocutorul, iar Goma lasă unele răspunsuri în suspensie profi-tând și de faptul că emitenta lor nu este acolo să intervină rapid. În fond, fiecare dintre cele două volume mizează pe autenticitate, în pofida intenției auctoriale de a transgresa foiletonisticul inerent unui asemenea demers și de a cataliza o discuție de un asemenea tip în-spre parametrul unei cărți care să facă măreția genului: convorbirile lui Eckermann cu Goethe, de pildă...

La Flori Stănescu simți de fiecare dată, dincolo de iubirea necon-diționată ce i-o poartă lui Goma (eu sunt gomistă, zice ea, uneori amu-zant), o încrâncenare în a descoperi un adevăr al celui care este înte-rogat, adevăr care trebuie făcut public, în ciuda reiterării lui obsesive în acești ani post-decembrști. Dialogul dintre cei doi are loc în web-sferă în intervalul 30 octombrie 2007–11 februarie 2008 și este prile-juit de declicul întrebătoare: își amintise că pe 20 noiembrie 2007 urma să se împlinescă 30 de ani de la plecarea definitivă a familiei Goma din țară, aflată de atunci într-un exil politic probabil unic în Europa.

E o carte în care Goma se confesează, atacă, se repliază, este obsedat de gândurile sale intime în ceea ce privește România și elita ei culturală, trecută și prezentă. Este un Paul Goma al lui “totul sau nimic”, al lipsei de jumătăți de măsură, al anamnezei dureroase a unui trecut, ca și a unui prezent “mâlos” în care simte că viața a trecut fără ca adevărul său să poată fi recunoscut așa cum se cuvine. și asta pen-tru că în România totul este acomodabil cu totul, afacerile se pot face și cu adversarii ideologici de odinioară, lupii se înfrățesc cu mieii de ieri (deveniți ei înșiși lupi azi), în numele unei false civilizații care maschează rânjetul aceluia “ne înțelegem noi”, politica și literatura sunt una mai departe, ca în comunismul oriental căruia Paul Goma i-a fost cel mai reprezentativ opozant, dacă nu singurul.

Paul Goma și al său Borodino

Pentru că Goma nu “uită, nu minte și nu iartă” avem reamintite în dialogul dintre cei doi momentele blocadei impuse de Securitate în anul de grație 1977 (când dau și scriitorii români o mână de ajutor, eli-minându-l din breaslă, pe 13 aprilie, într-un moment când era arestat), evocarea non-combatului oportunistic care a dus la blocarea publicării “Antologiei rușinii” în caietele INMER, unde Dinu Zamfirescu are drept de veto, cu lista scriitorilor români care au plătit obolul partidu-lui, creionarea unor portrete de scriitori români (Nichita Stănescu, Nicolae Manolescu, Dan C. Mihăilescu, Ana Blandiana etc.) cu care a

intrat, după 1990, în dezacord total, dar și regretul de a observa cum este părăsit până și de cei care altădată stătuseră alături de el (Laszlo Alexandru, de pildă) și, nu în ultimul rând, disputele acerbe în ceea ce privește poziția lui Goma față de Holocaustul din România și implicațiile documentului care acreditează așa ceva pentru țară.

Grigurcu pare a fi, alături de Liviu Ioan Stoiciu și Ileana Mălăncioiu, printre puținii care nu îl părăsesc, deși uneori este taxat și criticul de la Târgu-Jiu pentru unele “slăbiciuni” de moment (îl atacă și el pe Caraion). În felul lui unic, Goma, prin izolarea care i s-a pregătit, la care a pus și el umărul cât mai bine, este un mare Invalid al literaturii și al istoriei românești; simți asta din toate frazele sale așternute pe hârtie, în felul în care, cum se spune pe la țară, oftează din toți rărunchii după o demnitate a românilor, ca și după o cinste și un caracter pe care nu le vom avea prea curând “naturalizate” în grădinile noastre. E un invalid fiindcă refuză să se înroleze în coloana națională a intelighenției cu “patru picioare”, curbată slugarnic de spate, dar și pentru că este atacat sistematic din toate părțile – sau evitat, ceea ce este la fel de dureros –, ca replică, ce-i drept, la atacurile lui întetite în ultimii ani la adresa întregului sistem cultural care dă cinstea pe rușine și nu accede la onoarea pe care scriitorul o pretinde în dreptul fiecăruia. E un Goma “fundamentalist” dacă vrei, cu accese de neputință și de suferință care-l fac să creadă că este sistematic demolat (“Da, Goma este zilnic ucis ritual”), atunci când nu este “uitat” cu sistem, și asta tocmai pentru că a “fost la Borodino” și cunoaște “odoarea sângelui meu, a sudorii mele, a pișatului meu”. Evident, despre o suferință unică vorbește scriitorul aici – și din acest punct fix se naște ruptura între el și cei care au chibițat de pe margine un fenomen cum a fost cel al diciturii.

Și fiindcă Flori Stănescu se încumetă să întrebe dacă există totuși români demni de respectul “nostru”, dar în special al lui Goma, autorul ne dă o listă extrem de scurtă a celor în care crede și pe care îi respectă. Este vorba, evident, de oameni care au suferit ca și el în timpul regimului și care au rezistat presiunii formidabile de a face compromisul cu sistemul: Vasile Paraschiv, acest fenomen de normalitate, Ștefan Negrea, “piteștenii” cu care a fost coleg de celulă, Ion Ladea, Ion Omescu, Maria Antonescu (soția mareșalului Antonescu), Nadia Rusu (Nadia Russo, eroina unei alte cărți apărute de curând la “Vremea”, Escadrila albă) Emilia Bratu, profesoara sa de pian la “conservatorul” din Lătești, Horia Florian Popescu, Mihai Serdaru, prințul Alexandru Șuțu și alții. Din grupul restrâns al scriitorilor îi amintește doar pe cei dispăruți, și asta pentru ca autorii în viață să nu fie supuși “antisemitizării sălbatice, oarbe a holocaustologilor locali”: Laurențiu Fulga, Virgil Mazilescu, Daniel Turcea, Leonid Dimov, Valeriu Cristea, Lucian Raicu.

După cum se poate vedea, din grupul oniricilor lipsește Țepeneag, prieten bun cândva, dar și Monica Lovinescu, care intră și ea în grupul “detestabililor” de după 1989, cei care au “asudat din greu, fiind pe punctul de a reuși să mă înmormânteze ca scriitor”: V. Ierunca,

G. Liiceanu, A. Pleșu, G. Adameșteanu, A. Blandiana, M. Martin, N. Manolescu, Șt. Borbely, I. Pârvulescu, D. C. Mihăilescu, I. B. Lefter, H. Gârbea etc.

Un caz (Caraion) – două adevăruri?

Despre Monica Lovinescu, pe care o include în lista celor care l-ar fi consiliat pe Dinescu să nu-i accepte re-candidatura nominală în URSS (“Lasă, bă, că v-am primit pe toți” – dixit președintele de atunci, Mircea Dinescu), crede că a suferit “o gravă derapare” vizavi de Ion Caraion în momentul în care Doina Jela elabora cartea sa “Această dragoste care ne leagă”. Astfel a aflat că Ion Caraion, pe care îl ajutase foarte mult la sosirea sa în Occident, a avut un rol în urmărirea de către Securitate a mamei sale, Ecaterina Bălăcioiu. Goma, cel atât de intransigent (și auto-ironic, ca într-o pagină din ediția electronică a Jurnalului, unde se autoporeclește... “Moș Reproș”!) pledează aici pentru nuanțe morale, pentru judecăți făcute cu “inteligentă-de-inimă” în judecarea unui caz în care, totuși, Caraion, presat de Securitate, se făcea vinovat de delatăiune. Crede Goma: “ura Monicăi Lovinescu față de ignominiile publicate de Barbu în Săptămâna a orbit-o, făcând-o să comită o nedreptate față de Caraion”. Poziția lui Goma, de neînțeles fără aprofundarea sistematică a cazului, dar și a realității românești a aceluși moment, este tranșantă: “Păcătosul, veninosul, antipaticul, turnătorul, detestabilul Caraion a turnat cât a turnat – apoi nu a mai turnat. Și nu și-a mai ascuns ne-turnarea, ci i-a turnat pe cei care îl silișeră să toarne... Nu voi spune că păcatele sale grele vor fi șterse, iertate, pentru că, într-un efort neomenesc, a ajuns în Occident, unde a putut, în sfârșit, să spună/scrie adevărul, a făcut-o. Articolele de o mare virulență, volumul Insectele tovarășului Hitler, stau dovadă a tentativei eroice, disperate, a învierii sale din morți”.

Nu știi cum aș putea interpreta mai corect acest “măr al discordiei” dintre Goma și Monica Lovinescu, ceea ce crede și simte fiecare în privința delatăiunilor lui Caraion. E dificil, fiindcă unul e implicat direct (mama unuia a fost turnată la Securitate), dar celălalt știe cum este să fii turtit de Securitate, mai ales când ai făcut pușcărie politică și știi că pot obține tot ce vor de la tine. Goma pledează aici pentru judecata-de-inimă, nuanțată, nu pentru ștergerea vinei, dar te întrebi cum ar fi procedat el, polemistul prin excelență, dacă ar fi fost în locul Monicăi Lovinescu? Însă el nu e în locul ei, fiecare stă în locul său, despărțiți de “nuanțe” care vor putea fi cuantificate și comparate abia după ce opera celor doi va fi citită în lumina aceleiași înțelegeri a faptului de a fi scriitor român într-o istorie confiscată de ticăloși.

Monica Lovinescu, așa cum a fost... la final

În “Jurnalul” pe luna aprilie 2008, la notația din data de 21 aprilie, Goma scrie despre moartea Monicăi Lovinescu aceste rânduri: “Flori Stănescu îmi comunică: A murit Monica Lovinescu. Dumnezeu să o odihnească. Totul s-a tulburat. Filip a luat destul de rău vestea. Chiar dacă ei doi s-au avut cât s-au avut ca mâța cu cânele, pentru Filip, Monica și Virgil fuseseră, totuși, bunici de substituție. Băiatul a făcut o criză de isterie în legătură cu casa și cu “hârtiile” care au să se

piardă de cum vor încăpea pe mâinile Ambasadei RSR și la un moment dat mi-a spus: Îi dai telefon lui Lang! Jack Lang îi fusese lui Filip un fel de unchi... I-am răspuns că din păcate era vorba de o donație semnată de Monica Lovinescu către statul român în care Lang nu mai avea cum să intervină. A acceptat inacceptabilul. Ce blestem pe capul nostru, al românilor! și în cazul Monicilor: cum ei nu au avut copii, nici moștenitori, nu au avut cui să încredințeze căsuța, dar mai ales hârtiile. Praful și pulberea s-o alege de ceea ce adunaseră ei – cărți, arhivă, discurile... Mă doare, la propriu, inima. Bine ar fi să mă înșel: ei să fi avut grijă să încredințeze cuiva de încredere “averea” lor – și a noastră, a păcătoșilor de români.”

Așadar, Goma ia notă de moartea Monicăi Lovinescu și, imediat, de neșansa ca o arhivă atât de bogată să încapă pe mâinile cui nu trebuie! O spaimă pentru ceea ce ar putea face “viitorul” proprietar cu un tezaur românesc – și nu numai – aflat în casa din Rue François Pinton nr. 8, acolo unde, până nu de mult, scriitorimea română din mai multe generații venea să se “spovedească”.

Avem acum de la Doina Jela, cea care a și văzut câte ceva din arhiva adunată de cei doi o viață, o carte scrisă cu sufletul la gură, o mărturie pasionantă, fără prejudecăți, dar și fără dedesubturi cancaniere, a unei devotate care i-a fost aproape în cele 16 zile cât a stat la spitalul Lariboisière. Trebuie să spun că, aidoma altor comentatori ai cărții, am rezonat și eu la lectura acestei cărți de o intensitate excepțională, un testimoniu al zilelor și nopților cât autoarea a fost alături de Monica Lovinescu, cu o “priză” a evenimentialului remarcabilă, la paritate cu o capacitate excelentă de a povesti... nepovestitul, dedicată “subiectului” de o manieră care face din ea un martor prețios al finalului unei vieți intrate deja în legendă.

Însă avem mai mult decât documentul în această carte care nu-și propune să facă literatură pe seama suferinței și bolilor Monicăi Lovinescu și ale lui Virgil Ierunca. Pentru că Doina Jela, care se transmută pe sine în lumea celor doi cu o acuitate formidabilă, devine cumva... ectoplasma Monicăi Lovinescu în ultima parte a vieții acesteia: vorbește în locul ei, în acele momente în care Monica Lovinescu tace și privește în “golul” unei lumi doar de ea văzută.

Doina Jela este astfel nu doar monograful “anonimizat” de propria ei voință a ultimelor zile din viețile celor doi mari martori ai istoriei României din ultimii 50 de ani, ci regizorul, scenaristul și camera-manul unui film cu și despre viața de dincolo de cuvinte a unui cuplu unic de scriitori și oameni de cultură pentru care ținta întregii lor activități, eliberarea României de sub tiranie, s-a produs, ca un miracol, încă în timpul fast al amurgului.

Un jurnal al devoțiunii. Și un articol din Cotidianul

Așa cum este descrisă de Doina Jela, suferința Monicăi Lovinescu este “flaușată” pentru noi toți de o calitate a povestirii care ne permite să înțelegem prin ce suferințe a trecut această femeie extraordinară înainte și după moartea soțului ei, felul în care a recurs la metoda, aparent hilară, a “auto-îmbolnăvirii” pentru a trece mai ușor peste faptul

că Virgil Ierunca este bolnav și va fi primul dintre ei care va “pleca”. Cu empatie și umor comprehensiv, Jela ne dezvăluie hachițele, toanele și răsfăturile unei femei care a fost toată viața aidoma unui bărbat ce luptă pe un front cum este cel al politicii arbitrare a masculilor, pedepsită ca un bărbat de inamicii securiști din țară, cochetă însă, ca o adevărată doamnă, când rememorează locurile unde și-a cumpărat hainele din care se gândește să dăruiască devotatei sale prietene. Și comică, în momentele în care nu reușește să se despartă de nici o haină din garderobă – așa cum nu te înduri să te desparți de tinerețea ta luminoasă!

Avem în acest interval (24 martie - 10 aprilie 2008) al “pazei” Monicăi Lovinescu la spitalul Lariboisière, un jurnal al devoțiunii, care nu exclude însă relatarea unor momente crude, strigătele bolnavei, vina pe care și-o atribuia în a fi provocat atacul lui Virgil Ierunca, încăpățânarea ei în a nu fi “convertită” religios, dorința, până în ultima clipă, de a fi lucidă, de a gândi lumea și pe sine, de a nu “rata esențialul” – până la acele clipe de coșmar din zilele când i se părea că îl vede pe Virgil Ierunca trecând prin cadrul ușii din camera ei de acasă sau că primește telefoane în care i se spune că mama ei trăiește și vrea să o vadă.

Nu este nimic înfrumusețat în cartea Doinei Jela, în ciuda adorației care o face pe autoare să vadă în plămada Monicăi Lovinescu doar “metal prețios, de 24 de carate”. Ceea ce rememorează ea pentru noi despre “Monica noastră națională” este cu atât mai precis și mai prețios cu cât vine dintr-o stare de suspendare a regulii obișnuite care ne face să vedem sfârșitul, decrepitudinea cuiva de o manieră clinică, rece, cumva însoțită de spaima de propriului nostru sfârșit – oare tot așa vom sfârși și noi? –, cu acea “răceală filosofică” cu care G. Liiceanu, de exemplu, își însoțește ultima mângâiere depusă pe obrazul Monicăi Lovinescu: “Mă ridic și mă aplec asupra ei. Încep să o mângâi cu mâna pe obraz. O fac cu gingășie, încercând să-i transmit prin mângâierea mea tot ce altminteri nu mai poate fi spus. Întoarce capul spre mine, mă privește direct în ochi, fără expresie, în vreme ce limba îi alunecă încet din gură, flască, înghițită la răstimpuri și scoasă iar, cu un plescăit înfundat. Ce batjocură! Acesta era omul cu care, alături de Virgil, obținuserăm de-a lungul anilor, în marginea unui anumit mod de a comenta existența – cu un amestec straniu de competență, indignare și umor –, o complicitate care ne scosese oarecum în afara lumii.” (Monica Lovinescu în căutarea mamei, Cotidianul, 22 martie, 2008). Și toate astea probabil pentru că venim de “departe” atunci când observăm agonia întrezărită a celorlalți și nu reușim – nici nu trebuie, cumva – să ne transpunem în locul lor. Pur și simplu – suntem străini de faptul că celălalt se îndepărtează de noi, într-o agonie pe care nu o putem pricepe, pentru că ne este încă interzisă. Doina Jela are “avantajul” – și meritul – de a fi ieșit cumva din sine în toată această perioadă cât a stat lângă Monica Lovinescu, de a fi intrat, cu ajutorul unei credințe care nu cere nimic în schimb, în sinea celei pe care o vede ca pe o legendă, ca pe o statuie pe care a încercat-o, totuși, să o împungă

în “miezul ei moale”. Acest tip de slujire este cu atât mai credibil cu cât nu dorește decât să servească necondiționat, în timp ce observă cu minuție omul pe care îl adoră și care, în câteva rânduri, îi răspunde cu o anume răutate. “Tirania” Monicăi Lovinescu, de care vorbesc în special dușmanii săi, politici și culturali, a existat. Dar a existat cumva ca model de comportament exemplar opus modului nostru levantin-acomodabil, de comuniști avant la lettre, expectorat de gena națională imediat după instalarea oficială a comunismului la putere. Avem în amploarea acțiunii ei critice și polemice, alături de Virgil Ierunca, un model neînduplecat de inteligență care nu face tranzacții cu oricine ar fi (cazul mamei sale este cu atât mai dureros, cu cât Ecaterina Bălăcioiu nu acceptase să-i scrie, la sugestia Securității, să nu mai critice regimul lui Ceaușescu!) și care nu depune armele criticii nici atunci când obiectul acesteia poate fi un scriitor sau om de cultură care anterior se bucurase de prețuirea lor.

Monica Lovinescu: Goma a luptat pe față

Cu atât mai simptomatice – și demne de cercetat pentru integralitatea adevărului istoric – sunt raporturile Monicăi Lovinescu cu Paul Goma din ultima parte a vieții ei. Paul Goma, de pildă, crede că Liiceanu este cel care a învrăjbit-o cu el! Oricum ar fi, e de admirat “rezistența” demnă a Monicăi Lovinescu, care, provocată de Doina Jela (în capitolul “Ultimele convorbiri cu Monica Lovinescu”, pag. 119-10-121) rezistă “ispitelor” interlocutorului și vorbește despre opozantul lui Ceaușescu în termeni de mare demnitate intelectuală (și asta pentru că, o știe chiar și Jela, relația ei și a lui Virgil Ierunca cu Goma este, dincolo de fricțiunile dintre ei, pe un alt plan decât cea a lor cu Jela însăși!). Pentru frumusețea, autenticitatea și caracterul onorant pentru memoria Monicăi Lovinescu reproduc acel fragment:

“M.L.: Compromis este să gândești într-un fel și să acționezi în felul invers. Din punctul meu de vedere, grosso-modo, asta e definiția. Dar să ieșim din general și să intrăm în concret: nu suport compromisul și pentru că în România au fost mai mulți compromiși decât în altă parte. Sau n-au fost destui necompromiși care să spele păcatele neamului. La noi n-a fost, decât, grosso-modo, Goma care să ia o atitudine atât de tranșantă. Dar aici intru în politic.

D.J.: Ei, dar în privința atitudinilor tranșante și Doina Cornea a avut o atitudine tranșantă. Și Vasile Paraschiv...

M.L.: Da, dar Goma era și un scriitor...

D. J.: Dar Goma avea și în spate un socru care era foarte puternic.

M.L.: Asta, cunoscându-l pe Goma, și chiar pe post-Goma, care nu-mi mai era prieten, cred că n-are consecințe.

D.J.: Dar nu e un compromis să te îndrăgostești taman de fata unui mare activist?

M.L.: Nu era mare, a fost dintre cei mărunți. Sau era mare, dar nu făcea compromisuri enorme, n-a făcut rău nimănui. Virgil, care era în cercuri de stânga, vorbește despre el cu simpatie. Probabil că era mai puțin penibil decât alții.

D.J.: Păi Virgil vorbește așa fiindcă era de stânga la vremea aceea

și i-a păstrat o amintire favorabilă.

M.L.: Nuuu, pentru că Virgil își neagă stânga până la a fi de dreapta.

D.J.: Leonte Răutu în particular era un tip fermecător.

M.L.: Nu, dar Năvodaru n-a făcut răul pe care l-a făcut Răutu. N-a fost dictatorul literelor.

D.J.: Ne întoarcem: e un compromis să te însori cu...

M.L.: Nu e un compromis să te însori cu nimeni, dacă îl iubești. Astea sunt grădinile particulare.

D.J.: Da, dar numai să frecventezi grădinile alea, să ajungi să frecventezi grădini în care să întâlnești fii și fiice de activiști, mi se pare un pic louche.

M.L.: Nu, nu mi se pare nimic louche la Goma și o spun cu toată obiectivitatea, fiindcă la urma-urmelor Goma s-a purtat cu noi oribil. Deci nu dintr-un sentiment de părtinire.

D.J.: Unii spun că v-ați purtat tot atât de oribil cu el.

M.L.: Nu ne-am purtat oribil. Fiindcă am făcut tot ce-am putut...

D. J.: După ce l-ați adoptat ca pe un fiu și vă iubea ca un fiu, ați uitat de el după ce au apărut fii mai...

M.L.: N-am uitat de el. El a început să ne atace. Rapid. Imediat. Și pe gelozii.

D. J.: Nu este o gelozie ușor cam copilărească?

M.L.: Ba da, dar Goma era un tip copilăros, copilăros în sensul bun al cuvântului. Cine ar fi făcut ce a făcut el, dacă nu avea o doză de naivitate sau de încredere în natura umană?

D.J.: Dorin Tudoran nu era la fel de copilăros?

M.L.: Dar Dorin Tudoran n-a făcut atât de mult. E prieten bun de-al nostru și nu ne-a dezamăgit niciodată, deci vorbesc cu obiectivitate aici, sau în încercare de obiectivitate. Dar nu a făcut niciodată ce a făcut Goma. Goma s-a situat, în țară, pe poziții incompatibile cu prudența, a luptat pe față. Pe când prietenul nostru foarte bun a luptat pentru poziții personale. Totul a pornit dintr-o ceartă a lui cu cei de la România liberă...

D.J.: Scrisoarea pe care a scris-o Goma lui Ceaușescu, din închisoare, nu este un compromis?

M.L.: Este, dar din cele obținute prin diverse torturi, printre ele fiind și nedormitul. Este un compromis asupra căruia m-am explicat și nu spun că l-am aprobat, dar nu l-am considerat un păcat, încă de pe vremea când a fost dat publicității.

D. J.: Adică nu l-ai judecat.

M. L.: Nu l-am judecat.”

Semnificativ în grad înalt acest dialog, această confesiune ultimă a Monicăi Lovinescu în care, deși ispitită constant de o Doina Jela în rol autoasumat de “advocatus diaboli”, cu luciditatea-i caracteristică rezistă tentației de a minimaliza acțiunea unică a lui Paul Goma. În trecut fie spus, este puțin ridicol să crezi că a te îndrăgosti de fiica unui activist poate submina ceea ce a făcut acea persoană ca opozant al regimului: ca și în dreptul roman, în viață se judecă “faptele”, nu

“intențiile” (precum codul draconic al lui Justinian!); cu atât mai puțin sunt relevante aspectele intime ale vieții celui care dă o luptă cu dictatura. Din contra, se numără printre acei rari români care își expun familia, nu doar “cariera” de scriitori, care pentru destui megalomani ai scrisului a contat mai mult decât orice. Iar atunci când, doborât de regimul carceral, îi scrie “Tovarășului” putem testa gradul înfruntării dintre regim și cel pe cale să fie zdrobit: el este cu atât mai important-periculos pentru dictator întrucât i se cere să-i scrie “personal” liderului atotdiscreționar. Unde este aici “cedarea”? Sunt curios dacă s-a gândit cineva cât ar fi rezistat Ceaușescu însuși în închisorile comuniste, în fața torționarilor de el educați, și cât timp i-ar fi luat până a scrie o scrisoare “de iertare” unui ipotetic lider al vremii: Ion Iliescu, să zicem. Se știe că, din păcate, majoritatea deținuților politici aveau la ieșirea din pușcăriile comunistilor semnat un angajament de informator, smuls în condiții pe care nu cred că dorește vreunul dintre noi să le testeze. S-a numărat cumva Goma printre ei? S-a potolit el după “liberare”? Din câte îmi amintesc, nu, și aici are perfectă dreptate Monica Lovinescu atunci când spune “cine ar fi făcut ce a făcut el, dacă nu avea o doză de naivitate sau de încredere în natura umană?”. O mai coerentă caracterizare a naturii libere a acestui om nici că se putea face!

Mi se pare interesant chiar faptul că Goma a devenit opozant al lui Ceaușescu știind că socrul său era un comunist notoriu. Monica Lovinescu este în aceste pagini, ca și în atâtea altele, demnă de toată admirația pentru prezervarea aceluia “indestructibil” care i-a unit și i-a legat pe cei doi luptători anticomuniști, în ciuda divergențelor din ultimii ani.

Una peste alta, cartea Doinei Jela este un confesional pățimaș, exersat la școala admirației și prețuirii față de doi oameni, cei “doi Monici”, pentru care doar aducerea cenușei lor în țară, ca și prezența unor fețe politice la aeroport reprezintă încă prea puțin.

Poate că românii din viitor vor fi capabili de mai multe pentru memoria lor demnă de o istorie netrucată. Cei de azi, care ar trebui să o facă, sunt atât de dezbinați că nu știu, bieții de ei, unde le va fi depusă cenușa lor atât de prețioasă...

NICOLAE COANDE”

Textul lui Nicolae Coande, apărut în *Cultura*, mi s-a arătat chiar favorabil. Atât de “pozitiv”, încât... la urmă de tot, după ce am terminat și partea Monicăi și am constatat, resemnat că “nici aici...”. Mă bucurasem ca prostul, ca un copil care, ca să-și pedepsească părinții (pentru cine știe ce “injustiție”, în special pentru orice) își dă singur pumni în nas și picioare-n cur (?), ca să arate lumii cât de persecutat este el, sărăcuțul...

Nici N. Coande nu a mers până la capăt cu elementara, normala argumentare a cronicilor, gemene, despre conflictul dintre Monica Lovinescu și Paul Goma; nu a atins nici din

greșeală adevăratul motiv al ruperii relațiilor dintre noi: *distrugerea cărții de mărturie Culoarea curcubeului și tăcerea asurzitoare a lor (Monica și Virgil) consecutivă plângerii fostului prieten*. Dovada - dacă mai era nevoie: nu există în presă exprimată nici măcar îndoiala lor că autorul cărții ar putea să se înșele, ci numai indignarea că Goma *l-a calomniat* pe Liiceanu - punct (însă ferindu-se să spună în ce consta calomnia) și că, față de ei, Monicii, Goma *s-a purtat oribil* - punct (însă ferindu-se de a descrie, măcar de a numi oribilitatea aceea). Cunosoc motivul: Liiceanu se consultase cu ei înainte de a retrage cartea din librării apoi trimite la topit. Și nu numai că s-a asigurat de "neintervenția" lor (decisivă: *dacă Monicii ar fi publicat în presă două rânduri despre adevărul-adevărat, Liiceanu nu s-ar fi umflat ca broasca din fabulă, iar eu nu aș fi cunoscut soarta de proscris iată, vreme de 15 ani - și, ca să nu zic; hop!, până nu am sărit, continuă și acum când scriu ceea ce scriu*), dar au pus la punct împreună până și manevrele prostești, nedemne la care s-a dat Monica Lovinescu - dar numai prin telefon, cu mine - prin enorma gafă culturală (a sa, pariziancă de câteva decenii, transmisă lui Liiceanu ca argument-măciucă): «*Dar și Gallimard ți-a trimis cărțile la topit*».

Prin asta N. Coande a dovedit că, scriind despre **Dialog-ul** nostru - broșură în care domină plângerea până la plictis - și-a redactat cronica pe jumătate, cum se practică în Țara 'Parțialului': nu a ținut seamă de durerea cea mare a lui Goma: distrugerea cărții de mărturii **Culoarea curcubeului** de către însuși editorul Liiceanu, cu complicitatea scriitorilor români - unii care, la instigația Monicăi Lovinescu, l-au acuzat pe autor de calomnie, nu pe editorul distrugător de... distrugere; de alții care au tăcut vitejește ca niște pești fierți practicanți ai rezistenței prin cultură curat românească (să-și compromită, față de Liiceanu, editarea unui volum - chiar două?).

Cât despre obrăznicătura Jeli' de a se întreba (sic) cum de am putut să o iubesc pe fiica unui activist comunist, o las în zămârca vulgarității și a prostiei sale, cea care nu se șterge, nu diminuează cu vârsta, în care se scaldă-n praf ca o găină euforică de când Monica Lovinescu i-a dat nas, mai ales în cazul Caraion.

Oricum, lui N. Coande îi comunic un "secret" - divulgat în jurnalele mele, însă neținut minte de cronicar: Nu, domnule: vreun an (sau doi?) nu am știut că tatăl fetei și al colegei mele Ana Năvodaru este "comunist notoriu". Pentru motivul că eu nu "umblam (de mână)" cu tovarășul tată, ci cu fiică-sa. După doi ani de coabitare pașnică ne-am luat "cu acte, la sfat" (ia te uită: acum 40 ani, în 7 august 1968!), ea "preferându-mă", deși eram

fost pușcăriaș politic și basarabean-antisemit, vorba lui Ion Vianu, eu gândindu-mă că mă însor cu Ana Maria Năvodaru și nu cu “fata unui tovarăș”. Adevărat, N. Coandă nu mă condamnă pentru ceea ce mă judecă otrava-emerită Jela, nu: el crede, “nuanțat” că... “Goma a devenit opozant al lui Ceaușescu”... Nu, stimate: nu l-am așteptat pe Ceaușescu, venit la putere abia în 1965, ca să, asta, cum îi zici: “devin”, mă aflam în... opoziție de când mă știam și am luat cunoștință de mine, chiar dacă mediat, din 28 iunie 1940, când Basarabia a fost cedată rușilor. Comunistul notoriu Năvodaru știa de la fiică-sa că prietenul ei fusese arestat în mai multe rânduri, pe timpul lui Dej, că făcuse și pușcărie și d.o. Și nu numai că nu și-a păzit odrasla de păcatul mezalianței politice, cum îl just sfătuiau superiorii săi tovarăși, însă niciodată, niciodată nu s-a lepădat de ginere-său: nici când Securitatea îl convoca și-i trasa-sarcina de a o divorța pe fiică-sa - începînd din 1970, deci înainte de apariția romanului **Ostinato** în Occident - ce să mai vorbim de anul 1977: “comunistul notoriu” a rămas lângă fiică-sa (care rămăsese lângă bărbatu-său), în toate împrejurările. Până la moarte, în 1988.

Luni 11 august 2008

Noapte grea, de-boală. Nu de-răceală - deși timpul e tomnatic - ci de-amețeală. Mi s-au întors ametelele.

Dau peste un text de Magda Ursache în *Bucovina literară* din 11 august 2008:

“Trăim bine și istoria?

„Unii au suferit mai rău, alții mai bine”

Alexandru George

“Sîntem o țară non-lustrată. Alustrată, dacă vreți. Avem varii comisii (concurrente) pentru condamnarea comunismului (cerute de Băsescu, de Parlament, de Guvern etc.), varii Institute și Centre de Cercetare a Crimelor Comunismului.

Trăim bine și istoria? Cu siguranță, dacă acest proces e făcut de foști comuniști și de fiii lor „cu grave leziuni pe la demnitatea umană”, cum formulează Paul Goma, rămas în afara acestor comisii de cercetare/studiu a/al perioadei comuniste, nefiind așadar expert recunoscut în „sumbrul capitol”, nici în trecute vieți de tovi și toave.

În „Cotidianul” din 19 decembrie 2007, Vladimir Tismăneanu declara ritos: „Raportul este opera cea mai importantă a vieții mele”. S-a scurs un an de la marele moment istoric al condamnării oficiale a comunismului, de la „ziua nebună”, cum îi spune intervievatorul Cristian Pătrășconiu unui Tismăneanu convins că, atunci, în Parlament, demonul trecutului roșu (balaurul, hidra, dragonul, vasilis-

cul) a fost definitiv ucis, grație Raportului Comisiei prezidențiale pentru analiza dictaturii comuniste în România (e titulatura lungă), că a fost etichetat, în fine, ancien régime ca ilegal și criminal.

Așa să se fi întâmplat oare? Dimpotrivă. Să fim în clar, cum zice Ticu Dumitrescu. Raportul Tismăneanu nu-i decât o condamnare formală, fără consecințe juridice, câtă vreme Pleșiță iese pe televizor să-l re-înjure pe Goma, iar Goma rămîne însingurat, exilat departe de Mana.

Victimele sunt iarăși victimizate, ofițerii care au împins la delatare sunt gras pensionați. Dincă-Te-Leagă a avut parte de coroană funerară – zice presa – dinspre Ion Iliescu, iar Bartolomeu Anania, pușcărizat la Aiud cu lanțuri la picioare, e condamnat de CNSAS. Militaru, agent sovietic dovedit, a ajuns ministrul Apărării după lovituri. Fără lustrare, îl avem pe „țărănistul” Talpeș, iar liberala Mona Muscă platformistă, cade în aceeași oală cu Ștefan Augustin Doinaș care a făcut închisoare tocmai pentru omitere de denunț; rămasă, vorba cuiva, „cu dinaintea goală”, păpușa Barbie tușată la ochi se vrea și ponsată, cerînd licență politică la televizor. Tot la televizor, înghițim elogiul securistului patriot, politico, binevoitor nouă, bonom, blajin, „obez sau mort”, cum ironiza poetul Nicolae Turtureanu. Elogiul delatorului de elită față de cel de rînd, ca și cum a fi delator-scriitor sau delator-filosof e mai puțin ticălos decât a fi delator-frizer. Modanei îi spun doar atât: au fost deținuți care au refuzat streptomicina oferită în schimbul delatareii. și au murit.

În suscitatul interviu, Tismăneanu își asumă trecutul traumatic, de copil de Cartierul Primăverii (Cristian Tudor Popescu opinează că-i un gest imoral să-ți condamni tatăl, îngropat pe Aleea comuniștilor; oricum, Tism. putea să se recuze, salvînd, totodată, validitatea Comisiei), dar și „obligația morală de a fi anticomunist”. Să nu mai zăbovim pe ideea că șeful Kamisiei a ajuns inamicul sistemului după ce a profitat din plin de sistem (în '59, tata Tismăneanu a fost exclus din Nomenclatură, de unde ura lui Valodea contra comunismului european). Însă consecința faptului că filosoful de Academie „Ștefan Gheorghiu”, chiar „distanțat ideologic” de propriul discurs pro Dictator și pro Epocă de Aur, dă verdicte celor capabili mă face să cred că e normală, poate, atitudinea celor care rămîn refractari la astfel de verdicte.

„Thanatosul ideologic”, cercetat de Vintilă Horia, te face să adormi. Înainte de asta, te face să te retragi a lehamite, a zădărnicie. Nu te mai interesează, ești indiferent la vîntarea de vînt. În 18 decembrie, 2006, la Timișoara, o mîna de oameni își comemora morții. Pe B1 TV din septembrie 2007, la 6, vine presa!, Ulieru afirma că Secu a recrutat informatori chiar dintre disidenți. Iar cuvîntul disident e compromis dacă Sorin Toma ori Ileana Vrancea au pretenția disidenței și Baranga se joacă la Naționalul ieșean, ca disident: mielul turbat. Deranjează din ce în ce mai puțin tragedia lui Mircea Vulcănescu, a doctorului Voiculescu, a etnologului Anton Golopenția, a filosofului Ion Petrovici, tragedia lui Ianolide, autorul acelei Predanii a mărturisitori-

lor români din Închisori.

Cominterniștii au apărut iarăși la suprafață, cu antiromânismul lor cu tot. Fardat altfel. Doina lui Eminescu e iarăși acuzată, ca-n anii cincizeci, că ar fi manifest protolegionar, iar naționalismul - cauză sinucigașă. Așa-numita fluidizare a granițelor sună a internaționalism proletar. Apud Florin Constantiniu („Adevărul literar și artistic”, 19 martie, 2002): printre documentele tipărite din Arhiva Rusă s-a găsit un Apel, din aprilie-iunie '45, semnat de reprezentanții PCR, PSD și Frontul Plugarilor din plasa Bihor, pentru ca Transilvania să se alipească URSS. Trimis unde? La Conferința creării ONU. Și mă întreb dacă alt istoric al Academiei, în afară de Al. Zub, face parte din Comisia Tismăneanu.

Deschidem oportun(istic) ferestre spre mondializare, dar abandonăm Ucrainei teritorii ale noastre. Globaliza(n)ții ne cer să ne vindicăm de tradiție ca de-o boală urâtă, să ne de-localizăm, România devenind Eu-ROMÂNIA (mulțumesc, Const. Frosin!). Tradițiile autentice românești sunt considerate de un gazetar de două coloane „tobe și tromboane”. Facem recurs la tricolor numai când suntem expulzați, ca români, din Italia. Noii elitști, convingși că posedă monopolul direcției sigure, ca să nu zic juste, strigă să terminăm cu pașoptiștii ăia care puneau în centru națiunea, nu individul: jos Statul, sus Societatea Civilă.

Reconsiderările se fac și ele pe sprânceană: Dan Deșliu da, Labiș nu; Călinescu nu, Vicu Mândra și Paul Cornea da. Mircea Horia Simionescu are parte de înțelegere ca șef de cabinet al aceluia Goebbels al lui Ceaușescu (s-a crezut și a fost chiar Dumnezeu pentru presă, tipărituri, cultură, ba își permite, postsocialist, să condamne realismul socialist, apelând la democrație), în timp ce Marin Preda e blamat. „Dacă introduceți realismul socialist mă sinucid”, i-a spus Preda lui Ceaușescu, după momentul Tezelor din '71.

Denaturările și diversiunile presei împotriva unora și altora dintre membrii Comisiei tot la „thanatos ideologic” duc. Unii sunt proscrisi, altora li se prescrie vina, asta așa, ca să „nu știm dacă știm ceea ce știm” (ca-n proza lui Philip Roth). Televiziunile aleg cine să-și pledeze nevinovăția și cine nu. „Jurnalul național”, prin Vladimir Alexe, scrie despre agentul under cover Volodea. Altcineva îl declară pe Mircea Dinescu 010 – agent URSS în România. În gura populației au fost puși, rînd pe rînd, Rusan și Pippidi, Marius Oprea și Horia-Roman Patapievici. Iar dubii în legătură cu componența Comisiei au fost destule. În fond, ce legătură avea Gail Klingman, antropolog, ca și Smaranda Vultur, de altfel, cu Procesul comunismului?, cum se/ ne întreba Victor Roncea.

Și nu s-or fi găsit voci curate și mâini așisderea ca să nu mai fie atîtea contestări, multe îndreptățite?

Punctul 8 al Proclamației de la Timișoara, din primăvara lui '90 (precizez și fac această precizare pentru că speakerii televiziunilor greșesc și data revoltei din decembrie '89, plasînd-o în ianuarie '90) cerea limitarea temporară la funcții și demnități a activiștilor, definiți

net: „acei oameni care și-au abandonat profesiile lor pentru a sluji partidul comunist și a beneficia de privilegiile oferite de acesta”. Se vizau anume persoane, se făceau anume jocuri politice? Ei și! Odată aplicat, Punctul 8 ar fi croit altfel drumul României. Singurul proiect ceaușist pe care-l regret (că nu s-a împlinit) e acel palat administrativ unde ar fi trebuit să locuiască toți demnitarii, plus familiile: Arca lui Ceaușcă. Ne-ar fi fost mai limpede cine-s, i-am fi obligat să locuiască (prin Punctul 8) în acel palat. Nu la Jilava, ci într-un palat.

În lipsa unei legi a lustrației, timpul a fost îngăduitor cu torționarii noștri. Am asistat la reabilitarea trădătorului, a turnătorului, la elogiul Securității „luminate” ori salvatoare dinspre Dan Zamfirescu, nepot de mort în pușcărie și urmărit/urmărit (cf. Cartea albă a securității). Desecretizarea dosarelor a stat și ea sub semnul lui Oștap Bender, ne-am lăsat păpușeriți de colo-colo și de dincolo. În Polonia, insul se duce la Institutul Memoriei Naționale și află, simplu, cine l-a turnat.

Singura soluție: nu discuții peste discuții, nu raporturi și rapoarte, ci perioada de reclusiune, pasul înapoi. Și-l citez iarăși și iarăși pe Paul Goma, din Scrisuri:

„Răul absolut se distruge. Răul absolut se smulge pînă la ultima rădăcină și se arde – iar cenușa se îngroapă la cît mai mare adîncime: să nu se întoarcă, noaptea, în uniformă de securist”.

Cum rădăcinile răului n-au fost eliminate printr-o Lege a lustrației, Raportul a contribuit la intensificarea războiului român-român. Dușmanii Raportului numiți de Tismăneanu, ar fi iliescanii (chit că în '90, '92, 2000, Iliescu a cîștigat și „Vova” l-a interviewat), „lacheii cultului personalității”, „corifeii protocronismului”, „istoricii oficiali ai Epocii”, ca Ilie Ceaușescu, Mușat și Ardeleanu, ultrafasciștii și ultrasecuriștii ultranaționaliști. Li se adaugă cei geloși profesional pe proful Universității din Maryland și bășescofobii, la hurtă. În paranteză fie notat, de unde-o fi venind în pixul lui Vl. Tism. cuvîntul lacheu? N-o fi făcînd parte din vestigiile leninismului de care-i acuză pe alții sau din vulgata stalinistă pe care jura tăfînele? Pro Raport ar fi, urmînd linia logicii tismănene:

- antiliescanii;
- foștii securiști de sorginte KGB (așa că vocea lui Pacepa, încadrat în '51 în Secu, varianta românească a NKVD, salută Comisia pe OTV, în 24 septembrie, 2006):

- istoricii neoficiali ai Epocii;
- antiprotocroniștii ca Gogu Radulescu.

Vă reamintesc că Gogu l-a acuzat dur în 1986, în „România literară”, pe evreul Edgar Papu de „idei de extremă dreaptă, readuse în publicistică”. Iar „extremistului” Papu nu i s-a dat drept la replică, fiind, pesemne, ultrafascist; nici atunci, nici după 89, cînd Gogu Radulescu a fost propus membru al Alianței Civice.

Revenind la războiul bășescofoni-bășescofobi, nu poți să ai rezerve față de „intelectualii din avion”, că ești taxat retrograd, complice (grozăvie!) cu forțele restaurator - cleptocratice, cum le zice, spăimos,

Tismăneanu.

Beligeranții lui Tismăneanu au ațîțat războiul, ca să folosească limbajul de lemn al lui Tismăneanu-père, contra lui Octavian Paler, aflat pe lista rușinii cot la cot cu nevasta lui Silviu Brucan, cu tata Roman, cu „bunicuța”, cu bunica lui Traian Olteanu, Ghizela Voss și cu bunelul lui Adam Tismăneanu. Poeții de curte veche s-au încăierat cu propagandiștii de curte nouă, toți privind înapoi cu mînie doar la celălalt.

Și pentru că șeful Comisiei nu acceptă că erori au fost, erori sînt încă în faimosul Raport, foștii aparatcici continuă să aibă ceva de spus la talk-show-uri. Doar avem un patron al „Adevărului” și un patron al „Realității”. Bomboana pe colivă au pus-o elitarzii de la revista „22”, preluînd un interviu luat șefului Securității iașiote de „Ziarul de Iași”, unde activează Adrian Cioflîncă, membru al Comisiei Prezidențiale Consultative. Și atunci de ce ne-am mai mira că a făcut parte din grupul de experți în ororile comunismului „doctorul” în note informative Sorin Antohi, în pofida unui deținut cu zeci de ani de pușcărie politică la activ?

Că Raportul Tismăneanu a fost o condamnare simbolică, fără consecințe juridice, o dovedește și faptul că activiștii educării și reeducării socialiste primesc indemnizații de merit, ca meritocrați. Și ca lucrurile să fie și mai complicate, Tismăneanu cere ca nominalizații în Raport să se retragă din viața politică. Fiii lor nu, pentru că n-ar fi politic corect, chit că Petre Roman a recunoscut repetat că tata Valter a avut cea mai mare influență în formarea sa. De ce l-om fi urmat pe Mircea Vulcănescu și nu l-am răzburat? N-ar fi fost PC?

Într-o emisiune mai veche, din duminica lui 17 septembrie 2006, Gabriel Liiceanu considera strigător la cer că Vladimir Tismăneanu investighează crimele comunismului, cînd tatăl său a avut drept de viață și de moarte, fără lege, fără tribunal, asupra celor numiți dușmani ai poporului. S-a mai obișnuit, apoi, cu ideea.

Cineva constata că Liiceanu l-a creditat pe C.V. Tudor, discreditîndu-l pe Tism. Dar l-a discreditat cineva? A făcut-o singur. Doveditoare - lingușiturile din „Viața studentescă” (1974-78), unde semna nesilit de nimeni că viziunea generală a lui Ceaușescu e complexă, polivalentă, bogată în semnificații. Sau e PC s-o facem pe niznii și în privința asta?

Pe Realitatea TV, din 30 august 2007, ni s-a spus că deconspirarea nu dă bine la integrare. Corina Drăgotescu a cerut, pe aceeași Realitate, să închidem ușa spre trecut (că-i curent!) și să avem grijă să nu se comită (Doamne ferește!) - vreo epurare politică. Radu Moraru a consunat pe B1, expunîndu-și convingerea că nu trebuie penalizați comuniștii pentru crime morale.

Să fim blînzi, să fim buni, să întoarcem și celălalt obraz și așa mai departe, dă învățătură o șefă de Fundație, SynergETICA pre numele ei, în „Ziua”, plîngînd de mila „sufletelor prihănite” (ca mitropolitul Corneanu; ca Bălăceanu-Stolnici, care scoate coarne boierești pe canale TV, după ce a fost devoalată).

„Dacă o spun ei primii (colabii, adnotarea mea, Magda U.), voi

avea un respect nemărginit pentru ei”, conchide Sandra Pralong, tolerantă fără frontiere.

Concluzie fără confuzie: Un Nürnberg II, cum vrea Goma, un Proces făcut de martirii rezistenței, de persoane cu o morală ireproșabilă, nu de persoane suspecte, ar fi creat nu „o nișă”, cum crede Radu Filipescu. Ar fi deschis o cale largă Justiției.

O ultimă întrebare: n-a fost să fie o curățenie ca de Paști sau n-am vrut să fie?”

Marti 12 august 2008

Magda Ursache îmi scrie că H. Gârbea scrie în *Luceafărul* adresându-se bucovinenilor să nu o mai publice “pe asta, o căznită, o insipidă...”

Se înșelau cei care susțineau că activiștii, securiștii, “dictatoriștii” (îndrumătorii-spre-îndărăt, cenzoriștii) provin numai din păturile needucate, indivizii fiind niște derbedei și analfabeți), fiindcă priviți-l pe Alex Ștefănescu - el cerea, prin 1998 ca redacția revistei *Vatra* să fie trimisă în fața tribunalului, pentru că publicase un text “antisemit” semnat de mine; priviți-l pe ditamai N. Manolescu, denunțându-mă ca “antisemit” iar pe Liviu Ioan Stoiciu ca “legionar” pentru că publicase în *Viața românească* un fragment din Jurnalul meu, cel pe 2005; pe H. Gârbea, băiat educat, de familie bună, bunicel scriitoras, făcând el parte din clanul Manolescu, nu putea scăpa de determinare: număruse cuvântul evreii - articulat, din **Jurnalul 2005** (măsurînd cca 700 pagini) și găsisse vreo 124, concluzie: Goma este antisemit! Iar acum, ca ultimii dintre tovarășii noștri Măciucă, Brad, Dodu-Bălan, Docsăneasca și alte cadre de partid care, până acum două decenii, cu un simplu telefon interzicea unui scriitor să existe, educatul băiat (Gârbea) dovedește că nici educația, nici familia-bună nu l-a împiedecat de a fi ceea ce este: un bătăran, un neam-prost, un tirănete atunci când are și el un sfârc de putere (nu de caloriferist al Uniunii, ci de imaginist!)

Flori Stănescu îmi trimite o cronică a lui Tudorel Urian la un volum al lui Grigurcu, apărută în *România literară* din 1 august 2008; există și o aluzie la mine:

“Nu mă pot abține, în final, să nu citez foarte nuanțatul tablou pe care Gheorghe Grigurcu îl face fostului său coleg Paul Goma. Cred că sunt cele mai bune rânduri pe care le-am citit despre celebrul disident:

“... fondul moral al lui Paul Goma e o cinste funciară, de-o instensitate puțin obișnuită, o cinste activă, dacă-i pot spune așa, care-

I îndeamnă a-i lua în colimatorul său pe mai toți contemporanii de oarecare semnificație. Oamenilor le putem reproșa adesea compromisul. Lui Paul Goma i-am putea reproșa... lipsa de compromis. El practică o scrutare inumană, așa zice, a semenilor săi, nedispus a le face nici cea mai mică concesie. Exagerări? Multe și recunoscute chiar de el însuși, căci instrumentul său preferat îl alcătuiesc lentilele măritoare. Un fir de praf poate deveni mare cât oul, dar el există în realitate, nu e mai niciodată inventat. Putem glosa, evident, pe marginea jocului de proporții la care e supusă, sub condeiul aprig al lui Goma, o acuzație sau alta, însă nu putem contesta grăuntele (măcar) de adevăr de la care pornește" (p. 132).

De când a început războiul în Georgia mă simt bolnav-bolnav, bolnav de mânie și de neputință. Rușii blestemați! Și mincinoși. Și hoți. N-au decât să trimită Occidentalii divizii de diplomați cu scopul de a opri masacrul, Rușii au să spună, ca de obicei: «*Da, da; da, da*», însă pe dindos vor face *niet*. Rușii nu au auzit de *dialog*, nu știu ce-i aceea negociere. Ei cred că ei și numai ei au dreptate în toate - fiindcă ei folosesc forța.

Bieții basarabeni: suferă și ei cumplit, din aceleași pricini: Rușii i-au ocupat și nu scapă așa de ușor din sclavia barbarilor slavi; Basarabeni nu au uitat că Georgienii fuseseră primii (din URSS) care i-au felicitat pentru proclamarea independenței. Și, desigur, pentru că ortodoxia noastră, așa, bizantinizată, balcanizată nu este ca cea rusească: expresia-cu-cruce a colonialismului rusesc, cel care se preface a fi uitat istoria - și, desigur, *cronologia* dragă mie.

Georgienii (ivirii, de unde ne venise strălucitul cărturar Antim), ca unitatea statală se creștinaseră la puțin timp după armeni - care, cronologic, fuseseră primii. Când s-au creștinat ai noștri, pre-românii? Faptul că nu cunosc o dată anume, când, prin *ukaz* au fost creștinizați, ca toți ceilalți vecini ai noștri: bulgari, sârbi, ucraineni, ruși, polonezi, unguri, lutuanieni - semnifică: ei deveniseră creștini de pe vremea când Slavii umblau în patru labe prin mlaștinile lor, mazuriene.

Miercuri 13 august 2008

Laszlo îl acuză pe Grigurcu de... antisemitism. A căpătat obiceiuri ticăloase, fostul meu prieten. Din păcate, Grigurcu s-a (oarecum) speriat și întreabă în dreapta și în stânga ce să facă.

Iar acum un alt text de Liviu Ioan Stoiciu. Ca de obicei, foarte bun, nu neapărat pentru că autorul este printre puținii scriitori români care și-au riscat pâinea și "situația", pentru a apăra prin-

cipii (principii, în România! - mai mare râsul!), însă în acesta nu ezită să vorbească despre distrugerea cărții mele **Culoarea curcubeului...** - de către cine? De către monumentul nerușinării naționale, limbcuristul lui Bănescu, Liiceanu!

Cu care ocazie aflu lucruri noi despre “prieteni” mei - sau în cazul lui Cărtărescu - neutrii. Așadar, în chestiunea “cărților lui Cărtărescu, arse” Liiceanu, Manolescu și Cărtărescu au dovedit că sunt niști idioți de rând.

“Liviu Ioan Stoiciu, *Argeș* O nouă făcătură „marca Manolescu”

“Am tot pomenit de dominația abuzivă a unui grup scriitoricesc asupra literaturii române, denumit și „Oamenii lui Manolescu”, perpetuat din vremuri comuniste, fără rușine – care își arogă dreptul de a da verdicte definitive în viața literară, după ce a acaparat totul prin Uniunea Scriitorilor, de la sedii, la reviste și editură. Acest grup dominant elitist (neapărat corect politic) se indignează public în numele scriitorilor români, în general, și în numele principiilor unui autoritarism literar inadmisibil, de el inventat, în particular. El dă dictate și face „ce vrea mușchii lui” în literatura română, dar mai ales el dă lecții de morală. Nu contează că membrii lui sunt în majoritate scriitori compromiși, neculpabilizați, nulități morale, sau sunt mediocrități critice. Bineînțeles, acest grup dominant își apără cu dinții „interesele personale”, cu o agresivitate stupefiantă. Condamnabil, scriitorimea română asistă pasivă (dar scârbită), inclusiv la execuțiile sumare publice la care se pretează acest grup dominant, care se consideră providențial pentru literatura română, o tot repet.

Ultima ispravă a acestui grup dominant de rău-augur: o înscenare publică de un penibil absolut! Care m-a luat iar prin surprindere. N-am să reușesc niciodată să intru în mentalul acestei găști scriitoricești conducătoare nedemne, gata oricând să calce pe cadavre. Sunt sigur că știți la ce mă refer. Președintele URSS, academicianul și ambasadorul UNESCO la Paris, profesorul universitar și nu în ultimul rând directorul săptămânalului *România literară*, marele critic N. Manolescu (care a anunțat la ultima ședință a Consiliului URSS că *România literară* dă faliment până în septembrie dacă nu-i sunt preluate toate cheltuielile, de la salarii la manoperă, de către URSS; fiind scăpat din brațe de Dinu Patriciu; vă dați seama ce manager deplorabil poate fi, de ce nu și-o fi dând demisia?), a semnat o „Scrisoare deschisă”, tam-nesam: «*Ca scriitor și președinte al Uniunii Scriitorilor din România consider inacceptabil gestul poetului Daniel Corbu de a da foc unor cărți, tabloide și CD-uri pe considerentul că ele ar contribui la răspândirea subculturii. Gestul este în sine un act barbar, fără nici o justificare, și ține, vai, de una dintre cele mai triste tradiții subculturale din istorie. Găsesc de neînțeles faptul că un poet a putut incendia volume ale unui coleg al său, ale unui mare poet cum este Mircea Cărtărescu, în numele luptei cu nonvaloarea și cu prostul gust. Și sunt șocat să citesc că un alt poet, care mai este și președinte al Comisiei de Cultură a*

Senatului României, e de părere că "autodafeul" pus la cale de Daniel Corbu în cadrul Festivalului Internațional de Neoavangardă de la Iași, din zilele de 4-8 iunie, nu poate fi condamnat. Focul n-a purificat niciodată nimic decât în mentalul primitiv și întunecat al unor vremuri pe care, în naivitatea mea, le credeam definitiv apuse. Voi propune conducerii USR, la proxima reuniune, să analizeze gestul poetului Daniel Corbu, care este contrar nu numai principiilor Statutului nostru, ci și normelor de civilizație și bunului simț, și să adopte măsurile de rigoare». (Textul a apărut și în foaia tendențioasă pe care o conduce) O parodie?

Un fals! O minciună de la început la sfârșit – degeaba a reacționat Daniel Corbu imediat, N. Manolescu a ținut cu orice preț să-și arate adevăratul caracter, inventând pe loc o execuție! Deși nu se compară, o să spuneți că e bine să ne amintim de execuția publică înscenată de N. Manolescu la adresa lui Paul Goma în toamna anului 2005, când Paul Goma a fost în mod iresponsabil acuzat de antisemitism (după ce a apărut cu jurnal literar în revista *Viața Românească*)... Nu, vă asigur eu, de Paul Goma trebuie să ne amintim în acest context și de altă nenorocire de care a avut parte, asupra cum e de gașca elitistă dominantă. Vedeti mai jos. Dar să nu anticipez. N. Manolescu are nevoie ciclic de asemenea făcături publice? La același circ al „arderii cărților”, auziți și declarația lui Gabriel Liiceanu, editorul lui Mircea Cărtărescu, altă figură contrafăcută, profitor al postcomunismului:

«După presupusa ardere publică a cărților lui Cărtărescu, acuzat că "manelizează cultura română", Librăriile Humanitas vor expune cărțile scriitorului în vitrine speciale. *Editura Humanitas a răspuns prompt presupusului incident petrecut la Iași, când unul dintre poeții locali, Daniel Corbu, ar fi ars câteva volume ale lui Mircea Cărtărescu, punându-și gestul sub intenția de a "demanaliza cultura română": "Nu ne propunem, în aceste rânduri, să facem arheologia unui gest care, în expresia lui ultimă, trimite la arderea cărților lui Thomas Mann de către naziști sau la arderea bibliotecii lui E. Lovinescu de către comuniști", au subliniat cei de la Humanitas, care au încercat și o posibilă explicație a gestului poetului ieșean: "Fenomenul, circumscris pesemne la starea de exaltare a câtorva inși, pune însă în joc mecanisme psihologice teribile: ura cu accente apocaliptice, venită din partea unor confrăți cărora le vine greu să-și privească silueta în oglinda sutelor de mii de exemplare vândute în țară din opera lui Cărtărescu și a zecilor de ediții publicate în limbi străine." Editura anunță că, drept reacție la agresiunea publică asupra cărților scriitorului, petrecută în cadrul Festivalului Internațional de Neoavangardă, Humanitas va plasa vitrine speciale cu cărțile lui Cărtărescu nu numai în Iași, ci în toate orașele țării: "Răspunsul Editurii Humanitas la acest act de barbarie culturală va fi simplu: în Librăriile Humanitas din Iași și din toate orașele țării se vor crea vitrine speciale cu cărțile lui Mircea Cărtărescu". În comunicatul pe care editura l-a trimis Cotidianului, Humanitas își exprimă încrederea că breasla scriitorilor, ca și presa, va lua atitudine:*

“Așteptăm cu încredere reacția scriitorilor, colegii lui Cărtărescu, a Uniunii Scriitorilor înseși, a instituțiilor publice menite să reacționeze la acest comportament extrem, a oamenilor din România care se află de partea civilizației”. În încheiere, Editura Humanitas califică incidentul de la Iași drept o “istorie șocantă” și face apel la reacția critică a tuturor organismelor de cultură, inclusiv editurile străine». (Ziarul Cotidianul) Câtă obrăznicie ciocoiască! Cine se crede Humanitas?

E inimaginabil! Făcătura e bătătoare la ochi. Publicitatea gratuită (pe care și-o fac Editura Humanitas și Mircea Cărtărescu) e de mizerie morală strigătoare la ceruri. E îngrozitor de jenant...

Iată și reacția lui Mircea Cărtărescu (cel „manelizat și tabloizat”), probă de cabotinism cras:

«Scriitorul Mircea Cărtărescu cere măsuri „morale și judiciare” dacă volumele sale au fost incendiate public la Iași. Martorii spun că nicio pagină a scriitorului n-a luat foc, deși în presa locală se anunța arderea volumelor lui Cărtărescu. Mircea Cărtărescu și conducerea Editurii Humanitas au reacționat prompt la un gest de protest împotriva „manelizării culturii” petrecut la Iași, unde poetul Daniel Corbu ar fi ars, într-o „piramidă a subculturii”, câteva cărți ale scriitorului. Protestul, relatat de ziarul „Gardianul” în ediția de luni, 9 iunie, s-ar fi consumat sâmbătă, în jurul orei 14.00, la Casa Pogor, la finalul Festivalului Internațional de Neoavangardă, desfășurat între 4 și 8 iunie. Povestea a inflammat brusc spiritele și are vocația unei furtuni într-un pahar cu apă. Inițiatorii protestului și câțiva participanți spun că piramida simbolică era construită exclusiv din pagini din tabloide. Cu toate acestea, organizatorii anunțau „arderea” lui Cărtărescu în presa locală de sâmbătă. „Am fost stupefiat și speriat, v? spun sincer, pentru că arderea unor cărți e cel mai dur act de huliganism cultural imaginabil, așa că l-am sunat imediat pe editorul meu, Gabriel Liiceanu, să stabilim cum am putea reacționa”, a declarat Cărtărescu. Revoltat de agresiunea simbolică asupra operei sale, autorul e decis să recurgă și la măsuri judiciare, în cazul în care se dovedește că „răul a fost făcut”. „Urmează să facem o anchetă, deocamdată particulară, dacă e nevoie, și judiciară. Dacă măcar una singură dintre cărțile mele a fost arsă, vom vedea ce măsuri morale și poate judiciare vom lua”, a adăugat scriitorul». (Ziarul Evenimentul Zilei)

Să mori de răs! Sau de plâns... Totul e contrafăcut, se vede de la o poștă... Presa a luat peste picior, până la urmă, toată „afacerea”, N. Manolescu-G. Liiceanu-M. Cărtărescu au jucat la cacealma și s-au făcut de răs, au dus în derizoriu acțiunile de tembelizare ale grupului elitist care controlează literatura română. Daniel Corbu, onest, a anunțat că totul a durat „30 de secunde, cât a fost incendiată o piramidă construită din hârtie de ziar, un gest absolut simbolic, prin care cei prezenți spuneau NU subculturii și gustului derizoriu în artă și aprobau totodată experimentul autentic, producător de valori artistice, promovată de festival”. Și a concluzionat: „Nu știu dacă doar mâhnire sau dezgust se poate numi starea pe care-o trăiești atunci când încer-

ci în România a lucra într-o frumusețe și bine, iar niște diversioniști de joasă speță trag totul în scuipatul și noroiul lor”.

Am participat și la prima și la a doua ediție a Festivalului Internațional al Neoavangardei, la prima ediție a existat aceeași piramidă simbolică de protest împotriva subculturii promovate oficial, cu câteva file de ziar prinse de un schelet metalic, pe care era scris „Nu subculturii” – nici o revistă de cultură, nici o carte (cu nici o ocazie n-a fost pomenit Mircea Cărtărescu). Incompetența unor ziariști neajutorați, care au interpretat după ureche protestul acestui Festival, nu justifică scandalul provocat de N. Manolescu-G.Liiceanu-M.Cărtărescu... Și m-am tot gândit ce a putut să însemne, de fapt, această imensă făcătură mediatică, de un grotesc dezonorant? S-a tâmpit gașca dominantă din literatura română, „oamenii lui Manolescu” au luat-o pe arătură? Sau au încercat să profite de situația inedită, să „internaționalizeze” cazul „arderii” cărților lui Mircea Cărtărescu și în sfârșit să sesizeze și să impresioneze juriul Premiilor Nobel pentru Literatură? S-a putut ajunge atât de jos? De ce nu? Se știe că premiile Nobel pentru Literatură trebuie să fie neapreciate public în propria țară. De ce să nu i se însceneze lui Mircea Cărtărescu o asemenea execuție, să știe tot mapamondul că i se... ard cărțile? Deși nimeni, niciodată, nici nu s-a gândit la așa ceva, darmită să i se fi ars vreo carte... Dacă așa stau lucrurile, „dragi tovarăși de suferință”, de ce nu ne solicitați ajutorul? Facem orice pentru a câștiga un scriitor român Premiul Nobel: aranjăm noi un asemenea scenariu, voi căutați o piață publică, noi aducem cărți semnate de Mircea Cărtărescu și voi veniți cu aparatele de filmat și fotografiat, turnați gaz și le dați foc, după care condamnați public zgometos gestul public... Pot pune pariu că Premiul Nobel pentru Literatură e asigurat astfel! De la români te poți aștepta la orice. Lasă că așa veți pune foc la baza literaturii române și că n-o să vă spălați în șapte ape demisia morală. Dar pe cine ar mai mira, la colaboraționismul scriitoricesc de până în 1989 cu totalitarismul, lipsa de onestitate de azi?

N-aș fi mers atât de departe cu sceleratul scenariu al arderii cărților pentru a atrage atenția întregii planete, eventual (și a juriului Premiului Nobel pentru Literatură), asupra lui Mircea Cărtărescu, dacă n-aș fi luat seama asupra răsturnării valorilor morale în România. În care grupul dominant, „oamenii lui Manolescu” taie și spânzură după propriul plac și interes. Un fâș publicitar, mincinos, cu „arderea” cărților lui Mircea Cărtărescu, a provocat un scandal monstru. În schimb, **atenție, la arderea cărților lui Paul Goma după Revoluție de chiar editura care l-a publicat, aceeași Editură Humanitas, nu a reacționat nimeni!** Unde erau N. Manolescu-G.Liiceanu-M. Cărtărescu și toți ai lor când erau arse („topite”) cărțile lui Paul Goma? Arse de-a adevăratelea! Unde erau protestele lor, scrisorile deschise, „vitrinele speciale”? Cărți arse ale lui Paul Goma care ar fi putut să umple rafturile bibliotecilor din întreaga țară, trimise de Editura Humanitas, „care nu mai avea ce face cu ele”... Oare de ce s-au ars anume cărțile lui Paul Goma la Editura Humanitas? Nu vi se pare sem-

nificativ că au fost într-adevăr arse cărțile lui Paul Goma (un mare scriitor disident) și nimeni n-a protestat, în schimb s-a inventat un caz cu *arderea* cărților lui Mircea Cărtărescu (care în nici un caz nu e un reper moral; până la Revoluție a fost membru PCR oportunist; mă abțin să dau alte amănunte despre trecutul lui; mie continuă să-mi fie simpatică inteligența lui de a fura ochii tuturor; oricum, e un poet adevărat, chiar dacă „e umflat cu pompa”, după cum aud că se tot spune) și a fost pusă pe roate o întreagă officină de propagandă a minciunii? „Oamenii lui Manolescu” își forțează norocul.

P.S. Chiar dacă Alex Ștefănescu n-a făcut parte din comisia Capitalei de numire a directorului MNLR (după cum mă anunță), nu se schimbă „datele problemei”: tot „oamenii lui Manolescu” l-au instalat, doar că în loc de Alex Ștefănescu a fost Mircea Mihăieș, vicepreședintele ICR (plus Ioan T. Morar, colegul lui Radu Călin Cristea de compromisuri de la organul UASCR *Viața Studențească*; asta, ca să vedeți cum se organizează concursurile pe mâna „oamenilor lui Manolescu”). Îi cer scuze dușmanului meu că n-a fost în stare să-și ducă până la capăt „mandatul” (inițial a fost în comisie, „așa s-a lăudat” – vinovat de dezinformare e Lucian Chișu, care a participat la acest concurs și știa că Alex Ștefănescu e în comisie)... Altfel, îl asigur și pe această cale pe politrucul Alex Ștefănescu că n-are valoare, scrie prost (îi răspund cu aceeași monedă) și că nu contează în critică, nici în aceea de gașcă, ideologizată, să mă intereseze părerea lui despre versurile mele (deși are tupeu, e necredibil). Faptul că a trecut la denigrarea poeziei mele, nu mă face decât să surâd cu bunăvoință – își dă arama pe față, e un Corneliu Vadim Tudor al criticii românești de tip securistic. El e criticul „dintâi” al imoralității.

25 iunie 2008. București

[NB: Sublinierile aparțin lui LIS]

Astăzi: multe texte. Nu pot trece peste... execuția mea (“Stahanoviști și profeți”) datorată tovarășului C. Stănescu de la *Scînteia Tineretului* - și-a întors firma pe dos, ceea ce dă... *Cultura/lui Buzura* (din 7. 8 2008).

“(...) În același număr aniversar Dumitru Ungureanu prezintă în tonul meritat volumul cu mărturisile altui stahanovist al scrisului românesc, Paul Goma. Tonul care face muzica ce-i place prezentatorului este acesta : „... majoritatea spuselor lui Paul Goma au greutatea greu de îngurgitat a pietrelor care rămân după ce apa trece și se poluează, au incasabilitatea sticlei folosită în industria chimică, au virulenta profetiilor Vechiului Testament, a căror dreptate se dovedește îndeosebi când e prea târziu, iar poporul a fost trecut prin foc purificator (...) Paul Goma se însumează aceluși fel de-a fi patriot inaugurat de Mihai Eminescu ...) Găsești în paginile lui Paul Goma sensul profund pe care el l-a dat Cuvântului ca vehicol al Adevărului. În optica lui Goma, Cuvântul și Adevărul sunt una și amândouă Dumnezeu

sunt, asa cum spune Evanghelia după Ioan. Nu poti rosti Adevărul cu gura cu care ai mâncat căcat, traduce Goma pe întelesul mocofanilor. " Amin ! - bombăne un mocofan care nu-l simte nicăieri pe „năvalnicul profet“ ce nu stârnește nici măcar un „uragan“ literar : Paul Goma e în ochii mocofanilor doar scriitorul admirabil al singurei lui veritabile capodopere „Din Calidor. O copilărie basarabeană“. Cât despre „ florilegiul gomoetic“ (de la Flori si Goma), ce să spun ? Putină moderatie, discretie si decentă în adorare nu strică nici măcar „profetilor“, dimpotrivă...

Iată și un extemporal mai vechi (din 14 februarie 2008) al aceluiași Stahanovescu:

(...)“Tot ce se poate face – iar „Jurnalul literar“ al dlui Nicolae Florescu o face din plin – este sa se stranga si teaurizeze cat mai mult material documentar (inclusiv si poate in mai mare masura: strict literar) din lunga viata a exilului literar romanesc pentru ca viitorii istorici, eseisti, comentatori mai putin implicati sa duca reconcilierea istorico-literara pana la capat, unificand asa o tara inca despartita in insule fara puncti. Caci ce fel de punte il mai poate uni cu ceilalti pe un Paul Goma dupa ce s-a despartit injurios de mai toata populatia scriitoare din Romania contemporana cu el? Dar are cu adevarat Paul Goma contemporani?! Dupa toate aparentele, a fi contemporan cu altii este, printr-o aglutinare insuportabila, sub demnitatea acestui mare opozant al nostru. Din nefericire sau din fericire – depinde dinspre ce parte privim –, opera literara a lui Paul Goma este foarte subtire, cat singura si adevarata lui capodopera, anume, „Din Calidor“. O copilarie basarabeana. O veritabila capodopera ce, sub o privire obiectiva, e demna de o cariera similara cu aceea a humulesteanului. Destul pentru o viata de scriitor. Restul operei e compus din marturii, literatura de colportaj, eseuri dezlanate, nenumarate replici la replici si, vai, dezvaluiri la granita delatiunilor ori a barfelor purtate de la o ureche la alta, multe neverificate si neverificabile. Basca injuraturile – la care nu-i dau dreptul meritele din trecut. Ma tem ca Paul Goma este azi in situatia unora din ilegalistii pe care-i injura, si ei vexati, inveninati si opacizati de distanta uriasa dintre asteptare si rezultatele efective a unei prea lungi asteptari. Face bine „Jurnalul literar“ ca-i valorifica in continuare si masiv noroiul aruncat in capul majoritatii scriitorilor romani contemporani cu el? Cred ca da: nicio data, nici in comunism, viata literara n-a fost un paradis, ci camp de lupta, teren de infruntare, spatiu al tuturor partizanatelor, dar si o vasta ineputizabila colectie de cazuri, care de care mai interesante si mai psihanalizabile. Dar „Jurnalul literar“ nu se reduce nici pe departe la mostenirea si valorificarea lui Paul Goma. Marii intelectuali si scriitori ai exilului ocupa pe drept cuvânt paginile revistei, restituirile fac centrul lor de greutate precum si studiile recuperatoare ale istoricului literar Nicolae Florescu si ale colaboratorilor sai din tara si de peste hotare (dar tot din tara). Fericit, exilul din pod al

„Jurnalului literar“ este cat se poate de prielnic. Ultimele numere ale revistei contin o seama de restituiri ce se citesc cu mare interes. Vom reveni asupra unora dintre ele.”

Joi 14 august 2008

Aniversarea Anei. A făcut și ea niște *anișori*. Cei trăiți dimpreună cu mine reprezentând peste două treimi din viața-i.

La mulți ani, Ana!

În această dimineață am cules din grădinița noastră suspendată trei floricele: două de zorele, una de gura-leului, le-am pus într-un păhăruț și i le-am prezentat. Pentru întâia oară nu s-a supărat că o trezesc prea devreme. Vor fi fost și alte dăți din acestea, măcar atâta merită după 40 ani (în realitate: 42) de coabitațiune pașnică.

Noaptea mi-a fost frământată, torturată, otrăvită de o senzație pe care nu mi-o extrag din memorie (nu aveam așa ceva), ci din ținerea-de-minte reconstituită - vorbesc de timpul dinainte de 26-28 iunie 1940 - frica-la-român. Mai corect: frica-de-rus-la-basarabean.

Georgia este în flăcări și în lacrimi și în sânge, Polonia, Țările Baltice - și Ucraina (!) - își declară solidaritatea, ba chiar mai fac un gest de normalitate: contestă “pactul” încheiat de Sarkozy cu Medvedev... Însă România noastră cea eternă și scumpă și iubită a făcut un gest de un curaj nemaiauzit: a promis ajutoare umanitare - și umanitare au rămas, tovarășii noștri Băsescu, Tăriceanu și ministerul de Interne cu Fațada Externelor au alte preocupări... Măcar dacă s-ar preocupa de victimele inundațiilor, dar se luptă între ei, se strigă numele marilor comandanți de oști: Boc, Mitrea, Iliescu, Petre Roman, Hrebenciuc, Năstase, Geoană, Olteanu, Monica Șerbănescu și alți analfabeți, pricepuți doar la “chicușuri”, cum spun moldovenii afacerilor de trei parale.

Însă nici un gest, nici o vorbă, nici un comunicat dovedind *normalitate* în legătură cu acest atac brutal, asiatic, în tradiție rusească - împotriva Georgiei - deci și împotriva noastră, a Românilor, nu doar a Polonezilor și a trăitorilor Țărilor Baltice.

Românii tac și tremură. Le cunosc clănțanitul dinților bășinoșilor mei compatrioți. Înțelepciunea lor rezumându-se la ceea ce am auzit - n-aș mai fi auzit! - în închisoare din gura unor foști demnitari, politicieni de vază, profesori universitari, atunci când se auzea în celulă un timid protest, împotriva unei flagrante injustiții.

«Să nu-l provocăm pe dom' sergent de pe sală, că dacă se-nfurie, suferim cu toții... Să mai așteptăm un pic (poate vin americanii, poate vine decretul...)»

Așa a făcut Românul istorie: când a fost să consimtă la *fapte*, să nu rămână doar la *vorbe-vorbe* (vezi-l, reprezentat fidel de Tătărescu, la 26 iunie 1940) ; și când a fost să consemneze acea istorie - vezi-l pe Marius Oprea, nu pe Tismăneanu (el apăra ciocanul/și secera bolșevicului de tată-său), vezi-i pe Giureștii academicieni din bunic în nepot...

“Tăcerea e de aur”, se reazemă Românul căcăcios pe “înțelepciuni de veacuri” .

După care se plânge că soarta i-a fost potrivnică, că americanii n-au mai venit; că vecinii: ostili și batjocoritori; stăpânul: fără milă creștinească...

Încât mă întreb: de ce nu se sinucid românașii noștri, dacă tot nu-iucid-de-tot dușmanii?

Vineri 15 august 2008

Sfânta Maria-Mare.

Mihai Rogobete îmi trimite un text de Sorin Tudor - acesta:

“Inspirarea lui “așa”

“Nu știu dacă literatura pe care o scrie Paul Goma ar trebui prezentată poporului român. Personal, tind să cred că o inițiativă de acest gen ar fi supusă nu doar autodevorării de sine, ci și autodevorării în sine. În cele din urmă, cuvântul trebuie să-și zămislească singur spațiul și valoarea înainte de a ni se oferi spre înțelegere. Conștiința rostirii ia mai întâi naștere în nerostit și apoi în gândul ce ne pornește spre buze.

Așa se face că, o prezentare a literaturii lui Paul Goma în fața nației căreia el îi aparține de drept, ar putea avea ecourile pe care scrierile acestuia le-au găsit în președintele Traian Băsescu. Spun “în” de vreme ce ecoul este o confirmare a golului ce-l înconjoară și nicidecum a bolții ce-i vine în întâmpinare. Iată de ce se poate spune că nu diversitatea culturală îl face pe Paul Goma să scrie “așa”, ci înțelegerea particularităților din care i-a izvorât destinul.

După cum “Săptămâna roșie” nu a fost născută din tălmăciri, nici acuzele aduse lui Paul Goma nu s-au ivit din răstălmăciri. Toată au fost “așa” fără să fie vreodată literatură “așa”. Pentru că textul este sinele scriiturii lui Goma, la fel cum sufletul este rostul eului său. Textul este cel care inspiră teamă ne-amicilor săi determinându-i pe aceștia să dorească nu pierzania omului, ci pierzania sufletului.

Vrei, nu vei, textul lui Paul Goma te obligă să-l trăiești, te obligă să-l viețuiești. Este un text care nu se lasă citit, ci numai inspirat și expirat. Cum poți lupta împotriva unui text ce-ți viețuiește cititorii,

obligându-i să trăiască experiențe pe care alții abia au curajul să le istorisească? Cum poți lupta împotriva unui text care, inspirat de fiecare, transformă singularitatea unui destin într-o experiență colectivă? Sunt întrebări care trebuie să fi măcinat gândurile tuturor detractorilor săi.

“Nu voi cere niciodată să primesc cetățenia pe care doar Dumnezeu mi-o poate lua (iertare: a mai fost unul: Ceaușescu - veti fi auzit ce-a pățit...), eu, ca și membrii familiei mele fiind români prin naștere.”

Dacă simțim ca adevărat că “până România nu se va întoarce în România, nostalgicul Paul Goma ar reveni unde riscă să dea de mai nimeni acasă”, atunci trebuie să simțim la fel de adevărat și că acasă nu poate fi rostit în românește fără Paul Goma.

Firește, se vor găsi destui care să încerce să spună “acasă”. Însă încercarea lor va fi doar un ecou, chiar dacă ei nu realizează nici golul dimprejur și nici bolta sub care s-au născut.

Ne naștem abia atunci când începem să inspirăm. Iar pentru unii, norocul acesta poate să apară foarte târziu în viață. Sau deloc.

“Sorin Tudor”

Sâmbătă 16 august 2008

Astănoaptea mi-a fost otrăvită de proces. În septembrie o nouă înfățișare și mă tem ca va fi copia precedentei: dacă avocatul nu a fost în stare să numească adresele unor pârâți (printre ei: prietenul meu de veacuri: M.D. Gheorghiu, pârâciosul) și a fost amânată... Iar eu ce pot face? Nimic! Așa-mi trebuie dacă m-am adresat “justiției” române! Rezultatul: ca și în procesul intentat tâlharilor Iliescu, Pleșiță, Enoiu... Nul.

Prietenul epistolar Ovidiu Nițoi s-a oferit să culeagă câteva texte pe care i le trimisesem. Cum unele erau incomplete ori aveau pasaje ilizibile, s-a dus la Bibliotecă și le-a copiat corect. Pe lângă asta a găsit texte pe care eu nu le mai aveam - de exemplu această scrisoare către G. Adameșteanu la 1 aprilie 1990. Am găsit-o atât de... actuală, încât o transcriu aici, în jurnal:

A.S. Textul de mai jos este în fapt o scrisoare-întredeschisă adresată cu mânie și cu disperare prietenei Gabriela Adameșteanu.

A fost scrisă la 1 aprilie - nu întâmplător ziua aniversară a Gabrielei, însă a fost publicată în 22 ceva mai târziu, datorită mersului poștei, și a... redacției. Nu i-a făcut plăcere aniversatei, însă pe atunci era o persoană onestă și a publicat-o.

“REZISTENȚI ȘI REZISTENȚE

Confratele nostru Paul Goma nu are darul complezenței și nici nu râvnește la el. Textul scrisorii sale ne pune în fața unei probe : înțelegerea colegială a individualității creatoare, chiar într-o expresie ce poate părea stînjenitoare.

Pe cei cărora tonul scrisorii le va apărea șocant, îi rugăm să-și aducă aminte că Paul Goma s-a dezobișnuit (ori nici n-a avut vreme să se obișnuiască) cu strategia autohtonă de a înveli reproșurile într-o prudentă haină stilistică, îndeajuns de subtilă încît să menajeze raporturile reciproce. Însă credem că nu era cazul ca, în aceste ultime luni, să adăugăm vinovățiilor vechi altele noi; ar fi fost de dorit ca memoria noastră, struțul dreptății, și de ce nu? prietenia, gratitudinea colectivă să funcționeze altfel. Desigur, Paul Goma nu știe în ce tensiune, oboseală și grabă se lucrează la ora actuală la Uniunea Scriitorilor – ca în întreaga Românie, de altfel, astfel încît deficiențele sînt aproape inevitabile : deficiențe pentru care mă consider responsabilă în egală măsură, ca membră la conducerea provizorie a Uniunii Scriitorilor. (Gabriela Adameșteanu)

Paris, 1 aprilie 1990

Dragă Gabriela,

Cu acest prilej îți mulțumesc încă o dată pentru interesul purtat și timpul acordat – mie. Cît despre un eventual interview... Iertare, n-o să pot (n-o să mai pot) răspunde întrebărilor tale publice; și publicabile. Să zicem că m-am răzgîndit; să mai zicem că m-a descurajat soarta celorlalte răspunsuri (la celelalte întrebări ale tale – trimise de-aici prin Manolescu, în 6 februarie, ajunse la București – prin Nedelcovici! – în jur de 20 martie) ; nu va fi conținînd această zăbavă pentru Manolescu, și a lui *Românie literară*, eu însă nu lui și nu *Romlitezii* le destinaseam – deci, în ochii mei, contează. Așa că, chiar dacă a ajuns textul meu pînă la tine, te rog păstrează-l, nu-l da publicității; a trecut atîta timp peste el, a ieșit din el timpul meu, altul...

Aceste din urmă două luni nu s-au scurs lin, uns, precum apa lingînd penele gîștei din zicală. Am fost și eu obligat la bilanț; și eu mi-am modificat testamentul, date fiind noile împrejurări. Rezultatul - parțial - l-am comunicat lui Sorescu (în mereu neobosită trecere-prin-Paris), deunăzi. I-am zis:

- Acum, că puțini ați fost, mulți ați rămas și cu toții opozanți, eu unul v-aș încurca, v-aș sta în cale cînd voi, strigînd: „Uraaa!”, năvăliți întru decisivul atac al împărțelii mămăligii binemeritate – așa că nu-mi rămîne decît să-mi fac autocritica și să-mi iau angajamentul că nu voi tulbura pe nici unul din cei 23 milioane de rezistenți și rezistențe de opozanți și opozanțe tricolore, în frunte cu Securitatea poporului, călăuziți de gîndirea Partidului Uniccomunism (Roman), pe cele mai înalte culmi ale iliescismului brucanator de la orașe și sate – amin!

Firește, vorbesc de neînfricații revoluționarnici, cei ce acum, după moartea Nașului, cu nemaipomenit curaj îl înjură de mamă și de alfabet și îi scriu numele cu literă mică – asta mai zic și eu sfidare și pedeapsă – și ia să cuteze vreun ne-neaș să le corecteze extemporalul...

Și i-am mai zis lui Sorescu:

- Așadar, în noile condiții, pe mine mă interesează, în mod cu totul interesat (nu e pleonasm, ai să vezi), doar două persoane de pe întinsul patriei dragi și dorite. Prima: Gabriela Adameșteanu – ea a scris despre mine și încearcă să-mi publice **Patimile după Pitești** la editura „Cartea românească”; a doua și ultima: Gabriel Liiceanu – el încearcă să-mi publice la editura lui, „Humanitas”, parcă **Gherla**, parcă... Oricum, ei doi, Gabrieli, nu consimt la tăcerea cu care mă tratărisesc iubii mei colegi și dragii tovarăși scriitori români din România viitoare. Doi, dar buni – fiindcă îmi fac mie bine... La care Sorescu:

- Lasă, bătrîne, că de ce să păstrăm vechi rachiune, că de ce să nu ne bucurăm că, pe de-o parte, să fim foarte strâns uniți, și de-o altă parte să conlucrăm, să ne, ca pîn-acum, întrajutorăm...

-Întrajutorează-mă !, îi zic. Publicîndu-mi în editura d-tale, „Scrisul românesc”, romanul meu, **Gardă inversă** [promis după insistențele Monicăi Lovinescu și asigurările cu nu ești chiar atât de ‘oț lunecos], și or să fie trei persoane interesante, în România eternă – mă mulțumesc doar cu trei... - și i-am pus în brațe manuscrisul (trei kile și trei sute grame).

Dragă Gabriela,

Mă uit și eu, ca boul, la poarta vouă și văz data scrisorii de față : 1 aprilie 1990. Ție îți evocă Păcăleala de întâi Aprilie – și mie:

- de 1 aprilie 1970 (car’va’zică; douăj’ de ani de-atunci, în cap), eu așa cum mă vezi, eram deja un interzis (ultima oară publicasem un fragment de ceva în martie, același an ’70).

- de 1 aprilie 1977 (carevasăzică în urmă cu 13 ani), eu eram nițel arestat (la Rahova, între labele generalului-ministru Pleșiță, prieten bun al lui Caramitru și al lui Voican);

- cam la două săptămîni, după arestarea-mi, Uniunea Scriitorilor de Republica Socialistă România mă excludea din rîndurili sali : ca ne-bun (scriitor): ca ne-știutor de românească: ca, în general, un element și-un individ ce eram eu – și trebuie să recunosc: eram, mamă, mamă...

Așa că atunci cînd mă uit peste gard – și peste umărul interzișilor de la București și văz: opt luni, îmi zic:

- Păi, domnule : dacă Paleologu, pentru opt luni de interdicție, s-a ales cu o ambasadă; Șora, Pleșu, cu câte un minister, Tudoran ar trebui să primească un prim-ministeriat ! Iar eu, ca mai îmbătrînit în rele, un tron-regal – nu?

Nu ! Tudoran și cu mine – șuturi în fund și trimiteri de unde-am venit! Căci așa este ea, viața : unii trudește și se canunește, alții profitește și bechetuiește, vorba folclorului nou – dar nimeritor. Am citit în broșură precum că Paler și-a turnat cenușă în cap, de față cu Tudoran, à propos de mine – la care “americanul “ a zis că și el și-ar, dacă l-ar lăsa Cora; mare lucru, ’tocratica asta la casa omului. Mi-o fac și eu – pe vițăvercea: ce-mi trebuia mie să iau gardurile-n coarne, în ’68 – nu ședeam bine pe fesile meli personali ? și, dacă eram băiat bun, ca Țoiu – ca el ajungeam: autor stimat de cititori și recomandat călduros, ca exemplu de urmat, altor scriitori, de către tovarăși noștri cu pixuri și cu epoletți ; și dacă eram de comitet, ajungeam chiar ca Platon Pardău – dacă mă străduiam, chiar ca Săraru ! Ca Titus Popovici nu, căci el posedă și pușcă.

Dragă Gabriela,

Nici în glumă nu mă întreb cum de iubiții mei colegi (de breaslă) din conducerea Uniunii Scriitorilor n-au mișcat un deget în 1970, cînd am fost interzis – din motive de Ivasiuc. Cine să fi mișcat degețelul: Manolescu ? ori Szasz Janoš, bunul meu prieten ? Dar toată lumea știe că Szasz e pîinea lui Dumnezeu – pînă la „politică”; atunci se îmbată, fulgerător (eh, alcoolul ca alibi, la scriitorul român, maghiar, german și mai ales de alte!); și nu mai știe. Iar dacă el nu mai știe, cum să te mai apere – în neștiință?; în neștire?

Nici în glumă nu mă întreb cum de colegii mei n-au ridicat un oftat în aprilie 1977, cînd am fost exclus – de ce-ar fi făcut-o? și mai ales, cine: eternul secretar Szasz? Hăulică? Doinaș? (atenție, îi numesc numai pe cei buni). Păi, soro, scriitorul român, ăla autenticu’, el face cultură, nu natură

(pardon:politică)! Iar când scriitorul la Români face cultură, măi, frate, să nu fie tulburat de nimeni, cu nimicuri, cu fleacuri ne-estetice (ca eticele, de-o pildă)! Iar acum, în 1990, să nu care cumva să-i atragi atenția scriitorului la Români că el a făcut cultură-în-patru-labe, că se supără foc și te azvîrle afară din țărișoara numai a lui, Rrrromânia.

Eu unul n-am fost nici opozant, nici disident și nici n-am făcut cultură patrupedă (mă întreb ce se întâmpla dacă eram noi niște miriapozi – dar tot tricolornici)...

Eu unul m-am străduit să am un comportament normal – nu cred că am reușit, dar Dumnezeu mi-e martor: mi-am dat silința : cât am fost în România, am vorbit liber, tare; am scris liber și dacă nu m-au publicat Românii mei, am trimis străinilor – și am anunțat ; mă simțeam un om liber și primeam jurnaliști străini, dădeam interview-uri în care îl criticam (**din 1971**) pe Ceaușescu – evident în presa Occidentală ; atunci când aveam mîncărici epistolar, mă adresam fie altor scriitori: Țepeneag, Böll, Emmanuel, fie direct lui Ceaușescu (“La Palatul Regal”) – în nici un caz nenorocitului “Stimat (e) Președinte al Uniunii Scriitorilor”, cum au făcut ditamai Paleologu, Șora, Doinaș, Paler (de Hăulică nu mă mir); și nu unui prăpădit de șef de secție cu “Stimate tovarășe Croitoru”- chiar așa... - dar cine-i Croitoru, oameni buni (și stimate tovarășe Pleșu)?

Eu unul n-am fost disident, nici revoluționar; eu, unul nu m-am războit, postum, cu Ceaușescu, acuzîndu-l de toate relele ; chiar și de lașitate; recunosc, cu modestie: nu-i scriu numele cu literă mică; mi-a fost adversar cât a fost în viață și la putere – și atotputernic (iar eu un nimic și, în plus, un “caz”, un ins cu totul singur) – dar, orice-ar zice băieții de azi : eu m-am bătut cu Ceaușescu, pe mine nu m-a bătut la palmă un oarecare tovarăș Croitoru. Apoi eu nu m-am temut de Securitate; a dat ea, i-am dat și eu peste bot.

Dragă Gabriela,

Mă mai uit la data scrisorii mele: 1 aprilie 1990 și-mi zic: Dacă nici azi n-a venit poșta din România atunci poa' să nici nu mai vină. S-au făcut 100 (una sută) de zile de la 22 decembrie; eu nu sunt Penelopa Ulicilor (Laurenți) din conducerea – oricît de provizorie a Uniunii Scriitorilor, ca să mai aștept venirea... unei scrisori dinspre ea către mine, personal. Prin care să fiu încunoștințat, personal, că am fost, personal, re-primit – eu, cu numele meu propriu, cel cu care semnez cărțile (totuși!).

Acum după una sută zile (cam mult, zice un răuvoitor!), înțeleg:

Trebuie să fie multă măgărie (repet: măgărie), acolo, la voi, la Uniune, dacă Monica Lovinescu și Virgil Ierunca au trebuit să aștepte “lotul II”, ca să fie făcuți membri de onoare. Hai să zicem că Dinescu, președintele, e un aiurit, apoi Gloria (de altfel meritată) i-a ars o directă de dreapta în plină strungăreață – și de-atunci e KO – dar înțeleptul Doinaș ? Dar subtilul Simion? Dar rafinatul Manolescu? Sunt aceștia dușmani ai Monicăi și ai lui Virgil? au, din contră – era să zic adevărul... și-atunci, de ce, în primul moment (de Crăciun), au fost cooptați ca membri de onoare doar Ionescu și Cioran, însă nu Monica Lovinescu și nu Virgil Ierunca. Iar într-un tîrziu (fiind ei, cei numiți, ocupați cu rivoluția, cea care trebuia luată din mers ca tramvaiul la curbă), când au fost, totuși, cooptați, de ce au fost băgați la grămadă – într-o companie cu totul onorabilă, însă cei care au aranjat acest “lot”, să se oprească nițel din rivoluția pe care o fac ei **după** și să se întrebe – și să-și răspundă : dacă nu ar fi existat Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, cât din scriitorul din ei, din fie-

care, ar fi supraviețuit albanizării? ; dacă nu ar fi existat Monica Lovinescu și Virgil Ierunca – vreme de patruzeci de ani, la cheremul, la dispoziția scriitorului-român-în-trecere-prin-Paris (în deplină conspirativitate – care m-a făcut să spun, veninos: “Fiecare cu ce merită: Polonezii cu Solidaritatea, Români – la Paris - cu Clandestinitatea!”), ținând seama de dorințele, ofurile, chiar schimbarile-de-tactică (n-am spus: schimbările de opinie...) ale bravilor, dîrjilor scriitori români din România – cum ar fi arătat literatura română azi ? Nici Doinaș, nici Simion, nici (mai ales) Manolescu nu au făcut... politică; ei au făcut, nu-i așa, cultură – dar au făcut ce au făcut, cu încurajarea ca să nu spun : ajutorul Monicăi Lovinescu și al lui Virgil Ierunca. Și care este, nu răsplata, ei nu așteaptă răsplată pentru ce au făcut, ci recunoașterea unui adevăr? Întîi “uitarea”; apoi bagatelizarea activității lor pe altarul, nu doar al literaturii române, ci și pe cel al nazurilor, al capriciilor (și chiar al “slăbiciunilor”) literaților din România.

Așa că le zic acestora, care-or mai fi : Să vă fie rușine obrazului!

Mă uit la dată – 1 aprilie 1990 – și-mi spun:

Multă nesimțire trebuie să fie acolo, la voi, la Uniune. Mă întreb dacă și asudă de efort cei din conducere, atunci cînd se străduiesc să uite că, de-o pildă, Tudoran nu a fost exclus, la grămadă ca acum să fie reprimat la fel, cu hurta (o fi rivoluție, dar cu ce a contribuit la ea scriitorul român?).

Și mă uit la 1 aprilie 1990 și-mi spun că și mai încolo de Tudoran, în aprilie 1977, nici eu nu fusesem exclus în vreun grup; nici arestat; nici împins la exil – ci individual. Iar dacă Dinescu nu poate realiza această “subtilitate” și elementară bunăcuvință, de mirare este că oameni normali, ca Manolescu, Doinaș, Simion, nu s-au gîndit și nu au consimțit la o cheltuială: costul expedierii prin poștă a unei hîrtii, personalizate – totuși, scriitorul e unu, din cîte am aflat, numai Ceaușescu credea că el scrie la grămadă – așa să creadă și vajnicii anticeaușiști de după moartea Nașului?

Mă uit – ei și? Degeaba : nimic de făcut.

Așadar: eu nu (mai) sunt – din aprilie ’77, de la arestare – membru al Uniunii Scriitorilor din România. Și nici nu doresc să mai fiu.

Dragă Gabriela,

M-ai întrebat de mai multe ori : cînd o să vin în România?

Răspund: Cînd o să vreau să pot. Deocamdată – nu.

În primele zile de **după**, îmi ziceam : Termin ce am de terminat aici, cu presa, televiziunea, radioul – și vin acasă.

Dar, iată : la 25 decembrie, pe Ceaușescu l-au executat Iliescu-Roman-Brucan-Voican, iar România, țară și a mea, a devenit doar a lor.

Apoi: Securiștii domnesc în pace peste tot, în manifestații de stradă voicanii cer moartea intelectualilor și alungarea străinilor – dar las’ că nici cu scriitorii români nu mi-e rușine : ei chiar dacă nu cer în gura mare (să nu vină peste ei, la împărțeală, scriitorii exilați), au impus o asemenea tăcere, încît se aude de aici, de la Paris.

Nu-mi stă în fire să dau buzna într-o casă - chiar dacă e și a mea și, dacă aș ceda laudei de sine, aș zice ceea ce nu se zice – dar zic: la urma-urmei, eu am făcut mai mult, mai multe pentru România, decît... - dar de ce să dau nume, risc să-i bag pe numiți în istorie...

Așa că nu vin în România. Nu vin, fiindcă scriitorii români mi-au dat de înțeles că nu am ce căuta; decît eventual în vizită; că, plecînd de atîta amar de timp, am pierdut, nu-i așa, contactul; apoi, plecînd, i-am trădat pe

ei, cei rămași – ce știu eu cum au supraviețuit ei “cu 200 gr. salam” - și acela de soia! Întradevăr, nu știu - de unde să știu? și mai cu seamă, nu știu cum de au supraviețuit atîtor și atîtei lașități...

Dragă Gabriela,

Nu vin în România – în schimb, am să fiu prezent, acolo, pentru cine va avea chef de mine, prin cărțile pe care mi le veți publica voi doi (și cu Sorescu zece...)

Dacă...

...Dacă atotputernicii tipografi vor catadicsi să culeagă textele mele (îi cunosc pe acești bravi tovarăși din 1972, de cînd Madam' Zoe Bușulenga dimpreună cu tov. Virgil Cîndea explica jurnaliștilor francezi că ne-publicarea romanului meu **Ostinato** în românește în România, se explică prin... hotărîrea tipografilor: ei au citit manuscrisul, au constatat că este pornografic – deci au refuzat să-l culeagă!).

Dacă...

Dacă se găsește hîrtie.

Dacă – în fine, culese pe hîrtie – cărțile mele or să fie distribuite.

Nu contează. Eu le-am scris. Or să fie publicate postum.

Noi însă iubită Gabriela o să ne mai vedem în această viață, pe această lume – însă nu la București. Fie aici, la Paris, fie, cîndva, la Chișinău.

Te îmbrățișează

Paul

P.S. Această scrisoare nu este una intimă; nici una deschisă. Ci una între - să-i zicem: întredeschisă. Dacă ai posibilitatea (și voia de la Securitate...), public-o.

Asta este. Îi bălăcărisem pe confărtați încă de la 1 aprilie 1990. Ba, ținînd seama de anume informații mai existase înaintea acestei scrisori un fel de interviu: Gabriela Adameșteanu îmi trimisese câteva întrebări, eu răspusesem... Dar și aceste fuseseră “uitate” de Manolescu. L-am întreat pe Nedelcovici: nu găsise niște hîrtii de-ale mele de pe urma lui Niki (la el locuise în vizita de atunci)? Nu, nu găsise nimic...

De pe blogul lui A. Bădin, amănunte necunoscute mie:

“Monica Lovinescu, Jurnal.1990-1993, Editura Humanitas, 2003, p. 291 despre :

“Il credeam [pe Patapievici] dupa texte estetizant si important. Existau riscuri sa fie chiar infatuat. Si deodata descoperim un tanar (are 35 de ani si pare cu 10 mai putin) simplu, emotionat si emotionant, aproape patetic, care ne vorbeste de tatal lui iesind din inchisoare si nespunandu-i nimic din cele petrecute acolo. Aduce o sticla de Murfatlar s-o bem in amintirea acelui tata mort fara sa-i spuna fiului suferintele prin care a trecut”.

Problema este ca tatal dlui Patapievici nu a trecut prin nici o puscarie comunista, asa cum patetic si cu o sticla de vin i-a dus de nas

HRP pe celebrul cuplu de la Paris. Ci, de fapt, a fost un nomenclaturist, un fanatic pro-sovietic. Si nu m-as fi referit la tatal dlui Patapievici daca domnia-sa nu mintea sfruntat in acest caz.

28 iulie 1991, Scrisoare Horia Roman Patapievici catre Alexandru Paleologu din Politice, 1996:

"Ma doare ca tatal meu s-a amestecat cu raul din jur pentru a ma creste pe mine in belsug. Ma doare faptul ca toate cartile prin care eu am devenit altceva decat cei pe care ii dispretuiesc au fost cumparate cu bani castigati prin apostazia familiei mele. Ei s-au ticalosit nu pentru a ma salva.."

Wikipedia despre Horia Roman Patapievici: Este fiul activistului comunist Dionisie (Denis) Patapievici, fost membru al PC austriac, director al Direcției Circulație Monetare la Banca Națională și reprezentant al României la CAER

Intr-un cuvânt avem de-a face cu un rol bine jucat cu intenția clară de a poza într-un personaj vitregit de soarta și evident care a luptat cu regimul comunist dar mai ales a suferit din pricina lui. Un episod dintr-un scenariu bine pus la punct care a culminat în 1996 cu celebrul caz Soare. Să ne amintim: un întreg scandal se declanșează avându-i ca protagoniști pe Horia Roman Patapievici și Mihai Razvan Ungureanu. Cei doi se plangeau că ar fi fost urmăriți de un anume capitan Soare de la SRI. Se striga virulent despre Poliția Politică și cei doi ajung celebri. Și, evident, victime ale serviciilor. Niciodată și mai ales acum când Mihai Razvan Ungureanu (fost membru supleant al CC al UTC) a ajuns șef la SIE nu am aflat dacă celebrul capitan Soare a existat vreodată cu adevărat. Nimeni nu vrea să ne lămurească sărada. Una care miroase a diversiune tipică serviciilor secrete. Dacă povestea a fost reală cei doi erau datori să ne-o dezvăluie azi-când sunt în fruntea bucatelor în toate detaliile ei. Nu au nici un interes. Oare de ce?

PRECIZARE: Nu sunt adeptul teoriei fasciste și comuniste potrivit căreia copiii sunt vinovați de greselile părinților. Îl apreciez pe Vladimir Tismaneanu pentru onestitatea de a recunoaște trecutul părinților săi și a-l menționa în Raportul pentru Condamnarea regimului comunist. Nu același lucru l-a făcut dl. Patapievici. Îl consider însă ipocrit pe Victor Roncea care îi acuză pe părinții dnilor Tismaneanu și Patapievici că au făcut parte din activiștii roșii dar uită că tatal sau a participat la colectivizare și mai apoi a fost "trimis" la Televiziunea Română."

Ia te uită: dacă este adevărat ce scrie Bădin, se explică verdismul de trei lulele adoptat de Roncea. Ca și iconismul și filonaniismul.

Luni 18 august 2008

Ieri am încercat să mă odihnesc... Imposibil: Olimpiada.
Nici azi nu-mi va fi ușor: mi-a trimis M. Ciucanu două

interviuri: N. Breban și N. Manolescu. Le-am citit, al lui Manolescu este de-a dreptul indigest (băiatul ăsta, de la o vreme scrie de parcă i-ar fi încredințat lui Gârbea această grea operațiune); al lui Breban, ca de obicei țesut din neadevăruri (am evitat cuvântul *minciuni*). Să le reproduc? Nu: amândoi sunt plecticoși-mincinoși.

Marți 19 august 2008

Ieri refuzasem să trec în jurnal fragmente din articolul lui N. Manolescu despre Jela. Nu mi-am schimbat hotărârea, însă recunosc: intervenția lui - pe lângă faptul că este binevenită (în sfârșit!, pentru că în 1997 “intervenția” împotriva lui Caraion se sprijinea pe doi stâlpi: Jela și Pelin, la care se adăugase și CTPopescu, prietenul lui de atunci - halal bibliografie!), îmi luminează și mie câteva cotloane din relațiile cu Moniciei lăsate în umbră sau rău luminate.

Îmi rămăsese, rană deschisă, “întâmplarea de la 18 ianuarie 1990”: întâlnirea programată cu cel puțin o săptămână înainte în casa Monicilor, unde urma să ne întâlnim cu Liiceanu, pentru a-l ajuta să-și alcătuiască portofoliul proaspetei edituri, Humanitas. Nu eu insistasem să particip - ci Monica; nu eu îmi (sic) telefonasem de mai multe ori pe zi, avertizînd(-u-mă) să nu care cumva să uit de întâlnire - ci Monica. Deasemeni, nu eu tăcusem - telefonic - în seara, în noaptea de 18 spre 19 ianuarie, când, nepriemind “semnalul” de întâlnire, încercasem să aflu dacă se mai ține, fiindcă..., iată, nu fusesem anunțat... Mai târziu - cu o zi, cu două? - Monica în sfârșit îmi telefonase, ca să-mi anunțe, bucurată, că întâlnirea avusese loc și că ei, prezenții: Liiceanu, Mihnea Berindei și fata Doinei Cornea lucraseră toată noaptea cu spor, în programul editorial fiind incluse și **Culoarea curcubeului** și **Gherla**... Însă nici un cuvânt despre... absența mea, datorate lor, ei, Monicăi, doar ea mă bătuse la cap atâta vreme cu «Să nu uiți de întâlnire, doar ești singurul dintre noi avînd experiență editorială franceză...» Iar eu, băiat civilizată, nu am întrebât: «De ce nu m-ați anunțat de întâlnire, doar așa rămăsese?», chiar dacă Monica îmi amendase în multe rânduri intervențiile abrupte, explicîndu-le cu: «Nu se face să...».

Despre participarea lui Berindei nu fusese vorba - ca ce?, ca istoric?, altfel, de ce nu și Matei Cazacu?; nici despre Fata Cornii nu era vorba să participe - ca ce?: ca profesoară de franceză? - dar ea fusese prezentă, ba chiar (după Monica) avusese “câteva propuneri interesante”.

Eu însă fusesem... evitat; uitat; lăsat de-o parte, deși Monica

îi tot dădea cu “experiența editorială franceză” a mea - ei și?

Amărăciune, frustrare, supărare. Nu neapărat pentru că nu participasem la “hotărîri de mare importanță culturală” - citat din Monica Lovinescu - ci pentru... neînsemnatul motiv că *fusesem mințit*. Iar după consumarea minciunii, nu avusesem dreptul nici măcar la o altă... minciună: una de explicații, eventual de scuze.

Iată, atunci și încă o bună bucată de vreme nu mă gândisem la un fapt recent (atunci, repet), unde se luaseră “hotărîri de mare importanță culturală”: prin decembrie 1989 - deci cu mai puțin de două luni înainte - la Blois fiind, promisem de la Jack Lang, ministrul Culturii asigurarea că va finanța o revistă culturală româno-franceză (la cererea mea). Abia întors la Paris, în aceeași seară mă prezentasem la monici cu vestea-bună. Entuziasm, felicitari, planuri (vechi, reactivate)... La un moment dat Ierunca întrebuse dacă Lang mă desemnase pe mine ca redactor-șef al revistei. Mi se tăiase elanul (era să spun: retezaseră bretelele, deși nu purtam așa ceva): “revista” nu avea nici titlu, nici program, iar el mă întreba cine are să fie redactor-șef! Monica a rostit numele meu. În glumă serioasă m-am apărut: nu-mi place să fiu șef, nu am nici o experiență în materie de vreun periodic editat în Franța - însă date fiind “relațiile” cu Lang, voi rămâne... omul de legătură cu Ministerul Culturii, dealtfel peste trei zile aveam întâlnire cu Boidin, șeful de cabinet al său, prezent la Blois, deci informat de intențiile ministrului... Am spus că, în colegiul redacțional voi figura și eu, însă revista va fi condusă de ei: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, la care i-am adăugat pe Mircea Iorgulescu și pe Lucian Raicu. Au urmat câteva minute de penibile românisme: mulțumiri-refuzuri, vai-dar-nu-se-poate, de laude la adresa mea... Mai bine să nu le amintesc.

Însă după 18 ianuarie 1990 nu mă gândisem să pun pe două coloane revista pe care, de cum o promisem, o încredințasem mai ales lor și întânirea de la care fusesem exclus.

Cine fusese “factorul excluzător”? Am mai scris: Monicii nu, fiindcă până cu două-trei zile înainte îmi telefonau, să nu uit întâlnirea? Liiceanu? Nici el, ziceam eu, judecînd după “atitudinea” lui față de mine manifestată până de curînd. Atunci, cine?

Corpul străin era fata Cornii. Ce căuta ea la o astfel de “întînire de lucru”? Apoi prezența ei - să zic: întâmplătoare - nu avea cum să determine absența mea, “ocolirea” mea, ca să fiu, în continuare, drăguț.

Rămîne Mihnea Berindei. În însemnările de până... ieri afirmam că el nu a avut nici un rol în eliminarea mea. Aș fi băgat mâna-n foc pentru fidelitatea-onestitatea prietenului Mihnea. Desigur, mă destabilizase “lovitura de stat” căcăcioasă din 1988

de la Liga pentru Drepturile omului pusă la cale cu Dinu Zamfirescu și Alain Paruit (urmărind nobilul scop de a o numi pe fata Cornii vicepreședinte) însă o credeam o gafă-de-bătrânețe a armăsarului Berindei. Nici măcar ne-alegerea lui ca președinte al Ligii în 1990 (când Liiceanu fusese indignat la culme că majoritatea votase împotriva lui - cei mai virulenți fiind Marie-France Ionescu și Ion Vianu. Iar campania (sic) de mutare a Ligii la București («la cheremul turnătorilor liberali, deci dată pe mâna Securității»), ziceam eu) o puneam pe seama naivității Monicăi Lovinescu, bruscamente cuprinsă de un amor nebun pentru Gabriela Adameșteanu - și pentru Gabriel Andreescu, purtătorul de poșetă. În acel an - 1990 - se adunaseră multe “contradicții” în comportamentul prietenilor mei (față de mine), printre acestea și alcătuirea unei asociații în principiu de colectare a ajutoarelor pentru români, avînd chiar și o agenție de presă - despre care nu am putut avea informații: Monica și Cristovici refuzînd-în-glumă să-mi spună ce coc ei (Mihnea fiind pivotul) - atitudine care numai plăcere nu mi-a făcut.

Încă o dată: avînd proaspătă în viscere “experiența” cu trădarea Monicăi Lovinescu din vara anului 1989 (vezi **Căldură Mare**), o bănuiam doar pe ea (și pe Ierunca, încuviințatorul) ca autor al neanunțării mele în “întîlnirea de la 18 ianuarie 1990”.

Or acum cred că nu am văzut eu bine, fiind orbit de opinia bună despre Mihnea - în ciuda multor... scăpări. Înclin spre “teoria”... manipulatorului Mihnea Berindei care făcea politica de cadre de multă vreme, iar interpelarea mea de către Monica pe culoarele Europei libere - unde mă dusesem pentru a da cu dedicație proaspăta carte apărută în traducere franceză **L’art de la fugue** - desemnîndu-ne pe Victor Lupan și pe mine ca... “basarabeni”, de aceea susțineam că “revoluția din decembrie” fusese un putsch rusesc. Monica o povestise tuturor, deci și lui Mihnea, deci Goma devenise în capul Turcului indezirabil în grup, pentru că era... incontrollabil.

Iată cum s-au “concentrat” păcatele celor vreo șapte acuzați de mine că participaseră la marginalizarea-expulzarea-interzicerea mea doar asupra bietului Micnea, cum rostea Monica. Ceea ce ar fi o variantă romantică: cum adică: să scape Liiceanu de responsabilitate? Adameșteanca? Pleșu? Manolescu?

Mari necazuri la prietenii noștri. Doamne-doamne, noi știm prea bine cum e să nu ai casă...

Miercuri 20 august 2008

Necazuri cu prietenii noștri.

La noapte se vor împlini 40 ani de când Rușii au invadat Cehoslovacia.

...Și nu s-a retras din Georgia.

Iar pe mine mă preocupă Mihnea Berindei.

Motanul... Cum nu-l luasem în seamă ca "factor putrezitor" încă de, iată: 20 ani (din 1998, de la "putsch"). Micnea, cum îl alinta Monica, incapabilă de a pronunța gogoloaiele *hn* și *hm* - Ahmatova în gura Monicăi suna insuportabil de franțuzește: Akmatova - își găsisse întrebuintare "după revoluție". Știu ca se strecurase cam peste tot, pe lângă mulți - nu i-a fost el "consilier" și lui Manolescu? Bine-bine, GDS-ul i-a fost rampa de decolare, dar la "sugestia" cui? Cu excepția consilierilor care dădeau consiliul consilierilor (rămași în afara sferei mele), îi simt pe Brucan, pe Pavel Cîmpeanu, pe Babiuc (nu mi-l trimisese el, Berindei aici, la Paris, cu binecuvântarea Monicăi, însă după ce nu mai fusese ministru?), sunt convins ca și a Petre Roman pute Berindeiul...

Firește, în ochii Marelui Strateg Micnea eu nu reprezentam interes... decât ca o piatră în drum care putea să zdruncine, eventual chiar să provoace răsturnațiunea căruței. De aceea, consiliat el însuși, ori din proprie inițiativă a făcut ce a făcut și m-a... dat la o parte: dacă nu eram băiat-bun, un incontolabil... (Eh, cuvintele, cuvintele, cum ne trădează ele, oricât am încerca să le travestim...). Că avea un program în care eu străluceam prin absență: acum, că mi-au căzut ochii pe Berindei, mă scufund mai adânc în "mlaștina" bănuielilor și zic: Nu cumva Mihnea jucase rolul trezitorului lui Liiceanu în chestiunea de la 18 ianuarie 1990? Altfel cum de a apărut el în "comitetul" care a dezbătut programul editurii Humanitas - în schimb, un ins avînd experiență editorială ca mine a fost... uitat, înlăturat? Presupun că, în acel moment, incontolabilul de mine fusese dat la o parte pentru că dosarul meu spunea clar că "denigrasem revoluția română", devenită și rămasă încă până să se dezumfle, stindard - «ca basarabean», va fi argumentat el, cam-turc, ar zice un ardelean. Însă în acel moment, cartea mea **Culoarea curcubeului** nu își făcuse... apariția pe masa Tacticianului Ascultător: pe de o parte pentru că, în 1990 fuseseră uitate faptele consemnate acolo, cu tot cu "pozitivii" ca el, Mihnea; pe de alta pentru că toată lumea bună făcea revoluție-la-român și chiar dacă atunci el (sau chiar fata Cornii) pomeniseră mărturia ca meritînd a fi editată "la Liiceanu", se vede că momentul nu era copt pentru o lectură cu lupa a ei.

Lectura cu lupa va fi fost operată “la ei, la CC” - care funcționa, în continuare. Cuiva cu care mă aflam - în 1991 - în bune relații (epistolare) și care, ca soție de proaspăt ministru intrase în cercul... marxistoid al Ianoșilor, îi scăpase la un moment dat:

«Te urăsc de moarte, *ăștia...*»

Am reținut: *ăștia* fiind supraviețuitorii oricăror cataclisme, oricâtor schimbări: Brucan, Pavel Cîmpeanu, Ianoși, Al. Simion, Nina Cassian, Cosașu...

Se vor fi petrecut lucrurile astfel:

- prin luna mai 1990 Humanitas a scos două titluri de-ale mele: **Gherla și Culoarea curcubeului**;

- *ăștia* (*eștia*, cum le ziceau ardelenii) la post! Au citit - printre altele - ambele cărți ale mele;

- au găsit că **Gherla...** merge, fiindcă tot ce era rău în perioada aceea era așa, pentru că se datora numai stalinismului!;

- au găsit **Culoarea...** (Humanitas, în graba mare, prezentase: “*Culorile curcubeului*”, deși singularul de origine era explicat în chiar prezentarea volumului de către autor)... nejustă; grav-nejustă: nu mai era vorba doar de “păcatele stalinismului”, dar și de ale ceaușismului, ceea ce nu ar fi fost foarte grav, ca tot fuse-se împușcat Tiranul, însă intelectualitatea noastră, mai cu seamă scriitoritatea era prezentată de autor într-un mod... inadmisibil de fals, tendențios, calomnios!;

- cum utila instituție Controlul Presei și al Tipăriturilor, altfel numita Cenzură (de stat și de partid) nu mai exista, de la “revoluție”, doleanțele ei (ale Inexistentei) au fost comunicate prin cureaua de transmisie Berindei: Liiceanu editase o bombă: mărturia lui Goma îi atacă pe morți - să fie sănătoși! - însă îi descrie pe mulți dintre vii ca pe niște nevertebrați, mincinoși, lași, oportuniști, vânzători de frate...;

- “mesajul” *eștiora*, purtat de prietenul (lui Liiceanu) editorului, l-a băgat în spaime pe acesta din urmă care abia își revenise din antecedenta mineriadoasă.

Iar Liiceanu ce-a făcut? A dat “dispoziție” ca volumul **Culoarea curcubeului** să fie retras din librării și... să aștepte acolo ordinele de la... *Eștitate*.

Simplist?

Accept. Dar și adevărat.

Joi 21 august 2008

Astă noapte Rușii au invadat Cehoslovacia...

...Iar din Georgia tot nu s-au retras.

Americanii! Probabil tot Condolezza a fost lumina lumii care a cerut rușilor ocupanți să... restituie armamentul american confiscat de ruși! De astă dată invadatorii nu au mințit, explicînd; «Armamentul este pradă de război!»

Nu mă simt bine. Deloc. Se va fi terminat uleiul din opaiț.

Vineri 22 august 2008

Ceva mai puțin foarte-rău. Se vede că oboseala este, în parte, de vină.

Tot cu ajutorul lui O. Nitoi am “descoperit” acest text.

“PAUL GOMA SCRISOAREA LUI NEGOIȚESCU

– din Memento în zece momente (77 văzut din 88)

“In „Jurnalul de iarna” inclus in **Culoarea curcubeului** (sau : **Cutremurul oamenilor**) notam, la data de 3 martie 1977:

„Intre orele 14,30 si 18,30: Negoitescu. Foarte important!”

Era foarte-foarte important.

Important - pentru toata lumea romaneasca, spun si acum fără jenă, fără teama ca voi pareă grandilocvent – ba, pe masura ce trece timpul, gasesc importanta tot mai... importantă;

In ordine crescatoare, importanta era Scrisoarea lui Negoitescu, in primul rând... pentru mine (deși atunci, crezut să fiu : nu mă gândeam, in primul rând, la mine...): trecuseră cinci-șase săptămâni de când mă știam, mă simțeam, mă resemnasem așa cum mă știam: singur: nici un coleg, nici un prieten, nici un scriitor înainte-mergător, nici un scriitor-conștiință a celorlalți, nescriitorii, nici un scriitor-director de conștiință (conștiințe?) nu-si manifestase, măcar prin intermediari, daca nu solidaritatea cetățenească, măcar ne-ostilitatea omenească... Și uite-l pe Nego! Bine-bine, scrie la Scriptură ca cei din urma vor fi cei dintâi – dar nu mă așteptam sa bage degetul intre fălcile Fiarei chiar Nego: delicatul, firavul Nego; neajutoratul, estetul până-n maduva oaselor, slabul – si mai ales: ușor-șantajabilul Negoitescu... In sinea mea mă așteptam să intre in horă (mai bine zis : pe ring – si mai potrivit: în arena...) un luptător, ca Breban; un înțelept șiret ca Preda – chiar giruete inteligente și oportuniste (dar atunci nu era chiar un păcat oportunismul) ca Ivasiuc și ca Manolescu – cit despre foști-pușcariși ca Doinas, ca Paleologu, Marino, Ion Caraion... ce buni, ce buni ar fi fost (in primul rând ca scriitori; apoi ca ... rezistenți la tăvăleala care ne astepta); numai că aceștia fuseseră reabilitați juridic – iar Nego și cu mine, ba...

Era importantă, în al doilea rând Scrisoarea – pentru Negoitescu insusi: și el gândea ca noi toți; și el vorbea cu prietenii săi despre ceea ce ne durea (ca scriitori, ca cetățeni) –însă numai el, Nego, mă vizitase, înțelegînd că nu se umilește venind, că nu vine la mine ca la Invățător, nici măcar ca la un capitan de echipa de fotbal – ci la cel care... făcea ca scriitorul român să devină dintr-o dată: scriitorii (știut fiind ca pluralul incepe de la doi)...

Adevărul fiind că nu Negoîtescu „s-a lipit” de mine - ci eu am căpătat legitimitate de scriitor român alături de el. Fiindcă eu, în primăvara lui 1977 eram, nu doar un declasat, un exclus, un marginalizat – ci un... neantizat: nu mai aveam existență de șapte ani, din aprilie 1970, când fusesem interzis.

Deci, se poate spune că singurul scriitor care a ridicat vocea, în 1977 pentru toți scriitorii (și ne-scriitorii) a fost Ion Negoîtescu.

Nu se afla la întâia-i „ieșire în față – să nu uităm Scrisoarea către Lovinescu, din 1943 (tipărită, nu într-un volum al autorului, ci „găzduită” de un volum al lui Ieronim Șerbu, în 1973).

Negoîtescu era un ceea ce se cheamă: pățit: interzis un deceniu și jumătate; marginalizat, nu doar cultural și politic, ci social; în fine, arestat; în fine re-ieșit la suprafață – dar cu câte piedici!; și-a văzut volumul de eseuri critice **Lampa lui Aladin** retras din vânzare – și topit...

(Germanii spun despre scriitorii lor, neiubiți de regimul nazist: „arși” – fie că fuseseră, la propriu, arși în cuptoare, fie public și simbolic (!) interziși, prin arderea cărților lor – dar noi Românii, cum le vom spune scriitorilor români pe care regimul comunist i-a interzis, i-a „scos din societate”, i-a făcut să piară de neputința de a scrie și publica de mizerie, de foame, pe care i-a asasinat în închisori: tot după obiceiul nostru răsăritean, moale, relativizator, bemolizator – de-o pilda? „scriitori... topiți”?)

Deci, nu doar ne-publicat – ci și... topit (prin ardere, aș îndrăzni să spun) – neautorizat să călătorească în străinătate – nici măcar în China! (am încercat să-l consolez, spunându-i că și mie Securitatea de la Uniune imi refuzase o cerere de călătorie în ... URSS, pe motiv că... sânt născut „la ei, în RSS Moldovenească – la care eu i-am răspuns poetului Bucuroiu că sânt născut „la mine, în Basarabia!” – cu satisfacția că l-am pus la punct pe Bucuroiu am rămas...).

După cum el însuși mărturisea mai tirziu, „momentul 77” a fost pentru dînsul (și el, naivul, era convins că lângă – dacă nu după – au să vină și alți scriitori: toți cei care gîndeau ca el) a fost prilejul de a se smulge pe sine în primul rînd, din aceea inerție, din acea „comoditate culturală”, cum își spunea; din complicitatea cu călăul – asta eu o spuneam – stare în care scriitorul român se afla din ce în ce mai... nefericit, dar din ce în ce mai fericit în fericirea lui strict-culturalicească și care durează și în clipa de față.

Am mai spus, repet: ceea ce sporește însemnătatea gestului său din 1977: conștiința că se știa vulnerabil; neputincios trupește, șantajabil... Și totuși, el a îndrăznit...

În al treilea rînd, Scrisoarea este importantă (am spus-o la început, nu face nimic, am s-o spun de cîte ori voi avea prilejul) pentru întreaga lume românească.

Dar nu în sensul în care vor să înțeleagă comozii, în care se străduiesc să creadă prudenții, să se convingă lașii: ”Negoîtescu, prin textul și prin acțiunea lui a spălat rușinea nerușinării noastre, a fost prezent acolo și atunci (de) unde noi am dezertat...”.

Nu. Pentru că o conștiință nu se formează, nici nu se afirmă – prin procură. Așa că Negoîtescu nu numai că nu a spălat rușinea supușeniei, a dezertării scriitorului român de la misiunea de scriitor (să zicem: aceea de a fi fost cu minerii din august '77, și nu cu Verdeț, Negruț, Pleșiță și

Ceașescu; aceea de a fi fost cu sindicalistii din SLOMR, în '79, nu cu Ceașescu; alături de muncitorii din Brașov, în anul care a trecut – nu cu cei care întâi i-au adus la disperare, apoi i-au lichidat, în fine: măcar cu Dorin Tudoran, nu cu Fănuș Neagu și cu D.R. Popescu și cu Țoiu și cu ceilalți activiști – pe – tărâm).

În fapt, Scrisoarea lui Negoieșcu din martie 1977 este o palmă pe obrazul “intelectualului” român, în general, în special al scriitorului: lipsit de coloană vertebrală, orfan de morală, văduv de conștiință, dar de un feroce egoism, de o dezgustătoare slugărnice (l-a pătruns și în somn), de o disponibilitate în a încheia “înțelegeri” cu oricine, cu orice, condiția fiind: cartea lui să iasă (după ea: potopul!) – în schimb, genial în abilitatea de a-și confecționa alibiuri ale “neamestecului în politică, cel mai solid fiind acela cultural: “Noi facem cultură, nu politică?!”, îi auzi pe scriitori, dar parcă ai auzi haitele de “proletari”- activiști cu bite din timpul alegerilor din 1946:

“Noi trudim, nu gândim!”- să nu uit: aceia mai zbierau că nu-și vând țara – au strigat altceva scriitorii români Băran, Piru, Fănuș Neagu, Al. Dobrescu, Dan Zamfirescu, Zoe Bușulenga, Virgil Cîndea, Dodu-Bălan, Dan Ceachir, V.C.Tudor, Aurel Dragoș Munteanu – și de-abia am început pomelnicul, în presa românească din aprilie-mai 1977; când îi acuzau pe Negoieșcu și pe Goma că... și-au vândut patria pe treizeci de arginți; au strigat aceiași – dar și încă alții – tineri – în iunie-iulie 1979, în timpul “campaniei de vară împotriva “destăraților (printre aceștia și Eugène Ionesco), care nu lucrează decât la “ponegrirea Patriei Române”?

În însemnările următoare din “Jurnal de iarnă imi exprimasem regretul că un Negoieșcu nu fusese cu noi dintru început, ca cel puțin co-autor al textului inițial, “programul”. Fiindcă atunci ne-a lipsit un asemenea text-program – au regretat și alți semnatari, însă era prea târziu...

În noiembrie 1977, când am ajuns în Occident și am putut citi, pe îndelete, scrisorile unora dintre aderenți (ciudat – și incurajator: noi, inițiatorii mișcării eram demult arestați, izolați, neutralizați – când nu, de-a dreptul, lichidați – așadar, în situația unui destinatar în incapacitate de a primi ceea ce i-a trimis expeditorul...; și totuși: din destinatar... cinstit, ne-am prefăcut în cutie poștală, la urma urmei, am fi putut chiar muri, ce conta, din moment ce “deschisesem” o cutie - poștală în care nefericiții din întreaga Românie își depuneau plângerile, mâniile, speranțele...) – așadar, citind răvașele, am înțeles că lipsa unui program adevărat... constituia un original program... Declanșasem formarea unui bulgăre-de-zăpadă, nu polarizarea în jurul unui magnet numai a piliturii de fier, cum ar fi provocat un adevărat program. La urma urmei, aveam programul... Cartea 77 la care ne afiliasem printr-o banală scrisoare-deschisă de la om la om (de la scriitor la scriitor – vorbesc de scrisoarea mea către Kohout), iar multitudinea, varietatea lor și mai ales faptul că Românii descoperiseră realitatea unui destinatar-pretext (Scrisoarea minerilor din Valea Jiului care se asociau mișcării noastre mi-a parvenit, prin Europa liberă, cam în momentul sosirii în Franța, în noiembrie 77. Cred în continuare că așa, nestructurat, lipsit de un adevărat program, bulgărele-de-zăpadă din 77 a permis tuturor celor cu o rămășiță de normalitate să se exprime – și să tragă consecințele. Dacă normali n-am fost decât două – hai trei – sute de Români... - cât face asta, procentual?

Scrisoarea lui Negoieșcu... Iată, mă laud cu ce pot: am avut cinstea să o dactilografiez... El venise cu un singur exemplar, nu-i venea să-l dea

pe acela, așa că m-am așezat la mașina de scris, și, printre picături (vizite de noi aderenți, telefoane de amenințare și de injurături – lăsate; ale vreunui virtual semnatar: pe dată intrerupt), am dactilografiat în mai multe exemplare Scrisoarea lui Nego. Pe unul dintre ele, soția mea, Ana, l-a dus numaidecât – cu securiștii după ea – însă ea știa când și cum să se descolorosească de lăutarii patriei – la “cutia poștală a noastră? (un diplomat occidental), de unde a ajuns la Paris și, numaidecât, s-a întors în România, prin Europa liberă?...

Scrisoarea lui Negoșescu, ziceam, este exemplară și va rămâne, sânt convins, în Biblioteca Exemplară a Românilor:

Poetul, istoricul literar, autorul de cărți (și el – doar și el este român!) Ion Negoșescu vorbește, nu doar despre soarta cărților sale (rău ar fi făcut de n-ar fi vorbit); și nu doar despre nenorocirea, despre... inconvenientul românesc de a fi nimerit sub o dictatură comunistă – ci despre libertate, despre demnitate, despre valoare...

Valoare pe care Ion Negoșescu nu o desparte, până la a-i întoarce spatele (ca și cum ar fi o necesară mișcare de balanță!) demnității. Valoarea, după Negoșescu, fiind de căutat, nu numai în Opera, ci și în Viața literaturii – pentru ca acesta să fie un complet scriitor. Ion Negoșescu este unul dintre foarte pușinii, prea-pușinii scriitori români din România – chiar dacă, și el, exilat (și el a fost alungat: doar din țară – nu și din limba română).

Dacă nu cumva singurul.

(Text difuzat de Deutsche Welle în februarie 1988)

Bedros Horasangian explică bătrânește analfabeșilor cititori ai *Zilei* cum fu în... august 1968:

“Ochiul lui Bedros: Rusii la Praga, Basescu în Caucaz:

...“august 1968. Cînd rusii, sovietici pe vremea aceea, și acolitii lor din Pactul de la Varșovia, dădeau buzna într-o țară, teoretic, liberă și independentă, iar Ceaușescu al nostru dădea buzna în balconul din Piața Republicii ca să adune suflarea românească în jurul ideii de România. Moment de mare emoție patriotică, simpatie și glorie personală, din care în doar câțiva ani se va alege praful. Românii s-au ocupat ei înșiși și n-a mai fost nevoie de intervenția trupelor sovietice să fie nevoite să lupte cu Radu Cosașu, Alexandru Ivășiuc și Paul Goma, pregătiți cu arma în mână să apere Uniunea Scriitorilor”.

Dacă ziceam că Bedros mă tachinează cu umor-i legendar, - dar... discret de tot... - nu aș zice că nu m-aș distrăși și eu. Să admitem: nu cer drepturi de autor pentru : “Românii s-au ocupat ei înșiși...”, pentru că am observat: “blasfemia” aruncată de mine în februarie 1977 în Scrisoarea către Kohout a intrat în vorbirea chiar și a gazetarilor, vorba... vorbiștilor-gazetari... Dar cînd Bedros deschide lista celor care se înscrișeseră în Brigăzile Patriotice, doritori de a da cu pușca-n ruși cu, ăsta, zi-i pe nume... viteazul macabeu Radu Cosașu (autor al definiției comu-

nismului în România ca... **“o blenoragie de tinerețe”** - futu-l eu în blenoragia mă-si de bolșevic fanatic, autor avântat de poezile militare, nesimțit martor la ce se petrecea, în juru-i, cu “băștinașii români” înfometati, terorizati, pușcărizați - din când în când și “cam-împușcați” vorba bestiei de Crăciun, securistul de la Sibiu, apoi de la Aiud - te apucă durerea de pânțece). Vasăzică pentru el - de Horasangian vorbesc - istoria ne-armenilor este un fel de sală de sport, un stadion unde fiecare bagă pe blat pe câte cineva: prieten, coleg de bridge, cumnat... Iar el, băiat bun, îl bagă pe Radu Cosașu, vestitul luptător român împotriva bolșevicilor invadatori - pe care îi cântase în versuri bine ciocănite, în volumul de legendă: **Servim Republica Populară Română!** - cel drag lui Gelu Ionescu, partenerul de bridge al închinătorului la komisarul Isac Babel și la celălalt comisar: Petru Dumitriu-Canaliu. Ce poți pentru ca să zici decât că și de acea dată bine o nimerisem zicându-i (lui Horasangian, firește): “rabin armenesc”...

Sâmbătă 23 august 2008

Plouă, deci nu merg la defilarea de Douăștreiaugust.

Am înregistrat progrese sănătative: Nu mă mai fut la cap ametelele (trebuia să precizez: “nu atât de foarte-tare”): ieri, pe ploaie am fost la poștă și n-am căzut, pentru a-mi provoca o veselie, știi colè, binecunoscută în cartierul nostru cel bellvilliot; ba am împins insolența până la a cumpăra ceapă și roșii întru salata-de-roșii-cu-ceapă - obștească. Azi voi ieși în târg, aventurându-mă chiar dincolo de răspântie (metroul Bellville, mă rog frumos), până la Chinezul cel Mare.

Luni 24 august 2008

Nu m-am dus la defilare, lăsînd-o (defilarea) în grija lui Radu Cosașu și a tovarășei sale de lupte de rasă Lily Marcou, autoarea iubită de Liiceanu.

A venit toamna pe meleaguri franciliene.

Marți 25 august 2008

Am corectat (pentru ce? pentru cine? pentru când?) **Jurnal pe sărite și Jurnal de căldură Mare.**

Joi 28 august 2008

Zile de lucru până la leșin la recalibrarea-repaginarea

primelor trei jurnale, cele editate la Nemira (desigur și **Jurnal de Noapte Lungă**, cu suplimentul **Unde am greșit**. Un total de 870 pagini. Mă bate gândul să le imprim... Și ce fac cu imprimătura? Citesc din ea câteva pagini înainte de a adormi?

Ca și în cazurile (plural) Basarabiei, nu am notat nimic despre tragedia Georgiei. Rușii sunt, nu doar ceea ce știam: brutali, nesimțiți, dar și de o obrăznicie fără seamăn (ei, ba nu: zic și eu ziceri...) Azi dimineață au venit două "semne" de temperare a lor: de la McCain, care a zis ceva în genul: 'Osetia și Abhazia sa ceară independenta (față de Rusia)'; apoi: Chinezul cel Mare (de la ei, din China, nu cel de aici, din Belleville), întâlnit în scopul de a căpăta Binecuvântarea Galbenă, a spus că nu; că El, nu. Rezultatul, fulgerător: emisiunea vocacalica a Rusului a trecut de la basul cel mai profund (prin ambasadorul lor la București, măsurînd doi metri) la ciripitul sopranic: că n-am înțeles noi bine ceea ce spusese ei atât de limpede... Futu-le!

Flori Bălănescu - așa semnează acum - mi-a atras atenția asupra unui text de Vasile Baghiu apărut în *Cultura*/ lui Buzura, azi, 28 august 2008.

"Marturie zguduitoare si excelenta literara

"Romanul "Ostinato de Paul Goma este o carte care intruneste calitatile romanelor mari ale lumii. Iar faptul ca este scris in limba romana, ca autorul ei este roman, ca a avut pana acum un drum aventuros (primele editii au aparut, cum se stie, in germana, franceza si olandeza), toate l-ar putea transforma intr-un motiv de mandrie a literaturii romane contemporane, un moment puternic al ei, asa cum in mod real si absolut este. Conditia ar fi ca lumea literara romaneasca sa inceteze sa se mai complaca in amorteala calduta si vinovata in care a adus-o regimul comunist si sa devina brusc - miraculos, de ce nu? -, onesta, cinstita, plina de simtul dreptatii.

Romanul lui Paul Goma este un foarte ingenios experiment literar, o oglinda a diversitatii registrelor stilistice, dar calitatea lui esentiala este aceea ca nu ramane doar la acest nivel, nu este doar o carte in care autorul isi da masura maiestriei stilistice, asa cum s-a intamplat cu multe dintre productiile literare romanesti ale ultimelor decenii ale secolului XX. Romanul lui Goma depaseste aceasta bariera. Utilizand mijloacele literare moderne si postmoderne, care amintesc adesea, prin schimbarea registrelor, de mari scriitori precum Joyce si Faulkner, dar si de Dostoievski sau Kafka, prin patrunderea incursiune in meandrele firii omenesti, "Ostinato" de Paul Goma este o carte totala (in sensul perspectivei cuprinzatoare asupra vietii si a diversitatii stilistice), este cartea libertatii, cartea care vorbeste despre sensul vietii,

despre destinul omului pe pamant, despre fericire, despre moarte, despre iubire si asteptare, despre cat de fragil si puternic in acelasi timp este omul, despre rabdare si credinta, despre tradare si statornicie, despre suferinta si bucurie.

“Toate calitatile amintite - si inca altele - fac din acest roman o carte care spala multe din pacatele literaturii romane contemporane. Intre pacatele li-te-raturii romane contemporane se afla sigur si acela ca ea, aceasta literatura scrisa in perioada comunista, nu reuseste sa vorbeasca niciodata "cu toata gura, cum se spune, despre viata. S-a spus ca incifrarea mesajelor a reusit sa pacaleasca cenzura, dar pretul pe care literatura a trebuit sa-l plateasca pentru aceasta este diminuarea autenticitatii, diluarea verosimilitatii. Majoritatea covarsitoare a romanelor romanesti sunt fabricate, false. Unora le lipseste povestea, altora le lipseste intelegerea vietii, unele au stil, dar nu au substanta, altele au stiinta scriiturii, dar nu au perspectiva simpla a lucrurilor. Putine sunt operele care reusesc sa depaseasca nivelul de prudenta si autocenzura de care autorii se izbesc ca mustele de geam. "Ostinato nu numai ca depaseste acest nivel, dar merge foarte departe dincolo de el si vorbeste cu adevar despre realitatea romaneasca din prima parte a perioadei comuniste. O realitate-inchisoare in care oamenii sunt chinuti, umiliti, redusi la simple elemente fara identitate ale unei multimi.

Povestea romanului se intampla in spatiul stramt al unei celule de inchisoare comunista, dar impresia pe care o lasa este aceea a unui univers imens, bogat, plin de culoare, incarcat de o umanitate suferinda. Detinutii sunt parca niste actori care isi joaca un rol intr-o piesa pe care o scriu ei insisi in timp ce o joaca pe o scena ai carei spectatori sunt tot ei. De altfel, gustul pentru replici este evident la tot pasul. Chiar din prima pagina cititorul este familiarizat cu un tip de oralitate care face din personaje niste persoane adevarate, cum suntem indreptatiti sa credem ca sunt - pentru ca majoritatea scrierilor lui Paul Goma sunt autobiografice sau expresii ale realitatii traite, vazute sau povestite. Simti ca lucrurile care se petrec in acea celula nu sunt fictiune, ci realitate.

Pe de alta parte, chiar daca viata respira din toate paginile, impresia este de constructie literara, artistica. Este interesant cum se amesteca in aceasta carte realitatea cu literatura. Intertextualitatea, leit-motivul, monologul in dialog, limbajul argotic, incursiunile inapoi pe firul memoriei, umorul amar al situatiilor, discreta prezenta a naratorului (personaj in "piesa), obsesia libertatii si a marturisirii, a "neuitarii, obsesia mentinerii integritatii morale, a mentinerii, prin dialog continuu doar de dragul dialogului (oamenii stiind instinctiv ca doar mentinerea legaturilor dintre ei ii salveaza sufleteste, le mentine speranta), a unei brume de socializare, toate confera cartii o imagine de opera literara si nu doar de marturie pur si simplu. Iar aici credem ca am atins un punct important al discutiei.

Paul Goma nu este doar un simplu marturisitor. Paul Goma este si un mare scriitor. El este convingator nu numai - sau nu in primul rand - prin grozavia celor marturisite, descrise, povestite, ci si prin talentul de povestitor, prin talentul de a ridica intamplarile si oamenii

la inaltimea pe care doar marea literatura o cunoaste. Aici nu avem de a face doar cu un om care a fost persecutat si chinuit de sistemul comunist si care s-a apucat sa marturiseasca. Paul Goma este un scriitor care isi ia substanta creatiei din viata sa si a poporului sau. Faptul ii confera operei sale o dubla valoare. Suntem impresionati de perspectiva nefalsificata a vietii si suntem in acelasi timp miscati de maiestria literara. Nu avem multe cazuri de acest fel in literatura noastra.

"Ostinato are ceva din "Hanul Ancutei" al lui Sadoveanu, dar tainfasul din "Ostinato si povestile spuse pe rand de detinuti sunt amare, pentru ca sunt spuse nu la focul din vatra, la o ulcica de vin, ci in spatiul ingust al celulei, sub teroarea gardienilor. Diferenta (potrivita si pentru ilustrari pedagogice) are si o fateta paradoxala. In timp ce drumetii lui Sadoveanu, liberi si in voia lor, isi spun povestile cu gravitate si melancolie, detinutii din "Ostinato apasa foarte tare pe pedala umorului, ironiei, sarcasmului. Umorul este singura lor salvare, iar ei il adopta din instinct. Chiar si gesturile de tandrete camaradereasca sunt "ascunse intr-un invelis ironic si sarcastic.

"Umorul lui Goma este amar si pare sa fie marca sa literara. Acest tip de umor capata insa - pe seama faptului ca este alternat mereu cu pasaje meditative, cu reflectii profunde despre viata si oameni - un sens mai inalt, un inteles mai adanc. Paul Goma stie ca nimeni nu poate rade continuu fara riscul trecerii in derizoriu si gaunos. Nu putine sunt asemenea pagini grave in "Ostinato, de ar fi sa amintim numai descrierea antologica a plecarii/eliberarii unui detinut (p. 79-80), a unei scene in care ni se arata omenia unui gardian moldovean (p.81), descrierea asteptarii mesei in celula (p.87), a servirii mesei in gamele (p. 96), scena iesirii in libertate, excelent descrisa, in culori vii si simtire omeniasca, perspectiva nostalgica si foarte expresiva asupra unor evenimente, prezenta in toata cartea, memorabila scena a rasului nestavilit in celula (p. 106), discutiile despre crima desprinse parca din Dostoievski (p. 115), pagina excelenta despre marturisire si despre faptul ca marturia nu e crezuta de cei de afara (p. 118), pasajul memorabil despre curaj si lasitate si cateva constatari amare despre caracterul romanilor (p. 25), textul poetic adevarat care ar putea sa-i faca invidiosi pe unii optzecisti (p. 43), pagina excelenta despre muzica (p. 130).

Nu e usor sa tragi concluzii despre acest roman, unic in literatura noastra, dar ceea ce se poate spune, totusi, este ca avem de a face cu o opera cu valoare reprezentativa, deopotriva pentru autorul ei, Paul Goma (care si-a mentinut demnitatea cu riscul libertatii si al vietii), pentru literatura cu subiecte si teme de inspiratie social-politica a epocii in care a fost scrisa (dar fara sa plateasca tribut propagandei comuniste), pentru literatura paralela literaturii "oficiale si pentru literatura autentica ce s-a scris si se va mai scrie in limba romana. Cartea este â?? de asemenea, ca multe alte volume ale lui Paul Goma -, dovada in absolut a faptului ca nici macar un regim opresiv precum cel comunist nu poate controla chiar totul, ca demnitatea umana, acolo unde se manifesta, iese pana la urma victorioasa, ca Binele invinge Raul, intoc-

mai ca in basme. Caci povestea de viata si de scris a lui Paul Goma are aparenta luptei cu balaurul.

Aceasta carte ar merita - impreuna cu intreaga opera a lui Paul Goma - sa fie reconsiderata, recitita, reasezata in contextul literaturii epocii in care a fost scrisa, o operatiune care merita facuta - fatalmente in contra directiei criticii reprezentate de Nicolae Manolescu si Eugen Simion - pentru a ilustra contrastul dintre - sa zicem - pe de o parte, un Marin Preda aflat, chiar cu "Cel mai iubit..." si in pofida talentului literar nativ, la limita literaturii de propaganda, un Nicolae Breban prins in plasa ideologiei, portretizand (in "Animale bolnave", de exemplu) securisti umanizati, amatori de discutii "intelectuale pe teme morale, un Ţoiu evazionist si preocupat excesiv de stil, un Augustin Buzura oferind in romanele lui aparenta unei normalitati a dilemelor morale, iar pe de alta parte, un Paul Goma egal cu sine, in viata si in opera, o adevarata constiinta a epocii, un scriitor de talia unor Soljenitin sau Havel, un autor prigonit in tara sa, silit sa-si publice opera in strainatate, un Paul Goma scriind in limba romana chiar si in exilul care - spre rusinea noastra, a romanilor in general si a lumii literare romanesti in special - nici azi nu s-a incheiat. Balanta merita echilibrata. Peisajul merita o perspectiva nemijlocita de lentilele deformatoare prin care a fost privit pana acum."

Vineri 29 august 2008

Ana zice că berzele ar fi plecat din Franța de vreo săptămână - și nu m-au anunțat, măgărițele.

Sâmbătă 30 august 2008

Ce-or să-l atace iarăși băloșii-fioroșii holocaustologi pe Teșu Solomovici pentru articolul publicat azi, în *Ziua* - tot în legătură cu Antonescu (unde-i Ion Vianu, să-l pedepsească el pentru blasfemie, de la înălțimea scaunului dintr-un prezidiu în care doarme, de pute - scaunul, firește)?!

[Un prieten epistolar mi-a atras atenția: "termenii *holocaustolog*, *holocaustologie* au devenit "de-ai noștri", sunt folosiți și corect, dar și aiurea, ca *genocid* ("i-a omorât toate găinile - un adevărat genocid"), însă nimeni nu recunoaște că Dvs. ați introdus acest termen în limba română". Nu am răspuns la această amabilă și respectuoasă semnalare. Pentru că nici eu nu-mi mai dau seama dacă am folosit, primul, *holocaustolog*, *holocaustologie* și, chiar de aș fi sigur că eu sunt acela - ei și ? Astfel, am introdus, vorba lui, și alți termeni, chiar "ziceri" ca: "Spre deosebire de celelalte țări căzute sub ocupație sovietică, România a fost ocupată de români" - ei, da, ei și? Mai deunăzi Horasangian a

folosit-o, tot fără indicare bibliografică (!) - ei și? Ce să fac? Să public lista “contribuțiilor” și să ameninț cu procesul pe oricine le va folosi fără precizarea: “Inventată de Goma”? E-he, câte nu a inventat Goma, chiar și “niște insule, cu canale de apă”, cum m-a încondeiat Monica Lovinescu, experta în “canale-de-apă” în jurnalele sale.]

Înapoi la Teșu Solomovici: el comentează volumul “**Al III-lea Reich si Holocaustul din Romania (1940-1944). Documente din arhivele germane**”, editat de Institutul National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel". E vorba de o lucrare esentiala pentru cunoasterea in adancime a guvernarii antonesciene si, totodata, a evenimentelor tragice care au indoliat evreimea romana in anii razboiului. Cei doi istorici, Ottmar Trasca, (autorul selectiei, traducerii din limba germana si al notelor), si Dennis Deletant, (semnatarul studiului introductiv), considera ca refuzul maresalului de a permite Berlinului nazist deportarea evreimii-romane in lagarele de exterminare din Polonia si oprirea, in general, la 13 octombrie 1942, a oricaror deportari in Transnistria, ar fi o "*pretinsa rezistenta*" opusa de Ion Antonescu in fata cererilor repetate ale conducerii celui de-al III-lea Reich de aplicare a "Solutiei finale" pe teritoriul Romaniei” - am reprodus opinia lui T. Solomovici și am subliniat “pretinsa rezistență”.

Nu îl cunosc pe Deletant decât din scris, intervențiile sale - mai ales în postfața la varianta românească a **Cărții Negre a Comunismului** fiind cea mai... rezonabilă (nici nu era greu - față de cine, rezonabilă? De un troglodit ca Onișoru? De un preș al Blandianei: Rusan?). Desigur, nu am citit noul op, însă... Tocmai, pentru că a apărut la Institutul Wiesel, îl cred pe T. Solomovici când scrie: “refuzul lui Antonescu de a permite Berlinului nazist deportarea evreimii-romane în lagarele de exterminare din Polonia si oprirea, în general, la 13 octombrie 1942, a oricaror deportari in Transnistria, ar fi o "*pretinsa rezistenta*””. De ce? Am mai spus: pentru că, în ciuda documentelor existente - reproduse - și mai ales în ciuda... documentelor inexistente, dar...presupuse a fi și comentate (de către Deletant), afacerea - am zis bine: afacerea - pute a *holocaustologie*, a “istorie” fabricată de *holocaustologi*.

Eram tentat să introduc “mirarea-compasiunea”: «Cum de un istoric onest ca Deletant a consimțit la o asemenea falsificare a istoriei, așa cum o arată documentele...?», dar mă abțin. Cu durere și cu mânie. Desiluziile provocate de oameni au fost, în ultimele decenii atâtea și atât de mari, încât ce mai contează un... Deletant la Casa Wiesel? Mă voi mărgini să citez din Teșu

Solomovici "adevărurile" vehiculate de Deletant-Wiesel:

"(...)Cine ii informase ca Guvernul roman a decis sa-i predea pe evreii-romani pe mana germanilor? Istoricii Trasca si Deletant publica telegrama cifrata nr. 3680 a diplomatului german von Killinger catre Ministerul de Externe german prin care acesta comunica acceptul maresalului Ion Antonescu si al vicepresedintelui Consiliului de Ministri, Mihai Antonescu, in vederea deportarii evreilor din Transilvania (de Sud), Banat si Vechiul Regat. Telegrama vorbeste de o scrisoare care ar fi fost adresata de Mihai Antonescu Hauptsturmfuhrerului SS Gustav Richter, in care oficialul roman se declara de acord cu evacuarea evreilor din Romania si cu expedierea imediata a lor in lagarele de exterminare. Mai mult, in scrisoare e subliniat ca aceasta este si dorinta maresalului Ion Antonescu.

"Scrisoarea negasita

"Scrisoarea ar fi putut fi un document de o importanta covarsitoare. Numai sa vezi si sa nu crezi, o asemenea scrisoare, desi cautata cu ardoare, nu a fost gasita nici in arhivele germane si nici in cele romanesti. Ar trebui sa ne indoim ca ar fi fost vreodata scrisa? Era oare posibil ca o problema atat de importanta, pe plan international si local, romanesc, care se referea la destinul a sute de mii de oameni, sa fie reglementata prin intermediul unui schimb personal de scrisori, si nu printr-un schimb oficial de documente? Birocratia asazina nazista nu putea sa creada ca s-au luat decizii, s-au aprobat niste planuri de conlucrare romana-germana, doar pe vorbe. Lipsa acestor acte oficiale naste astazi toata nebulozitatea istorica. Cum sa nu te miri ca pe baza acestei scrisori inexistente, s-a pus in miscare masinaria germana a exterminarii evreimii-romane, care s-a izbit imediat dupa declansarea ei de curioasa lentoare romaneasca.

"Ca sa grabeasca lucrurile, Adolf Eichmann, "arhitectul distrugerii evreimii europene", anunta o Conferinta la Berlin, pentru data de 26 septembrie 1942, convocand in mod special pe specialistii cailor ferate germane si romane. Cu meticulozitatea sa tipic nemteasca, Eichmann intentiona sa stabileasca riguros numarul trenurilor, ritmicitatea si cantitatea de evrei care vor fi deportati zilnic din Romania. *Dar la aceasta Conferinta nu sosesc reprezentantii romani.* (subl.meu, P.G.) Eichmann crede mai intai intr-un accident tehnic, foarte posibil ca romanii sa fi uitat data Conferintei. El nu are timp de amanari, asa ca *sedinta se tine fara generalul Orezanu, directorul Cailor Ferate din Romania si fara Radu Lecca, imputernicitul lui Ion Antonescu pentru problemele evreiesti.* (subl. meu, P.G.) Lui Eichmann i se pare ca nici nu are nevoie de ei, pentru ca exista o scrisoare de aprobare a deportarii evreilor din Romania, semnata de Mihai Antonescu, cu acordul maresalului. *Pe baza acestei scrisori inexistente, Eichmann a intocmit graficele exacte ale lichidarii evreimii-romane.* (sub. meu, P.G.) Imediat dupa incheierea lucrarilor Conferintei, Eichmann cere explicatii de la romani: de ce au lipsit de la intocmirea acestor grafice? *Romanii se mira ca s-au apucat sa faca asemenea grafice, nu exista*

trenuri libere care sa-i duca pe evreii-romani la Auschwitz, si, in genere, nu exista nicio aprobare guvernala romaneasca privind predarea evreilor germanilor. Cand Himmler, Muller, Eichmann, von Killinger solicita furiosi explicatii, li se comunica, stupefiant, ca maresalul a suspendat "trimiterile de evrei". S-au formulat numeroase explicatii asupra acestui gest nemaipomenit al maresalului Ion Antonescu, se vor mai emite tot soiul de interpretari, sa nu se uite insa esentialul: ramanerea in viata a celor aproape jumătate de milion de evrei, s-a datorat in mod exclusiv acestei decizii (subl. mea, P.G).

“Asupra acestor documente, a scrisorii an tonesciene, care a existat?, nu a existat?, si in special asupra acelei zile norocoase pentru tribul evreo-roman cand maresalul a spus NU nazistilor, voi reveni.”

Iată încă o probă (mai era nevoie? - mai era! și, vai, are să mai fie, minciuna holocaustologilor este constitutivă) de *manipulare a documentelor*:

- când există documente (care contrazic acuzațiile aiuritoare ale holocaustologilor), acestea, fie sunt furate de ruși (prin generalul NKVD Mișa Naum, în august 1944), fie sunt “puse bine de holocaustologi” (ca originalul “Testamentului lui Fildermann; ca originalul Jurnalului lui Sebastian), deci interzise de a fi consultate de *goi*;

- când nu există documente acuzatoare, holocaustologii nu ezită să inventeze... existența lor, pentru ca acuzațiile - minci-noase, nerezemate pe adevăr - să... funcționeze în continuare, întru culpabilizarea *goi*-lor și impunerea taxei pe cadavre (specialitate ajunsă la perfecțiune diabolică).

Mă opresc aici cu laudele la adresa lui Teșu Solomovici. Nu vreau să adaug, la acuzațiile de... antisemitism (aruncate de unul ca Ancel) și aceea de... prieten al lui Goma, “antisemit basarabean”, vorba lui I. Vianu.

Duminică 31 august 2008

Cea mai... lungă lună a anului - așa mi se pare mie. Având 31 de zile mai sunt și altele, dar chiar urmînd unei luni tot cu 31 zile (ianuarie), efectul nu se simte, din cauza schimbării anului. Pe când august... Mai ales ca este o luna caniculară, pustie (concediile)...

Dar, de mâine... Nu numai ca este un Întâi, dar și Septembrie!

S E P T E M B R I E

Luni 1 septembrie 2008

Am început școala. Cu aceeași doamnă-nvățătoare.

Eu am început-o (școala ceea) cu dreptul: Xiti îmi spune că ieri, 31 august, au fost 100 (una sută ! un record!) vizitatori ai site-ului meu, deși luna august din Jurnal a apărut abia pe la orele 20, ora Parisului.

Mă consolez și eu cu firimituri.

Azi le-am scris: D-nei Crângariu, lui Mircea Stănescu, lui Valerian Stan, amintindu-le că în 16 septembrie va avea loc o nouă înfățișare. Probabil Mircea Stănescu nu va putea fi prezent din pricina orarului strict de la ei de la serviciu; Valerian Stan va fi - ca de obicei, acolo. Nu sunt sigur că avocatul nu va uita iar ceva...

Am fost la farmacie. Greu, drumul, greu. Merg, pășind ca din pod, am tendința de a desface brațele, ca pentru a-mi păstra echilibrul pe sârmă. Lucrează puternic bătrânețea, bat(r)-o crețea!

Marți 2 septembrie 2008

Noapte agitată, ciuruită de treziri. Și fără vise. Probabil în asemenea împrejurări materia (agitația) rămâne în trezie, nu se descarcă în vis. E-he, dac-ar fi în Cer ca (și pe/în) România... Dar nu e... Vorba mea: e din ce în ce mai nu-e...

Din puținele ecouri despre Dialog(ul cu Flori Stănescu) rezultă că niște excepții-excepționale dintre oameni au citit broșura; dintre aceștia câțiva - doi, trei, fie: patru - au scris ce au scris, însă atâția alții, care nu s-au exprimat în presă, doar în discuții cu amicii (iar aceștia reprezintă majoritatea reprezentativă) au înțeles "mesajul" meu critic, acceptă că am dreptate ("cam are", dacă vorbește un ardelean), în "însă...", iar aici răsare intelectualul român, cel de bună calitate, moral în intimitate, însă într-atât de descurajat de persistența răului pe meleagurile noastre, încât mai are un singur dor: să se retragă în munți, însă fără a trage rare focuri de armă, ca Geo Dumitrescu pe când mai era el poet. Îl bate gândul că cel mai bun lucru ar fi să te retragi la țară (nu în munți...), să faci vin, rachiu, să faci gem de mere cu zmeură, să mai citești ceva, să mai scrii ceva... Numai că

nici asta parcă nu-i viață...

Rezumatul situațiunii îl... rezumase Virgil Ierunca, de când l-am cunoscut (în 1973) - acesta:

«Nimic de făcut cu...»- și-i numea pe tovarășii de nefacere.

Eu, ceva mai optimist (ha-ha-ha!), nu rostesc definitivul *nimic*, o cotigesc pe după piersic, mormăind că ba da, ar fi ceva-ceva (de făcut), însă nu va fi venit timpul (să nu mă mai recunosc, parol, din astfel de discurs împăciuatorist, vorba realism-socialismului). În realitate sunt din ce în ce mai mortăcios.

Miercuri 3 septembrie 2008

Veștile proaste nu au întârziat (să-și arate colții, vorba unui șogor poet ocazional).

Aflu de la Tolea Juraveli: la 31 august s-a deschis la Chișinău ediția din acest an al Salonului Internațional al Cărții. De asta dată fără Goma. Au învins holocaustologii: Magder, komisarul politic al evreilor din Basarabia se plimbă printre standuri, cu ochi de vultur, călcătură (de la *călcâi* vine) de bolșevic triumfător. A reușit să bage spaima în organizatori: nici picior de carte semnată de "antisimitul" Goma la *ei, la Kiș'nò!* - și ce-o mai fi făcînd prietenul meu Vlad Socor? Tot pentru Noul Israel trudește el?

Joi 4 septembrie 2008

Altă veste cretină: cică niște cronicari... l-ar fi dat în judecată pe LIS. Pentru ce? O astfel de întrebare nu se pune, din momentul în care știm cine este Cronicarul-cu-făr'de-Șalvarul: Turnătorul Manolescu!, Iuda care, în loc să se spânzure pentru trădare, a căpătat de la Tel Aviv și de la Washington "slujbulița" de ambasador Unesco, la Paris. L-a bătut Dumnezeu pentru vânzare: de cum mă demascase ca "antisemit", cum n-a mai fost în stare să scrie! Se apucase de cronică sportivă - jale mare; s-a încercat în proz(ulic)ă - volumul colectiv "de dragoste" : eșec răsunător, nu este el de așa ceva, doar de niscai rezumate școlărești, botezate canoane. Iar acum, în pâra la adresa lui LIS s-a făcut de răsul târgului - cu condiția ca târgul acela să fie alcătuit din oameni normali, nu din momâi aplaudace - ca Prelipceanu, Gârbea și alte culmi ale direcției... române.

Ce jeg! Ce putoare, Manolescu! Și când te gândești că această creatură-caricatură a Dascălului-ardelean-la-român a format 2-3-4 generații de intelectuali umaniști - după chipul și

asemănarea sa - vezi-i bibliografia la: Ivașcu, Ivasiuc, Buzura, Uricaru, Țoiu, D.R. P.

Vineri 5 septembrie 2008

Nu s-au oprit vești proaste: după procesul intentat de Manolescu lui LIS, iat-o pe fetița Băsescului, cea cu succesele, trimisă la Parlamentul European. Motivațiunea: analfabețica are neapărată nevoie de... experiență. În fapt: să învețe să scrie-citească, mai ales să vorbească corect limba română.

În fine, pentru ziua de azi e destul: monumentul Holocaustului la București! Așa-i trebuie României Securităților Eterni: dacă nu a cârâit în front când ambasadorii Guest și Taubman (ai Israelului, nu ai USA !) i-au impus Monumentul Ostașului American Salvator al României (de fascism/sic), acum este silită să-l înghită pe Wiesel în toată murdăria lui de mincinos, de falsificator de istorie, de obraznic fără obraz..

Sâmbătă 6 septembrie 2008

Iată "Întâmpinarea" lui LIS:

STOICIU LIVIU IOAN, „pârât, în proces cu Uniunea Scriitorilor din România, în calitate de reclamant pentru Fond – obligația de a face” (conform Citației emise la 6 august 2008 / Dosarul 6713/4/2008)

Către Judecătoria Sectorul 4 București

ÎNTÂMPINARE

la cererea-acțiune semnată de Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, „prin avocat Deleanu Ioan”

“Domnule Președinte al Judecătoriei,

E primul proces de care am parte de când mă știu, deși scriu continuu și public în presa scrisă, în ziare și reviste, de la Revoluție încoace (am publicat și zilnic opinii critice și articole de atitudine, dar mai ales am publicat și public săptămânal, insistând pe domeniile politic, social și cultural-literar). În ultimii aproape 19 ani, publicistica, redescoperită în libertate, a ocupat și locul întâi la masa mea de scris. E prima oară când sunt acuzat oficial de „calomniere” – în condițiile în care eu nu fac decât să critic abuzuri în funcții, să spun lucrurilor pe nume și să fac observații intransigente pe seama lor. Cel ce m-a chemat acum în instanță (Nicolae Manolescu, care „reprezintă legal” Uniunea Scriitorilor din România; o voi prescurta mai jos USR) confundă din rea-credință critica incomodă, neconvenabilă domniei sale, cu calomnia, trecând, mai nou, și la hărțuirea mea prin Justiție, iată, să mă intimideze. Răstălmăcirile cuvintelor mele și interpretarea că ele ar calomnia numai fiindcă sunt critice, amintesc de reflexele trecutului comunist, de o mentalitate compromisă, neculpabilizată. A

calomnia înseamnă a face afirmații mincinoase sau a aduce acuzații false, ceea ce nu e cazul meu. Pentru mine nu contează decât adevărul!

Insist pe al doilea alineat al cererii-acțiune semnată de N. Manolescu: *„Să obligați pârâtul să înceteze calomnierea prin presă a Uniunii Scriitorilor din România și a persoanelor din conducerea acesteia, sub sancțiunea unor plăți de daune cominatorii a câte 1.000 lei / zi, pentru toată perioada de la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii ce se va pronunța și până la întreruperea efectivă a calomnierii”!* (subl. mea, P.G.) Din start, îmi manifest stupefacția că e posibil numai să se ceară prin Justiție, azi, să i se suspende semnătura unui scriitor independent (cum sunt eu) printr-o hotărâre „de la data... la data”, să fie cenzurat „legal”, să i se închidă gura, cum se spune. Oricât de critic ar fi el la adresa unei persoane sau instituții publice! E împotriva Constituției și a bunului simț. Să citez din Constituție: **„Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”**. Câștigul real principal postcomunist a fost libertatea de expresie! Iată însă că azi, după 19 ani de democrație, sunt amenințat cu plata a 10 milioane de lei vechi pe zi dacă am opinii critice și scriu articole de atitudine!

De ce s-a ajuns până aici, să mi se impună azi tăcerea? Numai dictatura comunistă și Securitatea mi-au mai impus asta, obligându-mă să intru în disidență. Să nu mai critic, azi, USR și conducerea ei operativă, cu orice preț? Vă rog să rețineți (n-am altă explicație): la USR, la nivel de conducere, s-a intrat în campanie electorală, în prima parte a anului viitor vor avea loc noi alegeri în breasla scriitoricească, va fi ales un nou președinte al ei, cu vicepreședinți și secretari, un nou Comitet de conducere (format din 11 membri „executivi”), un nou Consiliu. E clar, dezvăluirile mele din presă „deranjează”, strică jocurile electorale... De fapt, de ce trebuie să-mi justific eu cuvintele, la o cerere-acțiune de tip autoritarist?

Se subliniază în cererea-acțiune concepută „la general”, semnată de N. Manolescu, că în calitatea mea de membru al „Consiliului ca organ suprem de conducere a USR” calomniez USR și „deopotrivă conducerea acesteia” (se referă la conducerea operativă a USR, la cei ce primesc salarii pentru funcțiile deținute la USR, în frunte cu N. Manolescu). Vă rog să rețineți: tocmai fiindcă sunt membru al acestui Consiliu „suprem” de conducere al USR (neretribuit), am responsabilitatea expres?, față de cei ce m-au ales, față de breasla scriitoricească, să fiu critic, transparent, să nu ascund adevărurile care lasă de dorit din activitatea conducerii operative a USR, să o țin din scurt. Mai e ceva de comentat?

Se face caz în întreaga cerere-acțiune de „prestigiul” Uniunii Scriitorilor din România (USR). Care „prestigiu”? Cine l-a determinat? Cine e USR? O instituție „sub vremi”, care nu se respect?. Prestigiul înseamnă „autoritate morală” (conform tuturor dicționarelor) – iar instituția USR nu se poate lăuda cu nici o acțiune publică morală,

care să-i fi atras simpatia populației! Din contră, URSS a ajuns la paroxism: de când a fost ales N. Manolescu președinte, în 2005, a fost interzisă semnătura lui Paul Goma (deoarece e incomod în tot ce scrie și azi) în revistele ce apar sub egida URSS! Paul Goma fiind un simbol al rezistenței anticomuniste românești, un mare scriitor-disident pe care-l are România, refugiat politic și azi în Franța (și pentru care URSS nu mișcă un deget să-l aducă în țară, din contră, îl pune la zid cu etichete condamnabile)! Din acest motiv am intrat personal în conflict principial direct cu N. Manolescu și cu „cei 11” din Comitetul de conducere al URSS, care au găsit de cuviință să-l compromită și pe plan internațional pe Paul Goma, nu numai în țară! Luându-i apărarea lui Paul Goma și publicându-l în revista *Viața Românească*, pe care o conduceam, am intrat în... dizgrația conducerii nedemne a URSS! Iată urmarea, am fost dat în judecată deoarece apăr Drepturile Omului, începând cu libertatea de expresie.

Se face caz că eu aduc prejudicii imaginii URSS, că „defăimez” URSS (și conducerea sa, în frunte cu N. Manolescu), care, citez din cererea-acțiune, „în decursul anilor de existență s-a definit cu demnitate și competență în România și în afară, *printru* (sic!) activitate susținută de promovare a literaturii de calitate” – fals! Care demnitate și competență? Care imagine? URSS n-a fost decât o instituție colaborționistă, care a dezvoltat condamnabil ideologia comunistă și a ridicat pe cele mai înalte culmi dictatura ceaușistă... URSS a înfierat public orice „ieșire din rând” a scriitorilor disidenți, ba chiar i-a dat afară din rândurile ei! Exemplul lui Paul Goma, dacă tot l-am pomenit mai sus, e flagrant: nu numai că n-a fost apărat de URSS în 1977, dar a fost exclus din URSS și lăsat pe mâna poliției politice.

Apropo: sunt acuzat că pot aduce în viitor prejudicii (prejudicii potențiale, deci) prin criticile mele – de când se judecă azi „povești cu calomnii și prejudicii” care se pot întâmpla în viitor? Sunt condamnat preventiv, Doamne ferește, ca „inamic public numărul 1”? Nu se judecă faptele propriu-zise? Iar dacă am adus cumva vreun prejudiciu URSS, rog să se evalueze asta oficial, prin firmă autorizată.

Mai mult, sunt acuzat că mă lansez nu numai în calomnierea URSS, ci și în „calomnierea altor personalități publice din țara noastră”! Iată motivul pentru care i se cere Justiției să mă execute sumar, să-mi interzică semnătura – și orice cuvânt critic pe care-l voi mai scoate să fie plătit cu 1.000 lei noi pe zi! E incredibil: pe toți îi „calomniez”, deși nu fac decât să consemnez adevăruri neconvenabile!

Vă puteți imagina? Poți critica orice, și Președinția României și orice instituție fundamentală a statului, azi, dar nu poți critica Uniunea Scriitorilor, conducerea ei? E de tot râsul (sau plânsul)...

Nu pun în discuție cererea-acțiune către „Judecătoria 4 București”, întru-totul rudimentară (dactilografiată penibil, cu greșeli de genul „*printru*” și „*întro*”, legat, sau „*creierea de disensiuni*”, cu virgule puse împotriva ortografiei), semnată uluitor de Nicolae Manolescu, imaginându-mi că de vină e numai avocatul său, Deleanu Ioan. Sigur, N. Manolescu nu are nici o scuză că așa compromite

Uniunea Scriitorilor din România (USR). Îmi e mie rușine de toată această cerere-acțiune „fără obiect”, jignitoare și agramată (toată e construită pe același calapod, de tip: „*acesta, cuprins de febra scriitorilor sale*”; ultimul paragraf atinge apogeul, în care N. Manolescu cere pedepsirea mea, prin pronunțarea antologică a unei hotărâri în Justiție care să-mi suspende semnătura – întreb: să fiu pedepsit pentru ce n-am făcut?).

Se mai spune în cererea-acțiune că „*inventez scenarii*” (sic!) – dacă sunt scenariii, deci literatură, nu pot fi incriminate. Apoi, bazaconia că prin aceste articole de atitudine eu îmi fac un „renume”, nu mai trebuie să o demontez, e de ajuns să citiți biobibliografia mea, să găsiți adevăratul „renume”. Nu mai pun la socoteală că se începe, jenant, cu: „*În fapt, se constată că pârâțul...*” – cine „se constată” (la plural, cu drept de instanță), într-o cerere-acțiune semnată de N. Manolescu, care se transformă astfel în delatiune?

Totodată, cererea-acțiune e plină de neadevăruri și acuzații false (de fapt, ea mă calomniază pe mine): eu n-am pornit nici o „*campanie unilaterală de calomniere*” la adresaUSR și a conducerii sale, pur și simplu îmi fac datoria, îi atrag atenția breslei scriitorilor ce se întâmplă în realitate. N-am apelat la nici un „atac personal”, atac funcțiile publice. Nicăieri n-am afirmat căUSR e „un fel de grupare nelegală” (e tendențios argumentul în sine al acestei cereri-acțiune, odată ce și eu sunt unul dintre aleșii structurilor de conducere aleUSR, cu drepturi depline, inclusiv de a avea rețineri asupra acțiunilor abuzive ale conduceriiUSR). O altă aberație: că eu urmăresc și „*creierea (sic!) de disensiuni în interiorul uniunii*” – de unde până unde? Numai fiindcă spun unor lucruri pe nume și cei vizați se simt descoperiți?

Mă abțin să fac alte referiri. Aștept să văd enumerate „calomniile” de către N. Manolescu și avocatul său, să pot să le demontez minciuna și falsul. VreaUSR să-și spele rufele murdare în instanță? N-am nimic să-mi reproșez, n-am intenționat nici o clipă să discreditez vreodată pe cineva, în nici un context. Repet, mi-am făcut datoria față de mine însumi, dând de gol lucruri reproșabile conduceriiUSR (cuUSR n-am nimic de împărțit, se înțelege, din contră, iau apărarea rolului ei sindical; din păcate, cel ce mă cheamă pe mine acum în judecată a politizatUSR, ceea ce e de neacceptat, și nu e numai opinia mea, „oamenii lui Manolescu” au acaparat tot). Repet, nu calomnierz pe nimeni, de aproape 19 ani spun doar lucrurilor neconvenabile pe nume. Nu mă interesează dacă e președintele sau premierul României, sau e președinteleUSR: atunci când am de făcut cunoscută o opinie critică a mea în legătură cu un aspect sau altul, o fac fără prejudecăți, cu onestitate. Nu am nimic de împărțit personal cu nimeni, apăr numai cu sinceritate principiile, adevărul lor. Mă lupt cu bună-credință cu tot ce mi se pare a fi abuz de funcție.

Închei, întrebându-mă naiv: iubitor de confrăți cum e, criticul literar N. Manolescu a uitat că înainte de a da în judecată, „deontologic”, trebuie să apelezi pe scurt la Dreptul la replică în presa scrisă, dacă ești nemulăumit de ceea ce s-a scris despre tine, și chiar să apelezi la noile

comisii de mediere de pe lângă judecătorii, la mijloc putând fi o neînțelegere? Sau să ai o discuție amiabilă cu cel pe care vrei să-l dai în judecată numai fiindcă îți blamează abuzurile și nu-ți cântă în strună. Știindu-se că polemicile culturale nu intră în Justiție... Domnia sa a ținut cu orice preț să-mi dea cu parul în cap, „prin surprindere”, să mă învețe minte „la Tribunal” („la Tribunal, birjar”, ar spune un mare scriitor român clasic). Doar nu e greu să-i acuzi pe criticii tăi că te... calomniază! Reaua sa credință bate la ochi.

3 septembrie 2008. București
Liviu Ioan Stoiciu”

Ce spuneam: Turnătorul Emerit Manolescu, Excelența Sa Denunțatorul (contra arginți sunători - a retrogradat: “cronicarul sportiv” s-a dovedit a fi un minabil pârâcios labagiu - și anal fabet. Exemplele (ortografia-i) se află citate în textul lui L.I. Stoiciu. Și să nu dea vina Domprofesor pe dactilografa avocatului pentru limba română folosită: paralizată de admirație, fumeia a copiat întocmai ce scrisese cu mâna lui marele scriitor român N. Manolescu.

Duminică 7 septembrie 2008

Pronosticurile mele fotbalistice s-au dovedit (aproape) exacte: și România și Franța - date ca sigure învingătoare, în ajun - au mâncat bătaie. Am greșit doar când am spus: «Cu același scor...» Ei bine, România mea cea dragă a fost umilită - acasă, la Cluj ! - de Lituania, cu 0-3, “în schimb”, vorba lui Săraru, Franța, la Viena, a pierdut “numai cu...” 1-3. Acest Domenach, de meserie pierzător, în loc să fie trimis la plimbare după eșecul celălalt, a fost menținut - și își continuă, conștiincios Calea Vacii Șchioape, cu un lot... modificat (dar după același principiu: cei buni, în formă, nu joacă). Și ia mai dă-i în mamele lor de putori!

Luni 8 septembrie 2008

Căutînd cu Google, am dat, pe situl “Referate. ro” peste:

“Astra de Paul Goma trimis la data: 2006-11-09 de catre: willy
Fapt singular in scrisul lui Paul Goma, romanul “Astra” este construit intr-o insolita si frapanta arhitectonica in forma de stea. In jurul nucleului evenimential static – inchiderea celebrei biblioteci sibiene “Astra” intr-o nefasta zi din 1949 – pivoteaza multiple raze problematice. Fiecare dintre aceste raze, prefigurate din raporturile eroului licean cu diferite personaje care frecventau biblioteca, lumineaza sub alt unghi viata marcata zi cu zi de accentuarea “luptei de clasa” si a terorii in numele “idealului” comunist de import.”

Mărți 9 septembrie 2008

D-na Moroșanu mi-a trimis ieri un proiect de copertă. Am rugat-o frumos să-mi propună altul.

Amărit. Am impresia ca nimic nu merge.

Joi 11 septembrie 2008

Zi blestemată, nu doar pentru America.

Basarabeni mei și-au “procurat” ordinatoarele: și ieri și alaltăieri mulțișori vizitatori ai site-ului meu.

Ieri am primit de la Liviu Cangeopol o felicitare/cu anticipare de ziua mea aniversară: un text care mi-a pus balsam pe răni - și bine scris și scris-de-bine... Nu-mi strică, măcar anual, o asemenea batere pe umăr din partea cuiva aflat și el în singurătate.

Duminică 14 septembrie 2008

De pe blogul Annei Kling:

“11.09.2008 - PETIT TOUR EN KHAZARIE

“Ce petit retour dans le passé n’est pas dépourvu d’intérêt car il jette quelques lueurs sur la géopolitique d’aujourd’hui.

A l’origine : une peuplade semi-nomade d’Asie centrale faisant partie d’un vaste ensemble sous domination turque. Lorsque cet empire turc s’effondre, vers 650, les Khazars (mot turc qui signifierait « errant ») prennent leur indépendance et s’installent au nord du Caucase, près de la mer Caspienne. Bons guerriers, ils vont largement s’étendre au cours des deux siècles suivants, jusqu’à constituer un royaume englobant le sud de la Russie, la Crimée, l’Azerbaïdjan, la Géorgie, ainsi qu’une partie du Kazakhstan et de l’Ukraine. A cette époque-là, ils sont païens, de tradition chamanique.

En 838, le judaïsme devient religion d’Etat et l’hébreu, la langue écrite du royaume. Les raisons de cette conversion sont diverses et sortent du cadre de ce sujet. Toujours est-il que voilà les nomades turcs devenus juifs.

L’apogée de leur puissance se situe aux IXe/Xe siècles. Ils s’allient, y compris par mariage, aux Byzantins voisins. Leur importance tient également à leur situation stratégique sur la route de la soie, régulièrement empruntée par les juifs radhanites de Perse avec qui ils auront de nombreux contacts, pas toujours pacifiques.

965 marque le début de la fin. Les Khazars subissent une lourde défaite infligée par les Russes, leurs ennemis héréditaires, qui eux aussi s’étaient convertis à peu près à la même époque à une religion

monothéiste. Mais au christianisme.

Peu à peu, l'ancien royaume va se rétrécir jusqu'à finir par disparaître en tant que tel. Les juifs convertis de fraîche date, quelque peu coincés entre les chrétiens et les musulmans qui les cernent de toute part, rejoignent entre les Xe/XIIe siècles, les communautés juives de Byzance, de Hongrie, de Pologne et d'ailleurs. Ils étaient en tout cas nombreux et ce seraient eux qui auraient constitué les premiers gros établissements juifs d'Europe de l'est.

Outre Benjamin Freedman dont nous parlions récemment, bien d'autres historiens et chercheurs ont évoqué l'origine khazare de ces juifs d'Europe de l'Est :

C'est Ernest Renan qui avait ouvert le ban. En 1883, il écrivait dans *Le Judaïsme comme race et religion* : "Les conversions massives à l'époque grecque et romaine enlèvent au judaïsme toute signification ethnologique, et coupent tout lien physique (mais non pas spirituel) avec la Palestine [...] La plupart des Juifs de Gaule ou d'Italie sont le produit de ces conversions. Quant aux Juifs du bassin du Danube, ou du sud de la Russie, ils descendent sans doute des Khazars. Ces régions contiennent de nombreuses populations juives qui probablement n'ont rien à voir, du point de vue ethnologique, avec les Juifs d'origine."

D'autres suivront : Abraham Poliak, professeur d'histoire juive à l'Université de Tel-Aviv publiera en 1941 *La conversion des Khazars au judaïsme* et récidivera en 1951 avec *Khazarie : Histoire d'un royaume juif en Europe*.

En 1954, le chercheur britannique Douglas Morton Dunlop publiera une *Histoire des Juifs khazars*. Et Arthur Koestler, en 1976 enfoncera le clou avec *La Treizième Tribu*.

Tous ces auteurs déclenchèrent une vive polémique, l'idée d'une origine khazare des juifs d'Europe de l'est apparaissant comme particulièrement menaçante. Se profilait à travers elle l'ombre terrifiante d'une contestation possible du droit « historique » sur Israël.

Plus récemment deux titres ont encore paru sur le sujet: *Histoire des Khazars : la nation juive de Russie et d'Ukraine*, de l'Américain Kevin Allan Brook et *Quand et comment fut inventé le peuple juif ?* de l'Israélien Shlomo Sand.

A observer ce qui se passe actuellement en Géorgie, ancienne partie du royaume khazar, on ne peut s'empêcher de s'interroger sur la persistance de certaines solidarités et proximités.

La Géorgie de 2008 – dont l'armée a été entraînée par les Etats-Unis et Israël - apparaît incontestablement comme un avant-poste, en Asie centrale, des USA et des forces de l'Otan, aux frontières de la Russie et à proximité du Moyen-Orient. Une différence quand même : le pétrole du Caucase a remplacé la route de la soie."

16:34 Publié dans *Histoire*

Luni 15 septembrie 2008

Începe Săptămâna Proceselor:

Măine: al meu, cu holocaustologii, vianologii adormiți, manolescolatrii turnători.

Vor veni: al lui Liviu Ioan Stoiciu pârît de același profesionist al delatiunii: Manolescu ; apoi al Stăneștilor.

Zilele acestea am ciocănit la textele din "Supliment". Istovitoare, neplăcută treabă. Dar, încă o dată: acestea să nu facă dimpreună mai mult de 100 pagini, pentru ca volumul I să nu depășească 700 pagini.

Alaltăieri și ieri am urmărit vizita Papei Benedict XVI la Paris, pe Esplanada Invalizilor, la Lourdes. Ca majorității trăitorilor în Franța, mi s-a "ameliorat" imaginea inițială: fără a intra în concurență cu Ioan Paul II, îl complementarizează fericit. Ieri, la Lourdes, a slujit liturghia predominant în franceză, dar și în latină. M-a uns la inimă pronunția ratzingeriană (citește: normală, corectă) a latinei: așa cum o știam noi, românii, de-acasă. În 30 de ani nu m-am împăcat cu pronunția franțuzească: o oroare, accentuând pe ultima silabă a cuvintelor, au realizat "simetria" cu maghiara, unde toate cuvintele sunt accentuate pe prima (ca și în finlandeză și în estoniană).

Comentatorii de la televiziune: deși "specialiști" în materie: analfabeți: unul dintre ei, Harouard - cel mai "intelectual", face la un moment dat luminoasa remarcă:

«Dar acest papă cântă bine, nu ca celălalt!» - comparație imbecilă, fiindcă "celălalt" era Ioan Paul II, la ultimele sale apariții televizuale arăta ca un tragic agonizant (apoi: nici Ratzinger nu "cântă mai bine": și el este un om în vârstă, avînd suflul scurtat, diminuat - pentru urechea mea, hrănită cu muzică laică germană și religioasă rusă, "papistașii" nu pot avea, în liturghia lor, muzică "frumoasă", la ei primînd cuvîntul, nu cântul).

Cuvîntul... La Wojtyła era cuvîntul preotului "popular", ai fi zis: "activist" (pentru cauza cea bună), de popă de țară, bărbătesc, fratern; al lui Ratzinger: cuvîntul profesorului, al intelectualului doctor în teologie. Ortodoxul de mine (cât este...) prețuiește atît discursul paleacului cât și al neamțului.

Era să mă pornesc iarăși într-o diatribă contra popilor noștri ortodocși, fățarnici, uleioși (pe când papistașii - ca Balotă, de pildă - sunt doar... iezuiți).

Marți 16 septembrie 2008

Astă-noapte nu a fost atât de frig ca în cealaltă (+ 4 grade), dar tot de-toamnă.

S-au adunat cca 70 pagini de supliment la "Scrisuri". Încă cel mult 15 și mă opresc. În anume momente regret ca... am urcat pe scară, ca să dezgrop texte ne-trecute la ordinator, în altele zic: bine am făcut! Adevărat: am lăsat deliberat de-o parte dialogurile lungi: cu Vatra, cu Antonesei, cu Laszlo, cu Cesereanu, cu Oros, cu Cassian, cu Ică... - totalizând binișor spre 500 pagini.

Acum, că se conturează editarea unor cărți la Curtea Veche, firește gândul și dorința vizează... **Jurnalul** (în fapt, cele vreo 16, grupate cronologic și după... cantitatea de pagini). Numai că, vorba înțeleaptă a românului de pretutindeni - și de totdeauna : «Nu e momentul...».

Nu e, nu e. Păcatul meu: am comis prea multă hârtie scrisă, îi copleșesc ("îi sufoci", vorba Monicăi Lovinescu) pe editori. Și încă nu am la mână dovada că voi fi editat. Un prim semn va fi : copertele celor trei volume programate pentru acest ultim trimestru. Apoi, trecînd în 2009, vom da, vorba lui Breban / lupta pentru roman - în fine, doar din necesități de rimă, fiindcă în programul Curții Vechi nu va fi nici un roman, doar **Scrisuri**, trei volume și - dacă sunt băiat cuminte - **Culoarea curcubeului**, în ediție, în sfârșit, completă.

Da, oameni buni: mă arde pe la ficați dorul... de a edita Jurnalul (dar cine să mi-l?). Le-aș grupa astfel:

- Vol. I : cele trei jurnale de la Nemira;
- Vol. II: cele trei jurnale de la Dacia;
- Vol. III: cele patru jurnale de la Criterion.

De acolo, cele de la Anamarol probabil le-aș grupa după... cantitate și nu ar fi exclus să le las fiecare în câte un volum: 2004, 2005, 2006 - urmînd needitatul 2007 și prezentul, 2008.

Dar de unde editor pentru Jurnale? Eh, dac-aș avea bani...

Iar s-a amânat procesul. Valerian Stan mi-a scris:

"Din pacate, asa cum ma temeam (din cauza de "vacanta judecătoreasca"), judecata a fost inca o data amanata - pentru 21 octombrie - din cauza aceleasi lipse de procedura cu firma care editeaza Cotidianul. De data asta fiind clara culpa grefierei (plecata in concediu nu a facut ce trebuia) judecatoarei i-a fost cerut sa o sanctioneze.

Va doresc numai bine,

V.S."

Ce să mai spun? “Vacanță” - nevacanță, holocaustologii lucrează puternic. Vor fi simțit ei că nu vor câștiga împotriva mea doar pocnind din degete, doar prezentându-se ca “victime ale antisemitismului” și “supraviețuitori ai Holocaustului”. Deci trudes, încât asudă și prin urechi. Cum adică: în acest “context” de victorii totale, *ei* să piardă procesul de defăimare (sic!)? Să nu întoarcă ei s’tuățiunea, ca din acuzați să devină, să rămână eterni acuzatori? Doar le-a venit în ajutor și Papa Benedict XVI, declarând că antisemiții sunt anticreștini! Așa, carevasăzică: punem pe foc Noul Testament, cu textele-mărturii ale Sfântului Pavel, al lui Ioan Chrisostomul... De frică-de-consecințe... Căcăcioșii! Făcînd asta, nu repară nimic - ce să repare: adevărul că evreii l-au ucis pe profetul evreu Isus? Dar l-au ucis și nici un papă neamț, culpabilizat până-n tiară nu-l va... învia.

Revenind pe pământ: evreii - prin holocaustologii de serviciu, goii slugi dezgustătoare - nu acceptă ca și ei ar putea greși; că și ei mint; că și ei trafichează adevărul. Numai faptul că am dat în judecată pentru calomnie Comunitatea Evreilor constituie o blasfemie; un păcat de moarte. Auzi, obrăznicie din partea unui neica-nimeni, cum îmi zicea jandarmul-securist Eugen Barbu: să conteste adevărul lui Wiesel? Cel unu și indivizibil? Dar unde ne trezim, măi fraților de la Barieră?

Joi 18 septembrie 2008

Ieri: zi năclăită, obositoare. Trudesc la ultimele 4-5 pagini din Supliment. Merge extrem de greu. Azi voi face dezmiriștirea, apoi mă apuc de suprimări. Sper să reușesc.

Am oprit “Suplimentul” la vreo 70 pagini. L-am trimis la Madam Stănescu (dimpreună cu “Negaționistii”).

Vineri 19 septembrie 2008

Azi voi respira liberat de povara cumplită a “Suplimentului”.

Sâmbătă 20 septembrie 2008

Eșantioane de limbă românească “științifică”, folosită într-un articol din *România liberă* de azi, despre “descoperiri arheologice în Ardeal” - din păcate textul nu este semnat altfel decât cu: “Departamentul Corespondenți, Sambata, 20 Septembrie 2008”:

“Tot la Sarmizegetusa a fost descoperit și un templu al zeului asiatic Iarhibol, unul dintre componentii trinitatii supreme a panteonului acestei provincii. Templul a fost ridicat de soldatii adusi din Palmyria de catre imparatul Hadrian, in perioada 117-118, *pentru a lupta impotriva sarmatilor, care doreau sa invadeze Dacia.*”

Asta fiind *dorința* sarmaților: să invadeze Dacia! Tu să fii sarmatu-ăla, n-ai fi avut un singur dor: să invadezi nițel Dacia?

“Cetatea Devei dateaza din anul 1269. In decursul veacurilor, *cetatea a fost ținta mai multor rascoale.*”

Ca dacă nu era țintă (a mai multor răscoale), ar fi dăinuit și astăzi...

Simțeam eu cum se apropie vestea-rea. Vreau să zic: cum vine, vine, amenințarea...

Un prim pas în pragul meu - deci e ca și cu Securitatea: dacă a făcut primul pas pe pragul casei tale...

S-ar putea să fie doar o falsă-alarmă, o întâmplare-întâmplătoare, fără consecințe grave, însă pentru mine până și mișcările aerului îmi pot anunța o mică-catastrofică. Este vorba de știrea că editura se mută în alt local - iată de ce întârzie răspunsurile de mult promise, iată de ce nu mai vine coperta aceea...

Îmi fac cruce cu limba-n gură, rugînd soarta să mă scutească de astă dată...

Azi abia am pus un nume pe o altă - nu amenințare, de astă dată nu mie mi se va întâmpla ceva, ci - stare pe care nu o luasem în seamă, să o izolez, să o pritocesc, deși... eram toată ziua cu ea - n gură, iertaț' di vorbă ră.

Memoria, despre ea este vorba; memoria care numai pentru mine este... bună, pentru alții, pentru ceilalți ținerea de minte ea este ne-bună, ba chiar dăunătoare...

Am citit în ultima vreme în presa literară românească - atât cât îmi este la îndemână, prin internet - mai multe amintiri-din-copilărie datorate, nu unor piscuri culturale, dar unor mlădițe crescute în mediile... mēdii intelectuale, persoane avînd acum cam vârsta mea.

Peste o sigură mărturie aș fi trecut, nepoticnit; și peste a doua, dacă nu ar fi fost deosebit de cutremurătoare - dar dincolo de a treia n-am mai fost în stare: acumularea, mama ne-sănătății.

Ce mărturiseau septuagenarii de azi? Cum, cândva, în “anii negri” : 1948, 1949, 1950, comuniștii punînd mâna pe putere, viața devenise din ce în ce mai grea, amenințînd să devină de nesuportat.

“Și, într-o bună zi, tata m-a luat de-o parte și m-a sfătuit, în șoaptă, să nu fim auziți de cine nu trebuie...”

Acesta fiind “nucleul”. Sfătuitorul putea fi mama, bunicul-bunica, un unchi, un vecin, învățătorul, popa...

Sfatul fiind - după introducerea de rigoare: “Vin vremuri grele” - scurt și cuprinzător:

«Orice ai auzi, orice ai vedea, nu te amesteca: n-ai auzit, n-ai văzut. Nu-ți otrăvi sufletul, nu-ți încărca memoria cu fapte neplăcute trăite de tine ori povestite de altul. Uită tot ce ți-ar aduce neplăceri. Vezi-ți de ale tale și numai de ale tale, avînd o singură grijă: să nu provoci necazuri familiei noastre”.

Unde am auzit/citit astfel de “sfaturi”? Îmi dau seama acum, că le-am auzit de atâtea ori - la alții - încât le-am neglijat, le-am luat drept ticuri verbale (ce nu spune omul la necaz!), le-am aruncat, ca pe niște fructe viermănoase, ori pe cale de a se strica.

În mine nu intrau astfel de sfaturi. În casa noastră - cea mereu alta, a ca a celor fără-de-casă - nu era loc de sfaturi din acestea. Din contra: fără declarații sforăitoare, în familia noastră se vorbea despre ținerea-de-minte ca despre ceva de la sine înțeles. Niciodată, niciodată, niciodată mama ori tata, nu mi-au recomandat să uit ceea ce îmi comunicaseră.

De ce?

Mă întreb acum, constatînd ca membrii familiei noastre am fost de când ne știam păguboși.

Fiindcă nu uitau.

Duminică 21 septembrie 2008

Nu am continuat ce începusem ieri - nu am putut: de ciudă, de mânie, de greață.

Însă astă-noapte l-am visat pe Ion Vianu: dădea autografe pe a nu știu câta ediție a **Amintirilor în dialog** cu Matei Călinescu și pe încă o carte al cărui autor nu era lizibil, însă titlul, da: **Neulander - Imre Nagy, 1956**. Ultimul “volum” era o reminiscență a ceea ce citisem în ziare: Tăriceanu l-a numit pe Petre Roman-Neulander ministru al Românilor de pretutindeni, așa ceva, însă pe mine nu mă șocase - în trezie - vestea, pentru că de multă vreme “calomniasem” Partidul Liberal: “Partidul Securităților Tineri” (spre deosebire de “Partidul Milițienistilor Bătrâni”: țărăniștii); pentru că este fiul vitreg al turnătorului Dan Amedeo Lăzărescu, intrasem în ceartă cu Alexandru George (modest, ca de obicei, acesta se așeza în șirul “martirilor nației”: Coposu, Maniu, Brătienii și... Amedeu pricinatic, căruia “i se permiteau pe vremea lui Ceaușescu ieșiri la întâlniri masonice în Occident, în timp ce liberalii interbelici puteau în

pușcăriile comuniste sau vărsau lacrimi în exil de dorul țării din care au fost nevoiți să fugă din cauza ciumei roșii adusă de părinții și bunicii actualilor liberali”)!)

Ca să vezi cum stăm cu visele! Oricât de... departe par cele două... “cărți” (**Amintiri în dialog** și **Neulander - Imre Nagy**) ele sunt legate prin fostul meu prieten Ion Vianu:

- pe de o parte pentru că în una dintre acuzațiile de “antisemitism”, I.V. îmi puneă în spinare calomnia (mea) potrivit căreia “evreii basarabeni ar fi venit în la noi în vara lui 1944, pe tanc” - or în comentariile publicate în ultimele zile se scrie ceea ce eu afirmasem cu decenii în urmă: Ana Pauker, Neulander - “botezat” pentru circumstanță la Moscova: “Valter Roman”, veniseră în România, “pe tanc”, mai mult: **în uniforme sovietice**;

- pe de altă parte, punctul de pornire (a vorbei, a visului) volumul **Amintiri în dialog** - prima ediție - începe a căpăta circumstanțe atenuante (vreau să spun: autorii), dacă este adevărată presupunerea mea că mulți dintre concetățenii noștri au chiar uitat ceea ce, normal ar fi fost să țină minte, ca făcând parte și din viața lor - aici fiind vorba de “Evenimentele din Ungaria”, cum zicea, eufemizant Securitatea, ca să evite termenul *revoluție*.

Sunt gata să cer scuze lui Ion Vianu și lui Matei Călinescu (și lui Manolescu) pentru reproșul meu apăsător, repetat de a nu fi amintit, în... amintirile lor de acea perioadă - 1956-57: Revoluția din Ungaria, ecoul ei la noi, mai ales în mediul universitar. Dar nu cred că ei le vor accepta: ar însemna că, într-adevăr, nu mai exista, pentru ei acea întâmplare și nu pentru că, atunci când și-au consemnat pe hârtie “amintirile”, acele amintiri (de demisie curată...) i-ar fi rușinat; ci nu le-au scris, pentru că pur și simplu nu aveau ce scrie: li se ștersese din... suflet acea perioadă - pentru că... părinții lor îi sfătuiseră să nu se amestece în “evenimente” - ceea ce junii studenți Vianu și Călinescu chiar făcuseră (și le prinsese bine), mai mult: *să uite* ceea ce eventual înregistraseră, iar ei, băieți deștepți, ascultători, dar mai ales structural bine-orientați - o făcuseră. Spre folosul lor, al carierei lor și spre bucuria părinților, ne-plotisiți de organe... Proba ca acesta este adevărul-adevărat? Absența din **Amintiri în Dialog** a perioadei 1956-57, dar și prezența, în intervențiile jurnalistice de după decembrie 1989 ale lui Manolescu, marcate de un analfabetism strigător la cer - re-vezi *ce* anume știa (și *cum* răspânda “informația”), prezentând “Scrisoare către Paul Goma” a lui Voican-Voiculescu despre Teroarea comunistă în general, despre Securitate în special - ca acțiune a Securității... ceaușiste! Am mai scris, repet: N. Manolescu a fost mutilat, castrat de memorie de cei care voiau să-l protejeze de persecuții și începuseră prin

a-i schimba numele.

Bine-bine: chiar de știam că nu “țara-ntreagă” se afla în închisoare în acele timpuri, știam, totuși: “țara-ntreagă” era... informată că cel puțin 10% din cetățenii săi se află în stare de nelibertate. Din 1956, luând contact direct cu populația penitenciară, am căpătat convingerea că, împreună cu familiile deținuților, ne-liberii din România trec de 30%.

Bine-bine: anul 1964, Anul Amnistiei, pe lângă bucuria recăpătării libertății - supraviețuitorilor - a constituit și momentul frângerii spinării celor care înduraseră, rezistaseră pușcăriilor atâția ani, decenii: trezindu-se în închisoarea largă cât țara, oamenii au constatat că ei fuseseră storși de vlagă și de poziție verticală, și-au confecționat alibiul: “Nu mai avem împotriva cui lupta - Rușii au plecat din România...” și au (de)pus-jos, în colb, nu doar armele, dar și sufletul. Dezamăgiți de nereușita lor, oamenii aceștia - dacă au fost re-acceptați de familie, dacă își încropiseră alta - i-au sfătuit pe copii să fie prudenți, să nu repete “greșelile” lor - care iată unde i-au dus pe toți... Însă o astfel de pedagogie: “să nu faci...” era justificată prin *frică*, iar frica este constitutivă omului întru supraviețuire... animală. Dar “să uiți!” este un sfat criminal : cel îl va asculta va deveni un handicapat, un mancurtizat, un-fără-cap, nu doar un-fără-memorie.

Aveam intenția să scriu un text aparte despre **Memoria, mama noastră...** Am renunțat, deși adunasem vreo șase pagini de citate din Matei Călinescu, din Simona Șora, din Cristea Enache. Abia acum aflu despre tragedia din familie: fiul său, “M” a fost bolnav de epilepsie și autism, a murit în 2003. Se născuse în vara anului 1977; în toamna anului 1978, când am fost la Bloomington, nu l-am văzut, nici nu știam că au un băiat. Eram și bolnav - aveam sângerări abundente, amețeli, pierderi de echilibru, în fine o părticică din efectele chimizării cu care mă trata-risese, la Rahova Securitatea, nedispărute nici după un an și mai bine de jumătate după liberare (și care ținuseră în jur de cinci ani). Cum după acea dată nu am întreținut legături : antipatia lui față de mine fiind alimentată, întâi din... necitirea a ceea ce scri-sesem, apoi de rezumatele onirice furnizate de Țepeneag, apoi, mai încoace de credulitatea lui I. Vianu în minciunile holocaustologilor - printre acestea: “antisemit basarabean” (dacă l-ar fi întrebat cineva unde este, pe hartă, Basarabia aceea, feciorul lui Tudor Vianu ar fi căscat îndelung, apoi s-ar fi întors pe partea cealaltă, continuându-și somnul) apoi de Gabriela Melinescu și de al său Dan Shafran... Așa că nu am aflat marile necazuri din familia Călinescu.

Mă opresc aici, rămânând cu cât am scris despre **Memorie**.
Cu gândul îndoliat.

Marti 23 septembrie 2008

Mă lucrează, mă lucrează **Memoria**... (amputată?, deca-pitată?, expulzată?, alungată?). Venind dintr-un mediu - geogra-fic aparte - am căpătat alte valori. Să fi contat generația din care făceam, și eu parte?, indiferent de proveniență (din nou: geogra-fică, socială?). O vreme - multă vreme - crezusem că “noi, stu-denții de la 1956”, Ungariștii, pentru că eram mai tineri decât “ceilalți studenți - Piteștenii” eram mai curioși, mai curajoși decât înaintașii și așa rămăsesem... Dureroasă eroare. Chiar și noi (“cei tineri, deci mai-buni”) am suferit laminajul la care ne-a supus *timpul*; ba chiar topirea și turnarea în alte forme. Dacă privesc în imediata mea apropiere: colegi de închisoare, de d.o., prieteni în libertate (sic) - constat, ce? Firește, o diferențiere și nu sunt sigur că aceasta a fost semn de ameliorare a lor sau degradare a mea sau ambele simultan și simetric.

A mai încercat să văd unde-când a început despărțirea.

Niciun secret: în perioada domiciliului obligatoriu. Când egalitatea cvasiperfectă de care ne... bucuram din partea Aparatului de Teroare, continuând a ne ține sub/în teroare, a făcut un pas înapoi, lăsând teroarea-dulce să ne ia în primire... Îi zic: dulce, fiindcă nu mai era, ca cealaltă: concretă, brutală, care, la urma urmei ne mentinea în stare de trezire, deci de capacitate, dacă nu de a da o ripostă, atunci de a ne “încoțopeni”, cum i se mai spune acțiunii contrare unei adevărate acțiuni, încordării, concentrării de a nu se lăsa urnit din loc, așa cum face măgarul când nu vrea el să asculte ordinul conductorului de măgari: refuză să miște. În româneasca tricoloră această “atitudine” ar putea fi numită: *rezistență*, în sensul de ne-ascultare, de opunere pașnică (altfel ar fi opunere-prin-copitare a măgarului de conductor de măgari), numai că este, nu o acțiune, ci o stare: *îndurarea*. Așa se explică folosirea excesivă (nu doar la români) a termenului *rezis-tare* în sensul *îndurării*, *suportării* agresivităților, nu de opunere.

Să mă întorc din rătăcire: am constatat o diferențiere între deținuții care eram, în continuare, și în d.o. atunci când “condițiile de viață” au început a fi altele, de la individ la individ: X avea o familie care îl ajuta, trimițându-i bani și pachete - Y nu (mai avea), fusese divorțat de Securitate, de unde pornea, abia simțită, invidia născută din “lupta de clasă” prefăcută în ură față de X, prietenul, fratele de cruce al său; X, fiind mai tânăr, mai viguros, mai întreprinzător, avea... succes la femei (femeile de la

fermă), or Y fiind mai puțin arătos, mai timid, mai sărac - nu putea pune pe masă cârnații și slămina “de la pachet”, nici chiar conservele de la cooperativă, dar care, și ele, costaseră ceva bani...

Scriu acest text așa cum scrisesem, în urmă cu... 36 ani **Gherla**. Nici atunci, nici acum, cu intenția de *a amâna* desnodământul. Așa a cerut **Gherla**, așa cere **Memoria invalidă**: să amân cât este posibil ajungerea la sâmbure (explicația). Fiindcă îmi era frică să înaintez drept, ocoleam cât puteam, întârziam - de frică. Atunci de frica memoriei afectelor (de fiecare dată când povesteam “Bătaia de la Gherla”, o retrăiam, nu doar o rezumam; acum tot de afecte mi-e durere atroce. Și rușine de mine: cum adică: eu să fiu singurul (bine: unul dintre puținii) avînd respect față de memorie, cultul istoriei? Dar e insuportabil să fii “singurul”, chiar și unul dintre cei puțini.

Și atunci, ce e de făcut? Nu știu. Voi încerca să zigzaghez, să târcolesc, să amân... ca să-mi fie, mie, mai puțin rău.

Joi 25 septembrie 2008

Uf!, am terminat “Suplimentul” la vol I.

Vineri 26 septembrie 2008

Azi am primit două variante ale copertei pentru **Infarct**. Am ales una - cea mai simplă, luminoasă.

Totodată am aflat că editura Curtea Veche se mută în Pipera, pe strada Fabrica de Glucoză...

Ieri mi-a parvenit o veste descurajantă, întristătoare: în Cehia (presupun că și în Slovacia, deși, mai știi?) domnește dezinteresul față de scriitori de renume mondial: Havel, Kundera, mai cu seamă în rândurile tineretului. În Rusia știam că Soljenițin, Șalamov sunt interesați numai printre oamenii... bătrâni - de la vârsta mea în sus.

Să mă fi înșelat când scriam că “numai în România”/ bântuie amnezia?

Sâmbătă 27 septembrie 2008

Mă lucrează, mă lucrează amnezia est-europeană. Ca ultimul dintre ciobanii noștri mi-am zis că “asta” numai mie mi se întâmplă. Știam de ruși, am zis: «Eh, rușii...La ei - ca la niminea...»

Apoi am aflat că și ungurii... Am zis: «Eh, ungurii, ei au dat ce aveau în ei în 1956, nu vor mai fi avînd rezerve...» De când am aflat că și cehii nu sunt mai breji, am acceptat cu un sfert de gură că n-om fi noi, Românii cei mai păcătoși de pe pămînt. Mai rămîneau polonezii... Ei bine, nici ei nu stau mai strălucit cu memoria - am aflat că Istoria Sindicatului Solidarnosc, mai ales după 1990 este ciuruită de lupte pentru putere, de bârfe, de delațiuni (de pildă marginalizarea, apoi eliminarea Annei Walentinowicz, eroina grevelor de la Gdansk. Ceea ce mi l-a adus în... memorie pe Vasile Paraschiv al nostru: “tovarășii de baricade” au folosit nuanțat (sic) argumente, nu neapărat securiste, dar sigur: româniste: marele cusur al lui Paraschiv: era țigan; al Annei Walentinowicz: “analfabetă”... Și uite-așa a fost înlocuit Serviciul de Cadre comunist cu unul ne-, ba chiar anti-comunist...

Înțeleg unde am greșit în “analiza” mea: m-am aplecat numai asupra bătăturii noastre, românești; apoi am lărgit aria, incluzînd și Rusia și Ungaria și Cehia și Polonia (“dar numai ele” - o parafrazez pe Monica Lovinescu atunci când îmi răspundea la fiecare titlul de articol ne-curat scris de Eliade și de care se agățau holocaustologii: «Da, și acela - dar numai acela...»). Dacă orizontul meu ar fi fost mai... larg, aș fi putut include la autoamneziați pe marii învinși ai ultimului război mondial: germanii și japonezii. La nemți am atins în câteva rînduri această rană deschisă, purulentă: memoria-națiunii deformată, falsificată, la urma urmei anulată, însă o pusesem pe seama împărțirii, făcîndu-i vinovați de aceasta doar pe komisarii bolșevici din RDG - cu terribila lor forță de terorizare a bieților RFG-iști, dar nu și înclinarea naturală spre colaboraționism-onest al germanilor cu oricare dintre ocupanții lor - printre ei prusacul RFG-ist de foarte stînga Günther Grass, dar și durerea mea: sașii și șvabii “repatriați”, deveniți - vorba mea - mai ca- decît -tolicii: Dieter Schlesak, prietenul meu, desprietenit, nu din cauza lui Țepeneag, ci din a lui Marx - și Herta Müller - vajnica anticomunistă care abia în Anul Domnului 2008, la Stockholm a anunțat că vom vedea noi ce vom vedea, atunci când ea - scriitoarea - *va scrie* o carte despre deportarea mamei sale - carte plănuită a fi realizată împreună cu un coleg al său - tot neamț - dar care murise acum vreo 2-3-4 ani...).

Îmi cer iertare românilor mei: nu sunt ei singurii păliți în cap cu leuca amneziei naționale.

Un text din *Ziua* de azi, 27 sept. 2008.

Îl trec aici fiindcă “si eu, de la saiz’opt...”

Dosare ultrasecrete -
 "Manipularea URSS

"In iulie 1972 Agentia de Informatii pentru Aparare a SUA (Defence Intelligence Agency - DIA) a alcatuit un amplu raport de 174 de pagini intitulat "Comportamentul ofensiv controlat - Uniunea Sovietica". Autorul studiului era capitanul John D. La Mothe din cadrul Biroului pentru Informatii Medicale care a folosit pentru raportul sau atat surse deschise cat si rapoarte ale serviciilor de informatii. Scopul sau: "sa evalueze cercetarea sovietica in domeniul metodelor revolutionare de influentare a comportamentului uman si este intentionat sa fie un ajutor pentru dezvoltarea de contramasuri pentru protejarea personalului SUA sau a celui aliat". Acest raport contine o larga sectiune care se refera la cercetarile sovietice in domeniul parapsihologiei si la folosirea psihiatriei si psihologiei in politica de catre Kremlin.

Insa cel mai interesant aspect din acest raport referitor la Romania este o anexa intitulata "Analiza asupra metodelor sovietice de manipulare prin teroare fata de Romania". Este vorba de o analiza pusa la dispozitia serviciilor secrete americane de un psihiatru roman emigrat in Statele Unite, care cunostea in detaliu activitatea de cercetare a unui grup interdisciplinar din Timisoara cu privire la metodele de manipulare a maselor. Identitatea sursei a fost ascunsa in raportul facut public de DIA - ca si multe alte detalii care ar fi putut duce la identificarea ei. Raportul in sine ofera explicatii cu privire la pozitia Romaniei in august 1968 fata de invadarea Cehoslovaciei - ca si la aparitia puterii nelimitate a lui Nicolae Ceausescu.

Raport pentru manipularea prin teroare

"Un (sters din original) a pregatit o analiza a metodelor sovietice de manipulare prin teroare aplicate in general si in special in cazul Romaniei si Cehoslovaciei. Detaliile includ o analiza a tehnicii sovietice de folosire a "opinionologiei" ca un instrument psihologic de control de masa in tarile satelite. Sunt subliniate mai ales acele aspecte ale manipularii prin teroare folosite de sovietici in timpul invadarii Cehoslovaciei in august 1968 si, in acest context, o analiza a factorilor psihologici care au impiedicat invadarea Romaniei. In plus, raportul analizeaza opinionologia romaneasca si aspectele psihologice ale actualei structurari nationaliste a Romaniei.

Documentul de mai sus constituie o analiza extrem de importanta a comportamentului controlat. Cu siguranta nu exista publicatii de nici un fel asupra subiectului manipularii prin teroare provenite din surse sovietice. Mai mult, se pare ca nu exista un acord asupra numarului expertilor implicati oficial in cercetarea sistematica a manipularii maselor. Se poate trage concluzia, pe baza analizei pusa la dispozitie de psihiatru roman, ca exista experti in acest domeniu, iar cunoasterea numelor, activitatii si afilierii lor reprezinta cu siguranta o lipsa informationala. Trebuie subliniat faptul ca (sters in original) crede ca societatea occidentala este in mare parte neavertizata cu privire la principiile stiintifice stabilite care guverneaza tehnicile sovietice de manipulare a maselor. Aceasta sursa mai crede ca acest fapt este evident in manevrarea lipsita de succes a tehnicilor de razboi psihologic aplicate in Razboiul din Vietnam si in esecul Guvernului SUA de a manipula opinia publica - atat cea americana cat si cea internationala in legatura cu acest conflict. Deoarece acest document pare sa fie unul singur de acest tip a fost reprodus in Anexa V. (...)"

Anexa V

"Aproximativ in 1964, Profesor Doctor Eduard Pamfil, seful departa-

mentului de Psihiatrie din cadrul Scolii Medicale Timisoara a sponsorizat organizarea unui grup de cercetare neoficial, format din o serie de psihiatrii si psihologi ai departamentului. Sursa a afirmat ca ulterior doi cercetatori in matematica si un cercetator in chimie s-au alaturat grupului, acesta fiind format din 5 psihiatri, 1 psiholog, 2 matematicieni si un chimist. (sters din documentul original). Acesta a mai afirmat ca grupul se intrunea o data pe saptamana la clinica de psihiatrie intre orele 18:00-22:00. Intial grupul a fost organizat cu scopul de a studia problemele curente ale ciberneticii dar ulterior si-a largit scopul, incluzand discutii legate de filosofia lui Foucault, Borges si Ortega y Gasset: sensuri ale relatiei dintre psihiatrie si psihologie; cercetari psihologice in comportamentul grupurilor si probleme legate de acestea. Incurajati de multitudinea subiectelor discutate (in special de cele legate de behaviorism) unii (sters din documentul original) au formulat noi subiecte pe care le discutau separat, in afara intalnirilor grupului de cercetare. Acest lucru se intampla ca o masura de precautie impotriva pericolului politic (reprezentat de normele Blocului Estic) si a naturii interzise a temelor discutate, care puteau compromite opinionologia. Aceste teme includ cercetari in domeniul P.O. (public opinion-opinia publica); tehnici psihologice de angajare a mass mediei; metode psihologice de manipulare a maselor si in mod deosebit, metodele sovietice de manipulare prin teroare in tarile comuniste din Europa. (NOTA: Pentru definitiile si termenii psihiatrici si psihologici utilizati in acest raport a se vedea glosarul de termeni). Sursa a declarat ca daca aceste teme ar fi analizate si/sau facute publice ar scoate la iveala toate metodele de amagire utilizate de liderii politici din blocul de est, lipsiti de scrupule, folosite pentru manipularea maselor si totodata ar pune in pericol sistemul politic comunist. Totusi, aceste teme nu sunt recunoscute in mod oficial de tariile din blocul estic, sau studiate in universitatile din aceste tari, fiind considerate subiecte tabu. Probabil ca acestea sunt secrete bine pazite de masinariile de partid din tarile blocului estic. Rezultatele analizelor opinionologice realizate de grupuri mici de doi-trei membri (sters din documentul original) in Timisoara, au scos la iveala un model stiintific care poate fi exprimat printr-o ecuatie matematica. Sursa nu stie de existenta unor experti in opinologie din U.R.S.S. sau din statele satelit care sa fie angajati intr-o cercetare sistematica a manipularii maselor, sau care sa actioneze ca [si] consilieri in acest domeniu, moment in care conducatori din tarile blocului de est fac pasi importanti in politica (cum ar fi de exemplu momentul invadarii de catre U.R.S.S. a C.S.S.R. - Czecho-Slovak Socialist Republic - Cehoslovacia in 1968). Sursa a declarat ca daca au fost date asemenea sfaturi, acestea ar depinde de gradul, intensitatea, rezonanta si tipul reactiei maselor implicate. Sursa a presupus totusi ca asemenea experti sovietici exista, considerand ca (in afara de echipa de la Timisoara) exista alte echipe de specialisti in tarile din blocul estic care au identificat acest model stiintific de manipulare prin teroare, dar avand in vedere ca si descoperirile acestora reprezentau o amenintare pentru regim si acestea sunt la randul lor secrete bine pazite. Sursa a afirmat ca nu exista niciun fel de publicatii care sa trateze acest subiect in tarile din blocul estic, desi acesta cunoaste progresele facute de vest in stiinta manipularii maselor. In acest sens el s-a referit la studiile efectuate de americanul Herman Kahn, din Boston, care a prezentat teoria escaladarii, fara a face insa referire la rezonanta maselor, etc.. Totusi, sursa considera ca cei din vest, care se ocupa cu manipularea maselor (care isi concentreaza eforturile in domeniul publicitar pentru a incuraja cresterea consumului de pe piata mult mai bogata din vest) nu sunt constienti de capacitatile stiintifice ale

guvernelor din blocul estic in ceea ce priveste tehnicile de manipulare a maselor. Mai mult, sursa considera ca acest lucru este evident avand in vedere esecul utilizarii tehnicilor psihologice implicate in razboiul psihologic din Vietnam, si avand in vedere esecul guvernului S.U.A. in incercarea de manipulare a opiniei publice - atat in America cat si in restul lumii - referitor la acest conflict. Stiinta manipularii maselor joaca un rol important in razboiul modern - cel putin teoretic. In razboaiele de pana acum, ostilitatile dintre doua parti se desfasurau fie la nivel diplomatic, fie printr-un conflict militar care se baza in general, pe o serie de concepte militare clasice. Dar acest concept s-a schimbat. In razboiul modern, exista o a treia forta care are, probabil, un rol decisiv si care depaseste orice confruntare diplomatica si/sau militara din zilele noastre. Aceasta forta este reprezentata de masele manipulate - indivizi care, prin mijloacele moderne de comunicare media, au fost uniti intr-un front solid, impartasind opinii similare sau asemanatoare. Aceasta a treia forta se confrunta si reuseste sa controleze aceste ostilitati, aplicand propriile principii in defavoarea celor diplomatice sau militare. Studiarea acestor criterii este una din sarcinile opinionologiei. Citand sursa, aceasta a dat ca exemplu inca odata razboiul din Vietnam. Avand in vedere conceptele mai vechi, clasice, legate de razboi, vietnamezii (inclusiv cei din nord) ar fi trebuit sa fie alaturi de americani, care luptau in Vietnam pentru a-i elibera pe vietnamezi de pericolul reprezentat de opresiunea si teroarea comunismului. In schimb, prin opinionologie (care se baza pe manipularea comunista), masele vietnameze au fost unite in credinta ca lupta pentru libertatea si independenta lor impotriva unui "invadator strain (american)", cand, in realitate, ei luptau cu americanii pentru ca ulterior sa fie supusi de comunisti. Sursa crede ca aceasta situatie este un rezultat evident al ignorantei americane cu privire la manipularea mass mediei. Ignorand opinia maselor (atat in America cat si in lume), americanii s-au plasat singuri in postura de "putere invadatoare straina" asa cum erau percepti de vietnamezii indoctrinati opinionologic.

Generalitati

Studiul modelului manipularii maselor si al rezonantei maselor se bazeaza pe o noua abordare stiintifica a psihologiei, cunoscuta sub numele de psihologie structurala. Aceasta psihologie, care este predata in vest, respinge psihologia clasica, care se dedica in exclusivitate individului. Potrivit psihologiei structurale, individul este conceput ca un derivat al grupurilor ierarhice care ii formeaza si influenteaza existenta. Aceste grupuri sunt:

- Micro-grupul intim (familia);
- Micro-grupul social (mediul);
- Grupul social formator (Lorenz, Praegungsgruppe);
- Grupul structural de baza (grupul etnic);

Potrivit psihologiei structurale, fenomenologia individului este considerata a fi o reflexie a fenomenologiei acestor patru grupuri. Studiul rezonantei maselor se ocupa cu cele patru grupuri. In afara de diferitele metode de investigare ale modelului acestor grupuri, opinionologia reprezinta una din cele mai productive si mai des utilizate metode.

a) Glosarul termenilor

Sursa ne-a furnizat urmatorul glosar pentru a defini termenii psihologici si psihiatrici folositi in raport:

1. Opinionologie: Acest termen este inteles ca o teorie care se ocupa cu reactia nestructurata a maselor, si/sau cu reactia maselor nestructurate. NOTA: Opinionologia nu este acelasi lucru cu studiul P.O., care reprezinta o

evaluare statistica a datelor sociale.

2.Mase nestructurate: O masa nestructurata este formata dintr-un numar mare de indivizi ale caror valori au fost afectate in asemenea masura incat se afla pe punctul de a se dezintegra, rezultatul fiind ca valorile devin neclare. Cu alte cuvinte, reactiile care conduc individul nu se identifica cu cele ale maselor, si prin urmare, masele nu pot fi privite ca un tot integrat.

3.Mase structurate: O masa structurata este aceea in care o serie de manifestari afective comportamentale se bazeaza in mod constant pe o serie de legi care conduc indivizii, care formeaza aceasta masa.

4.Structura mentala a unui individ: Structura mentala a unui individ este formata din o serie de manifestari comportamentale care raman constante; prin urmare, structura mentala a unui individ este un fenomen repetitiv.

5.Structuralizare: Aceasta reprezinta procesul de convingere al unui individ care compune o masa, sa accepte un anumit sistem de valori.

6.A-structurare: Acest termen are aceeasi definitie ca si cel de la punctul 2 de mai sus (mase nestructurate).

7.Structurare: Definit la punctul 3 de mai sus (mase structurate). Acest termen poate fi definit ca forma structurala a unei mase.

8.De-structurare: Aceasta reprezinta procesul de privare a unei mase de indivizi de valorile sale (ex. structura ei).

9.Engramare: Un efect permanent produs in psihic pe baza unui stimul. Este folosit si ca baza a memoriei.

10.Cronaxie: Timpul minim necesar pentru a stimula.

11.Cibernetica: Stiinta care se ocupa cu studiul comparativ al unor sisteme complexe de calcul si al sistemului nervos uman, pentru a se incerca explicarea naturii creierului.

b) Opinionologia

(sters din documentul original). In acest context au fost studiate urmatoarele aspecte ale opinionologiei care contribuie la tehnicile de manipulare politica a maselor.

1.Factorii de-structurarii maselor si a-structurarea; acestea sunt circumstante in care grupurile de indivizi (masele), devin mase neorientate (nu dezoorientate). Studiile au aratat ca aceste mase pot fi manipulate in proportie de 100%, ca urmare a de-structurarii.

2.Factorii care conduc rezonanta maselor a-structurate (de ex. P.O.); pragul stimulării opiniei publice, perioada ei de latentă și, ca o legatură între cele două, cronaxia ei (perioada latentă a pragului dublei stimulării). Vezi Fig. 1.

3.Tipurile de rezonanta ale maselor a-structurate care se nasc din simpatia si/sau empatia latentă nedemonstrată, până la turbulente extreme și în ultimul stadiu, care duc la demonstrații de violență.

4.Memoria de lungă și scurtă durată a opiniei publice în legatură cu anumite evenimente și engramarea ei."

Confruntarea romano - sovietica

In momentul in care sovieticii au invadat C.S.S.R. in august 1968, confruntarea romano-sovietica a devenit brusc una foarte dura. In loc sa evalueze aceasta confruntare conform metodei subliniate in paragraful 2b, de mai sus, sursa ne-a oferit urmatoarea analiza a situatiei politice de dinainte si de dupa 21 august 1968.

Uniunea Sovietica a fost nevoita sa intervina masiv in C.S.S.R. in august 1968 pentru a preveni posibilul exemplu pe care l-ar putea constitui

C.S.S.R., in ceea ce priveste efectele dezastruoase asupra tehnicilor de manipulare prin teroare, utilizate de sovietici in tarile din blocul estic. Pana la inceputul anilor 1968, manipularea sovietica prin teroare a fost practic de neegalat si sub influenta acestor manipulari, populatiile din blocul estic au fost mentinute intr-o stare de a-structurare, drep urmare, putand fi manipulate prin metodele sovietice de teroare in proportie de 100%. Totusi, odata cu cresterea numarului actiunilor cehilor care au culminat cu manifestul de 2000 de cuvinte publicat in primavara din 1968, cehii au demarat un proces de structuralizare a maselor fapt care i-a privat practic pe sovietici de metodele lor, deoarece masele structuralizate sunt imposibil de manipulat prin teroare. Astfel, principalul motiv al interventiei sovieticilor in C.S.S.R. nu a fost doar stoparea aspiratiilor cehilor la autonomie, ci si stoparea acestui proces de structuralizare a maselor. Pe langa o serie de puncte din manifestul de 2.000 de cuvinte din 1968 prin care se urmarea in mod evident structuralizarea maselor, au existat si o serie de tendinte de eliberare ale cehilor, care din perspectiva sovietica, nu reprezentau o amenintare la adresa blocului de dominatie sovietica la acea data. Inainte de negocierile de la Cierna nad Tissou, de exemplu, sovieticii nu cereau excluderea sau inlocuirea liderilor cehi care au sustinut eliberarea. La acea data, cererile rusilor erau axate exclusiv pe masurile de prevenire ale structuralizarii cehilor, cum ar fi, de exemplu, cererile legate de restaurarea urgenta a cenzurii. In acelasi timp, sovieticii au calculat ca eliberarea cehilor, in sine, nu era foarte diferita de eliberarea formala din sistemul german de est, si ca urmare, ei erau dispusi sa permita eliberarea cehilor pana la un anumit punct, care exclude insa structuralizarea maselor. Cu toate acestea, odata cu aparitia manifestului de 2000 de cuvinte care urmarea si structuralizarea (dupa manifest structuralizarea chiar a aparut), liderii sovietici au fost obligati sa ia masuri urgente pentru a sugruma aceast actiune. Acestia au concluzionat in mod corect ca la acea data (inceputul structuralizarii cehilor), doar o actiune masiva de scurta durata ar fi eficace, iar ocuparea imediata a C.S.S.R. a dovedit ca actiunea lor nu a fost urmare a unei decizii luate de un singur om, ci urmare a unui plan concentrat, bine pus la punct, care dezvaluie cunostintele sovietice legate de opinologie si tehnicile de manipulare psihologica a maselor. Pentru a evita o criza politica mondiala, sovieticii au fost nevoiti sa calculeze (si chiar au calculat) durata interventiei ca fiind de doua saptamani, adica sa nu depasesca limita cronaxiei P.O., interval in care acestia puteau sa-si etaleze toate instrumentele de teroare (trupe, tancuri, aviatie). Sursa a declarat ca perioada scurta de utilizare a acestor instrumente a scurtat si perioada de timp necesara manipularii lor. Totodata, reactia cehilor a fost corect calculata in avans de catre sovietici, acestia bazandu-se pe aspectele legate de micro si macro-grup, parte a psihologiei structurale. Reactia mondiala (opina publica) a fost de asemenea corect apreciata, deoarece cronoaxia nu a depasit limita de timp sau de intensitate. (NOTA: Perioada de doua saptamani necesita o actiune mult mai ampla, avand o asemenea intensitate, fapt dovedit de o serie de manifestari non-violente. Sursa ne-a declarat ca perioada de cronoaxie in astfel de cazuri se poate extinde si de-a lungul mai multor ani.) Reactia opiniei publice s-a rezumat la o serie de proteste si marsuri de solidaritate care au fost sortite esecului, deoarece acestea nu au fost inregistrate in memoria de lunga durata. Sursa a amintit aici conflictul american din Vietnam, comparand esecul opiniei publice din S.U.A. in a manipula masele cu succesul sovieticilor de a manipula in cazul C.S.S.R., acestia reusind sa lase impresia ca interventia lor nu a fost una izolata, ci a fost o actiune colectiva a tuturor statelor care sunt satelite

sovietice.

Potentialul sovietic pentru invadarea Romaniei

Sursa considera ca de-a lungul anilor (cel puțin începând cu cel de-Al Doilea Razboi Mondial) Romania a produs politicieni care prin perspicacitate și talentul lor au aplicat același mod de gândire precum cel prezentat mai sus. Și-a susținut punctul de vedere arătând că deși Romania a pierdut ambele Razboaie Mondiale, ulterior a câștigat prin negocierea tratatelor de pace, arătând că dintre toate statele satelit ale sovieticilor, Romania a fost singura care a reușit să scape de ocupația sovietică de la Al Doilea Razboi Mondial până în prezent. Sursa a declarat că acest model a persistat până în prezent, fapt dovedit de manevrele politice din ultimii doi ani, inclusiv evenimente de dinainte și de după august 1968. Liderii politici ai Romaniei, în frunte cu primul-ministru Ceaușescu, au reușit până la ora actuală să practice cu perspicacitate un joc diplomatic care să contracareze încercările sovieticilor de intervenție și reocupare. După ce sovieticii au invadat C.S.S.R. în august 1968, opinia publică din Romania a fost de acord în unanimitate că aceștia urmau să invadeze și să reocupe Romania. Românii se bazau în acest raționament pe tensiunile politice și ideologice dintre U.R.S.S. și C.S.S.R. De-a lungul anilor, liderii politici români nu au făcut un secret din faptul că Romania dorește să urmeze o linie politică independentă și că atare, dorește autonomia față de blocul estic dominat de sovietici. C.S.S.R. nu avea totuși asemenea intenții. Sursa considera că cehii, chiar și liderii liberali care au ajuns la putere la începutul anului 1968, doreau doar liberalizarea și dezvoltarea sistemului politic existent în C.S.S.R.. Ca urmare, având în vedere dorințele politice legate de independența ale Romaniei, aceasta reprezenta probabil o mai mare amenințare la adresa prestigiului și solidarității statelor satelit ale sovieticilor decât ar fi reprezentat la un moment dat Cehoslovacia. După părerea sursei, sovieticii s-au abținut să ocupe Romania în 1968 și se abțin în continuare din următoarele motive:

Temerea sovieticilor

1. Teama depășirii nivelului cronaxiei opiniei publice mondiale. Sovieticii erau conștienți de faptul că se apropiaseră de limita cronaxiei opiniei publice mondiale după intervenția din C.S.S.R.. Aceștia erau deja acuzați de opinia publică mondială de agresiune în C.S.S.R. și ca urmare erau conștienți de faptul că dacă acest climat ar fi continuat, opinia publică mondială ar continua să critice o eventuală intervenție a sovieticilor în Romania. Această acțiune i-ar eticheta pe sovietici în memoria de lungă durată a opiniei publice ca fiind cel mai periculos agresor, câștigându-și astfel titlul de putere imperialistă. O asemenea reacție a opiniei publice mondiale ar distruge complet reputația de prieten și protector al națiunilor mici, imagine pe care sovieticii au încercat să și-o construiască, cu mari eforturi. Mai mult, ar compromite (sau chiar ar distruge) influența politică sovietică din Orientul Îndepărtat; în Orientul Mijlociu (ca protector al statelor arabe); în Africa (ca Fratele mai Mare care da o mână de ajutor Republicii Africane care este în formare).

2. Pașii făcuți de Romania pentru a contracara invazia sovietică. Acești pași au fost evaluați corect de sovietici, ca măsuri eficiente de stopare. Desigur, din punct de vedere militar Romania era lipsită de orice mijloace de apărare și era conștientă de acest lucru. Discrepanța evidentă dintre potențialul militar sovietic enorm și forțele mici de apărare ale Romaniei au dus la concluzia că o confruntare militară sovieto-română era inevitabilă. Totuși, Romania - conștientă de dilema sovieticilor (de a invade sau nu Romania) -

si de modelul psihologic care determina cronaxia opiniei publice, a folosit instrumentul psihologic al opiniei publice mondiale ca un mecanism de autoaparare, bazandu-se pe faptul ca sovieticii vor trebui sa infrunte reactia ostila a opiniei publice mondiale in cazul unei invazii. Pentru a obtine acest lucru, iminenta agresiunii sovietice a fost dusa la un nivel atat de ridicat ca durata si intensitate incat sa depaseasca cronaxia opiniei publice, acesta fiind motivul pentru care pe 22 august 1968, Romania si-a organizat si inarmat garzile patriotice, punand si armata in alerta. Intreaga populatie a Romaniei a fost trezita si mobilizata. Sursa a subliniat faptul ca s-a presupus (in mod gresit) faptul ca ambele actiuni au fost menite sa imbunatatesca potentialul de lupta al efectivelor romanesti, dar nu a fost asa. Singurul si adevaratul motiv pentru care Romania a facuti acesti pasi a fost incercarea de a metine o presiune cat mai mare ca timp si durata asupra U.R.S.S.-ului. Atat Romania cat si U.R.S.S.-ul erau constiente de faptul ca fortele armate si garzile patriotice romanesti nu puteau face fata armatei sovietice. Mai mult, garzile patriotice romanesti erau prost organizate si dotate (cu arme din Primul Razboi Mondial), dar nu au fost facute eforturi pentru a indrepta aceste lucru, pentru ca nu acesta era important. Cel mai important punct a fost incercarea de a-i forta pe sovietici sa renunte la invazie si ocupare, ducand opinia publica mondiala la un nivel care depaseste cronaxia opiniei publice. Dovada ca aceste metode psihologice calculate, luate cu mult curaj de Guvernul roman, au dus la domolirea unei puteri mondiale, este prezenta in analiza psihologica subliniata mai devreme in raport. Daca U.R.S.S. ar fi invadat Romania ar fi avut de-a face cu o rezistenta sporadica (nu neaparat o "rezistenta armata", dar una galagioasa, dramatica, ce ar fi mentinut masele romanesti intr-o stare de fierbere) de peste patru luni, inainte ca tara sa poata fi complet dezarmata. Acest lucru ar fi declansat o intensificare a tensiunilor, intensificare ce are o perioada de cronaxie de 1-2 luni. Ca urmare, diplomatia mondiala (vorbim aici si de natiuni care nu sunt implicate in mod direct) ar fi suferit o serie de schimbari. Sursa a amintit aici situatia din Orientul Mijlociu si Orientul Indepartat. In aceasta perioada, in ochii lumii, U.R.S.S. si-a inversat rolul de protector al natiunilor arabe cu unul de putere imperialista, interventionista. Pentru a profita de aceste situatii ale opiniei publice, Romania a facut un pas aparent neimportant, dar de fapt foarte important, anuntand recunoasterea diplomatice a Israelului in Orientul Mijlociu. Romania a putut juca acest joc de sah stiind ca sovieticii sunt constienti de forta opiniei publice; nu era vorba doar de opozitia dintre opinia publica romana si cea sovietica, ci si de opinia publica manipulata de U.R.S.S. pe de-o parte si de Romania pe de alta parte.

Opinionologia interna romana

Opinionologia devine un factor doar daca masele nestructurate nu reusesc sa perceapa adevaratele intentii subliniate de liderii lor si accepta politicile de manipulare ca fiind o calitate in diplomatie. O masa nestructurata, in care fiecare individ care o compune are de-a face cu o usoara instabilitate provenita din lipsa unei structuri interne, poate fi transformata usor intr-o pseudo-structura nationalistă, ce poate fi folosita ca element de sustinere pentru instabilitatea existenta deja. Ca urmare, organizarea unui grup nationalist in Romania nu a fost greu de realizat, in perspectiva existentei unui inamic evident (ex.: U.R.S.S.). In timpul ocupatiei sovietice, populatia romana a fost manipulata prin teroare timp de cativa ani (ex.: a-structurata) de catre acestia. Ca urmare, folosind psihologia micro-grupului pentru a le trezi opozitia ascunsa fata de U.R.S.S., a fost usoara transformarea acestor mase din unele a-structurate in grupuri nationaliste cu o structura primitiva. Romanii au

ajuns la ora actuala sa-si dezvolte simtul integritatii nationale pe baza acestei structurari nationaliste ascunse si ca urmare, orice interventie din Vest sau Est ar fi foarte nepotrivita si s-ar lovi de o puternica opozitie. Sursa considera ca la ora actuala, chiar si o interventie a Vestului, avand ca obiectiv eliberarea (obiectiv care ar fi fost privit ca fiind pozitiv in urma cu cativa ani) ar fi considerata, din punct de vedere opinionologic, o agresiune. In discursurile sale publice incepand cu 23 august 1968, din Bucuresti si din celelalte resedinte de judet, Ceausescu a facut un apel - si a avut succes - la populatia Romaniei in vederea unei structuralizari nationaliste. Sursa a declarat ca, conform legilor psihologiei de grup, pozitia ocupata acum de Ceausescu este cea a unui monarh. La randul sau, Ceausescu a incurajat aceasta tendinta deoarece (avand in vedere trecutul cultural si istoric) considera ca poporul roman tanjeste in subconstient dupa imaginea unui lider ce aduce cu un rege. Mai mult, potrivit manualelor de istorie utilizate in scoli, Ceausescu apare la sfarsitul unei liste care prezinta fostii monarhi ai Romaniei, iar nimeni nu are nici o obiectie serioasa in acest sens. Alti pasi importanti din punct de vedere opinionologic facuti in acest sens sunt:

a) Denigrarea imaginii fostului lider roman Gheorghiu-Dej, prin reabilitarea unui comunist din vechea garda care a fost omorat din ordinul lui Gheorghiu-Dej cu sprijinul lui Draghici (Ministrul de Interne la acea data), care a fost inlaturat ulterior.

b) Inlaturarea liderilor pro-sovietici din ultimii ani (odata cu inceputul nationalizarii). Aceasta s-a facut tacit, fara publicitate, pentru a se evita alarmarea functionarilor din Partidul Comunist, care la randul lor au fost structuralizati in directia nationalista. Aici motivatia a fost sa-i oblige pe sovietici, in cazul unei invazii, sa-i inlocuiasca pe acesti functionari cu o noua garda pro-sovietica (fapt ce se intampla in C.S.S.R.), care sa fie pregatita laborios in prealabil.

O posibila "Coloana a cincea" sustinuta de sovietici

Incepand cu mijlocul anilor 1969, Romania a fost victima unor crize economice grave. A existat o rationalizare brusca a unor alimente de baza cum ar fi cartofii, uleiul, etc., in pofida recoltelor record din 1969, chiar si portocalele, cafeaua si zaharul au fost rationalizate incepand cu toamna lui 1969. Mai mult, au aparut si o serie de cadere inexplicabile in ceea ce priveste reorganizarea tehnologiei stiintifice. In momentul in care sursa a parasit Romania in 1969, crizele nu erau depasite, existand zvonuri in randul serviciilor secrete ca acestea au fost sustinute de "a cincea coloana sovietica". Se considera ca aceasta "a cincea coloana" este formata din oficiali de rang inalt ai Guvernului si oficiali ai Partidului care lucreaza in secret pentru a distruge economia nationala si a submina prestigiul lui Ceausescu, pentru a destructura masele (ex.: privarea lor de credinta in imaginea nationalista pe care Ceausescu a creat-o). Sursa considera ca o asemenea "a cincea coloana" ar putea exista la fel de bine in cadrul unor factiuni anti-Ceausescu, pro-sovietice, formate din oficiali care ocupa functii importante in ministerele din Romania".

Traducere de Ioan TUDOR

Interesant și învechit: 1969, când “sursa” a părăsit România.

Altfel, demnă de interes comunicarea. Mai ales prin faptul că Sursescu îl prezintă pe Ceaușescu, nu doar la curent cu teoria, dar

maestru în aplicarea... opinionologiei.

Și noi, masele largi: dormeam, soro...

În revista 22 din 22-28 aprilie 2008 o discuție despre exilul Norman Manea (participanți: Oișteanu - se putea fără el? - L. Rotman, A. Vainer, Dorel Dorian, I. Vianu, Radu F. Alexandru... în fine, Liviu Ciocârlie, și G. Adameșteanu ei fiind singurii ne-evrei, dar niciun **exilat**, *goi*). La un moment dat lui N. Manea îi scapă o poveste:

“Am avut o controversa cu Paul Goma în ‘91, cred. Eram amândoi la o conferința la Madrid, care se intitula Europa de Est după perestroika. Eu am spus atunci cam ce spun și acum, el m-a întrerupt: «*Hai, lasa, ce atata problematica! Trebuia să te cari pur și simplu, de ce să stai acolo?!*». (subl. mea, P.G). Manea continuă dialogul imaginar cu mine: “M-am simțit jignit. «Nu am stat fiindcă eram un tampit și nu înțelegeam ce se întâmpla. Nici pentru că eram un privilegiat, dimpotriva. Asta e natura mea, mai ezitantă, poate și mai infantilă»”.

Norman Manea : o persoană cu care nu am avut relații în România. La Paris m-a vizitat o dată cu un teanc de tăieturi din presa de la București, în care era atacat. Mi s-a tânguit - dar în șoaptă - că nimeni dintre colegi nu-l apără (să-i fi răspuns că, întâmplător!, nici “colegul” meu Norman Manea nu mă apărase, fie și în șoaptă, în 1970, când am fost interzis de a publica, ; nici în 1977 când, arestat fiind am fost exclus din Uniunea... colegilor?). Nu ne-am lipit: mi se păruse un ins din cale-afară de “conspirativ” - se temea să nu-l asasineze Securitatea și aștepta să-i propun eu o apărare... Nu vedeam cum anume aș putea apăra “o victimă a Holocaustului românesc”, dar și simțindu-mă solidar cu victima unei puteri străine (Bucovina de Nord și o parte din Moldova de Nord, anexate în 1940 de sovietici, căzuseră, din punctul de vedere al persecuțiilor antievreiești începute în vara anului 1941, sub “stăpânirea” nemților), a rămas să ne mai vedem, să mai vorbim. El însă, desigur dezamăgit de “inerția” mea, nu m-a mai căutat.

Acum descopăr că Norman Manea este, nu doar un căcăcios, un bolnav-de-frică, un laș: l-a atacat pe Eliade mult după ce murise, un afabulator (dacă *astfel* arată “adevărul amintirilor din Transnistria” - mai cu seamă scurta-biografie a tatălui său, în acel an: 1940-1941, sub prima ocupație sovietică, apoi după 23 august 1944, ne-am procopsit!), atacând “probleme” răs-atacate, căutând cu lumânarea “antisemitismul”.

După ce m-a ignorat peste un deceniu și jumătate - și bine a făcut - iată-l în acest an, 2008, atribuindu-mi cuvinte - pe care nu

le-am rostit niciodată: nici un cuvânt din cele pe care el le încadrează între ghilimelele citării nu-mi aparțin. Oricine îmi cunoaște verbul și scrisul știe că am obiceiul să mă “exprim” tăios - dar nu popular-vulgar; verde, însă nu mahalagește-trivial : să fie recitat pasajul din intervenția sa, subliniat de mine, pentru a constata:

a) Eu nu vorbesc *așa* - deci nu *așa* vorbisem la Colocviul de la Madrid;

b) Dacă scriitorul Norman Manea își imaginează că *astfel* “se exprimă” un personaj, oricare, dar scriitor de limbă română, atunci Norman Manea nu are ureche pentru limba română, nu este scriitor de limbă română vorbită. Deloc!

Nu pot reproduce - între ghilimele - ce anume i-am spus atunci, dar rezum cu fidelitate spiritul. Cine mă crede, bine, cine nu să se ia pe după cap cu alde Ed. Reichman și cu Ancel și cu Oișteanu și cu R. Ioanid și cu I. Vianu și cu Lavastina și cu M. D. Gheorghiu și cu Volovici și cu... Fiindcă el, N. Manea - atunci, de lângă mine, la tribună - își începuse “comunicarea” prin a miorlăi, plângându-se de starea lui tragică de... exilat la Berlin, i-am spus tare, în microfon, cu aproximație următoarele:

‘Ce fel de «exil» ai îndurat? Exil, cu bursă, la Berlin?, exil - la Berlin - al unui posesor de pașaport românesc?’

N. Manea a luat spusele mele atât de rău, încât nu a fost în stare să-mi dea replică, însă după aceea s-a plâns în dreapta și în stânga că avusesem o atitudine... violent antisemită: am îndrăznit să-i contest exilul? Lui, un evreu?

Duminică 28 septembrie 2008

Azi am dormit. Dar tot nu m-am odihnit.

Măști 30 septembrie 2008

Liviu Cangeopol mi-a trimis urarea de mai jos încă din 14 septembrie - am păstrat-o pentru azi:

“PAUL GOMA
- fragmente de portret aniversar -

Ca roman care traiește în afara granitelor geografice ale patriei, am suferit în toți acești ani fără să pot face nimic decât să iau nota cu amaraciune de procesul dizolvării vechii României. Cu fiecare generație care se stinge, tărâmul mioritic își mai pierde un strat din aura de mit patriarhal de odinioară și se afundă tot mai mult în îngălărea agresivă a ciocoismului de mahala cvasi-democrată de blocuri comuniste

in ruina. Dar adevarata nenorocire deriva din ecuatie ca degradarea fizica duce la degradarea umana.

*

Chipul chinuit al tarii de azi este strabatut de doua vicii esentiale: amnezia colectiva și inșelatoria generalizata, ambele decurgand dintr-un prejudiciu major – absentia simbolurilor nationale. In timp ce trasaturile patriei au fost pervertite sub fardul ipocriziei infractionale ori incuiate in morga spaimei de a ieși din noapte, trecutul ei se tulbura inexorabil. Mai poate fi ea readusa la starea de gratie ancestrala? E cu putinta reconstructia, cand au fost pierdute schitele proiectului?

*

In lipsa simbolurilor nationale, multimile alcatuiesc gloate asociate sub imperiul amenintarii. Gloata de la poalele Carpatilor. Simbolurile cu orice pret nu sunt de ajuns. Daca ele se trag din zonele crepusculare ale ignorantei, agresivitatii și faradelegii, gloata va deveni cel mult o adunatura.

*

Sa presupunem ca ar veni clipa cand din ceturile purgatoriului balcanic o mana de oameni ar ajunge sa-și doreasca refacerea paradisului romanesc. Unde vor regasi modelul uman cantat de poeti și descifrat de filosofi, amprenta genetica a societatii? In afara vointei divine nu avem decat un raspuns: in biografiile și operele exemplare ale marilor caractere prevazute cu har evocator.

*

Am scris candva ca Paul Goma reprezinta poporul roman in exil. Pentru ca, intre timp, panza simbolurilor noastre a continuat sa se destrame, s-ar putea spune ca este tot ce-a mai ramas din acel popor. Privești și nu recunoști; identifici și refuzi sa crezi. Cei buni au devenit rai, cei rai au ajuns fiare; impostorii, senilii și egolatrii sunt priviti drept gloriei ale culturii; securiștii gestioneaza averea morala a contemporanilor iar hotii sunt distribuitorii racnitori ai legii. Aceasta Romania a lor va pieri mistuita pe dinauntru de adevarurile care azi nu se mai vad.

*

Mesajul genetic al unei natiuni se afla in opera marilor creatori, pentru ca ei au cizelat-o. Dumnezeu ni i-a dat pe Eminescu, Caragiale, Creanga, Mateiu, Cioran, Arghezi și Pastorel. Din opera lor poate fi reconstituita Romania de dinainte de comunism. Pentru perioada neagra ii avem pe Alexandru Monciu-Sudinschi și Paul Goma.

Au romanii nevoie de o oglinda care sa le arate diformitatile? Daca vinovatul incearca sa-și uite crima, ignorarea lui Goma este pentru romani elixirul care le prelungește boala, drogul care ii ajuta sa-și suporte mai ușor trecutul falsei gloriei și prezentul dezonorant al mizeriei, betia care ii taraipe in genunchi spre nenorocirea zilei de maine.

*

Popor... Destin... Istorie... Romanii de azi au reușit sa devalizeze orice, nu numai banci frauduloase și uzine falimentare, ogoare sterpe și paduri anemice, șepteluri de vite ologite și halci slinoase din patrimoniul national, dar și sensul notiunilor înaltatoare, facand din limba romana un depozit inert de cuvinte goale și de poceli barbare.

Inima se zbate pe talerul recunoașterii și al recunoștinței. In absenta lor, nu reprezentam nimic.

*

La cine sa faci apel pentru dreptate, cand toata puterea, pana și cea la nivel de stana parasita, de atelier in paragina ori de editura de apartament se afla in mana uzurpatorilor? Cine sa faca dreptate celui pe care l-au nedreptatit cu totii, plecand de la foștii prieteni și colegi de breasla artistica și pana la cei care aveau nevoie de el ca sa scape de lanturi? Cum sa fie reparata injustitia cand injustitia este oxigenul și faradelegea sangele organismului in care convietuiesc romanii de azi?

*

In alta tara, ar fi existat un institut pentru condamnarea comunismului care sa-i poarte numele - la noi, sunt copleșiti cu onoruri turnatorii. In alta tara, opera lui ar fi constituit obiect de studiu liceal și universitar - la noi, sub lauri grei gem de imbuibare impostorii. In alta tara, Academia l-ar fi așezat intr-un fotoliu de mare demnitate iar universitatile i-ar fi acordat titluri onorifice - la noi, cei mai iluștri academicieni și universitari sunt experimentati colaboratori ai Securitatii care și-au apropiat diplome de doctorat prin acte de vitejie delatoare. In alta tara... De ce in alta tara și nu in Romania noastra, cea peste care au suprapus, pana la asfixiere, sfidare, deradere, agonie, letargie și dementa, adunatura lor de manea, dezmat, caricatura și jaf?

*

Un exemplu recent ilustreaza elocvent optiunile clasei noastre politice vizavi de reperele morale și facaturile de serviciu. Se spune ca decizionalii baștinași fug de Paul Goma ca de tamaie pentru ca acesta ar fi jignit intreaga suflare a patriei, de la Corneliu Coposu (fost Senior) la Traian Basescu (azi președinte). Putini au scapat vitriolantelor lui scrieri, carora nimeni nu le-a putut gasi vreo pricina de incoltirea (exceptand facatura securistoida a rasismului, care in cazul altora functioneaza sub privirile indulgente ale detractorilor gomici fara nicio sperietura). Se schimonosește ratiunea la ideea comparatiei, dar, forțand aparentele, in aceeași categorie s-ar incadra și C.V. Tudor. Numai ca in timp ce observatiile acide ale lui Paul Goma sunt obiective și riguros intemeiate, pamfletuile lui Vadim pacatuiesc prin subiectivism umoral, imoral, mincinos și continuu schimbator in functie de ordinele papușarilor zilei.

Atat Paul Goma, cat și C.V. Tudor au ofensat o groaza de perso-

nalitati active. In mod ciudat, personalitatile au reactionat diferit la stimuli similari. Ion Iliescu, Adrian Nastase și clica lor hulpava, dar și Traian Basescu impreuna cu echipele lui de teroriști culturali și uteciști politici au trecut repede peste tonele de injurii deversate in capul lor de imundul securist de la PRM și, cand conjunctura a fost favorabila (ei au decis momentul), s-au pupat sub camerele de luat vederi și s-au șters cu cravatele pe buzele unsumoase. Oricat ar injura, C.V. Tudor nu-și pierde niciun aliat, iar rivalii sai politici s-au agitat sa-i asigure un loc caldut sub pavaza imunitatilor parlamentare. In schimb, oricata dreptate ar avea, Paul Goma continua sa fie hulit ori macar evitat cu grija de “lumea buna“ a golanimii superioare de partid și de stat.

*

Au iertat scriitorii romani toata dezonoarea indusa de colaboratorii Securitatii, revarsand fluvii de stima academica și balastiere de pretuire sociala peste “bietii” noștri turnatori. Lui Paul Goma nu-i pot ierta crima de a fi fost obligati sa-l izgoneasca din randurile lor la cererea Securitatii și rușinea de a se fi zvarcolit la picioarele nespalate ale Partidului pe care el a avut cutezanta sa-l infrunte.

Cand oglinda te arata stramb și ticalos, e mai simplu sa spargi oglinda decat sa te schimbi.

*

Nu sta Romania intr-o rână, gata sa se pravale? Ce tara ar putea fi recreata din opera și viata lui C.V. Tudor? Nici nu ar fi nevoie, deoarece coșmarul care le-a facut posibile nu și-a oprit o clipa motoarele.

*

Un popor poate fi batut pentru propriile erori, poate fi pedepsit pentru deciziile conducatorilor, dar cand ii batjocorește pe cei care au mizat totul pe cartea adevarului și a demnitatii umane se spune ca a cazut sub semnul blestemului, pentru ca numai furia divina mai poate explica atata nebunie și nelegiuire. Paul Goma s-a zbatut sa redea poporului roman ceea ce comunismul i-a confiscat: nobletea fireasca a decenței de toate zilele. Iar poporul, cazut in capcana fricilor marunte și a mizeriei provocate, i-a intors spatele, injurand și uitand.

*

Prezenta permanent, uitarea nu poate fi uitata.
Ignorata, nedreptatea sporește.
Noptile patriei sunt din ce in ce mai lungi.

*

La multi ani, Paul Goma!

14 Septembrie 2008

OCTOMBRIE

Miercuri 1 octombrie

Ce face Goma (nebunu, care tot mereu trage cu tunu și manâncă mațele, de se rățesc rațele...), după ce termină o treabă - de astă dată Suplimentul la **Scrisuri**? Ce poate el pentru ca să facă? Se apucă, urginte de *altceva* - de-o pildă de **Roman intim**.

Ce intim e romanul ăsta...

Mi-a scris Angela Goma de la Orhei: văru-meu, Leonid Popescu din Chiștelnița (fiul lui Niculae Popescu, fratele mamei) a scris o carte despre satul natal și vrea să știe dacă adresa mea, la Paris e aceeași, că să-mi trimită cartea. I-am transmis-o cu bucurie. Am mai scris despre “cealaltă” întâmplare: acest văr s-a născut în toamna anului 1944 într-un sat din jurul Râmnicului Sărat și a fost botezat de primarul satului al cărui prenume a fost transmis finului: Viorel. Familia Popescu a fost, vai “repatriată”, fiindcă Niculae, fratele mamei a refuzat să accepte actele false fabricate de tata - și de mine, ținând lanterna sub plapumă... Când, în cele din urmă a ajuns în Chiștelnița, satul de baștină a părinților, buneilor, stră-moșilor săi, tovarășii din conducerea sel-sovietului, dintre care unii chiar neamuri, au mârâit:

“Ce nume-i aista: Viorel? E nume *românesc!*” (sublinierea mea, ca să se observe până unde mersese teroarea bolșevică, în sufletele supraviețuitorilor basarabeni - ai războiului, ai ocupației rusești, ai foametei dintre 1946-1947: numele (în fapt: prenumele) Popescului nu era doar “burjui”, ne-sovietic, ci românesc (culme a păcatelor!). Așa că tată-său, Niculae, pentru a fi angajat ca tehnician la colhoz, nevastă-sa, Zina, să-și găsească de lucru în meseria ei, pentru care făcuse școală (de moașe), au trebuit să-i schimbe (pre)numele băiatului cel mic. Cum “Viorel” era compromis - ca “român” - i-au pus (adăugat?) prenumele Leon, după un șir de bunici-unchi. Dar nici așa nu era... sovietic. Deci i s-a prelungit, devenind “Leonid”... Vai de curul lor, al basarabenilor noștri - dealtfel, un văr al lui Leonid, “mutându-se cu traiul” pe la Kiev, tot în urma persecuțiilor... onomastice (de astă dată numele de familie, “Popescu” îi deranja pe tovarășii ucraineni de la Cadrele unei fabrici de șuruburi, și l-a modificat, prostește, în... “Popescov”, acesta, cu terminația lui rusască nu mai... amintea de românii blestemați...

Rămân tot la nume românești schimbate, rusificate în Basarabia:

Ambele reviste muzicale la care sunt abonat: *Diapason* și *Le Monde de la Musique* în numerele lor pe octombrie 2008 publică fiecare, nu doar prezentarea unui disc (cutare), ci și “Zece întrebări pentru...” (ajung, ajung și la “subiect”, lăsați-mă să-mi prelungesc plăcerea), dar și un interviu pe două pagini - cu trei fotografii! - semnat de probabil cel mai de autoritate “tânăr” critic muzical : Ivan A. Alexandre.

Fiindcă nu am ascultat nici o... măsură din înregistrare, nu mă voi rosti în legătură cu extraordinaritatea interpreților și voi rămâne la... nume. Persoana elogiată poartă numele: Patricia Kopacinskaja. Este violonistă, a scos un disc împreună cu pianistul Fazil Say (Beethoven, Ravel, Bârtok, Say).

De la *prima vista*, înainte de a afla că este vorba de o basarabeancă, am simțit făcătura - rusificatoare - a numelui: *Copac* (-escu, -eanu, -el), este un termen inexistent în limbile slave (cu atât mai puțin în ruseasca imperialistizatoare), doar în română și în albaneză. Am dedus: părinții, bunicii fetei (care acum are în jur de 30 ani), în graba-mare și-au agățat de numele de origine terminația rusească, oricum, slavă: -*shi*. Ar fi putut să se... -ov-ească, dar Kopakov nu sună... autentic-rusesc și au tras-o pe Kopacinski (acest sunând mai... ucrainește, de la *hopak*).

Când voi asculta muzica Patriciei (un prenume deloc frecvent în universul sovietic), voi vorbi și despre. Cu mare plăcere.

Pe la prânz am primit telefon de la văru-meu Leonid Popescu din Chiștelnița, Orhei. Am vorbit multșor. Probabil pentru că era prima oară. Mi-a promis ca îmi va trimite cartea lui.

Joi 2 octombrie 2008

73 ani. Și la mai multe cărți!

Ieri mi-au urat La Mulți Ani: Angela Goma, Magda Ursache, apoi mulți alții care mi-au telefonat : Ovidiu Creangă, Gabi Pleșea, Ecaterina Deleu, Surorile Grițcan (se făcuseră... trei; dar nu cu Rita), Ceia cu Ceia lui, Dana, Tica Pessaroff, Tolea Juraveli Adela Popescu, ginerele Luciei Popescu...

Mesaje electronice: Mircea Stănescu, dar nu în legătură cu vârsta mea, ci cu cărțile pe care mă invită să le iau de la ei...

Apoi M. Ciucanu, Lucian Postu, Liliana Armașu, Coande, Mihaela Moroșanu, celalaltă Mi(c)haela: Hohenlohe, Cangeopol, Rodica Lupu, Negrescu-Soutzo, în fine A. Vartic cu 5 mesaje

încărcate de fotografii de la Mana, unde a organizat un colocviu.

Vineri 3 octombrie 2008

Noapte extrem de agitată, la trezire am constatat că ametelele sunt severe. Nu cred că voi putea ieși din casă nici pentru pâine. Oboseala, emoțiile, bucuriile pe de o parte, pricinuite de mulțimea (sic) de prieteni care mi-au telefonat, mi-au trimis mesaje de felicitare - pe de alta (asta da, “compensație”!) necazul cu cărțile adăpostite la soții Stănescu.

Ca de obicei, l-am pus într-un șir de catastrofe, de expulzări: din Mana mea, alungat de ruși; din România, alungat de românii mei; din literatura română, alungat de “colegi” în 1970, când m-au interzis de a publica; din Uniunea Scriitorilor, în 1977, pe când eram arestat; expulzarea din apartament, în 1995, în fine, invitația de a circula cu tot cu cărțile, de la “nepotul” Damaschin, găzduirea - provizorie la Stănești, dar iată: nu se mai putea: ei s-au despărțit, iar cărțile mele ocupau un loc imens în căsuța lor.

Chiar de ieri am re-început să caut alt adăpost - pentru cărți, se înțelege, fiindcă pentru mine și ai mei nu s-a găsit.

Da, Domnule: după ce că nu am fost publicat - nici amintit - două decenii (1970-1990), după ce că, din 1997 - de când cu părutul-rău al Monicăi Lovinescu, cu excepția unui singur exemplu normal (**Calidorul**, la Polirom), tot ce mi-a mai apărut a fost, fie mutilat (**Culoarea...** la același Lup' Politromescu), fie confidențial, “la o editură legionaroidă”, cum m-a denunțat vigilintele I.B. Lefter opiniei publice “antifasciste” după apariție căzută a **Jurnalelor 1999-2002**, la Criterion, fie tot confidențial, cu-chetă, în câte 500 exemplare, din acestea peste jumătate fie date celor care contribu-iseră cu ceva, fie dăruite, fie...

Iar acum trebuie să le găsesc un loc celor care au supraviețuit.

Mărți 7 octombrie 2008

Câteva zile în care, cătrănit, nu am notat. Am re-văzut **Culoarea curcubeului** în vederea... În vederea a ce?

Filip mi-a re-calibrat autofilmele și le-a instalat pe YouTube. Mă tentează o transcriere a discursurilor (sic) și introducerea lor în **Scrîsuri**. Dar cine să o facă? Pe Ovidiu Nițoi l-am stors, nu cred că se poate înhăma și la treaba asta. Treaba ar măsura vreo 200 pagini.

Ieri am trimis la editură “Supliment” la **Scrîsuri**. Și aștept să-mi trimită copertele la **Adameva** și la **Gherla-Lătești**.

Miercuri 8 octombrie 2008

Azi: numai catastrofe domestice: am găsit, la gunoi, cele două cești mari folosite la supă; bătrâne, li s-au rupt torțile (la amândouă). Dar mai grav: mașina de spălat rufe și-a dat duhul - după 13 ani de serviciu credincios.

Joi 9 octombrie 2008

În sfârșit o veste bună: Le Clézio a primit Premiul Nobel pentru literatură! N-aș spune că Ana și cu mine așteptam să fie onorat și Clézio, însă în așteptarea anunțării, eram mortăcioși: cine știe cărei nulitate, cărui alt Kertesz i-l vor da! - însă uite, de astă dată au nimerit acest mare prozator.

Noi doi ne laudăm ca l-am simțit bun de la **Proces-verbal**. Ne-am zis, în urmă cu vreo 40 ani:

«În sfârșit, un scriitor francez care nu scrie à la française!»
Ce bine, ce bine!

Vineri 10 octombrie 2008

Azi așteptăm mașina de spălat rufe. Alaltăieri am făcut chetă - în familie, se înțelege - pentru a aduna ban cu ban.

În sfârșit, o să-mi pot relua postul de mașinist-șef al mașinei cu pricina.

Sâmbătă 11 octombrie 2008

Zi plină de realizări... casnice. Am pus la plural isprăvile, deși ar fi una singură: mașina de spălat rufe.

Mi-a trimis Vasile Baghiu o înregistrare a unei emisiuni culturale la care fusese invitat - la ei, la Piatra Neamț. A vorbit foarte mult - și laudativ - despre mine (în complicitate cu animatorul, Balint). Mi-e grijă: ce-or să pățească ei de la holocaustologul local (nu i s-a rostit numele, dar a fost îndelung citat...).

De când cu criza bursieră israelienii nu mai consultă site-ul meu. Au ei alte preocupări-urgente. Nici măcar atacarea Iranului...

Eu îi dau înainte cu ultima variantă ("octombrie 2008") a **Săptămânii Roșii**. Sper să fie instalată cel mai târziu mâine.

Duminică 12 octombrie 2008

Veste bună privind adapostirea cărților. Flori Stanescu a găsit o altă gazdă pentru ele. Scap de un coșmar (mai rămân câteva...).

Încă o veste bună: am primit pe cale electronica *Amfitrion*.

Luni 13 octombrie 2008

Excelent *Amfitrion* - cum altfel dacă se ocupa de mine...?

Mă grăbesc să termin **S.R.**, ca să trimit o "hârtie" la București. Și **Culoarea**... Sper să merg la poștă chiar azi.

Am fost (la poștă): m-a(u) jefuit de aproape 25 euro. Niște tâlhari, acești pététiști!

Marti 14 octombrie 2008

Am pescuit un text despre persecuțiile religioase după ocuparea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, în 1940. Tocmai trimisesem ieri la București și **Săptămâna**... - dar nu-i nimic: o ajung eu din urmă... până să fie gata de publicat.

Kundera. M-a luat prin surprindere vestea căzută ieri. Mă întreb: ce anume prefăcuse o informație într-o catastrofă? Faptul ca era acuzat de turnătorie o persoană de ne-bănuțit? Nu mă privesc frecvent în oglindă, însă în cazuri ca acesta apropiu pleoapele, ca să... văd mai bine și, prin fanta cazematei mă întreb:

«Nu cumva lovitură de măciucă (primită de mine, aflător al veștii) se datorează antipatiei pe care i-am purtat-o consecvent? Poate dacă am fi fost apropiați aș fi încasat o lovitură... cinstită, de prieten înșelat, trădat, ca Antonesei, aflând cu ce se ocupase cinstitul necinstit Antohi...»

Se pare ca pe acolo, pe undeva se află răspunsul. Fiindcă s-ar prea putea ca vina demascării lui K. să o port (și) eu - tocmai ca un antipatizant al său. Mă tem că tocmai ne-lipirea mea de el a atras comiterea păcatului (de către el), uite-așa, prin inversarea timpilor!, cu vreo 30-40 ani mai devreme - ce ar fi pentru prima oară?

Ne-am cunoscut în octombrie 1978, la Montréal, la un colocviu. Eu îi cunoșteam nu doar literatura - bună - ci și publicistica (în fine: declarațiile date presei - pe atunci nu era atât de discret...). Era proaspătă afirmația sa - aproximativ: 'Europa se

oprește în Cehoslovacia (eu folclorizasem: “pe Vltava”), «dincolo» este Asia’. I-am reproșat-o, întrebându-l unde îi alungă pe polonezi, pe baltici, pe unguri, pe români - pe ruși? El s-a boțit și mai vârtos la obraz și a bâiguit ceva în genul: ‘Nu mă prea orientez geografic...’ Nu, nu se orienta, și nu doar geografic. Ne-am mai întâlnit după aceea o singură dată acasă la Montalbetti, critic literar și prieten (s-a sinucis destul de curând, la Veneția, aruncându-se de pe Podul Suspinelor...), cu care ocazie linia trasă pe nisip între noi s-a adâncit, mai cu seamă datorită soției sale, Olga Nuștiucumovka, fostă prezentatoare vedetă la Televizia lor, o frumușetă extrem de antipatică în eforturile ei de a se arătat simpatice - mai ales Anei, care nu a lăsat-o să spună nici un sfert întreg dintr-o prostioară. “Despărțirea” (sic) a avut loc în 1981, când K. a acceptat (dimpreună cu Cortăzar!) cetățenia franceză dăruită de Mitterrand. De atunci ne-am ignorat - lui îi venea mult mai ușor, fiindcă devenise scriitor de limbă franceză...

Având atât de puține informații - mai ales din partea lui, a acuzatului - putem presupune că acea delatiune, cu gravele ei urmări (pentru victimă) a fost o “rătăcire”, neurmată de alta. În care caz efectele devastatoare de azi - înca nu am citit ce spune presa franceză - i se datorează lui K. și numai lui K. Pentru ca nu a scris-vorbit nicăiri despre ea, deci nu și-a exprimat regretul pentru comiterea păcatului.

Miercuri 15 octombrie 2008

Aseară, la jurnalul de pe Antenne 2, foarte scurt: Kundera a fost acuzat de cehii lui, dar Kundera neagă - prin telefon (!).

Nu bag mâna în foc pentru nevinovăția lui; dar nici pentru vinovăție. Am spus ieri ce mă tulbură: că nu a scris nicăiri că ar fi avut oarecari pietricele în bocanci (dacă le-a avut, se înțelege). Or acum, refuzând să stea față către față cu jurnaliștii, să nege, în prezența, lor acuzațiile, face să încline balanța spre... vinovăție.

Luni 20 octombrie 2008

Obosit - ca la început de săptămână.

Rodica Drăgan mi-a trimis prima transcriere a autointerviului din noiembrie 2002. Fiind la început de drum, am avut dificultăți tehnice - însă Filip le-a rezolvat, adică a făcut lizibil textul. Numai că nu este suficient...

Este prima oară (?) când mă confrunt cu un text al meu, zis, care trebuie scris. Am ciocănit toată ziua la el, pentru a-l face...

citibil. Desigur, este al meu și *zisul* și *scrisul*, dar distanța dintre ele este distanța între... genuri. Mi-am luat libertatea de a suprima-adăuga. Dacă cineva are să-mi obiecteze neconcordanța dintre ele, mă voi apăra, zicînd ca ambele-două ale mele sunt...

A murit soeur Emmanuele. Ce frate era!

Marți 21 octombrie 2008

Azi a avut loc la București ultimul termen la instanța de fond a procesului. Valerian Stan mi-a transmis vestea bună - nu, nu am câștigat procesul, dar dezbateră (sic) s-a desfășurat "aproape normal". Vom vedea ce va mai urma.

Miercuri 22 octombrie 2008

Tot ieri am terminat finisarea volumului I din **Scrîsuri**. Am adăugat și paginile culese de prietenul O. Nițoi. Editura nu mai are de făcut decât punerea la punct (la pagină) a Sumarului. Au ieșit 652 pagini. La al II-lea volum nu mai este nimic de corectat, iar la al III-lea au rămas de "împănat" (în 2002, un text, în 2005 vreo duzină), autointerviurile filmate la a căror transcriere lucrează Rodica Drăgan - care trudă poate aștepta sfârșitul anului.

Astăzi va avea loc ceremonia funebră, la Catedrala din Paris, pentru Soeur Emmanuele.

Bietul Filip! Nu are noroc. Norocul francez: când postulezi, să nu produci prea multe diplome, calificări. Pentru a treia oară i se întâmplă să nu fie acceptat. Și doar avusese timp să învețe: recrutorii evită să angajeze persoane "prea-calificate", ca nu cumva aceștia să ceară salarii mari.

Mama mă-sii!

Sâmbătă 25 octombrie 2008

Două zile de ocnă: s-au pierdut toate trei volumele de **Scrîsuri**, *gata lucrate* și a trebuit să pescuiesc bazele (sic) și să le iau la refăcut. Ieri am terminat - chinuit, superficial, I.

Dau de acest text din *Literatura si Arta* din Chișinău din 8 oct 2008:

"Goma, omagiat la Mana

La 2 octombrie, unul dintre cei mai de seamă scriitori contemporani, cel mai tradus român în limbile lumii, Paul Goma, a fost omagiat

în localitatea Mana, unde a văzut lumina zilei acum 73 de ani.

Acțiunea a fost desfășurată la inițiativa Filialei Orhei a FDRM. În incinta grădiniței din localitate, la festivitate au sosit consătenii distinsului prozator: pedagogi, rude, prieteni.

Lidia Popescu, șefa bibliotecii publice satești Mana, care a fost și moderatoarea acțiunii, a ținut să menționeze: „Azi e ziua lui Paul Goma. Deși nu e aici, cu sufletul consăteanul nostru se află cu noi, în acest sătuc mic în care s-a născut un om mare”.

Valentina Savițchi, directoarea Gimnaziului din localitate, a spus, între altele: „Consătenii îi zic și azi Păulică. Toamna la noi începe cu ziua de naștere a domniei sale. S-a născut în Mahalaua de Sus a satului. De sat îl leagă amintirile, iar pe noi de el – cărțile pe care le-a scris. Am auzit târziu despre el. Am aflat despre consăteanul nostru mai întâi din „Literatura și Arta”. Ne duce dorul, mi-a spus asta la telefon. În cimitirul satului am înălțat o cruce pe locul unde a fost înmormântat fratele lui Paul Goma, Petrică...”

Raisa Savițchi, profesoară de limba și literatura română la Gimnaziul din Mana: „Dragule Paul Goma! Ai fost rupt de sat, ca hrinca de la pâine. Dar noi ne regăsim în toate cărțile tale. Ți-am cunoscut eroii: pe moș Iacov, meșterul de butoaie din ramură de alun, cel care ne povestea cum făcea ruguri în pădure pentru tine, ca să te încălzești, pe mătușa Domnica și pe atâția alții.”

Nicolae Dabija, președintele Forului Democrat al Românilor din Moldova: „Cărțile lui Paul Goma respiră, visează, suferă, se bucură, au făptură ca niște ființe vii. S-a născut la Mana, într-un loc de pe glob unde s-a risipit mana cerească, acea mană care i-a întreținut pe vechii evrei până au scăpat de robie. Scrierile lui Goma asta urmăresc: să ne ajute să ne scuturăm de starea de sclavie în care mai orbecăm în căutarea de sine. E cel mai tradus scriitor român la ora actuală. Mândriți-vă cu cel care merită cu prisosință Premiul Nobel, pe care sperăm, visăm, credem că încă are șanse să-l ia. Ne-am bucurat când am aflat că strada principală a satului se numește „Paul Goma”. Data viitoare, când vom reveni la Mana, sperăm să găsim Gimnaziul „Paul Goma”, o placă memorială pe fațada casei în care s-a născut, un bust al scriitorului...”

Andrei Vartic, prim-vicepreședinte al FDRM: „L-am cunoscut pe Goma în 1990, la telefon. În '93 am editat două volume remarcabile ale acestui scriitor român. La ora actuală e suferind, stă mai mult în pat. Boala lui se trage din închisori. În cărțile sale Paul Goma a pus degetul pe rănilor lumii. El preferă să repete: „Eu m-am născut la Mana. Mana e centrul lumii.”

În continuare, Andrei Vartic a citit mesajul lui Paul Goma adresat participanților la Simpozionul de la Mana.

Gheorghe Maxian, președintele Filialei Orhei a FDRM, directorul Muzeului din Orhei: „Azi, acest nume de excepție în viața politică și socială a Basarabiei și României, Paul Goma, împlinește 73 de ani.

Această mare personalitate întruchipează destinul tragic al Basarabiei, care este jertfa pe altarul suferințelor neamului românesc. În lucrările sale consacrate copilăriei, „Din Calidor” și „Alte refugii”,

marele scriitor și disident descrie prima „eliberare” din iunie 1940 și pe cea din martie 1944 a ocupanților ruso-sovietici. După evenimentele din 1956 din Ungaria, protestând împotriva acțiunilor U.R.S.S., este condamnat la 6 ani de închisoare; urmează alți 3 ani de arest la domiciliu. În 1977 inițiază „Mișcarea democratică pentru Drepturile Omului”. E nevoit, în 1977, să plece în exil în Franța. Dorul de Basarabia, de ținutul orheian, de Mana îi sfâșie inima... Deseori sloboade câte o lacrimă de nostalgie pentru locurile natale, repetând mereu: „Ah! cât mai vreau să sărut meleagurile dragi, unde m-am născut și am copilărit!!! Să miros aerul Codrilor la poalele unde mi-așezat leagănul Copilăriei mele”...”

Gheorghe Maxian a menționat că a propus, din partea FDRM, ca o stradă din Orhei să poarte numele lui Paul Goma, inițiativă acceptată de primăria orașenească, ce se află acum în căutarea acelei străzi destoinice de numele marelui scriitor FDRM va propune și dezvelirea unui bust al lui Goma la Orhei.

Nina Negru, funcționară a Bibliotecii Naționale din Chișinău: „Biblioteca Națională organizează anual „Topul celor mai citite cărți”. Aproape în fiecare an cărțile lui Goma sunt incluse în acest top. Publicistica lui e comparabilă cu cea a lui Mihai Eminescu din anii 1878-79.”

Lidia Sitaru, directoarea Bibliotecii județene „A.Donici” din Orhei: „L-am descoperit pe Goma în 1992, când Nicolae Dabija ne-a adus mai multe cărți cu autografele autorului. Am organizat imediat și un simpozion: „Un Soljenițan român”, cu titlul preluat din „Literatura și Arta”. Am aflat numărul de telefon de la nepoata scriitorului, Angela Turceac-Goma, profesoară de istorie la Liceul „Onisifor Ghibu”. Scriitorul mi-a spus la telefon: „Mi-i dor de Mana”. Tot ce găsim despre Goma păstrăm într-un fond special al Bibliotecii „A.Donici”. Când l-am chemat acasă, mi-a spus cu tristețe: „N-o să vin cât la putere sunt comuniștii.”

Leonid Popescu, verișor al lui Paul Goma, care locuiește în Chiștelnița: „Eu sunt feciorul fratelui [unchiului] lui Goma. Paul mai are un verișor – pe Ștefan Goma din Ciocâlteni – care n-a putut veni. Am scris istoria satului Chiștelnița, unde i-am dedicat câteva pagini și verișorului nostru.”

Gheorghe Vacaru, profesor la Școala Agricolă din Cucuruzeni: „Soția mea e verișoara lui Paul Goma. Mă mândresc că sunt ruda acestui mare scriitor.

Mă mândresc că sunt român,
Că am sângele de dac...
Dacă dau dușmani-n țară,
Gata-s să le vin de hac.”

“În continuare Gheorghe Vacaru a recitat câteva dintre poemele sale.

Vasile Șchiopu, directorul Casei de Cultură din Mana, a povestit despre călătoria sa la închisoarea de la Sighet, unde a fost închis și Paul Goma, transformată azi în muzeu. „În camera 44 am găsit trecut și

numele lui Paul Goma. „E de la mine din sat”, le spuneam ghizilor. Nu m-a crezut nici unul dintre ei, până nu le-am arătat pașaportul.”

Elevii de la Mana au prezentat în cadrul simpozionului un recital de poezie, interpretând și cântece patriotice: „De unde începe Țara”, „Moldova – vatră daco-romană”, „Cât trăim pe-acest pământ...”, „Am o casă printre ramuri”, „Sfântă lumină cerească”, „La mulți ani să trăiți” (dedicație lui P.Goma).

Bibliotecii sătești, care a organizat și expoziția „Un basarabean călător”, FDRM i-a făcut o donație de circa 300 de volume, multe dintre ele purtând semnătura lui Paul Goma, scriitorul de la Mana, București și Paris.”

Ștefan Codreanu

Nu m-am atins de text. L-am lăsat așa, cu micile lui inexactități, cu exagerările în laude, cu stângăciile minunate, cu parfumul limbii din... 1944 - am mai aflat o comparație:

“Ai fost rupt de sat, ca hrinca de la pâine”.

Basarabeni iștea: într-atât au fost ținuți-pe-loc (în istorie) de către bestiile rusești, încât s-au găvozdit în oralitate, am impresia că sunt cei mai poetici români (de pretutindeni, vorba cuiwa).

Marți 28 octombrie 2008

Alte zile de bălăceală în oboseala din care nu mai pot ieși, nu mai pot ieși.

Am primit mesaje de la Tatiana Ciobanu - căreia îi scrisesem, multumindu-i pentru organizarea discuțiilor în jurul **Artei Refugii**, în italiană;

De la Rodica Drăgan - mi-a trimis transcrierea monologului de la 16 noiembrie 2005 - îl lucrez;

De la Flori Bălănescu: mă anunță ca a trecut Tică Pessaroff pe acolo, sa ia ceva cărți;

De la Mihaela Moroșanu: mâine îmi va trimite coperta **Adamevei**.

Mi-a telefonat Frantz Pop, fiul lui Romulus (Bimbo) Pop, născut la Lătești. A murit Tereza, mama lor.

Dumnezeu să o odihnească.

Miercuri 29 octombrie 2008

Și nu mai ajung la mal cu **Scrîsuri 2...**

Joi 30 octombrie 2008

Uite că am ajuns! Am terminat **Scrîsuri 2**. 659 pagini.

NOIEMBRIE

Sâmbătă 1 noiembrie 2008

Filip mi-a instalat Jurnalul pe (și) octombrie, a preparat cele doua volume de **Scrîsuri** - pe cele destinate tiparului le-a trimis la București, urmează ca celelalte să fie instalate pe internet.

Rodica Drăgan mi-a trimis încă o parte de autointerviu.

Mă simt ceva mai bine. Vom vedea ce va urma.

Duminică 2 noiembrie 2008

Ziua aniversară a lui Filip: așa, pe la orele 11 (ora Bucureștiului).

Trag, în continuare, la **Scrîsuri 3**. Greu, greu.

Miercuri 5 noiembrie 2008

Am fost prins în zilele din urmă, notez acum:

- Ce mare națiune, americanii! Sub Bush deveniseră bananieri, acum, cu Obama datorită alegerii unui ne-alb, revin la cârma lumii (în sensul bun al cuvântului).

Însă măsura calității americanității de acum a dat-o, surpriză, McCain, învinsul în alegeri. Oricât de “tradițională” ar fi recu-noașterea victoriei adversarului, McCain mi-a apărut ca un cavalier.

Mă gândesc cu durere la “ai noștri”, românii: dacă-i iei pe fiecare în parte și pe toți laolaltă și îi scuturi, ce rezultă din “dialogurile” (sic) lor politice (sic-sic)? Tărățe, mătreață, stropi mărunți de salivă după care nu poți deduce cui aparține partitura: lui Băsescu? lui Tăriceanu? lui Boc? Securistului nerușinatos Voiculescu? Au odraslei prezidențiale, sărăcuța analfabeta? Sau poate nepoatei Noicăi Nicolai? Cu toții sunt profund, violent, urlător analfabeți și nu au măcar scuza că “provin din câmpul muncii”, ca pe timpuri?

Aceeași emisiune mătrețicolă și sonoră și malodorantă (bufeuri de poșircă produsă până și de aristocrata șampanie), aceeași submahalagească “esprimare”... Vai de limba română cotidiană! Vai de steaua noastră, miorițică!

- Ieri a fost pus pe site-ul editurii Curtea Veche “seria Paul Goma”, cu **Infarct**.

- A început o campanie propagandistică pro-mine, prin Cristian Bădiliță. A fost atât de avântat inițiatorul, încât din comunicat lipsea, la “destinatari”, chiar subiectul; ca să zic așa: eu... Simpatice, Bădiliță. Fiindcă e june și de nimeni nu depandă?

- Seara: aflu de la Flori Bălănescu:

Joi, 20 noiembrie, orele 18, la Gaudeamus, Curtea Veche va lansa Seria de autor Paul Goma.

Asta vine așa: tot într-un 20 noiembrie - dar... 1977 - am aterizat în Franța, de unde nu ne-am mai mișcat; 31 ani.

Las' să-mi mai fie și oleacă de mai- puțin-rău, că de foarte-rău mi s-a acrit.

Joi 6 noiembrie 2008

Am lăsat deocamdată lucrul la **Scrisuri 3**, să răsuflu puțin. Ajunsesem la capătul puterilor, nu-mi strică o pauză.

Dac-aș putea să nu fac... - corect: **să fac - nimica**.

Vineri 7 noiembrie 2008

A. Bădin publica pe blogul său o declarație a lui Havel în legătură cu Kundera:

“Un editorial semnat de Vaclav Havel în cotidianul spaniol *El Pais*. Subiectul: dezvaluirile din presa cehă despre colaborarea cu serviciile secrete comuniste cehe a lui Milan Kundera, celebrul scriitor, stabilit acum la Paris. Vaclav Havel își recunoaște chiar el însuși anumite vini, inclusiv vorbește fără a da prea multe detalii despre o notă informativă despre un coleg de celulă pe care a încercat astfel să îl salveze de la suicid. Într-un cuvânt, Havel îi ia apărarea lui Kundera. Un fragment din editorial în continuare:

"Si eu imi amintesc de epoca aceea. Imi aduc aminte mai ales de atmosfera de atunci. Este greu de explicat. Daca privesc spre trecut, de multe ori nu-l inteleg si ajung sa ma mir de mine insumi si chiar sa roses. De exemplu, cum puteam folosi termenul de "literatura socialista", daca stiam ca este o prostie, avand in vedere ca nu exista literatura socialista, sau capitalista si ca nici nu poate exista? Cum puteam sustine in public lucruri diferite de ceea ce gandeam? (...) Chiar ieri am revazut filmul Tobruk si mi-am pus aceeasi intrebare pentru a mia oara: as fi rezistat unei lupte adevarate? *Si in inchisoare m-am intrebat acelasi lucru: oare ce le-as fi spus, daca m-ar fi torturat fizic.* [cum să fie înțeleasă această frază: că el, Havel nu a fost “torturat fizic”? P.G.] Si pe de alta parte, oare ce vor crede tinerii istorici cand vor gasi o nota din care reiese ca am denuntat un prizonier? As putea sa le explic ca acest om vroia sa se sinucida si ca nu puteam face altceva pentru a-l salva decat asta, iar ei ar intelege si m-ar admira.

Complicata mea explicatie suplimentara ar ramane pentru totdeauna ascunsa intr-un loc intunecat, dupa stirea cumplita a tradarii mele. Este clar ceea ce vreau sa spun: chiar daca Milan Kundera s-ar fi dus la politie sa denunte un spion, fapt ce, dupa parerea mea, nu s-a intamplat, acest lucru ar trebui vazut - sau macar incercat - prin prisma acelei epoci. Nu trebuie sa fi fost comunist infocat sau fanatic pentru a face ceva de buna credinta, crezand prin aceasta se netezeste drumul spre o lume mai buna. Era suficient sa creada ca era o capcana pregatita pentru el sau pentru apropiatii sai, ori sa fie "aproape sigur" de aceasta. Cred ca nu s-a intamplat intr-un mod atat de stupid si nici nu s-a intamplat. Oricum ar fi fost, un lucru este evident: Milan Kundera, deja major, era cufundat intr-o lume kunderiana, de care stia sa se distanteze - ca persoana fizica - timp de ani. Ce inseamna atunci? Pentru mine, intre altele, urmatorul lucru: inainte de toate, sa cantarim bine ce va iesi din asta si daca corespunde caracterului nostru."

"Colaboarea cu serviciile secrete va ramane un subiect incins. Putem explica? Ii putem scuza pe unii si acuza pe altii? Exista un fir rosu pentru o demarcatie clara? La urma-urmei nu toti au turnat? Unii cu sarg, altii mai putin... Cum "contabilizam" turnatoria?"...

- comentează A. Bădin, deloc mai aproape de "subiect" decât jurnalistul spaniol, al cărui text a fost tradus în românește de același Bădin prin aproximatorisme românești detestabile - și dez-informatoare: "despre colaborarea cu *serviciile secrete comuniste cehe* a lui Milan Kundera", "s-ar fi dus la *politie* [sublinierile mele, P.G.] sa denunte un spion", ca și fraza finală a declarației lui Havel: "Pentru mine, între altele, urmatorul lucru: înainte de toate, sa cantarim bine ce va iesi din asta si daca corespunde caracterului nostru" - pe care nu am pătruns-o și dau vina pe jurnalistul spaniol dublat de A. Bădin.

Îmi amân plăcerea pentru atunci când voi da de intervenția lui Havel tradusă în franțuzește.

Am dat: Pe un blog francez:

"Pour ma part, je voudrais souligner la distinction entre deux types de réactions, issues des milieux intellectuels français et tchèques.

Alain-Gérard Slama, dans Le Figaro, et Bernard-Henri Levy, dans Le Point se déchaînent. Horreur absolue, les crétins des ombres s'en prennent à un écrivain ! Pour Slama, c'est la dictature de la transparence. Et dans un souffle d'asthmatique, notre roi de la chronique fait le lien entre les crimes du communisme et l'enquête sur DSK. « La transparence n'est autre chose que la réduction de l'être au paraître, en sorte que le comble de l'impudeur se trouve confondu avec le comble de la sincérité.»

"BHL lui a tout compris. Milan Kundera est admirable, et dans ces temps de médiocrité, il est interdit d'admirer : « J'observe cette très

basse époque qui a fait de « Défense d'admirer ! » son slogan le plus sonore et où règnent l'esprit de vengeance, le ressentiment, la haine infantile des écrivains et, au-delà, de tout ce qui est grand.

Ce qui me semble surtout, c'est que nos deux amis ont une grande difficulté à analyser le réel en dehors des codes fameux de leurs lumineuses pensées."

"Lisons plutôt Vaclav Havel. Entre Kundera et Havel, les deux figures de la culture tchèque, ce n'est pas le grand amour. L'un qui tourne la page de tout, explique que la littérature des dissidents glissent inévitablement vers la propagande, et ne veut exister qu'à travers ses romans. L'autre, qui s'engage, dans la dissidence et le post-communisme, défend la place de la culture dans l'action politique, gagne les élections, et conquiert la présidence.

"Vaclav Havel déplore cette publication, et apporte tout son soutien à Milan Kundera, par une très intéressante tribune dans Respekt. On lit entre autres :

"«Je pense que cela n'a pas eu lieu et n'a pas pu avoir lieu de manière aussi stupide. Même si Kundera est vraiment allé à la police pour annoncer qu'il y avait un espion quelque part, ce qui n'a pas eu lieu à mon avis, il faut essayer - au moins essayer - de le voir dans le contexte de l'époque». Rappelant qu'alors, beaucoup de dénonciations étaient motivées par la peur, il ajoute : « Un individu n'avait pas besoin d'être un communiste fanatique et passionné pour oeuvrer pour un monde meilleur en toute bonne foi. Il lui suffisait de redouter qu'on tende un piège, à lui ou à l'un de ses proches. » Et de conclure « **Chers jeunes historiens, soyez prudents dans votre appréciation de l'histoire. Vous vous exposez sinon, malgré votre bonne volonté, à plus de dommages que de profits, à l'instar de vos prédécesseurs (communistes).** [subl. mea, apăsată] Milan, restez au-dessus de tout ça ! Comme vous le savez sûrement, il arrive à l'homme dans sa vie des choses plus graves que des diffamations dans un journal. »

"Dans la même veine, celle de la raison, la réaction de l'écrivain Pavel Kohout qui souligne que « personne ne peut comprendre l'atrocité de cette époque s'il ne la pas connu », même s'il ajoute que lui « s'efforce depuis 40 ans de parler et d'écrire sur son passé communiste, ce que Milan Kundera n'a jamais fait ».

"Franchement, celui qui est né en 1956 en France, a bien de la chance de n'avoir pas été confronté aux périodes noires de l'histoire, ce qui doit le rendre modeste. Mais les analyses en noir et blanc, genre Slama ou BHL, c'est nul, et ce même pour Milan Kundera. Le bien et le mal, oui, mais en chacun, et très entremêlés."

Uf! Știam eu că francezii sunt agitați, adeseori nedrepti (prin partizanat - comunist, sionist), dar măcar... inteligenți.

Îndemnul adresat de Havel tinerilor istorici este valabil, desigur și pentru români. Numai că nici ai lui nici ai mei nu sunt dispuși să asculte, ba chiar ne iau la trei păzește:

«Da' cine ești tu, bă, de să-mi dai lecții de istorie a patriei?»
Atât că eu, obosit de moarte - și binișor descurajat de atâtea înfrângeri - nu mai am chef de a face liste de “istorici români”.

Am primit de la Curtea Veche pdf-ul și coperta **Gherlei**. Am dat BT-ul, ca să nu mai lungim boala.

Sâmbătă 8 noiembrie 2008

Aveam ceva de notat, rămas de ieri. Dar ce?

Luni 10 noiembrie 2008

Ieri și alaltăieri am făcut nimica. Am sărit de la una la alta. De pildă am recalibrat **Jurnal 2007**. Îl voi îngemăna cu **2008**, pentru o problematică editare în 2009.

Rodica Drăgan mi-a mai trimis o transcriere. Aseară, după ce mi-a expediat-o, strivită de oboseală, a mâncat o înghețată.

Ehei, înghețata: de multe ține ea loc, la casa fetei basarabence domiciliată în Marsilia...

Marți 11 noiembrie 2008

Ieri Flori Bălănescu a reușit să mute cărțile la Dl. Budișteanu. Îmi imaginez - de fapt: știu - cu câtă cheltuială de nervi, cu câtă trudă a făcut-o. I-am scris, i-am mulțumit - cu atâta rămâne.

Eu m-am împleticit cu corectarea transcrierilor trimise de Rodica Drăgan, cu continuarea corectării **Scrisuri-lor 3**, cu corectarea **Jurnalului 2007**. Cum ar veni: “Tot pe loc, pe loc, pe loc...”

Miercuri 12 noiembrie 2008

Să vedem ce brânză fac azi. Transcrierile mă nemulțumesc, mai bine le lăsam așa, ne-. Bănuiesc - în ciuda semnelor de din-contra - că nici Rodica Drăgan nu e mai caldă... Am s-o întreb, dar prevăd: va protesta, va zice că nu, că ea continuă...

Joi 13 noiembrie 2008

Ieri am pierdut timpul; de cum m-am trezit, am introdus în **Scrisuri 3** și “Dialog...” După ce l-am calibrat, corectat, mi-am dat seama că nu este bine ce am făcut. Seara, destul de târziu, am

eliminat “Dialogul...” Și ce bine am făcut! M-am simțit ușurat: evitasem să comit o prostie - și un furt: “Dialogul...” nu este al meu, ci al nostru. Nu mai observ că, totuși, îl introdusesem într-un volum al meu, semnat numai de mine... Bine că măcar în ceasul al *n*-lea m-am trezit și am reparat (trăiasca ordinară: n-a rămas urmă din rătăcirea mea, doar această însemnare în Jurnal).

Va trebui să înjgheb două-trei fraze de citit la “lansare”...

Vineri 14 noiembrie 2008

În jurul nostru: ceață, tristețe, nu-se-mai-vad-malurile. În acest peisaj uman de noiembrie, mă simt vinovat că eu... nu sunt ca ei. Nu sunt - de astă dată, fiindcă altele mă croiau și pe mine cu bâta după ceafă. Se vede că în această neputință generală nu pot nici eu să scriu două-trei propozițiuni pentru lansarea colecției.

Știu: va trebui să fie scurtă (și cuprinzătoare). Știu, știu, dar ce fac cu știința? Poate că abia în ajun îmi va veni lumina.

Luni 17 noiembrie 2008

Ieri am început textul de autoprezentare. Urgent să-l termin azi.

Marți 18 noiembrie 2008

Azi am făcut un alt text pentru Gaudeamus: în loc de inițialele cinci pagini: una singură - de mirare la un grafoman ca mine.

“Tată-mă în 20 noiembrie (2008).

Încă o aniversare: la 20 noiembrie 1977, cu soția și copilul ajunseseam la Paris. Au trecut 31 ani de exil. Nu ne-am mai întors acasă și așa cum presimțisem în seara de 25 decembrie 1989, pe platoul canalului francez de televiziune 5, România, țara mai a mea decât a Iliștilor, Constantineștilor, Băseștilor a devenit ne-țara-mea, ne-România.

Exilul - între 1977 și decembrie 1989 - nu mi-a fost tragic, în ciuda unor evenimente violente: tentative de asasinat, de otrăvire, de răpire a copilului. Însă nu fusesem rupt de țară, de oameni, de aer: le luasem pe toate cu mine în traistă, odată cu limba;

Exilul a început a-mi fi greu începând din seara de 25 decembrie 1989, când pe platoul canalului de televiziune 5 am înțeles cu stupoare, cu durere: “revoluția” fusese o mizerabilă lovitură de stat, rusească, iar statul nu-și schimbase natura, doar uniforma: acum se purta cu epoleții albaștri pe dinăuntru.

Prima variantă a acestui text a ieșit prea lungă; povestea, în lungiș, în curmeziș povestea cărților mele în românește, începînd din 1990: retrase din librării, trimise la topit, ignorate de critica, atacate în formații de luptă, găsite, crescendo: proaste; calomnioase; antisemite.

Ceastălaltă variantă va ieși prea scurtă: stăpînindu-mi (cu greu) limbuța, voi comunica:

Editura Curtea Veche, prin directorul său Grigore Arsene m-a primit cu o serie de autor din care, iată, sunt prezentate aici-acum: **Infarct, Adameva și Gherla-Lătesti**, urmînd ca în 2009 să apară **Scrisuri 1-2-3**, o nouă și corectă ediție din **Culoarea curcubeului** și poate **Jurnale 2007, 2008**.

Sunt un autor fericit.

Fericitati-mă, prieteni, chiar de ați rămas puțini.

La rîndul meu vă fericit pentru că ați fost martorii acestui nou-debut al meu, la 73 ani.

Paul Goma”

Ce-mi văd ochii, în *Ziua* de marți 17 noiembrie 2008? Asta:

“Sectia pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a hotarat, la data de 30 octombrie, detasarea lui Mihai Eduard Ilie, procuror la Parchetul General, in cadrul Ministerului Justitiei, pe o perioada de un an, relateaza Ziare.com. Hotararea de detasare a magistratului a inceput cu data de 10 noiembrie. Mihai Eduard Ilie a fost procurorul care, in iunie 2005, a dat solutia de neincepere a urmariri penale pentru tortionarul Nicolae Plesita, fost general de Securitate.[*însă, mai înainte tovarășul m-a declarat pe mine... mort*] Plesita a povestit la un post de televiziune metodele de tortura si de suprimare a opozantilor politici aplicate de el pe vremea cand activa ca ofiter de Securitate. Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a sesizat Parchetul General cu o plangere penala, aratand ca Plesita a recunoscut ca a incalcat grav drepturile fundamentale ale omului. Plangerea a fost repartizata procurorului Ilie a sustinut ca "din continutul inregistrarii rezulta ca nu sunt intrunite elementele constitutive ale infractiunilor sesizate".

In plus, *acelasi procuror sustinea ca marturisirile fostului tortionar nu au valoare de probe la dosar, deoarece dialogul purtat la televizor intre Plesita si realizatorul emisiunii "a avut ca punct de pornire memoriile celui dintai"* (subl. mea), se arata in rezolutia de neincepere a urmaririi penale semnata de magistratul Mihai Eduard Ilie.”

Stăm bine, stăm bine. Restaurația bolșevică este în toi.

Cum altfel dacă până și “Virgil”, șogorul lui Coposu, scoțînd el o carte de “amintiri” (care, dintre amintiri, au fost amintite: nr. 7, nr. 27, nr. 2?, sau niciuna?), comunică boilor de români

“adevărul-adevărat”:

Chestia din decembrie 1989 nu a fost revoluție, ci lovituție, vorba lui Luca Pițu, lovitură de stat pusă la cale de ruși, americani, israelieni (dar nu și unguri - cum așa?, să lipsească ungurii din Istoria României? *Joooi...*). Drept care, iată, nu mă simt deposedat, furat de... adevărul rostit, în prima zi lucrătoare din ianuarie 1990, când mersesem cu un braț de exemplare proaspete din **Arta refugii**, varianta franceză, să le dau cu dedicație prietenilor de la Europa liberă... Și cum, văzîndu-mă, Monica Lovinescu mă întîmpinase din celălalt capăt al coridorului, strigînd ca la un meeting - mai lipsea pumnul înălțat - că Revoluția Noastră Românească (majusculele sunt contribuția mea, abuzivă, la transcriere) nu este un putch rusesc, cum susține Paul Goma și celălalt basarabean, Victor Lupan!

Nu, atunci - la două săptămîni după eveniment - Revoluția Românească era Revoluție. Și Românească. Și a Noastră. Iar doi intruși, doi trădători de neam - ca toți basarabenii - susțineau ca este făcătură rusească! Blasfemie! Iar după 20 ani (nu a fost aluzie la astrologul Brucă), Virgil-Cap-de-Purcîl, șogorul Seniorului, numit și Profesorul, de parcă în viața lui curată de securist împruțit nu ar fi mâncat căcat, ci doar salată de petale de trandafiri, ne explică Dânsul care este adevărul-adevărat în istoria abia traficată de Roller II (dealtfel și de Tismăneanu II), Vladimir.

Cum să combați asemenea falsuri, minciuni, traficări ale adevărului, când nu ai pe cine te rezema ? Doar n-o să-l iei tovarăș de baricadă pe Liiceanu - cel care încă din “preistoria restaurației comuniste”, la câteva săptămîni după Evenimentul din decembrie 1989, îi adunase pe câțiva oameni bine aleși: trei dintre ei făcuseră pușcărie: Filipescu, Andreescu, Doina Cornea, ceilalți făcuseră temniță crâncenă prin cultură - iertare, am vrut să spun: rezistență - în frunte cu hoitarul șef: filosoful-cel-mai-tînăr-la-români (așa a rămas și la vârsta de azi: aproape 70 ani), convocatorul la o reuniune a GDS, operă nesemnată a lui Pavel Cîmpeanu și a lui Brucan, în care invitat de onoare era un oarecare tâlhăraș de drumul mare - ‘hăraș, dar el supraveghease “Procesul Ceaușeștilor”, drept care toată intelectualimea adunată acolo - și Doina Cornea! - i se adresau cu “**Domnul Măgureanu**” - băga-l-aș; băga-i-aș, de lingători de obială securistă...

Miercuri 19 noiembrie 2008

Nicio aniversare, azi? Nu sunt în stare să caut în memorie, în calendarele scrise.

De vreo săptămână, zece zile parcă aş fi ieşit din timp, nu mai am repere după care să judec trecerea, netrecerea lui. Mă întreb cu linişte dacă nu voi fi ajuns la terminus, acolo unde «Toată lumea coboară!», or cum, pentru mine, toată-lumea sunt eu... Da, da, asta trebuie să fie. Primesc semne că ne apropiem de “coborîre” şi nu-mi face nici cald nici rece. Vorba lozincilor călăuzitoare din cărţile lui Ilf şi Petrov: «Ți-ai terminat treaba? Pleacă!»

Plec, plec, doar să-mi şterg picioarele, în prag. Să mi le curăţ, ca să trec cu încălţăminte curată de aici - dincolo; din înăuntru - afară, oriunde. Fiind *aici*-ul murdar. Şi nu se cade să mut mizeria aici-ului dincolo. Măcar atât.

Plec, plec, ce atâta grabă? Dacă eu sunt calm, liniştit, mulţumit... Zic “mulţumit”, ca să nu mă plâng ca nu apucasem să fac aia, aialaltă. M-am toot văicărit cât am (toot) trăit. Peste 73 de ani, vorba celuia: “o viaţă de om”.

Plec, plec, nu mă mai îndemnaţi să mă grăbesc. Şi dacă nu mă grăbesc, locul cui nu-l liberez? Şi dacă liberez locul cela (numerotatul) ce minune are să se petreacă pe meleag?, bine: - leaguri?

Iată, eu plec - în cele din urmă..., potrivit gândirii de călţi a lui N. Manolescu. Numai că eu, așa cum (nu) mă vedeţi, chiar de nu las - “pentru generațiile viitoare” - un monument-al-literaturii, nu mă duc fără a fi lăsat în nisipul de la marginea mării o dâră scrisă cu un băţ: “Pe aici a trecut şi...” Cutare. Nu sunt sigur că valul/ care bate malul nu va acoperi, şterge şi acea urmă. Deloc nu sunt sigur, însă eu voi pleca, neîncruntat, nesupărat (că n-am făcut, aici, ce-aş fi putut face - dacă...). Vor rămâne, nu vor rămâne cărţile mele - vorba celuia: “Vom muri şi vom vedea”, însă durerea mea va fi mult mai... puţin dureroasă decât a “colegilor”; a “confraţilor”; a celorlalţi scriitori români.

Fiindcă e nu am avut existenţă de scriitor român: (...)

De atunci lucrurile au fost... limpezi (din punctul de vedere al interzicătorilor, ca şi în “holocaustologie” acuzatorii nu se simt obligaţi să dovedească, ei, acuzaţia) - pentru mine: eram dat afară, expulzat, alungat din turma *lor* (cu legile ei, căcăcicole), dar, fără a fi cooptat în altă turmă - eram editat în limbi străine, la case de editură celebre: Gallimard, Suhrkamp, Rizzolli... Ce pretenţii mai aveam?

Din nefericire eu nu formulam “pretenţii”, ci revendicam drepturi - dar cu cine să dialoghezi? Până şi Mazilescu îmi zicea să-mi văd de drum, să nu angajez dialoguri cu câinii care latră - “fiindcă ei nu scriu poezie...”

De ce am scris o atât de... lungă bibliografie?

Pentru ca mâine, 20 noiembrie 2008, la Gaudeamus, va fi lansată seria de autor Paul Goma: **Infarct**, **Adameva** și **Gherla-Lătesti**.

Joi 20 noiembrie 2008

Au fost lansate și ale mele, trei. Înseamnă ca s-a spart ghinionul? Sau doar s-a mutat, mai încolo?

Mâine, odihnit le voi scrie: lui Bădiliță, lui Grigore Arsene, Mihaelei Moroșanu, Floarei Bălănescu. De mulțămită.

Mi-a scris Mihai Ciucanu că la lansare a vorbit despre mine și Courtois. De bine! Dar cum de i-au dat bilet de voie Liiceanu, Blandiana, Berindei, nu doar sa participe la lansarea cărților mele, dar să-l vorbească pe autor de bine? Unde ne trezim, *camarades*? Alte semne de la prieteni? Nimic.

Vineri 21 noiembrie 2008

Azi, la 9,30 mi-a parvenit un scurt mesaj de la Flori Bălănescu, în care mă anunță ca spre sfârșitul zilei are să-mi scrie mai mult.

Desigur, ziua de ieri mi-a fost extrem de grea: în afară de junele M. Ciucanu nici un semn de la cei implicați în lansare, fie redactori, fie participanți. Nu am așteptat nimic de la cei absenți, ci de la cei prezenți, or ei, după ce și-au zis zicerea, istoviți, au plecat la o bodegă.

«Păi dacă și tu, maică: te-ai apucat să mori chiar acum, “cu-ocazia”».

Rolul înțelepteii babe este jucat de procurorul Eduard Ilie, el l-a scos din cauză pe Pleșiță.

La prânz mi-au sosit de la București două pachete, conținând 15 exemplare din **Infarct** - drepturile de autor. Bucurie.

Aflu misterul prezenței lui Courtois la prezentarea celor trei cărți ale mele - teoretic și a “Seriei Paul Goma” (uite, nu-mi vine de loc să-i zic “lansare”). D-na Ana Țuțuianu mi-a telefonat: conducându-l pe Courtois de la o lansare la alta (acelea cu adevărat lansări), ajungând în dreptul standului Curtea Veche, l-a întrebat dacă nu ar fi dispus (ori de-a dreptul propus) să spună câteva cuvinte despre Paul Goma. Courtois a acceptat, a luat microfonul și a vorbit... De bine! Din înregistrările video făcute de Dumitru Ungureanu, reiese că m-a prezentat ultraelogios. Ori

a uitat el conflictele noastre dinainte de 1989, ori Blandienii nu mai exercită controlul... nederapat asupra lui.

Iată cum o întâmplare poate deveni... determina(toare)antă.

Duminică 23 noiembrie 2008

Nu voi mai scrie "ficție" - de ce? Pentru ca în ficții risc să mă repet și dacă a doua oară e bine, chiar a treia, a patru oară nu mai este bine... Deci nu mai făcăm; nu mai ficționăm. Ne ținem de corectări, revizuiți ale textelor deja scrise.

Cam târzie hotărârea. Dar mai bine mai târziu decât... mai...

Ieri - tot așteptând semne de viață de la Gaudeamus am redus **Scrîsuri**-le de la 3 volume la 2 : 900 și 800 pagini. Credeam că am făcut bine. Ei, bine, nu bine am făcut. Trebuia să le las așa: în 3.

Ora 12,15: primii fulgi la Paris. Vreo 12.

Luni 24 noiembrie 2008

Se va fi observat: nu mai atrag atenția asupra cutărei "aniversări", mai ales în această lună, noiembrie ciuruită de aniversări.

Poate fiindcă nu mi le mai amintesc; sau le încurc... Poate fiindcă m-am săturat de ele, "aniversările".

Un articol despre Liviu Librescu în care sunt corectate multe din antisimetizările cretine ale holocaustologilor de serviciu apărute imediat după moartea sa:

Liviu Librescu - vărul meu - un erou al românilor, evreilor și americanilor, de Emil SIMIU

(Material propus pentru publicare la data de: 2-11-2008 de Stefan N. MAIER)

Liviu Librescu: modestie, integritate, toleranță, eroism

Pe varul meu primar Liviu l-am întâlnit prima oară în 1941, când a petrecut câteva zile (sau săptămâni?) la noi acasă la București; apoi, în 1951, la Ploiești, unde locuiau părinții lui; pe la sfârșitul anilor '50 la mare, unde faceam partide masive de înot în larg cu el, Guido Drimer (Ghedeon Dagan), Ernest Larisch, și alți colegi și prieteni; la el acasă, în str. Caderea Bastilei (fosta str. Cometa) la București, când el lucra la institutul de cercetări de mecanică aplicată al Academiei RPR din str. Constantin Mille și eu lucram la Proiect-București; la mine acasă la Washington; la Virginia Tech și la el acasă în Blacksburg, unde i-am cunoscut pe soția lui, Marilena, și pe unul din băieții lui; la bar-mitva fiului meu; și la diverse conferințe.

Am corespondat cu el sporadic după ce parasistem România iar el

se afla inca acolo, dupa imigrarea lui in Israel, si in ultimii 20 de ani in timpul carora a fost profesor la VPI, pana foarte de curand.

Potrivit obiceiului evreiesc, Liviu a fost numit dupa Levy Finkelstein, bunicul din partea mamei lui, Mina. Familia ei a imigrat in Romania din Galicia in anii 1860. Inaintasii din partea tatalui au trait in Romania de mai multe generatii. Liviu a apartinut primei generatii de evrei care, dupa primul razboi mondial, au fost automat recunoscuti ca cetateni romani. A fost mandru de cultura bogata a tarii lui natale, care a produs mari scriitori, artisti si oameni de stiinta, printre care si Elie Carafoli, mentorul lui Liviu la Institutul de cercetari stiintifice al Academiei Romane. In cursul anilor petrecuti in Israel si in Statele Unite a continuat sa mentina relatii excelente cu colegii si prietenii lui din Romania.

Victimă a fasciștilor și comuniștilor

Tatal lui Liviu, Izidor, avocat, a fost exclus din barou in 1940 si, dupa cum mi-a relatat verisoara noastra Livia, in 1941 a fost deportat in Transnistria. Liviu si mama lui au gasit refugiu in cadrul familiei, la Focsani, unde au suferit mari privatiuni. Ca majoritatea evreilor regateni, au scapat de consecintele cele mai grave ale politicii antisemite a statului roman, moderata intr-o anumita masura dupa infrangerea nazistilor la Stalingrad, cand autoritatile romane au inceput sa caute o cale pentru a iesi din alianta cu Hitler. (subl mea; P.G.)

Lovitura de stat a Regelui Mihai dela 23 August 1944 a deschis o era de libertati si sperante. Tatal lui Liviu a devenit activ in politica, fiind membru al Partidului National Liberal al lui Gheorghe Tatarascu. Dar situatia politica s-a deteriorat rapid, comunistii au preluat efectiv puterea, si numai talentul lui stralucit i-a ingaduit lui Liviu sa-si continue studiile care ii fusesera periclitate de "originea sociala nesanatoasa," formula care-i desemna pe copiii din clasele mijlocii sau prospere. Viata i-a devenit din nou grea. Camera in care locuia era neincalzita iernile, dar asta nu l-a impiedicat sa lucreze noptile tarziu - si cu ce rezultate! Cand faimosul matematician sovietic Goldenweiser i-a scris pentru a-i cere sfatul intr-o problema pe care Liviu, inca tanar cercetator, reusise sa o rezolve, bucuria i-a fost nemarginita. Munca perseverenta, si increderea in posibilitatile lui deosebite, l-au sustinut si i-au permis sa-si continue activitatea stiintifica, desi gasea inabusitoare existenta sub regimul comunist, cu teroarea si minciunile lui.

Inventiv si prolific, prestigiul lui de savant a sporit neincetat. A reusit sa trimita clandestin in strainatate manuscrisul primei lui carti pe care a publicat-o in Olanda. Ca urmare a unei scurte perioade de relaxare politica, i s-a acordat Premiul Traian Vuia al Academiei Romane. Dar conditiile de viata sub regimul Ceausescu au devenit intolerabile si a emigrat cu familia in Israel, dupa ce a avut de suferit obisnuitele masuri represive ce se luau atunci impotriva majoritatii evreilor ce solicitau viza de iesire.

Un dascăl pasionat

Liviu a devenit profesor la Universitatea Tel Aviv si dupa cativa ani a acceptat un post la Virginia Tech, care i-a asigurat largi posibili-

tati de cercetare in domeniile lui de activitate, cu sponsorizarea in primul rand a agentiei spatiale americane NASA. Profesorii dela Virginia Tech au dreptul -- de care Liviu a profitat -- de a lucra fara limita de varsta.

Inteligent si tolerant, Liviu a fost mai mult decat un savant de clasa mondiala. Il pasionau literatura si istoria, si era iubitor si cunosctor de muzica clasica. A fost co-semnatar al apelului adresat Institutiei "Yad Vashem", care a dus la acordarea in 1993 a titlului de Dreapta intre Popoare Reginei Mama Elena. S-a bucurat de consideratia colegilor, colaboratorilor, studentilor si prietenilor, indiferent de unde proveneau. Colegii de la Virginia Tech, inclusiv colegi palestinieni cu care a avut legaturi prietenesti, l-au iubit si respectat.

A fost profund evreu, desi secular, si copiii lui, care traiesc in Israel, unde li s-a alaturat si sotia lui, sunt israelieni cu trup si suflet. In ciuda persecutiilor pe care le-au suferit in timpul celui de-al doilea razboi mondial si a persistentei antisemitismului in anumite cercuri din Romania, Liviu nu si-a pierdut niciodata gratitudinea pentru ceea ce datoreaza culturii Romaniei - care, impreuna cu mostenirea lui evreiasca, l-a format.

Moartea lui absurda este o lovitura grea pentru toti cei ce i-au cunoscut si apreciat intelectul exceptional, bunatatea si caracterul.

N.Red. Acest articolul al inginerului Emil Simiu, care trăiește și lucrează la Washington DC, a fost publicat inițial în publicația ISRO-Press, editată de Uli Văluoreanu <http://www.isro-press.net/Portal/>, în aprilie 2007, în urma uciderii lui Liviu Librescu de studentul care a masacrat zeci de persoane în campusul Universității Virginia Tech. Liviu Librescu a salvat, prin sacrificiul vieții sale, viețile mai multor studenți care au putut să fugă de ucigașul maniac. Publicăm acest articol pentru a contribui la păstrarea memoriei acestui om modest, dar excepțional, să fie păstrată, în vremuri în care criminali genocidari sunt ridicați în slăvi în România, chiar dacă nu oficial.

Marți 25 noiembrie 2008

(Nu înțeleg de ce, de vreo două săptămâni îmi pleacă degetele pe clavier cu intenția de a scrie: "2005").

Lucrez în continuare la **Scrîsurî**. Azi îi voi scrie lui Gr. Arsene propunerile pentru 2009.

Vesti ne-bune de la editura. Zic: să nu ne grabim.

Miercuri 26 noiembrie 2008

Somn zbuciumat. Din cauza bănuielilor că editura...

Așa sunt eu: bănuitor.

Joi 27 noiembrie 2008

Ieri am terminat ultima (?) corectare a **Scrisurilor**. Azi - sau mâine - le va prepara pentru trimitere la editură.

Le-am scris D-nelor Bălănescu și Moroșanu.

Magda URSACHE

Singurătatea insurgentului de cursă lungă

„Sînt întîmplător scriitor. Acel animal care povestește ce știe, chiar dacă uneori nu știe ce povestește”

Paul Goma”

E-n gena noastră, a românilor, să ne disprețuim (cînd nu le ignorăm) valorile. *Noi*, ni se tot repetă, *n-avem!**) N-avem un Soljenițin, un Havel, un Kundera, un Lech Walesa. Ba avem, avem un Goma. Fără să fi colaborat cu serviciile de informații externe (în arhiva CNSAS, sînt 43 de volume demonstrînd că „Bărbosul”, „Gom”, „Grama”, toți trei într-unul, Paul Goma, a rezistat aparatului represiv al Securității), fără să se fi lăsat medaliat postsocialist de varii președinți. Goma e mai singur decît Soljenițin, pe care Putin l-a gratificat cu onoruri. Datorită lui și numai lui, am ajuns la normalitatea curajului. România n-a fost marea absentă (primul disident anticomunist e, totuși, un român: Panait Istrati) din disidența estică, așa cum observa, în 1978, Monica Lovinescu. Insurgentul Goma, numai el, s-a solidarizat în '77 cu Charta cehilor și slovacilor:

„Încerc și eu cum pot să împiedic oprimarea”; „Ah, dacă am fi fost măcar trei... Dar sînt singur, singur de tot”.

Nu vrem să ieșim la interval cu un mare scriitor, avînd *opera magna*, dar și coloană vertebrală de oponent deloc pașnic al comunismului. Sînt două state românești pe hartă, însă Goma nu-i cetățean al niciunuia dintre v-aduc aminte...

ele. „De la comunism înapoi, spunea că amărăciune Th. Codreanu, nu mai poți fi român decît fugind din România, izolat și batjocorit ca Paul Goma („Bucovina literară”, nr. 10, oct. 2008). E pe atît de necrezut, pe atît de incalificabil, dar Goma are același statut de refugiat politic. Nu i s-a restituit cetățenia furată. „Păi cînd mi s-a luat, mi s-a luat la cerea mea?”, îi replică Marianeî Sipoș în interviul din 17 februarie '98 (**Destinul unui disident: Paul Goma**, editura Universal Dalsi, 2005). Nici Uniunea Scriitorilor nu s-a grăbit să-l reprimească (a fost eliminat din Asociația bucureșteană cînd era sub stare de arest, în 13 aprilie 1977) în rîndurile din ce în ce mai dese, ba i s-a spus chiar „adio, domnule Goma”, de parc-ar fi murit. Doar Nicolae Breban a recunoscut că Goma a fost mal-tratat de co-breslași, lăsat fără susținere în starea de opozant:

„Noi n-am făcut nimic să-l apărăm pe Goma”.

Știm acum, există documentul (Plan de măsuri, din 17 martie 1977) că Securitatea a ordonat ca Goma să fie subapreciat, ignorat,

discreditat ca scriitor, pentru ca „mișcarea Goma” să fie, la rîndul ei, subapreciată, ignorată, discreditată. Popescu-Dumnezeu, președinte al Consiliului Culturii, i-a spus (martor D. Ghișe, adjunct) că romanele nu-i apar nu din motive politice, ci din cauza „slabei calități estetice”, idee preluată și augmentată. Eugen Barbu i-a aplicat eticheta „scriitor fără cărți”. *O avea coloană vertebrală, dar n-are talent dom'le, nu reprezintă nimic, e un scriitor mediocru, autor de texte nonliterare.*

Am citit fragmente din **Camera de alături**, debutul din 1968, tîrziu, într-un număr al revistei „Amfitrion” (redactor Mihai Rogobete) și m-a uluit talentul atît de evident, atît de surprinzător încă de la prima carte. Retrasă din bibliotecă. Securitatea (sarcină trasată) intervenea, prin corpul nostru diplomatic, să „convingă” editurile străine să nu-l publice pe Goma. Numai că talentul său fenomenal a răzbit. În „Le Monde” din 9 martie '79, Eugen Ionescu îl declara *Un Soljenitîn român*.

Spune istoricul și publicistul Andrei Vartic, o cruce de basarabean care crede în omul din Belleville: „Cine-l neagă pe Goma, nu întîmplător îl neagă și pe Eminescu”.

După o vreme, s-a mai stins obiecția de-a dreptul neroadă a lipsei talentului. Mi-o explic prin invidia – urît sentiment – confrăților: puțini au statut de scriitor intransigent, care spune *nu* la tot ce e comestibil. Din contră, inteligența noastră a oferit exemple strălucite de adaptare: a mîncat în *ancien régime* pîine de aur, papă bine și-acum, *gire-vent* fiind cel mai blînd calificativ. Cea mai tranșantă e dihotomia propusă de Dan C. Mihăilescu: lichele-nelichele. Scriitorincii (mulțumesc, Dan C.!) n-au mai fost constrînși, ca-n epoca Dej-Ceaușescu, să servească politicul, dar se constrîng ei înșiși – cai de rasă în manejul familiei Băsescu – să ne demonstreze carisma președintelui, chit că „farmecul” e populism ieftin, iar „curajul” e grobianism.

După ce lipsa talentului a fost contrazisă decis (exemplele care-mi vin în minte: Ileana Mălăncioiu și Tatiana Slama-Cazacu, Gh. Grigurcu, Marian Popa, Dan C. Mihăilescu, Luca Pițu, Virgil Podoabă, Ion Bogdan Lefter, Ruxandra Cesereanu, Ovidiu Pecican, Petru Ursache, Cristian Bădiliță, O. Nimigean, chiar dacă unii și-au manifestat mai apoi dez-gustul literar), lui Goma i s-a adus o acuzație și mai gravă, și mai periculoasă: antisemitism. Din nou, nu s-a lăsat înfricoșat. N-a ezitat să considere închisoarea din Pitești și lagărul din Auschwitz un binom sîngeros. Goma e simbolul opoziției integrale, revoltei integrale (i-a cerut lui Ceaușescu, în bătaie de joc, să susțină Charta '77, dacă nu se teme de Securitate), dar și al adevărului integral, bazat pe document răs-verificat (ca-n **Săptămîna roșie**).

De ce este Paul Goma mereu culpabilizat? Simplu. Pentru că memoria lui e teribil de inconfortabilă pentru toți cei care încearcă rescrieri curriculare, eludînd, eludînd... *Autoamnezierea* e cuvîntul lui Goma. Inconfortabile sînt și amintirile de „repatriat” în România după „întoarcerea armelor”, și amintirile de student la Școala de literatură din Șoseaua Kiselleff, în crunta perioadă proletcultă, dar mai ales memoriile carcerale. Adevărurile lui sînt al naibii de incomode și pen-

tru torționarii pușcăriilor comuniste, și pentru „nepoții gornistului”, și pentru intelectualii noștri subțiri, dar semianalfabeți moral. Și-mi vine în minte exemplul lui Paler din Scrisori imagine: Seneca a acceptat să-l consilieze pe Nero ca să fie mai mic numărul crimelor? Da, dar în felul acesta crima s-a produs cu acceptul filosofului.

Constant *păgubantic* (e vocabula lui, de *vrăjitor al cuvântului*, cum îl numește Ion Bogdan Lefter), Goma nu se dezmente vreodată ca opozant ceaușesc (a inițiat protestul din '77 izolat, ca și cum ar fi fost mișcarea Goma pentru drepturile lui Goma, nu ale omului), iliesc, emilconstantinesc, bășesc. Iată de ce nu m-a contrariat faptul că nu Goma, ci Tismăneanu Apostatul avea să „raporteze” în Procesul Comunismului.

„Viața mea este memorie”, spune răspicat prozatorul, sfătuiindu-ne să nu ne așternem pe iertare-uitare. Am trecut, după acel 23 august, pe care sîntem gata să-l sărbătorim iarăși, printr-o perioadă de luptă contra aducerii aminte: ni s-au interzis hărți și fotografii de familie, ni s-au cenzurat biblioteci. „Epurarea părea opera unui nebun”, opinează Alex Ștefănescu. Ba nu, țintele erau precise: istoria, religia, limba română. Goma plasează Biblioteca, „memorial al tuturor cărților arse, distruse”, într-o Românie Utopică, avînd capitala la Histria. Izbăvirea e re-memorarea corectă, vie, ca-n titlul lui Liviu Ioan Stoiciu, *Cînd memoria va reveni*, CR, 1985. Or, noi am trecut de la Roller 1 la Roller 2, *facultatea memoriei*, cea complexă, de care vorbea Eco („să-ți amintești e o muncă, nu e un lux”) rămînînd necultivată. Mă întreb și vă întreb: o fi răzbatînd adevărul la suprafață, dar de ce nu-l ajutăm să răzbată mai repede? Ne pregătim cumva un „viitor amneziant”, cum avertizează, *basso ostinato*, Goma?

„Este necesar (îl citez pe Bujor Nedelcovici, Paris, 12 februarie 2005) să țipăm în deșert, chiar dacă nu mai avem glas și uneori și senzația că și deșertul a dispărut”. Altfel, vom deveni „o țară întreagă de piteștizați”, lipsiți de vestigiile neamului, de cutumă, barbarizînd într-o stricălimbă penibilă.

Minciuna n-are mereu picioarele scurte; ține și la drum lung și cazul Goma îmi întărește afirmația. Scriam, într-un articol din „Acolada” de august 2008, că „a aborda normal *scrisurile* lui Goma ar fi, într-adevăr, un semn de intrare în normalitate”. Dacă ar fi după mine, i-aș lansa cărțile în toate școlile, ca tentativă de-a ține piept uitării.

Seria de autor Paul Goma (editor Grigore Arsene, Curtea Veche, începută cu **Infarct, Adameva, Gherla-Lătești**, redactor Flori Bălănescu) mi s-a părut un astfel de semn al intrării în normalitate. Din păcate, am participat la o lansare ferită de ochii și de pixul presei. Vorba lui Arghezi, *pe dedesubt*. Mass media au tăcut. O lansare nefirească, pentru că nefiresc este ca scriitorii importanți ai momentului să fi lipsit de la eveniment.

Sînt mîndră că există scriitorul român Paul Goma, m-a onorat invitația redactorului de serie Flori Bălănescu să vorbesc alături de Stéphane Courtois și Gabriel Pleșea („Goma are și talent și curaj”, a

punctat Pleșea), însă trebuie să constat că singurătatea intransigentului de cursă lungă rămîne aceeași. Sertarele cu aplauze, publicitatea cu bannere sînt pentru alții.

Dar i-a oferit România ceva lui Goma după '90? Un minister, o ambasadă, o editură? Candidatura din '96 la președinție nu i-a fost susținută de nici un partid politic. Măcar revoluționarii să-l fi declarat membru de onoare. Paul Goma i-a chemat în judecată pe anchetatorii și pe torționarii lui de-a surda, justiția nu i-a făcut dreptate. Pesemne nu a uitat că Paul Goma a încălcat HCM-ul din '66, care nu permitea scriitorului să-și publice în străinătate cărțile și că a apărut la Suhrkamp cu **Ostinato**, dînd mult de furcă „forurilor” socialiste. Goma nu l-a ascultat pe Dumitru Popescu la fel ca pe Dumnezeu. I-a urît pe politrucii, de la Leonte Răutu la Ghișe. Dar a fost cineva de față, din Comisia Tismăneanu, la lansarea din 20 noiembrie 2008? N-a fost. Cumva „decomunizatorul” Băsescu? Nu l-am văzut nici pe Ticu Dumitrescu, nici pe Marius Oprea, nici pe Stelian Tănase, nici pe Ruxandra Cesereanu. Lipsea expertul prim în comunism, Vl. Tismăneanu. Ar fi fost posibil, cum merg lucrurile, să apară în public însuși gen. Pleșiță, să se laude că l-a bătut pe Goma la Rahova, în '77, repetînd ce-a spus la OTV, în 2005. Că a vrut atunci să-l ajute să-și corijeze „poziția nepatriotică”. Or, Securitatea trata cu *aconitină* astfel de poziții ostile socialismului, cînd nu le critica tovarășește, cu pumnul și cu palma.

Nu mă așteptam să fie prezenți scriitorii (mă rog, supraviețuitorii) care s-au manifestat în '77 contra lui Goma, nici cei care au semnat eliminarea din Asociația Scriitorilor din București. Nu erau să vină Al. Florian, fiul marxistului Radu Florian, care a atacat dur **Săptămîna roșie**, nici Cristian Tudor Popescu, pentru care Goma e... Gomora.

„Aș interveni, mi-a spus Petru Ursache, dacă e neapărat necesar, dar după Marcel Petrișor și LIS. Lansare Goma fără LIS, imposibil!”. Cine știe, i-am răspuns, poate că Editura Curtea Veche vrea să acrediteze ideea lui Nicolae Turtureanu, lansată în „Ziarul de Iași”, că Liviu Ioan Stoiciu „vorbește singur (aici, iarăși seamănă cu Goma)”.

Normal ar fi fost ca editura Curtea Veche să dea cuvînt Tatianeii Slama-Cazacu și Tiei Șerbănescu, Ilenei Mălăncioiu și lui Dan Culcer. Aș fi vrut să fie prezenți N. Breban și Dorin Tudoran, Bujor Nedelcovici, Nicolae Stroescu-Stînișoară, Radu Portocală. Mi-ar fi plăcut să-i ascult pe Luca Pițu și pe Al. Cistelecan, pe Dan C. Mihăilescu și pe Virgil Podoabă, pe Florin Ardelean, pe Sorin Lavric, pe Vasile Baghiu, pe Nicolae Coande... Tot ca ipoteză ideală de lucru. De la Iași ar fi putut veni Al. Zub, Liviu Antonesei, Dan Petrescu, Cassian Maria Spiridon, lăsînd deoparte ideosincraziile. De la Pitești, lîngă Dumitru Ungureanu (prezent!), ar fi putut veni măcar Jean Dumitrașcu, Dumitru Aug. Doman, Simona Fusaru. Nu cred că ar fi refuzat invitația Ovidiu Pecican. Nici Cristian Bădiliță. Și lista ar putea continua.

Absența lor arată că România se află în aceeași stare de Bardo.
Închei cu *cuvîntul* lui Goma:

„Rezemat de speranță, adaug: deocamdată”.

*) Ba s-avem iertare! Am notat undeva o însemnare în cartea de vizitatori de la Muzeul Militar din București - aceasta:

*“Din vremuri milenare
Poporul nostru n-are...”*

Aici vizitatorul ori era poet de nevindecat, ori îl întrerupsese careva din scris (nevasta: «Hai, draaagă, ce te tot...»): se oprise, de parcă ar fi fost măcar văr cu Vica Adameșteanu, maestră în elipse-eclipse...

E-hei, dragă Magda, multe i-ai dorit lui Goma. Și el și-ar fi dorit - pentru sine și pentru prietenii rămași.

Dar-însă-totuși, vorba unui înțelept: dacă poporul nostru n-are (din vremuri milenare...), ce să-i pretinzi?

De vreo câteva zile Filip are plictiseli cu sănătatea, o tendință la umărul drept. M-a avertizat că va întârzia cu montarea jurnalului pe noiembrie, ca și prepararea **Scrisuri**-lor pentru editură.

Sâmbătă 29 noiembrie 2008

Ciudat: de la o vreme (ziceam: o săptămână) mă surprind... a fi surprins peste poate de ceea ce scriu alții despre mine (ca Magda Ursache): că lansarea nu a fost lansare, că participarea “colegilor” nu a fost participare, că lui Goma cobreslașii nu i-au mărturisit respectul cuvenit - nu suntem noi nepoții... gorniștilor mafioți miorițici?

Și rămân în stare de... surprindere: nu despre mine este vorba, nu la mine fac trimitere magzii...

Se vede că aceasta este faza terminală: nu te mai atinge, nu te mai impresionează, nu-ți mai face nici bine nici rău vorba despre tine. Vorba vorbită în jur este despre altceva, despre altul - să zicem, cu indulgență că ție încă nu ți-a venit rândul să fii vorbit.

Am fost la doctor. Mi-a prelungit rețeta pe 6 luni. I-am arătat un exemplar din **Infarct**, i-am indicat locurile unde e scris numele său. Am văzut: i-a făcut plăcere. Iar mie mi-a făcut o foarte mare plăcere plăcerea lui.

Duminică 30 noiembrie 2008

M-am verificat, m-am cercetat, m-am, ca sa zic așa:

introspectat. Nimic. Vrea să spun că nici în a zecea zi după lansarea de la Gaudeamus nu am găsit vreo urmă de părere de rău; de nemulțumire - nici măcar de satisfacția nesatisfăcutului etern: «Ți-am spus eu că așa are să fie!» (apoi râde, bou!).

Între noi: chiar speram că “de asta dată”...; că “în sfârșit, după atâta timp, atâta timp...”; că “nu se poate; este nedrept ca și de astă dată...”? Sincer-sincer? Da, domnule, speram.

Și uite ca nu. A fost și de astă dată: NU.

Dar uite, nici categoricul refuz (al soartei destinului) nu mă face să nu mai cred în virtuțile speranței. Că, vorba celuia: Ce te costă să speri? Nimica. Și cu nimica rămâi.

De trei zile răsfoiesc volumul **Chiștelnița - la 550 ani, (6964-7414) - după Adam (1456-2006) - de la Hristos, FILE DE ISTORIE** “Presa”, Chișinău, 2008 - trimis în urmă cu trei săptămâni prin poștă de vărul meu Leonid Popescu, fiul lui Niculae Popescu, fratele mamei - de la... Telenești. Se vede că oficiul poștal Chiștelnița nu avea nici el... timbre - ceea ce, în Anul Domnului 2008 i s-a întâmplat și Floarei Bălănescu: încercând să trimită o carte în America de la oficiul lor, Coșoveni, Dolj - așezare mare, ca și Chiștelnița - nu a putut, a trebuit să meargă la Craiova...

Deci iată ce ne mai unește pe cei din stânga cu cei din dreapta Prutului: lipsa de timbre...

Am încercat să o dau pe glumă, am rămas pe drum, cu gura strâmbă. Fiindcă între malul stâng și cel drept (al Prutului) mult mai multe și mai... esențiale îi desparte pe români. Adevăr aflat, nu în urma răsfoirii cu lupa în mâna stângă - de-ale bătrâneții valuri... - și creionul în dreapta, de subliniat, de marcat, de exclamat, de... toate. Pe acesta îl cunoșteam - în general - dar acum, iată adevărul-special al oamenilor din satul mamei, Chiștelnița, Orhei.

Eu care mi-am construit o vocație din a da din gură, mereu, mereu: «Să nu uităm! Să ținem minte! Să nu cedăm autoamnezierii!», în contact cu vărul meu Popescu (Leonid, nu Viorel, cum fusese botezat, în refugiu, în 1944, la Vișani, Râmnicu Sărat; nici măcar: Leon, după lungul șir de unchi, bunici, străbunici ai noștri, dar și acesta găsit “prea românesc” de tovarășii de la selsovietul Chiștelnița, când, după un ocol prin Răsărit - nu am aflat pe unde anume, fostul copil nu a ținut minte, iar părinții - i-au bătut la cap, pe toți trei, să nu întrebe, să nu vorbească despre asta, că-i “bâja” - adică: arde!, în limba copiilor de la noi...) - în contact cu vărul meu, început acum vreo zece ani, dar necontinuat, am înțeles de neînțelesul: dacă adevărul îți produce neazuri, nu-l spui! Regulă

elementară, aplicată și de cei din familia mea, începînd din ianuarie-februarie 1945, în lagărul de Repatriere de la Sighișoara.

Cu o deosebire (esențială, zic eu, acum): părinții mei mă sfătuiau să nu spun adevărul-adevărat în legătură cu “biografia” - fiindcă la vârsta de 9 ani eram un adult, aveam... biografie! - însă niciodată nu m-au sfătuit să uit; pe când Viorel-Leon-Leonid Popescu, în același moment, era copil de țată. Iar familia lui Niculae Popescu a cunoscut un alt itinerar, iar copiii lui, deși ajunși în curu’ Rusiei, nu deveniseră mincinoși, ca mine, ci... pur și simplu persoane fără trecut: prezentul li-l interpretau-adaptau (la teren, la istorie) părinții lor care se încăpățâneau să supraviețuiască.

Volumul îi are autori pe Leonid Popescu și pe Alexandru Stratulat (colaboratori pentru partea de istorie: verișoara mea Lenuța-Elena născută Popescu, și soțul, Gheorghe Văcaru - cu ei deasemeni am fost în legătură). Este onest, modest alcătuit, informațiile generale fiind culese din volume, din presă, mărturiile provin din manuscrisele - netipărite - lăsate de supraviețuitori.

Valoarea lui se află în altă parte - asta o spune un alt istoric improvizat și sentimental și părtaș al celor povestite pâna la identificarea cu povestitorul... Și mereu suferind și gemînd și sângerînd. Fiindcă - repet: și eu am fost la Borodino...

...însă nu la cel povestit de Manolache Stratulat (Chetreanu) despre deportarea din 6 iulie 1949...La urcarea în tren militarii din pază le-au oprit toate alimentele, toate lichidele. Vreo cinci zile de drum nu li s-a dat de mâncare, de băut, nu li s-au deschis ferestrele. Deportatii au dat copiilor ce ascuseseră din pâine, dar când au ajuns la Harkov nu mai aveau nimic, iar de sete le crăpaseră tuturor buzele. Au strigat, au rugat - câtorva femei rusoaice de pe peron li s-a făcut milă și le-au dat pe furiș 6 sticle cu apă. Soldații din pază, cu câini lupi, au pătruns în vagoane, călcînd peste copii, peste bolnavi și au confiscat buteliile, însă oamenii apucaseră să umezească, să ude șervetele aflate la îndemână. Totuși paznicii au adunat sticlele goale și le-au spart izbindu-le de roțile vagoanelor... (De ce le-au și spart? - iată o întrebare care nu se pune unui animal de enkavedist). La statia următoare li s-a dat... pește sărat - și putred. Unii nu au rezistat și au mâncat - și au murit în următoarele trei zile. În a șaptea zi, în Urali, trenul a oprit într-o pădure. Cei care mai avea putere au fost puși de paznici să coboare dintre cadavrele morților și agonizicilor și sa le arunce în șanț.

În a opta zi, la Celiabinsk li s-a dat pâine. Și apă.

Nu-mi vine să mai scriu despre cartea asta. Mi-e rău. Dacă

vreodată am să mă fac bine, am să încerc să mai scriu două rânduri. Până atunci: sunt o clepsidră culcată, nu mai mășor nimic.

Mihai Ciucanu îmi trimite două recenzii italiene la **Arta reFugii**: din *ARPAnet*, pe *Mangialibri*:

L'arte della fuga
Paul Goma
Traduzione Marco Cugno
Voland 2007

“Traslochiamo!” È questa la parola d’ordine reiterata con la quale si annunciano i frequenti spostamenti della famiglia Goma – nativa della Bassarabia, in Romania – la cui terra di origine viene annessa alla Russia nel 1944, costringendo la popolazione a migrare in Transilvania senza nessuna certezza. Unico fardello: la speranza di non essere deportati in Siberia. La vita di Paul, prima bambino e poi adolescente, non è per niente semplice. Figlio di insegnanti, dall’indole perspicace e sveglia, attraversa tutte le tappe di chi vive la sua età: giochi, amicizie, il fascino dell’universo femminile, le scuole e le prime difficoltà relazionali. Niente è in discesa per lui, ma il grande carisma della madre e gli insegnamenti del padre lo aiuteranno a formarsi e a responsabilizzarsi, nonostante le difficoltà economiche, la natura migratoria e instabile della sua esistenza e la minaccia della Securitate, la polizia segreta del regime comunista...

Paul Goma, ad oggi considerato come uno dei più grandi narratori rumeni, non ebbe la via spianata neanche per la pubblicazione delle sue opere. La causa? La sua palese avversione nei confronti del regime comunista, la sua convinzione antisovietica, tanto che fu soltanto nel 1971 – quando decise di inviare i suoi manoscritti clandestinamente in Germania e in Francia – che si iniziò a sentir parlare di lui. Se Gallimard ritenne opportuno pubblicare “Ostinato” (romanzo sui gulag e sul regime di Stalin in Romania), la Germania scelse di accantonare il manoscritto e di non farlo tradurre. Lo scrittore rumeno – firmatario di Charta 77, espressione del movimento cecoslovacco per i diritti civili – venne a questo proposito accusato di tradimento e successivamente esiliato. Fu soltanto dopo un lunghissimo periodo di attesa che, nel 1991, il presente romanzo venne finalmente pubblicato in Romania, anche se a Parigi, città che lo ha ospitato dal 1977 in poi, la sua storia di formazione circolava già da un anno. Oltre ad essere una testimonianza fondamentale a proposito di un pezzo di storia poco conosciuto ai più, L’arte della fuga è un delizioso e commovente affresco sulla crescita e sull’evoluzione di un bambino come tanti altri a cui il destino ha riservato una vita irta di pericoli e di tensioni. La lettura è estremamente piacevole, lo stile è quanto di più fresco e diretto esista, e la situazione socio-politica emerge sullo sfondo, stagliandosi sì, ma senza mai togliere vigore alla narrazione – in primis – di una storia di vita, di crescita, di lotta per le proprie origini, a costo di rischiare la

pelle. Voland ha dato spazio, per fortuna, ad uno scampolo di storia collettiva che merita di essere approfondito, esplorato, attraversato. E chi meglio di Goma, che il comunismo russo lo ha vissuto in prima persona, avrebbe mai potuto raccontarci che cosa significa essere privati delle proprie radici? [carlotta vissani]

Precum și din *SATISFICTION* :

PAUL GOMA / L'ARTE DELLA FUGA Voland

Per un romanzo polifonico come questo, un titolo così, allusivo e bachiano quanto basta, è certamente adatto. Peccato che non renda - non possa rendere - alla perfezione il titolo originale, che in italiano suonerebbe "L'arte della ri-fuga": perché qui, più che la semplice fuga, è la sua reiterazione a scatenare gli effetti comici e satirici e a determinare nel lettore la consapevolezza dell'enormità di quel delitto collettivo che chiamiamo Storia.

Goma scrive un romanzo di formazione sui generis, con un bambino protagonista - figlio unico di una coppia di insegnanti - che racconta gli anni dell'infanzia e dell'adolescenza a partire dal 1944, quando l'intera famiglia deve lasciare la Bessarabia e rifugiarsi in Transilvania. Qui inizia un lungo calvario, nel quale il perpetuo trasloco diventa in qualche modo sinonimo di sopravvivenza. Finché si trasloca, si vive, sembra dirci Goma; e non è un caso che il romanzo si chiuda "in minore" nel momento in cui - con i genitori prelevati dal nuovo regime comunista senza motivo e reclusi in carcere - il protagonista non ha più alcun posto dove andare, dove proseguire la sua peregrinazione. Goma ci racconta l'odissea dei suoi personaggi usando un linguaggio mai statico e ripetitivo, ma anzi ricco di invenzioni lessicali, proverbi stravolti, giochi di parole: soprattutto nei primi capitoli, quelli della scoperta del mondo e delle sue misteriose incongruenze. Evolve, questo linguaggio, gradatamente, misurandosi con la crescita del protagonista e facendoci intuire, col passare dei capitoli, come in lui si nasconda un adulto che le circostanze hanno precocemente maturato. E cosa ci dice, questo bambino troppo adulto e consapevole? Ci rivela come la fuga, a forza di ripeterla da un paese all'altro, da una repressione all'altra, da una follia collettiva all'altra, possa costituirsi come "fatto" artistico, come tessitura su cui costruire un capolavoro.

DECEMBRIE

Luni 1 decembrie 2008

Azi Ziua publică:

Disidentul Vasile Paraschiv a refuzat decoratia acordata de "comunistul" Traian Basescu (...) Vasile Paraschiv a returnat presedintelui Traian Basescu decoratia primita luni, de ziua nationala, spunand ca se simte obligat sa refuze primirea ei de la "un comunist ca toti ceilalti, care ne-au condus tara de la Revolutie si pana azi".

"Va multumesc pentru inalta distinctie ce ati hotarat sa mi-o acordati astazi, dar eu sunt obligat sa refuz primirea ei de la un comunist ca toti ceilalti care ne-au condus tara de la Revolutie si pana azi si impotriva carora eu am luptat din 1968 si voi continua sa lupt pe cale legala si democratica pana la ultima bataie a inimii", a spus disidentul Vasile Paraschiv, luni, la Palatul Cotroceni, dupa ce seful statului i-a inmanat decoratia Ordinul National "Steaua Romaniei" in grad de cavaler.

"Eu nu sunt ca un caine caruia daca ii dai o felie de salam tace din gura si te lasa sa intri in curtea stapanului sau si sa furi totul. Eu vreau de la dumneavoastra, domnule presedinte, dreptate, nu decoratii, bani, functii", a continuat Paraschiv, amintindu-i sefului statului de promisiunile facute la finalul lui 2004, inainte de a fi ales in functie. "Vreau dreptate si adevarul pentru intregul nostru popor, exact ceea ce ati promis dumneavoastra poporului nostru in noiembrie 2004 si care pe mine m-a atras ca un magnet, dar din nefericire nu v-ati respectat promisiunea"(...). Paraschiv a spus ca nu va mai continua sa vorbeasca in acel cadru, desi traieste intr-o tara libera, pentru ca presedintele l-a invitat sa vorbeasca in privat, peste cateva zile. "Ma opresc aici intrucat, desi sunt un om liber nu am dreptul sa vorbesc ce gandesc si atunci cand vreau eu. Domnul presedinte mi-a spus ca peste cateva zile ma va chema si vom sta de vorba pe baza acestei declaratii", a incheiat Paraschiv.

Traian Basescu, nedumerit

La randul sau, Traian Basescu i-a multumit lui Paraschiv pentru prezenta, dar i-a atras atentia ca decoratia i-a fost oferita nu in nume propriu, ci in numele statului roman. "Va multumesc pentru cuvintele pe care le-ati spus, pentru ca ati participat la aceasta ceremonie si sunteti oricand binevenit la Palatul Cotroceni. Nu trebuie sa asteptati invitatia mea. (...)Vreau sa stiti ca eu respect insemnele statului roman si cand le acord, ne le acord in nume personal, ci in numele statului roman si cred ca oricare dintre noi are datoria, cetatean roman fiind, sa respecte simbolurile statului", a raspuns presedintele, starnind aplauzele celor prezenti in sala Ambasadorilor, la Palatul Cotroceni.

Decorat pentru inalta tinuta morala si patriotism

Presedintele Traian Basescu i-a acordat disidentului Vasile Paraschiv distinctia "Steaua Romaniei" in grad de Cavaler, pentru "Inalta tinuta morala si patriotismul de care a dat dovada", decretul de decorare fiind publicat in Monitorul Oficial. In decretul de conferire a Ordinului National "Steaua Romaniei" in grad de Cavaler se precizeaza ca distinctia ii este acordata lui Vasile Paraschiv "In semn de apreciere deosebita pentru inalta tinuta morala si patriotismul de care a dat dovada, pentru devotamentul si atasamentul fata de valorile democratiei". Purtatorul de cuvnt al presedintelui, Valeriu Turcan, confirma, in data de 13 noiembrie, pentru Agentia NewsIn, ca presedintele Basescu a demarat procedurile pentru acordarea Ordinului National "Steaua Romaniei", cea mai inalta distinctie a statului roman, luptatorului anticomunist Vasile Paraschiv. Seful statului a raspuns favorabil apelului unor reprezentanti ai societatii civile. Vicepresedintele Aliantei Civice, Sorin Iliesiu, sustinut si de Vladimir Tismaneanu, presedintele Comisiei Prezidentiale Consultative pentru Analiza Dictaturii Comuniste din Romania, a solicitat presedintelui ca disidentul Vasile Paraschiv sa primeasca Ordinul "Steaua Romaniei". "Vasile Paraschiv nu a primit niciodata nicio distinctie din partea unei institutii si asta chiar daca este cel mai curajos luptator anticomunist roman. Am trimis propunerea noastra Presedintei Romaniei, cu speranta ca va fi aprobata", a declarat, pe 12 noiembrie, Sorin Iliesiu. "La un ceas cand unii incearca sa conteste insusi demersul Comisiei Prezidentiale si al Presedintelui, de condamnare a unui regim ilegal si criminal, trebuie sa ne reamintim lectia lui Vasile Paraschiv, a unui om care a demascata, cu pretul unor cumplite chinuri, faptul ca dictatura comunista a fost una a minciunii, samavolniciei si nesimtirii", se precizeaza si in scrisoarea de sustinere a disidentului, semnata de Vladimir Tismaneanu.

Tortionarii fantoma

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus, pe 8 iulie, la Parchetul de pe langa inalta Curte de Casatie si Justitie, Sectia Parchetelor Militare, o sesizare in legatura cu 67 persoane care l-au cercetat si torturat pe luptatorul anticomunist Vasile Paraschiv. Fostii securisti, activisti de partid si informatori ar fi, potrivit IICCR, pasibili "de a fi savarsit acte de terorism prin rapirea si torturarea cunoscutului disident Vasile Paraschiv, precum si de utilizarea psihiatriei pentru reprimarea sa, de supunerea lui la tratamente crude, inumane si degradante, timp de 26 de ani, pentru atitudinea si convingerile sale anticomuniste". La data de 3 noiembrie, procurorii au comunicat solutia de neinceperea urmaririi penale impotriva celor 67 de persoane. Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus pe 13 noiembrie la Parchetul de pe langa inalta Curte de Casatie si Justitie, o plangere impotriva rezolutiei procurorului de neinceperea a urmaririi penale in cazul tortionarilor disidentului Vasile Paraschiv.

A incercat sa puna bazele unui sindicat liber in timpul comunis-

mului Vasile Paraschiv este cunoscut ca un important luptator anticomunist, fiind persoana care a incercat crearea unui sindicat liber al muncitorilor din Romania in regimul comunist, alaturi de Ionel Cana. Este autor al mai multor carti despre regimul comunist. Iata ce declara disidentul, fata de acest aspect, in cotidianul ZIUA din data de 26 ianuarie 2007: "Ideea mea de a crea un sindicat liber in Romania s-a concretizat prin trimiterea Comitetului Central al Partidului Comunist Roman si Uniunii Generale a Sindicatelor din Romania a unei liste cu 11 propuneri care prevedeau acele drepturi pe care le au sindicatele noastre astazi. Aceasta idee mi-a aparut in minte dupa ce Nicolae Ceausescu, sub influenta evenimentelor din Polonia de la Gdansk, Gdynia si alte localitati a inteles ca nu se mai poate merge asa mai departe si a incercat sa amageasca poporul roman, muncitorii, intelectualii cu liberalizarea vietii sindicale din Romania". Paraschiv a intrat in contact cu miscarea scriitorului Paul Goma pentru apararea drepturilor omului. "L-am cunoscut in momentul in care am auzit la Radio Europa Libera scrisoarea pe care el a trimis-o Conferintei post-Helsinki de la Belgrad. Atunci eu mi-am propus sa-l cunosc personal cu orice pret si sa discut despre problemele pe care le puneau aceasta scrisoare. Mi-a fost foarte greu".

A apelat la presdintii Iliescu si Basescu pentru a-si afla tortionarii, insa niciunul nu l-a ajutat

Vasile Paraschiv in redactia ZIUA

Intrebat ce parere are despre Raportul Tismaneanu care condamna regimul comunist, Paraschiv a declarat ca a vazut doar declaratia presedintelui Traian Basescu : "Nu l-am vazut, am citit doar cuvantarea prezentata de presedintele Traian Basescu (...). Este o masura de condamnare a crimelor Partidului Comunist Roman luata pe jumătate, pentru ca in conditiile acestea in care crimele, criminalii sunt condamnati teoretic, verbal, declarativ fara ca aceste declaratii sa aiba consecinte juridice atunci aceasta condamnare a comunismului in tara noastra este o formalitate banala care urmareste ca scop sa satisfaca cererea victimelor. Dar noi, victimele dictaturii comuniste nu cerem doar ca criminalii, tortionarii care ne-au chinuit pe noi si familiile noastre sa fie condamnati doar teoretic, verbal. Vrem sa se faca o lege pe baza careia fiecare victima sa aiba dreptul sa-i cheme pe tortionarii sai in fata Justitiei unde sa dea socoteala pe baza legilor statului de drept".

Din dosarul aflat la CNSAS lipsesc cele mai importante documente. Disidentul Vasile Paraschiv a mai declarat (...) ca din dosarul sau intocmit de Securitate lipsesc cele mai importante documente. Din acest motiv, sustine el, nu si-a aflat nici pana astazi tortionarii. Iata ce spunea acesta in urma cu aproape doi ani:

V-ati vazut dosarul de la CNSAS?

Am vazut o mica parte din documente, unele foarte importante.

Ati constatat ca ar lipsi documente din dosarul dumneavoastra?

Absolut, fara discutie. Din dosarul meu au fost furate de catre ofiterii de securitate cele mai importante documente. In primul rand

asa zisul angajament de loialitate luat sub amenintarea cu moartea in ziua de 14 mai 1987 intr-o cabana dintr-o padure de langa barajul Paltin. M-au rapit de pe strada, din parcul central din Ploiesti, la ora 6:30 dimineata cand ma duceam la serviciu, m-au bagat cu forta intr-o masina si m-au dus acolo pentru ca sa discute cu mine. Adica sa imi spuna ca daca vreau sa mai traiesc trebuie sa fac ce spun ei. Si a inceput sa imi dicteze din agenda lui personala vreo 18-19 puncte cu ce trebuia sa fac eu. Ma transformasera intr-un informator si colaborator al lor contrar vointei mele. Eu dandu-mi seama ca nimeni nu stia de mine unde sunt, mi-am dat seama ca nu pot sa scap din mana lor. Aveau niste cutite, sisuri cu buton, si se jucau cu ele in fata mea si mi-au spus clar ca daca nu fac ce spun ei voi fi taiat bucatele si voi fi aruncat hrana pentru pesti in barajul care se auzea.

I-ati identificat pe acestia?

Am solicitat presedintelui Iliescu si presedintelui Basescu, insa nimeni nu m-a ajutat” P.C.

Ce mai pot zice? Doar să repet ce am mai spus-scris:

Sunt mândru de prietenia cu Vasile Paraschiv. Și mi-e rușine pentru nerușinea “colegilor” întru decorății: l-au aplaudat pe Băsescu când i-a dat peste nas (sic) lui Paraschiv, cu patriotismu-i de bodegă, dar nici Radu Beligan, nici Lucian Pintilie, nici Manolescu - și el genial - nu i-au strâns mâna celui mai normal dintre anormalii, anormalizații, anormalizatorii jubilatori “onorații” aflați în Sala Ambasadorilor (!) de la Palatul Cotroceni.

Marți 2 decembrie 2008

Am scris vărului Leonid Popescu la Chișelnița, Orhei și lui Vasile Paraschiv la Ploiești.

M-am răzgândit: nu mai propun **Ostinato**. Îl las așa, scurtat, pentru internet. Poate că mă opresc la **Roman intim**.

Miercuri 3 decembrie 2008

Paraschiv, în *Cotidianul*:

(...) “*Cum a decurs întâlnirea cu Traian Băsescu?*”

A fost în februarie, anul acesta. Mi-a spus că nu are mult timp, că poate să discute doar cinci minute, că așteaptă un ambasador. Mi-a pus pumnul în gură. Și m-a lăsat cu consilierul dânsului, domnul Gussi. Acesta mi-a spus că președintele nu poate discuta despre o asemenea lege, deoarece președintele nu mai vorbește cu primul-ministru. Dar ce

vină avem noi, cetățenii, dacă dumnealui nu vorbește cu primul-ministru?

Ce altceva i-ați mai cerut lui Băsescu?

Să rezolve problema scriitorului Paul Goma. Să obțină înapoi cetățenia română. Președintele mi-a spus că Goma trebuie să facă cerere. Dar când Goma a fost expulzat de Securitate, nu a făcut el cerere. Așa că cine i-a luat cetățenia tot acela să i-o [re]dea.

Dar în afară de discuția cu consilierul prezidențial, Traian Băsescu v-a răspuns la memoriul pe care i l-ați dat?

Nu mi-a răspuns la nici o problemă, deși mi-a promis că îmi răspunde într-o săptămână. Au trecut zece luni. Se urmărește ca noi, victimele regimului, să murim mai repede. Între timp mor și călăii partidului. Și s-a terminat cu procesul comunismului. Istoria rămâne doar în cărți. Nimeni nu va mai protesta. Toată clasa politică se ferește ca un fost membru al PCR să ajungă în justiție.

Cum au reacționat cei prezenți la ceremonia de la Cotroceni, când ați refuzat distincția oferită de președinte?

Am o amintire urâtă. Erau personalități incontestabile: **Radu Beligan**, Gheorghe Dinică, **Nicolae Manolescu**, [**Lucian Pintilie - ca tot nu am vorbit de turnătorii Patriei Române, dintre scriitori, nota mea, P.G.**], Mariana Nicolesco și alții pe care nu-i mai țin minte. Pentru toți am un respect deosebit. Dar nu pot să nu îi întreb din ce cauză până la revoluție nu au vrut să ia atitudine împotriva dictaturii? Nu trebuie să-mi răspundă, pentru că eu cunosc răspunsul lor: le-a fost frică! Dar de la revoluție și până azi de ce nu s-au implicat cu absolut nimic în viața politică? Sunt tot atât de indiferenți față de interesul poporului cum au fost și înainte de revoluție. Asta e marele meu regret. Pentru că dumnealor l-au aplaudat pe președintele Traian Băsescu atunci când a vrut să-mi dea decorația”.

Valerian Stan îmi comunică:

Judecătoarea din procesul meu intentat holocaustologilor Radu Ioanid, Shafir, Al. Florian, Totok, Manolescu, B. Marian, Pecican, Laszlo, M.D. Gheorghiu, I. B. Lefter, Carmen Mușat, I. Vianu, Mihăieș, G. Andreescu, Wiesel... (numele ei, de ținut minte: Ioana Antonia Anton, nota mea, P.G.) s-a pronunțat și a respins acțiunea mea “ca neîntemeiată”. Urmează ca hotărârea sa fie redactată, apoi în 15 zile să fie introdusă în apel.

Ei, da: neotovarășii (dar și veteroevreii - cu doi i) care m-au bălăcărit, spurcat, insultat, calomniat, ani de zile *fără dovezi* - numite, în Europa : **citate** - sărăcuții de ei: nu pot fi învinovați,

cu atât mai puțin condamnați în Țara Justiției, România - vezi avertismentele repetate ale Europei în exact această chestiune - fiindcă ei, sub aripile protectoare - și dătătoare de țâță, ce credem noi, antisemiții! - ale Israelului și a Americii, într-o solidaritate... de rasă indefectibilă cu slugile blăstinoase, altfel mioritzice din moși strămoși - pentru o bursă, pentru un covrig, pentru o invitație la un cocktail, pentru o baterie pe spinare, ca semn de înaltă-prețuire (curată prețuire de la stăpân la neoiobag - și-au exercitat dreptul-la-acuzații-mincinoase, acțiuni de ei botezată: "drept la liberă exprimare".

Futu-le!

Joi 4 decembrie 2008

Mi-a telefonat Nicolae Florescu: de ce nu le mai trimit ceva?
Da, domnule: de ce?

"Disidentul politic Vasile Paraschiv va fi despăgubit de statul roman cu 300.000 euro, a decis Tribunalul București 3 decembrie.

Tribunalul București a admis, miercuri, cererea disidentului politic Vasile Paraschiv și a obligat statul roman să îi plătească 300.000 euro drept daune morale pentru chinurile la care a fost supus în perioada comunistă. Vasile Paraschiv a intentat un proces statului roman în 2007, prin care cerea 1 milion de euro daune morale pentru chinurile la care a fost supus de către comunisti. Decizia Tribunalului București poate fi atacată cu apel, relatează NewsIn. Disidentul anticomunist Vasile Paraschiv a returnat, pe 1 decembrie, președintelui Traian Băsescu decorația primită luni, de Ziua Națională, spunând că se simte obligat să refuze primirea ei de la "un comunist ca toți ceilalți, care ne-au condus țara de la Revoluție și până azi".

"Va multumesc pentru înalta distincție ce ați hotărât să mi-o acordați, dar eu sunt obligat să refuz primirea ei de la un comunist ca toți ceilalți care ne-au condus țara de la Revoluție și până azi și împotriva cărora eu am luptat din 1968 și voi continua să lupt pe cale legală și democratică până la ultima bătăie a inimii", a spus disidentul Vasile Paraschiv, luni, la Palatul Cotroceni, după ce șeful statului i-a înmănat decorația Ordinul Național "Steaua României" în grad de cavaler. "Eu nu sunt ca un câine caruia dacă îi dai o felie de salam tăce din gura și te lasă să intri în curtea stăpânului sau să furi totul. Eu vreau de la dumneavoastră, domnule președinte, dreptate, nu decorații, bani, funcții", a continuat Paraschiv, amintindu-i șefului statului de promisiunile făcute la finalul lui 2004, înainte de a fi ales în funcție. "Vreau dreptate și adevărul pentru întregul nostru popor, exact ceea ce ați promis dumneavoastră poporului nostru în noiembrie 2004 și care pe mine m-a atras ca un magnet, dar din nefericire nu v-ați respectat promisiunea", a spus disidentul anticomunist.(...)

“Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus, pe 8 iulie, la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, Sectia Parchetelor Militare, o sesizare in legatura cu 67 persoane care l-au cercetat si torturat pe luptatorul anticomunist Vasile Paraschiv. Fostii securisti, activisti de partid si informatori ar fi, potrivit IICCR, pasibili "de a fi savarsii acte de terorism prin rapirea si torturarea cunoscutului disident Vasile Paraschiv, precum si de utilizarea psihiatriei pentru reprimarea sa, de supunerea lui la tratamente crude, inumane si degradante, timp de 26 de ani, pentru atitudinea si convingerile sale anticomuniste".

La data de 3 noiembrie, procurorii au comunicat solutia de neinceperea urmaririi penale impotriva celor 67 de persoane. Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului in Romania a depus pe 13 noiembrie la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, o plangere impotriva rezolutiei procurorului de neincepere a urmaririi penale in cazul tortionarilor disidentului Vasile Paraschiv” (subl. mea și observația-sub formă de întrebare: nu în jurul aceleiași date a fost decretată Neînceperea și în plângerea mea împotriva lui Iliescu și a lui Pleșiță? Ca și plângerea împotriva zăbăloșilor - scuzați, pardon, mi-a scăpat, corectez.: a holocaustolologizatorilor mei? P.G.).

În legătură cu “despăgubirile” (300 000 euro):

Nu era destul de murdar-analfabetă, golănesc-resentimentară “campania” (am zis bine: campania) împotriva lui Paraschiv disidentul, Paraschiv internatul la nebuni, Paraschiv păgubosul - acum să vezi revărsare de bale (anonime, cum îi șade bine românului curajos de pe forumuri), de ură, de prostie puturoasă, bălegoasă, scoasă în uliță și “dezbătută”, în pijama, bască creață și papuci (iertare, am rămas la imaginea prostalăului-tip de acum peste treizeci de ani, însă chiar de nu mai poartă bască, vițelul necuvântător și inocent - tot bou rămâne). În capul lor avînd funcția de burdihan marca Fănuș Neagu, servind nu la gândit, ci la depo-zitat berea, poșirca, rîgâitura, bășinătura, Paraschiv va fi nu doar “moșulică”, “ăla-care-cine-l-a-chemat-la-Cotroceni?”, “dusul cu pluta” (frecvența bolnavă a acestei “caracterizări” îmi spune totul despre starea populației-României-ea-însăși-dusă-cu-pluta), “amărâțul-care-nu-a-fost-respectuos-cu-tovarășul-președinte-al-țării”, ci și... milionarul (în fine, nu chiar, dar ca ce chestie să primească el ditamai bănet: pe ce chestie? și io nimica!, ce, numai el a suferit pe-timpul?) pe spinarea poporului, ca mine, ca tine, ca văduva lui frate-meu, care a lucrat la ei, în Organ și care n-a fost... dizident!?

Aștept cu inima strânsă reacția lui Paraschiv. Să mă tem că securismul de baltă (“Balta turcească”, Marea Neagră) al lui Basescu, după rușinarea suferită prin refuzul distincției (!) a găsit

calea atacului “pe la spate”, prin grădină, cu pungile de galbeni?

Dacă Paraschiv acceptă banii (ca prin minune “despăgubire” rezolvată în 24 ore!), atunci... Atunci...

Vineri 5 noiembrie 2008

În Băltoaca “opinieii publice românești” care s-a exprimat doar până în momentul de față în legătură cu Paraschiv, o excepție: Bedros Horasangian în *Ziua* de ieri:

(...) “Vedem pe micile ecrane liote întregi de babuini, care mai de care mai smecheri și insidiosi, ranjind ferice cu burta plină în timp ce ies de prin carciumi unde se decide soarta țării. Vedem pe micile ecrane cum fostul dizident anticomunist Vasile Paraschiv, umilit și maltratată, condamnat și torturat de gorilele regimului comunist refuză să primească o decoratie din partea sefului statului. Cei 300.000 de euro obținuți în justiție drept despăgubiri civile nu pot compensa distrugerea unei vieți. Ca să nu mai pomenim și faptul că 63 de tortionari ai lui Vasile Paraschiv sunt absolviți de orice vină, din moment ce justiția nu dispune urmărirea lor penală. Un om care chiar s-a ridicat împotriva comunismului în timpul comunismului este tratat cu dispreț și mojiție - gratulat cu formulări incredibile precum "tembel" și "dement" - o rusine, ce mai, de către imberbi care ignoră trecutul și se lafaie cu voluptate pe bloguri în mocirla televizată a prezentului - în contrast cu nerusinarea exhibată pe micile ecrane cu nesimțitoare ostentatie.

La urma urmelor ce atata caz și cu dizidentii astia, mare scofala să refuze o decoratie, pai nu era mai bine înainte, ia uite cum se imbulzesc acum pensionarii pentru un amarat de bilet la tratament? Comentariile devin de prisos: nu se poate face nimic, dacă toată lumea e multumită în nemulumirea acceptată și resemnată de secole. Vom trăi bine și va fi și mai bine. Vasile Paraschiv incurcă lucrurile și strică buna dispoziție a Sarbatorilor de Iarna.”(...)

Bedros, Bedros, intelectual șovăielnic, așa cum este “caracterizat” și în Evanghelii. Totuși, băiat bun - pentru România. Să ne trăiască !

‘Ce-că Taubman pleacă din România - ducă-se învârtindu-se. Îmi aduc aminte un banc de internat, de la Sibiu, în care era imitat un evreu:

“S-a bișit și a fugit; s-a cacat și a plecat...” - a plecat “la Palestina”, așa se spunea pe atunci, nu Israel.

Taubman - un împuțit de turnător ordinar. Un diplomat care preia o calomnie și o dă mai departe, amplificată, îngreuiată (dacă

vine din gura unui diplomat, și încă american! Aici a făcut echipă, nu doar cu “băstinașul” H. Zalis, turnător cinstit, din fragedă copilărie, cu turnătoarea Rodica Gordon, și ea semibăstinașă, diplomat al Israelului. Și, la urma urmei, moralistul Taubman și chimista Rodica fac echipă (trăznet!, ca să folosesc limba fanilor fotbalologi) cu ciobanul nostru din moși-strămoși, Nicolae Manolescu-Apolzan, din Sibielul Sibiului. Tot “echipă” formînd Taubman-Rodica și cu Horia Gârbea, instruitul intelectual care, după ce a numărat pînă la 125 de “evrei” din jurnalul meu măsurînd 600 pagini, înainte de a leșina de efort, “a găsit-o pe Evrika”, vorba lui Săraru, alt intelectual, coleg-plin cu Manolescu, Gârbea, Cistelecan-Bătrânul), operațiune care i-a tranchilizat șovăielnicia specifică și a zis și el după președintele Uniunii Scriitorilor de recenzii: Nicolae Manolescu (contaminat de rostirea zalisă):

«Goma e antisimit! A scris evrei, cu doi *i*!»;

Taubman, împutiturosul diplomat “american” care le-a impus românilor statutul de criminali - nu uciseseră ai noștri 400 000 evrei cum scrie în piatră, la Coral?

Taubman: un împutit ca și Guest, dar continuator-amplificator al mișeliei cu “Monumentul ostașului american care și-a dat viața pentru poporul român” - cum anume? Simplu, după metoda celor cu doar o stea pe drapel - vorbesc de ruși, nu de israelieni, aceia au locul rezervat și ici și colo, ca imparțialul. Îi bombardezi pe români, apoi le tot promiți: «Rezistați, frați români, căci ora liberării de sub bolșevici se apropie!», iar românii, ce să facă, îl cred pe american; “ăla bunu”, fiindcă ei îl cunosc doar pe turc, pe ungur, pe rus - și rezistă (...“Gheorghe, rezistă, Ioane”) și lasă-ți oasele prin munți, la Canal, la Aiud, la Gherla. Numai că, vorba altui clasic: “Gheorghe (americanul) nu mai vine”... Iar când, în cele din urmă... vine, prin cine se arată: prin Guest, prin Taubman! Fiind convinși americanii - iertare: rușii - că biet român-săracul, uituc după... loviturile istoriei, a uitat crimele din 1943-44-45, bombardamentele bezmetice, ale Ploieștiului, ale Bucureștiului, de văcari beți; a uitat că cei care le dăduseră cu boamba-n cap, doborîți de antiaeriană, deveniți “prizonieri de război”, mergeau la cinema și la teatru; și la curve: nu, nu mai era necesar să se ostenească pînă la vreun bordel, erau serviți la domiciliu de “Doamnele românce”, ele îi încălecase rău cu prinos de recunoștință pe “liberatori” (ce să fac dacă mi-am amintit două versuri atribuite lui Blaga: “La Măria văduva, / Fut, de-mi seacă măduva”?), însă rămăsese de montat în grabă, o delegație de bună-primire, o herghelie și mai numeroasă de doamne-românce-de-toate-sexele pentru ciolovecii care-și așteptau rîndul pe linia

Nămoloasa-Focșani, deocamdată luîndu-și-o la labă de-a-n-picioarele... Futai general-național, care a mai avut o “ediție” sub comuniști, în vara anului 1953, cu prilejul Festivalului Internațional al Tineretului (ați uitat, tovărășelelor de toate vârstele cum “nu v-o drămuiți, v-o dați cu totul”?, cum bine viersuia Veronica Porumbacu - dacă nu o confund cu Cassianca, cea care nu ierta nici un picior de scaun -, încât îl înspirase pe Păstorel Teodoreanu să i-o zică de la obraz - vorbă să fie):

“Veronică, Veronică,
Eu credeam c-o ai mai mică,
Dar mărturisirea-ți clară
Din Gazeta literară
Dovedește elocvent
Că în chestia matale
Cu-adâncimi fenomenale
Intră-ntregul continent”

Taubman - o împuticiune.

Iar tovarășul său, Manolescu: autor de recenzii sportive, turnător de nădejde, ca și prietenii și colegii săi: Buzura, Uricaru, Toiu, Ivasiuc, Gârbea - să nu fie uitat Maestrul-Șef al lor: Ivașcu.

Taubman: împuticiunea care i-a lucrat “indelicat”, atât pe oamenii din presă și din edituri (sugerînd în stil sovietic : întrebîndu-se mirat foarte că i se mai dă drept la replică “antisemitului Goma” - ia să nu i se mai dea!), cât și pe cei care lucrează în justiție: nu se poate să nu se găsească balele taubmane în hârtiile “încetării urmăririi” securiștilor și beliştilor în frunte cu Iliescu, continuînd cu Pleșiță, printre alții dați în judecată de mine - dar nu m-a declarat procurorul Eduard Ilie (sic), în urmă cu doi ani... decedat?, ca acum să-l scoată de sub urmărire pe Pleșiță, iar el, Eduardul cu același nume să primească încă un grad? Și recența bală de melc a fost vizibilă în “rezolvarea” dosarului spălării de căcat a holocaustologilor care mă împrôscaseră ani în șir cu acuzații aiurea («Antisemitule! Negaționistule!!») și cu scuipați, astfel justificînd... democratica exprimare liberă a opiniilor calomniatorilor?

Sâmbătă 6 decembrie 2008

Dau peste acest text al lui Liviu Cangeopol:

“SOLJENIȚIN ȘI ROMÂNII (Curentul (26-11-2008)

“În cadrul unei lansări editoriale desfășurate sub patronimatul Târgului de Carte Gaudeamus (miercuri, 19 noiembrie), cunoscutul politolog Vladimir Tismăneanu a lansat o lovitură pe cât de dură, pe atât de meritată și la obiect scriitorilor români, care se cam feresc să

discute sau să scrie despre marele prozator și disident rus Aleksandr Soljenițin. Pretându-se la detalii, coordonatorul comisiei prezidențiale pentru demascarea verbală a comunismului a declarat: "Criticul literar Marius Chivu mi-a dat de înțeles că ar fi un subiect despre care nu mai merită să mai vorbești astăzi, a fost ceva important, dar gata, acum sunt altele mai importante, pe cine ar mai interesa să se gândească la comunism?" Lăsându-te pradă emoției dintâi, ești tentat să prezinți din viteză situația, spunând: Marius Chivu e un idiot! - Și să-ți vezi de treabă. Sunt atâtea de făcut. Din nenorocire, nociva mentalitate este prea larg răspândită pentru a nu merita ceva mai multă atenție. În general, scriitorul român, altminteri sensibil la nuanțe, este morbid predispus să ignore mișcarea anticomunistă, oriunde ar fi avut ea loc. Ce e drept, la noi nu prea a fost de analizat decât lașitatea unanimă. În acest punct al demonstrației, facem loc unei întrebări de bun-simț: ce a fost mai întâi? Lipsa de curaj civic al individului ori cea a organului său de recepție a realității, atât de util carierei de scriitoră. Dar până și în acest punct coborât discuția este plină de infatuare. Căci, dragă cititorule: Care scriitor? Câți dintre scribălăii mediocri (în cel mai bun caz) refugiați sub pulpana lustruită a Uniunii Scriitorilor sunt demni de a purta același calificativ ca Aleksandr Soljenițin? La indulgență, se vor fi calificat vreo doi-trei în ultima jumătate de veac stalinist, dar câți dintre aceștia și-au riscat libertatea, viața și chiar cariera de sinecuriști bugetari pentru a descrie ceea ce și un orb ar fi văzut în jurul lui? Când s-a trezit Paul Goma să o facă, tagma a rezolvat repede problema: Goma nu e scriitor. Deci, nu e de-al nostru. E de-al altora, eventual kaghebit (apud Barbu și Coposu). Tovarășe Ceaușescu, nu ne pedepsiți pentru un diletant care e și basarabean pe deasupra! Nu ne reprezintă! Uite, îl și excludem din Uniune! Cum? E sub arest? Cu atât mai rușinos pentru el! Un huligan. Ceva tot v-a fi făcut, că doar nu era să se ia de el de pomană... O comportare de breaslă neasumată nici până la ora actuală și perpetuată cu aceeași înverșunare. Așadar, de unde atâta înclinare și simpatie pentru opera și viața lui Soljenițină? Paranteză de lucru: Vladimir Tismăneanu ar trebui să nu-și pună problema cu gura deschisă la microfon, căci singurul scriitor român pentru care Aleksandr Soljenițin a constituit mai mult decât o simplă ciudățenie sovietică este Paul Goma, pe care domnia sa l-a exclus din Comisia prezidențială pentru analiza dictaturii comuniste din România pe motive personale (preferând să recruteze o seamă de notorii colaboraționiști ai Securității)... Prin tăcerea vinovată de azi, scriitorul român arată că măcar infinitezimal nu se simte onorat de lașitatea lui de odinioară, dar că a rămas același tip mărunț, incapabil să-și căineze deschis greșelile. O mână de ajutor i-a venit, însă, de unde se aștepta mai puțin. Președintele patriei, Traian Băsescu, absent de la dezbaterile "Intellectualii și Politica. Politicienii și Intellectuali", organizată, luni, 17 noiembrie, de Institutul de Studii Populare al PD-L (partid cotrocenist), a avut tăria să transmită un mesaj din care reieșea că, "după 1989, opțiunea intelectualilor români s-a îndreptat mai mult spre dreapta, însă România ar fi mult mai echilibrată dacă ar exista și o societate civilă puternică de

stânga". Așadar, pe linia Radio Erevan, nevropatul nu a câștigat un bilet într-o stațiune de odihnă, ci i s-au mutat niște vecini gălăgioși la etajul de deasupra. De unde scriitorii cu simpatii comuniste, când ei sunt de dreapta? Ar fi bine să fie, dar uite că nu-s! Potrivit reporterului de la "Cotidianul", de față se aflau intelectuali de marcă și elită, precum Vladimir Tismăneanu, Horia-Roman Patapievici și Gabriel Liiceanu. Din tăcerea cronicarului reiese că nimeni n-a avut ceva de obiectat la cele afirmate, prin curier, de dl președinte. Dimpotrivă, susnumiții au arătat că "apropierea de Traian Băsescu este datorată faptului că și ei, și președintele susțin aceleași valori". Concordie totală. Cu ocazia dezbaterilor care au urmat, referindu-se la Andrei Pleșu, Horia-Roman Patapievici și Traian Ungureanu, **Gabriel Liiceanu a declarat:** *"Când oameni ca noi acceptă să fie miniștri de Externe, președinți de institute, ambasadori, nu o fac ca să se căpătuiască, o fac pentru că au conștiința că cineva trebuie să mai și slujească țara asta"*. [subl. mea, P.G.]. De la Dej încoace, n-a fost mahăr comunist care să nu susțină același lucru, până la saturație. De ce a acceptat dl Pleșu mai multe funcții ministeriale, și sub Ion Iliescu, și sub dușmanul său de moarte, Emil Constantinescu, e mai greu de spus, așa că nu vom insista. Ce e cu adevărat grav e că dl Liiceanu a deschis o cutie a Pandorei din care se vor adăpa în gura mare toate lichelele securisto-comuniste, vânturând exact aceeași motivație de sacrificiu și noblețe. Cu ce au fost mai rău-intenționați dăunătorii lui Ion Iliescu sau ai lui Emil Constantinescu decât dl Patapievici, când și unii, și ceilalți numai slujitul patriei îl aveau în cap?! Cine și cum poate trasa linia de demarcație între intenția unora și cea a altora, atâta timp cât nici unii, nici alții n-au reușit să facă niciun bine României? Mai mult, pe ultimii metri ai administrației precedente, simțind de unde bat vânturile, corifeii pesediști au lansat teoria cinică a principiului "cine strică repară": normal ar fi ca electoratul să ne mai acorde un mandat, ca să dregem greșelile pe care le-am făcut. Pe de altă parte, dacă în legiunea celor care vor "să facă bine" sunt înscriși și oamenii lui Iliescu, și oamenii lui Băsescu (mulți dintre ei activând o vreme sub comanda primului), cine se numără printre cei care vor să "facă rău"? V-ați întrebat? Foarte simplu: cei care au ceva de cârtit la orice pas. Cei care au cârtit și înainte. Adică tot alde Goma, transfug și trădător. Pe mine, ca să mă alătur ca exemplu, mă acuza deunăzi un alt intelectual din categoria amintită, Luca Pițu (care duce o campanie furibundă de intoxicare securistă pe diferite forumuri internaute, la un nivel intelectual de joasă altitudine, sub o seamă de pseudonime și stiluri stângaci zămislite), că-mi ponegresc țara. Nu astfel combăteau și securiștii de pe vremuri spiritul critic? Nu pot spune că plângerea lui Vladimir Tismăneanu nu are acoperire. Plângerea are, dar, din păcate, nu el însuși, cât și alții ca el, înregimentați până la umilință în tabăra perfidiei băsesciene. Să-mi ajute Dumnezeu să mă înșel, dar în ochii mei haita lărgită a acestor intelectuali este mai vinovată decât a celorlalți, măcar și pentru că îngroapă definitiv virtutea democratică a dreptului la opinie. Cu toate finele lor intenții, lecturile grele și gravele aere de

superioritate.

“Liviu Cangeopol New York 23 noiembrie 2008”.

Duminică 7 decembrie 2008

Ieri am primit o scrisoare de la Paraschiv. Îmi trimite și textul pe care avea de gând să-l citească la Cotroceni, numai că după cinci rânduri rostite i s-a tăiat microfonul - ceea ce știam din declarațiile sale date ziarelor, după “ceremonie”.

Mai multe am aflat de pe blogul lui Bădin: că într-un memoriu anterior Paraschiv dăduse numele unui securist care îl torturase: Ursulescu, așa ceva, acum trăind sub alt nume, Ionescu (sau chiar Popescu), la Ploiești. În van : cum să-i pedepsească Băsescu pe colegii săi, securiștii? Doar naivi fără vindecare ca alde noi, “disidenții” mai credem în povești cu Moș Crăciun cel Bun și ne adresăm cu plângeri, cu cereri directorului general al Penitenciarului România.

Tot de pe blogul lui Bădin aflu ca la Cotroceni fusese primit și Quintus, javra imundă, veteranul turnător de pușcărie, fostă proprietate a securității, prin protectorul lui Liviu Antonesei, securistul Cataramă. Este reprodusă declarația lui Ticu Dumitrescu de acum câțva timp, în care, adresându-i-se direct (așa am înțeles), îi aduce la cunoștință că îi sunt cunoscute vreo sută și ceva de denunțuri la Securitate.

În acest context ne-uman (pe fotografie, la ceremonia funebă șade - și rânjește - mereu-imunizatul, proaspăt-spălatul-decâcat Quintus, în dreapta inenarabilei țate Norica Nicolai - și dânsa o foaaarte liberală, ce credem noi, ne-ii, atât că nu intrase în cadru și legendara-i nepoțică, / aia mică/ mânuitoare a butonului mare - cea pătrunsă în Istoria Politică a României Postrevoluționarnice), cum să i se dea microfon... unui Paraschiv? Ca să mai spună o dată ca Băsescu este comunist, securist din “negra ilegalitate”, că promisiunile lui din campania electorală fuseseră minciuni?

Cui să-i spună el “noutatea”? Lui Nea Traian - ce, adică noi nu știam ce grad avea, la Anvers, tovarășu’ nostru nădejdic?

Luni 8 decembrie 2008

Cred că am să mă reapuc de **Săptămâna Roșie...**: am multe de introdus. În ce scop, introdusul? În scopul de a avea textul la zi, în caz că dorește cineva să-l re-editeze.

Marti 9 decembrie 2008

Ieri a fost instalată prima Cronică săptămânală a Jurnalului. Să vedem cât mă va ține...

Tot ieri Filip a pregătit **Roman intim** pentru editură. A fost trimis D-nelor Moroșanu și Bălănescu.

Deși Obama nu a luat oficial frânele puterii, printre “măsurile promise” este și cea de a nu mai acorda un cec în alb Israelului. Măcar de-ar fi adevărat! Eu unul o doresc din toată inima, însă... USA târăște ca pe o ghiulea de ocnaș obligațiile față de lobby-ul evreiesc. Catastrofală s-a dovedit întâi în declanșarea războiului contra Irakului. Numai ca acolo, participând mai multe țări - cu excepția Franței - nenorocirile irakienilor care abia debarasați de Saddam, au căzut din lac în puțul Abbu Ghraib (grafiere aproximativă), au trecut dintr-o tirania băștinașă în una străină, drept care, în ochii occidentalilor, Irakul martirizat, sărăcit a căzut pe al *n*-lea plan, pe primul fiind băgată doctrina Wolfowitz-Rumsfeld, în realitate războiul Israelului - cel “de autoapărare”, purtat prin carnea de tun a armatelor Americii și a Aliatilor lor, împotriva... împotriva a tot ce nu era conform interesului evreilor de a construi o barieră “sanitară” de la Atlantic la Oceanul Indian contra “terorismului islamic”. Or terorismul cu pricina abia *după atacarea Irakului* a ridicat capul, stârnit de “antiterorismul” evreiesc, rezultatele fiind vizibile, azi, în primul rând în Afganistan, în al doilea în Pakistan, în al treilea... în India, în al patrulea în...

Această campanie internațională, cu toate excesele, nedreptățile, crimele sale a făcut să nu se vorbească atâta cât ar fi fost necesar despre “războiul cu Hizbalahii”, cum au botezat israelienii agresiunea tâlhărească a Libanului. Nu era nici un “război”, Libanul abia își revenea din cel civil care devastase țara. Iar dacă mă întreabă cineva: *cine provocase războiul civil?*, îi răspund pe dată, cu toate că acel cineva era obligat să știe: *Israelul!* Fiindcă așa cum Siria considera - dinspre nord-est - că Libanul este o provincie siriană, tot așa Israelul s-a purtat de la începuturile sale - 1948 - cu Libanul, un pašalâc al Israelului. Așadar: războiul - dacă nu e civil - are loc între două state, or Israelul nu respectă nici o lege internațională care nu i-i integral favorabilă. Folosind pretextul: capturarea a doi soldați ai Țahalului - iată, nu-mi mai aduc aminte dacă aceștia fuseseră răpiți pe teritoriul Israelului sau pe al Libanului, însă acest amănunt-important nu a mai fost luat în seamă nici de Israel, nici de Occidentali, Israelul s-a năpustit cu toate “gurile de foc” asupra

Libanului, victimă tot a Israelului, nu doar asupra “fâșiei din sud, controlată de hezbollahi”. Or cine sunt “teroriștii-extremiștii” hezbollahi? Fiii, nepoții palestinienilor alungați de evrei de pe pământurile lor, refugiați în Liban, victime arătate ca autoare ale actelor de terorism îndreptate împotriva celor care-i obligase să plece! Cu complicitatea occidentalilor, noul stat, Israel, comisese de la inaugurare, în 1948, ceea ce se cheamă: *curățenie etnică*: alungase prin metode ultrateroriste, curat-bolșevice, sioniste câteva milioane de băștinași: palestinienii, dintre care majoritatea se refugiasse în Liban (ceilalți în Iordania, în Siria, în Egipt - dacă s-ar fi împlinit visul evreilor alaltăieri sosiți de la Vinnița, de la Burdujeni, ar fi fost ei, aruncați în mare...). Totul sub privirile indifferente ale Occidentalilor - printre ei îi numesc și pe ai noștri, urmașii lui Decebal și ai lui Traian (nu Băsescu!) și nu militarii care nu au avut nici mân' nici în clinică, vorba mea, cu evenimentele din Liban.

Arăt spre “opinia publică” românească, cu, în frunte, presa, cea avînd rol de explicătoare a ceea ce se petrecea alături de noi, într-o zonă familiară nouă, atît prin... originea primilor coloniizatori romani, cât și ceva mai târziu, odată cu întărirea creștinismului, Palestina și Ierusalimul jucînd de peste un mileniu și jumătate rolul de far.

Ei bine, abia se potolise campania de analfabetizare (a maselor largi românești, ocazionată de războaiele din Balcani - dar nu toate, ci doar ultimul, cel în care NATO a intervenit cu aviația, bombardînd Belgradul), că cristoii și cetepopeștii și... să nu fie uitați forumiștii de pe internet, alcătuiind cetățenimea de rînd, “ca tine, ca mine”, ăi care nu știu nimic, dar au păreri despre tot/toate - au primit ovăz de mâncat-cu-capu-n-traistă (aici cer iertare nobilului cal: el a evoluat, spre deosebire de călăreț): războiul din Liban.

Dacă în raport cu sârbii judecățile (categorice) ale românilor se sprijineau pe două “concepte” (vai de steaua lor, ambele șchioape), anume: “și ei sunt creștini ortodocși ca și noi” [dar ce: grecii care ne-au jefuit și ne-au fanariotizat câteva secole nu erau creștini ortodocși ca și noi?; dar rușii: nu erau și ei creștini ortodocși - vorbesc de secolele de războaie ruso-turce purtate pe pământ românesc decenii și decenii?] și vecinul (tot concept): “legăturile de veacuri” (vorba fiind de casele domnitoare sârbești și de românești, nu de alte categorii de oameni)..., cu “Libanezii” treaba stătea și mai prost - din două motive: analfabetismul profund - și agresiv - al nostru (dacă nici diplomații români în post la Beirut habar n-aveau ce e cu “poporul libanez”, de unde vine ăsta, al cărui tată este?; cu “limba libaneză” - sic sic,

însă cum tot ai noștri vorbesc de limbile elvețiană, belgiană, canadiană..., treacă și mia unde a intrat suta), nu ne mai mirăm. Însă față de Liban-libanezi un rol sabotor l-au jucat evreii: de două secole, de când s-au instalat la noi nu au încetat de a pune gri comunitatea vecină Palestinei - care se trage din fenicieni, nu mai... recent și nu mai puțin dăruți decât ebreii. În al doilea rând pentru că în ceea ce se numește azi Liban, creștinismul ("o sectă blestemată", cum o consideră evreii, cu doi *i*), în ciuda persecuțiilor stăpânilor succesivi: romani, bizantini, turci, britanici nu a cunoscut și ura-celui-de-alături: evreul-evreu, necreștinat. Iar de la oficializarea statului Israel, de când au început persecuțiile împotriva băștinașilor palestinieni, imaginea libanezilor a făcut una cu cea a "arabilor", a "teroriștilor" și în secolul al douăzecilea, se putea altfel?: a "antisemiților".

Am văzut ieri la televizor o emisiune despre creștinii din sudul Libanului, zona Sidonului. Nu ni s-au arătat bisericile distruse de aviația israeliană - vreo sută și ceva - doar cele re-construite (nu reparate, fiindcă nu mai era nimic de reparat), ci nou-nouțe. Arătau, pe dinafară... corect - însă pe dinăuntru... Tristețe sfâșietoare: câte o icoană ordinară nou-nouță pe un perete, o strană reparată mai încolo... Și obiectele de cult fuseseră distruse, de te-ai fi crezut... - *eu m-am și crezut-aflat! - în Basarabia, de-o pildă la biserica de vară a Mănăstirii Curchi, după 28 iunie 1940.*

Nu de alta, dar *barbarii, vandalii erau aceiași: evreii kultarmeți.*

Preoții, episcopii consultați de realizatorul reportajului păstrau o reținere... enervantă privindu-i pe israelienii care vizaseră, în această parte (sudică) a Libanului, mai puțin obiective industriale clasice: uzine metalurgice, instalații portuare, câte erau - ci... pe lângă ceea ce se cheamă infrastructură: căi de comunicație, conducte de apă, de petrol, toate atelierile, fabricuțele, fabricile alimentare. Acestea fuseseră făcute una cu pământul în primele bombardamente. Apoi... bisericile, mănăstirile, școlile, universitățile creștine. Unul din foarte vechile ansambluri religioase din Beirut (biserica, învățământ mediu, superior, biblioteci, cantine, cămine pentru orfani etc.) au fost, nu doar rase de pe suprafața pământului, ci... bombardate cu bombe grele. În raiduri repetate, zile la rând, au scobit o groapă uriașă, adâncă de cel puțin treizeci de metri, iar ca suprafață ocupând... terenul clădit inițial: un hectar?, două?... Și pentru că creștinii libanezi nu au suficiente fonduri (ei, da: au sărăcit libanezii!), au lăsat acest ansamblu așa, ca nemții din RFG, ca pe o imensă groapă, nu doar ca să aducă aminte de visul evreilor de a distru-

ge, de a pârjoli tot ce nu este evreiesc în jurul actualului Israel. Dacă au nimicuit ei livezile, plantațiile de pe pământul Palestinei pe care l-au ocupat după 1948 - fie prin vânzare-obligată, fie prin confiscare - ce să te aștepți de la ei... în situație de război - care, re-repet, nu era război, libanezii fiind victime ale ambelor tabere: evreii și hezbollahii? Teritoriul din Liban, ocupat în timpul luptelor de "hisbalahi" - așa pronunță ei ceea ce noi rostim: hezbollahii - a fost pustiit de bombe, iar ce a mai rămas din livezi și vii sunt și acum infestate de mine antipersonal, "bomboanele lui nenea Ițic" dăruite copiilor libanezi, ființele cele mai expuse unei asemenea arme-a-lașului.

Un singur călugăr libanez întrebat de ce au vizat israelienii atelierele, fabricuțele de produse alimentare, a răspuns : pentru că au vrut să distrugă concurența străină: în ciuda fermelor uriașe, hipermecanizate din Israel - munca fiind rezervată sclavilor: palestinienii - niciodată nu vor putea produce nici legume, nici fructe, nici dulceturi, nici compoturi ca cele din Liban - și din Siria (raidurile aviației israeliene în Siria au vizat culturile și fabricuțele alimentare, nu altceva).

Era vădită grija de a nu-i supăra pe israelieni, de aceea nici un libanez nu a explicat de ce agresiunea sălbatică a aviației israeliene împotriva creștinismului...?

Ei, de ce! *Din dementă răzbunare etnică!*

Pornisem de la promisiunea lui Obama de a nu mai acorda cec în alb Israelului pentru a-i agresa orbește, barbar pe vecinii săi. Nu cred că se va putea ține de cuvânt. Nu-i poți potoli pe evreii care și-au făcut de cap nestingheriți din 1945 până acum. S-au obișnuit să zburde fără nici o restricție, să calce în picioarele... obuzelor și florile și legumele și dreptul internațional și viețile *goi*-lor, cu nesimțirea-le structurală, cea curat-rasistă. Însă dacă va reuși să-i descurajeze de a ataca din senin pe cine li se năzare, atunci... tot în folosul lor al evreilor va fi: americanii vor justifica această nouă "opțiune" pretinzând că o adoptaseră pentru... a-i proteja de răzbunarea neevreilor în cazul în care, nesăbuiții, bêtii de putere evrei vor declanșa o catastrofă mondială.

Miercuri 10 decembrie 2008

Flori Bălănescu nu mai poate "locui" în provizoratul bucureștean de până acum, s-a retras la țară. Noi, gomii știm cum este când te muți de colo-colo, în mână cu prosopul făcut sul în jurul periutei de dinți. Numai că, spre deosebire de noi, Flori

are o casă, casa părinților săi, este proprietară a unei părți din gospodărie. Adevărat, însă copilul i-i la București; ca și slujba...

Nu am pătruns încă și n-am să pătrund vreodată (dacă voi vrea) taina “alegerilor” recente din România. Totul s-a petrecut în hărmălaia de crâșmă în care veselia năucă, beția provocată de băuturile adunate sub denumirea de *rachiu*, (mai mult... mentală decât materială), se înfrățește cu prostia groasă, mermeladoasă, neaoșă, ca-pe-mână - acesta este tabloul comunității noastre la două decenii după “revoluție”. Ai zice, simplificându-l (tabloul, despre el fiind vorba) ca într-o caricatură: la “subsol”, în glod, în sărăcie, în boli, în neputință, în disperare, în promiscuitate mișcă din când în când - mai degrabă tresărind înainte de de a-și da duhul, decât zbatându-se: poporul nostru; cel drag și iubit; poporul nostru sfânt, din care se trag chiar și securiștii care ne conduc țara ca pe o căruță în care se află un tembelizor, iar ei, “conducătorii de atelaj” merg pe jos, la curu’-i, “discutând” între ei prin monosilabisme, râgâituri, analfabetisme, înjurături - din timp în timp apăsând un buton al comenzii, schimbând canalele, toate sportive (iertare: becalice) și cu gagici mișto, blonde, cu cizmulite roșii, rezemate extrem de “artistic” de mașini de lux.

Ce altceva pot eu crede văzându-l pe caraliul suprem, al țării, Băsescu, asigurându-l pe Vasile Paraschiv că poate veni oricând la Cotroceni, porțile i-s deschise - în timp ce rânjește și face cu ochiul ca între bețivani și tâlhari ordinari, cu tâlharii “culturali” Beligan și Pintilie, turnători emeriți și dovediiți, proaspăt decorați pentru devotament față de... Securitate, c-adică: Io-te, prostu-ăsta bătrân, a crezut și de astă dată... Ce pot eu să cred văzându-l pe Tăriceanu, un structural dezorientat, o creatură care nu a priceput vreodată ceva din ce se petrece pe lume - însă explicând mereu-întruna, cu deștu’? Pe comicul clasei, dopul Boc, utecist de nădejde, autor de limbi la adresa Ceaușescului, frate geamăn cu “scriitorul” I.T. Morar, hlizitul escroc - fiindcă el știe: ca ardelean securist, oricum s-ar, aparent, petrece alegerile, el și cu ai săi tot în fruntea bucatelor au să rămână?

Nu mai continuu, risc să populez paginile doar cu cretino-banđiți de drumul mare, cu analfabeți-sforari, apoi, după ispravă (înșelarea tuturor), râzându-se, cu râsul de bețivan al Băsescului, porcîn al lui Boc și alți boci, cu declorofilizatul (rânjet) al unuia ca Geoană, patronat - din înaltul cerului suprasedurist de portretul drăgălașului “Felix”, emblematicul reprezentant-al-poporului nostru, ăla sfântu’ sfântu (îi lipsește, alături, doar Stănoaia-Turnătoaia, ca să facă o păreche MAI)?

Veste bună: D-na Moroșanu îmi scrie că **Roman intim** va fi prima carte editată în 2009. Așa să fie!

Joi 11 decembrie 2008

Fără rușine, fără tresărire, bestiile bolșevico-securiste și-au dat mâinile lor murdare și au mai tras un guvern - cel pe care ni l-a prezis-dorit Brucan: copie după FSN, cu Securitatea în frunte!

Cine este prim-ministru? Stolojan, securist cunoscut, deconspirat de multă vreme. Acest “finuț”, cum îi spuneau doamnele românce de la Paris, printre care și Sanda Stolojan (însă nu știu ca “Doru” să fi fost neam cu ea - deși...)- va face față (!) mai bine (!!)- decât fiul concesionarului Ford, inenarabilul “ingi...” Tăriceanu (asta vine de la moșia Tăriceni): fiindcă până în momentul de față nu l-am auzit cuvântînd (la televizor, se înțelege). Iar după ce-l voi auzi, oricât de bogat îi va fi “vocabulary”, nu-l voi scoate din categoria: *securist*. Încăierările pentru ciolan îmi vor provoca doar greață, fiindcă îl voi avea în fața ochilor pe Boc-Boc, altă creatură postrevoluționarnică (unde mai pui că e ardelean - ca Blaga-Buldogul, ca Măgureanu, al doilea “Dom’ Profesor” după Brucan, ca al treilea: Manolescu și ca Buzura, ca Breban, ca...).

Nu știam că smântana patriei a mai dat un spectacol - citez din Bădin, păcatul lui dacă se dovedește ca iar i-a calomniat pe elitarzii drojdioți:

“Am avut timp de cateva minute iluzia ca intelectualii s-au trezit si au curajul sa protesteze. O scrisoare semnata de mai multi intelectuali, printre care Gabriel Liiceanu, Mircea Cartarescu, Vladimir Tismaneanu, Andrei Plesu si altii prin care ii cereau presedintelui Basescu sa nu binecuvanteze alianta PSD-PD-L, adica refacerea fostului FSN. Imediat a venit dezmintirea. Toti au sarit in sus ca se incearca o intoxicare. Nu, nu este vorba de nici o intoxicare. Ci de o lipsa a coloanei vertebrale a celor care au semnat presupusul text. Nu au pur si simplu curaj sa spuna nimic. Se iau de mana si cu Micky Spaga daca e cazul. Banul e ochiul dracului! Horia Roman Patapievici si Mircea Mihaies injura vartos la liberali ca le-au taiat fondurile pentru penisurile si zvasticiile care ne promoveaza cultura in strainatate dar tac chitic in rest. Nu sufla nici un cuvintele de FSN. L-au luat in brate pe Traian Basescu, uitand si manipuland cu buna stiinta ca securistul de la Anvers a fost un mare supporter al Pietii Universitatii. Stim cu totii insa ca Traian Basescu a fost totul altceva, inclusiv sponsor al trenurilor cu mineri. Securitatea a invins! Traian Basescu e presedinte si

Theodor Stolojan premier. Astept o scrisoare de protest pe acest subiect pe care inasa nu o vom citi niciodata. Unii intelectuali nu fac decat sa ne convinga ca sunt niste invitati de mana a doua la masa Puterii, unde se multumesc cu resturi. Lucrurile sunt clare: Intelectualii care se dezic acum de scrisoarea anti FSN si-au luat, de fapt, carnete rosii de partid. Unii dintre ei le tineau in sertar de pe vremuri. De acum inainte au NUMAI dreptul sa taca! Societatea civila romaneasca a capotat definitiv! Cei 20 de ani prorociti de Brucan au trecut degeaba...”

Așadar eu pe cine mai “înjur”? Normal ar fi să încetez de a-i beșteli pe “intelectualii-de-vârf-ai-Groapei-lui-Băsescu: Românică”: se arată ei singuri ceea ce sunt: niște căcați (atât, că între timp, dezghețându-se, și-au pierdut moțul).

Așa ar fi normal - dar sunt românii ființe normale? Nu-prea, vorba ardeleanului etern. Infantilizați de suferințe, de dezamăgiri, de, totuși, speranțe («Poate că, de data asta, fie și dintr-o greșeală, soarta-destinului privește în altă parte...»), au comportament de copii preșcolari: cum te atingi de jucăriile lor, alese și dăruite de părinți imbecilizați, de bunici colaboraționiști caracterizați - cum declanșezi mare tragedie-mare: copchiii plâng, urlă, acuză, cer-jucăria-înapoi: te-ai atins de... icoană!

Dar nu astfel am fost și eu, iconoclast înrăit, la fel tratat, în 1970, când m-am dat (vorba lui Marin Preda) la Ceaușeasca prin cartea **Ușa noastră cea de toate zilele?** - motiv pentru care Marele Mărin, curajos nevoie-mare mi-a respins-o, pe-tăcute: doar nu era să rostească în moromețiană comună ceea ce îi stătea pe buze să-mi reproșeze?; nu era, 1991, I. Simuț paznic la poarta verginității Anei Blandiana, explicînd: “Cine dă în Blandiana dă în democrație!”? Simuțul cu același nume pretindea a fi în deplină cunoștință de cauză, stăpânind el, în amănunt, atât democrația, cu toate cotloanele ei, cât și peizajul intim în toate pliurile sale al vergurei legendare, Blandiana, Doamna Nației Arpagice.

Așadar: dacă repet ce am tot spus-scris din... 1990 - o viață de român! - despre Liiceanu, despre Manolescu, despre Blandiana, despre Pleșu, despre Mihăieș, despre Tismăneanu (pe atunci doar despre “opiniile” sale extrem de originale privindu-l pe “eminentul om politic Manolescu”), nu provoc eu o catastrofală revoluție națională? - că revoluții raionale, comunale, chiar cătunale, am tot avut.

Obosit, sătul de atâta mizerie umană (să nu uit: intelectuală), sunt pe punctul de a ridica definitiv din umeri:

“Dumnezeu cu voi, compatrioților. Preferați-mai-bine berea răsuflată, balega națională, vorbirea lătărețito-lătrată (și aceea sărăcită, manelizată), n-aveți decât să rămâneți cu idoli cultura-

li, învățătorii voștri Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Patapievici, Tismă-neanu, Mihăieș, CTPopescu, Dinescu - îi meritați; după cum vă merită ei. Eu mă retrag în vârful picioarelor, ca să nu stârnesc la mai-rău monștrii ce vă conduc, luminează, instruiesc de-a-n curulea, ierte-mi-se vorba ră”.

Vineri 12 decembrie 2008

Zi de iarnă - la Paris. Cam ca la București...

Vrem să știm ce soartă au rezervat israelienii palestinienilor? O aflăm deîndată din declarația Tzipiei Livni, fioroasa ministreasă de externe (de fiecare dată când o văd la televizor, mă cutremur : «Și dacă ființa asta mi-ar fi fost anchetator la Interne? - dacă nu chiar ea, atunci tată-său, unchiu-său, fiindcă întregul clan al lor “a lucrat” în NKVD, în fiicele ei din România, Ungaria, Polonia, Bulgaria, RDG - înainte de a se transfera în maica lor de lapte: Mossad? - n-aș fi “recunoscut” tot ce ascundeam, dar și - mai cu seamă - ceea ce-mi dicta ea să recunosc?) :

“Dupa ce a ratat sansa de a deveni premier, actualul ministru de Externe israelian, Tzipi Livni, a declarat pentru postul de radio militar ca palestinienii din Israel trebuie sa traiasca intr-un stat creat special pentru ei, informeaza AFP, citata de Agerpres.

"Solutia mea pentru a mentine caracterul evreu si democratic al Israelului este aceea a existentei a doua entitati nationale distincte", a explicat Tzipi Livni.

Ministrul israelian a subliniat ca *din momentul in care statul palestinian isi va incepe existenta, Israelul va putea sa le spuna cetatenilor sai palestinieni "ca aspirațiile lor naționale se află in altă parte"*. (subl. mea).

Arabii reprezinta in acest moment aproximativ 20 la suta din populatia Israelului.”

Ce spuneam? Ce au spus evreii dintotdeauna, oriunde s-au, asta, cum îi zice: stabilit - totdeauna peste alții:

«Voi, ăștia, localnicii căutați-va aspirațiile naționale în altă parte, noi suntem stăpânii acestui pământ - Iahve ni l-a dat, cu hârtii în regulă - dar nu cereți să le vedeți, nu sunt scrise în arabă...»

Ce putoare! Ce fiică, nepoată de mossadiști, moștenitori... spirituali ai Cekăi!

La fel le-ar fi spus komisarnicii care întâmpinaseră Armata Roșie în Basarabia și în Bucovina de Nord, în 28 iunie 1940:

«V-am așteptat 20 ani, iubiți tavařiști ! - acum, că ne-ati

dat o mână de ajutor, ne puteți lăsa pe noi să explicăm *rumânilor* găsiți pe teren că e momentul să-și caute aspirațiile naționale în altă parte...»

Îmi aduc aminte - nu mi-aș mai! - de o "analiză" a nesfârșitului analizatorist Brucan - aproximativ:

«Dacă ar afla românii ca aproximativ 90 la sută dintre ei erau informatori ai Securității...» Iar eu i-aș da replica:

«Dacă ar accepta evreii - cu doi i - ca aproximativ 95 la sută dintre ei au slujit, slujesc peste decenii (în curând de un secol), cu abnegație fanatică monstruoasă Ceka, mama Organelor teroriste comunisto-sioniste...- în România ca salariați ai Securității, acum ca pensioari»...

Până să-și caute ei, *rumânii* din Basarabia și Bucovina de Nord ocupate în 1940 - "*găsiții pe teren*" de către evreii năvăliți *adineauri din Nord* - aspirațiile, NKVD-ul, alcătuit, acolo-atunci în proporție de 75% din evrei, în primul trimestru i-a îndemnat "cu ghinișorul", citește: arestându-i, împușcându-i, deportându-i pe băștinași cu ajutorul neprecupețit, dar voios-de-tip-khazar, însoțit de urletele animale din dansul scalpului. Apoi... Când să desăvârșească opera de curățare a terenului, "norocul" (norocul!) le-a venit palestinienilor rumâni - "găsiții pe teren" -, nu de la Antonescu, cel care a ordonat trecerea Prutului și alungarea barbarilor de unde veniseră, din Răsărit și din Miază-Noapte, din Kazaria, ci de la Tătucul lor, Stalin: el apucase să schimbe planul unui Israel așezat în Basarabia, Bucovina, Maramureș, Galiția, Transnistria cu altul, în Asia, "la Tian-Șan, la Tian-Șan, / În mândrul Birobidjan"...

Da, însă până și Veșnicul Stalin a murit...

A plecat și Vasile Gorduz. Avea 77 ani, neasemuitul. Dumnezeu să-l odihnească. Am observat că este menționat locul nașterii: "Trifești, Moldova". Inseamnă că între timp (întretimpul măsurînd... 35 ani) a aflat *de unde este*. Când ne-am cunoscut el făcea parte dintre copiii basarabenilor-bucovinenilor care se refugiaseră după 28 iunie 1940, dar cum rușii ocupaseră podurile Prutului (devenite puncte de frontieră), mulți dintre ei trecuseră în alte căruțe, legînd prietenii noi - dar, vai: ajunși la un "noua frontieră", rușii fie opriseră căruța în care se aflau în acel moment (restul familiei trecuse înainte cu... cincisprezece-douăzeci de metri), fie, dacă se aflau în urmă, nu mai permi-seseră căruței sa treacă podul... Câte tragedii au pricinuit bolșevicii, doar în **Săptămâna Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940**... În momentul în care îl cunoscusem (venise la noi, în mai multe rânduri la Breaza, cu soția

sa, Silvia Radu), Vasile “nu știa de unde este, de loc”, iar Silvia îmi șoptise să nu-l mai zgândăresc, fiind “de totdeauna tulburat”. Încă o dată: Dumnezeu să-l odihnească.

Sâmbătă 13 decembrie 2008

În *Ziua* de azi Iolanda Malamen scrie un foarte simțit text despre Gorduz, căruia mai an îi luase un interviu (vorba vine, nu putuse fi dialog ci... transcrierea unei tăceri). Ea completează acum biografia: “născut la Trifești, Orhei”.

Salutară - pentru noi, supraviețuitorii lui Vasile - pentru că, uite, eu nu aveam această informație. Dacă el ar fi cunoscut-o, atunci, mi-ar fi comunicat-o, ca orice basarabean - unde mai pui: conjudețean care se respectă (fie și printre mormăieli). De unde bănuiala mea: Gorduz atunci, prin 1973-74, încă nu știa de unde era. Dacă s-a născut în 1931, copilul avea 9 ani în iunie 1940 și, fără a face alăturări subiective (vorba celuia: “Fiecare cu autobiografia proprie”), spun că eu, la vârsta de 9 ani trăiam primul meu refugiu, cel din martie 1944, pe cel al lui Vasile îl ratasem, căruța noastră ajunsese prea târziu la Prut, ticăloșii-roșii închiseseră noua frontieră de pe Prut. Așadar “autobiografiile” noastre se vor fi aflat preț de câteva ceasuri destul-de-aproape, oricum, în fuga noastră către Mereu-Apus, ne vom fi aflat pe același drum - cum am spus, la distanță de... câteva căruțe.

Deocamdată (nu am găsit pe harta mea) nu am situat Trifeștiul - o fi, aici, sub ochi...

Duminică 14 decembrie 2008

Ploaie, frig. /Nu am chef de nimig.

Enervare: pe YouTube apar titlurile cărților mele traduse în franceză: a fost inclusă și **La Cité Totale** a lui C. Dumitrescu! Ce porcărie! În viața mea, nici din greșeală (sic) nu am făcut așa ceva. De ce? Nu am destule cărți?

Luni 15 decembrie 2008

Societatea “Timișoara” a acordat premiile...

Așa este anunțată știrea. Deci: știm ce este și ce valori promovează Societatea Timișoara în general, Timișoara ca localitate în special. Știm cine este răs-puiul de răs-bolșevici, nepotul sinistrului “Leonte Oigenstein-Răutu” și fiul nu mai

puțin sinistrului Mișa Oigenstein, director al Cacademiei Ștefan Gheorghiu, stomatologul (bine: dentist era Vitner, din acest motiv a lăsat știrbă literatura română, că de istorie s-a ocupat fără-profesionstul Roller, eu vorbeam de sociologul lui Pește Moscovici) purtînd pseudonimul “Andrei Oișteanu”.

Ei bine: Societatea “Timișoara” a căutat, a tot căutat și nu a găsit alt premiabil decât scaiul, lipitoarea, căpușa, păduchele-lat de care greu scapi, doar cu un brici - dacă chiar vrei să scapi...- pseudonumitul “Oișteanu”. Cum se intitulează premiul? “Alexandra Indrieș”, numele literar al colegei mele de la “Eminescu”, arestată și ea în 1956, Gloria Barna (“Justa” din cartea mea **Justa**)!

Ce blasfemie! Dar cine decide “linia” politică a Societății Timișoara? Tot Rodica Gordon, fostă ambasadrice a Israelului, pârâcioasă din vocație (și din familia-i, securistă-primăveristă) - prin reprezentantul ei pe pământul Timișoarei... - uite că i-am uitat numele, după cum nici el nu-l mai ține minte pe al său, adevăratul? Nu “sau”, cu: și Taubmanul cu pricina, fostul ambasador al USA, apărător vajnic al holocaustizării României, “factor determinant” al numirii - de către Băsescu - a lui N. Manolescu ambasador la UNESCO, drept răsplată pentru “demascarea”, calomnierea, turnătorica cu care a pus la zid: “legionarismul” lui L. I. Stoiciu și “antisemitismul”, cu care a încercat să mă lichideze în 2005 - dimpreună cu toți scriitorii români convocați la Adunătura Breslașilor Autori de Cărți, români - toți, fiindcă nici unul dintre cei prezenți nu a contestat acuzațiile dictate de Președintele Numit al Adunăturii?

Biata Gloria, Dumnezeu să o ierte, pe ea a căzut pedeapsa de a-i acorda onorabilitate unei monumentale, nesimțite, băloase putori ca “Andrei Oișteanu”, holocaustololololog emerit.

Mai departe: cine a acordat alt premiu al Societății Timișoara unui aprig apărător al drepturilor omului (pe bani, el fiind salariat), însă numai al drepturilor minorităților?, acuzatorul meu rezemat pe... **Săptămâna Roșie**, *carte* pe care luminatul lefegiu (repet: al drepturilor omului) o prezenta drept... *cărți*, a doua fiind, după intelectualul de el, intitulată-cu-subtitlul: **Basarabia și evreii...**- vorbesc de Gabriel Andreescu: Wiesel? Sau tot Taubman și Rodica?;

Și, capac (peste pupăză, vorba lui I. Vianu): un al treilea premiu a fost acordarisit lui W. Totok. Cine este Totok? Individul care în 1989 a intoxicat Europa liberă și postul de radio București cu “informația” extrasă din cimitirul

timișorean de unde fuseseră dezgropați autopsiații provenind de la spitalele orașului. Și mai cine este Totok ? Membrul chestiei numită: "Wiesel", după numele șarlatanului filomagihiar cu același nume, falsificatorul de istorie, calomniatorul românilor (acuzăți de a-i fi trimis, în 1944, la Auschwitz pe evreii din Ardealul de Nord - ocupat de unguri din 30 august 1940!).

Ca unul care fusese decretat "cetățean de onoare al Timișoarei", stârnind protestele cu stropi ale *unor evrei*, ca să le fac pe plac aceluia care îmi reproșau (și mă condamnau sever) că în acuzațiile mele nu eram respectuos-gramatical cu evreii din Basarabia și grafiam evreii "cu doi de *i*" - dar se prefăceau că nu bagă de seamă : însuși Apostolul lor Mincinos: Wiesel, la Sighet, decretase: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!» - mă întreb dacă dragii, vitejii, moralii timișoreni de azi nu au încercat să șteargă... "rușinea" de acum doi ani, denunțată cu vigoare vâșinskiană de curajoșii Vainer, Rodica-Pârâcioasa, Taubman, M.D. Gheorghiu, dând cu var peste numele meu, scriind deasupra nume mai-mult-decât-onorabile: *Oișteanu-G. Andreescu-Totok*.

Marti 16 decembrie 2008

În *Ziua* de azi.

Președintele Adunării Generale a ONU, în conflict cu Israel, spune că a primit amenințări cu moartea

Președintele Adunării Generale a ONU, care are relații tensionate cu Israelul, a declarat luni că a primit amenințări cu moartea, iar serviciile de securitate ale ONU au deschis o anchetă, relatează AFP.

Miguel d'Escoto Brockmann, preot catolic și fost ministru de Externe al statului Nicaragua, a catalogat drept "răutăcioase și calomnioase" informațiile din presă potrivit cărora recent ar fi încercat să o împiedice pe ambasadoarea israeliană la ONU, Gabriela Shalev, să vorbească în cadrul unei ședințe plenare a Adunării.

"Amenințări foarte serioase" cu moartea "au apărut pe internet", iar "autoritățile competente au fost sesizate", a spus purtătorul său de cuvânt, Enrique Yeves.

Declarația reacționează și la informațiile apărute în presa israeliană, potrivit cărora d'Escoto a încercat să o împiedice pe Shalev să vorbească la o ședință a Adunării când s-au celebrat 60 de ani de la semnarea Declarației universale a drepturilor omului. "Este o minciună ce poate fi calificată drept calomnie. Informațiile din presă desemnează diplomați ai misiunii Israelului la ONU ca

sursa acestei acuzații iresponsabile", a subliniat Yeves.

D'Escoto a criticat și "detenția arbitrară" și refuzul de intrare în statul israelian impusă de Israel lui Richard Falk, raportorul special al ONU pentru drepturile omului în teritoriile palestiniene. Falk a infuriat Israelul săptămăna trecută, spunand că politica acestuia față de populația din teritorii seamănă cu "o crimă împotriva umanității". Oficiali ai ONU au spus că Falk a fost trimis spre Zurich la sosirea pe aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv, duminică.

"Rolul președintelui Adunării generale ar trebui să fie acela de a uni comunitatea internațională și de a promova interesele și valorile comune ale acesteia", a spus purtătorul de cuvânt al misiunii israeliene. "Însă, din primele zile ale președinției sale, d'Escoto se comportă ca un factor de controversă și abuzează de poziția sa", a subliniat el.

D'Escoto, născut în SUA, a făcut parte timp de zece ani din guvernul sandinist din Nicaragua și este cunoscut pentru opiniile de stanga."

Vineri 19 decembrie 2008

Mi-am amănat plăcerea primirii cărților pe luni: sau pe marți... sau pe..., că tot am intrat în Luna Patimilor Poștale.

Îmi scrie Mihai Ciucanu ca a citit Cronica săptămănală, pune punct, apoi trece de urgență la:

"Se pare ca Dan Stanca e santajat, se fac presiunii asupra lui ca sa-si dea demisia. Capete de acuzare: articolul lui Iosif Toma Popescu care a fost publicat in Aldine la putin timp dupa ce a aparut si pe situl Dumneavoastra si un articol scris de el (Dan Stanca), tot in Aldine prin octombrie, anul acesta".

Pe vremea mea (vreau să zic: când ne holocaustizau pe LIS și pe mine, politrucii manolești, aceștia treceau direct la "măsură": îl dăduseră afară pe el (pe LIS), că pe mine nu mai aveau de unde... Nu am înțeles expresia: "se fac presiuni..." Am încercat să vizualizez "procesul": îl iei pe Dan Stanca, îl bagi în teasc (sau în presă...- ba nu, fiindcă riști să crezi confuzii, contrarii cu... darea demisiei) și îl... presezi, măi tovarășu! În mod bolșevicesco-sionistic!

Nemaifiind la zi cu mersul strălucitei preze românești, nu știu ce mai învărtește Hurezean (alt ardelean), fiul iepei și țucălar al tâlharului Măgurean (și el ardelean, ca pe mână; șogor al lui Coposu), dar nu știu dacă și recenta-i capodoperă a beneficiat de prezentarea Emilului, fiu al Blandienei (dar

asta ce-o fi? basarabeancă?, sau dobrogeancă?, sau olteancă, fiindcă este greu de acceptat vorba rea a regătenilor și a bănătenilor că, firma “La Securitate”, a fost întoarsă pe dosul de rezervă: “La Ardelenitate” - priviți la Boc și la bocciții contemporani, dragi neardeleni!).

Înapoi la Dan Stanca: care-i crima săvârșită de el? Că a publicat textul lui Iosif Toma Popescu? Bine-bine dar care-i păcatul? A, da: “antisemitismul” - al cui : al lui I.T. Popescu ori al lui Dan Stanca?

Nu le-ar fi rușine vitejilor daco-romi! Mai alaltăieri, în Mândra Timișoară, “la presiunile” evreilor au fost premiați holocaustologi cu diplome, ca bolșevicul Oigenstein, salariați ai Industriei Drepturilor Omului ca G. Andreescu și alde Totok, șvabul cerșetoro-diversionist, acum “fac presiuni” asupra lui Stanca... Dar să anunțe culoarea: să spună că ei, reprezentanți ai României au redevenit reprezentanți ai Marelui Israelul și sunt în curs de a anexa și România, cum glumea (!) actualul președinte al Statului Evreu, Șimon Perez, laureat al Premiului Nobel pentru Pace - ca să știm, în sfârșit *cine suntem și de unde ne tragem*, să nu așteptăm noile ediții ale Istoriei României bucătărite de Roller Doi, Tismăneanu tot Doi, să fim gata-orientați ideologico-etnic pentru a trece urgent la tăierea puțelor, zbierînd, cu clăbuci la bucele orificiului bucal: «Moarte goilor!»

Tot M. Ciucanu îmi scrie:

“Arta reFugii a fost inclusa intr-un program (L' isola sconosciuta) al asociatiei Pratika (ce se ocupa cu difuzarea, promovarea, culturii in randul copiilor - in Italia (...)”

Da, domnule, în Italia nu în “altă parte”...

Sâmbătă 20 decembrie 2008

Azi mi-au venit prin poștă 5 exemplare din **Gherla-Latesti** și 8 exemplare din **Adameva**. Am adormit cu cât unul pe piept. Doamne, ce fericire, la frageda vârstă de 73 ani, să ți se editeze nește cărți!

După o jumătate de oră, trezindu-mă, am încercat să continuu lectura. Nu am reușit: ceva era în neregulă. Până la urmă am aflat: Oricât v-ar părea de ciudat (domnișoarelor și chiar doamnelor), citisem acele cărți - de aceea.

Ba chiar le și scrisesem.

Duminică 21 decembrie 2008

Cea mai lungă noapte a anului? Sau va fi la-noapte?

Un prieten epistolar din România m-a întrebat pentru ce nu am semnat Apelul pentru apărarea lui Dan Stanca.

Fiindcă al meu corespondent - *dar nu și cititor al celor scrise de mine* - face parte din masele largi de concetățeni care se bagă în vorbă, chiar cer socoteală celuilalt : de ce nu a făcut (citit, citat) cutare, cutare, cutare - “ca toată lumea?”. Dacă mai ai energie și creștinătate, te apuci să-i explici neinformațului care nu-ți citise cutare, cutare scriere, unde erau consemnate faptele reproșate: acolo, acolo, acolo...

Dacă nu - nu. Taci, doar n-o să pierzi timpul cât ți-a mai rămas cu un forumist analfabet (în schimb anonim!) ca el.

Pentru că Jurnalul meu cel drag și extrem de intim nu mi-a pus o astfel de întrebare idioată, îi comunic:

Nu m-am asociat apărării lui Dan Stanca din... frică. Am spus ce am spus și repet: *de frică*. De frica-de securitate vorbesc, însă nu pentru ce voi păți eu, dacă semnez Apelul (doar i-am aspru criticat pe colegii nesolidarnici!), ci pentru ce va păți Dan Stanca..., lăsându-se apărat de un antisemit notoriu ca mine! Dar nu a fost criticat la sânge acum vreo doi ani Teșu Solomovici de către tovarășii de șaibă - printre ei Ancel, Shafir, A. Florian, B. Marian - pentru că se lăsase laudat de Goma? Doar că nu-i scriseseră pe frunte: “antisemit” - sau nu am aflat eu până acum?

Luni 22 decembrie 2008

Cine mă crede că astă-noapte (pe când dormeam...) am simțit cum noaptea ceea, terorizantă - până acum 2-3 secunde - începe să descrească? Ei bine, eu mă cred. Am și văzut-o *prin* pleoapele acoperindu-mi ochii. Retrăgându-se, ca marea.

E-hei! Să vezi acum trai, neneaco, pe descreșterea babachii: numai cânt și voie bună în anul care, pentru mine începe de adineauri: nu numai că-mi vor fi editate alte cărți, dar vom câștiga la loterie și cu banii aceia îmi voi plăti eu, autor, reimprimarea celor 16 (dacă 17?, nu 18?) **Jurnale**, ba chiar și **Săptămâna Roșie** - acestea în ediții de buzunar, destinate a fi trimise în Basarabia și în Bucovina și dăruite.

Marți 23 decembrie 2008

Azi mi-a venit o scrisoare - prin internet - de la vechiul meu prieten epistolar din Germania, George Puiareu.

M-a, ca sa zic așa, făcut praf. Reproduc aici misiva și pentru că zice bine de mine (cum să nu fiu sensibil la așa ceva?), însă modul cum o zice ar merita din plin considerată literatura curată.

Iat-o:

Stimate D-le Goma,
vă citesc Jurnalul pe november, așa cum le-am citit pe toate până acum..mă stăpânește un sentiment că Dvs. nu mai sinteti acelasi de multă vreme și asi îndrăzni să spun că nu stiti acest lucru. Inteleg amărăciunea Dvs. că nu sinteti recunoscut, că România nu mai există, că scriitorii au devenit niste autisti, că România a fost confiscată, s.a.m.d., însă se intimplă altceva.nu pot explica prea bine.este aproape esoteric asi spune.

Vă găsiți într-un timp ce l-ati devansat, ati evoluat interior într-o dimensiune pe care poate nu o constientizati..nu vă mai găsiți in acest timp, in această dimensiune in care trăim noi. Prin chinuri sufletesti și singurătăți cu sine insusi ati urcat mai sus de noi, într-o dimensiune a sufletului din care nu mai puteti fi reperat de lumea de jos, puțin bicisnică, in orice caz, de uitat nu v-a uitat nimeni, dar nu mai sinteti de reperat. Nu mai existati la nivelul de jos, vreau să spun.

Jurnalul pe care il scrieti este o adevărată literatură, n-a fost la inceput...a devenit mai mult de un roman..Aveți o viață de om și vreți o recompensă pentru asta.. sigur că aveți dreptate să fiti minios.. nimic mai omenesc pentru aceste timpuri urâte, de înaltă trădare a firescului uman, in care asteptam după rău să vie bine și pedeapsă....dar nu mai este. Este o nouă lume, mai căzută in jos, răul se inchide într-un cerc.. dispărem incet toti într-o elipsă cu desfășurare in jos.

Sigur vă stie lumea, dar nu mai sinteti de reperat. Poate sinteti deja nemuritor și nu vă dati seama. Dar sigur nu sinteti o elipsă culcată ce nu măsoară nimic...

george puiareu.

Am reprodus scrisoarea nu (neapărat) fiindcă pe undeva mă și laudă. Ci din re-găsirea unei ciudățenii:

Opinia sa - despre mine - chiar dacă are alte motivații (cele pozitive...) se întâlnește cu cea exprimată de Blandiana la Colocviul de la Roma, din mai 1991, anume că eu aș fi un erou - deci *altfel* decât ei, carevasăzică, *normalii* României, nu pot fi comparați cu un a-normal ca mine. Am luat vorbele Blandianeii - și ale celor care, pe urma ei, au repetat - dacă nu ca pe o insultă, atunci sigur ca pe "delimitare", ca să folosesc un termen drag lui Dimisianu. Ca pe un fel de a pune palmele în pieptul cuiva care

s-a apropiat nepermis de mult de tine, iar tu ții să păstrezi distanța...

Miercuri 24 decembrie 2008

Multe, multe mesaje de felicitare cu ocazia Crăciunului și a Anului Nou. În majoritate cunoscuți - firește, prin internet, dar și persoane care pentru prima oară mă contactează. Reconfortant. Mai vârtos, ca să zic așa, cu cât "persoanele" sunt de sex gingaș, or eu...

Va trebui să rescriu pasajul din **Dialog** (cu Flori Stănescu) despre "preferințele" femeilor de a se ocupa de mine: Mariana Sipoș, Elvira Iliescu, fiecare cu câte o carte - editată; Flori Stănescu, cu **Dialog**-ul amintit; Ligia Pamfilie, cu o teză de doctorat, apoi altele, ceva mai... ocupate cu alte chestii muuult mai interesante și care m-au lăsat baltă: Nicoleta Sălcudeanu, Anca Hațieganu...- sper că n-am uitat pe nimeni. Interesant, dar normal: dintre bărbați doar Virgil Podoabă începuse a scrie un text - colegii săi vorbeau de intenția de a face o carte - dar a abandonat (nici azi nu cunosc motivul, după cum nici "părăsirea" cu care m-au tratat femeile Nicoleta și Anca nu-mi sunt cunoscute...)

Nu-mi dau seama dacă am omis vreuna - probabil una mai apropiată, de aici uitarea...

Dintre recente doritoare de "a scrie ceva" despre mine, o pomenesc și pe Rodica Drăgan : ea mi-a transcris aproape toate autointerviurile (auto)filmate și vrea să scrie "ceva" despre mine.

S-au manifestat alte persoane, cu dorința de a "scrie ceva". Le-am mulțumit pentru intenție și le-am îndrumat spre bibliografia de pe internet. Tot nu pot răspunde la întrebarea; de ce mai cu seamă fetele se interesează de mine? Rămân la ceea ce scrisesem în **Dialog**: probabil structura lor de cloșcoidală, mai adevărat: de mamă care, cum vede un pui mai pricăjit, cum îi bagă țâța-n gură - am spus asta cu dragoste, respect și celelalte.

Joi 25 decembrie 2008

Crăciunul.

Ieri Ana a făcut șnițele din piept de pui - vreo două kile și ceva de carne. De cum le scotea din tigaie, pe loc Filip și cu mine, așteptatori la cotitură, atacam! Am mâncat ca disperatii - și Ana, și Ana - șnițel din care nu mai mâncasem de ani de zile - șnițel în general, din cel autentic, nu de pui. Sa nu se creadă că până acum nu am avut ce mânca, însă cu prilejul Sărbătorilor

ne-am amintit de casă, de mâncărurile care ne plăcuseră pe când aveam și noi o țară.

Ana și-a adus aminte de șnițelul bunicilor ei - mmm, ce bun era! La noi, în casă basarabeană nu se făcea șnițel (cred că altfel i se spunea cărnii dată prin ou și prin făină și ulei fierbinte) însă amintirile mele șnițelice sunt legate de mesele pe care ni le dădea echipa de fotbal "Progresul" din Sibiu care, duminica - fie ca pierdusem, fie ca din-contra, eram duși la restaurantul "Împăratul Romanilor", unde primeam câte un șnițeloi - "de era gata să se reverse din farfurie", cu cartofi și cu salată... În acele vremuri de... restricții alimentare, ca să nu spun: foame, masa la-restaurant, botezată și ea, în cod: "supraalimentație" (din care făceau parte, la atletism și la gimnastică cele trei-patru bucăți de zahăr cu cele trei-patru lacrimi de lămâie). Oh, șnițelul ca "supraalimentație" de la "Împăratul Romanilor" din Sibiu! De câte ori îl visasem în închisoare, apoi în D.O.... Să mai pretindă cineva că pâinea pământescă nu se compară cu pâinea cerească... - adevărat, nu se compară, dar ce bună este ea, șnițeloasa!

Din cauza șnițelului (nu e bine spus: din cauza, ci: datorită lui) Ana nu a făcut și chiftele, deși cumpăraseră vreo 3 kile de carne de porc tocată. Mă grăbesc să spun: în cauză nefiind foamea noastră (deși...), ci mai degrabă calitatea șnițelului preparat de Ana - ultima bucățicuță a dispărut aseară...

Dar să vezi când s-o așterne Ana pe făcut chiftele...

Vineri 26 decembrie 2008

A doua zi de Crăciun.

Aseară a telefonat de la Marsilia Rodica Drăgan. Câteva secunde bune nu am înțeles cine e la receptor: ea - fiindcă asta pricepusem; era o *ea* - vorbea ca ea: încetișor, șoșotitor, moldovineștitor - ca pe la ei, la Soroca - ca să nu mă deranjeze, iar emisia se afla în... armonie cu recepția: eu devin din ce în ce mai surd (dar până unde voi înainta cu surzenia?).

Ca să mă anunțe, ce? Că îi sosiră cărțile trimise de mine luni. Eu o avertizasem ca îi vor parveni după Crăciun, dacă nu după Anul Nou. Era bucuroasă, Rodica. Însă nu i-am spus că bucuria ei e una mică-mică față de a mea, uite-atât de mare! Că nici nu poate fi vorba de comparat: a primitoarei, cu a dăruitorului - mai ales că soarta-destinului l-a împiedecat pe dedicat pînă la adânci bătrânețe sa se exprime (editorial) plinar, cum ar zice Dimisianu, specialist în luări la cuvânt pe la cele ședințe.

Duminică 28 decembrie 2008

Am sărit peste o zi. M-am lăfăit în somn și în zăcere.

Însă abia după ce am pus la poștă alte colete cu cărți dedi-cate. Nu am avut suficiente exemplare de autor, am trimis câte am putut, dar pentru Violeta Grițcan, nu: am rătăcit adresa. I-am cerut-o iar.

Soare cu dinți. Azi noapte a înghețat apa în gălețile de pe balcon. A trebuit sa o sparg, să iau apă cu o crăticioară, pentru păsărele.

Luni 29 decembrie 2008

Frig, părinte?/ Tare frig!

Nu sunt sigur de transcriere, dar de frig, o-ho! Si-gur!

Ce ziceam de Tzipi Livni, mossadista? Voi folosi termenii lor, ai evreilor: este un *monstru nazist* (fără sex)! Și măcar dacă ar tăcea din gură. Putoarea de latrină emanată de gaura bucala a ei a traversat sticla ecranului și trebuia să fii un vicios sionist ca să le dai o înaltă prețuire efluviilor de morgă a căpcăunei.

Până în momentul de față, peste 300 morți și peste 1 000 răniți în Ghaza. Si se pregătește o intervenție terestră. Iar imbecila, criminală politică americană a lui Bush, cu Condoleața-i purtătoare de cuvânt "recomandă" militarilor israelieni să... cruce viețile palestinienilor! Prostie groasă, ori ticăloșie măloasă?

Marti 30 decembrie 2008

Flori îmi trimite un text de LIS din care extrag:

"Politica literara taie si spanzura in Romania" Interviu cu scriitorul Liviu Ioan Stoiciu / "Universul Romanesc"/ Spania -29 - 12 - (ultima parte) (...)

- Ce a însemnat pentru Dvs., "Cazul Paul Goma" si care au fost repercusiunile suferite?

Cazul "Paul Goma"-Viata Romaneasca-antisemitism", din 2005, la 15 ani de la Revolutie (sau de la Lovitura de stat, depinde din ce perspectiva privesti istoria romaniei) a deschis ochii scriitorilor romani, pentru a vedea lumea in care sunt. Acest caz a fost totodata si un examen public moral, atragand atentia lumii inca odata asupra lipsei de solidaritate a scriitorilor romani in fata agresiunii puternicilor zilei (fie ei si din U.S.R) si a incalcarii unui drept fundamental al omului-liber-

tatea cuvântului. Faptul ca noul presedinte al U.S.R., N. Manolescu este un practicant abuziv al corectitudinii politice (aceea care desființează identitatea unei națiuni și libertatea de expresie a fiecărui individ) în România, profitând și de funcția înaltă în care se afla, a fost și va rămâne pentru mine cea mai mizerabilă posibil și iresponsabilă demisie publică scriitoricească de care am cunoscut. N. Manolescu dându-și și cu această ocazie pe față adevăratul caracter: de la nivelul lui, să ajungi să etichetezi drept antisemite, din ură și pentru a parveni, pagini de jurnal literar incomode ale lui Paul Goma (jurnal sincer, fără tabuuri, cu opinii ferme legate și de Israel, care ataca toată floarea cea vestită a scriitorimii române dovedită a fi lipsită de clarviziune, scriitorime ce l-a tradat în frunte cu N. Manolescu), este condamnat.

Trăim într-o lume în care eticheta de antisemit îți pune o anatema pe frunte de care nu mai scapi, compromitatoare. Azi se știe că N. Manolescu a avut un scop în plus, oportunist în ultimul grad: etichetându-l pe P. Goma drept antisemit, delimitându-se în mod aberant de marele scriitor-disident și provocând un scandal internațional, i-a fost brusc aprobat dosarul de ambasador UNESCO, la Paris (dosar blocat o lungă perioadă, în secret, datorită acuzațiilor, la fel de nedrepte, aduse lui N. Manolescu că e antisemit, de către comunitățile evreiești internaționale).

Eu am fost alungat de la conducerea revistei independente, nealiată politic "Viata Românească" fiindcă l-am publicat pe Paul Goma (fiindcă mi-am făcut datoria). Atenție, un Paul Goma interzis în toate revistele ce apar sub egida U.S.R.! E inimaginabil. Până când U.S.R. nu îl va pune în drepturi pe Paul Goma, U.S.R. rămâne o instituție necredibilă, coruptă de putere (conducerea U.S.R. și prietenii ei reciclați sunt profitori). Faptul că U.S.R. are și rol sindical, o face încă viabilă. Între timp, a fost parasutată la "Viata Românească" (devenită revista personală a lui N. Prelipeanu, degradant) o conducere închinată lui N. Manolescu și politicilor lui nedemne, exclusivista, previzibilă, intrată în rand. Eu sunt forțat să-mi dau demisia (în condițiile în care alta sursă de venit nu am)." (...)

Continuă masacrul în Palestina. Nathaniaou: brută dopiformă, cu o frunte măsurând trei-sferturi din lățimea unui deget, cum îi șade bine celui care conduce Țahalul: ce nevoie de minte, când ai tancuri, aviație, flotă militară și binecuvântarea unui american la cub, descreieratul Bush?; Tzipi Livni, cum o cunoaștem: istericalicoasă (măcar dacă din când în când și-ar șterge - fie și cu dosul mâneții, ca la ei, la Mossad - "cașul" provocat de zăbalele-i ereditare; precum și Olmert, trezit din somn acum, la spartul târgului. Aceste creaturi - cu ajutorul neprecupețit al bolșevicului sovietist Pozner - au explicat că Israelul luptă cu... hizbalahii, nu cu palestinienii, Doamne ferește! Aceste javre nu se sfîesc să întoarcă pe dos nu doar logica, ci și limba: ce fel de război poate exista între un stat, Israelul

și o mișcare - antiisraeliană, e drept - a palestinienilor alungați de la ei de-acasă, de pe pământul lor răpit de neocoloniștii evrei? Când Securitate din România ducea campaniile de nimicire a mișcărilor de partizani vorbea despre... "război"? Cum, adică nu are legătură cu situația de la noi din anii 49-52? Ba are! Statul Israel, stat terorist, vrea să-i lichideze pe băștinașii care nu acceptă ocupația, iar pe supraviețuitori... să le dea să aleagă... țara în care vor să se ducă, pentru a-și găsi acolo "identitatea națională", după lumina lumii, otrava producătoare de brânză-pe-la-gură, mossadista Tzipi.

Ce ziceam de Tzipi Livni? Că este o mossadistă? Voi folosi termenii lor, ai evreilor: un *monstru nazist* (fără sex)! Și măcar dacă ar tăcea din gură. Putoarea de latrină emanată de gaura bucala a ei a traversat sticla ecranului și trebuia să fii un vicios sionist ca să le dai o înaltă prețuire efluviilor de morgă a căpcăunei.

Până în momentul de față, peste 300 morți și peste 1 000 răniți în Ghaza. Si se pregătește o intervenție terestră. Iar imbecila, criminală politică americană a lui Bush, cu Condoliza purtătoare de cuvânt "recomandă" militarilor israelieni să... cruțe vietile palestinienilor! Prostie groasă, ori ticăloșie măloasă?

Marți 30 decembrie 2008

Flori îmi trimite un text de LIS din care extrag:

"Politica literara taie si spanzura in Romania" Interviu cu scriitorul Liviu Ioan Stoiciu / "Universul Romanesc"/ Spania -29 - 12 - (ultima parte) (...)

- Ce a însemnat pentru Dvs., "Cazul Paul Goma" si care au fost repercusiunile suferite?

Cazul "Paul Goma"-Viata Romaneasca-antisemitism", din 2005, la 15 ani de la Revolutie (sau de la Lovitura de stat, depinde din ce perspectiva privesti istoria romaniei) a deschis ochii scriitorilor romani, pentru a vedea lumea in care sunt. Acest caz a fost totodata si un examen public moral, atragand atentia lumii inca odata asupra lipsei de solidaritate a scriitorilor romani in fata agresiunii puternicilor zilei (fie ei si din U.S.R) si a incalcarii unui drept fundamental al omului-libertatea cuvintului. Faptul ca noul presedinte al U.S.R., N. Manolescu este un practicant abuziv al corectitudinii politice (aceea care desființeaza identitatea unei natiuni si libertatea de expresie a fiecarui individ) in Romania, profitand si de functia inalta in care se afla, a fost si va ramane pentru mine cea mai mizerabila posibil si iresponsabila demisie publica scriitoriceasca de care am cunostinta. N. Manolescu dandu-

si si cu aceasta ocazie pe fata adevaratul caracter: de la nivelul lui, sa ajungi sa etichetezi drept antisemite, din ura si pentru a parveni, pagini de jurnal literar incomode ale lui Paul Goma (jurnal sincer, fara tabuuri, cu opinii ferme legate si de Israel, care ataca toata floarea cea vestita a scriitorimii romane dovedita a fi lipsita de clarviziune, scriitorime ce l-a tradat in frunte cu N. Manolescu), este condamtabil.

Traim intr-o lume in care eticheta de antisemit iti pune o anatema pe frunte de care nu mai scapi, compromitatoare. Azi se stie ca N. Manolescu a avut un scop in plus, oportunist in ultimul grad: etichetan-du-l pe P. Goma drept antisemit, delimitandu-se in mod aberant de marele scriitor-disident si provocand un scandal international, i-a fost brusc aprobat dosarul de ambasador UNESCO, la Paris (dosar blocat o lunga perioada, in secret, datorita acuzatiilor, la fel de nedrepte, aduse lui N. Manolescu ca e antisemit, de catre comunitatile evreiesti internationale).

Eu am fost alungat de la conducerea revistei independente, nealiniate politic "Viata Romaneasca" fiindca l-am publicat pe Paul Goma (fiindca mi-am facut datoria). Atentie, un Paul Goma interzis in toate revistele ce apar sub egida U.S.R.! E inimaginabil. Pana cand U.S.R. nu il va pune in drepturi pe Paul Goma, U.S.R. ramane o institutie necredibila, corupta de putere (conducerea U.S.R. si prietenii ei reciclati sunt profitori). Faptul ca U.S.R. are si rol sindical, o face inca viabila. Intre timp, a fost parasitata la "Viata Romaneasca" (devenita revista personala a lui N. Prelipceanu, degradant) o conducere inchinata lui N. Manolescu si politicilor lui nedemne, exclusivista, previzibila, intrata in rand. Eu sunt fortat sa-mi dau demisia (in conditiile in care alta sursa de venit nu am)." (...)

Continuă masacrul în Palestina. Nathaniaou: bruta dopiformă, cu o frunte măsurând trei-sferturi din lățimea unui deget, cum îi șade bine celui care conduce Țahalul: ce nevoie de minte, când ai tancuri, aviație, flotă militară și binecuvântarea unui american la cub ca descreieratul Bush?; Tzipi Livni, cum o cunoaștem: istericalicoasă (măcar dacă din când în când și-ar șterge - fie și cu dosul mâinii, ca la ei, la Mossad - "cașul" provocat de zăbalele-i ereditare; precum și Olmert, trezitul din somn acum, la spartul târgului. Aceste creaturi - cu ajutorul neprecupețit al bolșevicului sovietist Pozner - au explicat că Israelul luptă cu... hizbalahii, nu cu palestinienii, Doamne ferește! Aceste javre nu se sfiesc să întoarcă pe dos nu doar logica, ci și limba: ce fel de război poate exista între un stat, Israelul și o mișcare - antiisraeliană, e drept - a palestinienilor alungați de la ei de-acasă, de pe pământul lor răpit de neocoloniștii evrei? Când Securitate din România ducea campaniile de nimicire a mișcărilor de partizani vorbea despre... "război"? Cum, adică nu are legătură cu situația de la noi din anii 49-52? Ba are! Statul

Israel, stat terorist, vrea să-i lichideze pe băştinaşii care nu acceptă ocupaţia, iar pe supravieţuitori... să le dea să aleagă... ţara în care vor să se ducă, pentru a-şi găsi acolo “identitatea naţională”, după lumina lumii, otrava producătoare de brânză-pe-la-gură, mossadista Tzipi.

Miercuri 31 decembrie.

Aseară a telefonat Vasile Paraschiv. A fost o comunicare... voioasă, fiecare avea - în sfârşit, un motiv de satisfacţie. El, că-l pusese la punct pe Băsescu, eu că... mi s-au publicat trei cărţi în serie de autor (dar despre asta nu am scos un cuvânt).

A fost bună, a fost bună - comunicarea. El mi-a mai spus că a primit multe felicitări de la mulţi oameni, unii necunoscuţi, însă... “discret”, cum îi şade bine românului curajos: numai câte unul, ca să nu existe martori că el, Viteazul Anticomunist, a dat mâna, pe stradă, cu Paraschiv... Şi râdea, Paraschiv. Râdea, zicînd:

«Aşa-i românul nostru: curajos... Şi discret...»

Taman aşa-i românul nostru, dragă Vasile Paraschiv: discret, de se zbuciumă de tremurat izmenele pe el, când face, în sfârşit, un gest *normal* - de a felicita pe un *semen normal* pentru gestul său *normal* (cel de la Cotroceni), nu-i ca alde noi, fraierii, moşii, nebunii, antisemiţii...

Ce bună, ce bună a fost comunicarea de aseară cu Paraschiv. Ce vesel, ce radios (!) se arăta, la telefon “moşulică”, “dusul cu pluta”, “al de l-a jicnit pe preşedintele nostru”..., “al care mai bine rămânea la nebuni, unde i-i locul, nu să vină peste noi, care muncim!»

Vasile Paraschiv este prin el însuşi o palmă răsunătoare pe obrazul-fără-obraz a naţiei noastre de lingăi, de robi, de lăudători-din-inimă a celui care ne ciomăgeşte, apoi ne scuipă, apoi se pişă pe noi.

Palestina. În momentul de faţă (“tratativele”) se joacă nenorocita piesă pe care aş numi-o: “Memoria unei comunităţi”;

Israelul, după ce a bombardat cu sălbăticie Ghaza, distrugînd tot ce mai era de distrus (ruinele precedente), a simţit că politica terorizării gazioţilor (ei spun doar: Hamasul...) nu va da rezultatele scontate: pe de o parte “intrarea” cu tancurile în teritoriu, cum a tot ameninţat trei zile nu va garanta distrugerea rezistenţei palestinienilor, oricât de mari vor fi pierderile - numai că pierderi, fie şi în proporţia de 1/10 - sunt inacceptabile pentru evrei: să le moară lor, de pildă 1 000 soldaţi, ca preţ al uciderii a 10 000

de “neoameni”, cum îi consideră ei, marii oameni kazari pe palestinieni (fiindcă cel puțin un sfert dintre ei sunt creștini); pe de altă parte “scandalul” internațional, oricât de “reținut” ar fi, mai ales al francezilor (nu e de mirare, când politica externă o face Kouchner - cel care a propus ca “soluție”: deschiderea frontierei spre Egipt pentru ajutor umanitar de 24 ore...” - ați auzit, oameni buni ce a cerut francezul Kouchner, ministru de externe: nemaipomenita favoare de a deschide porțile ferecate ale Ghazei, pentru a permite intrarea câtorva camioane cu ajutor umanitar?) - produce totuși valuri... În ciuda declarațiilor belicoase ale Casei Albe, administrată tot de Bush, prin Galinacea Condoleezza, steaua protectoare a Americii nu mai strălucește deasupra Israelului; iar Iranul îi dă înainte cu aruncatul în mare a evreilor... În acest context, șeful Hamasului a declarat că nu acceptă condițiile Israelului (capitularea necondiționată) și că palestinienii nu vor renunța la recucerirea pământului lor, oricâte sacrificii vor fi necesare...

Las aici, așa, Palestina și mă întorc la Vaclav Klaus, președintele Cehiei, care îl va înlocui pe Sarkozy în fruntea Europei:

Presă franceză cu osebire îl atacă pe Klaus cu toate gurile de foc, găsimu-i o mie de cusururi: că are nume nemțesc; că este antieuropean, că țara lui a refuzat să arboreze drapelul UE (drept care liceeanul etern labagiu Danny Le Rouge, Cohn-Bendit), deputat ecologist în Parlamentul European, invitat și el la ceremonia de investitură la Praga, a găsit cu cale să facă cel mai bun banc din cariera sa de infantil de meserie: a depus un steguleț cu sigla Europei pe masă, dinaintea locului pe care urma să-l ocupe Vaclav Klaus. Ce corecție i-a administrat un înalt funcționar ceh pentru această ordinară provocare! - nu am aflat “răspunsul” provocatorului” de carieră, mă întorc la ursuzul, la “mistrețul”, la “antieuropeanul” Klaus: oricâte chirăituri indignate ar provoca în cotețul de găini al Parlamentului European - unde, mai ales în chestiunile naționale fac legea danezele, norvegiene, suedeze, altfel futabile, deci analfabete cum numai recent-cooptatele românce sunt, problema pusă de Klaus este una: *memoria comunităților alcătuind Europa*.

Or, spre deosebire de “președinții democrați” ai României : Iliescu, Constantinescu, Băsescu, sfetniciți de miniștri de externe... istorici de formație, dar total lipsiți de coloană vertebrală: Ungureanu, Cioroianu și ceilalți uteciști ieșiți din găinăria Securității - aici nu-l uit pe Marius Oprea, consilierul lui Tăriceanu, gelosul pe Tismăneanu, că i-a furat “planul istoriei României” - cel fără “contribuțiile” rușilor și mai ales ale evreilor - aceștia alcătuiesc turma Amneziei Naționale.

Or Vaclav Klaus este ceh - nu român. El, ca ceh nu uită că Europa ceea, care îl tot invită la o... Periniță, este cea care în 1938 a abandonat Cehoslovacia lui Hitler: cronologic, Anglia a fost întâia vânzătoare de frate, apoi Franța.

Francezii mai ales sunt ofensați, mă rog frumos, de refuzul președintelui Cehiei de a arbora Drapelul UE - însă fără a spune o vorbă despre comportamentul de curvă al țării lor, "răsplătită" de Hitler după merit: prin ocupare, prin umilire, prin violare. Deocamdată englezii sunt mai "reținuți": câte comunități trădaseră și ei, câte pacte aruncaseră la coșul de gunoi - doar rușii le-ar fi numărat...

Asta-i cu *memoria*: cine o cinstește, cine o practică: nu are viață ușoară. Dar are somn-bun. Nu ca românul, uituc din moși-strămoși; chiar lăudându-se cu această trăsătură neome-nească: *uitarea*.

Că de somn... Dar nu somnirește al nostru ca bradul tot timpul, mai ales când ar trebui să fie treaz? Și cu spinarea dreaptă?

Ia auziți!, vorba lui Iosif Sava: S-auzim - măi, hăăăăi:

"Ambasadorul israelian la Bucuresti, Oren David, a cerut marti comunitatii internationale, si implicit Romaniei, sa sprijine ofensiva tarii sale impotriva organizatiei Hamas si a subliniat ca in pofida violentelor din ultimele zile, Tel Avivul este decis sa continue negocierile pentru finalizarea procesului de pace, informeaza NewsIn. El a explicat ca Israelul nu incearca decat sa-si apere cetatenii de violentele initiate de organizatia extremista palestiniana Hamas. (...)Ambasadorul a reafirmat angajamentul Israelului pentru ajungerea la un compromis care sa garanteze existenta a "doua state pentru doua popoare".

Desi a cerut Romaniei sa sprijine operatiunea din Fasia Gaza, ambasadorul israelian a respins voalat o eventuala implicare diplomatica a statului roman in rezolvarea conflictului. "Sigur, avem relatii excelente cu Romania, care ne-a fost intotdeauna un bun aliat. Romania este o tara democratica si membra a UE, iar UE, reprezentata in Cvartetul pentru Orientul Mijlociu, a cerut Hamasului sa respecte trei conditii: recunoasterea Israelului, incetarea violentelor si respectarea acordurilor existente intre Israel si Autoritatea Palestiniana. In schimb, Hamasul a lansat un atac neprovocat asupra Israelului. Ar fi fost bine ca lumea araba si comunitatea internationala sa intervina pe langa Hamas sa nu atace Israelul", a subliniat ambasadorul "(...).

Și ia mai stați să ascultați, măi - hăăăi!

"Ehud Barak, ministrul israelian al Apararii, a primit si analiza propunerea facuta de ministrul francez de Externe, Bernard

Kouchner, care a cerut Israelului sa accepte un armistitiu de 48 de ore, a declarat un oficial guvernamental israelian, citat de AFP. "Barak a primit o propunere" a ministrului francez de Externe, potrivit aceleiasi surse. Oficialul explicat ca cei doi ministri au discutat la telefon de doua ori. "O decizie privind incetarea focului tine de premierul Ehud Olmert si de cabinetul de securitate. (...) Continuum toate operatiunile si ne pregatim sa trecem la etapa urmatoare", a declarat sursa citata, fara sa dea amanunte cu privire la viitoarele actiuni al armatei israeliene. Cu toate acestea, Isaac Herzog, ministrul israelian pentru Afaceri sociale, a declarat ca Tel Avivul ar putea fi dispus sa accepte un armistitiu daca Hamas il va respecta, informeaza NewsIn. "Dacă exista o propunere (...) pentru un armistitiu umanitar, acest lucru nu contrazice pregatirile noastre pentru o operatiune militara. (...) Este posibil sa spunem 'bine, numai pentru nevoi umanitare'. (...) Dar, bineinteles, depinde si de partea cealalta, pana unde vrea sa ajunga cu aceasta confruntare", a spus el, referindu-se la posibilitatea unei incursiuni terestre in Gaza".

Și ce s-a mai întâmplat? - de astă dată nu Israelul monologhează:

“(...)Un convoi umanitar a plecat catre Fasia Gaza 30 decembrie

“In a patra zi de razboi in Gaza, un convoi cu ajutoare umanitare internationale si-a inceput, marti, drumul spre provincia palestiniiana aflata sub bombardamentul aviatiei israeliene, informeaza AFP, citata de Agerpres. "Un convoi de 109 camioane care transporta ajutoare umanitare internationale a fost autorizat sa treaca marti prin terminalul rutier Kerem Shalom", a afirmat pentru AFP, Peter Lerner, purtatorul de cuvânt al Coordonatorului activitatilor israeliene din teritoriile palestiniene. Agentia Natiunilor Unite de ajutor pentru refugiatii palestinieni (UNRWA), Comitetul International al Crucii Rosii (CICR), Fondul Natiunilor Unite pentru Copii (UNICEF) si diferite tari, indeosebi Iordania si Turcia au participat la formarea convoiului umanitar. Acesta include si cinci ambulante. Celelalte puncte de trecere dintre Israel si Fasia Gaza raman inchise, a explicat Peter Lerner.

“Tot marti, o nava civila care transporta provizii pentru populatia din Fasia Gaza s-a ciocnit cu o nava de razboi israeliana. In urma incidentului nu s-au inregistrat victime, insa Miscarea pentru eliberarea Fasiei Gaza a declarat ca nava israeliana a acrosat intentionat ambarcatiunea sa, care transporta provizii, in apele internationale, la 70-80 de mile de tarmul Fasiei Gaza, informeaza Reuters. De asemenea, reprezentantii miscarii au declarat ca asupra ambarcatiunii s-au tras si focuri de arma. Yigal Palmor, purtatorul de cuvânt al ministerului de Externe israelian a negat ca marina tarii sale a tras asupra activistilor care transportau provizii pentru populatia palestiniiana, dar a recunoscut ca intre cele doua nave a existat un contact "fizic". Oficialul israelian a explicat ca ambarcatiunea activistilor nu a raspuns la apelurile radio si ca o nava de razboi israeliana s-a ciocnit cu ea. Nava israe-

liana a escortat ambarcatiunea civila inapoi in apele teritoriale ale Ciprului. Israelul a mentionat ca navei detinute de Miscarea pentru eliberarea Fasiiei Gaza nu i se va permite sa atinga coastele provinciei palestiniene.

Un pasager de la bordul navei a explicat ca vor incerca sa ajunga intr-un port libanez, chiar daca sistemul de propulsie a fost avariat in urma incidentului. "Barca a fost lovita pe partea stanga. Este o problema cu combustibilul si incercam sa ajungem la Sidon", a declarat Katia Christodoulou, un fotograf pentru Agentia de Stiri din Cipru.S.G.

Un cadou de Anul Nou, trimis - în 1999 - de Nina Preda:

“Paul Goma – singur intre adevar si Dumnezeu

“In revista “22”, numerele 45 - 46 – 47 din noiembrie 1999, Mircea Martin publica un text despre “Jurnalele “ lui Paul Goma .Textul este plin de inexactitati (incepand cu titlul : “Jurnalul de exil”), false silogisme si argumentatii pe dos, asa incat cititorul nu poate fi decat indignat de judecatile semnatarului, care pretinde ca apreciaza, cand, de fapt, denigreaza. Nu este exclus ca Mircea Martin sa fi fost pus in dificultate in fata “Jurnalelor”lui Paul Goma, care, pentru prima oara in diaristica romaneasca, are curajul si forta morala sa rosteasca si sa publice adevarul – adevar care - ca sa-l parafrizam pe Ammonius Saccas – cantareste mai mult pentru diarist decat chiar inteleptul Platon. De altfel, prefatatorul “Jurnalelor”, Laszlo Alexandru, ne avertizeaza ca “Obisnuitele criterii de judecata ale criticului se vad puse in dificultate in fata scrierilor lui Paul Goma. Caracterul cu totul insolit al randurilor care iti stau in fata te plimba intre prudenta in aprecieri (“Hic sunt leones!”) si stupefactia in fata faptelor senzationale, al caror partas – prin aflarea lor – devii si contemplarea entuziasta a indemanarii stilistice a autorului”. Dificultatea lui Mircea Martin consta, nu in absenta abilitatilor critice - pe care nu le contestam -,ci in lipsa unei anumite stari de spirit necesare interpretarii “Jurnalelor” lui Paul Goma, in incapacitatea sa de a se adapta manierei nonconformiste si total insolite in care autorul prezinta senzationalele fapte. Cititorul “Jurnalelor”- indeobste criticul avizat – trebuie sa adere dintru inceput la libertatea totala pe care i-o propune Paul Goma: fara prejudecati, fara circumspectii, fara temeri, fara false prudente. Caci un asemenea gest de asanare morala este nu numai necesar, ci si obligatoriu. Paul Goma si l-a asumat. El se afla intre adevar si Dumnezeu!

“Ma voi opri, in randurile de fata, la prima parte a textului, subintitulat “Un atentat la ordinea simbolica a literaturii contemporane”, in care, vrand sa stabileasca locul lui Paul Goma in cadrul exilului romanesc, Mircea Martin incearca, mai intai, o delimitare pe criteriul apartenentei la limba de expresie, afirmand:”Spre deosebire de alti scriitori romani din exil care s-au integrat in literatura tarii de adoptiune trecand proba mortala a despartirii de limba materna, cum este cazul lui Dumitru Tepeneag, de pilda, Paul Goma n-a parasit nici un moment limba romana in scrisul sau “ Si mai departe se intreaba retoric:

“Inadaptabilitate?” “Inflexibilitate?”

“Nu putem sa nu observam falsa premisa de la care porneste autorul acestor randuri.

“In primul rand, in opinia D-sale, toti scriitorii din exil care au trecut “proba mortala a despartirii de limba materna” si s-au integrat limbii tarii de adoptiune par a apartine unei categorii superioare, unor elite, in timp ce scriitorii ce n-au putut renunta sau care, deliberat, si-au pastrat limba materna ca mijloc de expresie in operele lor, se situeaza pe o treapta inferioara. Rationamentul lui Mircea Martin e cu evidenta fals si insultator. Nume ilustre precum Thomas Mann, James Joyce, Ernest Hemingway, Mircea Eliade au scris in limba lor materna, facand din apartenenta la limba poporului lor onorabile profesii de credinta. ”Eu nu pot scrie literatura decat in romaneste, limba in care visez” – marturiseste ori de cate ori are prilejul, ca un laitmotiv, Mircea Eliade ; si lasa posteritatii, dupa un exil cat o viata, o impresionanta opera (beletristica, memorialistica, eseistica si diaristica – exceptie fac lucrarile stiintifice) scrisa in limba romana. Apartenenta deliberata si constienta a lui Mircea Eliade la limba poporului sau – poporul roman – nu poate fi, in nici un caz, incriminata.

“In al doilea rand, sintagma “proba mortala a despartirii de limba materna”, pe care trebuie s-o treaca orice scriitor aflat in exil ce-si schimba limba – asa cum o numeste insusi Mircea Martin – conoteaza, chiar metaforic vorbind, imposibilitatea trecerii dincolo...; ea nu poate fi trecuta decat in moarte, prin moarte. Asadar, nu este un prag dincolo de care , in viata, sa poti trece.

Aceasta drama a resimtit-o acut si Emil Cioran, care, dupa zece ani de exil, in 1947, a rupt, printr-un act de vointa dramatic, toate legaturile cu trecutul sau, inclusiv cu limba romana. Iata ce marturiseste intr-un interviu , in 1977, dupa un exercitiu de treizeci de ani in limba de adoptiune:”A scrie in alta limba este o experienta uluitoare(...) Asta e cel mai mare eveniment care i se poate intampla unui scriitor, cel mai dramatic. Catastrofele istorice sunt nimic in comparatie cu asta!(...).Franceza a fost pentru mine ca o camasa de forta (...). Schimband limba, mi-am lichidat imediat trecutul; mi-am schimbat total viata. Cu toate acestea si azi inca mi se pare ca scriu intr-o limba care nu se potriveste cu nimic , fara radacini, o limba de sera”(apud Fernando Savater – “Escribir para despertar”) Pentru Emil Cioran, despartirea de limba romana a insemnat, asadar, o moarte simbolica.

“Exilat in Franta in 1977 dupa numeroase experiente de cosmar traite sub regimul comunist, Paul Goma n-a vrut sa rupa legaturile sale cu trecutul, cu patria, cu limba.A fost un act deliberat. Destinul lui de scriitor este inconfundabil legat de constiinta lui treaza, de biografia sa, de revoltele si indignarile sale impotriva argatilor diavolului cu care s-a razboit de la varsta de 15 ani, cand – alungat de la o poarta la alta a securitatii proaspat infiintate de la Medias –isi cauta parintii , si pana la 42 de ani, cand a fost nevoit sa se expatrieze. Paul Goma si-a riscat – cum singur marturiseste in jurnalele sale – totul: facultatea, confortul, libertatea, linistea si in final, patria, clamand nemultumirile si indi-

gnarile unui popor intreg, nu doar pe ale lui insusi. Paul Goma n-a vrut sa intrerupa legatura cu tara, cu credinta, cu limba sa , nu pentru ca aceasta experienta este nimicitoare, ci pentru ca a simtit in el forta de a se opune prin scris samavolniciilor celor care il asuprisera si care asupreau tara. Pofunzimea convingerilor sale si curajul de a striga in propria sa limba umilintele la care a fost supus – chiar si dupa ce a fost alungat din tara, l-au facut pe Paul Goma sa-si asume riscurile. A scrie in limba romana – limba sa materna – pentru Paul Goma inseamna eliberarea de obsesiile sale, este modul sau de a se descatusa.

In alta ordine de idei, Emil Cioran si-a parasit limba si trecutul romanesc pentru ca revolta lui tinea foarte sus, spre Divinitate. Era o revolta metafizica. Se razboia cu Dumnezeu, caruia ii atribuia responsabilitatea imperfectiunii lumii – desi avea motive, cum s-a spus, sa-si indrepte sfichiuitoarele pamflete si impotriva oamenilor, a celor care i-au chinuit parintele, fratele... Emil Cioran si-a spus insa ca, daca toate acestea se intampla, inseamna ca Dumnezeu nu vegheaza asupra lumii pe care a creat-o. Hulirea lui Dumnezeu i-a dat “o mare satisfactie” – cum insusi spune. Scriind s-a razbunat pe omenire, pe intregul univers. Pentru aceasta, pentru ca viza o tinta atat de inalta, avea nevoie de virtutile unei limbi universale.

“Paul Goma nu se razboieste cu Dumnezeu. El isi striga revolta impotriva oamenilor, a romanilor, a tortionarilor si a calailor care inca mai conduceau tara. Scrisul, pentru el, este o eliberare de nemultumirile legate de existenta concreta, de suferinta in propria sa tara. Scrisul i-a ingaduit sa se descatuseze prin cuvinte – prin cuvintele din limba romana, singura limba prin care putea fi auzit. Daca Emil Cioran se situa metafizic si ura istoria, Paul Goma se situeaza in istoria traita, indurand calvarul istoriei ca toti ceilalti romani. Dar, spre deosebire de noi toti care-am acceptat istoria ca pe-o fatalitate, Paul Goma a actionat si prin revoltele sale, prin tipatul lui, prin scrisul lui, s-a simtit liber sau macar a avut iluzia libertatii; a luptat pentru ea. Conflictul lui Emil Cioran e un conflict cu lumea, cu universal, cu Dumnezeu; conflictul lui Paul Goma e un conflict cu istoria, cu opresorii din istorie si cu cei ce se lasa opresati.

Mergand mai departe cu delimitarea facuta de Mircea Martin, de aceasta data pe criteriul apartenentei la structurile sociale, acesta afirma:”Mai mult, am putea spune chiar ca el (Paul Goma – sublinierea noastra) nu s-a integrat nici in structurile sociale franceze, ramanand un liber profesionist parizian a carui profesie este aceea de scriitor roman, scriind adica in limba romana si despre subiecte romanesti “ Dar a fi scriitor liber profesionist in Franta nu este condamabil. Mircea Martin poate fi linistit. Multi alti scriitori au procedat asemenea. Emil Cioran – ca sa ramanem in limita comparatiei de pana acum – si-a facut un mod de viata onorabil din refuzul de a se “inrobi” unor rigori sau constrangeri de orice fel, iar filozofia sa existentiala nu este cu nimic mai prejos decat cea a lui Sartre sau Camus. E bine insa de stiut ca scriitorul Paul Goma s-a integrat totusi – chiar daca pe perioade limitate – breslei confratilor sai francezi; mai mult, activitatea lui

Paul Goma este orientata indeosebi in domeniul drepturilor omului – organizatie internationala - si, prin adeziunea sa la “Charta ’77”, numele lui este pus pe frontispicii alaturi de numele lui Havel. El este integrat unei structuri cetatenesti mai ample, internationale, este un homo occidentalis si face cinste neamului din care se trage.

“Nina Preda

“3 decembrie 1999”

Autoarea dă de înțeles că a fost profesoară. Și afirmă clar ca este prietenă cu Elvira Iliescu din Constanța, de la dânsa a împrumutat o parte dintre cărțile mele.

Să se știe: Domnia-Sa nu mi-a acordat dreptul de a-i reproduce in Jurnalul meu intim și internetier textul trimis. Dreptul mi l-am luat singur (iată, îmi cer scuze), fiindcă știu ce înseamnă să trimiți unui prieten sau necunoscut câteva pagini, “doar așa”..., fără a-l ruga, explicit că dorește a-i fi răspândit. Păcatul de a nu fi înțeles cade în spatele destinatarului.

Îi mulțumesc Ninei Preda pentru cadoul de Anul Nou 2009.

Această lună din acest an, 2008, mi-a adus mari satisfacții, mai ales publicarea, la Curtea Veche a seriei Paul Goma.

Însă, fiind și luna Sărbătorilor, cum oamenii se felicită între ei, își urează să-ne-fie-și-mai-bine, profită de ocazia corespunzătoare pe internet, și prin oarecari... marturisiri-marturii.

Astfel am primit, nu doar mesajele reproduse, ci și altele, destul de (foarte) numeroase pentru unul ca mine, izolat, ignorat, nepublicat, necomentat.

Din acestea am înțeles:

- rolul considerabil al internetului care, în cazul meu a suplinit o parte din ceea ce este normal pentru un scriitor: “difuzarea” cărților sale;

- opiniile formate - sau corijate - despre mine, autor: până acum toate favorabile...

Ei, da: au știut unde să lovească prietenii mei: Monica Lovinescu, Liiceanu, Adameșteanca, Pleșu, Manolescu, C.T. Popescu, Pruteanu, Lefter, Ștefănescu, Mușat și ceilalți: ca și lui Paraschiv mai deunăzi mi-au “tăiat microfonul”; m-au privat de editare, de comentare - de normalitate. Bineînțeles, această culturală acțiune a fost realizată în colaborare cu holocaustologii.

Însă, iată-mă tot în picioare: clatinându-mă, bătând din genunchi - dar nu “decedat”, cum m-au vrut și cum m-a declarat Marele procuror Eduard Ilie.

Vom vedea la anul în 2009, în ce măsură nu au izbutit să mă dis-tru-gă, vorba lui Breban.

Pe la anul, deci.